

Tiểu Đâu Bố Đình

Trên đàn
LÊ QUÝ ĐÔN
com

Editor: Tử Vũ Thiên Vi

Cực phẩm khí phủ

Designer
Sunnée Pham
www.driendanlequydon.com

Danh sách chương

- [Giới thiệu Cực Phẩm Khí Phi](#)
- [Chương 1: Phản bội](#)
- [Chương 2: Trùng sinh](#)
- [Chương 3: Túy Hương lâu](#)
- [Chương 4: Ác chinh \(1\)](#)
- [Chương 5: Ác chinh \(2\)](#)
- [Chương 6: Ác chinh \(3\)](#)
- [Chương 7: Ác chinh \(4\)](#)
- [Chương 8: Ký kết](#)
- [Chương 9: Bị đuổi theo](#)
- [Chương 10: Tuyệt Diên](#)
- [Chương 11: Tặng lễ](#)
- [Chương 12: Trăm tuổi](#)
- [Chương 13: Cứu người](#)
- [Chương 14: Trúng độc](#)
- [Chương 15: Nhớ lại](#)
- [Chương 16: Ngoài ý muốn](#)
- [Chương 17: Bị bắt](#)
- [Chương 18: Nhấn nại](#)
- [Chương 19: Vào cung](#)
- [Chương 20: Rời đi \(1\)](#)
- [Chương 21: Rời đi \(2\)](#)
- [Chương 22: Thu mua](#)
- [Chương 23: Cẩn xé](#)
- [Chương 24: Quản gia](#)
- [Chương 25: Diễn trò](#)
- [Chương 26: Phong phi](#)
- [Chương 27: Ong mật](#)
- [Chương 28: Đùa giỡn](#)
- [Chương 29: Giảng co](#)
- [Chương 30: Phô trương](#)
- [Chương 31: Thanh lâu](#)
- [Chương 32: Tranh nhau](#)

- [Chương 33: Vào cung](#)
- [Chương 34: Trừng phạt nhỏ](#)
- [Chương 35: Bị đánh](#)
- [Chương 36: Khảo nghiệm](#)
- [Chương 37: Chém giết](#)
- [Chương 38: Nhục chí](#)
- [Chương 39: Chết thảm](#)
- [Chương 40: Quan sai](#)
- [Chương 41: Giả](#)
- [Chương 42: Tình yêu](#)
- [Chương 43: Khai trương](#)
- [Chương 44: Bảng hiệu](#)
- [Chương 45: Phát hiện](#)
- [Chương 46: Máu tanh](#)
- [Chương 47: Tức giận](#)
- [Chương 48: Tàn phế](#)
- [Chương 49: Làm loạn](#)
- [Chương 50: Chuyện xưa](#)
- [Chương 51: Bóng đêm](#)
- [Chương 52: Phong ba](#)
- [Chương 53: Chọc giận](#)
- [Chương 54: Hóa ra](#)
- [Chương 55: Y Lan Hương](#)
- [Chương 56: Thay thế](#)
- [Chương 57: Đồng ý](#)
- [Chương 58: Hù dọa](#)
- [Chương 59: Rắn độc](#)
- [Chương 60: Cầu hôn](#)
- [Chương 61: Bồi dưỡng](#)
- [Chương 62: Hiểu](#)
- [Chương 63: Ngạo Hoàng tử](#)
- [Chương 64: Thích khách](#)
- [Chương 65: Thì ra](#)
- [Chương 66: Nhạc đệm](#)
- [Chương 67: Diện Thánh](#)
- [Chương 68: Giận dữ](#)
- [Chương 69: Nguy hiểm](#)

- [Chương 70: Yến hội \(1\)](#)
- [Chương 71: Yến hội \(2\)](#)
- [Chương 72: Yến tiệc \(3\)](#)
- [Chương 73: Yến tiệc \(4\)](#)
- [Chương 74: Yến tiệc \(5\)](#)
- [Chương 75: Đã chết](#)
- [Chương 76: Phi thiên cầu \(Chó bay\)](#)
- [Chương 77: Đáp án](#)
- [Chương 78: Sắc phong](#)
- [Chương 79: Phong phi](#)
- [Chương 80: Từ hôn](#)
- [Chương 81: Gặp mặt](#)
- [Chương 82: Dấu hiệu báo trước](#)
- [Chương 83: Thỏ lộ](#)
- [Chương 84: Bị bắt](#)
- [Chương 85: Đã Chết](#)
- [Chương 86: Không phải là nàng.](#)
- [Chương 87: Bỏ qua](#)
- [Chương 88: Lương phi](#)
- [Chương 89: Hào Quân Lâm](#)
- [Chương 90: Tiêu Diêu Sơn Trang](#)
- [Chương 91: Hấn.](#)
- [Chương 92: Sở Hoan](#)
- [Chương 93: Nhận người thân.](#)
- [Chương 94: Chương 94.1: Nghi ngờ](#)
- [Chương 95: Chương 94.2: Mất trí nhớ](#)
- [Chương 96: Chương 95: ngất xỉu](#)
- [Chương 97: Chương 96: Tỉnh lại](#)
- [Chương 98: Tự sát](#)
- [Chương 99: Đòi nợ](#)
- [Chương 100: Mở hòm](#)
- [Chương 101: Nguyệt công tử](#)
- [Chương 102: Thần bí](#)
- [Chương 103: Nhảy hồ](#)
- [Chương 104: Chất độc phát tác](#)
- [Chương 105: Nổi giận](#)
- [Chương 106: Hoán huyết](#)

- [Chương 107: Không còn cách nào khác](#)
- [Chương 108: Sơ suất](#)
- [Chương 109: Nghi ngờ](#)
- [Chương 110: Cáo lỗi.](#)
- [Chương 111: Tìm tới cửa.](#)
- [Chương 112: Lúc trước.](#)
- [Chương 113: Dễ dàng đoạt lại.](#)
- [Chương 114: Vẫn chưa kết thúc.](#)
- [Chương 115: Mở đầu.](#)
- [Chương 116: Mở đầu.](#)
- [Chương 117: Giảng co.](#)
- [Chương 118: Chuẩn bị trở về.](#)
- [Chương 119: Trở về kinh thành.](#)
- [Chương 120: Mất hồn.](#)
- [Chương 121: Chuyện xưa](#)
- [Chương 122: Yêu nhau lại không thể gần nhau](#)
- [Chương 123: Không thể ở lại nữa](#)
- [Chương 124: Chạm mặt người quen.](#)
- [Chương 125: Đến Thủy Nguyệt quốc](#)
- [Chương 126: Bò bít tết](#)
- [Chương 127: Ngắm trăng trước cửa](#)
- [Chương 128: Không được phép làm tổn thương nàng](#)
- [Chương 129: Khúc nhạc dạo mưa gió](#)
- [Chương 130: Yêu một người không nhất định phải có được nàng](#)
- [Chương 131: Rời cung](#)
- [Chương 132: Hiện trường thọ yến](#)
- [Chương 133: Việc vui biến thành tang lễ](#)
- [Chương 134: Tập kích lần nữa](#)
- [Chương 135: Giải độc](#)
- [Chương 136: Thân phận thật sự của Mộ Dung Hàn](#)
- [Chương 137: Chương 136](#)
- [Chương 138: Chương 137](#)
- [Chương 139: Chương 138](#)
- [Chương 140: Kết thúc](#)

Giới thiệu Cực Phẩm Khí Phi

Tác giả Tiểu Đâu Bố Định đã viết nên truyện Cực Phẩm Khí Phi rất hay, hấp dẫn, nhân vật Nữ rất chí khí, cá tính mạnh mẽ. Bên cạnh đó luôn có những âm mưu toan tính được âm thầm theo dõi và thực hiện một cách bí mật trong hoàng cung.

Vì thánh chỉ giáng xuống, khiến cho nàng trở thành thê tử của hần; đưa ra hưu thư, khiến cho nàng trở thành một khí phụ, người bị chồng ruồng bỏ. Nàng nhẹ giọng đáng thương, mang theo vẻ khăn cầu, còn có phần nức nở. Gương mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống, thân mình còn không ngừng run lên, mọi người đều cho rằng nàng là đang đau lòng khổ sở, thật ra là bởi vì nàng vẫn cố nhin cười.

Khi hần đứng trước mặt nàng, nhỏ nhắn quỵến rũ, xử sự quyết đoán, làm cho hần không thể rời mắt, đây thực sự là cái người đầu gối, yếu đuối, bảo sao nghe vậy trước kia sao? Nhất quyết lần này nàng sẽ không buông tha hần!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Phản bội

Đồng hồ điểm 9 giờ, tiếng chuông báo thức vang lên "Tích tích tích tích".

Từ trong mền tơ lụa mềm mại, một cái tay đưa ra ngoài vỏ bọc một tiếng làm đồng hồ báo thức rơi xuống đất, bể làm hai, chuông báo thức cũng ngừng kêu.

Mà chủ nhân của cái tay kia lại lù về phía trong mền tiếp tục ngủ say.

10 phút trôi qua. Người trên giường vẫn không có phản ứng.

Lại 10 phút nữa trôi qua, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Sau nửa tiếng trôi qua.

"Vợ thân ái, bữa sáng thơm ngon đang chờ vợ đến thưởng thức." Một người đàn ông anh tuấn cao thẳng đến kéo mền xuống rồi dịu dàng nói .

"Ừ, chồng, nên để cho em ngủ thêm một lúc, thật khó mới đến cuối tuần, phải để cho em nghỉ ngơi thật tốt chứ." Cô gái lật người nằm lên trên cái mền ngủ tiếp.

"Vợ, chẳng lẽ em quên công việc hôm nay?" Người đàn ông lắc đầu, cười khẽ một cái.

"Được rồi được rồi, em dậy là được." Cô gái trên giường khẽ mở mắt, rất không muốn rời đi chiếc giường mềm mại mà cô yêu thích nhất.

"Chồng, anh không đi cùng em thật sao?" Sau khi trang điểm xong, cô gái vừa ăn bữa sáng tình yêu mà chồng làm vừa hỏi.

Cô gái nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình, cười nói hạnh phúc, hai người bọn họ cuối cùng cũng chấm dứt 3 năm yêu xa, tại 1 tháng trước đã cùng nhau tiến vào lễ đường.

Cô cuối cùng cũng gả cho người mình yêu mà người đó cũng yêu chính mình.

"Ừ, hôm nay có một hội nghị tạm thời, sau khi họp xong anh đi đón em về." Người đàn ông dịu dàng nói.

"Được rồi." Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi suy sụp , nhưng rất nhanh đã khôi phục lại nụ cười hạnh phúc.

"Vợ, lúc lái xe nhớ chú ý an toàn."

"Ừ, chồng." Cô gái tràn đầy tươi cười nói.

Cô gái đột nhiên nhớ tới cái gì, vội nói, "Chồng, anh giúp em gọi điện thoại cho Tinh Tinh, bảo mọi người tối nay cùng nhau ăn cơm, em có tin tức tốt nói cho cô ấy biết."

"Được, anh biết rồi."

Chàng trai đưa mắt nhìn cô gái bước lên chiếc xe màu đỏ chạy đi, khi xe mới được lái đi chưa lâu, nhu tình trong mắt không còn nữa, mà chỉ còn lạnh lẽo.

"Cô ấy đi rồi nha. . . . ." Một bóng dáng cao gầy toàn thân màu hồng xuất hiện, cười nói. Khóe miệng anh ta nhếch lên, ôm cô gái có dáng người như rắn nước đi vào nhà.

Lúc này, bên trong cái mền tơ lụa mềm mại, không còn là cô gái kia nữa, mà là hai thân thể nam nữ quấn lấy nhau.

Trên mặt đất, đồ vật bị vứt lung tung, có cả của chàng trai lẫn cô gái. Thậm chí, còn có thể loáng thoáng nghe được tiếng thở thấp của đôi nam nữ.

Cô gái nhìn đồng quần áo trên mặt đất, nhận ra được quần áo của chồng mình, vậy còn lại là quần áo của cô gái kia sao ?

Cô gái đi về phía trước theo mớ quần áo, nghe được âm thanh đỏ mặt, cô nhìn thấy trên chiếc giường mà buổi sáng mình nằm giờ lại có hai người nằm.

Nhìn đôi nam nữ trên giường, nàng không thể tin được cái người mới cùng mình kết hôn được 1 tháng, người mà mỗi sáng đều nấu bữa sáng tình yêu cho mình, mỗi ngày đều khiến mình chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc, lúc này lại cùng cô gái khác hoan ái trên chính chiếc giường tân hôn của mình.

Cô gái ấy không phải là cô, mà là người cô tin tưởng nhất, buổi tối sẽ cùng nhau dùng cơm chung, là người bạn tốt nhất, Tinh Tinh.

Nhưng họ lại cùng nhau phản bội mình.

Hoan ái trôi qua, ở trên giường, Tinh Tinh dựa vào lồng ngực của người đàn ông, quyến rũ nói, "Giang, bắt đầu từ ngày mai, công ty sẽ là của anh, chúng ta cũng không tiếp tục lén lút nữa."

Chàng trai gồng đầu lên hai tay của mình, nằm ở tư thế thoải mái, "Ừ, bắt đầu từ ngày mai, tất cả của cô ta đều thuộc về anh rồi. Đợi ba năm, rồi cuộc cũng đợi đến thời khắc này."

"Giang, anh biết không, mỗi lần nhìn thấy anh với cô ta ở cùng nhau, lòng em đều rất đau? Cô ta xinh đẹp, đáng yêu, hơn nữa lúc ở trường học, cô luôn đứng thứ nhất, em đều đứng sau cô ta. Em thật sự vô cùng không phục, tại sao cô ấy được sinh ra trong một gia đình tốt như vậy, đáng hình đẹp, học giỏi."

"Tinh Tinh, lòng của anh chỉ thích một mình em, nửa năm sau, tất cả tài sản của cô ấy đều chuyển sang tên anh, anh lập tức cưới em làm vợ." Chàng trai nhanh chóng đè cô gái trên người xuống, bọn họ lại bắt đầu triền miên.

"Đợi chút, Giang, anh xác định cô ta nhất định sẽ chết sao? Nếu như cô ta mạng lớn không có chết thì làm thế nào?" Cô gái đột nhiên lo lắng nói .

"Yên tâm, nhất định sẽ thành công."

Mà cô gái vẫn đứng ở cửa ra vào đã không cách nào tiếp tục chống đỡ thân thể, cô ngồi bệt xuống mặt đất.

Thì ra tất cả đều là giả, đây đều là lời nói dối, là âm mưu.

Chết? Cô gái bỗng nhớ tới lời bọn họ vừa mới nói, lúc này mới nghĩ ra, cô đã đứng ở cửa một thời gian dài, vậy mà bọn họ lại không phát hiện. Thì ra là. . . . .

Cô nhớ tới tất cả những việc xảy ra sau khi đi khỏi nhà trong hôm nay.

Hôm nay là giỗ của cha mẹ cô, vào năm năm trước bởi vì một cuộc tai nạn xe cô mà họ biến mất khỏi cõi đời, đó cũng là năm cô bắt đầu tiếp nhận quản lý công ty mà cha mẹ lưu lại.

Cô có thể đem công ty sắp sập đổ mà cha mẹ lưu lại xoay mình đứng vững trên thị trường, khiến cho thương nhân không thể xem thường cô, trong công việc nàng tuyệt đối là người mạnh, trong cuộc sống thường ngày, nàng cũng là một người rộng rãi, thoải mái, hồn nhiên. Nhưng không ngờ chính mình lại thất bại trong tình yêu.

Tinh Tinh, là bạn của mình thời đại học, hơn nữa cũng là bạn tốt của mình. Ba năm trước đây, cô ấy đã giới thiệu Hàn Cảnh Giang cho mình, chính mình lại không ngờ rằng từ khi đó, âm mưu này đã được bắt đầu, một âm mưu nhằm cướp đoạt tài sản của mình.

Cô đột nhiên phát hiện ra lý do tại sao hôm nay xe không thắng được, thì ra là. . . . .

Có thể là bởi vì cuối tuần, nên vào buổi sáng, xe cô qua lại còn rất ít, hơn nữa cô cũng muốn nhanh nhanh về nhà ở bên chồng mình, vì vậy cô lái xe với tốc độ nhanh hơn bình thường rất nhiều, gần đến nơi thì không biết là ông trời muốn hại cô hay là. . . . .

Lúc cô muốn thắng xe nhưng lại không có cách nào thắng được, vậy là cứ đi thẳng đâm vào cái cây to trước mặt.

Chẳng trách khi cô mở mắt ra liền phát hiện mình nằm ở trong nhà mình, còn phát hiện ra nội tình là như thế nào.

Ngay lúc này, ti vi phát ra âm thanh.

"Sáng sớm hôm nay, vào khoảng 9 giờ 30, trên đường lớn đã xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, người bị hại tử vong tại chỗ, theo điều tra, người bị hại là Đồng Sự Trưởng của một công ty nào đó trên thị trường, nguyên nhân gây ra tai nạn xe cộ vẫn đang được cảnh sát điều tra, nhưng cảnh sát đã gám định được đây là chuyện ngoài ý muốn."

Hai người bên trong phòng nghe được âm thanh cùng nhau cười một tiếng, lại càng nhiệt tình triển miên hơn.

Chớp mắt một cái, cô gái trong nhà đã biến mất, đi tới một nơi âm u lãnh lẽo, thậm chí còn có cả tiếng kêu rên.

"Dư Thiên Thiên, mạng của ngươi còn chưa hết, hiện tại, Bồn vương cho ngươi một cơ hội sống lại, ngươi có đồng ý hay không?" Đột nhiên, một âm thanh uy nghiêm vang lên quanh quần trong không gian này.

"Ngươi là Diêm La Vương?" Cô gái ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông với gương mặt uy nghiêm đột nhiên xuất hiện cách đó không xa.

"Đúng vậy. Ngươi có đồng ý tiếp nhận cơ hội được sống lại này không." Diêm Vương tiếp tục nói, hơn nữa dường như trong lời nói còn có thêm mấy phần hồi thúc.

"Tôi sẽ trực tiếp trở lại thân thể ban đầu hay là còn có thân thể khác?" Kinh nghiệm thương trường nhiều năm nói cho cô biết, vấn đề trong lời nói của Diêm vương có mấy mấy phần thúc giục, rất bất thường.

"Ngươi chỉ cần trả lời Bồn vương có đồng ý hay không là được?" Diêm Vương không ngờ cô gái này sẽ hỏi ngược lại hẳn, trong lời nói lại mang theo vẻ uy nghiêm.

"Nếu như Diêm Vương không nói cho rõ ràng, tôi sẽ tiếp tục ở chỗ này." Xem ra trực giác của chính mình đúng rồi, Diêm Vương này có vấn đề.

Diêm Vương nhìn vẻ mặt kiên quyết của Dư Thiên Thiên, một lúc sau, chịu thua, cúi đầu nói, "Câu Hồn Sứ Giả bắt cần câu sai hồn phách của ngươi, mà lúc này thân thể của ngươi ở Dương gian đã bị tiêu hủy, vì đền bù sai lầm, Bồn vương chỉ có thể cho ngươi trọng sinh đến một thế giới khác."

"Ý của ngài là, hiện tại, tôi không có cách nào trở về hiện đại, trở về thân thể của mình."

Diêm Vương gật đầu một cái, "Nhưng ngươi yên tâm, bọn họ sẽ không được sống ung dung ngoài vòng pháp luật, sẽ phải chịu trừng phạt."

Diêm Vương dường như biết được ý nghĩ trong lòng của Dư Thiên Thiên nên đã nói.

"Được, đã như vậy, tôi đồng ý với ngài, nhưng ngài cần phải đồng ý một vài điều kiện của tôi." Nếu đã biết kết quả của bọn hắn, chính mình cũng yên tâm hơn.

"Chỉ cần ngươi đồng ý, Bồn vương đồng ý tất cả điều kiện mà ngươi đưa ra." Diêm Vương trả lời nhanh chóng khiến Thiên Thiên cười rất hài lòng, đồng thời còn xoa xoa mồ hôi trên trán.

Nhưng một lúc sau, khi Diêm vương hối hận vì mình đồng ý quá nhanh thì đã quá muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trùng sinh

Đầu đau như bị tê liệt, cả thân thể cũng đau nhức như vừa mới bị xe nghiền nát.

Đây chính là thân thể mà Diêm vương cho mình trọng sinh vào sao?

"Tiểu thư, hu hu hu, là nô tỳ không có bảo vệ tốt tiểu thư, khiến tiểu thư bị thương tổn, hu hu hu"

Đây là người nào? Nàng bắt đầu tìm tòi trí nhớ thuộc về thân thể này.

"Tiện tỳ mà một nha hoàn ám giương hèn mọn sinh ra có gì để mà đau lòng khóc lóc?" Âm thanh châm chọc của một nữ tử khác vang lên.

"Đại tỳ, chúng ta không cần phải ở lại nơi này nữa, ở đây khắp nơi đều là mùi vị thấp hèn làm người khác thật khó chịu." Nói xong, từ trong tay áo rút ra một chiếc khăn lụa che mũi.

"Ừ, nơi này dường như có một loại mùi vị hôi thối." Âm thanh ghét bỏ lại thêm mấy phần nôn mửa vang lên.

Thì ra những người mang theo âm thanh giễu cợt cùng ghét bỏ đều là tỳ tỳ của thân thể này.

"Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tam tiểu thư, tứ tiểu thư không có chết, chỉ là ngủ thiếp đi." Nha hoàn lúc này khóc lóc, tiếp tục nói.

"Nơi này không có chỗ cho kẻ tiện tỳ như người nói chuyện." Vừa nói xong, chỉ nghe thấy âm thanh cái tát lạnh lạnh vang lên, mà tiếng tát còn liên tục kéo dài.

Dư Thiên Thiên cũng không nhịn được nữa, họ cứ kiêu ngạo, hung hăng như thế này sao? Cố gắng mở hai mắt ra, toàn thân đau đớn từ từ ngồi thẳng dậy.

"A. . . . ." Tiếng thét chói tai khiến người bên cạnh dừng lại.

"Nhị muội, ngươi gào quỷ gì? Chẳng lẽ ngươi muốn cầu tình giúp tiện tỳ này?"

"Không. . . . . Không phải, đại tỷ, ngươi. . . . . ngươi xem. . . . ." Tiếng nói đứt quãng, tay còn không ngừng run lên chỉ về hướng mà Thiên Thiên đang từ từ đứng dậy.

"A. . . . . Quỷ a. . . . ." Mấy nữ tử lúc này còn hung hăng kiêu ngạo, giờ phút này mặt trắng bệch, rồi rít chạy trốn, nhìn rất chật vật.

Chỉ có một người vui mừng khi nhìn thấy Du Thiên Thiên, "Tiểu thư, ngươi đã tỉnh, thật tốt quá, tiểu thư cuối cùng cũng tỉnh." Nha hoàn kia ôm Du Thiên Thiên, vui vẻ nói.

"Tinh nhi, ngươi mau để cho ta thở." Nàng đã tìm thấy trí nhớ của thân thể này, đây là nha hoàn mà từ nhỏ đã cùng với thân thể này lớn lên, có lẽ cũng là bạn của nhau.

Khi nhìn thấy nàng vì mình mà bị mấy nữ tử kia đánh có thể thấy nàng thật lòng đối xử tốt với chủ nhân của thân thể này.

Chủ nhân thân thể này có tên gọi là Thượng Quan Thiên Thiên, giống với tên của mình ở hiện đại, nhưng họ thì khác nhau.

Mà thân phận của Thượng Quan Thiên Thiên là nữ nhi của Hữu tể tướng Thượng Quan Kiệt Hùng ở Tây Lũng quốc. Thượng Quan Kiệt Hùng có bốn nữ nhi, không có nhi tử, có rất nhiều nha hoàn ám giương, mà mình là do một trong số họ sinh ra, do đó mẫu thân của nàng cũng bị tiến cử làm thị thiếp, lúc nàng mười tuổi, mẫu thân vì bệnh nặng nên đã qua đời.

Tinh nhi dùng sức vỗ vỗ má của mình, "Sẽ đau, vậy thì có nghĩa là tiểu thư thật sống lại. Nô tỳ cảm tạ trời cao che chở, khiến tiểu thư rút cuộc sống lại."

Sau khi quỳ xuống đất, liên tục dập đầu, Tinh nhi mới đứng dậy, từ từ nụ cười nhìn tiểu thư vừa sống lại.

"Tiểu thư, sau khi người gả cho Kỳ vương gia, họ sẽ không dám ức hiếp tiểu thư nữa."

Từ nhỏ đến lớn, đại tiểu thư cùng với các tiểu thư khác lúc nào cũng lấy việc khi dễ tiểu thư làm thú vui, lần này, nếu tiểu thư thực sự gả cho Kỳ vương gia thì họ sẽ không dám khi dễ tiểu thư nữa.

"Kỳ vương gia?" Thiên Thiên tiếp tục tìm kiếm, thì ra ở 1 tháng trước, nàng đã được thánh chỉ tứ hôn, hơn nữa vào ba ngày sau, hôn sự liền bắt đầu.

Cái gì? Mình vừa mới trọng sinh, còn chưa bắt đầu hưởng thụ cuộc sống cô đại.

Tại sao Diêm vương không có nói cho mình biết chuyện này? Chắc hẳn là hắn cố ý không nói đi! Thật là xảo trá.

Lúc này, tại phía xa dưới nền đất, Diêm Vương đột nhiên hắt xì.

Hu hu, bí tịch của ta! Ta thu thập những bí tịch kia thật vất vả. Tại sao ta lại đồng ý điều kiện của nàng nhanh như vậy? Diêm Vương vẫn còn đang nghĩ tại sao mình lại đồng ý Dư Thiên Thiên sáng khoái như vậy, làm gì có thời gian chú ý ai đang chửi hắn.

Chớp mắt một cái, ngày mai chính là ngày mà nàng phải xuất giá.

Nhưng nàng đã nghĩ ra kế sách đôi phó rồi, vô tình khoe miệng Thiên Thiên lộ ra nụ cười nham hiểm.

"Ồ, ta còn tưởng rằng ai? Thì ra là Tứ muội sắp phải xuất giá!" Lúc này, Thiên Thiên cảm giác được lời nói châm chọc cùng với ý cười lạnh lẽo.

Người này hẳn đại tể Thượng Quan Diễm Nhi rồi, đi theo sau lưng còn có Nhị tể cùng Tam tể. Nhớ lại lời nói giễu cợt cùng hành động khi dễ của họ trong ngày hôm đó, nàng cũng hồi tưởng được nguyên nhân mà thân thể

này chết đi, chắc hẳn không đơn giản là bị rơi vào trong nước như Tinh nhi kế, nhất định có liên quan tới mấy người này.

Nhưng cũng phải cảm ơn bọn họ, nếu không nàng cũng sẽ không có cơ hội sống lại.

"Người còn chưa gả đi đã bắt đầu không nhìn ai vào mắt rồi, nhìn thấy ba tỷ tỷ chúng ta còn không chịu thỉnh an." Người nói chuyện chính là Nhị tỷ Thượng Quan Mạn Nhi, trong mắt còn có vẻ không cam lòng.

"Hừ, Thượng Quan Thiên Thiên, người nghĩ rằng Kỳ vương gia sẽ thật lòng lấy người sao, nếu không phải bởi vì thánh chỉ hoàng thượng ban, người còn không đủ tư cách làm nha hoàn xách giày cho Kỳ vương gia." Người này chính là Thượng Quan Tiệp Nhi, nàng thật sự nghĩ không ra tại sao hoàng thượng lại gả nữ nhân do nha hoàn ẩm giường thấp kém sinh ra cho Kỳ vương gia có thân phận tôn quý.

"Mặc kệ thân phận của ta đề tiện như thế nào, ta còn được gả cho một người quyền cao chức trọng, thân phận Kỳ vương gia cũng vô cùng cao quý. Không giống như các người là các tiểu thư cao quý." Hàng năm, bị những người này lấn ép, Thượng Quan Thiên Thiên chán hẳn là yếu đuối và sợ hãi lắm, nếu mình đã thay nàng sống tiếp, mình sẽ không cho phép có người nhục nhã nàng.

"Người. . . . ." Đây là Thượng Quan Thiên Thiên có gan nhỏ như chuột sao? Thượng Quan Diễm Nhi cao ngạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn cả người, trong mắt ngoại trừ kinh ngạc cũng chỉ có kinh ngạc.

"Phi, đồ đề tiện chính là đồ đề tiện, người vẫn nghĩ rằng người được gả đi thì chính là Kỳ vương phi rồi sao? Người chẳng qua là tiện nhân được nha hoàn sinh mà thôi, lại dám cùng chúng ta nói chuyện như vậy." Thượng Quan Tiệp Nhi chán ghét, khinh bỉ nói .

"Thật sao? Tam tỷ nhớ được nội dung thánh chỉ hoàng thượng ban là như vậy sao ? Trẫm biết Tứ tiểu nữ Thượng Quan Thiên Thiên của Hữu Tể tướng Thượng Quan Kiệt Hùng bề ngoài trung tuệ, hiền lương thực đức, tư chất thông minh, đoan trang hào phóng, có phong thái hoàng gia, đặc biệt tứ

hôn với Kỳ vương gia làm chính phi. Không biết Tam tỷ có nhớ lắm hay không?" Ánh mắt lạnh lùng nhàn nhạt quét qua mặt ba cô gái đang vận vẹo.

Khóe miệng đám người Thượng Quan Diễm Nhi co giật , họ không còn lời nào để nói, bởi vì lời nàng nói đều được viết trên thánh chỉ.

"Hừ, tiện nha đầu, chúng ta sẽ chờ nhìn xem, thân phận Kỳ vương phi này ngươi có thể làm bao lâu?" Hừ lạnh một tiếng, Thượng Quan Diễm Nhi cầm đầu, ba tỷ muội mang theo tức giận rồi rít ròi đi.

"A, tiểu thư thật lợi hại, đây là lần đầu tiên nô tỳ nhìn thấy bộ dạng đại tiểu thư cùng các tiểu thư khác tức giận." Tinh nhi nhìn bóng lưng rời đi, kích động hô, đôi tay không ngừng xoa nắn cặp mắt, giống như không tin chuyện vừa mới thấy là sự thật .

Mà mặt Thiên Thiên lạnh lẽo, cuộc đời của nàng không thể để cho nam nhân khống chế, nàng muốn nắm giữ cuộc sống của mình thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Túy Hương lâu

Muốn nắm giữ cuộc sống của chính mình, đầu tiên, phải có đầy đủ vốn, để có thể kiếm được vốn thì trước hết phải hiểu rõ giá cả thị trường ở nơi này.

"Tiểu. . . . . Công tử, chúng ta cứ ra ngoài như vậy, nếu như lão gia phát hiện thì nhất định sẽ bị trừng phạt ." Tinh nhi đuổi theo phía sau, vừa chạy chậm vừa lo lắng nói.

"Yên tâm, trong thời gian này, chúng ta sẽ không bị phát hiện." Đây là thời gian mà Thượng Quan Kiệt Hùng vào thượng triều ở trong cung, hơn nữa, nếu như hắn có hạ triều rồi thì cũng sẽ không đi nhìn đứa con gái là nàng.

"À. . . . ." Tinh nhi đã bị hấp dẫn bởi một tòa nhà lâu ở cách đó không xa, cho nên bất kể Thiên Thiên đang nói cái gì, nàng cũng chỉ à một tiếng.

Lại nhìn về phía xa xa, đó chính là quán ăn nổi tiếng nhất Tây Lũng quốc – Túy Hương lâu.

"Tiểu. . . . . Công tử, chúng ta nhất định phải đi vào sao?" Nghe nói, giá một món ăn ở chỗ này bằng tiền lương năm năm của nàng, Tinh nhi e sợ, mặc dù trong lòng rất muốn đi vào, nhưng mà lý trí của nàng nói cho nàng biết, bên trong không phải là nơi mà nàng có thể tới.

"Đến cũng đã đến rồi, vậy trước tiên ném thử thức ăn ngon ở đây đi!" Lúc này, nàng còn chưa có đủ vốn nên sẽ không xây dựng sự nghiệp một cách tùy tiện, nàng đang tìm cho mình một đối tượng để hợp tác, mà mục tiêu chính là Túy Hương lâu.

Lúc Thiên Thiên cùng Tinh nhi tiến vào Túy Hương lâu, bọn họ đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ngoại bào màu trắng được mặc lên trên thân hình mảnh khảnh, vừa khéo có thể che lại thân hình mảnh khảnh cùng suy nhược của cô gái.

Da giống như bạch ngọc, cử chỉ nhẹ nhàng, tác phong nhanh nhẹn, ngay lập tức khiến cho nữ tử mến mộ, nhiều nữ tử rối rít lấy ánh mắt ái mộ nhìn Thiên Thiên.

"Vị khách quan này, mời vào trong." Tiểu nhị đầu tiên là dò xét một lần, xác định đây là một nhân vật có tiền, sau đó rất ân cần dẫn đường.

Thiên Thiên cùng Tinh nhi đi tới một gian phòng thanh nhã, bên trong được bố trí rất tốt, nhưng mà vẫn có không gian cần cải thiện.

Thiên Thiên gọi thức ăn xong liền nói một câu, "Đúng rồi, giúp ta chuyển lời tới lão bản của các người, nói rằng Nguyệt Công Tử ước hẹn Túy Hương lâu."

Tiểu nhị quan sát lần nữa, lần này hẳn chỉ có cung kính cùng sùng bái.

"Tiểu thư, vì sao người phải giả mạo Nguyệt Công Tử?" Đợi tiểu nhị lui ra khỏi phòng xong, Tinh nhi nhẹ giọng hỏi.

Thiên Thiên cười khẽ, nâng chung trà lên, chậm rãi thưởng thức vị trà thơm ngon này, nàng tìm thấy trong trí nhớ là ở Tây Lũng quốc, có một tuyệt đại phong hoa, văn nhân thiên hạ Nguyệt Công Tử, nhưng lại chưa có ai gặp qua bộ mặt thật của người này.

Hắn là danh tiếng của Nguyệt Công Tử quá lớn, nên rất nhanh, món ăn nàng gọi đã được mang lên đủ, trên mặt tiểu nhị đã không còn vẻ nịnh bợ hay lấy lòng, mà là thái độ cung kính.

"Tiểu thư, người giả mạo Nguyệt Công Tử để gặp được lão bản của Túy Hương lâu đúng không?" Mãi đến khi dùng bữa xong, Tinh nhi mới phản ứng được. "Vậy hắn có đến không?" Túy Hương lâu không hổ là Túy Hương lâu, thật đúng là mỹ vị.

"Hắn đã tới." Thiên Thiên vừa mới nói xong, cửa gian nhã phòng đã bị mở ra.

Một thân quần áo màu trắng ngà, trên quần áo còn dùng thanh ti thêu hoa lệ

hoa văn, tính chất của quần áo rất tốt, nên rất nổi tiếng và quý giá!

Cắm vuông vắn, ánh mắt trong sáng, mày kiếm bay xéo, nhìn qua cả khuôn mặt hết sức tuấn lãng, nhưng cả người lại làm cho người ta có cảm giác khí vũ hiên ngang, vừa nhìn chính là người tài giỏi, có phong phạm của người lãnh đạo.

Thân phận của hắn tuyệt đối không chỉ một chỉ là lão bản của Túy Hương lâu.

"Không biết công tử giả mạo Nguyệt Công Tử ước hẹn tại hạ đi xuống có mục đích gì?" Thật sự, nam tử rất có phong phạm của người lãnh đạo, lời nói còn có uy tín như thế.

Khẳng định chắc chắn mình là giả mạo, người này hẳn là đã gặp qua Nguyệt Công Tử chân chính. Chỉ là. . . . .

"Người chính là lão bản của Túy Hương lâu?" Mặc dù biết là làm điều thừa, nhưng nàng vẫn hỏi.

"Công tử không phải là hẹn lão bản của Túy Hương lâu sao? Vì sao còn phải hỏi như thế đây?" Lần đầu tiên nhìn, hắn cũng đã nhận ra thân phận của nàng là một nữ tử, nữ tử có thể nghĩ ra ý tưởng như thế để ước hẹn mình, xem ra là một nữ tử rất thông minh.

"Hẹn người tới chỉ là muốn thay chính mình tìm người bạn hợp tác mà thôi." Không có lời thừa thãi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Người lấy tư cách gì để hợp tác với ta?" Nàng thẳng thắn cùng ánh mắt lão luyện khiến hắn có hứng thú.

"Thị trường phát triển theo một số tính chất và quy luật, mọi việc không phải là đã hình thành thì sẽ không thay đổi; con người đang không ngừng tiến bộ và phát triển cao hơn, nếu như người đã hình thành mà không thay đổi, vậy thì người nhất định sẽ thất bại. Ta xuất hiện chính là muốn kéo giữ người lại trước khi thất bại." Thiên Thiên không nhanh không chậm nói qua việc buôn bán mà nàng từng trải qua.

Trên thương trường, nàng không phải hiểu biết hết tất cả mọi thứ, những thứ người khác không hiểu có thể nàng cũng không hiểu. Mặc dù nàng không dám cam đoan mình sẽ không thua bất kỳ kẻ nào, nhưng nàng vẫn tin tưởng năng lực của bản thân. Huống chi nơi này là ở cổ đại, nàng xác định chỉ cần mình sử dụng một ít vật ở hiện đại vào thì chắc chắn sẽ kiếm được tiền.

Nam tử bị những lời này của Thiên Thiên làm cho kinh sợ, mình đã lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm đầu, nhưng chính mình cũng chưa chắc có thể sử dụng cách nói đơn giản như vậy để khái quát tất cả, mà nàng chỉ là một nữ tử, lại có thể nói ra những lời kinh ngạc như vậy.

"Người làm sao có thể nhận định lúc này ta đang đứng trước thất bại?" Hắn rất muốn hiểu rõ nữ tử này sẽ cho hắn thêm kinh ngạc như thế nào?

"Ví dụ như Túy Hương lâu của ngươi, trang hoàng tinh xảo nhưng không có một phong cách riêng, món ăn mỹ vị cũng không đặc biệt, phục vụ không tệ nhưng cũng không tốt lắm, chỉ cần có ý muốn đối nghịch cùng Túy Hương lâu, tin tưởng rất nhanh Túy Hương lâu liền không còn là quán ăn nổi tiếng nhất nữa, mà là Tây Long lâu." Thiên Thiên nói đến chỗ nào cũng làm cho người ta kinh ngạc.

"Vậy ngươi muốn cải thiện tất cả như thế nào?" Bây giờ, hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với nữ tử này, những lời này không chỉ khiến cho hắn bội phục, càng làm cho hắn sợ hãi bởi nó được nói ra từ miệng của một nữ tử.

"Mười ngày sau, ta sẽ đưa phương án cải thiện tới, tỏ rõ lòng thành muốn hợp tác của mình. Còn nữa, tiền bữa cơm hôm nay coi như là người mời để xác định quan hệ hợp tác của chúng ta!" Thiên Thiên khẽ cười nhẹ, làm cho người ta nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng nàng.

Nam tử nhìn này bóng lưng rời đi, nàng tinh táo chứng chắc, đã nói cho hắn biết nữ tử này tuyệt không đơn giản.

"Phong, đi theo nàng." Nam tử nhìn về phía không khí, nhàn nhạt nói.

"Tiểu. . . . Công tử, người rất lợi hại nha! Mặc dù vừa rồi Tinh nhi không nghe rõ tiểu thư nói cái gì, nhưng là Tinh nhi có thể thấy được kinh ngạc trong mắt nam tử kia, công tử thật sự rất lợi hại." Ra khỏi Túy Hương lâu, về mặt Tinh nhi sùng bái nhìn Thiên Thiên, điều khiến nàng sùng bái tiểu thư là có thể làm cho nàng được ăn uống trong Túy Hương lâu mà không cần trả tiền.

"Người cảm thấy lợi hại ở chỗ là chúng ta không cần phải trả tiền chứ gì!"

"Hi hi, cho nên Tinh nhi mới nói công tử rất lợi hại a!"

Hình như Tinh nhi đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, "Công tử, kể từ sau khi công tử tỉnh lại, Tinh nhi cảm thấy, công tử liên thay đổi không giống trước kia." Trước kia tiểu thư nhất gan, thậm chí bị đại tiểu thư khi dễ cũng không dám cãi lại, càng không cần phải nói một dạng như hôm nay.

"Vậy tiểu nương tử yêu thích ta hiện tại hay là ta trước kia đây?" Thật ra thì Tinh nhi làm cho người ta vô cùng yêu mến, bộ dạng thanh thuần, không nhìn được nên đùa giỡn một lần.

"Tiểu thư. . . . ." Tiểu thư vẫn đang mặc trang phục nam tử, còn rất tuấn, tại Tinh nhi hơi hồng, cúi đầu ngượng ngập nói, "Tinh nhi yêu thích tiểu thư giống như hiện tại hơn."

Ít nhất, tiểu thư như hiện tại không bị đại tiểu thư khi dễ, hơn nữa còn có thể ăn ngon ở Túy Hương lâu, quan trọng nhất là không phải trả tiền.

Mà bên kia.

"Công tử, thuộc hạ vô năng, hành tung bị phát hiện rồi, đây là tờ giấy nàng để lại cho công tử."

"Ừ." Nam tử nhìn chữ trong tờ giấy xong, khóe miệng nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ác chĩnh (1)

Hôm nay chính là ngày nàng xuất giá. Ở trong phủ, Thượng Quan Thiên Thiên có địa vị ti tiện, cho nên dù là nàng phụng chỉ lập gia đình, trong phủ cũng chỉ tùy ý trang trí một chút, không nhìn ra một tí không khí vui mừng nào.

Giống như hiện tại, người được gọi là phụ thân, Thượng Quan Kiệt Hùng cuối cùng cũng ra mặt.

"Mặc dù, ta không biết vì sao hoàng thượng phải chỉ hôn cho người với Kỳ vương gia, nhưng người thân là nữ nhi của Thượng Quan Kiệt Hùng ta, tuyệt đối không cho phép làm ra những chuyện khiến gia tộc nhục nhã, dù cho Kỳ vương gia bỏ rơi người...người cũng không thể trở lại trong phủ lần nữa." Trong mắt Thượng Quan Kiệt Hùng không có bất kỳ thân tình, giống như người con gái trước mắt này căn bản không phải là nữ nhi của hắn, trong lời nói ngoại trừ lạnh lẽo cùng cảnh cáo thì không còn gì khác.

Thượng Quan Thiên Thiên cúi mặt gật đầu một cái, trên đầu, khăn cưới đã che kín vẻ lạnh lẽo trong mắt của nàng.

Cứ như vậy, Thượng Quan Thiên Thiên trở thành vợ của Long Khải Kỳ.

"Tiểu thư, Vương gia thật đáng giận, dù nói thế nào tiểu thư cũng do hoàng thượng tứ hôn, từ đầu tới cuối Vương Gia rõ ràng đều không xuất hiện, khiến tiểu thư bị mọi người châm chọc cười nhạo." Tinh nhi vốn cho rằng tiểu thư nhà nàng gả đến đây là có thể được hưởng sung ái, ngờ đâu Kỳ vương gia lại đối xử như thế với tiểu thư.

"Tinh nhi, tháo mấy cái rườm rà trên đầu xuống giùm ta." Đầu bị đè muốn gãy, mũ này thật sự là quá nặng.

"Tiểu thư, Vương Gia đối xử với người như vậy, người cũng không tức giận sao?" Tinh nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, từ từ giúp tiểu thư cởi cái mũ trên đầu ra.

"Không có tức giận, không tức giận. Ta đã mệt mỗi một ngày, ngươi cũng đi xuống nghỉ ngơi đi!" Như vậy càng hợp với tâm ý của nàng, chỉ cần nam nhân kia cứ tiếp tục không nhìn nàng như vậy, những ngày nàng ở trong vương phủ có lẽ sẽ tốt hơn một chút, ngày rời đi vương phủ cũng gần hơn.

"Tiểu thư. . . . ."

"Đi đi."

Xuân Tiêu các

Tên như ý nghĩa, đêm xuân giá trị ngàn vàng, đây là thanh lâu lớn nhất, nổi tiếng nhất Tây Lũng quốc.

"Kỳ, ngươi còn không tính trở về xem vương phi mới cưới của ngươi sao?" Một gian sương phòng được bố trí rất lịch sự tao nhã, mùi đàn hương bay nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, có thể thả lỏng về mặt nghiêm túc.

Áo người nói chuyện mở rộng, lười biếng tựa vào ghế thái phi.

"Hạo, từ lúc nào ngươi lại quan tâm chuyện của ta như vậy?" Người nói chuyện chính là tân lang của ngày hôm nay, Long Khải Kỳ, giờ phút này hắn đang tựa vào một cái ghế thái phi khác uống rượu ngon.

"Ta chỉ sợ vương phi mới cưới của ngươi sẽ cảm thấy khổ sở khi một mình trông phòng mà thôi. Nếu như là ta, ta nhất định sẽ thương yêu nàng thật tốt."

"Vậy ta đưa nàng cho ngươi, thế nào?" Long Khải Kỳ để ly rượu trong tay xuống, nhàn hạ cười nói.

"Khụ khụ, ý tốt của ngươi, ta nhận." Nam tử bị sắc bởi rượu ngon trong tay, "Kỳ, ngươi tính xử lý nàng như thế nào? Lần này hoàng thượng gả nữ nhi của Thượng Quan Kiệt Hùng cho ngươi, mục đích của hắn không đơn giản."

"Hừ" Mang theo vẻ lạnh lẽo cùng vài phần tức giận, ly rượu trong tay vờ vụn âm âm.

Rất nhanh, việc Kỳ vương gia chưa từng xuất hiện trong ngày thành thân, dùng một con gà trống thay mình bái đường thành thân đã trở thành chuyện phiếm được nói khắp phố phường.

"Tiểu thư, Vương gia thật là quá đáng, dùng gà trống thay mình bái đường coi như xong, tối hôm qua là đêm động phòng cũng không có xuất hiện, tiểu thư có thể đi tìm hoàng thượng đòi công đạo, dù nói thế nào, tiểu thư cũng là do hoàng thượng tự mình tứ hôn, tại sao Vương gia có thể đối xử với tiểu thư như vậy." Sáng sớm, trong lòng Tinh nhi liền ghen một cổ tức giận, miệng nhỏ nhắn càng vênh lên cao.

"Tinh nhi, hiện tại chúng ta đã ở trong vương phủ, có những lời ở trong lòng biết là được, không nên có gì cũng nói ra hết, họa lá từ miệng mà ra, biết không?" Nha đầu này quá đơn thuần, chỉ cần bị người có lòng nghe được, thì Tinh nhi không thể an toàn sống ở đây.

"Dạ, Tinh nhi biết rồi."

"Nô tài tham kiến Vương phi, Vương Gia chờ ở đại sảnh đã lâu, mời Vương phi đến đại sảnh." Từ ngoài cửa, một giọng nói vang lên.

Thiên Thiên lập tức đến trước gương đồng bắt đầu trang điểm, thay trang phục.

Ban đầu, Tinh nhi còn tưởng rằng tiểu thư muốn dùng bộ dạng xinh đẹp nhất đi gặp Vương gia, khiến Vương Gia hối hận vì ngày hôm qua đã không xuất hiện, nhưng ai ngờ. . . . .

"Tinh nhi, đến lúc đó người không cần lên tiếng, chỉ cần đứng một bên là được." Thiên Thiên hài lòng nhìn hình dáng của mình xong, xoay người khẽ cười nói.

Thiên Thiên đi theo nô tài kia đến đại sảnh, dọc theo con đường này, Thiên

Thiên cũng quan sát được vương phủ này.

Trang trí không xa hoa, không hoa lệ, lại trang nghiêm.

Rất nhanh, Thiên Thiên đã đi tới đại sảnh.

Ở đại sảnh, có hai nam tử đang ngồi, một người rất mê hoặc lẫn lộn, làn da như bạch ngọc, khuôn mặt xinh đẹp hơn nữ tử, ngay cả nữ tử cũng sẽ ghen tỵ với hắn.

Vốn là Thượng Quan Thiên Thiên đã đủ xinh đẹp rồi, không ngờ nam tử này còn đẹp hơn nàng.

Mà một người khác, có làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, lông mày gọn gàng, sống mũi cao, môi mỏng mím chặt, cùng với đôi mắt đen nhánh thỉnh thoảng thoáng qua màu xanh thẫm, trên người hắn có một loại hơi thở mơ hồ tản ra khí lạnh, làm cho người ta e sợ không dám bước đến gần.

Chắc hẳn đây là Long Khải Kỳ rồi.

"Thiếp thân. . . . . Thiếp thân. . . . . tham kiến. . . . . tham kiến Vương gia." Thiên Thiên hành lễ, trong mắt hiện tràn đầy sợ hãi, khiếp đảm, nói chuyện còn đứt quãng, thân thể còn mơ hồ run lên.

Long Khải Kỳ nhàn nhạt liếc mắt nhìn người có gan nhỏ đang hành lễ này, chỉ thấy nữ tử này cúi đầu rũ thấp xuống, không nhìn thấy khuôn mặt, chỉ thấy đỉnh đầu cắm đầy trâm ngọc trai, còn có đôi tay không ngừng xoa nắn vì sợ hãi, trong lòng không khỏi xuất hiện cảm giác chán ghét.

"Vương Gia. . . . . thiếp thân. . . . ."

"Ngẩng đầu lên, chẳng lẽ ngươi muốn Bỏ vương nhìn đầu của ngươi sao?" Long Khải Kỳ cắt đứt âm thanh phát run của Thiên Thiên, mang theo vài phần tức giận nói.

Thiên Thiên khẽ nâng đầu của mình lên, khi nàng cùng Long Khải Kỳ bốn mắt nhìn nhau thì nước mắt Thiên Thiên rất nghe lời chảy xuống. Nhưng

thật ra, do nàng âm thầm hung hăng bấm bóp đùi của mình một cái, nước mắt mới chảy xuống, bóp đùi đáng thương a!

"Phụt. . . . ." Hạo ngồi một bên, không cần thận phun nước trà mới uống về phía Thiên Thiên.

"Cút" chỉ nghe tiếng gầm giận dữ của Long Khải Kỳ.

"Hu hu. . . . . Thiếp thân. . . . ." Thiên Thiên không hề rời đi, mà là vừa sợ vừa khóc nói, giống như đang định giải thích gì đó.

"Cút"

Thiên Thiên không có lau chùi hết nước trà trên mặt, xoay người, phản chân chạy khỏi tầm mắt của Long Khải Kỳ.

Long Khải Kỳ, nếu như người có thể bỏ ta nhanh lên một chút..., người còn có thể chịu ít hành hạ, trên mặt Thiên Thiên lướt qua vẻ giả hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ác chĩnh (2)

"Kỳ, thật may là ta không cảm thấy hứng thú với nữ nhân, nếu không ta lo lắng về sau cũng không dám gặp mặt nữ nhân." Hạo nhẹ nhàng vuốt ve tâm hồn mới bị dọa sợ.

Sau khi Thiên Thiên rời đi, tức giận của Long khái Kỳ vẫn không tiêu tan, con ngươi ở hai mắt mở lớn, hiện tại trong đầu hắn còn không tiếp nhận nổi một màn kia.

"Đó là Vương phi mới cưới của ngươi a, xem ra sau này vì đôi mắt của mình, ta nên ít đến phủ đệ của ngươi thì hơn." Hạo nhẹ nhàng xoa xoa cặp mắt, tiêu trừ hình ảnh kinh khủng vừa này.

Mà Thiên Thiên, sau khi về đến trong sương phòng, không có cách nào nhìn được cười lớn lên, nhớ tới phản ứng của hai người kia lúc này, hiệu quả thật sự là quá tốt.

"Ha ha ha. . . . ." Ôm bụng bắt đầu cười lớn, "Bụng của ta. . . . . Ha ha ha. . . . . Vừa nghĩ tới mặt hai người đàn ông bị dọa sợ lúc này. . . . . Ha ha. . . . . Thật là buồn cười quá. . . . . Ha ha. . . . ." Thiên Thiên nằm ở trên giường cười lớn, rất không có hình tượng.

Tinh nhi vẫn luôn đi theo tiểu thư nhà mình đứng một bên, liền đen mặt, nàng còn tưởng rằng tiểu thư muốn dùng hình dáng hấp dẫn Vương Gia để được sủng ái, vậy mà hôm nay tiểu thư lại hoàn toàn ngược lại.

Nhưng mà, mới vừa rồi tiểu thư giống như trở về là tiểu thư trước kia, nhát gan mềm yếu.

"Tiểu thư. . . . ."

"Tinh nhi, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy là cười chưa đủ? Ha ha. . . . ."

Một lúc sau

Rốt cuộc ngưng cười to, Thiên Thiên bắt đầu tẩy đi lớp trang điểm trên mặt.

"Tiểu thư, tại sao người lại vẽ mặt thành như vậy?" Tinh nhi thật sự không hiểu được, hỏi.

"Tinh nhi, người không cảm thấy trang điểm như vậy rất tốt sao? Ta cũng chỉ là trang điểm dày thêm một chút, phấn hồng thêm một chút, lông mày lớn hơn một chút, vẽ môi đẹp đẽ hơn một chút, còn nữa người không cảm thấy một màn mới vừa rồi cũng rất kinh điển sao?" Chỉ cần vừa nghĩ tới một màn kia đáy mắt Thiên Thiên đều là nụ cười.

"Thật sao?" Bôi dày gần bằng mười lớp giấy, phấn đỏ giống như mộng khí, lông mày thô giống như hai ngón tay ở chung một chỗ, còn nữa, về môi? Tại sao lại muốn hồng lòe loẹt như thế đây?

Tinh nhi hoài nghi liếc nhìn tiểu thư đang khoe khoang.

Thật ra thì Thiên Thiên đã lấy khuôn mặt trang điểm của Trinh Tử ở hiện đại làm chuẩn để vẽ , cho nên bọn Long Khải Kỳ nhìn thấy chính là một người cổ đại y hệt như Trinh Tử, sao có thể không bị hù được.

Hơn nữa, Thiên Thiên khóc, đã làm gương mặt xuất hiện hai vệt nước mắt rất rõ ràng, chủ yếu nhất vẫn là Hạo không cẩn thận phun ra nước trà, khiến gương mặt Trinh Tử lại tăng thêm sự kinh khủng rồi.

"Tinh nhi, xem ra ta phải dạy dỗ người làm nữ nhân như thế nào?"

Rất nhanh, Tinh nhi ở bên cạnh Thiên Thiên đã được rèn luyện không còn cổ hủ như xưa nữa, từ từ nhẹ nhàng trở nên cổ quái.

Long Khải Kỳ từ sau ngày hôm đó, cũng không có gặp Thiên Thiên nữa, xem như trong phủ không có người này.

Mà Thiên Thiên cũng tiêu diêu tự tại, nàng rốt cuộc có thời gian rảnh rồi nghiên cứu võ công của bí tịch đòi được từ Diêm Vương.

Trải qua 3 ngày, bằng bản lĩnh đọc đến đâu nhớ đến đó của nàng cũng đủ để nhớ tất cả mấy bộ bản bí tịch này. Sau khi nhớ xong, cũng nghe lời Diêm Vương đã nói, đốt hết mấy quyển bí tịch này.

Mới yên ổn được 3 ngày, đã bắt đầu xảy ra chuyện bất bình.

"Nha đầu thôi, tránh ra coi, một tiện tỳ nhỏ nhỏ cũng dám cản đường của Nghi phi nương nương. Chẳng lẽ người không biết Nghi phi nương nương là nương nương mà Vương Gia sủng ái nhất sao? Người ngứa da sao?" Ngoài cửa truyền đến lời nói vừa phách lối vừa ngoan độc.

"Nô tỳ không phải không cho nương nương đi vào, mà là tiểu thư đã phân phó không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Xin nương nương thứ tội!" Tinh nhi quỳ xuống nói .

"Vậy thì thế nào? Nếu như ta chính là muốn đi vào đây?"

Nghi Lan là trắc phi của Long Khải Kỳ, cũng là thị thiếp hiện tại đang được sủng ái nhất, nàng muốn nhìn xem Thượng Quan Thiên Thiên có tướng mạo gì để được Vương gia sủng ái.

Hừ, vương phi thì thế nào? Sớm muộn rồi có một ngày, nàng sẽ đem nàng ta từ vị trí vương phi kéo xuống.

"Nương nương, tiểu thư đã nói. . . . ." Tinh nhi còn chưa nói hết liền bị nha hoàn thân cận bên cạnh Nghi phi, Tiểu Mộng, tát một cái.

"Chát" một tiếng, năm đầu ngón tay hiện lên rõ ràng trên mặt Tinh nhi.

Lại dám khi dễ người của ta, các người cứ chờ xem. Ở trong phòng, trong mắt Thiên Thiên thoáng qua vẻ lệ khí cùng ý cười lạnh lẽo, vừa đúng lúc mình muốn tìm một con chuột trắng nhỏ.

"Ken két" một tiếng, cửa phòng đóng chặt được mở ra, từ bên trong, một nữ tử mặc hồng y bước ra, mái tóc thẳng sau lưng thả xuống, lúc này, một cơn gió lạnh như ở cõi âm bay vù vù thẳng vào lòng bàn chân mỗi người, nhóm người Nghi Lan chợt lạnh run.

Trong lúc đó, bóng dáng màu hồng đã nhanh chóng di chuyển qua lại giữa Nghi Lan cùng Tiểu Mộng, bên tai hai người còn truyền đến hơi thở lạnh buốt, mà cái bóng dáng màu hồng kia cũng nhanh chóng biến mất không thấy.

"Nương nương, vừa rồi có phải hay không là . . . . . Quý?" Tiểu Mộng ôm thân thể vẫn còn phát run, sợ hãi nói.

"Người là Nghi phi?" Thiên Thiên xuất hiện lần thứ hai, là thời điểm ở trước mặt Nghi Lan, nàng đã không còn mặc hồng y, mà chỉ mặc một lớp y phục màu trắng, trên mặt còn là dung mạo của Trinh Tử trước kia.

"A. . . . ." Tiểu Mộng kêu thảm thiết, hôn mê bất tỉnh.

Mà từ đầu tới cuối, Nghi Lan cũng không thể bình tĩnh đứng ở một chỗ.

"Tiểu thư, người lại bắt đầu làm quái." Tinh nhi nhìn hai người mới vừa rồi còn hung ác, lúc này đã choáng váng sửng sốt , khẽ cười.

"Tinh nhi, người đi đòi lại cái tát lúc nãy đi!" Lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người kia, kịch hay vẫn còn ở phía sau mà?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ác chĩnh (3)

Rất nhanh, trong vương phủ liền truyền ra rằng dung mạo của vương phi rất xấu xí, hơn nữa trong viện của vương phi còn có ma quỷ lộng hành.

Từ đó về sau, không còn người nào dám đến gần Tâm Thảm viên (nơi ở của Thượng Quan Thiên Thiên) nữa, đây cũng chính là kết quả mà Thiên Thiên mong muốn.

"Tiểu thư, không tốt, ... tôi hôm qua, nha hoàn Tiểu Mộng bên cạnh Nghi phi nương nương ly kỳ chết rồi, hơn nữa nghe nói trạng thái tử vong rất thảm, Tiểu Mộng toàn thân cao thấp. . . . . nghe nói mặt không còn." Tinh nhi chạy chậm trở lại Tâm Thảm viên vừa thở hổn hển vừa nói, tim không nhịn được cũng run lên.

"Thật sao?" Cứ như vậy chết rồi, haizz, nhanh như vậy đã chết rồi, muốn trách chỉ có thể trách mình không nắm rõ hiệu quả của dược liệu trong tay, khi nào có thời gian phải nghiên cứu mới được.

Ban đầu, nàng chỉ muốn cho toàn thân nha hoàn đó ngứa vô cùng, không ngờ liều lượng hơi hơi nhiều một chút, đáng tiếc cho chuột trắng nhỏ này, trong lòng Thiên Thiên tự trách.

"Đúng vậy! Nghe nói Vương gia mời thái y tới, nhưng thái y cũng không có cách nào tra ra nguyên nhân cái chết. Vì vậy mọi người ở đây đều suy đoán là. . . . . là do quỷ làm." Lúc nói đến quỷ thì thanh âm của Tinh nhi nhỏ như tiếng muỗi kêu, xung quanh hai mắt lóe ra.

"Ý bọn họ nói là do ta hại chết chứ sao! ." Thiên Thiên giận quá hóa cười.

"Tiểu thư. . . . ."

"Còn có cái gì nương nương đâu? Nàng như thế nào?" Nhân vật quan trọng còn chưa gặp chuyện không may, ngược lại một nhân vật nhỏ bé lại gặp chuyện không may trước. Xem ra phải tăng thêm hiệu lực mới được.

"Cho đến bây giờ, bộ dạng Nghi phi nương nương vẫn rất si ngốc, đại phu khắp thành, còn có thái y trong cung cũng không tìm được biện pháp chữa trị, đều nói không có cách nào chữa trị cho Nghi phi nương nương." Tinh nhi thực sự không biết ngày đó xảy ra chuyện gì, chỉ biết vào ngày đó, khi tiểu thư từ trong nhà ra ngoài, thấy Tiểu Mộng bị dọa ngất đi, còn Nghi phi nương nương thì im lặng, sững sờ ở bên cạnh.

Sau đó, nàng cũng có hỏi tiểu thư, nhưng tiểu thư đều khẽ cười cho qua, không muốn nói cho nàng biết rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì.

Trên mặt Thiên Thiên thoáng qua nụ cười hả hê, việc này đúng là không khiến cho nàng thất vọng, nếu không nàng thật sẽ hoài nghi mấy quyền bí tịch mà Diêm Vương cho nàng có vấn đề.

Thật ra thì Thiên Thiên đòi ba bản bí tịch từ Diêm Vương, một quyển y dược, chủ yếu là dùng độc; một quyển khinh công, võ công có thể không cao thâm, nhưng khinh công nhất định phải là kiệt xuất trong thiên hạ; một quyển bí tịch võ công đủ để nàng bảo vệ được tính mạng.

Những thứ này không là gì đối với Thiên Thiên cả, nhưng đối với Diêm Vương thì đây chính là bảo vật tinh túy mà hắn mất mấy trăm năm mới tìm được.

Đặc biệt đối với võ công này, Thiên Thiên chỉ cho rằng nó dùng để bảo vệ tính mạng, không ngờ nó lại chính là võ công đã thất truyền từ lâu mà nhân sĩ giang hồ khắp thiên hạ đều ao ước được sở hữu.

"Tinh nhi, chúng ta đi dạo trong phủ một chút đi! Cả ngày mà cứ ở chỗ này thì buồn bức cũng buồn chết." Tâm tình đang tốt nên nàng muốn đi hóng gió một chút, hình như nàng còn chưa ngắm hết vương phủ này mà?

"Tiểu thư, thật muốn đi sao?" Hiện tại sau viện đều lưu truyền tiểu thư là yêu quái, trừ dung mạo xấu xí bên ngoài, còn có độc hại người.

Gặp phải tình huống này, nhiều người sẽ chọn cách ở trong nhà không ra ngoài, còn tiểu thư nhà nàng lại. . . . .

Nhưng mà, nàng đã quên rằng tiểu thư của nàng là một người không hề bình thường, không có suy nghĩ mà người thường có thể hiểu, không phải người thường có khả năng làm được.

"Đương nhiên."

"Tiểu thư định đi với dung mạo thế này sao?" Tinh nhi nhìn thoáng qua tiểu thư từ trên xuống dưới, nàng vẫn yêu thích dung mạo tiểu thư lúc không son phấn hơn, nhớ tới hình dáng tiểu thư khi trang điểm lần trước, cả người Tinh nhi lạnh run.

"Không, mặc dù không thể quá lộ như lần trước, nhưng ít nhất cũng phải trang điểm lại, nếu không chẳng phải là toàn bộ công sức bỏ ra đều mất hết sao." Thiên Thiên lại bắt đầu làm loạn ở trên gương mặt, nàng vẫn còn đau lòng cho khuôn mặt nhỏ nhắn này, đáng thương khuôn mặt nhỏ nhắn nha.

"Vương Gia, thiếp nghe nói Nghi phi tử tử bị bộ dạng của vương phi dọa sợ, đến nay Nghi phi tử tử còn chưa tỉnh táo lại. Bộ dạng của vị Vương phi kia có phải thật là vô cùng xấu xí hay không?" Giờ phút này, nữ tử xinh đẹp đang ngồi trên đùi Long Khải Kỳ, lời nói quyến rũ lại thêm mấy phần yếu ớt.

Long Khải Kỳ nhớ tới gương mặt đó, cả người không chỉ có căng thẳng, thân thể còn tản ra khí lạnh.

"Nô tỳ đáng chết, không nên nói những thứ này. Để nô tỳ làm cho Vương gia hết giận." Người ngu cũng biết, nếu như nàng nói tiếp, Vương gia nhất định sẽ không gặp mặt nàng nữa.

Nữ tử xinh đẹp trêu chọc trên người Long Khải Kỳ.

Long Khải Kỳ tự nhiên không phải kháng cự, đêm xuân của các hoa khôi đều là những nữ tử tuyệt sắc khó gặp, bất luận là về tài hoa hay về dung mạo, đều đủ để khiến nam tử cam tâm phục dưới váy.

Mà bên kia

"Tinh nhi, kéo căng da ra, nếu không gương mặt nhỏ nhắn tinh khiết này xuất hiện nếp nhăn, sẽ sớm thành bà cô già mất." Thiên Thiên trêu cười nói, đôi tay thỉnh thoảng còn bấm lên gương mặt nhỏ nhắn.

"Tiểu thư, người không phải nói chỉ trang điểm một chút sao? Như thế nào lại giống hệt lần trước." Thì ra Thiên Thiên còn vẽ lại mặt Trinh Tử, trách không được mặt của Tinh nhi lại căng thẳng như thế.

"Người không thấy còn thiếu một điểm sao?" Nàng đã trang điểm đỡ dày hơn, đánh phấn ít hơn, lông mày cũng mảnh hơn nhiều, chủ yếu là màu sắc môi cũng không rực rỡ như lần trước.

Thành thật mà nói, đều do những người này không biết thưởng thức, đây là nàng vẽ gương mặt thịnh hành nhất Đường triều, chỉ là ở mỗi chỗ, nàng tô dày hơn rất nhiều, nên mới biến thành gương mặt như bây giờ.

"Đúng là thiếu một chút." Ba giọt mồ hôi lưu lại, đi dọc theo con đường này, dọa chạy biết bao nhiêu người đây!

Tinh nhi im lặng triệt để, nàng phát hiện tiểu thư cũng có một mặt chính người như vậy. Chính người ta chết mà không phải đền mạng!

"Tiểu thư, nếu không chúng ta đi về phía trước đi, hoặc là người xem, cảnh sắc nơi này rất xinh đẹp, không bằng chúng ta thưởng thức phong cảnh ở chỗ này một chút được không?" Tinh nhi nhìn thấy tình cảnh phía sau cách đó không xa, gương mặt không nhịn được đỏ ửng.

Bởi vì Thiên Thiên đứng đối mặt với Tinh nhi, nên không biết vì sao Tinh nhi đột nhiên xấu hổ? Cũng không biết vì sao Tinh nhi phải nói như vậy? Nhưng rất nhanh, nàng liền biết.

Nghe tiếng thở dốc này làm tai người ta đỏ, hơn nữa nàng còn là người hiện đại, đương nhiên biết âm thanh này đại biểu cho điều gì, không cần nhìn cũng biết phía sau, cách đó không xa đang trình diễn một màn cảnh nóng.

"Tại sao phải đi lỗi khác? Nếu lựa chọn trình diễn ở nơi này chính là muốn

cho người khác xem rồi, hướng chi. . . . ." trong đầu Thiên Thiên xuất hiện một kế hoạch, Long Khải Kỳ, người cũng nên cẩn thận.

Ha ha. . . . . trong lòng người nào đó cười gian .

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ác chĩnh (4)

Long Khải Kỳ đã sớm cảm nhận được hơi thở của Thiên Thiên ở gần đây, hắn không ngờ là nữ tử này chẳng những không có đi đường vòng, mà lại trực tiếp đi tới phía hắn.

Nữ nhân xấu xí này lại muốn làm gì?

Không nhìn thấy Xuân Cung đồ sông đang diễn ra ngay trước mắt mình sao.

"Thần thiếp. . . . . Tham kiến Vương gia. . . . ." Thiên Thiên khúm núm nói.

Nghe được âm thanh, nữ tử xinh đẹp trên người Long Khải Kỳ cũng không xấu hổ, lại càng phơi bày thêm thân thể quyến rũ của mình.

"Vương. . . . . Vương gia, thần thiếp ngu muội. . . . . ngu muội, cả gan hỏi một câu, Vương gia cùng vị muội muội này. . . . . là đang làm gì? Không biết thiếp thân có được gia nhập không?" Trên mặt Thiên Thiên thể hiện vẻ ngu ngốc, nói chuyện vẫn có chút sợ hãi.

Từ đầu đến giờ, Long Khải Kỳ vẫn nhắm hai mắt lại, không có nhìn Thiên Thiên một lần, bởi vì hắn không muốn thấy gương mặt xấu xí lần nữa.

Chỉ là, trên người hắn tản ra tức giận cùng khí lạnh khiến cô gái xinh đẹp trên người cũng tức giận quay đầu lại, nàng muốn nhìn xem nữ nhân không biết điều tới đây là ai ? Không quay đầu mới may, vừa quay đầu lại liền bị hù chết.

"A. . . . ." Nhìn thấy gương mặt vừa trắng vừa đỏ, thể này cũng quá kinh khủng rồi, nếu như bây giờ không phải là ban ngày, nàng sẽ cho rằng đây là Quỷ hồn.

Nữ tử xinh đẹp bị dọa sợ nên thân thể mềm nhũn, ngã từ trên người Long

Khải Kỳ xuống đất.

"Ai da~, ban ngày trời lạnh, thân thể muội muội trần truồng ngồi dưới đất sẽ dễ bị cảm, đề tử tử giúp muội mặc quần áo." Thiên Thiên nhặt quần áo bị ném trên mặt đất lên, đi về phía nữ tử yêu diễm.

Chân trước của Thiên Thiên vừa mới bước lên bậc thang ở đình nghỉ mát, một tay cầm quần áo của nữ tử xinh đẹp, nhưng trong nháy mắt, Thiên Thiên cảm thấy chân bị trượt, cả người đứng không vững, thân thể không cẩn thận té nhào về phía trước.

Hóa ra, khi Thiên Thiên vừa định bước cái chân còn lại ra, mới phát hiện dưới chân đã không cẩn thận dẫm lên vạt áo, chân vừa trượt, thân thể cũng nghiêng về phía trước.

Vì để cho mình không té vào sàn nhà cứng rắn, đôi tay Thiên Thiên quơ lung tung tìm một cái trụ ổn định để chống đỡ thân thể của mình, cuối cùng nàng vẫn bắt được. Chỉ là. . . . .

"Tiểu thư. . . . ." Tinh nhi lo lắng nên la lên.

Ah, tại sao không có đau đớn như trong tưởng tượng đây?

Thì ra trụ chống đỡ mà Thiên Thiên bắt được lại là bắp đùi của Long Khải Kỳ, hơn nửa người Thiên Thiên nằm trên đùi Long Khải Kỳ, mà trong đó có một tay lại bắt được. . . . .

Tay kia vô ý thức dùng sức gãi gãi, "Ah, đây là cái gì? Hình như có chút thô sáp, cũng không phải dài lắm? Cây cột sao?"

Mặt Thiên Thiên đơn thuần nhìn cái mà tay mình nắm, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Long Khải Kỳ.

Nữ tử xinh đẹp hung hăng nhìn Thiên Thiên đang nằm ở trên người Long Khải Kỳ, thì ra đây chính là Vương phi xấu xí.

Mà mặt Tinh nhi mặt lo lắng đứng ở một bên, nàng lo lắng tiểu thư sẽ bị

Vương Gia trách phạt.

Thì ra, trong khi quơ lung tung, tay của Thiên Thiên đã bắt được hạ thân của Long Khải Kỳ đang ở trạng thái cương lên.

Hai mắt Long Khải Kỳ vẫn nhắm chặt cũng không thể không mở ra, nhìn chằm chằm gương mặt đỏ, gương mặt tức giận nổi đầy vạch đen nói, "Cút"

"Vương gia, nơi này vẫn luôn như vậy sao?" Thiên Thiên giống như không có nghe được âm thanh tức giận này, tiếp tục tò mò hỏi tiếp.

"Cút" Long Khải Kỳ tức giận còn thêm mấy phần lãnh khí, âm lượng cũng cao hơn mấy phần.

Hắn là bị sự tức giận của Long Khải Kỳ dọa sợ, thân thể Thiên Thiên bắt đầu run lên, lực đạo trên tay không tự chủ được cũng lớn hơn.

"Bỏ tay người ra." Long Khải Kỳ cảm nhận được đau đớn thì quát lên, nữ nhân này tuyệt đối là cố ý.

"Dạ . . . . . Thiếp thân. . . . . Vương gia. . . . . " Thiên Thiên khiếp đảm nên nói năng lung tung, không biết là muốn nói gì.

Thiên Thiên bị dọa, thân thể cũng bắt đầu run lên, hai chân cũng mềm nhũn đi.

Thiên Thiên đang ở trên đùi Long Khải Kỳ đứng thẳng dậy, nhưng bởi vì hai chân mềm yếu vô lực, thân thể nàng lại ngã về phía Long Khải Kỳ lần nữa. Chuyện vừa mới xảy ra lại lặp lại.

Tay Thiên Thiên lại nắm chặt nơi không nên nắm, hơn nữa lần này, sức lực cũng lớn hơn lần trước.

Không biết là Thiên Thiên cố ý hay là. . . . . , lúc Thiên Thiên ngã về phía Long Khải Kỳ thì hai chân còn không cẩn thận, nặng nề đạp chân của Long Khải Kỳ một cái.

Chỉ nghe thấy Long Khải Kỳ buồn bực ghen một tiếng.

Trong mắt Long Khải Kỳ toàn là lửa giận, cắn răng nghiền lợi từng chữ từng chữ, lạnh nhạt nói, "Thượng. . . . . Quan. . . . . Thiên. . . . . Thiên, lấy tay của ngươi ra."

Đội tay Thiên Thiên buông ra xong, cổ áo bị Long Khải Kỳ nắm lấy, thân thể cũng bị xách lên.

Vung bàn tay, thân thể Thiên Thiên liền bị ném ra bên ngoài đình.

"Không nên để cho Bồn vương gặp lại ngươi, nếu không thì không phải chỉ là ném đi như vậy." Hai mắt Long Khải Kỳ toát ra lửa giận, thân thể còn tản ra khí lạnh, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Thiên Thiên bị ném trên mặt đất.

"Nô tỳ van cầu Vương gia tha cho tiểu thư, tiểu thư không phải cố ý." Tinh nhi vội vàng quỳ xuống dập đầu, khóc.

Sửa sang lại quần áo, Long Khải Kỳ vẫy tay hừ lạnh rời đi.

Mà nữ tử xinh đẹp cảm hận nhìn Thiên Thiên từ đầu đến giờ, lạnh lùng trợn mắt nhìn Thiên Thiên trên đất một cái, trước khi rời đi trong mắt thoáng qua một chút lệ khí.

Người nào dám phá hư chuyện tốt của nàng, chỉ có một kết quả. . . . . Chết.

Sau khi khôi phục lại bình tĩnh, "Tiểu thư. . . . ." Tinh nhi chạy tới trước đỡ Thiên Thiên.

"Tinh nhi, yên tâm, ta không sao." Vốn là đang nằm trên mặt đất, Thiên Thiên đột nhiên đứng dậy phủi bụi trên người, khẽ cười nói.

"Tiểu thư, người không có việc gì thật sao?" Tinh nhi có chút hoài nghi nhìn tiểu thư cười.

Nàng có thể không hoài nghi sao? Tiểu thư bị Vương gia làm ngã xuống

mặt đất lạnh lẽo, hơn nữa đường này toàn là cục đá nhỏ, tiểu thư sao lại không có việc gì chứ?

Sau khi nàng kiểm tra toàn bộ xong, trên người Thiên Thiên đúng là không có một tí vết thương.

"Nói nhảm, đã nói là không có việc gì mà? Được rồi, tiếp tục đi dạo." Lúc thân thể của nàng gần chạm tới đất thì nàng đã dùng một chút nội lực làm giảm vận tốc lại, có thể giúp cho nàng không bị thương.

Chỉ cần nghĩ tới sắc mặt mới vừa rồi của nam tử kia thật sự là buồn cười quá.

Nhưng mà, nàng muốn đi rửa tay thật sạch sẽ mới được, rửa sạch dơ bẩn trên đó.

Về sau, chắc nam tử kia cũng không dám cùng nữ nhân trình diễn kịch tình ở trước mặt Thiên Thiên nữa! Ha ha ha. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ký kết

"Tiểu thư, chúng ta thật sự phải leo từ chỗ này ra sao?" Tinh nhi nhìn tường rào cao trước mắt, nghi ngờ hỏi.

"Nếu không thì thế nào?" Hiện tại, bọn họ đang mặc trang phục nam tử, không đi ra ngoài từ chỗ này chẳng lẽ muốn đi ra ngoài từ cửa chính chắc!

"Nhưng chúng ta leo qua bằng cách nào? Nàng biết tiểu thư bắn khoãn điều gì, nhưng tường rào này. . . . . Cho dù nàng và tiểu thư xếp La Hán (đứng chồng lên nhau) cũng chưa chắc có thể leo qua!

Tinh nhi vừa nói xong, thì hai người đã đến được phía bên kia tường rào.

"Oa, tiểu thư, người học võ công khi nào vậy?" Tinh nhi lại kinh ngạc thêm một lần nữa, tiểu thư hiện tại cho nàng quá nhiều ngạc nhiên.

"Đi thôi! Người rất thích thức ăn ngon ở Túy Hương lâu, không phải sao? Lần này, mục đích của chúng ta là đi Túy Hương lâu mà người mong nhớ ngày đêm ." Thiên Thiên im lặng lắc đầu một cái rồi đi về phía trước, phản ứng của nha đầu này thật sự là quá chậm, "Chỉ là người không nên vứt bỏ vật trong tay người a, nếu không người đừng nghĩ sẽ được ăn cơm trưa miễn phí ở Túy Hương lâu."

"Tinh nhi nhất định bảo vệ nó thật tốt." Tinh nhi lập tức cầm quyền sách trong tay ôm thật chặt vào trong ngực, chạy chậm theo bước chân của Thiên Thiên.

Thiên Thiên cùng Tinh nhi vừa mới bước vào Túy Hương lâu, thì thấy vẫn là tiểu nhị lần trước ra đón, "Công tử mời tới bên này."

Ban đầu còn tưởng rằng mình đến sớm, không ngờ hẳn đã đến trước.

"Thế nào? Ta đến đúng lúc chứ!" Thiên Thiên vào nhà liền thấy nam tử lần trước ngồi ở đó, giống như chờ đã lâu rồi.

"Rất đúng giờ. Không biết người có thể làm ta vui mừng như thế nào! Đồng bạn tương lai của ta!" Mặt nam tử mong đợi, cười nói nhìn Thiên Thiên.

"Sẽ không để cho người thất vọng. Đây là kế hoạch thay đổi cả Túy Hương lâu của ta! Cho chút ý kiến đi!" Đối với kế hoạch này, nàng có lòng tin 100%, trong mắt tràn đầy tự tin.

Nam tử nhìn kỹ sách kế hoạch vừa nhận lấy, hẩn nhìn sự tự tin trong mắt nàng, lại nhìn sách kế hoạch trên tay, rốt cuộc hẩn cũng biết sự tự tin của nàng từ đâu mà có rồi.

"Được, từ bây giờ, người chính là đồng bạn hợp tác Túy Hương lâu của ta." Nam tử cười nói.

"Nếu đã xác định quan hệ hợp tác giữa chúng ta, vậy bây giờ chính là thời điểm ký hiệp nghị, đơn hiệp nghị này do mỗi người giữ một phần." Thiên Thiên cười khẽ, rồi sau đó nhận lấy đơn hiệp nghị mà Tinh nhi đưa ra.

"Đơn hiệp nghị?" Nam tử sững sờ trong chốc lát, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, thực sự nàng nghĩ rất chu đáo.

"Đúng, nếu chúng ta đã là đồng bạn hợp tác, vậy về phương diện lợi nhuận phải phân chia thật tốt. Ta sẽ không để cho người chịu thiệt hại, người sáu ta bốn, mà trong quan hệ hợp tác, nếu như có một bên rút lui, thì phải bồi thường mười vạn lượng hoàng kim cho bên kia.

Cụ thể những vấn đề khác người có thể xem trên hiệp nghị, nếu như người cảm thấy không có vấn đề, thì người hãy ký tên của mình ở phía dưới bên trái." Thiên Thiên không nhanh không chậm nói xong, trên mặt cũng rất bình tĩnh, không có bất kỳ hành động.

Mà Tinh nhi ở sau lưng đã sớm bị mười vạn lượng hoàng kim dọa há to miệng, đủ để nhét một quả trứng gà vào.

Lúc mới bắt đầu, nam tử quả thật không ngờ nàng sẽ nghĩ chu đáo như thế, nội dung hiệp nghị này cũng viết rất rõ ràng, như vậy có thể chắc chắn lợi

ích của song phương được bảo vệ.

Nam tử rất sáng khoái, ký tên của mình xuống, cũng nhìn ký tên bên phải, nho nhã lại thêm mấy phần khí phách.

Thượng Quan Thiên Thiên? Nam tử ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Thiên, không ngờ nàng sẽ viết tên thật của mình, dù sao bây giờ nàng mặc trang phục nam tử.

"Rất kinh ngạc sao? Đây chính là thành tín của ta, tin rằng ngay lần đầu gặp mặt, người đã phát hiện thân phận của ta là nữ tử rồi!"

Một mình lặn lội trên thương trường nhiều năm, nếu như ngay cả một chút kỹ xảo của nàng cũng nhìn không ra, vậy hẳn đã làm nàng thất vọng rồi, nàng cũng sẽ không tìm hắn làm đồng bạn hợp tác của mình.

"Mộ Dung Hàn? Tên này rất dễ nghe, chỉ là hi vọng người không cần rét lạnh giống như tên người là được." Thiên Thiên nhìn tên vừa được ký, khẽ cười nói.

"Thượng Quan Thiên Thiên? tứ nữ nhi của Hữu Tể tướng Tây Lũng quốc, tân hôn Vương phi của Kỳ vương gia."

"Không ngờ người cũng rất hiểu rõ bối cảnh của ta, nhưng người nên nhớ rõ tờ giấy lần trước ta đưa cho người chứ!" Ở trong mắt mọi người, Thượng Quan Thiên Thiên là một tiểu nhân vật rất tầm thường, thậm chí có một số người còn không biết Thượng Quan Thiên Thiên là ai!

Trực giác nói cho nàng biết, Mộ Dung Hàn điều tra nàng.

"Dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, huống chi chúng ta còn là đồng bạn hợp tác!" Mộ Dung Hàn nói ra từng chữ được viết trên tờ giấy ngày hôm đó.

"Chỉ là, chuyện tứ nữ nhi của Hữu Tể tướng gả cho Kỳ vương gia, được công bố toàn thiên hạ, thân là một người làm ăn sao lại không biết việc lớn như thế được?" Mộ Dung Hàn tiếp tục nói.

"Mặc kệ người biết được từ đâu, nhưng thân là đồng bạn hợp tác, phải tin tưởng đối phương, như vậy mới có thể giữ vững quan hệ hợp tác tốt đẹp." Mặt khác, xem ra, hẳn nói rất đúng, chỉ là nàng có một loại cảm giác, Mộ Dung Hàn này tuyệt đối không chỉ là một người làm ăn thôi.

"Ý định của ta là từ ngày mai bắt đầu sửa sang lại Túy Hương lâu, trong thời gian ba ngày, chắc chắn có thể cho người thấy một Túy Hương lâu như ý muốn của người." Mộ Dung Hàn nhàn nhạt nói qua.

"Được, chuyện phương diện làm ăn chúng ta đã nói xong, vậy người có nguyện ý dẫn ta đi dạo ở trong thành này một chút được hay không? Coi như là bồi dưỡng tình cảm giữa bằng hữu đi!" Xong một người, hiện tại nàng vẫn tiếp tục xem xét người nào khác có biện pháp kiếm tiền.

Bởi vì, nếu như nàng náo loạn ở vương phủ thêm nữa, tin rằng rất nhanh, nàng có thể rời đi vương phủ rồi.

Cái gì? Mộ Dung Hàn nhất thời còn chưa phản ứng kịp, mặc dù nữ nhân trước mắt vẫn luôn duy trì mỉm cười, nhưng ánh mắt lão luyện nói cho hẳn biết, nữ nhân này là nhân vật không thể xem thường, nhưng giờ lại. . . . .

Làm sao lại biến đổi như thế, ánh mắt lão luyện không còn nữa, khí chất bức người tản ra cũng không còn nữa, thay vào đó là ánh mắt thuần khiết, còn có một chút nghịch ngợm.

"Thế nào có phải người không muốn? Không muốn thì thôi, cũng không phải là không có người muốn." Nam nhân này có phải quá nghiêm túc hay không, trên phương diện làm ăn thì được, chứ về mặt sinh hoạt thì không cần.

"Không, ta đồng ý." Mộ Dung Hàn nhìn chăm chú từng biến hóa trên vẻ mặt của Thiên Thiên.

"Được, Tinh nhi, người cũng không nên ăn quá no." Thiên Thiên nhìn Tinh nhi ở bên cạnh đang hưởng dụng thức ăn ngon, có điều ngụ ý nói .

Tình nhi ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Thiên Thiên, chỉ là nàng không có cách nào chống đỡ được sự hấp dẫn của thức ăn ngon trước mắt, cái bụng đã no rồi, lúc sau nàng mới bắt đầu hối hận tại sao mình không nghe lời tiểu thư bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bị đuổi theo

"Mộ Dung Hàn, thành thật mà nói, người biết Nguyệt Công Tử trong truyền thuyết, đúng không?" Không biết bằng cách nào, Thiên Thiên lấy ra một cây quạt, nhẹ nhàng lay động cây quạt, rất tự nhiên.

Trên đường, bọn nữ tử mặt hồng tim đập nhìn ba người này đi, đặc biệt là khuôn mặt trơn bóng trắng nõn, người mặc ngoại bào màu xanh nhạt, đôi mắt to, con ngươi đen nhánh, toát ra ánh sáng mê người, đôi môi tuyệt mỹ, khí chất cao quý và ưu nhã, mê hoặc thật sâu bọn nữ tử đơn thuần.

Mà một người khác cũng không kém, người hấn mặc bộ đồ đen, vóc dáng cao lớn, ngũ quan tuấn tú, vừa đẹp trai lại vừa tản ra khí lạnh! Tản ra khí lạnh này làm cho người ta không dám đến gần.

Nhưng mà vẫn khiến đông đảo nữ tử yêu thích, nhìn chút tư thế loay hoay của đám nữ nhân đó là biết.

Còn về Tinh nhi? Cũng đừng xem thường, sau khi Tinh nhi thay nam trang, mặc dù không có tuấn nhã như Thiên Thiên, nhưng cũng tính là trội hơn những nam tử khác, đương nhiên cũng có một số thiếu nữ hâm mộ.

Mặt Mộ Dung Hàn lơ mơ nhìn Thiên Thiên, chuyện này. . . . .

"Nếu không thì làm thế nào mà vừa mở miệng người đã nói ta là giả mạo? Trừ phi người biết Nguyệt Công Tử chân chính?" Thiên Thiên nói nghiêm chỉnh.

Theo như lời đồn, Nguyệt Công Tử phong hoa tuyệt đại, là người tuấn tú, hơn nữa nghe nói, hấn còn nổi tiếng thiên hạ, người như vậy chắc hấn không đơn giản, nói không chừng hấn có thể giúp mình kiếm tiền.

Mộ Dung Hàn không nói, bất quá trong lòng hấn đang từ từ quan sát nữ tử này.

Không chỉ có thông tuệ, trên người còn lộ ra một loại cường thế, loại này cường thế tuyệt đối không có khả năng sẽ xuất hiện trên người của một nữ nhân.

Nếu như là kẻ địch, cần phải phá hủy.

"Thôi, dù sao hiện tại chúng ta là đồng bạn hợp tác, về sau vẫn còn có nhiều cơ hội." Thiên Thiên không sao cả nói, trên người nam tử này lộ ra nguy hiểm, nhưng nàng cũng không phải là người gặp nguy hiểm liền lùi bước.

Dọc theo đường đi, Thiên Thiên ăn thức ăn ở những quán nhỏ, không ngờ ở cổ đại này, đồ ăn vặt cũng ngon như vậy.

Xoay người nhìn về phía sau, Tinh nhi đang đi chậm rãi, hai tay cầm đồ ăn vặt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười. Nha đầu này. . . . .

"Tinh nhi, cẩn thận bụng của ngươi bị căng bở đó."

"Tiểu thư. . . . . Những thứ này ăn rất ngon đó. . . . ." Tinh nhi vừa nhồi nhét thức ăn vào miệng vừa nói .

"A. . . . . Nương tử, tha mạng! Lần sau, ta cũng không dám nữa. Ta biết rõ sai lầm rồi, cũng không dám nữa!" Tiếng khóc cầu xin tha thứ dẫn tới sự chú ý của Thiên Thiên.

Thật ra chủ yếu vẫn là do câu nói kia, ở nơi này là thế đạo nam tôn, vậy mà vẫn có chuyện nam nhân cầu xin nữ nhân tha thứ, hơn nữa đây còn là nơi công cộng đấy!

"Lần sau? Ngươi còn muốn có lần sau, lần này lão nương không đánh gãy chân chó của ngươi, xem về sau ngươi đi ra ngoài phong lưu."

Thiên Thiên tiến lên trước nhìn, oa, nương tử này mập quá!

Đoán chừng cũng nặng cỡ hai trăm cân, chỉ sợ còn nặng hơn, trên mặt toàn là thịt, nhưng vẫn có thể thấy rõ mặt mũi khá là đẹp đẽ .

Mà nam tử thì gầy như que củi, người như vậy... quả thật có thể bị một trận gió thổi bay mất, lúc này, hắn đang bị nương tử mập lồi một chân kéo đi về phía trước.

Cảnh tượng như vậy tự nhiên dẫn mọi người đến xem.

Nữ nhân béo này thỉnh thoảng còn chửi, "Nam nhân chết tiệt, cứ nhiên dám dùng hết tiền của lão nương để tới Xuân Tiêu các mua vui, tiền của Hoa lão nương không quan trọng, lại còn dám lừa gạt lão nương, ngứa da hử?"

"Nương tử, ta thật sự biết sai rồi, người tha cho ta đi mà! Nơi này quá nhiều người, có lời gì thì về nhà rồi chúng ta nói có được hay không?" Nam tử gầy nhìn mọi người vây xem, sau đó cũng không dám hô lớn tiếng, nhẹ giọng nói.

"Hiện tại, người hiểu rõ sai rồi sao, hôm nay lão nương sẽ giáo huấn người thật tốt." Nữ nhân mập mập vừa nói xong, tay liền cầm roi quất nam tử.

"A. . . . ." Tiếng kêu khổ sở thảm thiết vang lên.

"Nam nhân tam thê tứ thiếp là bình thường chuyện, hưởng chi chỉ là tâm hoa vấn liễu, đại nương, người ra tay nặng quá rồi." Người vây xem không nhìn nổi, lên tiếng nói, dĩ nhiên đây là nam tử.

"Đúng vậy nha, nữ nhân nên xem tướng công là trời, người vợ này cứ nhiên dám quất tướng công của mình giữa ban ngày ban mặt, nên đưa đi nha môn." Một đạo âm thanh khác phụ họa.

Liên tiếp, có nhiều người chỉ trích nữ nhân béo, nhưng hình như nữ nhân béo cũng không bị những thứ này ảnh hưởng, tiếp tục kéo nam tử gầy này đi.

"Công tử, nữ nhân kia cũng tàn nhẫn quá đi! Vô luận nói thế nào, người nam nhân kia cũng là tướng công của nàng, lại dám quất tướng công của mình như thế, tướng công đó thật là đáng thương." Tinh nhi đồng tình nói qua.

"Tinh nhi, đây là người không hiểu. Có đôi khi, vì bảo vệ tình yêu của mình chuyện gì nữ nhân cũng làm được, nếu như đổi là ta, nghĩ lại nam tử kia nhất định sẽ bị thảm hại hơn." Thiên Thiên nhàn nhạt nói ra.

Thiên Thiên nghĩ đến hai người phản bội chính mình, trong lòng thoáng qua ý lạnh.

Đột nhiên, nữ tử mập xoay người nhìn về phía Thiên Thiên ở cách đó không xa, hai mắt tỏa sáng.

Lại đột nhiên, nàng kia chạy như bay tới chỗ Thiên Thiên, mà Thiên Thiên chỉ thấy một viên thịt lăn tới chỗ mình.

"Công tử, không bằng người theo ta về nhà đi!"

Chỉ nghe thấy viên thịt hô to giống như phát hiện vùng đất mới.

Thiên Thiên nhìn trái nhìn phải, chuyện này. . . . . Hình như là nói với mình, khoe miệng co quắp, nữ nhân này, không phải vừa rồi mới diễn một màn bảo vệ tình yêu của mình hay sao? Thế nào lại. . . . .

Viên thịt lăn về phía mình thì phải trốn, đây là suy nghĩ duy nhất của nàng.

Lúc này, trong lòng Thiên Thiên bắt đầu cảm thấy may mắn vì mình có bản bí tịch kinh công đòi được từ Diêm Vương, nếu không thì thân thể thanh thuần này sẽ bị làm bẩn, hơn nữa còn là. . . . .

Trong chớp mắt, đã không thấy tăm hơi bóng dáng Thiên Thiên đâu, điều này làm cho ánh mắt Mộ Dung Hàn hơi ngốc trệ một lúc, kinh ngạc nhìn kinh công của nàng đã đạt đến thành tựu cao như thế, chỉ sợ ngay cả kinh công của mình cũng không đuổi kịp tốc độ này.

Thượng Quan Thiên Thiên, rốt cuộc người còn có điều gì làm người khác kinh ngạc nữa đây? Ánh mắt Mộ Dung Hàn thâm thúy chăm chú nhìn phương hướng Thiên Thiên biến mất.

"Mộ Dung công tử, công tử nhà ta đâu?" Tinh nhi căn bản cũng không biết

đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết nữ nhân mập đó đột nhiên chạy tới bên này, mà tiểu thư lại không thấy nữa.

"Yên tâm, đợi lát nữa, tự nhiên nàng sẽ xuất hiện." Mộ Dung Hàn thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước .

Tinh nhi không biết nên làm như thế nào, lúc này nàng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng lời nói của Mộ Dung công tử, rất nhanh tiểu thư sẽ trở lại tìm bọn hắn.

Ở cách đó không xa, có hai người cũng nhìn thấy một màn này.

"Kỳ, sao bóng lưng vị công tử vừa nãy lại quen thuộc như thế, giống như đã gặp ở đâu rồi."

"Từ lúc nào, ngươi cũng thích xem loại náo nhiệt này?"

Không sai, hai người kia có một người chính là Long Khải Kỳ.

"Ai lại không thích xem cuộc vui, nhưng có một tuồng vui mà ta lại bỏ lỡ, nghe nói ngay lúc đó, cảnh tượng rất chấn động, ta thật sự hối hận tại sao ngày đó lại không xuất hiện này?" Che ngực, vẻ mặt hối hận.

Trên mặt Long Khải Kỳ toàn là vạch đen, còn tản ra khí lạnh.

Nhưng có người lại không biết sống chết nói tiếp, "Lần sau nếu như có cơ hội như vậy, ngươi nhất định phải thông báo cho ta một tiếng, không làm ta bỏ lỡ nữa. Không, có lẽ ta nên đi hỏi một người trong cuộc khác, nàng có thể sẽ biết khi nào tái diễn, nhưng phải nhìn gương mặt kinh khủng đó. . . . . Thật là khó lựa chọn nha!" Nam tử làm như không nhìn thấy lửa giận của Long Khải Kỳ, tiếp tục nói .

"Hiên. . . . . Viên. . . . . Hạo" Long Khải Kỳ cắn răng nghiến lợi, lạnh nhạt nói từng chữ từng chữ.

"Được rồi được rồi, không nói là được. . . . ." Nam tử nín cười, "Kỳ, ta còn nghe nói, từ đó về sau ngươi cũng không giỡ, là thật sao?" Hình như nam tử

lại nghĩ tới cái gì vui, hiểu kỳ hỏi.

"Hiên Viên Hạo" Lửa giận của Long Khải Kỳ tăng cao, trong mắt toàn là lửa giận.

Nam tử lập tức khép chặt môi mỏng, hai tay mở ra, một cái run run, bày tỏ mình không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tuyệt Diên

"Công tử, người làm Tinh nhi sợ rồi. Lần sau, nếu gặp lại tình huống như thế, công tử nên mang Tinh nhi theo." Tinh nhi nhìn Thiên Thiên đột nhiên xuất hiện, kích động nói, đôi tay ôm thật chặt thân thể Thiên Thiên.

"Tinh nhi, hai nam tử ôm nhau ở trên đường ra cái gì." Thiên Thiên thoát khỏi ôm ấp của Tinh nhi, nhẹ giọng nói.

"Ai kêu công tử hù dọa Tinh nhi." Tinh nhi chu miệng nhỏ nhắn, bất mãn kêu lên.

"Tốt lắm tốt lắm, là ta không đúng, được chưa." Nha đầu này. . . . . Ai. . . .

"Mộ Dung Hàn, người rất không tốt, thân là bằng hữu của nhau, người cũng không ra tay đối phó nữ nhân béo đó, bằng võ công của người dư sức để đối phó với nàng!" Thiên Thiên thật sự rất bất mãn với Mộ Dung Hàn, hấn lại không ra tay giúp nàng.

"Còn nữa, nữ nhân béo này, một phút trước vẫn còn đang trình diễn thể tút tốt nỗ lực vì tình yêu, một phút sau lại đuổi theo nam tử khác ngay trước mặt nam nhân của mình." Nữ nhân ở hiện đại cũng không có cõi mở như vậy!

"Công tử, Tinh nhi mới vừa nghe mọi người nói, nữ nhân béo đó tên là Kiều Hoa, thiên kim nhà viên ngoại, nàng nổi danh là háo sắc, chỉ cần có nam tử nào khen ngợi nàng, nàng sẽ trối nam tử đó mang về nhà.

Mà nam tử lúc này bị nàng quất chính là một trong số đó. Cho nên bây giờ, nam tử nhìn thấy nàng đều nhục mạ hoặc không để ý, nếu không sẽ bị kết quả giống như nam tử vừa rồi." Tinh nhi vội vàng nói tin tức mới nghe được cho tiểu thư.

"Oa, may là đã nhanh thoát được." Thiên Thiên vỗ vỗ ngực, "Mộ Dung Hàn,

người đã sớm biết, phải không?"

"Chuyện không liên quan tới việc buôn bán thì ta làm sao biết được." Mộ Dung Hàn liếc mắt nhìn Thiên Thiên rồi nói.

Thiên Thiên dậm chân, rõ ràng, hắn đang nói dối, không được, có cơ hội nhất định phải chinh tên Mộ Dung Hàn này.

Cứ như vậy, một chút tiết mục nhỏ liền trôi qua.

Thiên Thiên được Mộ Dung Hàn hướng dẫn giới thiệu đã hiểu rõ hơn nửa Kinh Thành, về phần mấu chốt của việc buôn bán, trong lòng nàng cũng tự có cân nhắc, nàng cần phải suy nghĩ lại toàn bộ, rốt cuộc cái kia mới là mấu chốt buôn bán thật sự.

Hoàng cung.

"Không ngờ Thượng Quan Thiên Thiên này lại có kiên quyết như vậy, trong thời gian chưa đầy 1 tháng, vương phủ đã bắt đầu gà chó không yên, trầm nên ban thưởng cho Thượng Quan Thiên Thiên thật tốt." Người nói chuyện chính là quân chủ của Tây Lũng quốc, Long Khải Diêm.

Cả người hắn mặc long bào màu vàng, khoe miệng cong lên, hình như tâm tình đang rất tốt, ngồi ở trên ngai vàng.

"Hoàng thượng, thuộc hạ còn điều tra được Kỳ Vương phi nhất gan mềm yếu, từ nhỏ bị các tỷ tỷ khi dễ, nhưng cũng không điều tra được tướng mạo của Kỳ vương phi xấu xí vô cùng." Bóng đen lên tiếng nói.

"Tướng mạo thế nào không quan trọng, trầm chỉ cần vương phủ không bình yên là được." Long Khải Diêm lạnh lùng nói , "Chuyện này cứ theo sát đi."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh, thuộc hạ xin cáo lui." Thân hình Hắc Ngân lóe lên rồi biến mất.

Thư phòng to như vậy chỉ còn lại một mình Long Khải Diêm, đáy mắt chứa ý cười lạnh lẽo.

Ngoài cửa, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, "Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Tuyết Quý phi thất cổ tự sát, may là cung nữ kịp thời phát hiện, Tuyết Quý phi mới không có gì đáng lo."

"Pằng" một tiếng, ngự bút trong tay Long Khải Diêm chia ra làm hai, trên mặt càng thêm băng lãnh.

Trong chớp mắt, Long Khải Diêm đã đi tới viện của Tuyết Quý phi, nhìn nữ tử xinh đẹp nhưng sắc mặt trắng bệch nằm trên giường.

Mặc dù sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không làm vẻ đẹp giảm tuyệt sắc kiêu dung của nàng, búi tóc lộ tóc bên mái tai, mày ngài nhàn nhạt chứa đầy sức sống, làn da mịn nhẵn, tinh tế như ánh sáng nhu hòa, ấm áp của ngọc thạch, miệng anh đào nhỏ nhắn, không cần trang điểm cũng đỏ, kiêu diễm như nước, bên má là hai sợi tóc lướt nhẹ nhàng theo gió, tăng thêm mấy phần phong tình, nhìn rất mê người.

Đây là một nữ nhân khuynh sắc khuynh thành, nhưng nữ nhân tuyệt sắc như vậy cũng không có cách nào chạm đến tim hắn.

Trong phòng, cung nữ thấy Long Khải Diêm tới thì vội rút hành lễ rồi rời đi, chỉ để lại hai người ở trong phòng.

Long Khải Diêm bước nhanh thẳng tới bên cạnh giường, không có chút thương tiếc nào bóp lấy cổ họng mịn của Tuyết Quý phi, "Trẫm không có đủ kiên nhẫn để nhìn ngươi tự sát, nếu như ngươi muốn chết, có thể trực tiếp dùng một đao kết thúc, không cần dùng loại phương pháp này." Trong lời nói không có chút dịu dàng nào, chỉ có ý lạnh.

Nước mắt trong tròng mắt của Tuyết Quý phi không ngừng đảo quanh, thẳng tắp nhìn Long Khải Diêm.

Chính là gương mặt này, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, nàng đã yêu hắn thật sâu, nhưng. . . . .

Cuối cùng, Long Khải Diêm cũng buông tay mình ra, "Coi như ngươi chết,

trẫm vẫn sẽ không cho hai người các người ở chung một chỗ."

"Hoàng thượng, ngay từ lúc đầu, tâm nô tì đã thuộc về hoàng thượng, chưa bao giờ thuộc về nam tử khác, vì sao hoàng thượng lại không tin lời nô tì nói? Nô tì thật tâm yêu hoàng thượng mà." Thanh âm mềm mại của Tuyết Quý phi vang lên, bên trong lời nói hàm chứa rất nhiều tình cảm, nhưng có một số người lại không cảm thấy như vậy.

"Người không cần diễn trò ở trước mặt trẫm, người chẳng qua là nữ nhân mà trẫm giành được, người cho rằng vì yêu người nên trẫm mới phong người làm phi sao? Nếu không phải là vì Kỳ yêu người, trẫm cũng không rảnh phải nạp người làm phi." Nữ nhân thiên hạ đều là một dạng, quyền quý càng cao, thì tâm liền thuộc về người đó, đều là những nữ nhân tham lam hư vinh.

"Hoàng thượng. . . . . Chẳng lẽ hoàng thượng không thích dung mạo nô tì sao?" Đây là lợi thế duy nhất của nàng rồi.

Lúc đầu, khi nàng biết Hoàng thượng muốn lập nàng làm Quý Phi thì lòng của nàng giống như nhảy ra ngoài.

Sau khi vào cung, hoàng thượng lại chưa từng đến tâm cung của nàng nửa bước, ngay cả liếc mắt cũng chưa nhìn nàng, nếu như nàng không dùng loại thủ đoạn này, có lẽ nàng sẽ không bao giờ thấy được Hoàng thượng.

Cũng chính vì như vậy, nàng mới phát hiện ra việc cho nàng vào cung, trở thành người của hắn, chẳng qua là vì một nam nhân khác, lòng của nàng hoàn toàn tan nát.

Nhưng nàng không hối hận, nàng tin tưởng dung mạo của mình, có thể giành được tình yêu của hắn, không ngờ, trong lòng hắn, không, phải nói, hắn căn bản là khinh thường nàng.

"Hừ, người cho rằng với thân phận của trẫm, muốn mỹ nữ thế nào còn không có sao! Trẫm không biếm người vào lãnh cung, vì người còn tác dụng, nếu như người chọc giận trẫm lần nữa, thì người sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt trẫm." Giọng nói uy nghiêm mang theo lửa giận.

Quả thực, lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt xinh đẹp này thì mình cũng bị hấp dẫn, nhưng vừa nghĩ tới nàng từng là nữ nhân của Kỳ, ý nghĩ đó rất nhanh bị tiêu diệt sạch sẽ, thậm chí không nói hai lời, hạ chỉ lập nàng làm phi.

"Hoàng thượng, nô tì và Kỳ Vương gia. . . . ." Lời của nàng còn chưa nói hết, liền bị một âm thanh lạnh lẽo ngăn lại.

"Trẫm không muốn biết quan hệ của các ngươi trước kia, ngươi chỉ cần làm tốt vị trí Quý phi là được, nếu như lần sau còn muốn tìm chết, trẫm tuyệt đối sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi." Long Khải Diêm trừng mắt liếc nữ tử, tức giận rời đi.

Một lúc lâu sau.

Bên trong nhà, xuất hiện một bóng đen, "Ngươi nên biết, hắc tuyệt đối sẽ không thể nào yêu ngươi, ngươi chỉ là một con cò trên tay hắc thôi, chẳng lẽ ngươi còn muốn được hắc yêu sao?" Bóng đen kia lạnh lùng nói, không biết là châm chọc hay là an ủi.

"Đủ rồi, ngươi trở về nói cho gia, Tuyết Diên sẽ không có hai lòng đối với gia." Ngươi đã vô tình, vậy cũng đừng trách ta vô ý.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tặng lễ

"Tiểu thư, làm sao người lại phờ phạc rã rượi như thế? Nếu như tiểu thư mệt thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút." Tinh nhi nhìn hai mắt Thiên Thiên vô hồn, vẫn còn nằm trên bàn sách, khuyên lớn.

"Không không không" Thiên Thiên sợ hãi, liên tục nói ba chữ không.

Làm cho người nghe cảm thấy hình như ngủ là một chuyện rất đáng sợ.

"Cái gì?" Tinh nhi tò mò nhìn tiểu thư, trên mặt tiểu thư giống như là rất sợ?

"Ta chỉ đang suy nghĩ làm thế nào để kiếm nhiều tiền hơn mà thôi." Nàng sẽ không nói ra chuyện tối hôm qua mình gặp ác mộng cả đêm.

Kể từ khi bị nữ nhân béo điên cuồng đuổi theo, nàng liền nằm mơ thấy chính mình bị một đoàn thịt béo đuổi theo, hơn nữa còn ép mình tới nỗi thở không thông.

Mặt Tinh nhi chất vấn nhìn tiểu thư, giống như cảm thấy lời tiểu thư nói không thể tin.

"Người không tin tưởng?" Hừ lạnh một tiếng.

"Không. . . . . Không phải, Tinh nhi chỉ là muốn hỏi tiểu thư đã là Kỳ Vương phi rồi, sao còn phải kiếm nhiều tiền hơn?" Tiểu thư ở trong vương phủ, tất cả đều có vương phủ xử lý, vì sao tiểu thư còn phải. . . . .

"Tinh nhi, chẳng lẽ ngươi lại quên ta đã nói cho ngươi, cách để nữ nhân sống đặc sắc hơn sao? Nữ nhân không thể dựa vào nam nhân cả đời, nam nhân vĩnh viễn không thể dựa vào được." Lại nói, nơi này là thế giới nam tôn nữ ti, nam tử còn có tam thê tứ thiếp.

" Dĩ nhiên Tinh nhi chưa từng quên lời tiểu thư nói, chỉ là, đồ cưới của tiểu

thư cũng đủ làm cho tiểu thư thoải mái hưởng thụ nửa đời sau rồi, cho nên tiểu thư cũng không cần khổ cực kiếm tiền như thế." Dĩ nhiên nàng nhớ tiểu thư từng bàn về nữ nhân tự lập với nàng, nhưng tiểu thư đã có rất nhiều tiền rồi.

"Đồ cưới?" Đúng, dù nói thế nào, Thượng Quan Kiệt Hùng cũng là Tể tướng, chắc hẳn đồ cưới cho nữ nhi cũng không ít, huống chi là gả cho Vương gia làm Vương phi.

Mặc dù nàng là nữ nhi không có địa vị, nhưng ít ra nàng cũng là nữ nhi Tể Tướng! Thượng Quan Kiệt Hùng không thể nào làm mình mất thể diện, cho nên đồ cưới này chắc chắn rất phong phú.

"Đồ cưới này ở đâu?" Nghe giọng điệu của Tinh nhi, đồ cưới này chắc chắn không tầm thường.

"Thì ở sương phòng cách vách a! A, tiểu thư, sao người có tinh thần lại rồi?" Thật sự là kỳ quái, mới vừa rồi hai mắt tiểu thư còn vô hồn, đột nhiên bây giờ thần thái lại sáng láng.

Vèo một tiếng, Thiên Thiên đã đi tới gian phòng đặt đồ cưới rồi.

"Oa" coi như Thượng Quan Kiệt Hùng ra tay hào phóng, Thiên Thiên nhìn mười rương đồ cưới lớn, có năm rương chứa đầy bạc trắng, còn năm rương khác thì chứa hoàng kim lấp lánh.

Đây cũng là sự kiện cuối cùng mà Thượng Quan Kiệt Hùng làm với mình rồi.

Xem ra mấu chốt buôn bán kia của mình có thể thực hiện được, tiền sẽ liên tục tới, trong mắt Thiên Thiên thoáng qua vẻ giảo hoạt.

Thiên Thiên không biết là mục đích của nàng cũng sẽ nhanh được thực hiện.

Ngay lúc Thiên Thiên đang ảo tưởng cao ồ độc nhất vô nhị của mình sẽ được thực hiện lúc thì một đạo âm thanh dồn dập kéo nàng trở lại.

"Tiểu thư. . . . . Tiểu thư" Tinh nhi nhìn thấy tiểu thư hơi sững sờ rồi cười khúc khích, liền hô.

"Có chuyện đại sự gì mà người thở không ra hơi thế?"

"Tinh nhi vừa mới hỏi thăm được, thì ra tối nay trong vương phủ có một bữa tiệc."

"Có thì có chứ, mắc mớ gì tới ta!" Vẫn là làm chuyện của mình quan trọng hơn, mình phải vội vàng đem những ngân lượng này gửi vào ngân hàng tư nhân, sau đó bắt đầu khai thác việc làm ăn của mình.

"Nhưng Tinh nhi nghe nói, hôm nay là sinh nhật Vương gia, bữa tiệc này đặc biệt chuẩn bị vì Vương gia mà." Lúc này, nàng đang chuẩn bị đồ ăn cho tiểu thư thì nghe nha hoàn khác trong vương phủ bàn tán chuyện này, hơn nữa còn. . . . .

" Sinh nhật Long Khải Kỳ? Tại sao không có ai thông báo một tiếng?" Là không có người thông báo hay là có người cố ý giấu giếm?

"Phải . . . . . Vương gia cố ý phân phó mọi người giấu giếm tiểu thư, ngàn vạn lần không thể để tiểu thư biết được chuyện này." Tinh nhi nói yếu ớt.

Dù nói thế nào, tiểu thư cũng là Vương phi, tại sao Vương gia không cho tiểu thư tham dự yến tiệc chứ?

"Thật sao?" Toàn thân Thiên Thiên tản ra khí lạnh cùng với tà khí.

Long Khải Kỳ, người không muốn ta tham gia sao, ta cứ mặt dày tham gia, hơn nữa người sẽ nhận được một món quà sinh nhật rất kinh ngạc và vui mừng.

Sau khi Thiên Thiên phân phó Tinh nhi đi chuẩn bị một ít đồ vật thì trở về phòng chuẩn bị những vật khác.

Cho đến khi, nàng chuẩn bị những thứ mà tiểu thư phân phó xong, trở lại

Tâm Thấm viện, tiểu thư vẫn còn ở bên trong phòng.

Hoàng hôn buông xuống, bên kia đại sảnh là ánh đèn rực rỡ, ca múa tung bừng, mà bên Tâm Thấm viện lại giống như một ngọn đèn lẻ loi, cô độc.

Bởi vì Tâm Thấm viện cách đại sảnh rất xa, nên những thứ âm thanh ồn ào kia không có truyền tới Tâm Thấm viện, nếu như không nghe thấy thông tin bên đó tổ chức yến tiệc, thì chắc cũng không biết?

Ở ngoài phòng, Tinh nhi đi qua đi lại, mặc dù nàng biết hiện tại tiểu thư không giống trước, không quan tâm Vương gia, nhưng chuyện này mà Vương gia lại gạt tiểu thư, chắc hẳn tiểu thư nhất định sẽ đau lòng khổ sở, nàng cũng lo lắng tiểu thư có gặp chuyện không may hay không.

Lúc nàng do dự có nên xông vào không thì cửa phòng được mở ra.

"Tiểu thư. . . . ." Lời Tinh nhi nói còn chưa nói hết liền bị Thiên Thiên ngăn cản.

"Ta cho ngươi biết, lát nữa ngươi phải làm như vậy. . . . ." Thiên Thiên nói nhẹ ở bên tai Tinh nhi, nàng sẽ cho Long Khải Kỳ ngạc nhiên và vui vẻ.

Sau khi nghe xong, hai mắt Tinh nhi trừng lớn, miệng thành hình chữ O.

Tiền điện.

Mặc dù bữa tiệc lần này không lớn nhưng cũng rất long trọng, trong bữa tiệc, phần lớn là trọng thần trong triều, tiểu quan bình thường thì không vào được.

Chủ tiệc đang ngồi thật cao ở trên vương vị, hai bên theo thứ tự là các quan viên, kịch ca múa biểu diễn ở chính giữa, khiến cho không khí bữa tiệc rất sôi nổi.

"Vương gia, hạ quan nghe nói vương phi thanh tú, thông minh, hiền lương thực đức, tư chất thông minh, đoan trang hào phóng, có phong phạm hoàng gia, dung mạo tiên tử, không biết tôi nay hạ quan có vinh hạnh được thấy

mặt một lần không." Không biết quan viên này là do uống quá say hay là chưa rõ chuyện dân tình, tóm lại thì hẳn đã nói ra rồi.

Nhất thời, nụ cười của Long Khải Kỳ tắt hẳn, con người thâm thúy lạnh lùng nhìn tên quan viên kia.

Không khí trên bữa tiệc trở nên lạnh lẽo, không người nào dám lên tiếng, mà hai chân của quan viên kia phát run, cho dù có say nữa thì cũng tỉnh.

Trong bữa tiệc này, ai lại không biết, bên ngoài đều đang đồn mặt mũi Kỳ Vương phi xấu xí, nhất gan mềm yếu, hơn nữa còn chọc cho Vương gia. . . . Tên quan viên này không muốn sống mới có thể nói ra.

Yên tiệc yên lặng đến nỗi kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lúc này.

Một người mặc quần dài màu xanh dương nhạt, trên ống tay áo thêu mẫu đơn màu lam nhạt, sợi chỉ bạc vẽ ra mấy đám mây, vạt áo là ảnh của những đám mây trên mặt biển màu xanh dương, gấm vóc màu vàng nhạt bó trước ngực, thân thể nhẹ nhàng chuyển động, quần dài tản ra, gờ tay nhắc chân như gió phất liễu dương, kỹ thuật nhảy của nữ tử mềm mại thướt tha, lấy dáng vẻ đẹp để xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Điều này khiến cho không khí vắng lặng từ từ nóng lên.

Mặc dù không có nhạc, nhưng kỹ thuật nhảy của nữ tử này lại thướt tha mềm mại, uyển chuyển tuyệt đẹp, từng cái kỹ thuật nhảy hấp dẫn ánh mắt mọi người đang ngồi thật sâu.

Chẳng biết tại sao, thân thể nữ tử đột nhiên ngã ra phía sau, lúc thân thể sắp chạm đất thì được người khác vào trong ngực.

"Vương gia. . . . ." Một âm thanh cực kỳ mềm yếu vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trăm tuổi

"Vương gia. . . . . Lan nhi chúc mừng Vương gia sinh nhật vui vẻ!"

Không sai, người này chính là người từng bị Thiên Thiên ác chỉnh thành ngu dại, Nghi Lan. Nhưng tại sao nàng lại khôi phục bình thường rồi?

Thật ra thì đây chính là quà tặng sinh nhật mà Thiên Thiên dành cho Long Khải Kỳ, tuyệt đối đủ vui, khiến Long Khải Kỳ cảm thấy vui vẻ.

"Cảnh trong mơ sẽ phai màu, nhiều loại hoa cũng sẽ tàn lụi, nhưng ngài thì vĩnh viễn không biến mất, thần thiếp ở đây cung chúc Vương gia sinh nhật vui vẻ!" Giọng nói nữ tử rất nhẹ, nhưng âm thanh lại mang theo mấy phần hèn nhát.

Âm thanh nhất gan, yếu đuối vừa vang lên thì Long Khải Kỳ lộ ra nụ cười, nhưng rất nhanh toàn thân liền căng thẳng, lạnh lẽo lại xuất hiện.

Chỉ thấy một người mặc hồng y, trên đầu cắm đầy trâm ngọc trai, đầu cúi xuống thật thấp, không nhìn thấy gương mặt, khác với nữ tử trong ngực Kỳ Vương gia, nữ tử này lại làm cho người ta cảm thấy rất tầm thường.

Khi nàng ngẩng đầu lên, tất cả mọi người đều ngừng thở, không thể tin nổi là trên đời lại có người xấu xí như vậy, chẳng lẽ đây chính là Kỳ Vương phi vô cùng xấu xí trong truyền thuyết?

Long Khải Kỳ cố nhịn lửa giận sắp bộc phát, không phải đã cảnh cáo nàng không được xuất hiện ở trước mắt mình rồi sao? Không ngờ nàng dám cả gan cãi lời mình.

Còn nữa, sao nàng lại xuất hiện ở đây?

"Vương phi tử tử, chẳng lẽ tử không biết hôm nay là sinh nhật Vương gia sao? Sao còn ra ngoài dọa khách nữa?" Người nói chuyện chính là Nghi Lan đang tựa vào trong ngực Long Khải Kỳ.

Lần này, nàng không bị hù nữa, vì nàng cảm thấy do dung mạo Vương phi đủ xấu, mình mới có cơ hội kéo nàng xuống, để mình ngồi lên vị trí này.

Thân thể Thiên Thiên bắt đầu run lên, trong mắt tràn đầy sợ hãi, "Vương gia, đúng. . . . . Thật xin lỗi, thần thiếp không biết là dung mạo thần thiếp sẽ dọa đến khách, nhưng thần thiếp biết hôm nay là sinh nhật Vương gia nên đã đặc biệt chuẩn bị quà tặng."

Nghi Lan cười càng thêm vui vẻ, không ngờ vị Vương phi này không chỉ có tướng mạo xấu xí, hơn nữa còn nhát gan như vậy, mắng đại một câu liền bắt đầu nói chuyện phát run.

"Vương gia, chân Lan nhi hơi tê." Âm thanh mềm yếu, lại thêm ngón tay thon trên đùi, lửa giận trên người Long Khải Kỳ dần dần tiêu tan, ôm lấy thân thể Nghi Lan trở lại trên vương vị, không để ý chút nào tới Vương phi đứng bên cạnh.

Mọi người nhìn thấy hai mắt như sắp khóc thì trong lòng cũng đồng tình với vị Vương phi này.

Tướng mạo xấu xí không tính, hơn nữa còn bị Vương gia trực tiếp coi thường. Nhưng vương phi cũng rất tốt tính, còn chuẩn bị quà tặng cho Vương gia nữa.

"Nếu Vương gia đã không còn giận thần thiếp, thần thiếp sẽ mang quà tặng đặc biệt chuẩn bị cho Vương gia lên." Thiên Thiên nhìn nam tử trên ghế, âm thầm nghĩ nam tử trong thiên hạ đều giống nhau, có mỹ nữ trong ngực, thì giận dữ liền biến mất.

Thiên Thiên vừa nói xong, liền thấy Tinh nhi mang theo hai người cùng một cái rương đi vào, Tinh nhi cũng mở cái rương này ra.

"Vương gia, đây chính là món quà mà thần thiếp đặc biệt chuẩn bị cho Vương gia, hi vọng Vương gia sẽ thích phần quà tặng này." Chỉ nghe thấy Thiên Thiên vui mừng nói.

Tất cả mọi người đều tò mò về món quà mà Vương phi chuẩn bị, lại cần dùng rương lớn như thế, rồi rít kéo dài cổ để tìm hiểu ngọn ngành.

Hơn nữa, rùa có thể sống đến ba trăm tuổi, tiểu thư tặng Vương gia 50 con rùa, chính là hi vọng Vương gia có thể sống lâu nghìn tuổi. Xin Vương gia không cần tức giận với tiểu thư." Tinh nhi vội vàng quỳ trên mặt đất nói.

Long Khải Kỳ không nói thêm gì nữa, chỉ là cặp mắt chăm chú nhìn Thiên Thiên, mà những quan viên khác nghe xong cũng nhao nhao gật đầu theo.

Nghi Lan hung hăng liếc mắt trừng Tinh nhi đang quỳ trên mặt đất, rồi sau đó nhẹ nhàng đi tới chỗ rương kia, muốn dò xét đến cùng.

"Oa, thì ra đây là rùa, lần đầu tiên Lan nhi thấy rùa đây?" Nghi Lan bắt lấy con rùa giờ cao lên, hình như là để cho mọi người nhìn thấy con rùa kia.

Tầm mắt của mọi người cũng rơi vào con rùa trên tay Nghi Lan, không ai chú ý tới trong mắt của nàng lóe lên vẻ giễu cợt, còn tưởng là nàng thật sự không hiểu cái gì hết.

Phía dưới, những quan viên bắt đầu có nghị luận rồi.

"Hình như con này không giống rùa một chút, có điểm giống. . . . ." Trong đó, có một quan viên nói đến chỗ máu chót thì ngừng lại.

"Đúng nha! Con này không giống rùa lắm!" Một âm thanh khác phụ họa.

"Con ba ba! Đúng, đây chính là con ba ba chứ sao. Rùa cũng gần giống ba ba mà." Một vị quan khẳng định, nói lớn tiếng.

"A, thì ra đây không phải là rùa a! Vương gia, thì ra dáng vẻ của rùa và ba ba gần giống nhau như thế, trách không được Vương phi tỷ tỷ lại nghĩ con ba ba là rùa." Nghi Lan đã đi tới trước người của Long Khải Kỳ, "Lan nhi từng xem qua trong sách, con ba ba, cũng gọi là giáp ngư, thủy Ngư, vương bát, vậy chẳng phải là Vương phi tỷ tỷ tặng Vương gia. . . . ."

Rất thông minh, Nghi Lan cũng không tiếp tục nói nữa, nhìn về phía Thiên

Thiên, ngoài giễu cợt cũng chỉ là giễu cợt, hừ, muốn quấy rối Vương gia.

"Cút" Âm thanh tức giận quát lên.

"Thần thiếp không biết. . . . . không biết những thứ này con ba ba, thần thiếp không có ý này, thật sự thần thiếp chỉ muốn Vương gia được phú quý, trường thọ." Thân thể Thiên Thiên mềm nhũn, trực tiếp ngã trên mặt đất, nước mắt đang đảo quanh cũng chảy xuống.

"Vương gia bảo tử rời đi, tử còn không đi, chẳng lẽ tử muốn tiếp tục mất mặt sao? Người tới, đưa vương phi trở về viện." Nghi Lan hô to, đáy mắt tràn đầy nụ cười, tin rằng rất nhanh Vương phi sẽ bị Vương Gia hù, dám nói Vương gia là vương bát.

Các quan viên nhìn Vương phi bị người đưa đi, chắc hẳn Vương phi cũng không biết đây là con ba ba đi! Vốn là muốn Vương gia vui vẻ, lại biến khéo thành vụng tặng vương bát.

"Vương gia, thiếp thân xin nhảy một điệu múa để xóa đi chuyện không vui vừa rồi."

Vì muốn Vương gia chú ý tới mình, thân hình Nghi Lan ra sức múa, tối nay nhất định phải làm cho Vương gia sủng ái nàng. Sau đó nàng sẽ có cơ hội ngồi lên vị trí Vương phi kia.

Nhưng. . . . .

"Cút, tất cả đều cút cho Bồn vương. Nếu như chuyện hôm nay bị tiết lộ, trong lòng các người biết rõ." Toàn thân tản ra lãnh khí, làm cho người ta không rét mà run.

"Hạ quan không dám." Rất nhanh, vốn là tiệc chúc mừng sinh nhật lại tan rã trong không khí không vui, Nghi Lan đứng tại chỗ cũng tức giận rời đi, chỉ còn lại Long Khảm Kỳ đang tức giận đùng đùng.

"Thượng. . . . . Quan. . . . . Thiên. . . . . Thiên" Long Khảm Kỳ cắn răng nghiêng lợi, nói lạnh nhạt từng chữ từng chữ, cái ly trên tay nhất thời vỡ vụn,

đáy mắt tản ra lệ khí làm cho người ta không dám đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cứu người

"Các người có thể đi nha." Thiên Thiên nhìn về hai nha hoàn phía sau lưng, lời nói mang theo vài phần ý lạnh.

Hai nha hoàn nhìn nhau một chút, không thích ứng kịp thái độ biến hóa của Vương phi, không phải đáng vẻ vừa rồi còn rất sợ hãi sao?

"Chẳng lẽ các người muốn theo Bôn vương phi vào viện sao?" Nhìn nha hoàn không tính rời đi, Thiên Thiên lên tiếng, lạnh nhạt nói.

Vừa nghe thấy, sắc mặt hai nha hoàn nhất thời tái đi, vội vàng luôn miệng nói, "Nô tỳ cáo lui."

Chuyện Tâm Thâm viện có quỷ nháo, họ cũng biết, nha hoàn Tiểu Mộng bên cạnh Nghi phi nương nương chết kỳ lạ đã chứng minh chuyện trong Tâm Thâm viện có quỷ.

"Sao tiểu thư biết Nghi phi nương nương sẽ trở lại bình thường?" Sau khi nha hoàn kia rời đi, Tinh nhi tò mò hỏi, cả thái y cũng không chữa được, sao tiểu thư lại biết chính xác Nghi phi sẽ tỉnh táo vào hôm nay.

Thiên Thiên cười khẽ, đương nhiên nàng biết được, đó chính là lý do nàng ở trong phòng nửa ngày, nàng cần có thời gian để chế tạo một loại dược vật, cho nữ nhân kia được lợi trước đi! Dược lợi còn không biết. . . . .

Đột nhiên, vẻ mặt Thiên Thiên cảnh giác nói một cách thần nhiên, "Đi ra đi."

"Tiểu thư. . . . ."

Ý Thiên Thiên bảo Tinh nhi không cần nói nữa.

"Đã đến thì ra đây đi." Rốt cuộc người này là ai? Vì sao núp ở chỗ tối? Có mục đích gì?

"Bùm" một tiếng, âm thanh té nặng nề, chỉ thấy một nam tử mặc áo tím nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, âm thanh cũng cực kỳ suy yếu, "Cứu ta"

Thiên Thiên thản nhiên liếc nam tử trên mặt đất một cái, bước chân lướt qua, đi về phía trước .

"Tiểu thư, hình như nam tử kia bị thương."

"Không nên tùy ý cứu người, cẩn thận rước họa vào thân." Ai biết nam tử đó tốt hay xấu? Huống chi đây là phủ đệ của Kỳ Vương gia, ai biết có phải là thích khách được phái tới hay không? Hơn nữa hắn còn. . . . .

"Cứu ta! Ta sẽ trả thật nhiều thù lao cho ngươi." Âm thanh yếu đuối vang lên lần nữa, trên đời, không người nào có thể tránh thoát sự hấp dẫn của tiền.

Thiên Thiên cũng dừng lại bước chân, xoay người khẽ cười nói, "Thù lao? Ta không muốn thù lao của ngươi, ta chỉ cần ngươi nợ ta một cái nhân tình là được." Tiền, mình có năng lực kiếm được nhiều hơn, nhưng trên đời này, khó trả nhất chính là nhân tình, nói không chừng ngày nào đó mình có thể cần sự giúp đỡ của hắn?

"Được. Ta đồng ý với ngươi." Nếu như không phải trên người trúng kịch độc, vết thương nhỏ này chẳng có gì đáng kể đối với mình, đâu cần phải cầu nữ nhân này cứu.

Nhân tình? Không ngờ nữ tử này lại có thể nghĩ đến nó? Hắn ghét nhất là nợ nhân tình, ai ngờ nữ nhân này lại cố ý muốn mình nợ nhân tình.

"Sảng khoái như vậy, lỡ ngươi đổi ý thì sao?" Mặc dù hắn trúng độc khiến nàng cảm thấy hứng thú, nhưng chuyện này vẫn quan trọng hơn.

"Ngươi. . . . ." Hắn không ngờ nữ tử này lại có thể nói như vậy, hắn là một người không đáng tin như vậy sao.

"Phốc" lồng ngực nam tử buồn bực, phun ra một ngụm máu đen, hẳn biết độc kia đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, nếu như không nhanh giải độc, tính mạng của hắn liền chấm dứt.

"Ngọc bội này là vật gia truyền của nhà ta, chỉ cần người. . . . ." Nam tử mặc áo tím còn chưa nói xong, cũng đã ngất đi.

Thiên Thiên cầm ngọc bội lên, cẩn thận liếc nhìn, tính chất không tệ, cũng rất tinh xảo, vì ngọc bội này, miễn cưỡng cứu chủ nhân của nó thôi.

Bố trí tốt nam tử kia xong, Thiên Thiên mới có cơ hội để mình nghỉ ngơi một chút.

"Tốt lắm, Tinh nhi, chúng ta trở về ngủ đi!"

"Tiểu thư, người không phải cứu vị công tử này sao?" Tinh nhi nhìn tiểu thư xoay người rời đi, tò mò hỏi, sao tiểu thư lại nói có thể nghỉ ngơi rồi hả? Không cần phải lập tức chữa trị sao?

"Yên tâm, tạm thời Diêm vương không bắt hắn được." Vừa mới cho hắn ăn một viên cứu mạng đan, đây chính là hồi hồn đan mà mình đòi được từ Diêm Vương, sao có thể dễ chết chứ, lại nói. . . . .

"Tiểu thư. . . . ."

"Ta mệt rồi."

Tinh nhi liếc mắt nhìn nam tử hôn mê, lại nhìn tiểu thư nhà mình một cái, cuối cùng nàng lựa chọn tin tưởng lời tiểu thư nói là về nghỉ ngơi.

Ở trong phòng, thân thể lập tức nằm lên giường êm, vẫn là nằm ở trên giường thoải mái a!

Mới thoải mái không được bao lâu, âm thanh đập cửa vang lên khiến toàn thân Thiên Thiên trở nên cảnh giác, chọn thời điểm này mà xuất hiện ở đây, trừ người ở ngoài ra thì không còn có người nào nữa.

"Vương. . . . . Vương gia" thật may là không có xóa đi lớp trang điểm trên mặt, nếu không thì việc làm từ trước đến nay toàn bộ uổng phí.

Nhìn cánh cửa bị một cước đá hư, xem ra tối nay không bình yên rồi.

"Đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhi Tể tướng, được Hoàng thượng tứ hôn làm Vương phi của Bôn vương, mà có thể tùy ý làm bậy." Âm thanh trong sạch như tuyết vang lên.

"Thần thiếp không có, thần thiếp thực sự mong Vương gia được phú quý trường thọ, thần thiếp nhằm ba ba thành rùa mang tặng cho Vương gia, xin Vương gia trách phạt." Là người nhất gan yếu đuối nên không dám nhìn thẳng đôi mắt thâm thúy của Long Khải Kỳ, hướng chỉ Long Khải Kỳ còn đang trong cơn thịnh nộ.

Vì vậy Thiên Thiên cúi đầu thật thấp, ánh mắt nhìn trên giày của mình.

"Nhầm? Bôn vương dễ bị lừa gạt thế sao? 50 con ba ba là chỉ điều gì, bắt kẻ đó là rùa hay là ba ba, chẳng lẽ ngươi lại không biết?" Vừa nói xong, chân liền dùng lực đá vào người Thiên Thiên.

Một bóng người chạy như bay đến, trực tiếp chặn lại chân đang đá Thiên Thiên.

Nghe được tiếng vang cực lớn, Tinh nhi liền chạy tới.

Thân thể Tinh nhi bị đá bay đi, nặng nề đập vào tường, lại bị bắn ngược lại một lần nữa ngã trên mặt đất.

Thiên Thiên rất muốn lập tức kiểm tra thương thế của Tinh nhi, nhưng nàng không thể, nàng. . . . .

"Thần thiếp thật không biết Vương Gia đang nói cái gì, thần thiếp chỉ mong Vương gia khỏe mạnh trường thọ, thần thiếp. . . . ." Thiên Thiên quỳ trên mặt đất, lời nói mang theo tiếng khóc.

Long Khải Kỳ bóp cổ Thiên Thiên, lạnh nhạt nói, "Bôn vương đã cảnh cáo,

nếu như lại để Bồn vương phát hiện người...kết quả của người sẽ không đơn giản giống như lần trước nữa. Chỉ cần Bồn vương dùng lực thêm một chút, người sẽ phải cút đi trình diện với Diêm Vương."

Lúc này, trong mắt Long Khải Kỳ tràn đầy sát khí, chỉ là. . . . .

Hai mắt thâm thúy lạnh lẽo trừng nữ nhân xấu xí trước mặt, tay vung lên, làm nàng ngã xuống nền đất.

Sau khi trong phòng khôi phục lại bình tĩnh, Thiên Thiên vội kiểm tra thương thế trên người của Tinh nhi, không ngờ người nam nhân này lại ác độc như thế, trúng một cước kia, Tinh nhi chỉ còn nửa mạng người.

"Tinh nhi, vì sao người ngốc như thế? Một cước kia chưa chắc có thể thương tổn được ta?" Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên, ở cái thế giới này, nàng đau lòng mà khóc.

"Tiểu thư. . . . . Tinh nhi. . . . . từng thề. . . . . sẽ không để cho. . . . . Tiểu thư. . . . . bị. . . . . tổn thương nữa, Tinh nhi. . . . ." Lời còn chưa nói hết, người cũng đã hôn mê.

Bây giờ, nàng bắt đầu hâm mộ Thượng Quan Thiên Thiên chân chính rồi, có thể có được bằng hữu như thế, mà mình, ...

Nàng thề, tối nay, nàng nhất định sẽ đòi lại tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trúng độc

Lúc mặt trời lên đỉnh, Thiên Thiên mới ra khỏi cửa phòng và đi tới sương phòng sát vách.

Nếu như tối hôm qua, người nam nhân kia không náo loạn một trận khiến Tinh nhi bị thương, thì nàng cũng sẽ không ngủ trể như vậy, tận lúc trời gần sáng mới ngủ.

Trong phòng, có thể ngửi thấy một mùi thơm kỳ dị, xem ra tối hôm qua mình không có đoán sai, độc trên người nam tử này tên là thất hương tán.

Đối với người bình thường, thất hương tán sẽ không phát ra độc tính, nhưng đối với người có nội lực cực kỳ thâm hậu thì đây là một loại độc trí mạng.

Thất hương tán cũng tương tự như nhuyễn cốt tán.

Bình thường, người ta hay nhầm thất hương tán là nhuyễn cốt tán, nhưng thất hương tán này lại nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ cần người trúng độc muốn dùng nội lực bức độc ra hoặc chỉ cần vận khí một chút, thất hương tán lập tức sẽ lan rộng ra toàn thân, hơn nữa còn không ngừng tỏa ra các loại mùi thơm.

Mãi đến khi tỏa ra mùi thơm thứ bảy, thất khiêu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) của người trúng độc sẽ chảy máu cho tới chết.

Nói cách khác, thất hương tán cũng được gọi là thất nhật lạc (nhật là ngày), chỉ cần thời gian mặt trời lặn vào ngày thứ bảy trôi qua, thì người đã chết rồi.

Người mùi thơm này, lại thêm mùi thơm nhàn nhạt tối hôm qua, có lẽ nam tử này đã trúng được hai ngày rồi.

Thật ra, thuốc giải của thất hương tán cũng không cần dược liệu gì đặc biệt,

mà dược liệu có thể tùy ý tìm được, chỉ là vào lúc luyện chế thuốc giải, cần phải có thứ tự, chỉ cần có một loại dược liệu sai thứ tự, thuốc giải này sẽ bị hư, cho nên. . . . . Đây cũng là lý do mà lúc sau, Thiên Thiên lại nói như thế, một khắc cuối cùng. . . . .

"Hôm nay là ngày thứ hai rồi." Thì ra khi nhìn kỹ lại, nam tử này cũng tương đối đẹp mắt.

Khuôn mặt sáng như trăng đêm trung thu, vẻ mặt như hoa xuân trong buổi sớm, tóc cắt gọn gàng, lông mày như mực vẽ, mặt như cánh hoa đào, đôi mắt đầy trí tuệ, trên người còn lộ ra tiên khí sạch sẽ, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. (mình không hiểu đoạn tả chân dung lắm nên có gì sai khác với bản gốc hay khó hiểu thì mong m.n bỏ qua :))

Chỉ là, nam tử giống tiên tử như vậy cũng sẽ bị người ta hạ độc? Loại này không nên nhiễm một hạt bụi chứ?

Đôi mắt xé của nam tử hơi lóe ra, nữ tử trang điểm đậm này lại hiểu mình, biết trên người mình trúng độc, hơn nữa còn có thể nói ra số ngày mình trúng độc.

Nam tử gật đầu, nếu như tối hôm qua không bị thương nặng, hẳn cũng sẽ không cầu xin nữ tử này cứu hắn, vốn nghĩ là chỉ cần điều khí thân thể tốt, bức độc tố ra, ngờ đâu số mình không may, cảm giác toàn thân như nhũn ra, miệng phun ra máu đen, chẳng lẽ mạng hắn lại kết thúc như thế?

Cũng đúng lúc này để cho hắn gặp được nàng, nàng. . . . .

"Nếu ta đã nhận lấy ngọc bội của ngươi, vậy ta nhất định sẽ giúp ngươi giải độc, chỉ là ngươi nên nhớ kỹ, ngươi nợ ta một cái nhân tình." Thiên Thiên xác định lại một lần nữa.

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt không đổi ý." Xem ra hắn nên đánh giá nữ tử này lại rồi, tuyệt đối không thể chỉ nhìn bề ngoài được.

"Được, có những lời này là đủ rồi. Ngươi nên an tâm sống ở chỗ này đi! Ta tuyệt đối sẽ giúp ngươi giải độc trước khi một khắc cuối cùng phát tác."

Nàng đương nhiên có thể giúp hấn giải độc, chỉ là không phải bây giờ thôi.

Lúc này, trong lòng Thiên Thiên đã bắt đầu tính toán.

Nam tử cũng không biết tại sao mình lại tin tưởng nữ nhân trước mắt, dù thế nào đi chăng nữa thì kể từ giờ phút này, hấn sẽ giao mạng của mình cho nữ tử này.

Ở bên khác.

Nơi ở của Nghi Lan, người mà thần trí đột nhiên rõ ràng, cũng không an tĩnh.

"Nghi tử tử, Thượng Quan Thiên Thiên đó, chỗ nào cũng kém nường nường, tại sao nàng lại có thể ngồi lên vị trí Vương phi?" Người nói chuyện chính là một trong những thị thiếp của Long Khải Kỳ, Lăng mỹ nhân Lăng Xảo Nhi.

"Hừ, nếu nàng không có phụ thân là Tể tướng, với dung mạo như thế, sao có thể ngồi lên vị trí Vương phi! Chẳng lẽ ngươi còn không biết chuyện xấu tối hôm qua sao?" Ngoài châm chọc cũng chỉ là châm chọc, hiện tại trong mắt của nàng, căn bản không có kẻ địch tên Thượng Quan Thiên Thiên này, mà nàng, cũng không xứng làm kẻ địch của mình.

"Nghi tử tử nói cho muội muội nghe với, tử cũng biết loại bữa tiệc như tối hôm qua, thân phận của muội làm sao có thể đi chứ, muội đương nhiên không biết chuyện xảy ra tối hôm qua." Về mặt Lăng Xảo Nhi khiêm tốn, đây là thái độ khiến Nghi Lan rất ưa thích, nhưng cũng là trí mạng nhất.

"Nhưng Vương gia đã nói, chuyện này không thể lộ ra ngoài." Nhớ tới tối con thình nộ của Vương gia hôm qua, trong lòng nàng cũng rất kinh ngạc, từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vương gia tức giận như thế.

Nàng. . . . .

"Vậy cũng tốt, muội muội sẽ không làm khó tử tử nữa. Muội đoán lúc ấy

cảnh tượng chắc phải chấn động lắm, Thượng Quan Thiên Thiên đó cũng sẽ bị cười nhạo!" Mặc dù miệng nàng nói không làm khó dễ nữa, nhưng trong mắt nàng lóe lên ánh sáng, khiến Nghi Lan không thể không khoe khoang, lại không biết. . . . .

"Đó là đương nhiên, người có biết, lúc nữ nhân kia đột nhiên xuất hiện ở bữa tiệc, dọa sợ hết tất cả tân khách, chủ yếu nhất là món quà nàng tặng cho Vương gia kia, đó là 50 con rùa, a, không, phải nói là 50 con vương bát, người có biết, phần quà tặng này của nàng đại biểu cho điều gì?" Nhớ tới sự việc tối hôm qua, nàng không thể không thừa nhận nữ nhân này quả thật là đầu gổ, làm sao lại nghĩ đây là một món quà được chứ.

Chỉ là việc này có lợi cho nàng, về sau cũng không cần phải đối phó với nữ nhân này nữa.

"Muội muội không biết."

"Chỉ cần Vương gia nhận quà này, có nghĩa Vương gia tự thừa nhận mình là. . . . ." Nàng nói nhẹ ra hai chữ cuối cùng ở bên tai Lăng Xảo Nhi. (cái này mình cũng không biết là gì nữa, bạn nào biết thì nói nhé...mình cũng tò mò lắm :-")

Con người Lăng Xảo Nhi trợn to, nội tâm của nàng đột nhiên có ý tưởng, không biết vị Vương phi này thật sự không cẩn thận hay là. . . . . Vì sao lại cố tình là 50 con đây? Nếu như không nhận lầm, ý nghĩa của 50 con rùa cũng gần giống nhau mà!

"Đáng tiếc, muội muội đã bỏ qua cơ hội này." Lăng Xảo Nhi khẽ cười nói.

"Xảo Nhi muội muội yên tâm, chỉ cần Nghi tỷ tỷ ngồi lên vị trí Vương phi, đương nhiên sẽ không bạc đãi Xảo Nhi muội muội."

Nhưng nàng không biết rằng, chính Xảo Nhi muội muội này sẽ khiến cho nàng hoàn toàn không có hi vọng, cũng kết thúc cuộc đời của chính nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nhớ lại

"Tinh nhi, ta cho người biết, ta có thể tự bảo vệ mình, sẽ không để cho mình bị thương." Thiên Thiên nói.

Thật may là có hồi hồn đan của Diêm vương, nếu không thì thương thế của Tinh nhi sẽ không khỏi hẳn nhanh như vậy, nhưng một cước đó đúng là đã lấy đi nửa mạng của Tinh nhi.

"Tiểu thư, mạng của Tinh nhi thuộc về tiểu thư, Tinh nhi có thể vì tiểu thư mà không cần cái mạng này, Tinh nhi chỉ cần tiểu thư được an toàn." Tinh nhi khẳng định, như muốn nói cho Thiên Thiên biết, nếu như có lần sau, nàng vẫn sẽ chọn chết vì tiểu thư.

"Tinh nhi, không có ai giữ mạng của người khác, chỉ cần người cố gắng, người có thể nắm giữ mạng của mình." Xem ra cần phải giáo dục lại tư tưởng của nha đầu này, không chỉ lại ghen tỵ với Thượng Quan Thiên Thiên, có thể có được bằng hữu như thế.

"Tinh nhi hiểu, nhưng mạng của Tinh nhi vẫn sẽ thuộc về tiểu thư."

Thiên Thiên không nói thêm gì nữa, nàng biết vì sao Tinh nhi nghĩ như vậy.

Mẫu thân ruột thịt của Thượng Quan Thiên Thiên tên là Sở Liên, chỉ là nha hoàn mới vào Thượng Quan phủ, nhưng có khuôn mặt xinh đẹp được Thượng Quan Kiệt Hùng yêu thích, lại do thân phận nô tỳ, nàng liền trở thành nha hoàn làm ấm giường.

Sau khi Sở Liên làm nha hoàn ấm giường được ba tháng thì phát hiện mình có thai, cũng sinh hạ một nữ nhi, vì vậy được phá cách thăng làm thị thiếp, nhưng bởi vì Thượng Quan Kiệt Hùng là người có mới nới cũ, nên sau khi Sở Liên sinh hạ Thượng Quan Thiên Thiên, liền không để ý tới mẹ con Sở Liên nữa.

Thân phận thấp kém, lại sinh hạ cho Thượng Quan Kiệt Hùng một nữ nhi,

từ đó về sau, Sở Liên bị thê tử cùng các phu nhân của Thượng Quan Kiệt Hùng phân biệt đối xử, thường bị khi dễ.

Mà Thượng Quan Thiên Thiên lớn lên trong cảnh bị phân biệt đối xử và khi dễ, nên đã khiến cho nàng trở thành người nhát gan, mềm yếu, bị các tỷ tỷ khi dễ cũng không dám lên tiếng, có lúc ngay cả hạ nhân cũng có thể khi dễ hai người mẹ con các nàng.

Năm Thượng Quan Thiên Thiên được mười tuổi, gặp được Tinh nhi cũng bị khi dễ giống nàng.

Lúc đó Tinh nhi khoảng chín tuổi, vừa mới vào phủ, hơn nữa vóc dáng nhỏ gầy, thường bị một ít hạ nhân đánh chửi.

Lúc gặp được Thượng Quan Thiên Thiên và Sở Liên, nàng đang bị bọn hạ nhân lớn hơn vài tuổi đả đả, cuối cùng còn bị đẩy vào trong hồ.

Sở Liên không nói hai lời liền nhảy xuống hồ nước cứu Tinh nhi, cũng mang theo Tinh nhi bên người, vì vậy mà Sở Liên mới bị cảm, không kịp thời được chữa trị, nên đã qua đời rồi.

Mà Tinh nhi cho rằng phu nhân chết là vì cứu nàng, cũng chính từ lúc đó trở đi, nàng thề nhất định phải bảo vệ tiểu thư thật tốt, không để cho tiểu thư bị tổn thương nữa.

Chỉ dựa vào sức lực của một mình nàng, thì tiểu thư vẫn còn bị các tiểu thư khác khi dễ, bây giờ đang ở trong vương phủ, tiểu thư đối với nàng càng ngày càng tốt, nàng không thể để cho chuyện tương tự xảy ra. Dù hy sinh tính mạng của mình cũng được.

Nhưng đến bây giờ, nàng vẫn không hiểu được lời nói của phu nhân trước khi lâm chung, sao không nói với tiểu thư? Mà lại nói với nàng?

Nàng cũng từng định nói cho tiểu thư, nhưng phu nhân đã nói qua, nhất định phải đợi đến ngày tiểu thư được hai mươi tuổi, mới có thể nói cho tiểu thư biết.

Chỉ còn hai năm, hai năm sau, tiểu thư sẽ biết lời nói kia của phu nhân là ý gì sao?

Sau khi Tinh nhi nhớ lại, Thiên Thiên cũng hoàn thành bản thiết kế cái độc nhất vô nhị kia, nhưng với kỹ thuật hiện tại của cổ đại thì có thể hoàn thành cái này sao?

Thiên Thiên không chỉ có hoài nghi.

"Tiểu thư, người vẽ cái gì vậy? Sao mà Tinh nhi xem không hiểu?"

"Đợi đến lúc nó được làm ra thì người sẽ hiểu." Nàng đã không chờ nổi lúc nó được làm ra rồi, còn có tài nguyên sẽ đến ào ào. Nàng phải xây một vương quốc thuộc về mình ở chỗ này.

"Đúng rồi, Tinh nhi, người có biết ngân hàng tư nhân uy tín tốt nhất trong thành ở đâu không?" Đồ cưới này phải giải quyết nhanh lên một chút mới được, hơn nữa việc lặt vặt mang mười thùng đồ cưới ra phủ cũng là vấn đề.

"Ngân hàng tư nhân tốt nhất?" Tinh nhi nghĩ đi nghĩ lại, "A, nô tỳ nhớ hình như bọn tử muội khác trong phủ nói tới Kinh Sư là ngân hàng tư nhân lớn nhất, cũng là thông hợp thành ngân hàng tư nhân." Tinh nhi tỉnh ngộ lớn tiếng nói.

"Thông hợp thành ngân hàng tư nhân?" Lớn nhất? Ngày mai đi thăm dò trước mới được, trong lòng Thiên Thiên đã đưa ra quyết định.

"Phải, hơn nữa, thông hợp thành ngân hàng tư nhân này không phải ai cũng vào được, người vào được không phải là người giàu có, mà là người có quyền thế." Loại người như nàng thì cả đời cũng không vào được.

"Thật sao?" Nàng rất có hứng thú đi nhìn ngân hàng tư nhân như vậy, người có quyền thế, bao gồm Long Khải Kỳ hoặc là Thượng Quan Kiệt Hùng sao?

Tinh nhi nhìn về mặt tiểu thư cười khẽ, sao nàng lại cảm thấy nụ cười của tiểu thư có chút quỷ dị?

Hôm sau.

Hôm nay thời tiết cực kỳ sáng sủa.

Có thể thấy một nam tử anh tuấn với áo trắng bông bênh cùng một nam tử tuấn tú.

"Không ngờ Mộ Dung Hàn có thể cải tiến nơi này thành công như thế, hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của ta." Công tử anh tuấn cười nói.

"Oa, công tử, nơi này chính là Túy Hương lâu sao? Chúng ta có đi nhầm chỗ hay không! Nhưng không đúng, phía trên này viết rõ ràng chính là Túy Hương lâu mà, tại sao bên trong lại biến thành như vậy chứ?" Tinh nhi nhìn cảnh tượng bên trong, lại ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, sau đó kinh ngạc nói.

"Bên trong sẽ khiến chúng ta kinh ngạc hơn." Nàng đã tìm được người muốn tìm, chính là hắc, tin tưởng rằng hắc làm việc này nhất định không thành vấn đề, lại nói. . . . .

"Hoan nghênh đã đến đây." Trong điểm, một trong hai người tiến lên, nói lễ phép.

Bây giờ, lầu một của Túy Hương lâu rộng rãi ấm áp, màu xanh dương cùng màu xanh lá cây tạo ra một bầu không khí khác, khiến người ta cảm thấy cả người được thả lỏng, cảm giác mát mẻ tự nhiên.

Hơn nữa, tiểu nhị đều thống nhất mặc một bộ trang phục, càng lộ thêm vẻ chuyên nghiệp.

"Công tử, lão bản đã giữ lại sương phòng ở lầu hai cho công tử rồi, mời công tử tới bên này." Đây vẫn là tiểu nhị lần trước, khi Thiên Thiên bước vào trong điểm, hắc đã nhanh tiến lên phía trước nói.

Tiểu nhị cung kính chỉ dẫn ở phía trước, hắc cũng không dám lơ là đối với vị công tử này.

Những thiết bị được lắp đặt ở các sương phòng cũng cực kỳ khác nhau, bây giờ mỗi một gian sương phòng đều lắp đặt thiết bị, phong cách cực kỳ khác nhau: âm áp, thanh nhũ, đơn giản, sang trọng, xa xỉ, cổ điển, mát mẻ một chút, thích hợp với từng lựa chọn của mỗi người, đồng thời phục vụ cũng tương ứng.

Mà gian phòng hiện tại này của nàng thuộc loại phong cách thanh nhũ.

Về cơ bản, nó căn cứ vào vật liệu trang trí của bức tranh trên tường, kết hợp với sơn do thợ mộc thực hiện. Loại phong cách này nhấn mạnh tỷ lệ và màu sắc hài hòa.

Bức tranh trên vách tường còn có thêm một số hoa văn nhàn nhạt. Phong cách có vẻ thanh nhũ cùng điềm tĩnh, không mang theo vẻ táo bạo.

"Tiểu thư, những thứ này đều là do người nghĩ ra sao? Thật là xinh đẹp nha!" Nàng biết ý tưởng bình thường của tiểu thư có chút đặc biệt kỳ dị, nhưng những thứ này thật là do tiểu thư nghĩ ra được sao?

Tinh nhi không thể tưởng tượng nổi nhìn tiểu thư trước mắt.

"Nếu như không phải còn một ít nhân tố khác, thì chắc chắn sẽ càng hoàn mỹ hơn." Nếu ở hiện đại, hiệu quả tuyệt đối sẽ cao hơn.

Thiên Thiên cầm một quyển sách trên bàn cẩn thận nghiên cứu, không ngờ năng lực làm việc của Mộ Dung Hàn lại cao như thế.

Ngay cả thực đơn cũng đầy đủ như thế, mặc dù bên trên không có ảnh chụp các món ăn, nhưng bù lại là những bức tranh được vẽ rất tỉ mỉ, dù không giống nhau y hệt, thì cũng giống nhau được bảy phần.

"Tiểu thư, người xem, đó đúng là. . . . . ." Tinh nhi đột nhiên hô.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ngoài ý muốn

Tinh nhi hét lên: "Tiểu thư, người mau nhìn kia, Vương gia? Vương gia tới."

Thiên Thiên ngẩng đầu theo phương hướng mà Tinh nhi chỉ, đúng như Tinh nhi nói, Long Khải Kỳ cùng nam tử một áo trắng đang đi lên lầu hai.

Gian phòng mà Mộ Dung Hàn giữ cho nàng vừa khéo có thể nhìn thấy cả lầu một của Túy Hương lầu qua cửa sổ, nhưng người ở lầu dưới lại không thể nhìn lên đây, thật sự là phải cảm ơn Mộ Dung Hàn. Nếu không thì. . . .

"Yên tâm, hắc căn bản không biết chúng ta ở nơi này, hơn nữa sẽ có người giúp chúng ta giải quyết chuyện này, chắc chắn chúng ta sẽ không chạm mặt hắc." Thiên Thiên tự tin cười nói, Mộ Dung Hàn biết thân phận của mình, mà hắc có thể giữ lại một gian phòng cho mình, chắc hắc đã sớm nghĩ tới một ngày như vậy.

"Người hiểu rõ ta như vậy sao?" Một đạo âm thanh hùng hậu, trầm thấp theo tiếng cửa phòng vang lên.

Trừ Mộ Dung Hàn còn có thể là ai?

"Ha ha, người làm như vậy cũng chỉ vì lợi ích giữa chúng ta thôi." Nếu như bọn họ gặp mặt, dù nhất thời Long Khải Kỳ vẫn chưa nhận ra mình, nhưng với năng lực của hắc, thì cuối cùng cũng sẽ biết, tất cả những gì mình làm trước đây đều sẽ uổng phí. Mình sẽ không thể dễ dàng rời khỏi vương phủ.

Mộ Dung Hàn có thâm ý nhìn nữ tử giả nam trang trước mắt, trong truyền thuyết, nàng là người bị khi dễ, nhát gan hèn yếu, thế nhưng lại liên tiếp khiến cho mình giật mình, nữ tử này thật sự là người trong truyền thuyết sao?

"Không khiến người thất vọng chứ!" Mộ Dung Hàn khẽ cười nói.

Ban đầu, khi hắn thấy những ý nghĩ kia của nàng thì đã đủ giật mình, huống chi sau khi lắp đặt thiết bị xong sau, hắn làm ăn trên thương trường nhiều năm cũng không thể nghĩ tới những thứ này, mà nàng là một nữ tử, lại thông minh như thế.

"Không tệ. Tìm đúng người hợp tác rồi." Xem ra vận số của chính mình cũng vô cùng tốt, có thể tìm được một đồng bạn hợp tác như hắn.

"VẬY ta cũng thật là may mắn, có thể bị ngươi xem trúng." Nữ tử này càng ngày càng thú vị.

"Thông hợp thành ngân hàng tư nhân, ngươi cảm thấy thế nào?" Trong lòng Thiên Thiên buồn bực, hôm nay, tại sao Mộ Dung Hàn không lạnh lẽo giống bình thường, ngược lại cười hơi nhiều một chút.

Nhưng như vậy cũng tốt, tốt hơn bộ dáng lạnh như băng.

"Đây chính là chuyện mà hôm nay ta muốn thương lượng với ngươi."

"Nha. . . . ." Thiên Thiên nhú mày, nhìn người trước mắt này.

"Bất kể là về danh tiếng hay về tài lực, không người nào có thể so sánh với thông hợp thành ngân hàng tư nhân. Tất cả tiền bạc của Túy Hương lâu đều ở thông hợp thành ngân hàng tư nhân, để cho tiện, ta đã giúp ngươi mở sổ tiết kiệm, đây là con dấu dành riêng cho thông hợp thành ngân hàng tư nhân, bên trong còn có mật mã." Mộ Dung Hàn lấy ra một phong bì đưa cho Thiên Thiên.

Thiên Thiên sững sờ liếc mắt nhìn, không phải là không tin hắn, mà không ngờ hắn lại có thể nghĩ chu đáo như thế.

Mộ Dung Hàn tưởng Thiên Thiên sững sốt vì không tin tưởng hắn, cảm thấy hắn..... , "Ngươi yên tâm, trên phong thư này có con dấu dành riêng cho thông hợp thành ngân hàng tư nhân, nếu như mở ra, thì con dấu này sẽ tự động biến mất."

"Ta tin tưởng ngươi, chỉ là đến lúc đó, có chuyện cần ngươi giúp một tay." Thiên Thiên cười giảo hoạt nói.

Một gian sương phòng khác.

"Không ngờ lần này ta lại bỏ lỡ." Chỉ nghe thấy âm thanh nam tử không ngừng oán trách.

"Khụ khụ, nói điểm chính, lần này ngươi tra được cái gì?" Mặt Long Khải Kỳ đen lại, lạnh nhạt nói.

"Suy đoán lúc trước của chúng ta sai rồi, hắn không có tham gia vào bên trong, giữa bọn họ hình như cũng không có bất cứ liên hệ nào, nhưng mà ta lại phát hiện một bí mật khác." Không còn một tiếng đùa giỡn, mà là vẻ mặt nghiêm chỉnh, nói.

"Hắn không tham gia vào bên trong?" Long Khải Kỳ nói, đúng là ngoài dự đoán.

Nam tử mặc áo trắng gật đầu.

"Ngươi còn phát hiện ra cái gì nữa?" Trong mắt thoáng qua kinh ngạc, chẳng lẽ hắn còn có chuyện mà bọn họ không biết?

"Hắn âm thầm kết hợp được rất nhiều nhân sĩ giang hồ, ta còn phát hiện gần đây, tâm phúc của hắn thường thường ra vào Thủy Nguyệt quốc."

"Vậy không tra được lý do hắn xuất hiện tại Thủy Nguyệt quốc sao? Chẳng lẽ. . . . ." Long Khải kỳ không tiếp tục nói nữa, nhưng ánh mắt của hắn đã đủ hai người hiểu.

"Tạm thời không có chứng cứ xác thực." Nam tử có cảm giác bất đắc dĩ.

"Nhưng Khuynh Vũ đã lẫn vào hoàng cung Thủy Nguyệt quốc, chỉ cần Khuynh Vũ nắm giữ tin tức xác thực sẽ lập tức báo cho chúng ta biết. Hi vọng hắn không giống như suy nghĩ của chúng ta." Nam tử nói lần nữa.

"Ừ" Long Khải Kỳ gật đầu, nhưng suy nghĩ đã sớm bay đi.

Một lúc sau.

"Kỳ, cái đó thật đúng là khối bảo, lại có thể nghĩ đến món quà như vậy." Cuối cùng, Hạo cũng vòng về đề tài trước đó, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Chỉ cần hắn vừa nghĩ tới nét mặt của Kỳ lúc nhìn thấy những thứ đó, thì hắn có thể tưởng tượng ra tình cảnh khi đó.

"Hôm nào ta đưa quà tặng giống như vậy cho ngươi." Tuấn dật trên mặt lập tức biến thành băng hàn .

"Kỳ, nếu nghĩ theo hướng khác, khi hàm những thứ kia thành canh thì có thể tăng cường thể chất, bổ thận, vừa lúc có thể bồi bổ thân thể của ngươi, hay là nàng đang ám chỉ ngươi...đến bây giờ, các ngươi còn chưa viên phòng đây?" Đối với vẻ mặt băng sơn này, hắn đã quen rồi, nếu như ngày nào đó mà hắn nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của Long Khải Kỳ thì mới phải sợ hãi.

"Phốc", Long Khải Kỳ phun nước trà lên mặt Hiên Viên Hạo, "Hình như ta nhớ ngươi vẫn chưa thành hôn, hay là sáng sớm mai lên triều, ta thỉnh cầu Hoàng thượng giúp ngươi tứ hôn thể nào?"

"Ha ha, ngươi vẫn nên lo cho ngươi đi. Mấy ngày nữa, chính là Hoa Xảo tiết, mỗi năm mới có một lần, ngươi nên lo cho đóa hoa nhà ngươi kìa!" Hạo cười gượng mấy tiếng, sau đó cười nói.

Hắn còn không muốn bị nữ nhân quân lầy, nữ nhân, cái chữ này, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở bên cạnh hắn. Nhưng mà hắn lại quên, hắn vẫn có trái tim, chỉ cần trái tim đó nhảy lên, hắn sẽ gặp được người hắn yêu, hơn nữa đã xảy ra thì không thể nào ngăn cản nữa.

"Không có bất kỳ nữ nhân đáng để ta lo lắng, đặc biệt là nữ nhân kia. Ta hi vọng nàng sẽ phạm lỗi, giúp ta tìm được cơ hội."

"Nếu như ngươi thật sự muốn thoát khỏi nàng, thì có thể trực tiếp hưu nàng,

cần gì để nàng sống ở trong phủ lâu như thế." Hấn biết Kỳ không thích nữ nhân tục tũn đó, hơn nữa với tính tình của Kỳ thì đã hưu nàng từ lâu, nhưng bây giờ. . . .

"Mặc dù nàng do nha hoàn dê tiện sinh ra, nhưng cũng là nữ nhi của Hữu Tể tướng, cũng được Hoàng thượng tứ hôn, người không thấy ta cần có một lý do tốt sao?" Thật ra thì hấn lo lắng người khác sẽ làm loạn.

"Về phần lý do cứ để cho ta tới giúp người đi! Bảo đảm người sẽ thích!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bị bắt

"Tiểu thư, những món này ngon hơn những món mà Tinh nhi ăn trước kia, ví dụ như món vịt nướng, màu sắc đỏ tươi, chất thịt mịn màng, mùi vị đậm đà, béo mà không ngấy.

Còn món cá nấu nước sôi, chế biến ra thì thịt không bị nát, vị trơn mềm, mỡ mà không béo. Vừa khử được mùi tanh của cá, vừa giữ được độ tươi ngon.

Mặc dù ở bên trên toàn là hạt tiêu nhìn rất đẹp, nhưng cay mà không khát nước, tê mà không khô. Ăn thật ngon nha!" Tinh nhi cảm thán nói.

"A, không ngờ người cũng rất am hiểu về thức ăn, xem ra người có tiềm chất trở thành chuyên gia ẩm thực đấy." Không ngờ nha đầu này còn có ưu điểm nữa!

"Tiểu thư, chuyên gia ẩm thực là gì?"

"Chính là người rất am hiểu về các món ăn, biết thưởng thức."

"Nha" Tinh nhi tiếp tục vui đầu ăn .

"Mộ Dung Hàn, người và Long Khải Kỳ quen nhau đúng không?" Đang cúi đầu thưởng thức vịt nướng thơm ngào ngạt, đột nhiên nói.

Tinh nhi đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tiểu thư, vì sao tiểu thư lại có thể suy đoán như vậy? Hơn nữa, nếu như Mộ Dung công tử quen biết Vương gia, thì tiểu thư. . . . . Tinh nhi lại quay đầu, nhìn Mộ Dung công tử một chút.

Mộ Dung Hàn thản nhiên cười một tiếng, "Đúng vậy."

"Vậy bây giờ, người có thể đi qua chỗ của hắn, nhưng người nhớ là đã đồng ý chuyện của ta rồi, chỉ cần người giữ thời gian buổi tối cho ta là được." Xem ra mình đoán không sai, Mộ Dung Hàn thật sự quen biết Long Khải

Kỳ, nhưng bọn họ thân tới mức nào đây?

"Chuyện ta đồng ý, ta nhất định sẽ tuân thủ." Nàng không chỉ thông minh, tâm tư còn rất cẩn thận, nữ tử như vậy khó có thể là nữ nhi của Thượng Quan Kiệt Hùng.

Sau khi đợi Mộ Dung Hàn rời đi, Tinh nhi mới lên tiếng nói, "Tiểu thư, sao người biết Mộ Dung công tử quen biết Vương gia?"

"Ta chỉ đoán một chút mà thôi."

"Hả? Đoán một chút?" Tinh nhi la lớn.

Thiên Thiên khẽ cười, hôm nay, Long Khải Kỳ sẽ xuất hiện ở đây, mà Mộ Dung Hàn lại cố ý giữ gian phòng có thể thấy cả lầu một cho mình, tâm tư của hắn, sao mình lại không biết.

Tinh nhi nhìn chằm chằm nụ cười trên mặt tiểu thư, luôn cảm thấy tiểu thư rất bí ẩn, mình không thể nào đoán được suy nghĩ của tiểu thư.

"Cái gì, các ngươi lại để cho hắn chạy thoát? Phế vật, tất cả đều là phế vật." Âm thanh lửa giận rít gào vang lên.

"Xin Tôn chủ trách phạt, thuộc hạ vô năng." Một đám người áo đen quỳ trên mặt đất.

"Phế vật, đã qua ba ngày, đến giờ các ngươi mới báo cho Bồn Tôn chủ biết, các ngươi có còn xem Bồn Tôn chủ tồn tại hay không?" Tiếng rít gào liên tiếp vang lên, còn thêm mấy phần lệ khí.

"Thuộc hạ không dám."

"Một đám phế vật thì giữ lại làm gì." Tay vung lên, toàn bộ đám người áo đen đang quỳ ngã xuống đất, ngừng thở, con ngươi trợn lên.

Nam tử được gọi là Tôn chủ thân nhiên liếc những thi thể trên đất, rồi sau đó lạnh nhạt nói, "Người tới, xử lý cho sạch sẽ."

Đột nhiên, một nam tử áo đen xuất hiện, "Thuộc hạ tuân lệnh, có cần tiếp tục phái người ra ngoài tìm hay không?." Nam tử áo đen thấy những thi thể trên mặt đất cũng không sợ hãi, kính cẩn nói.

"Không cần, chắc hẳn hắn cũng không sống lâu được." Nam tử cười lạnh. Sau đó, hình như nam tử lại nghĩ đến cái gì, rồi hỏi, "Như thế nào, lão gia hỏa kia vẫn không chịu nói sao?"

"Bất kể thuộc hạ đối xử với hắn như thế nào, hắn cũng không chịu nói cái gì hết."

"Ừ." Lão nhân kia đúng là cứng đầu, đến giờ còn không chịu tiết lộ một chút, hừ, người đã không chịu nói, thì Bổng Tôn chủ sẽ từ từ chơi với người, khóe miệng nam tử nhếch lên, đáy mắt lộ vẻ tà ác.

Hoàng hôn dần buông xuống, Túy Hương lâu càng buồn bán hưng thịnh.

"Tĩnh nhi, chúng ta cũng trở về chuẩn bị đi."

Thiên Thiên và Tĩnh nhi vừa bước ra khỏi Túy Hương lâu thì đã ngửi thấy một mùi thơm, theo bản năng, Thiên Thiên vội đẩy Tĩnh nhi ra phía sau, mà bản thân lại không kịp ngừng thở, hít trúng mùi thơm, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Kịp phản ứng xong, Tĩnh nhi lập tức chạy tới chỗ tiểu thư, nhưng nàng vẫn chậm một bước, trở mắt nhìn hai người bịt mắt bắt tiểu thư đi.

"Tiểu thư. . . . ."

Thiên Thiên bị hôn mê từ từ tỉnh táo lại, nhìn xung quanh, tất cả đều xa lạ, rồi sau đó, nàng phát hiện thân thể của mình không thể nào nhúc nhích, hơn nữa nơi này tối đen như mực, giờ tay còn không thấy được năm ngón, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Còn tay chân của mình, không cần nhìn cũng biết, tư thế bây giờ là hình chữ đại, hình người nằm dang hai tay, hai chân.

Vậy là mình bị trói, cột vào trên giường, chuyện này. . . . .

Cố gắng hồi tưởng, mình vừa mới bước ra khỏi Túy Hương lâu liền bị một mùi hương làm hôn mê, sau đó tỉnh lại, mình đã ở chỗ này.

Rốt cuộc là ai trói mình ở đây, cố gắng giãy dụa, nhưng tay chân cũng bị trói thật chặt, hoàn toàn không có cách nào thoát được.

"Ra ngoài." Thiên Thiên lạnh lùng hô.

"Không cần tức giận như thế, tiểu bảo bối của ta." Một âm thanh cực kỳ ghê tởm vang lên.

Cùng với âm thanh vang lên, không gian tối như mực cũng sáng lên.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, khóe miệng Thiên Thiên không ngừng co giật.

Nàng. . . . .

Một bên khác, Tinh nhi vội vàng nhờ Mộ Dung công tử giúp đỡ.

Sau khi nghe được lời nói của tiểu nhị, vẻ mặt Mộ Dung Hàn khăn trương, sắc mặt trắng bệch.

"Kỳ, Hạo, ta có chuyện gấp cần xử lý một chút." Mộ Dung Hàn vừa nói xong, lập tức rời đi, không thấy bóng dáng.

Vẻ mặt lúc đó của Mộ Dung Hàn khiến bọn Long Khải Kỳ cảm thấy hứng thú, đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy vẻ mặt Mộ Dung Hàn như vậy.

"Kỳ, chúng ta có nên đi theo không?"

"Không, nếu Hàn cần chúng ta thì tự nhiên sẽ mở miệng."

Mộ Dung Hàn nghe Tinh nhi miêu tả, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Dám đụng đến người của ta, nhất định phải chết." Mộ Dung Hàn nói lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nhấn nại

Thiên Thiên nhìn kỹ người này, đây chính là nữ nhân mập điên cuồng đuổi theo mình trên đường phố ngày hôm đó, nàng là người trối mình lại, không ngờ nàng vẫn còn nhớ tới mình.

"Bảo bối, chàng có biết Kiều Hoa đã tốn bao nhiêu tinh lực mới có thể mời chàng tới đây không, kể từ khi gặp được chàng ngày hôm đó, một lòng Kiều Hoa liền đặt trên người công tử.

Hôm nay, thật vất vả mới có thể gặp gỡ công tử lần nữa, bất kể thế nào, Kiều Hoa cũng muốn mang công tử về phủ." Hà Kiều Hoa cười híp mắt nói.

Thiên Thiên nhìn Hà Kiều Hoa, một thân hỉ phục, còn bố trí bên trong phòng này, toàn là hỉ khí màu đỏ, chẳng lẽ. . . . .

"Qua tối nay, công tử chính là tướng công của Kiều Hoa rồi." Hà Kiều Hoa bắt đầu đi từ từ về phía Thiên Thiên, hơn nữa còn cởi vạt áo của mình ra.

"Khoan đã, tiểu thư, không phải ngươi đã có tướng công rồi sao?" Trong đầu Thiên Thiên không ngừng nghĩ tới biện pháp để chạy trốn, chỉ cần tay chân được tự do, thì mình có thể chạy trốn.

"A, cái đó thì công tử yên tâm, hắn là tướng công của Kiều Hoa, còn chàng cũng là tướng công của Kiều Hoa, không khác nhau." Hà Kiều Hoa cũng không có dừng bước lại, thân thể đã đến gần bên cạnh giường.

Thiên Thiên nhanh chóng vận chuyển đại não, trí óc vừa động, nàng nghĩ tới . . . . .

"Như vậy đi, hôm nay là ngày chúng ta thành thân, nàng cũng không thể để tướng công ta bị trối ở trên giường như vậy được! Nếu không thì tướng công ta phục vụ nàng như thế nào đây? Hoa Hoa, nàng nói có đúng hay không a!" Về mặt Thiên Thiên tươi cười nói, trong lòng nàng sắp nôn chết

rồi, đặc biệt là một tiếng Hoa Hoa kia.

"Ừ, tướng công nói cũng đúng. Vậy Hoa Hoa sẽ cởi sợi dây trên tay tướng công ra." Hà Kiều Hoa nghe xong liền nói, trong bụng mở cờ, đặc biệt là khi nghe được tiếng Hoa Hoa.

Lúc Tiên Thiên nghĩ rằng mình đã thoát khỏi khổ nạn, bên tai lại vang lên, "Không, Hoa Hoa biết khinh công của tướng công lợi hại cực kỳ, nếu như Hoa Hoa cởi dây, chắc hẳn tướng công sẽ lập tức rời đi thôi!"

"Ta đã là tướng công của Hoa Hoa rồi, tự nhiên sẽ không rời đi." Còn tưởng rằng nữ nhân này sẽ trúng mỹ nam kế, không ngờ. . . . .

Trong chớp mắt, nữ nhân kia thay đổi.

"Ha ha, người cho rằng ta dễ bị lừa gạt như thế sao? Tối nay chính là đêm động phòng của chúng ta, chắc chắn Hoa Hoa sẽ khiến tướng công thư thư phục phục." Quần áo trên người Hà Kiều Hoa đã được cởi ra hết, chỉ còn lại tiết khổ cùng cái yếm.

Khóe miệng Thiên Thiên co giật , chuyện này. . . . . Giấc mộng từng mơ xuất hiện, nhưng thật sự thì cũng bị viên thịt này đè ép gắt gao!

Trên tay Hà Kiều Hoa còn cầm thêm một cái roi thật dài, không phải chứ, người này còn có khuynh hướng ngược đãi sao, chuyện này. . . . .

"Tướng công, Hoa Hoa sẽ khiến chàng thật thoải mái." Tay của nữ nhân mập giờ cao lên, lúc cái roi sắp tới người Thiên Thiên.

"Đợi chút, chẳng lẽ Hoa Hoa không muốn thử loại cảm giác thoải mái này một chút, trên phương diện này, vì phu có nhiều kinh nghiệm hơn." Thiên Thiên đột nhiên hô, nàng có khuynh hướng ngược đãi, không biết có phải là khuynh hướng thích bị ngược đãi hay không.

Tay Hà Kiều Hoa dừng lại trong không khí, hai mắt sáng lên .

"Có thật không?"

Xem ra mình đã đoán đúng, việc này dễ làm hơn, còn nữ nhân này là tác kè hoa sao? Sắc mặt biến hóa nhanh hơn bất kỳ ai.

"Dĩ nhiên, nàng quên dù sao vi phu cũng là nam nhân, nam nhân có kinh nghiệm tương đối trên nhiều phương diện. Chẳng lẽ nàng không muốn thử một chút sao, có thể làm cho nàng thật thoải mái."

"Được, tốt." Chưa từng có một nam tử nào nói như vậy, nhìn vẻ mặt khẳng định, đúng là ánh mắt của mình rất tốt.

"Vậy nàng mau thả ta ra, nếu không thì sao mà vi phu làm cho ngươi thoải mái được nha!" Thiên Thiên cột nhả nói.

"Ừ, bây giờ Hoa Hoa cởi dây giúp ngươi."

Hà Kiều Hoa lập tức ném roi trong tay xuống, nhanh chóng cởi sợi dây trên tay chân Thiên Thiên ra.

"Được, Hoa Hoa cần phải nghe lời của vi phu, giờ thì Hoa Hoa nằm lên trên giường đi, vi phu cột giúp nàng."

Sau khi lấy được tự do, Thiên Thiên nhẹ giọng nói, hơn nữa còn dùng sợi dây mới trói mình để trói Hà Kiều Hoa.

Mà Hà Kiều Hoa cũng ngoan ngoãn nằm trên giường, để Thiên Thiên tùy ý trói nàng lại.

"Tốt lắm, bây giờ vi phu sẽ phục vụ nàng."

Đang ở trong bụng mở cờ, Hà Kiều Hoa vui mừng cực kỳ, Thiên Thiên nhanh chóng điểm á huyết của Hà Kiều Hoa.

"Haiz, kịch hay còn chưa bắt đầu mà?" Ý Thiên Thiên bảo nữ nhân kia im lặng.

Còn nữ nhân kia vẫn nghĩ là Thiên Thiên sẽ phục vụ nàng thật tốt, nên cũng

giữ im lặng, hai mắt sáng lên nhìn nam tử anh tuấn trước mắt.

Thiên Thiên nhặt roi trên mặt đất lên, nàng không phải là người có ý tốt, dám đối xử với mình như thế, trong mắt toàn là ý lạnh.

Hung hăng vung roi trong tay, roi nặng nề rơi vào trên người nữ nhân béo, nàng không thể nói, nhưng trong nội tâm của nàng thì rất là hưng phấn, đáy mắt sáng khoái.

Hung hăng vung lần nữa, sáng khoái trong mắt nàng kia hoàn toàn không còn nữa, tay chân bắt đầu giãy giụa, nhưng nàng lại không thể nào nhúc nhích, bởi vì Thiên Thiên đã điểm á huyết và cũng điểm huyết của nàng, để cho thân thể nàng không thể nào nhúc nhích.

"Xem ra ngươi đã giải quyết hết, căn bản không cần ta ra tay." Một đạo âm thanh nhàn nhạt vang lên.

"Dĩ nhiên, chút chuyện này mà ta cũng không giải quyết được thì sao có thể trở thành đồng bạn của ngươi, nhưng tốc độ của ngươi đến hơi chậm." Thiên Thiên khẽ cười nói.

Người tới chính là Mộ Dung Hàn, hẳn phải người tìm kiếm cả Kinh Sư, xác định vị trí của nàng xong, không ngờ nàng đã giải quyết hết tất cả, lạnh lùng liếc mắt nhìn nữ nhân trên giường, nàng lại dám trối người của hắn.

"Ngươi đã tới, vậy ta cũng nên đi, chúng ta còn chính sự phải làm nữa? Bị nàng quấy nhiễu như vậy, thời gian bị trì hoãn rồi." Trước khi đi, Thiên Thiên còn nhét một viên gì đó vào trong miệng của nàng kia.

"Ta đã thông báo cho ngân hàng tư nhân rồi, chúng ta vẫn còn thời gian."

Hôm sau.

"Các ngươi có nghe nói không, nghe nói Hà thiên kim nhà viên ngoại chết rồi."

"Đúng vậy, hơn nữa, còn nghe nói Hà thiên kim chết thảm không người nào

thấy, diện mạo không còn, thân thể vô cùng thối rữa."

"Thiên kim đó chết cũng chưa hết tội, nam tử nào bị nàng xem trọng đều bị làm nhục, nếu không phải do Hà viên ngoại giàu có, thì Hà thiên kim đã bị quan phủ bắt đi rồi."

"Hơn nữa, hình như tất cả tài sản của Hà viên ngoại cũng bị lấy hết trong một đêm, bây giờ Hà phủ chỉ là cái hộp rỗng thôi."

.....

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên.

Ba ngày sau.

"Bùm", một tiếng vang thật lớn, cửa phòng lại bị đập ra một lần nữa, đáng thương cửa.

"Thần thiếp tham kiến Vương gia, Vương gia đến thăm thần thiếp sao." Thiên Thiên mỉm cười, vui mừng ngẩng đầu nhìn Long Khải Kỳ đột nhiên xuất hiện.

"Thượng Quan Thiên Thiên, người đáng chết." Long Khải Kỳ cắn răng nghiêng lợi, lạnh nhạt nói.

Tốc độ rất nhanh, vừa nói xong, Thiên Thiên đã bị bay ra xa nằm trên mặt đất, nhưng lần này, Thiên Thiên cũng không thật sự bị Long Khải Kỳ đánh bay, mà là Thiên Thiên vận dụng lực của Long Khải Kỳ cố ý làm ra dáng vẻ bị đánh bay.

"Trong phủ, khắp nơi đều đồn đãi chuyện sinh nhật, nếu như không phải là người, thì còn ai vào đây dám cả gan cãi lời Bỏn vương." Long Khải Kỳ tức giận quát lên, trừ nàng thường hay cãi lời mình ra, còn có ai dám bỏ ngoài tai lời nói của mình chứ.

"Thần thiếp thật sự không biết Vương gia đang nói gì? Lời đồn đãi gì? Thần thiếp không dám chống lại mệnh lệnh của Vương gia." Nam nhân này lại

muốn làm gì đây, do nàng cảm thấy lửa giận trên người của hắn nên mới phòng bị trước, nếu không. . . . .

"Không biết" Long Khải Kỳ ngồi xồm người xuống, bóp cằm Thiên Thiên, lạnh nhạt nói.

Bởi vì cằm bị đau, không thể nào trả lời, Thiên Thiên chỉ có thể gật đầu.

"Người. . . . ." Hình như Long Khải Kỳ đột nhiên nhớ tới gì đó, buông Thiên Thiên ra, "Bổn vương cảnh cáo ngươi thêm một lần nữa, tối mai là Hoa Xảo tiết, nếu ngươi lại phạm sai lầm, đừng trách Bổn vương sẽ quyết định bất kỳ điều gì."

Đối với việc Long Khải Kỳ đột nhiên rời đi, mặc dù Thiên Thiên cảm thấy kỳ quái, nhưng trong lời nói vừa nãy, nàng biết Long Khải Kỳ đang nhấn nại, chịu đựng lửa giận, nhưng vì sao hắn phải nhịn đây?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vào cung

Đêm lạnh như nước, mặt trăng hình lưỡi liềm, không sáng rõ, nhưng bầu trời đầy sao, nhiều vô cùng.

Cảnh chiều tối bao trùm toàn bộ mặt đất, ánh sáng yếu ớt của những vì sao chiếu rọi xung quanh.

Bóng của một dáng người yếu điệu như ẩn như hiện trên mặt đất, gió nhẹ thổi lên, vạt áo bông bành, đôi mắt xinh đẹp thưởng thức thời khắc yên tĩnh này, còn có những cánh hoa tung bay nhẹ nhàng theo gió.

Cách đó không xa truyền đến một giọng nói lạnh lẽ, bóng dáng yếu điệu chợt lóe, giống như nơi này chưa từng xuất hiện cảnh tượng vừa rồi.

"Người nói Vương gia muốn đổi phó Vương phi? Thiệt hay giả?" Một đạo âm thanh kinh ngạc hô, dù âm lượng bị cố đè xuống, nhưng ở trong đêm tối yên tĩnh thì vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

"Xuyt! Người nhỏ giọng một chút!" Một giọng khác ép âm lượng xuống nhỏ nhất, đầu còn ngó chừng xung quanh.

"Mặc dù tướng mạo Vương phi bình thường, nhưng là do Hoàng thượng tự mình ban hôn, hơn nữa Vương phi còn là nữ nhi của Hữu Tể tướng, sao mà Vương gia lại phải đổi phó Vương phi?"

"Sáng nay, ta đi ngang qua thư phòng thì không cẩn thận nghe được cuộc nói chuyện của Vương gia và Tả Tể tướng, chắc hẳn đây là sự thật."

"Thật ra thì Vương phi rất đáng thương, kể từ khi gả tới đây, Vương gia không có sủng hạnh Vương phi lần nào, nghe nói Tâm Thâm viện mà Vương phi đang ở trước kia là viện bỏ đi, lúc sau chỉ tu sửa lại mà thôi, nơi đó mới có chuyện ma quái đấy? Còn có. . . . ."

"Chẳng lẽ người còn chưa nghe nói Vương phi tặng vương bát làm quà sinh

nhật cho Vương gia sao? Khiến Vương gia mất mặt trước nhiều quan viên như thế."

"Nhưng ta vẫn cảm thấy Vương phi có chút đáng thương!"

Âm thanh theo người đi xa, càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng cũng biến mất trong đêm tối.

Bóng dáng yếu điệu nhìn hai bóng người biến mất trong đêm đen, thì ra đây là lý do mà hần khác thường, còn nhần nại là vì cái này, vậy Hoa Xảo tiết ngày mai chính là ngày mình được giải thoát.

Hôm sau.

Hoa Xảo tiết, là tiết hoa được tổ chức mỗi năm một lần ở Tây Lũng quốc, vào ngày này, hoàng cung sẽ tổ chức đại tiệc, tất cả quan viên trong triều với người thân của họ cũng sẽ tham gia bữa tiệc này.

Đặc biệt là người thân, những thiên kim tiểu thư luôn hao tốn sức lực để ăn mặc trang điểm lộng lẫy, chỉ hy vọng có thể chọn trúng một lang quân như ý ở đây hoặc hi vọng được Hoàng thượng, Vương gia chọn trúng.

Nói cách khác, Hoa Xảo tiết chính là hội xem mắt, chỉ khác một điểm, vào ngày Hoa Xảo tiết sẽ chọn ra một Hoa tiên tử, mà Hoa tiên tử sẽ được dân chúng ngưỡng mộ, cũng là người có khả năng được vào hoàng cung làm phi nhất.

Giờ Thân.

"Tĩnh nhi, hôm nay người ở lại trong vương phủ đi, không cần theo ta vào cung, còn nữa, đây là thuốc giải độc cho người kia, đợi lát nữa, người cho hần ăn vào." Đến trưa, cuối cùng nàng cũng chế biến thuốc giải của thất hương tán thành công, đồng thời nàng cũng chế được độc dược như vậy.

"Vâng, Tĩnh nhi nhớ."

"Còn nữa, Tĩnh nhi, người. . . . ." Thiên Thiên ghé vào lỗ tai nàng, nhẹ

giọng nói ra, Tinh nhi càng nghe miệng càng há to.

"Tiểu thư, vì sao. . . . ."

Thiên Thiên lập tức ngắt lời nàng, "Xuyt, đừng hỏi, ngươi chỉ cần làm theo lời ta bảo là được."

Nàng có dự cảm, hôm nay sẽ là một ngày không bình thường.

"Nô tài tham kiến Vương phi, canh giờ sắp tới, mời Vương phi tới cửa lớn chuẩn bị đến hoàng cung tham gia bữa tiệc." Một âm thanh hèn mọn từ ngoài cửa vang lên.

"Tinh nhi, nhớ lời ta vừa nói." Trước khi đi, Thiên Thiên lại nhắc nhở lần nữa.

"Tiểu thư yên tâm, Tinh nhi sẽ không khiến tiểu thư lo lắng." Nàng biết, tiểu thư đã chuẩn bị sẵn sàng, tiểu thư sẽ rời đi vương phủ, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Khi Thiên Thiên nhìn thấy Long Khải Kỳ ở cửa thì đáy mắt thoáng qua ý lạnh, nhưng lại biến mất rất nhanh, hoàn toàn không có ai phát hiện.

"Thần thiếp tham kiến Vương gia."

Long Khải Kỳ không nói, hai mắt chưa từng liếc nhìn nàng một lần.

"Oh, lần này Vương phi tử tử ăn mặc thật là kiêu diễm nha! Chẳng lẽ Vương phi muốn giành vị trí Hoa tiên tử? Nhưng sao trên mặt tử tử phải dùng khăn lụa che kín vậy?" Ở bên cạnh, Nghi Lan cười nhạo nói, lúc nàng thấy Thiên Thiên xuất hiện, nàng quả thật rất kinh ngạc, nhưng nghĩ đến dung mạo của nàng ta, thì tâm cũng bình tĩnh lại.

Hôm nay, Thiên Thiên mặc một bộ cung trang màu xanh nhạt có nhiều loại hoa, bên ngoài khoác một tầng kim sa mỏng màu vàng, trên vạt áo rộng rãi thêu những đường sọc màu tím, ba búi tóc đen được vén lên đơn giản, còn lại rũ xuống cổ, trên trán đính một viên đá quý nho nhỏ màu đỏ, làm đẹp rất

thích hợp. Trên đầu cài trâm vàng khắc phượng hoàng đang bay, theo bước chân nhẹ nhàng, phát ra tiếng vang leng keng. Nổi bật lên dáng vẻ xinh đẹp, động lòng người.

Mà diện mạo bị che kín, lại làm cho người khác có cảm giác thần bí.

"Ta cũng vậy, chẳng biết tại sao đêm qua khuôn mặt đột nhiên sùng đỏ, để không dọa sợ những người khác, nên phải dùng khăn lụa che kín, còn trang phục này, là vì ta không muốn làm mất thân phận, khiến Vương gia hổ thẹn." Hôm nay, nàng ăn mặc như vậy, chính là để cho Long Khải Kỳ biết, nàng sẽ tranh đoạt vị trí Hoa tiên tử, cơ hội của nàng cũng sẽ lớn hơn một chút.

"Lên xe" Long Khải Kỳ trực tiếp xoay người lên xe ngựa, từ đầu tới cuối cũng không nhìn Thiên Thiên một lần.

Khi đến hoàng cung, vừa xuống xe ngựa, lập tức có một người xuất hiện ngay trước mắt bọn họ.

"Kỳ, tốc độ của ngươi quá chậm, bữa tiệc đã sớm bắt đầu rồi." Người này chính là Hạo hay đi chung với Long Khải Kỳ.

Long Khải Kỳ dùng ánh mắt nói chuyện với Hạo một chút, Hạo liền hiểu.

Thiên Thiên nhìn kỹ nam tử trước mắt này, nhớ lần trước, nam tử này là người bị mình phun nước trà trúng, hơn nữa nhìn ánh mắt của bọn họ vừa này, nếu như mình đoán đúng, chắc tối nay nam tử này cũng sẽ tham gia vào bên trong nữa!

"Hạ quan tham kiến Kỳ Vương phi, đây là hoa tử lan mà Kỳ Vương gia nhờ hạ quan chuẩn bị cho Vương phi, mong Vương phi sẽ thích."

"Thần thiếp tạ ơn Vương gia đã tặng hoa, thiếp rất thích." Violet, một bó hoa rất đẹp, nhưng thật đáng tiếc cho đóa hoa xinh đẹp này, không ngờ bọn họ sẽ chọn phương pháp kém như vậy.

Trong lòng Thiên Thiên cười lạnh, nàng đánh giá Long Khải Kỳ quá cao

sao?

Ở một bên, Nghi Lan nhìn hoa trên tay nữ nhân xấu xí, tay trong áo nắm thật chặt, sớm muộn gì nàng cũng sẽ thay thế thân phận của nữ nhân xấu xí này.

Vào ngày Hoa Xảo tiết, nam tử đã thành thân đều muốn đưa một bó violet cho chính thê của mình, có nghĩa là bày tỏ tình yêu vĩnh hằng đối với người nhận hoa. Nhưng mặt khác cũng rất châm chọc, nếu như thật sự yêu mãi mãi, không thay đổi, thì sao còn có tam thê tứ thiếp?

Khi bọn họ bước vào bữa tiệc thì cách ăn mặc của Thiên Thiên đều khiến người ta kinh ngạc, mặc dù dùng khăn lụa che kín dung mạo, nhưng vẫn làm cho người khác chú ý tới nàng.

Lúc này, trên vũ đài, không biết là thiên kim nhà nào đang khảy đàn, nhưng lại không có ai thưởng thức tiếng đàn của nàng nữa, họ đều bị Thiên Thiên hấp dẫn rồi.

"Một đám ngu ngốc!" Trong lòng Nghi Lan hung hăng chửi, nữ nhân xấu xí này cũng đáng để bọn họ thưởng thức sao, chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy mình sao? Dù nói thế nào, mình cũng là mỹ nhân, chẳng lẽ mình vẫn thua một xấu nữ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Rời đi (1)

Long Khải Kỳ đến tự nhiên khiến tâm tư, ý nghĩ của đa số nữ tử rối loạn, hai má ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống, nhưng hai mắt vẫn cố khẽ ngược lên liếc nhìn.

Thật ra, Long Khải Kỳ cũng là một mỹ nam tử, đương nhiên sẽ khiến các nữ tử yêu thích, còn nam tử bên cạnh Long Khải Kỳ là Hiên Viên Hạo, Tả Tể tướng của Tây Lũng quốc, đẹp hơn nữ tử, nên càng được nữ tử yêu thích hơn.

Chắc chắn kịch hay tối nay sẽ không thiếu nam tử này.

Dĩ nhiên, trong Hoa Xảo tiết sẽ không thiếu ba nữ nhi kia của Thượng Quan Kiệt Hùng, nhìn ba người ăn mặc, trang điểm xinh đẹp, cố làm ra vẻ rụt rè, xem ra tối nay, họ tuyệt đối sẽ dốc hết toàn lực giành lấy vị trí Hoa tiên tử, để được hưởng ân sủng của Hoàng thượng.

Lúc bốn đôi mắt nhìn nhau, nhìn thấy đáy mắt họ hiện lên vẻ khinh bỉ cùng giễu cợt, đáy mắt Thiên Thiên thoáng qua ý lạnh, chỉ cần họ không tiếp tục phạm nàng, nàng sẽ bỏ qua cho họ, nếu không. . . . .

"Đại tỷ, người xem, con tiện nhân kia lại dám không nhìn ba người tỷ tỷ chúng ta." Thượng Quan Mạn Nhi tức giận, nhỏ giọng nói.

"Mặc kệ nó, chỉ cần tối nay, chúng ta lấy được vị trí Hoa tiên tử, về sau chúng ta còn có cơ hội." Mới nhìn thoáng qua, nàng cũng thấy được, nhưng bây giờ thân phận của nàng ta là Kỳ Vương phi, một khi có cơ hội, nhất định không thể tha thứ tiện nhân này dễ dàng.

"Đại tỷ, nhị tỷ, các người thấy trên tay nàng không, hừ, nàng cũng xứng đáng nhận hoa của Kỳ Vương gia sao, tối nay, ta nhất định làm tiện nhân kia mất mặt." Thượng Quan Tiệp Nhi hung hăng nhìn hoa trong tay Thiên Thiên, chỉ có Thượng Quan Tiệp Nhi nàng mới có thể được Kỳ Vương gia yêu, mới xứng với Kỳ Vương gia.

"Ừ, chỉ cần không ảnh hưởng đến kết quả tranh tài của chúng ta là được. Ta cũng muốn nhìn bộ dạng con tiện nhân kia mất thể diện ở trước mặt mọi người một chút." Thượng Quan Diễm Nhi nhẹ giọng nói.

"Yên tâm đi, đại tỷ." Tâm mắt Thượng Quan Mạn Nhi rơi vào trên người Hiên Viên Hạo, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy nam tử này thì trái tim của nàng cũng đã rơi vào trên người nam tử này.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc đến phiên Thượng Quan Diễm Nhi lên sân khấu.

Nàng mặc áo màu trắng thêu hoa sen màu hồng nhạt, eo thắt rất nhiều loài hoa, trên lụa mỏng ở cổ tay là đám sương mù màu xanh biếc, tóc búi lên, tóc mai thì thả xuống, ở giữa còn cài trâm ngọc trai.

Ánh mắt có hồn, chân mày tô một chút màu vàng, nhìn rất mê người, quả thật là một vị giai nhân tuyệt sắc!

Đi chậm rãi về phía vũ đài, ngồi xuống từ từ, tư thế cực kỳ ưu nhã, tay ngọc thon dài, ưu nhã nhẹ nhàng mơn trớn dây đàn, tiếng nhạc rung động dần dần nổi lên.

Âm sắc giống như một vũng nước trong vắt, làn gió mát trong lành, tựa như một làn gió mát thổi trên mặt hồ trong đêm hè, làm cho lòng người được thư thái và mát mẻ. . . .

Hoàn thành một khúc, chậm rãi đứng dậy, cười thản nhiên.

Nếu như không biết con người thật của nàng, mình tuyệt đối sẽ cho rằng nữ nhân trước mắt này rất cao quý, ưu nhã.

"Bành bạch" âm thanh vỗ tay vang lên, quả thực, nàng như vậy có thể khiến mọi người ở đây ngưỡng mộ và yêu thích.

"Đại tỷ, tiếng đàn của tỷ thật là dễ nghe, Hoa tiên tử tối nay chắc hẳn là tỷ." Thượng Quan Tiệp Nhi lập tức cười nói.

"Dĩ nhiên, ta chưa bao giờ làm chuyện mà ta không nắm chắc." Vì hôm nay, nàng đã cố gắng rất nhiều, vì vị trí Hoàng hậu, nàng nhất định phải lấy được vị trí Hoa tiên tử.

Kế tiếp chính là Thượng Quan Mạn Nhi rồi.

Hôm nay, nàng mặc trang phục màu ngọc bích thêu đóa mẫu đơn lớn màu lục, uốn lượn váy có hoa thủy tiên màu hồng nhạt, trên người khoác lụa mỏng màu xanh lẫn với tơ vàng. Tóc mai thả xuống, trên đầu còn đính trâm châu, cài trâm ngọc bích, xinh đẹp như hoa sen mới nở.

Tuy không đẹp như Thượng Quan Diễm Nhi, nhưng lại có một phong thái khác.

Lụa mỏng lay động theo gió, nhảy múa nhanh nhẹn, tay thon uốn lượn, xinh đẹp, yếu điệu, mỗi khi giơ tay nhấc chân đều lộ vẻ thùy mị. Mọi cử động đều tác động đến lòng của mọi người.

Không ngờ, hai người này một đàn một múa, cũng hấp dẫn thật sâu tất cả các con mắt.

Thiên Thiên liếc mắt nhìn Long Khải Kỳ bên cạnh, một mình hẩn uống rượu, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến hắn, hoặc là hắn đang suy nghĩ cách để đối phó với mình đi!

Đồng thời, Thiên Thiên cũng cảm thấy buồn cười, tìm tòi trong trí nhớ của Thượng Quan Thiên Thiên, ngoài việc Thượng Quan Thiên Thiên không hiểu cầm kỳ thư họa, ngay cả dụng cụ cũng chưa từng đụng qua, từ nhỏ đã muốn nuôi dạy nàng theo hình mẫu của một nha hoàn.

Mà ba nữ nhi kia, hoàn toàn nuôi dạy theo hình mẫu của Hoàng hậu, Quý phi tương lai!

Còn Thượng Quan Tiệp Nhi đâu? Nàng lại muốn biểu diễn như thế nào đây?

Nhìn động tác của nữ tử trên đài xong, lập tức liền sáng tỏ, thì ra là vẽ, chắc hẳn khả năng vẽ của nàng cũng không bình thường!

Chưa đầy một khắc thời gian, nàng cũng đã vẽ xong một bức tranh sơn thủy.

Sông nước đỏ xanh, trông rất sống động, xuất thần nhập hóa, đây là từ ngữ đầu tiên mà người ta nghĩ tới.

"Tiểu nữ bêu xấu, nhưng người chân chính làm cho người ta đáng giá ngưỡng mộ không phải tiểu nữ cùng các tỷ tỷ của tiểu nữ, mà là Kỳ Vương phi, cũng chính là muội muội của tiểu nữ, vô luận ở cầm kỳ, hay thư pháp, cũng sâu hơn ba tỷ muội chúng ta một bậc, đặc biệt là ở đối câu đối, muội muội đứng thứ hai, thì không ai có thể đứng thứ nhất." Trên đài, Thượng Quan Tiệp Nhi khẽ cười nói.

Vừa dứt lời, người ở dưới đài thảo luận rối rít, người biết rõ sự thật thì suy đoán xem Thượng Quan Thiên Thiên phải ứng phó như thế nào, người không biết thì có vẻ mặt mong đợi.

Mà Long Khải Kỳ lại có vẻ mặt xem kịch vui, liếc nữ nhân bên cạnh, thật ra thì hắn đã nghe được đoạn đối thoại vừa nãy của ba tỷ muội kia, có người có thể giúp hắn một chút, đương nhiên hắn rất vui lòng.

Ha ha, các người đã lựa chọn không an phận, trước hết giúp các người nhớ kỹ, về sau từ từ trả lại.

"Bọn ái khanh không nên làm khó Kỳ Vương phi quá đó?" Người nói chuyện chính là quân chủ Long Khải Diêm của Tây Lũng quốc.

Không ai có thể biết ý tứ rõ ràng của câu nói này, rốt cuộc là muốn làm khó hay là không muốn làm khó?

Mọi người ở đây không dám lên tiếng thì Hiên Viên Hạo đã lên tiếng cười nói, "Hạch đào".

Hiên Viên Hạo cũng biết được tất cả mọi chuyện, nhưng hắn cũng không

muốn Kỳ bị người ta nhạo báng, nên hắn mới nói văn thơ đối ngẫu đơn giản một chút.

Mình còn chưa lên tiếng đồng ý mà? Trong lòng Thiên Thiên hung hăng chửi mắng Hiên Viên Hạo một tiếng. Văn thơ đối ngẫu, một người hiện đại như mình làm sao biết mấy thứ này, nhưng hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

Lúc mọi người đang bàn luận xôn xao thì một âm thanh yếu ớt vang lên, "La bặc"

Kêu một tiếng, nhìn ba người Thượng Quan Diễm Nhi lạnh lùng.

"Chung cổ"

"La bặc (la bạt)"

Thiên Thiên vừa nói, một tiếng oa vang lên, có người bắt đầu khẽ cười lên, cũng có người giễu cợt nói nhỏ.

"Trù đoạn"

"La bặc (la bỏ)"

(Mấy câu đối này mình không hiểu, cũng không biết dịch làm sao nên đành để nguyên văn...mn thông cảm :))

Long Khải Kỳ nhìn tất cả cười lạnh, mặc dù đã sớm biết nữ nhân xấu xí này đàn độn, không nghĩ tới nàng lại ngu dốt như thế.

Mà mọi người đang nói nhỏ cũng càng ngày càng lớn hơn, trong lòng ba người kia càng thêm kích động.

"Chắc hẳn tối nay thân thể Kỳ Vương phi khó chịu, nên mới mất trình độ. Bữa tiệc tiếp tục." Âm thanh Long Khải Diễm lạnh nhạt cắt ngang cuộc thảo luận của mọi người.

"Đại tỷ, tỷ xem sắc mặt của tiện nhân kia, hừ, muốn đấu cùng chúng ta sao,

một người đê tiện cũng xứng với Kỳ Vương gia sao." Thượng Quan Tiệp Nhi nhỏ giọng châm chọc nói.

"Lần trước lại dám đối đãi với chúng ta như vậy, nàng nghĩ rằng nàng lên làm Kỳ Vương phi thì ngon rồi sao, lần này đỡ tức giận một chút." Thượng Quan Mạn Nhi nói lạnh lùng.

"Xuyt" Thượng Quan Diễm Nhi ngăn họ lại, hiện tại họ không phải đối phó với con tiện nhân kia.

Đoán chừng một chút canh giờ nữa, dược hiệu kia sẽ phát tác, nam nhân kia cũng nên hành động rồi, phải không? Thiên Thiên thoáng liếc Long Khải Kỳ.

"Kỳ Vương phi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Rời đi (2)

"Nô tài tham kiến Kỳ Vương phi, Kỳ Vương gia đã chuẩn bị một phần quà tặng đặc biệt cho Vương phi, nhưng Vương phi cần tự đi nhận mới được." Một tiểu thái giám bỗng nhiên xuất hiện, nhẹ giọng nói.

Liếc mắt nhìn tiểu thái giám bên cạnh, lại đảo mắt nhìn về phía Long Khải Kỳ, nhưng không thấy bóng dáng của Long Khải Kỳ đâu, chỉ còn Nghi Lan đứng ở chỗ đó.

"Ừ, biết, dẫn đường đi!" Thiên Thiên đứng dậy, liếc mắt nhìn Hiên Viên Hạo đang ngồi ở phía dưới Long Khải Diêm, vừa đứng lúc chống lại ánh mắt của hắn, không nhìn thấy bất kỳ tâm tình gì.

Muốn thấy chuyện cười của mình, vậy để cho các người xem đi!

Tiểu thái giám đi trước dẫn đường, đi vào một mảnh rừng hoa đào, từng đợt mùi thơm của hoa đào xông vào mũi. Không ngờ trong hoàng cung này, còn có một nơi đẹp như vậy.

Cánh hoa đào bay phất phới trong gió, tuy là ban đêm, nhưng trăng tối nay sáng rõ trên bầu trời, ngọn đèn dầu sáng ngời, làm cảnh sắc này càng thêm tuyệt đẹp, động lòng người hơn.

Không biết tiểu thái giám đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại một mình Thiên Thiên.

"Hoa đào mọc không đều, giống như trang điểm không đều đặn. Từng đợt gió xuân, thổi bay váy trắng." Âm thanh dễ nghe, đầy từ tính vang lên bên tai.

Người này nắm thời gian rất chính xác, vừa lúc tác dụng của dược phát tác, hơn nữa còn làm ra hành động dụ dỗ này.

Các người đã mong muốn như vậy, thì ta sẽ theo tới cùng.

Đột nhiên quay lại, ôm người sau lưng thật chặt.

Đối với hành động này của Thiên Thiên, ban đầu nam tử kia hơi sững sờ, nhưng đã khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh.

"Nóng. . . . . Thân thể nóng quá." Âm thanh yếu ớt mang theo vài phần gấp gáp và nhẫn nại, vang lên.

Hiên Viên Hạo cố gắng nhin, hắn bắt đầu hồi hận vì sao mình không tìm người khác làm, mà lại tự ra tay.

Hai tay Thiên Thiên từ từ cởi áo của Hiên Viên Hạo ra, hung hăng kéo áo của hắn, vì dùng sức quá lớn nên áo của hắn cũng bị xé nứt một chút, ngực đã lộ ra hơn một nửa.

Không biết Thiên Thiên lấy son ở đâu, làm khuôn mặt xinh đẹp của Hiên Viên Hạo bị son tô đỏ rực.

Mà quần áo trên người Thiên Thiên vẫn còn nguyên.

Một loạt động tác cực nhanh, Hiên Viên Hạo còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy một tiếng tiếng hét phẫn nộ.

"Các người đang làm gì ở đây?"

Đột nhiên có hai người là Long Khải Diêm và Long Khải Kỳ xuất hiện.

"Hoàng huynh, đây là người đoan trang hào phóng, hiền lương thực đức, có phong phạm hoàng gia mà người ban cho ta sao, lúc này nàng đang quyến rũ Tả Tể tướng đấy, hoàng huynh vẫn cảm thấy nàng có thể tiếp tục đảm nhiệm vị trí Vương phi sao?" Long Khải Kỳ nói thản nhiên.

Đã diễn thì phải diễn hết, Thiên Thiên lập tức quỳ trên mặt đất, khóc thút thít nói, "Thiếp thân cầu xin Vương gia tha thứ."

Còn Hiên Viên Hạo sửa sang lại quần áo xong, lui về phía sau đến một nơi

héo lánh, hấn tin rằng Hoàng thượng đã sớm biết, chuyện vừa rồi chỉ là một tuồng kịch, cố ý làm cho hấn xem thôi.

Long Khải Diêm không nói, nhưng mặt đã đen lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thượng Quan Thiên Thiên đang quỳ trên mặt đất.

Mà tất cả mọi người trong bữa tiệc cũng chạy đến đây, bọn họ thấy Thiên Thiên quỳ trên mặt đất, còn vẻ mặt lạnh lẽo của Long Khải Diêm thì ở bên cạnh.

Long Khải Kỳ đột nhiên lấy văn phòng tứ bảo (bút, giấy, mực, nghiên) ra, bắt đầu viết.

"Thượng Quan Thiên Thiên, đây là hưu thư, ngươi và Bốn vương không còn quan hệ gì nữa." Long Khải Kỳ nhìn người trên mặt đất một cách lạnh lùng.

Nhận hưu thư cẩn thận, gấp lại thật tốt rồi để bên cạnh.

Nhưng, diễn là phải diễn hết.

"Vương gia, thiếp thân. . ." Nàng nhẹ giọng đáng thương, mang theo vẻ khẩn cầu, còn có phần nức nở.

Gương mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống, thân mình còn không ngừng run lên, mọi người đều cho rằng nàng là đang đau lòng khổ sở, thật ra là bởi vì nàng vẫn cố nhịn cười.

Từ từ đứng dậy, xoay người rời khỏi rừng hoa xinh đẹp, khi nàng đi qua Hiên Viên Hạo thì đã dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe thấy mà nói, "Bất kể thế nào, cũng cảm ơn ngươi."

Thân thể run run, rời đi hoàng cung ngay trước mắt mọi người.

Hiên Viên Hạo sững sờ, hấn mới nghe được nàng nói cảm ơn với hấn, nàng vẫn còn ý thức sao? Chuyện này. . . . .

Từ đầu tới cuối, Long Khải Diêm giữ im lặng, không nói một câu. Nhưng trong lòng hấn. . . . .

Nghi Lan rất vui vẻ, vì vị trí Vương phi đã gần với nàng hơn một bước, không ngờ hôm nay lại có chuyện khiến người ta hưng phấn như thế.

Không cần phải nói, dù trên mặt của ba người Thượng Quan Diễm Nhi không lộ vẻ gì hết, nhưng ý châm biếm trong mắt đã bán đứng họ.

Còn Thượng Quan Kiệt Hùng, mặt hấn rất bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ biến hóa nào.

Một nơi khác.

Nam tử vẫn hôn mê bất tỉnh đang dần tỉnh lại, lông mi vừa dài vừa đẹp giật giật, từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt không phải là nữ tử đặc biệt đó, mà là nha hoàn bên người nàng.

"Độc tố trên người công tử đã được loại bỏ hoàn toàn, nhưng tiểu thư phân phó Tinh nhi, nếu công tử tỉnh lại, trong vòng mười hai canh giờ, công tử phải. . . . ." Tinh nhi ngập ngừng, bắt nàng phải nói ra những lời đó thì thật sự rất khó.

Thân thể nam tử bắt đầu nóng lên, một cỗ nhiệt lưu lan tràn trong thân thể, hấn cũng hiểu ý nha hoàn này muốn nói rồi, nhưng hấn không biết, tại sao lại như vậy chứ?

"Ừ, ta biết rồi. Nói cho tiểu thư nhà ngươi biết, nếu cần trợ giúp, chỉ cần mang ngọc bội đến một trong những sản nghiệp của Tiêu Diêu Sơn Trang là được." Bóng dáng nam tử biến mất theo âm thanh nhàn nhạt.

Tinh nhi nhìn bóng dáng đột nhiên rời đi, Tiêu Diêu Sơn Trang? Hình như hơi quen tai, nghe qua ở đâu rồi nhỉ?

"Ai da, suýt nữa là quên chuyện mà tiểu thư phân phó." Tinh nhi vỗ đầu,

kêu lớn.

Lúc nam tử kia rời đi, chợt liếc mắt nhìn phủ đệ này, Kỳ Vương phủ, nàng có quan hệ gì với nó? Nàng có quan hệ gì với Long Khải Kỳ?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thu mua

Xoay người nhìn khí thế hào hùng trước mắt, hoàng cung trang nghiêm và sang trọng, bên trong chỉ toàn là tranh quyền đoạt lợi, nơi mà người lừa ta gạt, sau này mình tuyệt đối không nên có một chút quan hệ nào với nơi này.

Nhưng nàng lại không ngờ tới, vận mệnh cứ muốn trêu đùa nàng, khiến nàng bị kéo vào vũng nước đục này.

"Tiểu thư, Tinh nhi đã hoàn thành tất cả yêu cầu của tiểu thư." Âm thanh của Tinh nhi truyền đến từ phía sau.

"Ừ, đi thôi." Thiên Thiên dờ mắt, mỉm cười.

Chỉ trong chớp mắt, chuyện Thiên Thiên bị hưu đã trở thành đề tài tán gẫu mới nhất ở Kinh Sư, về lý do bị hưu, có người nói do tướng mạo xấu xí của nàng, có người lại nói vì làm mất thể diện của Kỳ Vương gia ở Hoa Xảo tiết.

Trên thuyền.

Có một người lại rất nhàn nhã thưởng thức trà thơm, vẻ mặt lạnh nhạt, hoàn toàn nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì của nàng.

"Bị hưu còn bình tĩnh như thế, chắc hẳn ngươi là người đầu tiên." Mộ Dung Hàn khẽ cười nói.

Đồng thời đáy mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng mặc nữ trang.

Tay như búp măng, da trắng nõn nà; cổ cao trắng, răng như hạt bầu; trán cao mày ngài; mọi cử động đều hấp dẫn ánh mắt của hắn thật sâu.

"Chẳng lẽ ta phải một khóc, hai nháo, ba thất cổ, mới giống như người bình thường sao?" Khẽ cười, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt.

"Người thật sự không giống người bình thường, càng ngày ta càng cảm thấy hứng thú đối với người." Không giống những nữ nhân khác, sự tự tin, bình tĩnh và trí tuệ của nàng, tất cả đều khiến hắn cảm thấy thích thú.

"Cảm thấy hứng thú thì được, nhưng ngàn vạn lần không được yêu ta." Yêu, kể từ phải trả cái giá thê thảm đau đớn đó, nàng sẽ không dễ dàng mở lòng mình ra nữa.

Mộ Dung Hàn không nói, bí hiểm nhìn nữ tử đặc biệt này.

"Mộ Dung Hàn, hôm nay ta có hẹn mấy vị thương gia đến thảo luận chuyện quan trọng ở đây, hiện tại người nên rời đi." Thật không hiểu nổi tên Mộ Dung Hàn này, hôm nay mình đâu có hẹn hắn, vì sao hắn lại tới, hơn nữa còn ở lại lâu như thế.

Thiên Thiên không kiên nhẫn, phiền muộn liếc Mộ Dung Hàn ngồi đối diện một cái.

"Rời đi? Hôm nay nhận được lời mời nên mới đến đây, người nói ta có nên rời đi không?" Mộ Dung Hàn nói.

Vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng bước chân lên thuyền, đúng lúc đó có ba nam tử trung niên đi vào.

"Người chính là tiểu nha đầu muốn thu mua sản nghiệp của chúng ta?" Ba nam tử trung niên vừa đến, liền mở miệng khinh thường, cười nói.

"Không sai, chính là ta." Đối với lời nói khinh thường của bọn hắn, Thiên Thiên không để ý, mà thân nhiên thừa nhận, khiến ba người nam tử kia hơi sững sờ trong chốc lát.

"Thì ra Mộ Dung lão bản đã đến sớm rồi, không biết ý của Mộ Dung lão bản thế nào?" Một nam tử trung niên hơi mập một chút, hỏi.

"Ha ha, ta đến sớm hơn các người một chút mà thôi." Mộ Dung Hàn cười nói, không nhìn ra biến hóa trong tâm tình của hắn.

Mình vốn định thu mua cửa hàng của tứ gia, hiện tại có ba người, hình như Mộ Dung Hàn muốn nói, hẳn cũng là một trong bốn người đó?

"Mã lão bản, Giang lão bản, Hoàng lão bản và Mộ Dung công tử, hôm nay các người đã lựa chọn đến đây, chắc hẳn là có ý muốn hợp tác. Nếu vậy, chúng ta trực tiếp thảo luận chủ đề chính đi." Có thể xuất hiện ở đây, tất nhiên nàng sẽ đưa ra điều kiện hấp dẫn, nếu không thì sẽ không xuất hiện ở đây.

"Một mình người cô gái cũng muốn Học Nam tử làm ăn, nếu biết người là nữ nhân, chúng ta sẽ không đồng ý bán cửa hàng cho người." Ba nam tử trung niên nhìn nhau, rồi Hoàng lão bản mở miệng nói, giọng nói vẫn có chút khinh thường.

Trong lòng bọn họ rất khinh thường nữ nhân, đối với bọn họ, nữ nhân chỉ dùng để phát tiết thôi.

"Được rồi, không nhất thiết phải là cửa hàng của các người, nhưng ở nơi này, ta cảnh cáo các người trước, trên thương trường, kẻ địch của ta chỉ có một kết quả."

Lời nói vô cùng lạnh lẽo khiến những nam tử lẫn lộn nửa đời này đột nhiên có cảm giác sợ hãi, nhưng nghĩ đến nàng chỉ là một nữ tử, có thể sống trên thương trường hay không mới là chuyện.

"Đối với việc buôn bán của các người, trong lòng tự biết rõ, không quá một tháng, không đơn thuần chỉ là rủi ro đơn giản như vậy, chắc chắn còn có thể chọc đến nha môn." Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng, chỉ có một câu đã khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, toàn là người không có can đảm.

Ba người nam tử trung niên nhìn nhau lần nữa, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, thật ra đây mới chính là nguyên nhân chủ yếu khiến ba người bọn họ xuất hiện, nếu không phải vì lý do này, bọn họ tuyệt đối sẽ không bán cửa hàng của mình.

"Ký tên của các người, các người có thể lấy đi phần tiền thuộc về mình, mà

người nhà của các người sẽ không bị liên lụy vì đụng đến quan." Thiên Thiên bảo Tinh nhi đứng bên cạnh lấy ra hợp đồng và tiền mặt đã sớm chuẩn bị xong.

Từ đầu đến cuối, Mộ Dung Hàn chỉ lẳng lặng ngồi một bên, đối với lời nói lỗ mãng của ba người kia, hắn muốn vung một quyền đuổi họ đi, nhưng nghe thấy lời nói của nàng, khiến hắn lại kinh ngạc một lần nữa.

Xem ra nàng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Ba nam tử nhìn tiền mặt trên bàn một chút, lại nhìn hợp đồng một chút, trong lòng không ngừng rối rắm, cuối cùng bỏ qua quan niệm ban đầu, ký tên của mình lên.

"Các người cầm số tiền kia đi mua một cửa hàng khác cũng tốt lắm." Nhìn hợp đồng vừa mới ký, rốt cuộc cũng giải quyết xong, nhưng còn một người, nếu là hắn, điều kiện kia phải thay đổi một chút, chắc chắn hắn sẽ sẵn sàng khoái đồng ý điều kiện của mình.

Sau khi ba người nam tử trung niên đi, Thiên Thiên nhìn Mộ Dung Hàn, người mà này giờ không nói một câu.

"Không ngờ người lại mở một quán cơm khác ngoài Túy Hương lâu." Thì ra, quán cơm kia cũng là sản nghiệp của hắn, thật là ngoài dự đoán.

"Dĩ nhiên, là một người làm ăn, đối với nhiều người khác nhau, nhất định không nên chỉ có một nơi kiếm tiền. Người định thu mua cửa hàng này của ta như thế nào?" Hắn muốn xem, cuối cùng khi nàng biết có một chủ bán là mình, sẽ thu mua cửa hàng của mình như thế nào ?

"Ta định dùng 10% cổ phần để thu mua cửa hàng này, có hứng thú hay không?" Lông mày nhướng lên, khẽ cười nói.

"10% cổ phần?"

"Đúng vậy, ta định hợp cửa hàng của tứ gia lại thành một, xây một tòa lầu mới. Đất Kinh Sư là nơi phồn hoa nhất Tây Lũng quốc, nhất định sẽ có rất

nhiều người ngoại lai muốn dừng chân, mà tòa lầu mới của ta chính là một quán trọ lớn.

Chuyên dùng để nghỉ lại, lại có Túy Hương lầu phục vụ việc ăn uống, như vậy không chỉ cung cấp thêm lượng khách cho Túy Hương lầu, mà còn có thể nâng cao danh tiếng của Túy Hương lầu.

Còn người, sắp có được 10% cổ phần trong tòa lầu mới của ta."

Mộ Dung Hàn không thể không kinh ngạc thêm lần nữa, lúc trước hắn cũng từng có ý tưởng này, nhưng không thể thực hiện được, dù đây là Kinh Sư, quán trọ cũng có rất nhiều.

Mà nàng lại có thể dùng đất của bốn cửa hàng xây một ngôi lầu, chuyên dùng để dừng chân? Mình chưa bao giờ tưởng tượng qua.

"Chẳng lẽ những người quan kia là thật?" Mộ Dung Hàn sửng sốt lần nữa.

"Không, những người quan kia không phải là thật, chỉ là. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cẩn xé

"Không, sao ngươi có thể nói vậy chứ? Hơn nữa, ta cũng không có năng lực kia, những người quan kia không phải đều là thật, chỉ là do ta sử dụng một chút kỹ xảo nhỏ." Vì đạt tới mục đích mong muốn, dĩ nhiên hy sinh là cần thiết, nhưng có chuyện có thể dùng ngân lượng để giải quyết.

Nhìn vẻ mặt sương mù của Mộ Dung Hàn, Thiên Thiên tiếp tục nói, "Làm nghề ăn uống kiêng kỵ nhất là việc khách hàng tố cáo vấn đề vệ sinh, ta chỉ cho một số người đi náo loạn mấy lần, tốn ít tiền để người của nha môn đi cảnh cáo cửa hàng đó mấy lần, tự nhiên, chuyện sẽ phát triển thành như vậy."

Thì ra, nàng đã có kế hoạch từ sớm, nhớ lại, chắc là vào ngày tân khai trương của Túy Hương lâu, nàng đã bắt đầu chuẩn bị tất cả rồi. Mộ Dung Hàn âm thầm nghĩ tới, đồng thời cũng thưởng thức trí tuệ của nàng.

"Cho ngươi 10% cổ phần, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì tòa lâu này cần ngươi giúp một tay, nếu ngươi có thể sửa chữa Túy Hương lâu thành công hiệu quả như ta mong đợi, đương nhiên cũng có thể xây dựng đại lâu hoàn mỹ mà ta muốn." Khả năng xây dựng của hắn tuyệt đối là tốt nhất, nếu mình tìm người khác chưa chắc có thể đạt tới hiệu quả như vậy.

10% cổ phần đổi lấy việc làm ăn lâu dài, đáng giá!

"Dĩ nhiên, sao ta lại không nhận vụ buôn bán có lời này được."

Mộ Dung Hàn cười làm người ta nghĩ không ra, tìm không thấy, nhưng đối với Thiên Thiên, mặc kệ hắn như thế nào, hiện tại chủ yếu là tòa đại lâu của nàng xây dựng thành công, xây dựng nên vương quốc của chính mình.

"Bùm" một tiếng, thân thể ba người bên trong thuyền lắc lư, "Tĩnh nhi, ra ngoài nhìn một chút."

Sau khi cảm thấy sự khác thường, Thiên Thiên và Mộ Dung Hàn nhìn nhau,

hiểu ý cùng nhanh chóng rời khỏi khoang thuyền. Bỗng nhiên, có mấy người bịt mặt xuất hiện.

Người bịt mặt lập tức rút ra kiếm đâm tới bọn họ, mỗi chiêu thức tràn đầy ác độc và sát khí. Giống như không để ý đến tính mạng của mình, mà nhất định phải lấy được tính mạng của bọn họ.

Mộ Dung Hàn nhắc chân đá một cái, kiếm trên tay một người bịt mặt rơi vào trong nước, mà một người bịt mặt khác lại bước lên trước đâm tới.

"Tiểu thư. . . . ." Nhìn những hung thần ác sát kia, người thì bịt mặt, tay cầm kiếm, Tinh nhi có chút sợ hãi.

"Mộ Dung Hàn, mau nhảy xuống nước." Đột nhiên ngửi thấy một mùi hỏa dược càng ngày càng đậm, mà mấy người bịt mặt lại giống như đang cố ý trì hoãn thời gian, Thiên Thiên lôi kéo tay Tinh nhi, lập tức nhảy xuống nước.

Không bao lâu sau, một tiếng nổ tung vang lên.

Âm thanh nổ này hấp dẫn sự chú ý của mọi người bên hồ, họ rồi rít đến đứng xem, chỉ có một người lặng lẽ rời đi, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Mặt hồ đang yên tĩnh lại có ba bóng người từ từ nổi lên, bơi lên bờ.

Vì khó thở nên Tinh nhi bị hôn mê, Thiên Thiên sửa sang lại quần áo ướt nhep, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chiếc thuyền bị nổ tung.

"Bọn họ muốn giết người?" Người bịt mặt kia vừa xuất hiện lập tức trực tiếp đối phó hắn, còn dùng thuốc, xem ra người nọ rất muốn tính mạng của hắn.

"Người biết võ?" Lúc những người bịt mặt kia xuất hiện thì trong lòng hắn lo lắng nàng sẽ bị thương, nhưng thấy nàng nhay bén đánh bại một người thì lo lắng của hắn đã giảm xuống.

"Đề tự vệ thôi, người biết ai muốn tính mạng của người chứ!" Trên thương

trường, có kẻ địch là điều không tránh được, nhưng loại này cũng không phải là kẻ địch trên thương trường.

Hắn rút cuộc. . . . .

Mặc dù Mộ Dung Hàn không trả lời, nhưng vẻ mặt của hắn cũng đáp trả vấn đề của nàng.

"Đại tỷ, người xác định, tiện nhân kia thật sự ở đây sao?" Thượng Quan Tiệp Nhi nói, không dám tin đây là sự thật.

Bởi vì, trước mắt nàng chính là một tòa biệt viện nhỏ, mặc dù không lớn lắm nhưng là vị trí tốt nhất ở Kinh Sư, khu phố phồn hoa nhất.

"Theo điều tra, con tiện nhân kia chắc chắn ở nơi này." Thượng Quan Diễm Nhi sắc bén nói.

"Hừ, một tiện nhân thấp kém cũng có thể ở biệt viện như vậy." Thượng Quan Mạn Nhi hừ lạnh, châm chọc nói.

"Đúng, chúng ta đi vào đập viện của tiện nhân này." Thượng Quan Tiệp Nhi cao ngạo, tức giận lên tiếng, tiến lên gõ cửa chính.

Cửa chính vừa mở một chút, liền bị bọn họ thô lỗ đẩy ra, "Ba vị cô nương, không có sự đồng ý của chủ tử, tuyệt đối không thể tự tiện xông vào bên trong phủ."

Một người quản gia trẻ tuổi đứng giữa trước mặt các nàng, sắc mặt lạnh nhạt, không có hèn mọn, cũng không có sợ hãi.

"Tránh ra, một mình nô tài nhỏ như ngươi cũng dám cản lối đi của bản tiểu thư." Phía trước đột nhiên bị ngăn lại, Thượng Quan Tiệp Nhi cao ngạo nói.

Trong mắt của nàng chưa từng để ý loại người có thân phận này, mặc kệ diện mạo đối phương như thế nào, chỉ cần hắn là nô tài, tuyệt đối nàng sẽ

không để vào mắt.

"Mời ba vị cô nương trở về đi! Bây giờ, chủ tử không có ở bên trong phủ." Quản gia không có hèn mọn cúi đầu, mà nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

"Chủ tử? Tiện nhân hèn mọn đó cũng dám tự xưng chủ tử, hôm nay bản tiểu thư muốn đại náo phủ đệ thì thế nào? Chỉ bằng tên nô tài này?" Thượng Quan Diễm Nhi kiêu ngạo nhìn quản gia, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

"Bản tiểu thư là thiên kim của phủ Hữu Tể tướng, người dám cản đường của bản tiểu thư, nhất định phải cho quan phủ trị người tội bất kính với Tể tướng." Một người làm cũng dám cản đường của nàng, khuôn mặt Thượng Quan Mạn Nhi vằn vẹo dữ tợn, trông cực kỳ xấu xí.

"Nô tài ra mắt ba vị tiểu thư, nhưng chủ tử đã từng phân phó, chủ tử không đồng ý, thì không được cho bất luận kẻ nào tự tiện xông vào phủ đệ, trừ phi. . . . ." Đối với sự tức giận và ác độc trong mắt các nàng, quản gia không có một chút sợ hãi nào, vẻ mặt trấn định, nói.

"Trừ phi cái gì?"

"Chủ tử đã nói, nếu có người cố gắng nhất định phải xông vào phủ đệ, mà nô tài lại không thể ngăn cản, thì cứ qua được A Hắc và A Hoàng rồi tính." Âm thanh nhàn nhạt vang lên.

"Tiện nhân, hôm nay ta không thể không phá hủy cái viện này." Thượng Quan Diễm Nhi sắc bén nói ra từng chữ một, đáy mắt lộ vẻ ác độc.

"Đúng, đại tỷ, hôm nay nhất định chúng ta phải phá hủy viện của con tiện nhân kia, cho nàng biết sự lợi hại của ba tỷ muội chúng ta. Đừng tưởng rằng, nàng rời đi Tể tướng phủ là có thể chạy trốn khỏi tay của chúng ta." Thượng Quan Mạn Nhi lên tiếng phụ họa, đáy mắt thoáng qua một chút toan tính tàn nhẫn.

"Hừ, A Hắc, A Hoàng gì chứ, hôm nay bản tiểu thư cứ xông vào thì sao?"

Sát khí của ba tỷ muội Thượng Quan thể hiện rõ ràng, cả đời bọn họ, chưa

từng bị chặn ngoài cửa như vậy, hơn nữa đối phương còn là người mà bọn họ gọi là tiện nhân, bị bọn họ cho rằng có thân phận hèn mọn.

"A Hắc, A Hoàng ra ngoài tiễn khách." Quản gia bình tĩnh la lớn.

Sau đó, ba tiếng kêu cực kỳ bi thảm, thảm thiết vang lên.

"A. . . . ."

Thì ra, A Hắc và A Hoàng là hai con chó sói lớn, một đen một vàng, từ trong viện cấp tốc chạy ra ngoài, chạy thẳng tắp về phía ba tỷ muội Thượng Quan.

Khi nhìn thấy chó sói lớn thì các nàng rất sợ hãi, hai chân không nhúc nhích nổi, mà chó sói lớn cứ nhào tới như thế, còn bọn họ lại giống như đang chịu đựng huấn luyện, nhưng bọn nó chỉ cắn xé quần áo ở trên người họ, không có làm họ bị thương.

"A. . . . ."

Lúc các nàng kịp phản ứng, quần áo trên người đã thê thảm không nổi nhìn, không đủ để che kín thân thể, đầu tóc rối bời, không khác tên ăn xin bao nhiêu.

"Tiễn khách!" Quản gia nói lạnh nhạt.

Hai bóng người lập tức xuất hiện, ném ba tỷ muội nhà Thượng Quan ra ngoài, đóng cửa chính.

Nhìn cửa lớn đóng chặt, ba người chật vật không chịu nổi, hung hăng nói lạnh nhạt, "Tiện nhân, nổi nhục ngày hôm nay nhất định phải bắt người trả giá thật lớn!"

Mà mọi người đứng xem thì cười nhạo và châm chọc, ba người vội chạy đi khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Quản gia

"Thuộc hạ không thể kịp thời bảo vệ gia, xin gia trách phạt." Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, giọng nói tự trách.

"Người có tra ra là người ở phương nào làm hay không?" Toàn thân Mộ Dung Hàn tản ra khí lạnh.

"Thuộc hạ vô năng, không tra được."

"Ầm" một tiếng, ly trà trên tay Mộ Dung Hàn vỡ nát.

"Tra rõ người giết đây làm khoang thuyền nổ tung hôm nay, còn nữa, tra xem gần đây hắc có bất cứ cử động nào khác thường không?" Con người Mộ Dung Hàn thâm thúy mơ hồ lộ ra sát khí.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Chỉ còn lại một mình Mộ Dung Hàn, chuyện hôm nay, trực giác nói cho hắc biết là có người gây nên, trừ hắc ra, không ai biết chỗ ở của mình cả, mà mình đã sớm nói rõ ràng, mình sẽ không tranh với hắc, chẳng lẽ hắc muốn diệt trừ mình sao?

Mộ Dung Hàn nắm chặt hai nắm đấm, sắc mặt lạnh lẽo, làm không ai dám đến gần.

Tin tức ba người Thượng Quan trở nên chật vật không chịu nổi, chạy trốn chết đang lưu truyền ở Kinh Sư rất nhanh, thậm chí đã áp đảo chuyện Thiên Thiên bị huỷ, lúc này không còn ai tiếp tục thảo luận chuyện này nữa, bởi vì các nàng đã có đề tài mới.

Khi Thiên Thiên trở lại phủ đệ thì mới biết sự tình làm người ta vui mừng này.

"Mặc, ngươi thật sự làm ta kinh ngạc nha!" Hai mắt Thiên Thiên tỏa sáng cười nói, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve này hai con chó sói lớn, mà bọn hắn cũng rất dịu ngoan nằm bên chân Thiên Thiên, mặc cho tay Thiên Thiên vuốt ve.

"Chủ tử, nô tài chỉ làm theo chủ tử phân phó mà thôi, không có làm ra bất kỳ sự tình nào khiến chủ tử vui mừng." Mặt của quản gia vẫn biểu tình bình tĩnh, không có một chút khoe khoang.

Quản gia chính là người tên Mặc trong miệng Thiên Thiên, hắn là một điều bí ẩn, không ai biết thân phận chân thật của hắn, không biết lý do hắn trở thành quản gia của Thiên Thiên, ngay cả Thiên Thiên cũng không biết, sợ rằng trên cõi đời này cũng chỉ có một mình hắn mới biết.

Nhưng Thiên Thiên lại dùng hắn.

"Mặc, ngươi tuyệt đối không giống quản gia." Thiên Thiên nói từ tận đáy lòng.

Nhớ hôm đó, chính là ngày thứ hai mà nàng và Tinh nhi chính thức vào ở biệt viện này, nàng chuẩn bị tuyển một ít hộ vệ cùng người làm trong phủ thì nam tử này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Ta tới nộp đơn quản gia." Một câu đơn giản nói ra mục đích của hắn.

Cao bảy thước, dung mạo quá mức anh tuấn, sao nam tử lại đẹp mắt như thế.

"Vì sao muốn ta thuê ngươi?" Ngay lúc đó, nàng khẽ cười nói.

"Nếu ngươi không cho phép, ta tuyệt đối có thể khiến bất cứ người nào không dám tự tiện xông vào phủ đệ." Một câu nói thản nhiên, làm cho Thiên Thiên thật sự thương thức.

Thiên Thiên lẳng lặng nhìn nam tử không có bất kỳ vẻ mặt trước mắt này, mặc dù nàng không biết vì sao nam tử này phải làm quản gia của nàng,

nhưng nàng đồng ý hẳn.

"Được, bắt đầu từ hôm nay người chính là quản gia ở nơi này."

Cứ như vậy, nàng quyết định nam tử kia ở lại phủ đệ của mình đảm nhiệm quản gia, hơn nữa còn mang theo hai con chó sói lớn bên chân.

Mới thấy bọn chúng thì nàng bị kinh sợ, sững sờ trong chốc lát, trong mắt bọn chúng tản ra lục quang nhàn nhạt, giống như chỉ cần một hơi là ăn được nàng, nhưng khi bọn chúng nhìn thấy nàng, cư nhiên lại thuận theo mè nheo nàng, giống như đang lấy lòng nàng vậy.

"Chủ tử, không có ai do trời sinh mà lớn lên liền giống quản gia." Vẻ mặt của Mặc vẫn trước sau như một, thản nhiên nói.

Thiên Thiên chưa bao giờ tìm được nét mặt thứ hai ở trên mặt của hắn, luôn là vẻ mặt lạnh nhạt, giống như mọi việc đều không có quan hệ gì với hắn.

"Mặc, có ai nói với người rằng, người tuyệt không đáng yêu, hơn nữa hoàn toàn không phù hợp với số tuổi hiện tại của người." Nàng cũng không tin, từ nhỏ vẻ mặt của hắn đã như thế như thế.

"Thân là quản gia, đáng yêu không phải là vấn đề."

Cuối cùng, nàng chỉ có thể buông tha mong muốn nhìn vẻ mặt khác của hắn, bởi vì hắn chỉ có một loại vẻ mặt, chính là lạnh nhạt.

"Ba người Thượng Quan Diễm Nhi các nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta, người tính toán xử lý thế nào?" Khẽ nhấp một hớp nước trà, hai mắt mỉm cười nhìn người quản gia trước mắt này.

"Đây là chuyện chủ tử nên suy tính, nô tài chỉ nghe theo chủ tử phân phó, không cho phép bất luận kẻ nào tự tiện xông vào phủ đệ, về phần chuyện rối loạn phía sau, không thuộc phạm vi của nô tài rồi."

Chỉ là, nếu như họ dám xuất hiện lần nữa, không có được sự cho phép của chủ tử, họ cũng không có cách nào đi vào trong phủ nữa bước." Mặc đứng

thẳng tấp, đôi tay đặt ở trước bụng, có vẻ hết sức chuyên nghiệp.

Thiên Thiên không có tức giận, ngược lại là vẻ mặt vui vẻ nhìn Mặc. Hắc đưa đầy sạch sẽ, ném toàn bộ trách nhiệm cho nàng.

"Nhưng hình như ta chưa nói là để A Hắc cùng A Hoàng ra ngoài căn người?"

"Chủ tử từng đề cập tới, chỉ có người được A Hắc và A Hoàng đồng ý mới có thể vào phủ."

Thiên Thiên khẽ cười, hai mắt đẹp dịu dàng nhìn A Hắc cùng A Hoàng bên chân.

"Nếu chủ tử không phân phó, nô tài xin được cáo lui trước."

Thiên Thiên gật đầu.

Mục xoay người rời đi, ngẩng đầu nhìn bóng lưng đơn bạc này, rốt cuộc hắc là người phương nào? Sống ở bên cạnh mình vì mục đích gì? Còn bên dưới khuôn mặt lạnh nhạt kia cất giấu bí mật gì?

"Tinh nhi thật không hiểu lý do tiểu thư phải lưu lại quản gia như vậy?" Một bên, Tinh nhi không nhịn được lẩm bẫm.

"Hôm nay, hắc đã khiến ba người kia nhục nhã không phải sao? Hơn nữa còn là một nhục nhã lớn."

"Nhưng vừa rồi thái độ kia, sao lại gọi đó là chuyện tiểu thư nên làm? A. . . . . Tiểu thư, hắc đắc tội bọn đại tiểu thư, đại tiểu thư nhất định sẽ trở lại khi dễ tiểu thư." Tinh nhi đột nhiên nghĩ đến gì đó nên la lớn.

"Ta sẽ cho họ biết cái gì gọi là gây ông đập lưng ông." Trong mắt thoáng qua mấy phần ý lạnh, vốn định tha họ, nhưng nếu họ không hiểu được an phận, vậy thì cố gắng cho họ biết cái gì gọi là an phận.

"Tiểu thư. . . . ." Tinh nhi còn muốn nói gì, nhưng bị Thiên Thiên ngăn lại.

"Tinh nhi, hôm nay ngươi cũng bị sợ hãi, đi nghỉ ngơi thật tốt đi."

Nàng phải suy nghĩ một chút, hôm nay rất rõ ràng, những người bịt mắt kia nhằm vào Mộ Dung Hàn, vậy thì càng thêm chứng minh Mộ Dung Hàn không phải là một người làm ăn đơn giản như vậy.

"A Hắc, A Hoàng, rốt cuộc Mặc là người như thế nào đây?" Giống như hỏi thăm, nhưng cũng giống như nói thầm.

A Hắc cùng A Hoàng lại nghe được rõ ràng, cặp mắt lóe lóe, ngẩng đầu nhìn, rồi sau đó lại rũ xuống, dịu ngoan nằm ở bên cạnh chân Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Diễn trò

Trời vừa sáng, tiếng gõ cửa liền truyền đến, cắt đứt mộng đẹp.

"Tiểu thư, lão gia tới, nhưng bị quản gia ngăn ở ngoài cửa rồi." Tinh nhi nhẹ giọng nói, nàng rất kinh hãi khi biết lão gia đến.

Nàng làm nha hoàn ở trong Thượng Quan phủ nhiều năm, nhìn thấy mặt lão gia cũng được mấy chục lần.

Không nghe thấy bất kỳ phản ứng nào, Tinh nhi tiếp tục nói, âm lượng lần này hơi lớn hơn, "Tiểu thư, lão gia tới."

"Biết, để cho hắn chờ một chút." Rất không tình nguyện trả lời, hiện tại mới canh mấy chữ, trời ạ!

Tự nhiên lại tới, chắc là để cho ba nữ nhi bảo bối của hắn tới chửi mình!

"Nhưng tiểu thư, lão gia bị quản gia ngăn ở ngoài cửa rồi, lão gia rất tức giận." Nàng còn chưa thấy qua vẻ mặt nổi giận của lão gia, giờ nhìn thấy, ngay cả nàng cũng không khỏi sợ hãi.

"Vậy người đi nói với Mặc, cho người kia chờ ở trong sảnh." Vừa nói xong, lật người, lại đi vào giấc mộng rồi.

Đối với mưa to gió lớn sắp đến, tuyệt đối không sợ và lo lắng.

Lúc này, ngoài cửa cũng đang trình diễn một cuộc chiến tranh nho nhỏ.

"Tên cầu nô tài này, thân phận của người là gì, lại dám cản đường của bản tướng gia." Thượng Quan Hiệt Hùng tức giận mà lạnh nhạt nói.

"Nô tài chỉ thận trọng tuân theo lời chủ nhân phân phó, không được sự cho phép của chủ tử, người xa lạ không được tự tiện vào phủ." Mặc nói một cách rất đúng mực, không có một chút ý bất kính, cũng không có một chút

hèn mọn.

"Hừ, người xa lạ? Bản tướng gia cũng coi là người xa lạ?"

Hắn là Hữu Tề tướng đương triều, là đại thần trong triều, hôm nay lại bị một nô tài nho nhỏ ngăn ở ngoài cửa, mặt mũi của hắn để chỗ nào?

"Hôm nay, bản tướng gia muốn xông vào thì thế nào? Chẳng lẽ người muốn báo quan kiện bản tướng gia?" Thượng Quan Kiệt Hùng vừa nói vừa ra ý bảo tùy tùng của mình tiến lên xông vào.

Lời nói vừa dứt, hai người tùy tùng lập tức hung thần ác sát mà tiến lên, ai ngờ bọn họ còn chưa đụng chạm được thân thể của Mặc, đã bay ra ngoài, rơi nặng nề trên mặt đất.

Cúi đầu nhìn hai người tùy tùng bị đánh trên đất, sắc mặt của Thượng Quan Kiệt Hùng lúc đỏ lúc trắng.

"Tướng gia, nô tài xin thất lễ." Lời nói nhàn nhạt bay vào tai Thượng Quan Kiệt Hùng.

Tinh nhi vừa ra lại thấy hình ảnh như vậy, trong lòng sợ hãi, nàng lo lắng lão gia sẽ phát tiết lửa giận lên người tiểu thư.

"Quản gia, tiểu thư mời Thượng Quan lão gia vào sảnh chờ."

Trong lòng Thượng Quan Kiệt Hùng đã âm thầm tính toán phải nghiêm trị con tiện nhân kia như thế nào, không ngờ nàng lại dám đối xử với mình như thế.

Trong nháy mắt, đã qua hai canh giờ, người trên giường mới có động tĩnh.

Mà nhẩn nại của người trong sảnh kia đã sớm hết, yết kiến Hoàng thượng cũng không phải đợi lâu như thế, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, trong mắt tràn đầy lửa giận, hôm nay hắn không nên tới đây.

Tay vung lên, cái ly trên bàn bị ném rơi trên đất, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Khi hắn vừa bước ra đại sảnh, liền nghe thấy.

"Phụ thân không phải tới gặp nữ nhi sao? Sao lại rời đi vậy?" Người tới chính là Thiên Thiên, nhìn bóng lưng tản ra lửa giận mà thân nhiên nói.

Thượng Quan Kiệt Hùng xoay người lại, giận dữ nhìn Thiên Thiên, hắn hận không thể lập tức tiến lên bóp chết nàng, nhưng khi nhìn thấy hai con chó sói lớn sau lưng nàng thì mới ần đi sát khí kia.

"Bản tướng gia không có loại nữ nhi như ngươi." Thượng Quan Kiệt Hùng nói lạnh lùng.

Nhìn thấy sát khí mà hắn đã giấu đi, muốn giết nàng, vậy cũng phải xem hắn có đủ tư cách hay không.

"Cũng đúng, loại vô tài vô đức như ta, chỉ làm cho người khác chế giễu sao có thể làm thiên kim của Hữu Tể Tướng đây? Ta đúng là trào cao rồi." Thiên Thiên ngồi xuống một cách tao nhã, khẽ cười nói.

"Nếu không phải nể tình mẹ ngươi, ngươi sẽ còn mạng sống đến bây giờ chắc." Đáy mắt Thượng Quan Kiệt Hùng đột nhiên thoáng qua vẻ ác độc, giống như hắn có thù hận lớn lao với Thượng Quan Thiên Thiên.

"Vậy ta thật muốn thay mẫu thân cảm tạ tướng gia còn nhớ đến mẫu thân." Cười nhạt, thêm mấy phần sắc thái.

Thượng Quan Kiệt Hùng không khỏi kinh ngạc, từ lúc bắt đầu hình như nàng vẫn rất tĩnh táo, không sợ mình chút nào, không phải nàng nhất gan hèn yếu sao? Thế nào lại. . . . .

"Chẳng lẽ lần này tướng gia đến thăm chỉ vì chuyện này?" Hắn đúng là kiên nhẫn, đến giờ vẫn không có nổi giận, nhưng mà thứ hắn kiêng kỵ là A Hắc và A Hoàng bên chân mình nhỉ!

Không biết có phải là A Hắc và A Hoàng cảm nhận được sát khí của Thượng Quan Kiệt Hùng không, hay là. . . . . , bọn chúng ngẩng đầu nhìn

chằm chằm Thượng Quan Kiệt Hùng, giống như chuẩn bị nhào tới vậy.

Thượng Quan Kiệt Hùng cũng phát hiện biến hóa của bọn nó, giọng nói nhẹ lại một chút, "Mặc kệ như thế nào, ngươi cũng không thể để hai súc sinh này. . . . . Không, để chúng nó cắn các tỷ tỷ của ngươi, khiến họ trở thành chuyện cười khắp thành."

"A Hắc và A Hoàng cũng không tùy tiện cắn người, đối với người có ý đồ tổn thương chủ nhân của chúng thì mới như vậy, chỉ là hình như A Hắc và A Hoàng không có cắn họ!

Chúng rất biết điều, về phần chuyện cười khắp thành mà ngươi mới nói, ngươi là trọng thần trong triều, là Hữu Tể tướng đại nhân, cánh tay phải của Hoàng thượng, dân chúng nào dám cười nhạo lệnh thiên kim, chúng ta cũng sợ sẽ phải chịu lao ngục tai ương đấy."

Thiên Thiên nhẹ nhàng vuốt ve A Hắc và A Hoàng, bọn chúng có linh tính như thế, chắc hẳn không phải chó sói lớn đơn giản, lòng hiếu kỳ đối với Mặc càng lúc càng lớn rồi.

Trả lời rất đúng mực, cũng nói quan hệ giữa bọn họ rất rõ ràng, đây là Thượng Quan Thiên Thiên phải chịu hết lần ép trong phủ sao? Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh lùng nhìn tất cả trước mắt.

Đột nhiên, Thượng Quan Kiệt Hùng nghĩ đến gì đó, hai mắt sáng lên, "Nói thế nào ngươi cũng là nữ nhi của phụ thân, dù ngươi bị Kỳ Vương gia bỏ rơi, ngươi vẫn là nữ nhi của phụ thân, ngươi trở về phủ cùng phụ thân đi!"

Thượng Quan Kiệt Hùng thay đổi như biến thành người khác, giọng nói rất nhu hòa và chậm rãi.

"Ngươi mới nói không có nữ nhi như ta mà không phải sao? Sao lại thừa nhận rồi? Lại nói, ta nhớ lúc ta xuất giá, tướng gia đã nói, nếu ta bị hưu, thì không thể trở về phủ.

Tướng gia, ta nói đúng không?" Thiên Thiên lạnh nhạt cười nói, sao nàng lại không nghĩ ra ý tưởng của Thượng Quan Kiệt Hùng, muốn lợi dụng

nàng, coi nàng như con cò sao, mơ tưởng!

"Không sai, phụ thân đã nói như thế, nhưng dù sao người cũng là nữ nhi của ta, đây là sự thật không thể thay đổi, hơn nữa một mình nữ nhi như người gia ở nơi này rất không an toàn, phụ thân cũng chỉ muốn tốt cho người thôi." Thượng Quan Kiệt Hùng không có tức giận, vẻ mặt hiền lành nói.

Khiến người khác nghĩ thật đúng là phụ thân nhân từ, nhưng trên thực tế. . .
...

Thượng Quan Kiệt Hùng thấy Thiên Thiên cúi đầu không nói, nghĩ là bị lời nói của hắn làm cho cảm động, vì vậy tiếp tục nói, "Phụ thân biết trước kia là phụ thân không tốt, khiến Thiên Thiên chịu khổ, nhưng bắt đầu từ bây giờ, sẽ đối đãi Thiên Thiên thật tốt, không để cho người bị nửa chút tổn thương nào."

"Từ nhỏ, nữ nhi đã bị các tỷ tỷ khi dễ, nữ nhi chỉ muốn các tỷ tỷ thành tâm thành ý nói lời xin lỗi." Vừa khóc vừa nói.

"Được, khi trở về, phụ thân sẽ bảo các nàng tới đây nói xin lỗi." Thượng Quan Kiệt Hùng sáng khoái đồng ý, đồng thời trong lòng cũng rất vui vẻ, bước kế tiếp rốt cuộc có thể tiến hành.

Nhìn bóng lưng rời đi, đáy mắt Thiên Thiên nhanh chóng thoáng qua vẻ giả hoạt, trong lòng cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phong phi

Thượng Quan phủ

"Trưởng nữ của Thượng Quan Tể tướng, Thượng Quan Diễm Nhi, tính tình nhu hòa, huệ chất lan tâm, hiền thực đoan trang, đức hạnh thiện lương, dáng vẻ xinh đẹp, thấu hiểu lễ nghi, tướng mạo nghi đức rất được lòng vua, vào ngày 15 tháng này, phong làm Đức Quý phi."

"Tạ hoàng thượng ân điển." Thượng Quan Kiệt Hùng dẫn một đám người khấu đầu tạ ơn.

Sau khi thái giám tuyên chỉ rời đi, không ai có thể vui hơn Thượng Quan Diễm Nhi, rốt cuộc nàng đã được lên làm Quý Phi như mong muốn, đương nhiên cũng cách vị trí Hoàng hậu không xa nữa.

"Chúc mừng tỷ tỷ." Thượng Quan Mạn Nhi và Thượng Quan Tiệp Nhi cũng vui mừng nói.

Chỉ có Thượng Quan Kiệt Hùng nghiêm mặt, không có bất kỳ vui mừng nào.

"Lão gia, hôm nay Diễm Nhi được phong phi tiến cung, không chừng vài ngày giờ nữa có thể đoạt được vị trí Hoàng hậu, chẳng lẽ lão gia không vui mừng sao?"

Lý Thục Mẫn là phu nhân chính thức của Thượng Quan Kiệt Hùng, mẫu thân ruột thịt của Thượng Quan Diễm Nhi.

"Diễm Nhi, Mạn Nhi, Tiệp Nhi, ba người các người đi nói lời xin lỗi với Thiên Thiên, cũng đón nàng trở về phủ." Thượng Quan Kiệt Hùng vẫn trầm mặc bỗng mở miệng làm mọi người sững sờ, nụ cười trên mặt cứng lại.

"Cái gì, lão gia, người để ba người Diễm Nhi đi xin lỗi tiểu tiện nhân đó sao!" Lý Thục Mẫn không thể tưởng tượng nổi, âm thanh vang vọng khắp

phủ.

"Đúng vậy! Lão gia, đại tể nói rất đúng, tiểu tiện nhân đó có tài đức gì mà Tiệp Nhi của chúng ta phải đi xin lỗi nàng chứ, hơn nữa nàng bị Kỳ Vương gia hưu ngay trước mặt mọi người làm mất mũi Thượng Quan phủ chúng ta mất hết, sao còn để cho người như vậy trở về phủ?"

Người này là nhị phu nhân, mẫu thân Hà Viện Viện của Thượng Quan Mạn Nhi và Thượng Quan Tiệp Nhi.

"Phụ thân, vì sao chúng ta phải đi xin lỗi tiện nhân kia, là nàng thả chó cắn chúng ta trước, lại nói, mấy ngày nữa, ta chính là phi tử của Hoàng thượng, sao phải xin lỗi một tiện nhân có thân phận hèn mọn, đây chẳng phải là làm mất thân phận của ta sao?" Thượng Quan Diễm Nhi la lên.

Một Quý phi cao quý như nàng mà phải tạ lỗi với tiện nhân thấp kém, truyền đi, nàng còn thể diện sao? Nhất định mọi người sẽ cười nhạo.

"Các ngươi không nên nói nữa, ta chỉ muốn các ngươi lập tức đi nói xin lỗi là được, còn nữa, tối nay ta muốn thấy nàng đã trở lại phủ, nếu không. . . . ."
Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh lùng liếc mắt nhìn mỗi người trong phòng khách, sau đó vung tay, rời đi, hắn muốn bắt đầu bố trí, xem ra kế hoạch của hắn đã bị phát hiện.

Để đạt được mục đích, hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Thượng Quan Diễm Nhi tức giận nhìn bóng lưng rời đi, nàng không hiểu vì sao phụ thân phải làm như vậy?

"Mẫu thân, chẳng lẽ muốn Quý phi tương lai như ta cúi người nói xin lỗi với tiện nhân kia sao?"

"Đúng nha! Đại tể, mấy người các nàng cần phải đi sao? Diễm Nhi sắp sắp phong làm Quý phi, nếu tiểu tiện nhân đó cố ý làm khó, chúng ta nên làm cái gì?" Hà Viện Viện hỏi.

"Các ngươi cũng nên biết, làm trái với lời nói của lão gia, kết quả sẽ vô

cùng thăm, chỉ là. . . . ." Lý Thục Mẫn cố ý dừng lại không nói, khẽ cười nói, "Chỉ là lão gia lại không nói, không cho phép hai chúng ta cùng nhau đi, ta rất muốn xem tiểu tiện nhân này định giở trò gì." Cặp mắt Lý Thục Mẫn híp thành một đường ngang, đáy mắt toàn là ý lạnh.

"Ừ, đúng, lão gia không có nói là không cho phép chúng ta đi theo, thấy tiểu tiện nhân đó là da lại ngứa ngáy. Đại tỷ, để muội muội đi chuẩn bị một chút, chắc chắn khi nó nhìn thấy chúng ta thì chân cũng mềm nhũn, làm sao còn dám muốn bọn Mạn Nhi nói xin lỗi."

Lông mày Hà Viện Viện nhướng cao, khóe miệng khẽ nâng lên, trong mắt là ý cười.

Mà ba tỷ muội Thượng Quan đang tức giận bất bình cũng nở nụ cười, lần này không biết là người nào phải xin lỗi người nào.

Một cuộc chiến của nữ nhân thật lớn sẽ bắt đầu, chỉ là ai thua còn chưa biết?

Kỳ vương phủ.

"Kỳ, không ngờ tốc độ của hần vẫn rất nhanh, nhanh như vậy đã thu được tin tức." Hạo lười biếng tựa vào ghế và nói.

"Tốc độ của hần rất nhanh, vừa phái người đi truyền chỉ, chắc chắn ý chỉ này đã tới được Thượng Quan phủ rồi." Mặt Long Khải Kỳ lạnh nhạt.

"Hần lại rất thông minh, nhưng Thượng Quan Kiệt Hùng tuyệt đối không phải là người dễ bị không chế."

"Chúng ta cũng không nên xem thường Hoàng thượng, ta và người đều chưa từng thấy qua thực lực chân chính của hần, sợ rằng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hần." Long Khải Kỳ đột nhiên nói có ngụ ý.

Đối với vị hoàng huynh này, hần chưa bao giờ thừa nhận, mà hần ta cũng giống vậy, chưa từng thừa nhận quan hệ huynh đệ với hần.

Hạo dĩ nhiên biết chuyện mà Long Khải Kỳ chỉ.

Âm thanh chạy thanh vội vàng truyền đến.

"Vương gia. . . . . Xảo Nhi tham kiến Vương gia." Tiếng chạy bộ ở cửa thư phòng ngừng lại, một đạo âm thanh gấp gáp vang lên.

"Chuyện gì?" Âm thanh lạnh lùng từ bên trong truyền ra.

"Vương gia, Xảo Nhi vừa phát hiện Nghi tử tử mới trốn đi." Lăng Xảo Nhi gấp gáp nói.

"Không có việc gì thì cắt xuống đi."

"Vương gia. . . . ." Ban đầu, Lăng Xảo Nhi sững sờ, sau đó tiếp tục nói.

"Cắt"

Lăng Xảo Nhi không nghĩ tới Vương gia lại bỏ qua cho Nghi Lan, nếu không giải quyết cái hậu hoạn này, tất cả bí mật của mình đều sẽ bị lộ ra ngoài, không được, nhất định nàng phải tự mình diệt Nghi Lan.

Trong mắt Lăng Xảo Nhi thoáng qua vẻ ác độc.

Hoàng cung.

"Ta không phải Tuyết Diên trước kia nữa, ngươi có thể đi về." Tuyết Diên nhàn nhạt nói.

"Ngươi đã từng yêu hắn như thế, bây giờ lại nói là không thương cũng không yêu? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng lời của ngươi sao?" Nam tử cười lạnh một tiếng.

"Ha ha, không, ngươi là người vô tâm vô tình, dĩ nhiên sẽ không hiểu được tâm tư của ta lúc này." Trên mặt Tuyết Diên không còn vẻ yêu thầm trước kia nữa, chỉ có vẻ thản nhiên, ngay cả ánh mắt cũng lạnh nhạt.

"Không hiểu, ta cũng không muốn hiểu." Nam tử lạnh nhạt nói.

"Long Khải Diêm đã hạ chỉ sắc phong Thượng Quan Diễm Nhi làm phi, chắc hẳn đã hiệp nghị với Thượng Quan Kiệt Hùng rồi, người yên tâm, ta sẽ thu thập nhiều tin tức hơn để cung cấp cho gia , nhất định có thể hoàn thành nghiệp lớn của gia." Về mặt Tuyết Diên bình tĩnh và nói.

Muốn nhìn ra một chút xiu đầu mối từ vẻ mặt lạnh nhạt của Tuyết Diên, nhưng vô luận thế nào hẳn cũng không nhìn ra một chút tâm tình nào khác.

"Tốt nhất lời người nói đều là thật, nếu không. . . . ."

Chỉ trong chớp mắt, nam tử đã biến mất không thấy bóng dáng, giống như chưa từng xuất hiện.

Khuôn mặt vốn đang lạnh nhạt, nhất thời nước mắt rơi xuống, nhưng trong mắt cũng không có đau lòng, chỉ có hận ý.

"Tiểu thư. . . . . Tiểu thư, đại phu nhân, nhị phu nhân và đại tiểu thư sắp tới." Tinh nhi từ bên ngoài chạy vào hô.

"Ha ha, rất tốt, đều tới, kịch hay sắp diễn rồi." Thiên Thiên hơi mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ong mật

Đám người Lý Thục Mẫn đi thành đoàn, nghênh ngang đi lại ở khu phố phồn hoa này, tự nhiên khiến mọi người chú ý.

"Nương, tiện nhân kia có nuôi hai con chó sói lớn." Bước chân Thượng Quan Diễm Nhi có chút ngập ngừng, e sợ nói.

Đến bây giờ, nàng vẫn không quên được sự kiện lần trước.

"Vậy thì như thế nào?" Lý Thục Mẫn khinh thường nói, nàng không tin mình không giải quyết được hai súc sinh đó.

Khi Lý Thục Mẫn mở cửa chính ra, ngang nhiên thẳng bước đi vào.

Vừa đi vào, mọi người liền nhìn thấy tiện nhân trong mắt các nàng, lúc này đang nhàn nhã tựa vào ghế thái phi, đôi chân ngọc thả xuống cũng lắc lắc.

Tĩnh nhi và Mặc chia ra đứng ở phía sau, nhưng lại không thấy bóng dáng của A Hắc và A Hoàng.

"Không phải các ngươi thành tâm thành ý tới nói xin lỗi sao? Vì sao ta lại không thấy thành ý của các ngươi, ngược lại các ngươi còn dẫn theo nhiều người tới đây như vậy." Đối với vẻ tức giận và tàn nhẫn trong mắt của các nàng, nàng không hề e ngại, vẫn một bộ dáng nhàn nhã nói.

"Kẻ tiện nhân này, ngày sau ta chính là Quý phi thân phận cao quý, mà ngươi chỉ là đồ đệ tiện cư nhiên vọng tưởng muốn ta nhận lỗi với ngươi, đó là chuyện không thể." Bên cạnh, Thượng Quan Diễm Nhi đã sớm không nhìn được tức giận nói.

"Đúng, bằng thân phận hèn mọn của tiện nhân như ngươi cũng muốn chúng ta tạ lỗi sao, ngươi nhìn một chút xem thân phận có xứng hay không." Thượng Quan Mạn Nhi chế nhạo.

"VẬY các người tới đây. . . . ." Thiên Thiên khiêu mi cười cười và nói.

"Người chẳng qua là do nha hoàn sinh, còn muốn trở lại phủ đệ, xem ra người chán sông rồi." Hà Viện Viện hừ lạnh nói, "Hôm nay ta sẽ để cho mẹ con các người được đoàn tụ ở Diêm Vương."

Hà Viện Viện vừa nói xong, ám khí đang giấu trong tay áo đã đánh tới Thiên Thiên.

Lúc ám khí chỉ còn cách ba tấc, Mặc nhanh nhẹn vung ống tay áo lên, ám khí "Khi" một tiếng rơi xuống đất.

"Không ngờ Nhị phu nhân của Tể Tướng cũng sẽ dùng loại thủ đoạn ti tiện này." Cười lạnh một tiếng, ánh mắt Thiên Thiên lạnh lẽo nhìn Hà Viện Viện.

Hà Viện Viện run rẩy lui về phía sau, ánh mắt vừa rồi mang theo sát khí lạnh lùng, đúng, nàng cảm nhận được luồng sát khí này, làm cho người ta sợ hãi, người trước mắt này là Thượng Quan Thiên Thiên hèn yếu sao?

"Năm đó nên để cho người và tiện nhân kia cùng nhau đi gặp Diêm Vương!" Lý Thục Mẫn đột nhiên đáp lại một câu không ăn khớp.

Nhưng lại làm cho người khác phải suy ngẫm.

"Hả? Nghe lời này của người, hẳn là có ý khác nha!" Nói trực tiếp cho nàng biết, những lời này của Lý Thục Mẫn không đơn giản, không chừng bên trong còn có một bí mật.

"Ta cảnh cáo người, dám bước vào phủ đệ một bước, ta nhất định sẽ khiến người có mạng trở về phủ nhưng không còn mạng để hưởng thụ." Lý Thục Mẫn lấy lại bình tĩnh, sau đó lạnh nhạt nói.

Thiên Thiên dùng khóe mắt nhìn một chút mực, sau đó khẽ cười nói, "Ai da, sao mà ta lại quên, thân là chủ nhân, thế nào lại để cho các người đứng đây? Ta thật sự là thất lễ."

Rất nhanh, bọn hạ nhân mang năm cái cái ghé đến.

Đối với sự chuyển biến đột ngột của Thiên Thiên, đám người Lý Thục Mẫn nhất thời rối rít sững sờ.

"Nếu các người không cảm thấy mệt mỏi vậy thì tiếp tục đứng đi! Mặc, bảo người ta cất ghé đi!"

"Chờ một chút! Chắc rằng người cũng không dám đùa giỡn ra cái dạng gì!" Lý Thục Mẫn hừ lạnh nói.

Lý Thục Mẫn đặt mông ngồi xuống, sau đó mấy người Thượng Quan Diễm Nhi cũng ngồi xuống theo.

Trong lòng Thiên Thiên cười lạnh, kịch hay sắp bắt đầu.

Một mùi hương từ từ bay đến, nhưng không ai phát hiện, chỉ nghĩ là mùi hoa theo gió bay tới mà thôi.

"Đại phu nhân, xin thứ cho Thiên Thiên ngu dân, vừa rồi đại phu nhân có ý tứ là muốn lấy tính mạng của Thiên Thiên, hay phu nhân còn có ý tứ khác." Thiên Thiên thần nhiên nói.

"Xem ra người cũng không dân, có thể nghe ra ý tứ của mẫu thân." Thượng Quan Diễm Nhi cười lạnh nói.

Mà Hà Viện Viện lại không nói nữa chỉ yên lặng ở một bên, nàng muốn xác định xem ý nghĩ của mình có chính xác không? Nàng muốn quan sát thật tốt.

"Năm mà mẫu thân Thiên Thiên mất vì bệnh là do đại phu nhân làm hiện trường giả phải không? Hay đại phu nhân là hung thủ sát hại mẫu thân Thiên Thiên?" Thiên Thiên lớn mật giả thiết, ý tứ của câu nói kia, nàng có lý do tin tưởng rằng mẫu thân bị Lý Thục Mẫn sát hại.

"Dù do nương giết thì thế nào? Chỉ là một tiện tỳ nho nhỏ thôi, giết nàng còn sợ tổn thương tay đây." Thượng Quan Diễm Nhi khinh thường lạnh

nhật nói.

"Diễm Nhi. . . . ." Lý Thục Mẫn quát lớn.

"Mẫu thân. . . . ."

Lý Thục Mẫn bảo Thượng Quan Diễm Nhi không được nói xằng nói bậy.

"Hừ, tiện nô tỳ Sở Liên đó, tự cho là có chút vẻ thù mị, dám quyến rũ lão gia, sinh ra tiểu tiện nhân như ngươi, nàng chết sớm cũng tốt." Lý Thục Mẫn lạnh lùng nói.

Thiên Thiên nắm tay áo thật chặt, đáy mắt thoáng qua khí lạnh.

Mà Tinh nhi cũng cảm giận bất bình, vẻ mặt của Mặc vẫn lạnh nhạt, giống như không có quan hệ gì với hắn, nhưng đáy mắt hắn lại thoáng qua vẻ ác độc.

"A! Tiểu thư. . . . . Tiểu thư. . . . ." Đột nhiên một đạo tiếng hét chói tai hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Thật là chủ tử thế nào thì hạ nhân thế đó." Thượng Quan Diễm Nhi chế nhạo.

"Có chuyện gì mà ngươi lại gấp gáp như thế?" Thiên Thiên cười khẽ nói.

"Tiểu thư, nô tỳ. . . . . Nô tỳ. . . . . Một đoàn ong mật từ viện sát vách bay tới." Nha hoàn vội vã chạy tới thở không ra hơi.

"A? Ong mật? Nhanh, chạy mau!" Hà Viện Viện đang trầm mặc bỗng nhiên sắc mặt đại biến nói.

Vừa dứt lời, một đám ong mật trực tiếp tập kích đám người Lý Thục Mẫn.

Sắc mặt đám người Lý Thục Mẫn trắng bệch, lập tức đứng dậy, muốn chạy ra ngoài, nhưng cửa lại không biết đóng chặt từ khi nào, hơn nữa còn có một con chó sói lớn ngồi chồm hồm ở đó.

Vì đuổi những con ong mật kia đi, tay họ không ngừng vùng vẫy, nhưng họ càng động thì ong mật càng bay tới trên người các nàng.

"Đại tỷ, làm thế nào? Vượt qua con chó sói này." Hà Viện Viện cũng nhìn thấy, trong mắt con chó sói lớn phát ra lục quang, làm cho người ta không dám đến gần, rất sợ sẽ trở thành thức ăn trong miệng nó.

"A. . . . . Thật là đau."

Tiếng kêu thảm thiết của ba tỷ muội Thượng Quan Diễm Nhi không ngừng truyền đến.

"Nương, thật là đau." Thượng Quan Tiệp Nhi khỏ sở kêu thảm, mặt của nàng đã bị ong mật chích cho mấy bọc lớn rồi.

"Nghe, không nên lộn xộn, ngoan ngoãn tĩnh tọa, ngừng thở, những thứ ong mật kia tự nhiên sẽ rời đi." Lý Thục Mẫn nói chuyện, đồng thời cũng không động dậy thân thể nữa, ngừng thở.

Rất nhanh, mấy người khác cũng làm theo, những con ong mật đang vây quanh các nàng cũng không chích họ nữa, sau một lúc lâu, bọn nó bay xa rồi.

"Tiểu tiện nhân, lại dám trêu chúng ta." Thượng Quan Diễm Nhi vịn vẹo mặt hung hăng nói, nhưng mặt nàng hơi động, liền đau đớn.

"Lời của người nói mới là lạ, chẳng lẽ các người không nghe thấy ong mật này bay từ viện sát vách tới sao, ta chỉ là một nữ tử sao có thể không chế được ong mật tới chích các người chứ?" Thiên Thiên khẽ cười.

Thật ra, trong lòng nàng cũng đang cố nén cười, vì mặt những người đó sung sung hồng hồng, bộ dáng của họ thật sự rất nhếch nhác.

"Tiện nhân, hôm nay ta sẽ cho người thấy sự lợi hại của ta." Mặt Thượng Quan Mạn Nhi dữ tợn, giận dữ nói.

Kèm theo là một tiếng hét thảm, "A. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đùa giỡn

Khuôn mặt Thượng Quan Mạn Nhi vặn vẹo, lời nói cực kỳ ác độc, "Tiện nhân, hôm nay bản tiểu thư sẽ cho người xuống địa ngục để thấy mặt Diêm Vương."

Dù sao Thượng Quan Mạn Nhi cũng là một nữ nhân yếu đuối, không có nội lực, nàng vừa nói xong, cả thân thể đã bị đánh bay.

"A. . . . ." Thượng Quan Mạn Nhi khở sở kêu thảm thiết.

"Người nào dám đả thương chủ tử, chắc chắn phải chết." Mặc nhân nhạt nói.

"Câu nô tài, người dám làm tổn thương nữ nhi của ta." Hà Viện Viện liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn Nhi đã được đỡ dậy, lại lạnh lùng nhìn Mặc và nói.

Vừa dứt lời, Hà Viện Viện dùng nội lực tiến lên tập kích Mặc, Mặc né tránh rất khéo léo, sau đó chân trước đá một cái, ngay giữa bụng của Hà Viện Viện.

"Mặc, người quên sao, chúng ta là người có văn hóa, đánh nhau sẽ tổn hại đến hình tượng của chúng ta, hơn nữa. . . . ." Thiên Thiên cười như không cười nhìn nhóm người bị ong mật chích sưng đỏ một vòng.

Mà mặt mấy người kia thì hung ác nhìn nàng, đặc biệt là Lý Thục Mẫn và Thượng Quan Diễm Nhi, nếu như ánh mắt có thể giết chết người, mình đã sớm bị ánh mắt của bọn họ giết chết. Trong lòng Thiên Thiên cười thầm.

"Tinh nhi, người có ngửi thấy một mùi hương quái dị hay không? Hơi thối và hơi ghê tởm." Thiên Thiên rút ra một cái khăn thêu từ trong tay áo, tay ngọc vung khăn thêu lên, bột màu trắng theo đó mà bay ra.

Lý Thục Mẫn nhìn Thiên Thiên trước mắt, tất cả mọi chuyện hôm nay, tiểu

tiện nhân này thay đổi, khác trước kia, còn nữa, mặt nàng rất đau, hôm nay nàng không thể tiếp tục ở chỗ này nữa, nàng phải trở về nghĩ biện pháp khác mới được.

"Hôm nay tạm thời bỏ qua cho tiện nhân này." Lý Thục Mẫn lạnh nhạt nói, "Đi, trở về phủ."

"Nương, chẳng lẽ bỏ qua cho tiện nhân này dễ dàng vậy sao, nàng dám thiết kế khiến ông mật chích chúng ta, nàng phải chết." Ánh mắt ác độc của Thượng Quan Diễm Nhi hung hăng trợn nhìn Thiên Thiên.

"Đúng vậy! Đại tỷ, chúng ta quyết không thể buông tha cho tiện nhân này như thế, chúng ta. . . . ." Hà Viện Viện còn chưa nói hết, thân thể mềm mại đã ngòai chồm hồm trên mặt đất.

Tiếp theo, thân thể của đám người Lý Thục Mẫn, Thượng Quan Diễm Nhi cũng mềm như bùn ngòai chồm hồm trên mặt đất, một chút sức sống cũng không có, đầu óc choáng váng.

"Tiểu thư, bọn đại phu nhân chịu quỳ xuống nói xin lỗi với tiểu thư rồi sao." Vẻ mặt Tinh nhi buồn cười nhìn nhóm người ngòai chồm hồm trên mặt đất.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy loại tình huống này, thật sự khiến nàng kích động!

"Tiện nhân, ngươi lại sử dụng cái chiêu gì? Vì sao thân thể của mỗi người chúng ta lại mềm yếu như thế? Còn đầu sao lại choáng váng?" Trong mắt Thượng Quan Diễm Nhi tràn đầy vẻ ác độc.

"Tỷ tỷ thật là biết nói đùa, sao Thiên Thiên có thể dùng chiêu trước mắt các người được chứ? Tỷ tỷ nói thân thể mềm, đầu choáng váng, chẳng lẽ những con ông mật vừa rồi có độc? Không được, tỷ tỷ cần phải nắm chặt thời gian đi khám bệnh. Không phải vậy. . . . ."

"Đùng" một tiếng, tim của đám người Lý Thục Mẫn đập lờ mấy nhịp, đặc biệt là Thượng Quan Diễm Nhi, sắc mặt nàng trắng bệch, nàng mới được phong làm Quý phi, còn chưa ngòai lên vị trí Hoàng hậu, nàng quyết không

thể chết.

"Nương, Diễm Nhi không muốn chết."

Ánh mắt Lý Thục Mẫn lóe lóe, đầu họ đang choáng váng, thân thể mềm nhũn như bùn, có dấu hiệu giống như bị trúng độc, nhưng. . . . .

"Thiên Thiên này không tiền các người." Xoay người rời đi, vừa đi chưa được mấy bước lại xoay người tiếp tục nói, "Đúng rồi, Thiên Thiên từng đọc sách, người bị trúng độc của ong mật, nếu trong vòng nửa canh giờ tới mà vẫn không giải được thì toàn thân sẽ bị rửa nát và chết."

Nhất thời, cả viện chỉ còn lại đám người Lý Thục Mẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Mấy người các người đứng lên nhanh một chút, dìu chúng ta trở về phủ." Thượng Quan Diễm Nhi gầm lên.

Nhưng thân thể mấy nha hoàn kia cũng mềm nhũn như bùn, đầu óc choáng váng, đầu còn sức để đứng lên.

"Thưa đại tiểu thư, nô tỳ không thể nào đứng dậy."

"Một đám phế vật!"

"Nương, chẳng lẽ chúng ta sẽ chết ở đây sao?" Thượng Quan Tiệp Nhi khóc.

Hà Viện Viện không nói.

"Chết? Chúng ta tuyệt không thể chết, cho dù phải bò cũng phải trở về." Lý Thục Mẫn lạnh lùng nói, nửa canh giờ, nàng phải nắm chặt thời gian.

"Nương, ta chính là Quý phi tương lai, sao có thể. . . . ." Thượng Quan Diễm Nhi lập tức hô.

"Không còn mạng, người lấy mạng đâu ra mà làm Quý phi." Lý Thục Mẫn

giận dữ mắg.

Sau khi nói xong, thân thể của nàng đã bắt đầu di chuyển từ từ đến cánh cửa.

"Đại tỹ, nếu bị người khác nhận ra, chắc chắn sẽ trở thành chuyện cười lớn." Hà Viện Viện mở miệng hô.

Dù nói thế nào, họ cũng là phu nhân và thiên kim Tể tướng, bò trở về như vậy không sợ bị người ta cười nhạo sao.

"Bộ dáng hiện giờ của chúng ta như vậy, còn ai có thể nhận ra chứ?" Lý Thục Mẫn lạnh lùng nói.

Bây giờ, trên mặt họ dày đặc những nốt sùng đỏ, căn bản không thể nào phân biệt với bộ dáng lúc trước.

Rất nhanh, mấy bóng người trên mặt đất liền nhúc nhích .

Cứ như vậy, đám người Lý Thục Mẫn, Thượng Quan Diễm Nhi giống như con rắn bò về Thượng Quan phủ.

"Tiểu thư. . . . . Tiểu thư, họ thật sự bò để trở về. Dọc theo đường đi, mặc dù không có người nhận ra thân phận của các nàng, nhưng vẫn bị mọi người nhìn và cười nhạo, tất cả tức giận trong lòng Tinh nhi đều được giải tỏa."

Từ bên ngoài, Tinh nhi trở về với vẻ mặt hưng phấn và nói.

"Chiêu của chủ tử thật đúng là cao tay!" Mặc vẫn nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

"Mặc, người đang khen ngợi ta sao?" Hiếm khi nghe thấy Mặc khen người khác, Thiên Thiên có chút kinh ngạc.

"Tiểu thư, Tinh nhi không hiểu về những con ong mật kia, chẳng lẽ chúng thật sự là ong mật độc sao?" Mặt Tinh nhi mù mịt và nói.

"Ha ha, đó là mùi hương tự động dẫn ong mật đến, ta chỉ dùng mùi hương

lên trên ghế trong hai canh giờ, hơn nữa rắc phấn hoa đặc chế của ta vào ghế, mùi hương này sẽ theo không khí vây quanh người ngồi ở trên ghế.

Đương nhiên ta đã sớm chuẩn bị những con ong mật kia xong, nhưng đó cũng không phải là ong mật độc, về việc thân thể họ như đồng bùn nhão, đầu óc choáng váng là do hít trúng độc hoa vụ.

Nhưng sau mười hai canh giờ sẽ khôi phục tỉnh táo, ta nói như vậy, chẳng qua là muốn các nàng vì mạng sống mà phải bỏ về thôi, ta chỉ muốn nhìn dáng vẻ chật vật nhất của những người này." Thiên Thiên khẽ cười nói.

"Hoá ra là như vậy, thảo nào tiểu thư lại cho chúng ta ăn dược hoàn, tiểu thư nghĩ thật chu đáo, nhưng nếu như vậy, vậy. . . . ." Tinh nhi dừng lại, không dám nói tiếp.

"Người sợ khi họ khỏi hẳn sẽ gây rối với ta lần nữa sao." Thiên Thiên khẽ cười.

Tinh nhi gật đầu.

Thiên Thiên không đáp, chỉ hơi nâng đôi môi đỏ mọng lên.

Còn Lý Thục Mẫn, năm đó mẫu thân chết đi chắc chắn có ẩn tình khác, không đơn giản là mất vì bệnh.

Thiên Thiên vẫn đang chìm trong suy nghĩ của mình thì bị một âm thanh nhàn nhạt cắt ngang.

"Chủ tử, có người tới."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Giăng co

Cả người Mặc lóe lên, biến mất khỏi phòng khách.

Bốn mắt nhìn nhau, áo tung bay nhẹ nhàng theo gió, không nói một lời nào, cứ nhìn nhau như vậy.

Nhưng nội tâm của mỗi người thì không thể bình tĩnh như vẻ bề ngoài, trong một khắc kia đã sớm phập phồng.

"Không có sự cho phép của chủ tử, người nên dừng bước ở đây." Mặc bình tĩnh lại và lạnh nhạt nói.

"Được rồi, xin thông báo một tiếng, Mộ Dung Hàn đến thăm." Người tới chính là Mộ Dung Hàn, đang mỉm cười, nhưng lại làm cho người ta không thể nào đoán được suy nghĩ của hắn.

Mặc ra hiệu cho người đứng sau, "Ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nàng." Trong lời nói mang theo vài phần sắc bén và ý lạnh.

"Ta cũng vậy." Khóe miệng Mộ Dung Hàn khẽ nâng lên.

Hai đạo ánh mắt lại tiếp tục giăng co lần nữa.

Sau khi Thiên Thiên nghe được người gác cổng bẩm báo, đi tới cửa đại môn thì thấy tình huống như vậy.

"Nếu như các người muốn tiếp tục nhìn nhau nữa, ta cũng không ngại. Nhưng các người nên nhìn trước tình huống xung quanh một chút rồi suy nghĩ thêm xem có muốn tiếp tục nữa hay không."

Ai, hai mỹ nam đứng song song ở trên đường phố phồn hoa nhìn nhau, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm, cũng rất dễ làm cho người ta đau lòng.

Sau khi Mặc và Mộ Dung Hàn trở lại bình thường thì nhìn theo phương

hướng mà Thiên Thiên chỉ, thật sự hành động của bọn hắn đã dẫn tới xôn xao không nhỏ.

Cách đó không xa có không ít nữ nhân tụ tập, khi Mặc và Mộ Dung Hàn cùng nhìn về phía họ thì bọn nữ tử rồi rít dùng khăn che kín mặt, do xấu hổ nên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhưng cặp mắt vẫn không nhìn được nhìn sang.

Đương nhiên trong đó cũng có một số ít nam tử, những nam tử kia đều là tướng công của mấy nữ nhân ở đó, trong mắt của bọn họ tràn đầy ghen tỵ, rồi rít hung hăng nhìn Mặc và Mộ Dung Hàn, thế nhưng khi bọn họ thấy Thiên Thiên thì ánh mắt phần hận chuyển thành ái mộ và lưu luyến si mê.

Đợi đến lúc ba người vào phủ, thật lâu sau họ mới rời đi.

"Vì sự hòa thuận và hạnh phúc của gia đình người ta, ta khuyên các người nên ít ra phố là được rồi." Thiên Thiên cười một tiếng, nhìn hai người mỹ nam này.

"Ách" Hai người sửng sốt, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường rất nhanh.

"Hàn, người tới là muốn nói cho ta biết hung thủ phía sau màn mà người tra được sao?" Thật ra thì nàng biết, dù nàng không có thông báo nơi mình ở, nhưng với năng lực của Mộ Dung Hàn thì việc tra ra chỗ ở của nàng cũng rất đơn giản.

"Còn chưa chắc chắn. Chẳng qua là hôm nay ta tới trước vì muốn thương lượng chuyện buôn bán kia." Thật ra thì mục đích chủ yếu của hắn là muốn gặp nàng, mặc dù biết ngày hôm đó nàng vẫn bình yên vô sự, nhưng trong lòng hắn chính là muốn gặp nàng.

"Ừ, vừa đúng lúc, ta đang muốn đi tìm người để thương lượng chuyện này." Kể từ sự kiện nổ tung vào hôm đó lại liên tiếp xảy ra những chuyện khác, chỉ có thể đè nén chuyện này xuống.

"Tĩnh nhi, người đi lấy viết trong phòng ta ra đây."

"Dạ, tiểu thư."

Một lúc lâu.

"Ta đã nói đại khái chi tiết căn kẽ rồi, phần còn lại liền giao cho ngươi và thợ của ngươi." Thiên Thiên giao cái trát (miếng gỗ nhỏ và mỏng dùng để viết chữ thời xưa) trên tay cho Mộ Dung Hàn và nói.

"Chắc hẳn ngươi còn có điều gì đó muốn nhờ ta giúp." Mộ Dung Hàn có ý khác, cười nói.

Mà Mặc lại nghiêm mặt nhìn Mộ Dung Hàn.

"Hàn, ta muốn nhờ ngươi giúp ta điều tra nguyên nhân thật sự của cái chết tám năm trước của mẫu thân ta và năm đó đã xảy ra những chuyện gì?" Nói không chừng Mộ Dung Hàn có khả năng tra rõ chuyện này, nếu thật sự giống như mình đoán, nhất định sẽ không bỏ qua cho Lý Thục Mẫn.

"Được." Trả lời ngắn gọn và rành mạch khiến Thiên Thiên nhất thời kinh ngạc, hẳn không hỏi lý do sao?

"Ngươi không hỏi ta lý do sao?"

"Chỉ cần là chuyện của ngươi, không cần bất kỳ lý do gì, ta đều sẽ ủng hộ ngươi." Về mặt Mộ Dung Hàn nhu hòa, nhìn Thiên Thiên và cười.

"Hàn, hi vọng ngươi còn nhớ rõ lời nói của ta ở khoang thuyền." Thiên Thiên nói nhàn nhạt.

"Ta nhớ, nhưng ngươi cũng không thể ngăn cản ta." Hàn cười nói, căn bản không ai có thể suy đoán ý tưởng trong lòng hắn.

Còn Mặc đang đứng bên cạnh, tay giấu trong áo đã nắm chặt.

Đêm khuya, ánh trăng đã sớm trốn vào trong tầng mây, không biết là không đành lòng hay là không muốn thấy một màn này.

Gió mát thổi lên, mặt hồ vốn bình tĩnh, nhất thời lại xuất hiện các làn sóng thay nhau nổi lên, có hai người đột nhiên bay lên, đánh nhau hai chưởng, hai thân thể rồi rít bay về phía sau, rồi sau đó song song xoay người rơi xuống đất.

Sau khi tất cả dừng lại, ánh trăng cũng cảm nhận được, từ trong mây nhảy ra ngoài, chiếu sáng hai người.

Khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, lộ ra vẻ lãnh tuấn sắc sảo; tròng mắt thâm thúy đen nhánh, màu sắc mê người; lông mày dày, sóng mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ lúc mở lúc đóng, "Không ngờ ngươi sẽ xuất hiện tại Tây Lũng quốc với thân phận như vậy."

Người nọ là Mặc, hắn vẫn luôn lạnh nhạt nhưng lúc này lại không lạnh nhạt.

"Ngươi cũng thế mà, quân gia, thân phận này tuyệt đối không thích hợp ngươi." Giọng nói lạnh lùng trong đêm khuya lại có thể rét lạnh như thế.

Tóc đen dài bay tán loạn trên bạch y, chỉ buộc một chút ở sau ót, toàn thân tản ra khí chất lạnh lẽo!

Ngũ quan như điêu khắc tản ra hơi thở lạnh lẽo, môi mỏng mím lại, ánh mắt thâm thúy không chạm đến đáy nhìn Mặc chằm chằm.

"Ngươi không nên đến gần nàng, ngươi biết rõ. . . . . , vì sao ngươi còn phải đến gần nàng?" Giọng của Mặc có chút dịu đi, nhưng ý lạnh trong mắt vẫn còn rất rõ ràng.

"Có rất nhiều chuyện không phải ngươi muốn không chế là không chế được, sự xuất hiện của ngươi cũng giống vậy thôi, phải không?"

"Đúng."

"Vì vậy chuyện giữa ta và nàng không cần ngươi nhúng tay." Giọng nói lạnh lùng.

"Không thể nào."

"Được, vậy chúng ta chỉ có thể hy vọng ngày đó sẽ không đến."

Nhưng bọn hắn không biết rằng, nguyên nhân xảy ra cũng vì hai người bọn họ, nếu như bọn họ có thể nhường nhịn lẫn nhau một bước, nói không chừng sẽ không xảy ra kết quả như thế rồi.

Nhưng ai có thể biết trước được đây?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Phô trương

Chớp mắt một cái, đã đến ngày 15 tháng này, hình như trời cao cũng biết hôm nay là ngày tốt, khí trời nắng ráo sáng sủa, thỉnh thoảng còn có gió mát thổi qua, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Trên phố xá phồn hoa, ba bóng dáng đang nhàn nhã đi dạo.

"Tiểu thư, qua mấy ngày rồi, tại sao những người đó vẫn chưa đến phiên toái tiểu thư đây?" Trong lòng Tinh nhi cực kỳ buồn bực, với tính tình của các nàng thì không thể bỏ qua được.

"Làm sao người biết bọn họ chưa tới?" Thiên Thiên không trả lời mà hỏi lại.

"A! Tới rồi sao? Sao Tinh nhi lại không biết?" Hét lên một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc và khó hiểu.

"Người cứ hỏi Mặc đó, hẳn biết rõ." Thiên Thiên mỉm cười.

Nếu như không có chuyện đêm đó, chắc hẳn nàng cũng sẽ không biết được chuyện này.

Hôm đó, ánh trăng lặn tròn vào bóng tối chính là vào tầng mây, không có ánh trăng chiếu rọi, thiên địa tối tăm, đưa tay còn không thấy được năm ngón.

Cũng chính vào lúc đó, nàng cảm thấy có người xông vào trong viện, hơn nữa không chỉ có một người, hơi thở nguy hiểm này càng ngày càng đến gần, nàng lập tức cảnh giác lên.

Không lâu sau, nàng nghe được tiếng va chạm rất yếu ớt, hình như là âm thanh thân thể bị ném trúng tường hoặc rơi xuống đất, nhưng sau đó thì không còn bất kỳ âm thanh nào nữa.

Rồi nàng cảm thấy một hơi thở quen thuộc, cả viện này chỉ có Mặc mới có bản lãnh đó thôi.

Mục đích của những người đó rất đơn giản, chính là lấy mạng nàng, mà người muốn mạng của nàng, nếu không phải là Lý Thục Mẫn thì chính là Thượng Quan Kiệt Hùng, tóm lại bọn họ đã động thủ với nàng, nàng quyết không thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Mặc cũng rất kỳ quái, kể từ hôm gặp Mộ Dung Hàn, Mặc đột nhiên nói hẩn là quản gia, không chỉ quản lý tất cả chuyện lớn nhỏ của phủ đệ, mà cũng phải bảo vệ an toàn của nàng bất cứ lúc nào.

Cho nên, hiện tại hẩn cũng đi theo nàng.

Tinh nhi nhìn Mặc ở bên cạnh một chút, muốn mở miệng lại không biết phải nói như thế nào, miệng nhỏ nhẩn giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không nói.

"Hôm nay là nhà nào thành thân? Cư nhiên lại lớn như thế, cả con đường cũng trang hoàng hỉ khí như thế."

Nhìn cả con đường toàn là không khí vui mừng, xa xa còn truyền tới âm thanh của kèn Xona, hôn sự này thật là phô trương đồng thời quy mô cũng rất lớn.

"Chẳng lẽ tiểu thư quên mất, hôm nay là ngày Hoàng thượng sắc phong phi cho Thượng Quan Diễm Nhi."

Thật ra, kể từ ngày đó, Tinh nhi hiểu được, dù nàng chỉ là một nha hoàn, nhưng nàng cũng là một người hiểu chuyện, Thượng Quan phủ lần áp tiểu thư như thế, mà hiện tại tiểu thư cũng đã rời đi Thượng Quan phủ, dĩ nhiên nàng sẽ không còn là nha hoàn của Thượng Quan phủ nữa.

"Ừ, hiểu rồi." Thiên Thiên cười rất hài lòng.

Đội ngũ rước dâu càng ngày càng đến gần phương hướng của Thiên Thiên, hình thức đứng là rất lớn, có hơn một trăm cung nữ đứng ở hai bên, thị vệ

đoán chừng cũng hơn trăm đi, còn kiệu hoa này, kiệu hoa ở đâu ra, hẳn là xe phượng của Hoàng hậu thì đúng hơn.

Đây là muốn phong phi hay là lập hậu?

"Bình thường Hoàng thượng sắc phong phi tử đâu cần phải làm long trọng như vậy, Long Khải Diêm đang cố ý hay là. . . . . , mục đích hẳn làm như vậy thật là ý vị sâu xa." Thiên Thiên cười nhìn xe phượng và người ngồi ở bên trong.

"Hẳn làm như vậy thật là ý vị sâu xa."

Thiên Thiên kinh ngạc nhìn Mặc ở phía sau, hiếm khi thấy hẳn mở miệng.

"Mặc, ngươi cũng cảm thấy hứng thú với hành động này của Long Khải Diêm? Hay là ngươi. . . . ." Chẳng lẽ Mặc biết Long Khải Diêm?

"Chủ tử, người nói đùa rồi, ta chỉ là một quản gia nho nhỏ, sao lại cảm thấy hứng thú với loại chuyện như vậy!" Mặc nhẹ nhàng nói qua.

Không nghe ra bất kỳ tình cảm gì, nhưng lại có cảm giác khí phách, chẳng nói ra được cảm giác gì. Thiên Thiên nhìn Mặc vô cùng thâm ý, hy vọng có thể tìm được một chút gì trên gương mặt bình tĩnh đó, đáng tiếc nàng cũng không tìm ra cái gì.

Hoàng cung, Lệ viện.

Đây là viện của Thượng Quan Diễm Nhi, nơi này được bố trí tràn đầy hỉ khí.

Lúc này, Thượng Quan Diễm Nhi đang ngồi trên hỉ giường lớn, miệng nàng khẽ nâng lên, hai mắt nhắm lại, trên mặt còn mang theo vài phần ngượng ngùng, bởi vì một chút nữa, ở nơi này, nàng sẽ phải cùng Hoàng thượng. . . . .

Hôm nay nàng cực kỳ uy phong, được ngồi xe phượng mà chỉ có Hoàng hậu mới có thể ngồi để vào cung , chắc là không lâu sau, nàng sẽ là Hoàng

hậu của Tây Lũng quốc rồi. Vừa nghĩ tới đó, trong lòng của nàng càng kích động hơn.

Từng canh giờ trôi qua, người nàng chờ đợi vẫn không xuất hiện, trong lòng bắt đầu gấp gáp.

"Nương nương, nô tỳ nghe được, Hoàng thượng đi chỗ Tuyết Quý phi đó." Một cung nữ hoảng hốt chạy vào, vừa thở không ra hơi vừa nói.

"Cái gì? Hôm nay là ngày của Bôn cung và Hoàng thượng, Hoàng thượng lại đi chỗ của nữ nhân khác sao." Thượng Quan Diễm Nhi giận dữ nói.

"Hồi nương nương, nô tỳ hỏi thăm được, Hoàng thượng thật sự là đi chỗ Tuyết Quý phi." Cung nữ bị lửa giận của Thượng Quan Diễm Nhi dọa cho run rẩy.

"Tuyết Quý phi này rốt cuộc là nhân vật nào?" Nàng muốn đọc tài hậu cung, lấy được sự sủng ái của Hoàng thượng, trước hết phải hiểu rõ lai lịch của những nữ nhân kia.

"Hồi nương nương, Tuyết Quý phi được vào cung sắc phong làm phi hai năm trước, nhưng Hoàng thượng chưa từng bước vào viện Tuyết Quý phi, mà Tuyết Quý phi thường trình diễn màn tự sát để hấp dẫn Hoàng thượng chú ý, nhưng chưa bao giờ thành công, lần này, Hoàng thượng đột nhiên cung chiêu Tuyết Quý phi thật sự làm người ta cảm thấy kinh ngạc."

"Vậy tại sao tối nay Hoàng thượng lại cung chiêu nữ nhân kia?" Cố tình chọn hôm nay, chẳng lẽ do nàng kia giờ trò gì? Hay là. . . . .

"Nô tỳ không biết."

"Đi xuống." Thượng Quan Diễm Nhi hận không được lập tức giết Tuyết Quý phi, dám để cho Hoàng thượng cung chiêu trong khoảng thời gian quan trọng như vậy, nếu như mình muốn tranh đoạt vị trí hoàng hậu thì trước hết phải giải quyết nữ nhân này xong.

Tuyết viện.

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng." Tuyết Diên thân nhiên nhìn nam tử trước mắt.

"Hôm nay trẫm tới đây, hình như ái phi không vui mừng." Long Khải Diêm nâng gương mặt nhỏ nhắn và tuyệt mỹ lên, khẽ cười nói.

"Nô tì không dám, Hoàng thượng có thể tới đây, nô tì cực kỳ vui mừng, nhưng nô tì vẫn luôn ghi nhớ lời nói lần trước của Hoàng thượng trong lòng."

Thái độ của Tuyết Diên rất tinh táo, nhưng nội tâm của nàng đã sớm quay cuồng, lúc chống lại con người thâm thúy kia, bức tường nàng tạo ra nhất thời bị phá vỡ, nhưng có một âm thanh khác nhắc nhở nàng, nàng phải nhớ kỹ lời mình đã nói.

"Thật sao? Ái phi đang oán hận trẫm sao? Hận trẫm vẫn lạnh nhạt với ái phi, trẫm không có tâm." Bàn tay Long Khải Diêm nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn khuynh thành và trắng nõn của Tuyết Diên.

"Nô tì không dám."

"Tối nay để trẫm phục vụ ái phi đi!" Khóe miệng nâng lên, nhìn rất tốt, nhưng đáy mắt lại có chút chán ghét.

Long Khải Diêm ôm Tuyết Diên đi về phía giường êm, nằm cạnh thân thể mềm mại, tấm màn rơi xuống, che kín một mảnh cảnh xuân bên trong.

Lúc này, nàng bối rối, không hiểu, vì sao hắn làm như vậy? Vào cung được hai năm hắn cũng không chủ động bước vào viện của nàng, chứ đừng nói cùng nàng. . . . . Nhưng hôm nay là ngày hắn phong phi, nếu cùng nàng. . .
. . .

Mà nàng lại không biết chân tướng tàn nhẫn như thế nào.

"Rầm rầm rầm" tiếng gõ cửa vang lên.

Nhìn thấy Mặc đi vào, đưa một kiện phong tín ra, "Chủ tử, đây là thư của người."

"Thư của ta?" Đâu có ai biết nàng ở đây, hơn nữa, ở trên đời này cũng có người viết thư cho mình sao?

Mở lá thư ra, vừa nhìn, chân mày hơi nhíu lại.

Sao nàng biết mình ở đây? Hơn nữa còn. . . . .

"Chủ tử. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thanh lâu

Thiên Thiên chau mày, Nghi Lan, cái tên này sắp bị quên lãng, nhưng sao nàng lại hẹn mình tới chỗ đó?

"Tinh nhi, người ở lại. Mặc, tối nay chúng ta đến thanh lâu lớn nhất ở Kinh Sư vui đùa một chút đi!" Chân mày nhú chặt hơi thả lỏng một chút, nhưng ý lạnh trong đáy mắt vẫn không mất đi.

"Tiểu thư, Tinh nhi. . . . ."

"Không cần nói, cứ làm như vậy."

Xuân Tiêu các.

Thiên Thiên mặc trang phục nam tử cùng Mặc bước vào Xuân Tiêu các, vừa bước vào, một trận xôn xao nhỏ nhủ liên vang lên.

"Hai vị công tử, chắc là lần đầu tiên tới! Công tử thật sự tới đúng địa phương rồi, mọi cô nương ở Xuân Tiêu các đều rất phi phàm, nhất định có thể khiến hai vị công tử vui vẻ." Một trung niên nữ tử khoảng hơn 30 tuổi mỉm cười tiếp đón, tuy tuổi tác và diện mạo không còn trẻ nhưng lại có một phong thái khác.

Đây chính là tú bà của Xuân Tiêu các.

Thiên Thiên không nói, chỉ lẳng lặng nhìn nơi làm người ta mất hồn này, Xuân Tiêu các là thanh lâu lớn nhất Kinh Sư, tuyệt đối là một hổ tiền.

Tú bà nghĩ rằng hai người này mới tới lần đầu nên có chút xấu hổ, vì vậy tiếp tục cười nói, "Hai vị công tử tới Xuân Tiêu các hôm nay thật là đúng dịp, hôm nay Xuân Tiêu các có hai người mới, đây tuyệt đối là hàng tốt nhất, chắc chắn hai vị công tử sẽ thích."

Lông mày Thiên Thiên nhú lại, lạnh nhạt nói, "Vũ Thường tiểu thư có đây

không?"

Trong thư viết rằng chỉ cần nói ra tên Vũ Thường, sẽ có người dẫn mình đi gặp nàng.

Hai mắt tú bà híp thành một đường ngang, cười toe toét, "Ha ha, thì ra là công tử nhìn trúng Vũ Thường, Vũ Thường là một cô nương không dễ dàng gặp khách trong Xuân Tiêu các, để ta tự dẫn công tử đến khuê phòng của Vũ Thường tiểu thư!"

Đi theo tú bà lên lầu hai, phía trước là từng gian sương phòng, mãi khi đến một gian sương phòng ở giữa các gian kia thì tú bà dừng bước, "Hai vị công tử, Vũ Thường cô nương đang ở bên trong, mong công tử chơi vui vẻ."

"Chủ tử. . . . ."

Thiên Thiên cười cười, "Mặc, nghe tú bà nói tối nay sẽ có hai người mới, hơn nữa còn là hàng thượng đẳng, có muốn dẫn một người về phủ hay không?"

Thiên Thiên đùa giỡn.

Sắc mặt của Mặc trầm xuống.

"Được rồi được rồi, giỡn thôi mà."

Thiên Thiên lắc đầu cười khẽ, dù sắc mặt kia có đen một chút nhưng vẫn đẹp trai như vậy, aiz, người đẹp trai thì vẻ mặt nào cũng đẹp trai.

Đẩy cửa vào trong phòng, bên trong bố trí rất trang nhã, không thích hợp với Xuân Tiêu các.

"Người đã đến rồi!" Một đạo âm thanh lạnh lạnh từ bên trong truyền đến.

Nhìn về phía âm thanh phát ra, lại không thấy được dung mạo của người nọ, chỉ có thể thấy được bóng lưng.

"Ta không tới đây để xem bóng lưng của ngươi." Một câu nói bất chợt vang lên.

Người nọ xoay người rồi nhìn kỹ dung mạo Thiên Thiên, sau đó lại quỳ trên mặt đất, thật khiến người ta kinh ngạc, "Nghị Lan cầu xin Vương phi cứu mạng của tiểu nữ tử."

Khác hoàn toàn với giọng nói vừa nãy, lúc này nàng rất thành khẩn nhưng Thiên Thiên lại có một cảm giác khác.

"Nghị phi nương nương nói đùa, ngươi đã biết được chỗ ở hiện tại của ta, sao lại không biết rằng ta đã không còn là Vương phi gì rồi, hả? Ta có tài đức gì mà cứu ngươi?" Thiên Thiên chậm rãi ngồi xuống cũng cười nói.

"Bây giờ, ta không phải là nương nương gì hết, ta bị người khác hãm hại, may mắn có thể trốn thoát, nếu không ta đã sớm bị người khác hại chết rồi." Nghị Lan nói từ từ.

"Việc này đâu có liên quan đến ta đâu?" Đúng là buồn cười, gọi mình tới đây để nghe về cảnh ngộ của nàng sao?

"Lần đầu vô tình gặp nhau, ta nhận ra nha hoàn bên cạnh ngươi, từ đó ta phát hiện diện mạo thật sự của ngươi, trực giác nói cho ta biết, ngươi là người duy nhất có thể cứu ta." Lúc này, Nghị Lan không còn tỏ vẻ cao ngạo như ban đầu.

"Vì sao ta phải cứu ngươi?" Trước kia, nàng ta vẫn có ích, nhưng bây giờ thì không còn giá trị lợi dụng nữa.

"Ta biết rõ, đối với ngươi bây giờ, ta không có giá trị gì, nhưng ta bảo đảm, trong vòng ba tháng, ta nhất định sẽ khiến ngươi không hối hận khi đã cứu ta."

Thiên Thiên nhìn gương mặt này, suy tư một lúc, "Được, cho ngươi ở lại tạm ba tháng."

"Tạ tiểu thư."

"Đi thay đồ này vào."

Đợi Nghi Lan rời đi, Mặc mới mở miệng hỏi, "Chủ tử, vì sao ngươi phải nhận nàng?"

Hắn cảm thấy, dù nội lực của nữ tử này không thâm hậu, nhưng cũng không yếu, một người như vậy đâu cần chủ tử phải cứu giúp, rõ ràng là có mục đích nên mới đến gần chủ tử.

"Ngươi cũng cảm thấy?" Thiên Thiên cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng Nghi Lan là một người có võ công, vì sao còn phải xin nàng cứu giúp? Rốt cuộc nàng có mục đích gì? Đến lúc đó, nàng muốn nhìn một chút.

Mặc gật đầu.

"Dù sao đặt kẻ địch dưới mắt mình cũng tốt hơn là để nàng núp trong bóng tối."

Đột nhiên một âm thanh huyền ảo từ lầu dưới truyền đến, "Các vị khách quan, trọng tâm chính tối nay sắp bắt đầu."

"Mặc, chúng ta đi xem một tí đi, dung mạo cỡ nào có thể làm tú bà kêu gào là hàng thượng đẳng?" Nếu đã tới, vậy thì tìm hiểu thêm về thanh lâu ở cổ đại cũng được.

Lúc chuẩn bị rẽ xuống lầu dưới thì không cẩn thận đụng phải một nam tử đang vội vàng lên lầu.

"Thật xin lỗi." Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn nam tử kia, vừa nhìn liền sửng sốt.

Hiên Viên Hạo, Tả Tể tướng của Tây Lũng quốc, là nam tử nhưng lại đẹp hơn nữ tử, hắn sẽ xuất hiện ở đây sao, nhìn bộ dáng gấp gấp như vậy, có phải Long Khải Kỳ cũng ở đây hay không?

"Công tử không có bị thương chứ!" Hạo nhìn nam tử trước mắt, mặt như

ngọc, môi hồng răng trắng như thoa phấn, nhưng lại khiến hấn có một cảm giác quen thuộc.

"Vị công tử này, trước đây chúng ta có gặp nhau lần nào chưa, nhìn người rất quen mặt." Hạo tò mò hỏi.

"Người muốn làm quen sao?"

"Ách" Hiên Viên Hạo kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có người nói hấn như vậy, hơn nữa đối phương còn là một nam tử.

"Nếu như người muốn làm quen với ta, vậy thì phương thức này quá quê mùa.

Hơn nữa, ta là nam tử, mà người chắc chắn cũng là nam tử, người làm quen bằng phương thức này rất dễ làm người khác lầm tưởng là chúng ta đoạn tụ, tốt nhất là ta nên nhanh chóng rời đi, ta không muốn bị người khác hiểu lầm, ta chính là một nam tử bình thường."

Thiên Thiên nhân nhật nói xong, nhưng trong lòng của nàng đã cười nghiêng ngả, đặc biệt khi thấy gương mặt căng thẳng đó, nàng không thể nhịn được nữa và cười ra thật to.

Nhìn bóng dáng rời đi, sắc mặt của Hạo đen thui, lần đầu tiên trong đời có người nói hấn đoạn tụ, tay nắm thành quyền, hấn vô cùng cố gắng kiềm chế tức giận.

"Ha ha ha"

Nhìn vẻ mặt nam tử căng thẳng, nàng không thể tiếp tục nhịn nữa nên cười lớn.

Nếu như có lần sau, nàng sẽ cho hấn biết kết quả khi chọc tới nàng, mặc dù hấn giúp mình, nhưng hấn lại dám dùng thủ đoạn ti tiện như thế, thật không thể tha thứ.

Khi Thiên Thiên đi tới lầu một thì vừa lúc thấy vị tú bà muôn hình muôn vẻ

bước lên đài cao, mà người xông xáo dưới đài cũng an tĩnh lại.

"Nhờ các vị gia nể mặt, hạ cố đến Xuân Tiêu các chơi, tối nay Xuân Tiêu các đặc biệt chuẩn bị hai hàng thượng phẩm vì các vị gia, họ đều có thể dung mạo tuyệt sắc, có tài nghệ siêu quần, người nào trả giá cao thì được. Phía dưới chính là vị thứ nhất của chúng tôi, Lạc Sương cô nương."

Lời vừa dứt, người ở dưới đài lập tức rối loạn lên lần nữa.

Nói xong, một nữ tử mặc y phục màu trắng vũ động thân thể ở trên đài theo tiếng đàn, kỹ thuật nhảy rất tự nhiên, uyển chuyển, hơn nữa bạch y cũng chuyển động theo, khiến người khác lầm tưởng như là tiên nữ hạ phàm.

Trên mặt Lạc Sương dùng một cái khăn lụa thật mỏng che kín, chỉ lộ đôi mắt câu hồn, mê người ra một chút.

Múa xong, Lạc Sương lấy khăn lụa trên mặt xuống, lộ ra dung mạo tuyệt sắc, không trách được tú bà lại có thể tự tin như vậy, thì ra hàng thượng đẳng là như thế.

Năm trăm lượng, tối nay Lạc Sương bị dẫn đi như vậy, để lấy được người đẹp, những người này đúng là chịu chơi, đây cũng chỉ là biện pháp kiếm tiền.

Thứ nhất đã tốt như thế, chẳng phải thứ hai sẽ tốt hơn sao.

Mọi người kéo dài cổ muốn nhìn vị mỹ nữ này.

Một nữ tử mặc xiêm áo màu hồng nhạt ngồi ở trên đài cao, tay ngọc thon dài nhẹ nhàng khảy dây đàn, tiếng đàn động lòng người truyền vào tai mỗi người, bọn họ như si như say hưởng thụ tiếng đàn tuyệt vời này.

Một khúc xong, nữ tử cũng lấy khăn che mặt xuống, mọi người thở hắt vì kinh ngạc, vẻ mặt khuynh tâm và dâm uế rồi rít lộ ra.

"Một vạn lượng, ta mua cô gái này." Thiên Thiên hô to.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tranh nhau

"Chủ tử. . . . ." Mặc đột nhiên có cảm giác bất đắc dĩ, chẳng lẽ chủ tử thật sự quyết định mua nàng kia cho mình, hay là. . . . .

"1,5 vạn" Một đạo âm thanh nhàn nhạt vang lên trong lúc mọi người đang xôn xao huyên náo.

Mọi người nhìn về nơi phát ra thì thấy một nam tử với phong thái hiên ngang, tướng mạo đẹp như Phan An, đang đứng trên bậc thang, mọi người lại xôn xao lần nữa.

Hiên Viên Hạo? Hắn nâng giá với mình sao? Chỉ vì chuyện vừa rồi thôi, đồ nam nhân keo kiệt. Trong lòng Thiên Thiên âm thầm mắng.

"Ba vạn lượng."

"Bốn vạn lượng"

. . . . .

Giá tiền rất nhanh đã bị nâng lên thành mười vạn lượng.

"Tiểu nữ Như Huyền được mấy vị công tử yêu thương, đương nhiên Như Huyền rất vui mừng, mặc dù Như Huyền là một nữ tử phong trần nhưng Như Huyền đã từng thề rằng, ai trả lời được câu hỏi của Như Huyền, Như Huyền sẽ sống cả đời vì người đó." Tiếng nói êm tai như chim oanh hót làm mọi người an tĩnh lại, nàng không chỉ đẹp người, ngay cả âm thanh cũng hay như vậy.

Thú vị, lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử này, nàng liền phát hiện, nữ tử này tuyệt đối không phải là nữ nhân chốn thanh lâu, lời nói tối nay của nàng càng khẳng định thêm suy nghĩ của mình là đúng.

Thiên Thiên cười khẽ nhìn nữ tử trên đài cao.

"Được, Như Huyền cô nương cứ hỏi đi."

Mà Hiên Viên Hạo trên bậc thang cũng mỉm cười nói, "Mời ra đây!"

"Làm sao có thể khiến Như Huyền cảm thấy hạnh phúc?"

Người ở dưới đài hoàn toàn không ngờ một nữ tử thanh lâu có thể nói như vậy, trong thời đại này, cho dù nàng đẹp như thế nào thì nàng cũng chỉ là một nữ tử thanh lâu.

Hiên Viên Hạo khẽ cười một tiếng, "Có thể được nam tử sủng ái cả đời, tự nhiên cảm thấy hạnh phúc."

Một nữ nhân, bất kể nàng có tướng mạo như thế nào, chỉ cần nàng được nam tử yêu cả đời, đương nhiên nàng sẽ hạnh phúc.

"Không sai, bất kể một nữ tử như thế nào, thùy mị ra sao, chỉ khi có được một nam tử yêu mình và mình cũng yêu nam tử kia thì đó mới là hạnh phúc, nhưng mà, vị công tử này, người chắc chắn có thể cho Như Huyền một tình yêu như vậy sao?" Trên mặt Như Huyền hình như có chút ưu sầu nhàn nhạt, nhưng lại không ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng.

Ha ha, thấy bộ dạng kinh ngạc của Hiên Viên Hạo khiến tâm tình nàng rất tốt, nhưng từ trong mắt của hắn, nàng không thấy được sự ái mộ, hắn không thể bị Như Huyền hấp dẫn, vậy là hắn chỉ muốn nâng giá với mình thôi, thật sự là một nam nhân nhỏ mọn.

"Ở nơi nam tôn nữ ti này, Như Huyền cô nương, người chắc rằng có thể tìm được nam tử như thế sao?"

"Vị công tử này, Như Huyền biết điều này không phù hợp với thực tế lắm, hơn nữa Như Huyền chỉ là một nữ tử phong trần, nhưng thân là một nữ nhân, sao lại không hy vọng có thể tìm được một nam tử yêu mình và chính mình cũng yêu người đó chứ." Nghe có chút thương cảm, giống như nàng đã từng trải qua một mối tình khắc cốt ghi tâm, làm cho người ta nảy sinh lòng yêu thương.

"Nhu Huyền cô nương, ta thắng thần nói cho ngươi biết, ta không thể cho ngươi hạnh phúc, nhưng ta có thể cho ngươi một không gian tự do tuyệt đối, hơn nữa còn có thể giúp ngươi tìm được người mà ngươi yêu, về việc hẳn có yêu ngươi hay không là chuyện của ngươi.

Đồng thời, ngươi cũng không cần buông tha người trong lòng vì một số điều kiện bên ngoài, bởi vì ta sẽ giúp ngươi."

Mới vừa rồi, nàng nhìn thấy đau đớn thoáng qua trong mắt Như Huyền, thật sự là Như Huyền đã trải qua một mối tình, Thiên Thiên cười khẽ nói.

"Ngươi có điều kiện gì?" Trên đời này không có chuyện tốt như vậy, đặc biệt là khi xảy ra ở trên người nàng.

"Ta có thể giúp ngươi lấy được thứ mà ngươi muốn, ngươi cũng vậy, giúp ta lấy được thứ mà ta muốn."

Mọi người vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết đoạn đối thoại của bọn họ thì đã nghe được âm thanh như chim oanh hót vang lên lần nữa.

"Được, ta đồng ý với ngươi. Mẹ, nữ nhi Như Huyền đã quyết định, đồng ý bán cho vị công tử này với giá một vạn lượng rồi." Như Huyền xoay người nhìn về phía tú bà và nhẹ giọng nói.

"Một vạn lượng?" Vừa rồi rõ ràng kêu giá đến mười vạn lượng, sao bây giờ lại phải bán cô nương mà nàng hài lòng nhất đi chỉ với giá một vạn, thế nhưng. . . . .

"Được. Bắt đầu từ hôm nay, Như Huyền cô nương chính là người của vị công tử này." Trái tim tú bà nhỏ máu mãnh liệt, dù nàng đau lòng, nhưng, Như Huyền cô nương này tự nguyện đi tới Xuân Tiêu các, hơn nữa mình cũng không có khế ước bán thân của nàng.

Có thể kiếm được một vạn lượng, vậy cũng không tệ.

Mọi người dưới đài há to miệng, một vạn lượng? Không phải là mười vạn

lượng sao?

Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hạo với ánh mắt khoe khoang, hình như muốn nói, "Người đoạn tụ như người không cần nữ nhân bên cạnh."

Thân thể Hiên Viên Hạo tản ra khí lạnh, cặp mắt đỏ lên, đôi tay nắm chặt thành quyền, tối nay, hắn bị cùng một nam tử chọc giận.

"Bùm" một tiếng, Hiên Viên Hạo đá văng cửa phòng, hai người bên trong sững sốt một chút.

Hiên Viên Hạo vẫn luôn tao nhã lịch sự, trên mặt luôn nở nụ cười như không cười, nhưng tối nay, đã là lần thứ hai khiến hắn giận dữ đá văng cửa phòng như thế rồi.

Lúc này, hắn cũng đi vào với vẻ mặt tức giận, căng thẳng nhưng lần này lại sâu hơn, toàn thân tản ra khí lạnh.

"Ai có thể khiến cho Hạo luôn luôn nho nhã của chúng ta tức giận như thế?" Đối với sự tức giận này, Mộ Dung Hàn không để ý, vẫn cười nói.

Hiên Viên Hạo không nói, chỉ nằm lẳng lẳng trên ghế buồn bực uống rượu, hắn tuyệt đối sẽ không nói chuyện này ra, nếu không sẽ bị bọn họ cười nhạo, khi nào có cơ hội hắn nhất định phải đối phó tiểu tử kia.

Thật ra, Mộ Dung Hàn và Long Khải Kỳ cũng đoán được sơ sơ.

Vừa này, bọn họ cũng nhìn thấy, mặc dù bọn họ không biết lý do khiến Hạo đi ra ngoài kêu giá, nhưng bọn họ không nghĩ rằng Hạo là một nam tử hẹp hòi, sẽ tức giận vì không có được cô nương kia, mà Hạo sẽ không coi trọng nàng kia, chắc chắn bên trong còn có chuyện khác xảy ra.

Dù Mộ Dung Hàn chỉ thấy bóng lưng của nam tử kia, nhưng rõ ràng, trong lòng hắn đã biết nam tử kia là ai? Hơn nữa, vị nam tử sau lưng nàng, hắn không còn xa lạ nữa.

Còn Long Khải Kỳ thì cảm thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi

đã từng gặp qua ở đâu?

"Hàn, nghe nói cửa hàng của Tứ gia ở đối diện với Túy Hương lâu đã bị người thu mua?" Long Khải Kỳ thu hồi ánh mắt từ trên người Hạo, nhàn nhạt nói.

"Ừ, ta đã phái người đi điều tra rồi, chính xác là bị người thu mua." Mộ Dung Hàn gật đầu nói, nhưng hắn cũng không dừng ham muốn uống rượu lại.

"Nếu như cần giúp một tay, cứ mở miệng."

"Ừ."

Long Khải Kỳ liếc mắt nhìn Hàn chăm chăm, sau đó cười nói, "Tối nay không say không về."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vào cung

Hôm sau, Thiên Thiên đã biết được một số chuyện thông qua Nghi Lan, nàng rời khỏi Kỳ Vương phủ là vì từ trên xuống dưới cả vương phủ đã biết được chuyện mình tặng 50 con vương bát làm lễ vật cho Long Khải Kỳ, mà hàm ý trong đó đương nhiên bị người trong phủ xôn xao truyền đi.

Không trách được Long Khải Kỳ lại đột nhiên xuất hiện ở Tâm Thảm viện vào lúc đó, thì ra là vậy, hẳn không muốn chuyện này bị lan rộng ra ngoài.

Nghi Lan cũng nói, đều là do một tiểu thiếp tên Lăng Xảo Nhi gây nên, Lăng Xảo Nhi làm vậy vì muốn thay thế vị trí của Nghi Lan, từ đó leo lên vị trí Vương phi.

Vị trí kia thật sự quan trọng như thế sao?

"Bắt đầu từ hôm nay, Nghi Lan đã chết, ngươi sẽ dùng thân phận Dịch Yên này để sống ở bên cạnh ta!" Thiên Thiên lạnh nhạt nói.

Mặc dù vẫn không biết thật sự nàng đến gần mình là vì mục đích gì, cũng không biết giữ nàng tạm thời ở lại bên cạnh mình sẽ xảy ra chuyện gì? Không biết quyết định của mình có chính xác hay không?

"Dịch Yên hiền." Trong mắt Dịch Yên thoáng qua kinh ngạc, không ngờ diện mạo thật của nàng lại xinh đẹp như vậy.

Thì ra, sự ngu dốt, mềm yếu, xấu xí trước kia chỉ là nguy trang của nàng, không ngờ nàng lại lãnh diễm và thông minh như thế.

"Nhu Huyền, bây giờ ngươi biết vì sao ta lại nói không thể cho ngươi hạnh phúc chứ?" Thiên Thiên nhìn về phía Như Huyền vẫn đang tỉnh táo và giữ vững nụ cười.

"Nhu Huyền đã sớm đánh mất hạnh phúc, Như Huyền không dám hy vọng xa vời nữa rồi." Mỗi khi Như Huyền nói đến hạnh phúc thì trong mắt của

nàng luôn thương cảm và đau lòng như vậy, đối với thân phận của nàng, Thiên Thiên cũng không cảm thấy kinh ngạc, vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

"Ta cũng đã nói qua, ta cho người quyền tự do tuyệt đối, mà người cũng có thể tiếp tục tìm người trong lòng của người." Nàng rút cuộc đã trải qua một tình yêu như thế nào?

"Ta phải sống bên cạnh người với thân phận như thế nào?"

"Trợ thủ đắc lực của ta, ta tin người có năng lực đó." Đây là nguyên nhân khiến nàng không tiếc giá cao mà tranh giành với Hiên Viên Hạo, nàng rất tin tưởng Như Huyền có thể trở thành trợ thủ đắc lực của mình.

Mặc lẳng lẳng nhìn ở bên cạnh, khuôn mặt trầm tư, không biết là đang suy nghĩ gì? Mặc dù sắc mặt vẫn thật bình tĩnh, nhưng nội tâm càng ngày càng nặng nề.

"Tiểu thư, người trong hoàng cung đến, nói là theo lệnh của Đức Quý phi, tới đón tiểu thư vào cung." Âm thanh Tinh nhi như cái loa lớn truyền từ bên ngoài vào.

Chân mày Thiên Thiên nhíu lại, Đức Quý phi?

"Tiểu thư, Đức Quý phi chính là Thượng Quan Diễm Nhi mới được sắc phong hôm qua." Dịch Yên giải thích.

Thì ra là nàng, không ngờ chỉ mới được phong phi, nhanh như vậy đã muốn dùng quyền lợi gây sự với mình.

"Chủ tử, nô tài sẽ vào cung với chủ tử." Hoàng cung là nơi có thể mất mạng bất cứ lúc nào, hẳn phải bảo vệ nàng.

"Tiểu thư thật sự muốn vào cung?" Tinh nhi đi tới bên cạnh Thiên Thiên, lo lắng hỏi.

"Dĩ nhiên, nếu như không đi chẳng phải là đối nghịch với hoàng gia sao." Nàng cũng muốn xem Thượng Quan Diễm Nhi lại định giở trò gì.

"Đề Tinh nhi giúp tiểu thư thay đồ trang điểm." Tinh nhi biết chuyện mà tiểu thư quyết định thì không thể nào thay đổi, trong lòng chỉ có thể van xin thượng đế phù hộ tiểu thư.

"Không cần, Dịch Yên, hôm nay ngươi hãy tiến cung với ta đi!" Nàng cảm thấy cách ăn mặc hôm nay rất phù hợp, không cần phải cố ý sửa soạn.

"Tiểu thư. . . . ."

"Chủ tử. . . . ."

Tinh nhi và Mặc đồng thời mở miệng, họ đều đang lo lắng, vì họ sợ Dịch Yên sẽ gây bất lợi cho nàng.

"Yên tâm, ta sẽ không sao." Thiên Thiên dĩ nhiên biết bọn họ đang lo lắng điều gì, nhưng lần này nàng mang Dịch Yên đi, còn có một mục đích khác.

Hoàng cung.

Hoàng cung thật đúng là nơi lớn nhất, sang trọng nhất thiên hạ, nơi này có tài phú vô tận, có quyền lợi và địa vị mà người trong thiên hạ hâm mộ, nhưng đây cũng là nơi làm cho người ta đau buồn.

Ba nghìn mỹ nữ, không phải ai cũng có thể được Hoàng thượng cung chiều, nói cách khác, có người từ khi vào cung cho đến chết, còn chưa thấy mặt Hoàng thượng lần nào, không biết đây là bi ai hay là vinh hạnh.

"Các ngươi có nghe nói không, tối hôm qua Hoàng thượng không có đến chỗ Đức quý phi, mà đến chỗ Tuyết Quý phi vẫn bị lạnh nhạt, ta thấy Tuyết Quý phi sắp đổi đời rồi."

"Đúng a! Cuối cùng Tuyết Quý phi cũng hết khổ rồi, mỹ nhân mềm mại như nàng đã bị Hoàng thượng lạnh nhạt hai năm."

"Còn chưa chắc."

"Nghe nói Đức Quý phi đến cung bằng xe phượng dành riêng cho Hoàng hậu, Hoàng thượng lại không giữ thể diện cho Đức quý phi, chọn ngày động phòng mà cung chiều người khác, hậu cung sắp không bình tĩnh rồi."

Thiên Thiên an tĩnh nghe hai tiểu thái giám nói chuyện, nơi nào có người ở, tự nhiên sẽ có chuyện phiếm để tán gẫu.

"Tiểu thư. . . . ."

Thiên Thiên ra ý bảo Dịch Yên không cần nói nữa.

Ở trong hoàng cung, ít nói là được, rõ ràng, thái giám trong viện Thượng Quan Diễm Nhi còn không có lên tiếng, thì người ngoài cung như bọn họ càng không nên lên tiếng, hơn nữa, nàng cũng không cần nói làm gì.

Lệ viện.

Khi Thượng Quan Diễm Nhi nhìn thấy Thiên Thiên thì cười lạnh, hôm nay nàng sẽ cho tiện nhân kia biết sự lợi hại của mình.

"Dân nữ tham kiến nương nương."

Trong mắt vừa mới lóe lên vẻ ác độc rõ ràng như thế, sao nàng lại không thấy, Thiên Thiên cười lạnh.

"Người có biết lý do hôm nay Bồn cung cho truyền người vào cung không?" Thượng Quan Diễm Nhi đuổi bọn hạ nhân ra ngoài, giọng nói sắc bén.

"Ta không phải là con giun trong bụng của người, sao có thể biết được?"

"Hừ, kẻ tiện nhân, hiện tại Bồn cung Đức Quý phi cao quý, người chỉ là đồ dê tiện bị Kỳ vương gia đùa bỡn qua, Bồn cung muốn người chết, quả thật đơn giản như bóp chết một con kiến." Thượng Quan Diễm Nhi nói cực kỳ cao ngạo, đáy mắt là vẻ ác độc và khinh thường.

"Cao quý? Ha ha" Nhị không được cười lạnh, nữ nhân này đúng là coi

trọng thân phận, từ khi nàng tới dị thế, mỗi lần nàng ta xuất hiện đều sẽ nhắc tới cái này, nếu nàng bị người đời phỉ nhổ thì sẽ thế nào đây?

"Người. . . . . Người cười cái gì?" Thượng Quan Diễm Nhi nhìn nụ cười thoáng qua, có chút cảm giác không được tự nhiên.

"Coi như người có quyền lợi cao hơn nữa, người cũng chỉ là một bao cát mặc cho người khác định đoạt, loại quyền lợi đầy tớ như người, người cảm thấy rất cao ngạo sao?"

Hôm qua, người vào cung rất hoành tráng, nhưng lại chỉ có một mình trông phòng, thật khiến người ta nhạo báng."

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Thượng Quan Diễm Nhi, lòng nàng cười lạnh.

"Vậy thì thế nào, hôm nay ta sẽ cho tiện nhân như người đi gặp Diêm Vương." Thượng Quan Diễm Nhi tức giận nói, ". . . . ."

Lời còn chưa nói hết, nhân lúc nàng sắp mở miệng, Thiên Thiên nhanh chóng nhét viên thuốc trong tay vào miệng của Thượng Quan Diễm Nhi.

"Khụ khụ, người. . . . . người cho Bồn cung ăn cái gì?" Thượng Quan Diễm Nhi tức giận, muốn phun viên thuốc kia ra, đáng tiếc. . . . .

"Không có gì, chỉ là một viên thuốc khiến người khổ sở không chịu nổi, da ngứa vô cùng, làn da trắng nõn nhẵn nhụi kia sẽ từ từ thói rửa trôi." Thiên Thiên khẽ cười nói.

"Người nghĩ rằng Bồn cung sẽ tin tưởng người sao?" Lần trước cũng giống thế này, cuối cùng mới biết được ong mật hôm đó chỉ là ong mật bình thường, không hề có kịch độc, mà thân thể họ mềm như bùn, đó là vì họ hít trúng độc hoa vụ, sau mười hai canh giờ sẽ bình an.

"Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, người cho rằng ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho người lúc nào cũng muốn ta chết sao?" Mang theo vài phần tàn nhẫn, vài phần lạnh lẽo, làm cho người ta không rét mà run.

Đứng bên cạnh, Dịch Yên nhất thời phát hiện nữ tử trước mắt này giống như Tu La địa ngục, có thể lấy tính mạng người ta bất cứ lúc nào, trong mắt nàng thoáng qua vẻ sợ hãi.

Thượng Quan Diễm Nhi sững sờ nhìn nàng, đây là người mà trước kia vẫn bị mình lấn ép sao? Vì sao nội tâm của mình lại sợ hãi, còn ánh mắt đó, lạnh quá, thật là khủng khiếp.

Đúng lúc này, một âm thanh bén nhọn vang lên, "Hoàng thượng giá lâm!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trùng phạt nhỏ

Một nam tử mặc long bào màu vàng đi vào, Hoa Xảo tiết lần trước cũng không nhìn kỹ Long Khải Diêm này.

Hôm nay, hắn không đội vương miện. Đôi mắt rất đẹp, thâm thúy tĩnh mịch, xanh thẳm như biển rộng ban đêm, cũng lạnh lẽo như biển rộng ban đêm. Mũi dọc dừa, môi đỏ như vẽ, da trắng nõn nà, mơ hồ tỏa ra khí phách.

Thượng Quan Diễm Nhi nhanh trí nghĩ, cho dù con tiện nhân kia nói đúng, mình chết cũng muốn kéo nàng theo, hơn nữa, nàng luôn cảm thấy tiện nhân này không thể nào hạ độc mình giữa ban ngày ban mặt được.

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng"

"Dân nữ tham kiến Hoàng thượng"

Thật ra, lúc mới bước vào, hắn liền phát hiện một nữ tử đang đứng ở đó, mặc dù không thấy rõ dung mạo, nhưng trên người nàng tỏa ra khí phách, toàn thân áo trắng, vẻ thanh nhã như thế, đây là người nào?

"Hoàng thượng. . . . ., nô tì không thể phục vụ Hoàng thượng nữa rồi, nô tì. . . . ." Thượng Quan Diễm Nhi bước nhanh chóng đi tới bên cạnh Long Khải Diêm, dáng vẻ đáng thương thật khiến người ta thương yêu.

Thiên Thiên nhìn và cười nhạt.

"Ái phi cảm thấy thế nào?" Trên mặt Long Khải Diêm tràn đầy thương yêu, vẻ mặt nhu hòa, nhưng đáy mắt thoáng qua ý lạnh.

"Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi tứ muội đã cho nô tì ăn một loại thuốc, thế nhưng lại là độc dược, nô tì sẽ từ từ chết đi. Hoàng thượng. . . . . Nô tì. . . . ." Mặc kệ con tiện nhân kia nói đúng hay không, chỉ cần có Hoàng thượng ở đây, nàng sẽ khiến tiện nhân này không thể nào bước ra khỏi hoàng cung.

Long Khải Diêm mới nhìn rõ dung mạo của nàng, nàng chính là Thượng Quan Thiên Thiên trong truyền thuyết, nhưng tại sao lại khác với truyền thuyết nhiều như vậy.

Nhan sắc không trang điểm mà vẫn sáng như ánh bình minh, ngón tay búp măng, da trắng nõn nà, một nữ tử như vậy có thể là Thượng Quan Thiên Thiên cực kỳ xấu xí ư?

"Hoàng thượng, giờ phút này trong bụng nô tì đau đớn như lửa đốt, nô tì nghĩ nhất định là do thuốc độc phát tác." Thượng Quan Diễm Nhi làm bộ khom lưng ôm bụng, mặt mũi cũng bắt đầu vặn vẹo.

"Người tới, truyền ngự y." Long Khải Diêm la lớn, mặc dù hắn không quan tâm nàng, nhưng lúc này nàng vẫn còn giá trị lợi dụng.

"Vâng"

Long Khải Diêm ôm Thượng Quan Diễm Nhi vào nội viện, người bị ôm ở trong ngực vẫn luôn không có nhìn về phía Thiên Thiên mà nhìn vẻ mặt lo lắng của Hoàng thượng, ngửi được mùi vị nam tính, hai má không tự chủ đỏ lên.

Đồng thời, nội tâm đang rất kích động, bởi vì Hoàng thượng lo lắng cho mình, vậy cũng có nghĩa là Hoàng thượng đau lòng thay mình, còn con tiện nhân kia đã sắp chết đến nơi rồi, Hoàng thượng nhất định sẽ nghiêm trị chuyện này.

Chỉ là nàng đánh giá Thiên Thiên quá thấp rồi, chính vì như thế, cuối cùng nàng vẫn bị hủy diệt bởi người mà nàng luôn cho rằng có thân phận hèn mọn, hơn nữa còn là. . . . .

"Tiểu thư. . . . ." Dịch Yên mới lấy lại tinh thần, nàng vừa bị kinh hãi, giống như sắp thấy địa ngục vậy.

"Người đâu, kéo người hạ độc xuống cho trẫm, vào trưa mai sẽ xử trảm." Sau khi Long Khải Diêm đi ra thì lạnh giọng nói.

"Dân nữ không phục." Không có vẻ sợ hãi, cũng không có ý tứ cầu xin, chỉ nhàn nhạt nói.

"Sao lại không phục?" Long Khải Diêm có hứng thú đối với việc nàng không có cầu khẩn và khóc lóc, ngược lại là vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn muốn nghe thử xem nàng sẽ biện giải cho mình như thế nào?

"Hoàng thượng nói dân nữ là người hạ độc, Hoàng thượng có chứng cứ gì không?"

"Ái phi của trẫm, tỷ tỷ ruột của người chính miệng nói, là người hạ độc nàng." Khóe miệng khẽ nâng lên, xem ra tất cả truyền thuyết đều sai cả, nhất gan mềm yếu, xấu xí vô cùng, toàn là giả.

"Chính miệng nói? Vậy là Hoàng thượng không có nhân chứng sao? Chẳng lẽ Hoàng thượng chỉ dựa vào một lời nói vu khống mà tin dân nữ là người hạ độc, nhất định ban cho dân nữ tử tội? Hoàng thượng thật đúng là thánh quân." Nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy này, nàng thấy được vẻ thú vị trong đó, hắn cảm thấy hứng thú đối với mình hơn việc ban cho mình tử tội.

"Vu khống? Các người cùng là thiên kim của Thượng Quan Tể Tướng, vì sao ái phi phải hãm hại người?"

"Có phải vu khống hay không, phương pháp chứng minh cũng rất đơn giản, chỉ cần thái y đến bắt mạch là biết?" Ánh mắt Thiên Thiên liếc nhìn nam tử trung niên đang đứng ở một bên chờ đợi cách khoảng hơn năm mươi thước, hòm thuốc trên người đã chứng minh được thân phận của hắn.

Vẻ mặt của nàng thông dong trấn định, thản nhiên mỉm cười, trên người tỏa ra khí chất thanh nhã, làm cho Long Khải Diêm có hứng thú.

"Hạ quan tham kiến Hoàng thượng!"

"Ừ, trẫm muốn lập tức biết được nguyên nhân Đức quý phi đột nhiên cảm thấy thân thể khó chịu." Mặt Long Khải Diêm lạnh lẽo và nói, qua đoạn đối thoại bên trong vừa rồi, hắn đã biết được tất cả nguyên do.

"Hạ quan tuân chỉ."

Ngự y ôm hòm thuốc bước nhanh tới nội viện, giống như rất sợ không cẩn thận mà đắc tội Hoàng thượng.

Thiên Thiên cũng không hốt hoảng, bình tĩnh đứng ở một bên, cười lạnh nhìn tất cả, Từ khi Long Khải Diêm bước vào Lệ viện, hắn đã đeo mặt nạ rồi, mặc dù chẳng biết tại sao, nhưng nàng biết mình vẫn phải nhượng bộ cho thỏa đáng.

Một lúc sau.

"Bẩm Hoàng thượng, thân thể Quý phi nương nương không có gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút, dùng thêm chút thuốc an thần là được." Ngự y ra ngoài và nói cẩn thận, từ lúc hắn mới bước vào Lệ viện, hắn đã cảm thấy bầu không khí không bình thường, để bảo vệ tính mạng, hắn vẫn nên cẩn thận hơn.

"Lui xuống"

"Mặc dù dân nữ không biết vì sao nương nương phải hãm hại dân nữ như vậy, nhưng ở nơi cao quý này, ngay dưới mắt thiên hạ, dân nữ chỉ là một người bình thường, sao có thể làm ra chuyện tổn thương tỷ tỷ, đại nghịch bất đạo như thế, kính xin Hoàng thượng làm chủ cho dân nữ." Khi Thiên Thiên nói đến đây thì vẻ mặt luôn bình tĩnh bắt đầu kích động, nước mắt đảo quanh.

"Đúng vậy! Hoàng thượng, mời làm chủ cho tiểu thư a!" Dịch Yên cũng nói theo.

Long Khải Diêm nhìn Thiên Thiên một cách sâu sắc, một nữ tử mà lại có thể có biến hóa lớn như thế.

Thiên Thiên thấy hắn không trả lời, nói tiếp, "Dân nữ tự biết thân phận thấp kém, không nên xin Hoàng thượng làm chủ cho dân nữ, trừng phạt một nương nương cao quý, hưởng chi vị nương nương còn là Quý phi mà Hoàng

thượng sủng ái, xin Hoàng thượng cứ coi như là chưa từng nghe thấy đi!"

Mắt lạnh nhìn nữ tử đã quỳ trên mặt đất, nàng rất thông minh.

"Người tới, Đức quý phi hãm hại người thân, còn lừa trẫm, đánh 20 đại bản thật nặng để trừng phạt."

Mà Thượng Quan Diễm Nhi ở nội viện vẫn đang chìm trong ảo tưởng của chính mình, không hề biết hình phạt đau đớn dành cho nàng sắp đến.

"Dân nữ tạ ơn Hoàng thượng, bây giờ dân nữ cũng nên trở về phủ." 20 đại bản, cái mông sẽ phải nở hoa, Thượng Quan Diễm Nhi, đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ dành cho ngươi.

"Chẳng lẽ ngươi không sợ, trẫm chỉ nói cho có lệ thôi sao?"

"Dân nữ đương nhiên tin tưởng Hoàng thượng, lời Hoàng thượng đã nói là nhất ngôn cửu đỉnh, sao dân nữ dám nghi ngờ. Dân nữ cáo lui." Thiên Thiên nhàn nhạt nói.

Con người thâm thúy của Long Khải Diễm nhìn chăm chú bóng lưng rời đi, được lắm, Thượng Quan Thiên Thiên.

"Tiểu thư, Dịch Yên biết vì sao tiểu thư phải mang Dịch Yên vào cung."

Cư xử nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, người cho rằng ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho người lúc nào cũng muốn ta chết sao? Những lời này cứ vang lên bên tai, tiểu thư muốn mình hiểu con đường của nàng sau này.

"Ừ, người. . . . ." Thiên Thiên còn chưa nói hết, Dịch Yên đã cắt đứt lời của nàng.

"Tiểu thư. . . . . ." Dịch Yên chỉ vào bóng người cách đó không xa, nóng nảy nói.

Thiên Thiên nhìn theo phương hướng mà Dịch Yên chỉ, thế giới này thật

đúng là nhỏ mà!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Bị đánh

Lần này, nàng mang theo Dịch Yên vào cung, mục đích chủ yếu là muốn nàng ta hiểu rõ ràng, bất kể nàng đến gần mình với mục đích như thế nào? Chỉ cần trở thành kẻ địch của mình, sẽ chết không có chỗ chôn, tuyệt không nương tay khi đối đầu với kẻ địch của mình.

Nhớ lại hình ảnh lúc đó, Dịch Yên vẫn còn sợ hãi, sau khi ra khỏi Lệ viện, thấy nụ cười trên mặt nàng thì mình cũng đã hiểu, nàng tuyệt không đơn giản như mình thấy.

Nếu như nàng phát hiện ra mục đích thực sự của mình, kết quả của mình chắc hẳn sẽ rất thảm.

Vào giờ khắc này, kiên định trong lòng Dịch Yên đã bắt đầu do dự, không biết có nên tiếp tục nữa không.

Liếc mắt nhìn sắc mặt Dịch Yên có chút trắng bệch, Thiên Thiên biết mục đích của mình đã thành công.

"Tiểu thư, Kỳ Vương gia. . . . ." Dịch Yên đột nhiên nhìn thấy Long Khải Kỳ đi từ xa tới.

Nhất thời lòng của nàng vương mắc, nếu như bị nhận ra, nàng tuyệt không có hi vọng sống sót.

Thiên Thiên nhìn theo phương hướng Dịch Yên chỉ, thế giới này thật đúng là nhỏ nha! Không ngờ bọn họ sẽ gặp lại nhau ở trong hoàng cung.

Nhìn lại Dịch Yên bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, thân thể còn không ngừng run run, đây là nàng đang sợ sao? Hay là. . . . . Ch dù Long Khải Kỳ muốn lấy mạng của nàng, với võ công của nàng không thể nào lại sợ hãi như thế, hay là trong đó vẫn có chuyện mà nàng không biết?

Thiên Thiên nhìn vô cùng thâm ý, không nói lời nào.

Mà ở nơi xa, hình như Long Khải Kỳ cũng cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn chăm chú vào hắn, lúc hắn sắp tìm ra ánh mắt này, một nữ nhân xinh đẹp mỹ lệ đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt hắn.

"Nghe nói người đã được Hoàng thượng sủng ái, Bôn vương chúc mừng người." Long Khải Kỳ lạnh lùng nói.

Đối với nữ nhân xinh đẹp này, tâm hắn không nhúc nhích, ngược lại còn thêm chán ghét.

"Kỳ, ta biết rõ, năm đó không nên lợi dụng người để được Hoàng thượng chú ý. Nhưng trên bữa tiệc năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng thượng thì ta đã yêu hắn thật sâu." Thì ra nữ nhân xinh đẹp này là Tuyết Diên mới được sủng ái.

"Người không có tư cách kêu thẳng tọc danh của Bôn vương, còn nữa, Bôn vương cũng không muốn nghe chuyện lúc trước của hắn và người." Long Khải Kỳ nổi giận nói.

"Kỳ. . . . ." Tuyết Diên thấy đáy mắt Long Khải Kỳ tức giận nên đổi lời nói lại, "Vương gia, Tuyết Diên. . . . ."

"Bôn vương không có thời gian tán gẫu với người, còn nữa, người có chuyện cũng không cần tìm Bôn vương, mà phải tìm người kia." Giọng nói Long Khải Kỳ vô cùng lạnh lẽo, sau đó xoay người đi theo hướng xuất cung.

Tuyết Diên nhìn bóng lưng rời đi, tâm có chút đau nhói, năm đó để được vào cung nên nàng đã cố ý đến gần hắn, vì nàng biết quan hệ lúc trước của hắn và Hoàng thượng, cũng chính vì như vậy, nàng cố ý khiến Hoàng thượng nghĩ rằng hai người bọn họ có quan hệ mập mờ, từ đó có thể vào cung.

Nàng cũng biết, lúc đó hắn có tình ý với mình, chính vì cơ hội này, nàng đã làm hắn tổn thương.

Đột nhiên, không biết nàng nghĩ tới cái gì, đáy mắt vốn là nhu nhược, đau đón lại thoáng qua ý lạnh.

Đối với những tiết mục này, Thiên Thiên không có một chút hứng thú, bước chân, tiếp tục đi về phía trước.

Bên Lệ viện đang trình diễn một hình ảnh rất thâm trầm, nhưng chỉ với Thượng Quan Diễm Nhi thôi, những người khác cũng không nghĩ như vậy.

"A. . . . . Các người là những thứ cầu nô tài, Bồn cung là Đức Quý phi, thân phận tôn quý, các người lại dám đánh Bồn cung, các người không muốn sống nữa sao?" Nằm ở trên ghế dài, Thượng Quan Diễm Nhi tức giận quát lên.

"Nương nương, nô tài đang phụng mệnh làm việc, nương nương nên nhẫn nại đi." Một thái giám trong số đó yếu ớt nói, hắn làm nô tài trong cung đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn đánh một nương nương cao quý.

"A. . . . . Phụng mệnh? Các người phụng mệnh người nào?" Trước còn đang nằm hưởng thụ trên giường êm, chìm trong sự dịu dàng của Hoàng thượng, sau một khắc, nàng liền bị những hạ nhân này kéo đi đánh cho mấy hèo.

"Nô tài phụng mệnh của Hoàng thượng."

"Không thể nào"

"Là thật, nương nương, chính miệng Hoàng thượng hạ lệnh, nói nương nương vu hãm người khác, còn lừa hoàng thượng, xử phạt 20 hèo để răn đe." Một nha hoàn chạy tới, nhỏ giọng nói.

"A. . . . . Nhẹ một chút, các người không muốn sống nữa sao?" Vu hãm? Thượng Quan Diễm Nhi lập tức nghĩ đến Thượng Quan Thiên Thiên, nhất định là nàng giở trò ở sau lưng mình, sau đó Thượng Quan Diễm Nhi cũng không lớn tiếng kêu la, gương mặt vẫn vờ dửng dưng.

20 hèo, mạng nhỏ của nàng như mất đi một nửa, chắc khiến nàng phải nằm

lỳ trên giường trong 1 tháng.

Ngự Thư phòng.

Trong đầu Long Khải Diêm vẫn còn lưu giữ bóng dáng của Thượng Quan Thiên Thiên, nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trên người nồng nặc phấn vị, tính tình nhất gan mềm yếu khác hoàn toàn với hôm nay.

Chỉ trong thời gian ngắn, làm sao một người có thể thay đổi lớn như thế được, trừ phi. . . . .

"Trẫm muốn biết toàn bộ tư liệu về Thượng Quan Thiên Thiên và tất cả mọi chuyện nàng làm ở Kỳ vương phủ." Long Khải Diêm nói về phía không khí.

Chớp mắt, thư phòng to như vậy bỗng nhiên xuất hiện một nam tử, cung kính nói, "Thuộc hạ tuân lệnh."

Cũng rất nhanh, thư phòng chỉ còn lại một mình Long Khải Diêm, không cảm giác ra từng có người khác xuất hiện.

Bên khác, Thiên Thiên đã rời đi hoàng cung.

"Tiểu thư, chắc hẳn đang có rất nhiều người lo lắng cho tiểu thư, chúng ta có nên trực tiếp trở về phủ không?" Dịch Yên mở miệng nói.

"Không, ta còn có chuyện, người trở về phủ trước bảo mọi người không cần lo lắng, sau đó kêu Như Huyền đến Túy Hương lâu tìm ta." Thân là trợ thủ đắc lực, mình tất yếu phải khảo nghiệm nàng.

"Vâng" Dịch Yên trả lời rất cung kính, nhìn qua không thấy nàng có chút dị tâm nào, nhưng thật là thế nào, trước mắt chỉ có chính nàng mới biết được.

Chưa đến một nén nhang, Thiên Thiên đã đi tới Túy Hương lâu.

Mặc dù nàng là một trong những cổ đông của Túy Hương lâu, nhưng trước đó vài ngày, nàng cũng không có thời gian xem qua sổ sách ở đây, về phần

lợi nhuận, đều do Mộ Dung Hàn trực tiếp chuyển qua tài khoản cho nàng, mà nàng cũng chưa bao giờ đi kiểm tra.

Không phải là nàng không tin tưởng Mộ Dung Hàn, nhưng nàng vẫn muốn bồi dưỡng thể lực riêng cho mình.

"Vừa đúng lúc, ta định đi tìm ngươi."

Thiên Thiên vừa bước vào Túy Hương lâu, đã nghe được âm thanh của Mộ Dung Hàn từ phía sau.

"Thật sao?" Đúng là khéo, nàng vừa định tìm hấn, hấn liền xuất hiện.

"Dĩ nhiên, điều này đã chứng minh được sự ăn ý của chúng ta, phải không?" Mộ Dung Hàn mỉm cười.

Sắc mặt Thiên Thiên ngay thẳng, nàng luôn cảm thấy hấn bây giờ khác với lúc trước.

"Đi thôi! Chúng ta lên lầu rồi nói."

"Ừ" Thiên Thiên gật đầu một cái.

"Hôm nay ta tới, chủ yếu là giới thiệu với ngươi một người, nàng sẽ là trợ thủ của ta, nhưng vì nàng đã được thông qua trước, ta hi vọng ngươi có thể giúp ta khảo nghiệm năng lực quản lý và năng lực ứng biến của nàng."

"Trợ thủ?"

"Ừ, chính là cánh tay đắc lực của ta."

"Ồ! Ta có biết người này hay không?" Mộ Dung Hàn nhú mày, không biết vui mừng hay là ngược lại.

"Nàng tới." Thiên Thiên từ cửa sổ nhìn xuống, vừa lúc thấy Như Huyền bước vào Túy Hương lâu, ra ý bảo Mộ Dung Hàn nhìn xuống.

"Nàng chính là nữ tử mà người mất một vạn lượng để có được đi!" Dung mạo của nữ tử này xác thực không kém, nhưng là, nhìn không ra nữ tử này có chỗ nào đáng giá khiến nàng và Hạo phải tranh nhau, hơn nữa còn trở thành cánh tay của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Khảo nghiệm

Dưới lầu, Như Huyền mặc váy thạch lựu màu lam, tóc dài thả xuống vai, được một dải lụa màu lam buộc lại, trâm ngọc khẽ cài lên, lông mày và khóe môi mang theo ý vị, lịch sự tao nhã dịu dàng, nhìn rất dễ tiếp xúc, trong vẻ mặt ấm áp lại lộ ra mấy phần lạnh nhạt, thờ ơ.

Như Huyền xuất hiện, khiến Túy Hương lâu nhất thời rối loạn lên, tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên người nàng.

Nhưng không vì vậy mà Như Huyền sẽ cao ngạo hay khiếp đảm, chỉ lạnh nhạt hỏi thăm tiểu nhị, "Tiểu nhị, Ưu nhã phòng."

Ưu nhã phòng là sương phòng dành riêng cho Thiên Thiên, không tiếp đãi người khác.

Tiểu nhị nghe xong, đáy mắt không còn sự mê luyến nữa, đổi thành vẻ mặt cung kính.

Khi Như Huyền xuất hiện ở phủ thì Tinh nhi đã đặc biệt nhắc nhở nàng, muốn tìm được chủ tử chỉ cần nói Ưu nhã phòng, lập tức sẽ có người mang nàng đi.

Như Huyền đi theo tiểu nhị đến Ưu nhã phòng, trong lòng có rất nhiều nghi vấn.

Một nơi khác.

"Không sai." Đêm đó, cùng xuất hiện với Hiên Viên Hạo ở Xuân Tiêu các không chỉ gồm có Long Khải Kỳ, mà còn có Mộ Dung Hàn trước mắt này nữa!

"Vậy ngươi muốn khảo nghiệm năng lực ứng biến của nàng như thế nào?" Mộ Dung Hàn hăng hái hỏi.

"Rất đơn giản, chính là như thế này. . . . ." Thiên Thiên ghé lại gần lỗ tai và nói nhỏ.

Mộ Dung Hàn kinh ngạc nhìn Thiên Thiên, nàng muốn khảo nghiệm một nữ tử như vậy sao? Nhưng rất nhanh, hấn lại cười.

Bên này, Như Huyền cũng đã đi tới Ưu nhã phòng.

"Cốc cốc cốc"

"Chủ tử, Mộ Dung công tử." Âm thanh như oanh hót của Như Huyền nhàn nhạt vang lên, Tinh nhi từng nói rằng nếu bên cạnh chủ tử có một nam tử, thì đó chính là lão bản Mộ Dung công tử của Túy Hương lâu.

Đây là lần đầu Mộ Dung Hàn nhìn gần nữ tử này, mặc dù nàng có dung mạo khuynh thành, nhưng mà hấn lại có hứng thú với cái khác hơn.

"Như Huyền, thân là trợ thủ của ta, ta phải hiểu rõ năng lực của ngươi, thật ra hôm nay đến đây, mục đích chủ yếu chính là muốn khảo nghiệm ngươi, mong rằng ngươi sẽ không làm ta thất vọng." Mặc dù vào lần đầu tiên nhìn thấy, mình đã tin rằng nàng sẽ là một trợ thủ tốt, nhưng suy cho cùng thì nàng vẫn có chuyện mà mình chưa hiểu rõ.

Tục ngữ nói, muốn dùng đúng người, trước tiên, phải hiểu rõ điểm mạnh của người đó, hốt thuốc đúng bệnh, mới có thể làm ít công to.

"Chủ tử, Như Huyền hiểu."

"Đồng thời, ngươi không cần phải quá miễn cưỡng bản thân, lúc nào ngươi cũng có thể rút lui khỏi cái khảo nghiệm này." Thiên Thiên có chút dăm chiêu nhìn về mặt trần định của Như Huyền.

"Như Huyền hiểu."

"Ừ, vậy ngươi cảm thấy thế nào về thương trường cũng như chiến trường?"

"Dạ, bẩm chủ tử, Như Huyền cảm thấy thương trường là thương trường,

chiến trường là chiến trường. Trên chiến trường, hai người không thể cùng sống, trên thương trường, hai người lại có thể cùng nhau thắng! Chiến tranh, chúng ta thua, nhưng thương chiến, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội thắng hơn!"

Từ trong mắt nàng, Thiên Thiên cảm thấy nàng hiểu rất rõ mấy cái này không phải trong một sớm một chiều, cũng không thể chỉ đọc qua sách vở.

"Như Huyền, mặc dù ta đã đồng ý với ngươi, sẽ không hỏi tới quá khứ của ngươi, nhưng ngươi thật sự làm cho ta hiếu kỳ, ngày xưa ngươi rốt cuộc là một người như thế nào?"

"Chủ tử, quá khứ đã là quá khứ, hiện tại chủ yếu là hướng đến tương lai." Đáy mắt Như Huyền thoáng qua ý tránh né, nàng không muốn nhắc lại.

"Yên tâm, chuyện mà ta đã đồng ý với ngươi, đương nhiên sẽ không đào bới lên. Mà ta cũng tin tưởng, ngươi tuyệt đối là một trợ thủ tốt." Nhớ đêm đó, sau khi Như Huyền rời đi Xuân Tiêu các, câu đầu tiên nàng nói là, không cần hỏi đến quá khứ của nàng.

Một bên, Mộ Dung Hàn cẩn thận quan sát Như Huyền, từ khi bắt đầu, hắn cũng cảm giác rằng nàng tuyệt không phải chỉ một nữ tử phong trần đơn giản, còn đáy mắt né tránh kia, nhất định hắn phải biết rõ thân phận chân thật của nàng.

Long Khải Kỳ tức giận rời hoàng cung, đi thẳng tới phủ đệ của Hiên Viên Hạo.

"Kỳ, sao ngươi xuất hiện ở phủ đệ của ta mà lại giận dữ như thế? Không phải hôm nay là ngày giỗ mẫu phi của ngươi sao?" Mỗi khi đến hôm nay, Kỳ sẽ đi bái tế rồi vào cung một chuyến, chuyện này chưa bao giờ thay đổi, vì sao hôm nay. . . . .

"Hôm nay, đúng phải nàng kia ở trong cung rồi !" Long Khải Kỳ không trực tiếp nói ra nàng kia là ai, nhưng thân là bạn tốt, dĩ nhiên Hạo hiểu được.

"Nghe nói, nàng vào cung đã hai năm nhưng chưa bao giờ được Hoàng thượng sủng ái, nàng không ngừng dùng mọi loại biện pháp để gặp mặt Hoàng thượng, nhưng cũng không được Hoàng thượng sủng ái.

Vậy mà, đúng lúc phong phi cho Thượng Quan Diễm Nhi, Hoàng thượng đột nhiên lại chọn cung chiêu nàng." Hạo vừa suy nghĩ vừa nói, đến bây giờ, hắn vẫn chưa hiểu được mục đích của Hoàng thượng.

"Ta không có hứng thú với chuyện của nàng ta." Tức giận trên mặt Long Khải Kỳ còn chưa biến mất hết, lại thêm mấy phần lạnh lẽo.

Hạo đương nhiên biết được lý do trong đó, chuyện này phải nhắc đến Hoa Xảo tiết hai năm trước.

Năm đó, Tuyết Diên chỉ dựa vào một điệu nhảy mà đoạt được vị trí Hoa tiên tử, khi nàng lên đài, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc, khí chất xuất trần thoát tục càng hấp dẫn mọi người thật sâu.

Nhưng một nữ tử như vậy lại chủ động đến gần Kỳ, khi sự dịu dàng của nàng sắp hòa tan được trái tim lạnh lẽo của Kỳ thì Hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ nạp Tuyết Diên làm phi.

Kỳ đã từng nói, chỉ cần Tuyết Diên không muốn, hắn có biện pháp giúp nàng không vào cung, nhưng Tuyết Diên lại nói với hắn, lòng của nàng đã sớm trao cho Hoàng thượng.

Từ đó, lòng của Kỳ càng thêm băng giá.

"Kỳ, bỏ qua chuyện của nàng ta, lúc Hoàng thượng phong phi cho Thượng Quan Diễm Nhi, chỉ là phong phi thôi nhưng cảnh tượng lại rất chấn động, vậy mà buổi tối lại ném Thượng Quan Diễm Nhi qua một bên, cung chiêu nữ nhân khác, mục đích mà hắn làm vậy là gì?

Nếu như muốn không chế Thượng Quan Kiệt Hùng, vì sao không trực tiếp cung chiêu Thượng Quan Diễm Nhi, chẳng lẽ hắn không sợ Thượng Quan Kiệt Hùng biết được rồi hành động trước sao?" Hiên Viên Hạo chau mày.

"Nếu như cung chiều một mình Thượng Quan Diễm Nhi, sợ rằng Thượng Quan Kiệt Hùng sẽ càng ngông cuồng hơn."

"Hay là Hoàng thượng đã bắt đầu từ từ hành động rồi?" Hiên Viên Hạo đột nhiên nói.

"Chúng ta cứ yên lặng theo dõi biến hóa trước đã!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chém giết

Ưu nhã phòng.

"Nếu như có một tòa nhà được dùng làm nơi dừng chân, người sẽ xử lý nó như thế nào, để có thể hấp dẫn thêm nhiều khách hàng hơn?" Thiên Thiên khẽ cười hỏi.

"Bẩm chủ tử, khách sạn ở Kinh Sư rất nhiều, nếu chỉ là nơi dừng chân như đã nói, cũng từng xuất hiện ở Kinh Sư rồi, nhưng ở kinh sư, khách ngoại lai rất nhiều, nếu chỉ là nơi dừng chân, khách sạn này sẽ khiến cho người ngoại lai có cảm giác thoải mái, chắc chắn sẽ hấp dẫn rất nhiều khách hàng.

Sau một ngày bốn ba mệt mỏi, chủ yếu là muốn có một môi trường thoải mái để nghỉ ngơi; ngoài ra phương diện ẩm thực cũng rất quan trọng, một bữa ăn ngon có thể khiến tinh thần người ta sung mãn.

Nếu như chỉ muốn làm nơi dừng chân, xung quanh khách sạn này nhất định cần có nhiều quán cơm, hơn nữa càng gần càng tốt, nhưng Như Huyền không hiểu vì sao phải mở một khách sạn chỉ dùng để dừng chân?" Như Huyền nói tỉ mỉ.

Thiên Thiên nhìn kỹ, Như Huyền hoàn toàn nói ra ý tưởng trong lòng của mình, nàng chỉ dùng để dừng chân là bởi vì nàng cảm thấy Túy Hương lâu cũng có cổ phần của nàng rồi, cần gì mình phải đoạt môi làm ăn với mình.

Thật ra, chủ yếu nhất vẫn là bởi vì nàng lười.

Mộ Dung Hàn chỉ tùy ý quan sát Như Huyền, trong lòng càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

Đột nhiên.

Một đạo ánh sáng xuất hiện, một thanh kiếm sắc bén trực tiếp đâm đến chỗ Mộ Dung Hàn, đồng thời nhiều người áo đen lại tấn công Thiên Thiên.

Thiên Thiên khéo léo né tránh, sau đó, liếc Mộ Dung Hàn một cái, thấy hắn dư sức đối phó với những người áo đen này, vì vậy nàng lại nhìn về phía Như Huyền, mặc dù né tránh có chút vụng về, nhưng nàng chưa từng lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Những người áo đen này rốt cuộc là người phương nào? Vì sao luôn đột nhiên xuất hiện ám sát họ? Mục đích của bọn họ rốt cuộc là Mộ Dung Hàn hay là mình?

Đột nhiên, ánh mắt Thiên Thiên trở nên sắc bén, thì ra mục tiêu của bọn họ là . . . . . Mình quyết sẽ không dễ dàng tha thứ cho bọn họ.

Thiên Thiên lập tức tháo trâm ngọc trên đầu xuống, toàn thân phát ra khí lạnh, di chuyển cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt ở giữa những người áo đen kia, nhanh đến nỗi không thể nào thấy rõ bóng dáng của nàng.

Mà bọn họ chỉ thấy một bóng trắng xuất hiện ở xung quanh, đợi bọn họ thấy rõ bóng dáng màu trắng thì con người trợn to, tay sờ lên cổ của mình, sau khi thấy vết máu thì ngã xuống một cách kinh ngạc.

Như Huyền nhìn những thi thể trên đất, trên gương mặt bình tĩnh cũng xuất hiện một chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh máu tanh như thế.

Còn những người áo đen đang đối phó với Mộ Dung Hàn cũng không nhịn được sợ hãi, nhưng bọn họ không thể lùi bước, kiếm trong tay càng thêm sắc bén, sát khí trong mắt cũng nặng hơn.

Mộ Dung Hàn có chút kinh ngạc, lúc hắn đang kinh ngạc, Thiên Thiên đã sớm đi tới bên cạnh hắn, rắc bột màu trắng lên những người còn lại, rất nhanh, thân thể họ đã mềm nhũn nằm trên mặt đất.

Thật may là nàng luôn mang theo độc hoa vụ trên người.

"Nói, ai phái các người đi lấy tính mạng của ta?" Thiên Thiên phát hiện những người áo đen này chủ yếu là đối phó với nàng, chỉ có một phần nhỏ

đối phó Mộ Dung hàn.

Lạnh lùng nhìn hai người áo đen còn lại đang nằm trên đất.

Vừa dứt lời, đã thấy tia máu tràn ra từ trong miệng của hai người áo đen.

Mộ Dung Hàn ngồi xổm xuống, kiểm tra cổ của bọn họ, phun ra hai chữ, "Chết rồi."

"Thiên Thiên, vì sao ngươi khẳng định những người này tới lấy tính mạng của ngươi, mà không phải là cùng bọn với đám người nổ khoang thuyền?" Mộ Dung Hàn đứng dậy và hỏi.

Thật ra, khi bắt đầu hấn cũng cảm thấy những người này khác với đám người lần trước, nhưng tại sao nàng lại biết?

"Rất đơn giản, lần trước đám người này chủ yếu tập kích ngươi, mà mục tiêu chủ yếu của những người này là ta." Thiên Thiên nhàn nhạt nói.

Như Huyền yên lặng đứng ở một bên, trên mặt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Mộ Dung Hàn liếc nhìn những thi thể trên mặt đất, đáy mắt thoáng qua vẻ ác độc, hấn sẽ không bỏ qua cho người có ý đồ tổn thương nàng. Thật ra hấn không biết rằng, cuối cùng người tổn thương nàng sâu nhất là chính mình.

Thiên Thiên nghĩ đến người đáng nghi chính là bọn Thượng Quan Kiệt Hùng, xem ra bọn họ còn chưa hết hi vọng.

Vì xảy ra ám sát nên Thiên Thiên đã dời khảo nghiệm lần này lại, thật ra hôm nay nàng cũng có một chút thu hoạch, gặp trường hợp như thế mà Như Huyền còn có thể giữ tỉnh táo, vậy mấy cái khảo nghiệm kia đối với nàng chắc cũng không tính là gì.

Mặt trời lặn ở phía tây, hoàng hôn phủ xuống, một màn máu tanh vừa rồi cũng như chưa từng xảy ra.

"Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở về, Tinh nhi lo lắng gần chết." Sau khi Tinh nhi nhìn thấy bóng dáng Thiên Thiên thì kích động hô to.

"Ta đã cho Dịch Yên trở về báo bình an rồi mà? Yên tâm, không phải ta vẫn bình yên vô sự sao?" Thiên Thiên khẽ cười.

"Nhưng Tinh nhi vẫn không nhận được lo lắng!" Tinh nhi chu môi, bất mãn nói.

"Mặc đâu?" Thiên Thiên liếc mắt nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng của Mặc, thân là quản gia kiêm hộ vệ, sao hắn lại không có ở phủ đệ, không giống hắn thường ngày.

"Quản gia nói có chuyện nên đi ra ngoài một chút."

"Ừ" Với Mặc, nàng luôn tin tưởng, mặc dù dáng vẻ của hắn luôn lạnh nhạt, nhưng chỉ cần mình gặp nguy hiểm thì hắn sẽ xuất hiện.

"Đúng rồi, tiểu thư, vừa nãy không biết A Hắc và A Hoàng bị sao, hai mắt phát ra lục quang, hung ác hơn bình thường một chút, trực tiếp chạy ra cửa, nhưng bị quản gia ngăn lại. Mà sau khi quản gia ngăn chúng lại thì nói có chuyện nên đi ra ngoài." Tinh nhi đột nhiên nói.

"Hả? Từ lúc nào mà A Hắc và A Hoàng lại thay đổi như vậy?" Hai mắt phát ra ánh sáng màu lục? Đó không phải là hình dáng mà nàng nhìn thấy chúng trong lần đầu tiên sao?

"Ừ, có lẽ là vào 1 canh giờ trước."

Một canh giờ? Đó là lúc đám người áo đen kia xuất hiện mà? Chẳng lẽ bọn chúng có thể cảm ứng được mình gặp phải nguy hiểm? Chắc Mặc đi ra ngoài là vì chuyện này, nhưng sao trên đường trở về cũng không có gặp Mặc?

"Ah, tiểu thư, sao người lại thay quần áo?" Tinh nhi phát ra âm thanh kinh ngạc.

"Lúc trước, không cẩn thận làm hư quần áo, nên mua đại ở ngoài một bộ."

Như Huyền ngẩng đầu nhìn chủ tử, nàng biết vì sao chủ tử phải nói như vậy, nàng không muốn Tinh nhi phải lo lắng.

"Giúp ta chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm." Một ngày mệt mỏi, tắm nước nóng sẽ thoải mái hơn!

"Tinh nhi đi ngay."

Ở nơi khác.

Hai mắt của A Hắc và A Hoàng biến thành màu xanh, là vì bọn họ cảm ứng được nàng gặp nguy hiểm.

Mặc trấn an bọn họ rồi đi thẳng đến Túy Hương lâu, hẩn núp trong bóng tối, khi thấy những thi thể trên mặt đất thì sắc mặt căng thẳng, toàn thân tỏa ra khí lạnh.

Đội nàng rời khỏi Túy Hương lâu, Mộ Dung Hàn nói về phía không khí, "Nàng đi rồi, người có thể ra."

"Mục đích của bọn họ là người hay là nàng?" Mặc lạnh lẽo nói.

"Không phải là ta." Nói cách khác, mục đích của những người áo đen này là Thiên Thiên.

Mặc ngồi xổm xuống, cẩn thận tra xét từng thi thể, hẩn phát hiện những người này cùng một bọn với những người đêm đó, vậy đây là do người đó phải tới sao?

"Hình như người biết ai muốn lấy tính mạng của nàng." Mộ Dung Hàn nhìn sát khí ở đáy mắt của Mặc thì hẩn cảm thấy Mặc đã biết được người phía sau ra lệnh cho những người áo đen này rồi.

"Đúng vậy." Mặc nói xong liền trực tiếp rời đi.

Chỉ là lúc hấn mới bước được một chân thì bị Mộ Dung Hàn ngăn cản, "Nói cho ta biết!"

Con người thâm thúy của Mặc nhìn Mộ Dung Hàn sâu sắc, cuối cùng nói ra ba chữ, "Lý Thục Mẫn!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Nhục chí

"Giết" Mộ Dung Hàn lạnh lẽo nói ra một chữ.

Hắn không thể tha thứ cho người dám tổn thương nàng, bất kể người kia có thân phận gì đều giết hết!

"Nàng sẽ không cho người nhúng tay, người nên biết rõ điều này." Mặc dừng bước chân lại, nhàn nhạt nói.

"Bằng năng lực của ta, chuyện này sẽ được giải quyết dứt khoát, nàng cũng không thể biết được." Mộ Dung Hàn nhìn Mặc với ánh mắt lạnh nhạt.

"Đây không phải là ngày đầu tiên mà ta biết người, nhưng người đừng quên người đã đồng ý với nàng, giúp nàng điều tra chân tướng của tám năm trước, trong chuyện này, Lý Thục Mẫn tuyệt đối không thoát được quan hệ.

Vừa rồi người cũng thấy rồi, nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho kẻ địch của mình, nàng chắc hẳn biết rõ người đứng sau ra lệnh cho những người này." Mặc nói cặn kẽ.

Lúc hắn nhìn thấy nàng gỡ trâm cài tóc xuống, vẻ ác độc và lạnh lẽo trong mắt nàng, hơn nữa, xử lý những người áo đen kia dứt khoát, một kiếm đứt cổ, đây mới thật sự là nàng.

Mộ Dung Hàn nhíu chặt mày, không sai, vừa rồi hắn cũng nhìn thấy, nàng có thể xử lý những người áo đen kia bằng một đao trí mạng một cách lưu loát, vũ khí chỉ là cái trâm cài tóc nho nhỏ, đúng như sư phụ từng nói, chẳng lẽ những lời mà sư phụ nói là thật?

Mặc trầm tư nhìn Mộ Dung Hàn, khe khẽ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói, "Đi thôi, chúng ta đi nhờ bỏ Sáp Huyết Minh."

Sau đêm đám người áo đen xuất hiện, hắn liền âm thầm điều tra bọn chúng, không ngờ những người áo đen này lại thuộc tổ chức ám sát lớn nhất trên

giang hồ.

Hơn nữa, Lý Thục Mẫn tuyệt không phải chỉ là một Tể Tướng phu nhân đơn giản, chắc chắn có quan hệ cực kỳ mật thiết với Sáp Huyết Minh.

Mộ Dung Hàn gật đầu, trong nháy mắt hai người biến mất khỏi sương phòng, chỉ thấy hai bóng người lướt qua dưới ánh trăng.

Mặt khác, Thiên Thiên trần trọc trở mình trên giường êm, không thể nào ngủ được, sau đó bước xuống giường, mặc thêm áo, ra hóng gió mát, ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Đột nhiên, ánh mắt từ từ trở nên lạnh lẽo, sử dụng nội lực, một bóng trắng cũng biến mất ở dưới ánh trăng.

Thượng Quan phủ.

"Cái gì, lại thất bại? Các ngươi đúng là một đám phé vật, một nữ nhân cũng giết không được." Âm thanh cực kỳ tức giận vang lên.

"Hôm nay, huynh đệ tổn thất thảm trọng, toàn bộ người được phái đi đều chưa trở về, chắc hẳn bọn họ cũng đã hy sinh rồi." Một bóng đen quỳ trên mặt đất nói.

"Đây không phải là lý do, tóm lại, mặc kệ hy sinh bao nhiêu người, ta muốn tiểu tiện nhân kia phải vĩnh viễn biến mất, nếu không thì người biến mất chính là ngươi." Người này chính là Lý Thục Mẫn, bộ mặt của nàng dữ tợn nhìn nam tử đang quỳ trên mặt đất.

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh."

Thiên Thiên không ngờ, đi tới Thượng Quan phủ lại có thể nghe được tin tức thú vị này, thì ra người đứng sau tất cả là Lý Thục Mẫn, mà không phải là Thượng Quan Kiệt Hùng.

"Nếu ngươi muốn giết ta, vì sao không trực tiếp ra tay? Toàn phái đi người vô dụng." Thiên Thiên hiện thân và cười lạnh.

Đối với việc Thiên Thiên đột nhiên xuất hiện, lúc đầu Lý Thục Mẫn sửng sò, sau đó vẻ mặt dữ tợn, đáy mắt hiện lên sát khí.

"Người đã tới cửa rồi, thì ta sẽ tự tay tiễn người đi gặp Diêm Vương."

"Vậy cũng phải xem người có năng lực đó hay không." Bất kể năm đó có phải do nàng giết chết mẫu thân Sở Liên của Thượng Quan Thiên Thiên chân chính hay không, tối nay nàng thề phải lấy được tính mạng của Lý Thục Mẫn.

"Hừ, người cho rằng một mình người mà là đối thủ của ta sao, tiện nhân Sở Liên chỉ biết quyến rũ nam nhân kia cũng không phải là đối thủ của ta, huống chi là tiểu tiện nhân người." Lý Thục Mẫn cười lạnh.

Thiên Thiên nhin sát khí xuống, lạnh nhạt nói, "Ý người nói là tám năm trước, đúng là người giết chết mẫu thân ta?"

Vốn tưởng rằng sẽ không biết được chân tướng rồi, không ngờ trực tiếp gặp mặt lại có thể nghe được chân tướng này.

"Không sai, năm đó, con tiện nhân kia chết vì phong hàn, chỉ là giả mà thôi.

Người cho rằng, ta sẽ tiện nhân này tiếp tục sống ở bên cạnh lão gia sao? Mà bị lão gia vứt bỏ trong lãnh viện, bị bọn hạ nhân khi dễ, đó là bởi vì ta đã thiết kế để con tiện nhân kia ngủ cùng với nô tài, nữ nhân hạ tiện như thế, đương nhiên lão gia sẽ không nữa thích.

Nhưng dù nàng bị lão gia vứt bỏ trong lãnh viện, ta cũng không thể để cho nàng tồn tại, nàng sẽ trở thành tai họa về sau, vì vậy phải diệt trừ cái hậu họa này.

Ha ha, người biết vì sao con tiện nhân kia bị phong hàn đến nỗi không trị được mà chết không? Đó là bởi vì đêm hôm trước, ta đã làm cho nàng bị thương nặng, nội lực bị tổn thương, qua ngày hôm sau lại trúng phong hàn, cuối cùng không trị được nên biến mất.

Năm đó, ta nên diệt trừ tiểu tiện nhân ngươi luôn, nếu thế thì giờ sẽ không xảy ra những này chuyện này." Đáy mắt Lý Thục Mẫn hiện lên vẻ tàn nhẫn, cùng với khuôn mặt vắn vẹo, cực kỳ xấu xí.

Thì ra chân tướng năm đó là như vậy, toàn thân Thiên Thiên tản ra khí lạnh, giọng nói âm lãnh, "Hôm nay, ta sẽ cho ngươi nếm thử những khổ sở kia một chút."

Lý Thục Mẫn lạnh run, nhưng trong chớp mắt, nàng liền khôi phục tỉnh táo, sao một tiểu tiện nhân có thể là đối thủ của nàng.

Đột nhiên, trong nháy mắt, nàng cảm thấy toàn thân tê dại, không có cách nào nhúc nhích.

"Tiểu tiện nhân, ngươi dám điểm huyết đạo của ta?" Thân thể Lý Thục Mẫn cứng ngắc, không thể tin nhìn Thiên Thiên, từ khi nào mà tiểu tiện nhân này lại lợi hại như thế, rồi nhìn về phía nam tử đang sưng sò, tức giận nói, "Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, giết tiểu tiện nhân này cho ta."

Sau khi nhận được mệnh lệnh, nam tử kia nhanh chóng rút kiếm ra đâm tới Thiên Thiên, nhưng tốc độ của hắn còn chưa nhanh bằng Thiên Thiên, Thiên Thiên nhanh chóng điểm huyết đạo của nam tử, nam tử liền không nhúc nhích, đứng tại chỗ.

"Ta cho ngươi biết, năm đó ngươi đã đối phó với mẫu thân ta thế nào, bây giờ ta sẽ dùng phương pháp như vậy để đối phó với ngươi." Thiên Thiên lạnh lùng nói.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Ngươi không được quên ta là Tể Tướng phu nhân, còn nữa, ta nói cho ngươi biết, ta chính là nữ nhi minh chủ của tổ chức ám sát Sáp Huyết Minh lớn nhất trên giang hồ, nếu như ngươi dám thương tổn ta, nhất định ta sẽ khiến ngươi bị chặt làm trăm mảnh."

Lý Thục Mẫn có chút hốt hoảng, lại có chút sợ và nói.

"Ngươi là ai ta không có hứng thú, ngươi sống qua được ngày mai rồi hãy nói!"

Lý Thục Mẫn và nam tử kia không còn lời nào để nói nữa.

Từ trong ngực, Thiên Thiên lấy ra một viên thuốc cho Lý Thục Mẫn ăn vào, đồng thời cũng cho nam tử kia một viên, "Đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho Thượng Quan Diễm Nhi, nhưng mà hôm nay liền cho người dùng trước."

Thật ra, đây là độc hóa dung mà Thiên Thiên thí nghiệm thất bại ở lần đầu tiên, nói đơn giản chính là một loại độc được khiến dung mạo người khác từ từ thối rữa.

Lý Thục Mẫn không thể tin nhìn nữ tử trước mắt này, nàng rất muốn lớn tiếng la cứu mạng, nhưng nàng chỉ có thể há hốc miệng kêu, mà lại không phát ra âm thanh.

Hình như Thiên Thiên nhớ tới gì đó, biến mất trong chớp mắt ngay trước mặt hai người, Lý Thục Mẫn rất muốn hô to cứu mạng, nhưng bây giờ nàng hoàn toàn không thể nói ra tiếng, hơn nữa nô tỳ bên cạnh cũng bị nàng cho lui, lúc nàng đang nghĩ biện pháp thì nhìn thấy Thiên Thiên trở lại.

"Ha ha, yên tâm, ta chỉ đi lấy chút đồ tặng hai người các người thôi." Thiên Thiên cố ý trở về lấy mị được cho hai người kia ăn vào.

Thiên Thiên nhặt kiếm trên đất lên, cười lạnh nhìn con người phóng đại của Lý Thục Mẫn, "Yên tâm, tạm thời ta không cần tính mạng của người."

Một âm thanh vang lên, hơn nửa mái tóc của Lý Thục Mẫn liền rơi trên mặt đất, mà Thiên Thiên còn chưa định buông tha cho nàng.

Thật lâu sau, một đầu trục bóng loáng xuất hiện ngay trước mắt.

"Ừ, không sai, mặc dù không chuyên nghiệp, nhưng cũng được." Thiên Thiên rất hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Ngay từ lúc tóc của nàng rơi xuống đất, trên mặt của nàng đã đầy nước mắt, trong mắt càng thêm sợ hãi, nàng không biết phía sau còn có cái gì đang chờ để hành hạ nàng, đúng là nàng xem thường tiểu tiện nhân này rồi.

"Tiểu tiện nhân, người định làm gì? Còn nữa, thứ bột vừa nãy là cái gì?" Lý Thục Mẫn cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên.

"Ta đã nói rồi, đó là thuốc cho người, để cho người chết cũng phải cảm thấy thoải mái một chút, đó là mị dược khiến người dục tiên dục tử."

Trên người Lý Thục Mẫn không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Đêm khuya an tĩnh, thỉnh thoảng còn có gió mát thổi lên, ánh trăng ở thật cao trên không trung, chứng kiến tất cả mọi thứ.

Thiên Thiên cười lạnh nhìn thân thể vì dục động mà không ngừng quần quýt, nàng đã tăng thêm lượng mị thuốc, đủ để khiến bọn họ không thể tách ra trong vòng 24 canh giờ.

Khi người của bọn họ phát hiện còn có thể xem tiếp một trận xuân cung đồ làm người ta đỏ mặt.

Thi triển khinh công rời đi, chán ghét nhìn hình ảnh bên trong, tối nay nàng không chỉ báo thù cho mẫu thân Sở Liên, mà còn phát tiết cực tức nhỏ nhỏ.

Một đêm này là một đêm không an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chết thảm

Trong một đêm đã xảy ra hai sự kiện lớn, một là tổ chức ám sát Sáp Huyết Minh lớn nhất trên giang hồ cứ nhiên bị người làm cho tan rã, gây ra sóng gió lớn trên giang hồ.

Chuyện thứ hai lại càng khiến cho mọi người khiếp sợ, nghe nói một ni cô ở trong phủ Thượng Quan Tể Tướng có tư tình với một nam tử, hơn nữa khi bị người phát hiện, thì ni cô đó chẳng những không biết xấu hổ mà còn tiếp tục tăng tịu cùng nam tử kia.

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là ni cô này không phải ni cô thật sự, mà đường đường là đại phu nhân của Thượng Quan Tể Tướng.

Dù Thượng Quan Tể Tướng đã cố hết sức để áp chế tin tức này, nhưng chuyện xấu vẫn truyền khắp cả Kinh Sư.

"Pằng" một tiếng, Thượng Quan Kiệt Hùng hung hăng vỗ bàn đọc sách, sắc mặt cực kỳ tức giận nói, "Sao rồi, nàng tỉnh táo chưa?"

"Thưa tướng gia, hiện tại đại phu nhân vẫn còn hôn mê bất tỉnh, theo tiểu nhân nghĩ, đại phu nhân đã trúng mị dược với liều lượng mạnh, hơn nữa cùng nam tử. . . . . Cuối cùng, toàn thân mệt lả nên hôn mê bất tỉnh." Một đại phu trung niên quỳ trên mặt đất, cẩn thận nói từng li từng tí.

"Nam nhân kia đâu?"

"Tình trạng giống như đại phu nhân."

"Xử lý nam nhân kia cho bốn tướng gia." Thượng Quan Kiệt Hùng nổi giận nói.

"Dạ, lão nô đi làm ngay." Quan gia Trương Đức cung kính nói.

"Đợi chút, Trương Đức ở lại, những người khác lui ra." Thượng Quan Kiệt

Hùng kêu quản gia dừng bước.

Sau khi thư phòng chỉ còn lại Thượng Quan Kiệt Hùng và quản gia Trương Đức thì Thượng Quan Kiệt Hùng mở miệng nói, "Người cảm thấy chuyện này có quan hệ gì với việc Sáp huyết Minh bị tan rã?"

Vốn đang tức giận, Thượng Quan Kiệt Hùng cũng đã tỉnh táo lại.

"Bẩm lão gia, lão nô cảm thấy hai chuyện này chắc phải có quan hệ." Trương Đức nhìn xung quanh, nhẹ giọng nói.

"Nói nghe thử."

"Lão gia, chuyện phu nhân là nữ nhi của Sáp huyết Minh chủ không có mấy người biết được, mà tối hôm qua Sáp huyết Minh bị tan rã, cùng lúc đó, phu nhân cũng bị người khác hãm hại, lão nô nghĩ đây là do kẻ địch của Sáp huyết Minh làm.

Hơn nữa, phu nhân và nam tử kia đều là người của Sáp huyết Minh, chắc là Sáp huyết Minh biết, mới phái người đi thông báo cho phu nhân, nhưng không ngờ, ngay cả đại phu nhân cũng bị hãm hại.

Cho nên lão nô lớn gan suy đoán, hai chuyện này phải có liên quan." Trương Đức cười nói.

"Ý người nói là Âm Nguyệt? Nhưng chuyện này không giống tác phong của bọn họ, nếu như thật sự là do Âm Nguyệt gây nên, bọn họ trực tiếp tiêu diệt Sáp huyết Minh là xong chuyện, không cần tốn công tốn sức hạ độc thủ với nàng, hơn nữa còn dùng cái thủ đoạn này." Chân mày Thượng Quan Kiệt Hùng hơi nhíu lại.

Ban đầu, lấy Lý Thục Mẫn làm vợ, cũng vì thân phận của nàng và thế lực sau lưng, ngày hôm nay, nàng không còn giá trị lợi dụng với mình, thì cũng không cần thiết tồn tại trên đời này.

"Lão gia nói cũng đúng, nhưng nếu không phải do Âm Nguyệt gây nên, lão nô nghĩ không ra còn ai có năng lực như thế nữa."

"Mặc kệ thế nào, chuyện này đã xảy ra, nàng cũng không cần thiết ở lại trên đời nữa, để nàng biến mất cùng nam tử đi." Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh lùng nói, đáy mắt không có chút tình cảm.

Đáy mắt Trương Đức thoáng qua một phần kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, "Lão nô lập tức đi làm."

Lúc Trương Đức đang chuẩn bị bước ra thư phòng, thì nghe được tiếng bước chân dồn dập.

"Lão gia, không xong, đại tỷ. . . . ." Người tới chính là nhị phu nhân Hà Viện Viện, trên mặt nàng mang theo vài phần sợ hãi.

"Nói"

"Lão gia, vừa rồi thiếp thân đi thăm đại tỷ thì phát hiện mặt của nàng đang dần thối rữa, hơn nữa không chỉ có gương mặt, thân thể cũng giống như vậy." Hà Viện Viện vừa sợ vừa nói, chỉ cần nghĩ tới hình ảnh kia thì nàng không thể nào nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Kiệt Hùng không nói, chỉ nhíu lông mày và suy tư.

"Lão gia, có phải đại tỷ bị quái bệnh gì hay không? Loại bệnh này có lây không?" Hà Viện Viện nhẹ giọng nói.

"Trương Đức, lập tức cho người đốt thân thể của người kia, còn nam tử kia cũng xử lý luôn." Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh lùng nói.

"Lão nô lập tức đi làm." Trương Đức lĩnh mệnh rồi trực tiếp rời thư phòng đi.

"Ra lệnh xuống dưới, chuyện hôm nay quyết không thể tiết lộ nửa điểm tin đồn nào. Nếu không, giết không tha." Đáy mắt Thượng Quan Kiệt Hùng hiện rõ sát khí, toàn thân tản ra khí lạnh.

"Thiếp thân lập tức đi thu xếp." Hà Viện Viện thu hồi sự sợ hãi, lúc xoay

người trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, từ nay về sau, nàng chính là Tể Tướng phu nhân.

Chỉ còn lại một mình Thượng Quan Kiệt Hùng ở trong thư phòng, hiện tại hắn đã thiếu mất thế lực của Sáp Huyết Minh chống lưng, hắn muốn bắt đầu chuẩn bị kế hoạch một lần nữa.

Mà đồng dạng, Long Khải Diêm cũng biết được tin tức này.

Long Khải Diêm nhìn tờ giấy trên tay, chau mày, sau đó dùng nội lực, tờ giấy trên tay lập tức tan thành mây khói, không thấy bóng dáng.

Sáp Huyết Minh bị diệt, hắn ta cũng mất đi thế lực này sau lưng, tất cả kế hoạch lúc trước của hắn ta nhất định bị rối loạn, hiện tại muốn diệt trừ hắn ta, mặc dù dễ dàng nhưng thời cơ còn chưa tới, trước hết cứ cho hắn sống lâu thêm chút nữa, đợi thời cơ thích hợp, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Khóe miệng Long Khải Diêm khẽ nâng lên, nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo.

Hưởng thụ gió mát khẽ thổi lên, thật đúng là thoải mái! Một người khác lại có vẻ không chút lo lắng.

"A Hắc, A Hoàng, các người có thể cảm nhận được ta gặp nguy hiểm, chắc không phải là chó săn bình thường rồi!" Chỉ thấy Thiên Thiên nằm trên sân cỏ ở trong viện, nằm bên cạnh là hai con chó sói lớn.

Thiên Thiên nói tiếp, "Ta nghĩ như vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy các người, ta liền cảm thấy, mặc dù ta không biết vì sao các người với Mặc cùng đến, nhưng ta lại biết, các người sẽ không làm ta bị thương tổn đâu."

Ta cũng không biết tại sao mình lại tin tưởng như thế, chỉ là có loại trực giác này thôi."

Hình như hai con chó sói lớn có thể nghe hiểu lời Thiên Thiên nói, thân thể nhích lại gần Thiên Thiên giống như muốn lấy lòng.

"Tên của các người là do Mặc đặt sao? Thật là tục đến đỉnh. Nhưng nó rất hợp với màu sắc trên người các người." Nhẹ giọng cười nói.

Hai cái chó sói lớn, một con toàn thân đen nhánh, còn con kia lại là một thân màu vàng.

Đột nhiên, người thấy một loại mùi vị quen thuộc, không nhìn về phía người tới mà trực tiếp cười nói, "Mặc, Sáp Huyết Minh là kiệt tác của người à!"

Ban đầu, người tới hơi sững sờ, nhưng cẩn thận ngẫm lại, với trí thông minh của nàng, đối với chuyện như vậy, không cần hẳn nói, nàng cũng biết được tất cả.

"Chủ tử, Sáp Huyết Minh một lần hai lượt muốn lấy tính mạng của chủ tử, ta nhất định sẽ không để cho loại chuyện như vậy xảy ra." Mặc nhàn nhạt nói.

"Vậy người cũng biết người phía sau màn đi!" Cười nhạt, nàng biết là Mặc, nhưng chỉ một mình Mặc mà có thể làm tan rã một tổ chức sát thủ khổng lồ, bản lĩnh này, mình không thể nào tưởng tượng được.

"Chủ tử cũng biết phải không? Hơn nữa, ta vừa mới nghe nói, chuyện một ni cô trong Thượng Quan phủ tăng tị cùng nam tử, là do chủ tử làm đi!"

"Ha ha, chuyện đó chỉ là gây ông đập lưng ông thôi!" Thiên Thiên cười nói.

"Chủ tử, người vẫn là người sao?" Mặc đột nhiên thốt ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quan sai

Thiên Thiên ngẩng đầu khẽ cười, làm vẻ mặt khiến cho không ai có thể suy đoán nội tâm của nàng.

"Vậy ta hỏi ngươi, nếu ta không là ta, vậy ta là ai?" Thiên Thiên không trực tiếp trả lời vấn đề của Mặc, mà hỏi ngược lại.

Mặc không biết nên trả lời như thế nào, hắn chỉ đột nhiên nghĩ đến nên mới đột nhiên nói ra, lúc này, nàng hỏi ngược lại, sao hắn trả lời được, chỉ có thể lắc đầu một cái.

"Mặt khác, người chủ động đến làm quản gia của ta, vậy người cảm thấy ta sẽ là ai?" Thiên Thiên đứng dậy rồi đi trước người của Mặc, mỉm cười nhìn Mặc.

Nàng không biết vì sao Mặc lại hỏi như vậy? Trong trí nhớ của Thượng Quan Thiên Thiên, hoàn toàn không có thông tin về Mặc, nói cách khác, Thượng Quan Thiên Thiên cũng không biết Mặc.

Mặc xuất hiện tuyệt đối không phải vì bọn họ từng gặp nhau, cũng không có bất kỳ lời hứa hẹn nào, nói cách khác, Mặc căn bản không thể biết Thượng Quan Thiên Thiên trước kia.

Nhưng vì sao Mặc lại đột nhiên nói những lời này đây?

Về sau, nàng mới biết tại sao Mặc lại hỏi như vậy. Chỉ là, đó để về sau nói.

"Bẩm chủ tử, ta chỉ cảm thấy người trước kia và bây giờ khác nhau quá nhiều." Mặc giấu suy nghĩ trong lòng đi, nhàn nhạt nói.

Hắn không thể nói, chuyện mà hắn đã từng hứa hẹn qua là bí mật không thể nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả bản thân nàng.

"Chỉ đơn giản như vậy sao." Thiên Thiên luôn cảm thấy Mặc lúc này không

lạnh nhạt giống trước kia, chân mày hơi nhíu lên.

Mặc không nói.

"Khi một người phải chịu hết lần áp trong khoảng thời gian dài, bị người thân vứt bỏ, vô luận năng mềm yếu và nhất gan thế nào, sinh tồn được, năng mới có thể sống sót.

Nếu như ta vẫn là ta của ngày trước, chắc hẳn ta đã sớm không còn ở trên cái thế giới này." Mà thực tế, Thượng Quan Thiên Thiên chân chính quả thật đã không còn ở trên cái thế giới này.

Mặc suy nghĩ rồi gật đầu một cái.

Hai ngày sau.

Ngoài cửa tiếng gõ cửa ầm ầm truyền đến, âm thanh rất to, dù người ở bên trong không muốn nghe vẫn bắt buộc phải nghe.

"Tiểu thư, rốt cuộc là ai đi quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác khi trời chỉ vừa mới sáng?" Tinh nhi đi qua đi lại trong sương phòng của Thiên Thiên, vẫn còn mơ hồ, bộ dáng hoàn toàn chưa tỉnh ngủ.

"Ah, tiểu thư, người đã tỉnh?" Khi thần trí Tinh nhi tỉnh táo thì mới phát hiện Thiên Thiên đã sớm đứng dậy, đang chuẩn bị ra xem rốt cuộc là người phương nào gây nên động tĩnh lớn như vậy.

"Muốn không tỉnh cũng khó khăn."

Lúc Thiên Thiên mới bước ra cửa phòng liền nghe thấy âm thanh người gác cổng bấm báo.

"Tiểu thư, ngoài cửa có hai người tự xưng là quan sai, nói là đến tìm Như Huyền, có cho bọn họ vào hay không?" Người gác cổng vội vã hỏi.

"Tiểu thư, quan sai? Vì sao quan sai lại tìm Như Huyền?" Tinh nhi nghe được chữ quan sai thì sắc mặt khẩn trương.

"Vậy Như Huyền đâu?"

"Bẩm tiểu thư, Như Huyền đã chờ ở đại sảnh."

"Tốt" Thiên Thiên tăng nhanh bước chân đi tới đại sảnh, liếc thấy Như Huyền, Dịch Yên và Mặc đang đứng một bên.

"Như Huyền, người biết người của quan phủ?" Thiên Thiên không có chút ngoài ý muốn nào với chuyện này, vẻ mặt bình tĩnh và hỏi.

"Như Huyền chỉ là một tiểu nữ tử bình thường, sao lại biết người của quan phủ? Như Huyền cũng không biết tại sao người của quan phủ lại đến tìm Như Huyền, nếu thật sự là Như Huyền phạm phải tội danh, Như Huyền cũng sẽ không làm liên lụy đến bất cứ ai trong phủ đệ." Như Huyền không chút hoang mang nói.

"Vậy hãy để cho hai vị quan sai vào đi!" Thiên Thiên khẽ cười.

Chính là loại thái độ này, dù gặp phải bất kỳ tình huống gì cũng không chút hoang mang, vẻ mặt tự nhiên, Thiên Thiên rất hài lòng với Như Huyền. Về phần quan sai này, ...

Không lâu sau, hai nam tử mặc áo quan sai không mang chút nét mặt nào đi tới đại sảnh.

Bọn họ nhìn lướt qua mọi người bên trong đại sảnh, khi nhìn thấy Như Huyền thì sắc mặt nghiêm nghị. Một người trong đó chỉ vào Như Huyền, trầm giọng nói, "Bỏn quan tới bắt đào phạm, nàng chính là người mà chúng ta muốn bắt! Hi vọng các vị không ngăn cản quan sai làm việc!"

Vừa nói xong, hai quan sai hung thần ác sát tiến đến gần Như Huyền.

"Tiểu thư, Tinh nhi không tin Như Huyền là đào phạm, tiểu thư cứu Như Huyền đi." Tinh nhi nhìn hai quan sai hung thần ác sát, trong lòng không khỏi sợ lên.

Nàng nhớ từng nghe qua, chỉ cần phạm nhân bị quan sai bắt nhốt vào trong nhà giam, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân, đều sẽ chịu hết trăm nghìn loại hình phạt tàn khốc, thậm chí còn có người không chịu nổi mà chết.

"Đúng vậy! Tiểu thư, mặc dù Dịch Yên và Như Huyền chung đụng không lâu, nhưng Dịch Yên tin rằng Như Huyền không phải là đào phạm." Dịch Yên cũng mở miệng nói.

"Đội đã nào...!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Giả

"Đợi chút". Âm thanh này không lớn cũng không nhỏ, nhưng đủ để làm cho mọi người tập trung ánh mắt vào nàng.

Lời này không phải do Thiên Thiên nói, mà là do Như Huyền nói.

"Các ngài nói ta là đào phạm, vậy ta muốn hỏi, Như Huyền rốt cuộc phạm phải tội gì? Và tại sao ta lại chạy?" Âm thanh như chim oanh hót của Như Huyền lại vang lên.

Hai gã quan sai nhìn nhau rồi nói: "Người có lời gì thì đi nói với quan lớn ở trên công đường ấy!"

Hai người quan sai đến bắt Như Huyền nhưng Như Huyền cũng không phản kháng, mà đứng rất bình tĩnh, rồi nhìn về phía Thiên Thiên, nhàn nhạt nói, "Chủ tử, bọn họ chính là khảo nghiệm mà chủ tử cho Như Huyền sao?"

Như Huyền vừa nói, Tinh nhi liền nhìn Như Huyền với vẻ mặt chất vấn, sau đó lại hiểu kỳ nhìn Thiên Thiên.

Mà tay của hai gã quan sai vốn đang định bắt Như Huyền cũng để xuống, nhìn về phía nữ chủ nhân, không tiếp tục động tác, hình như là đang đợi nữ tử ra lệnh.

"Ha ha, sao lại nói như vậy?" Thiên Thiên cười khẽ nói.

"Nếu như bọn họ thật sự là quan sai, tới đây thấy đào phạm thì trước hết phải bắt Như Huyền, nhưng bọn họ lại cảnh cáo một phen trước, chẳng lẽ bọn họ không sợ phạm nhân có cơ hội chạy trốn hoặc dùng thế lực bắt ép con tin sao?"

Còn nữa, Như Huyền đã hỏi bọn hắn là mình phạm tội gì nhưng bọn họ vẫn trả lời câu hỏi, mà không bắt Như Huyền lại, bọn họ cho đào phạm nhiều cơ hội chạy trốn như thế, vì bọn họ tự nhận mình có công lực cao, hay bọn họ

căn bản là quan sai giả.

Đã là một đào phạm, tuy là nữ nhân, nhưng đó cũng là một nhân vật nguy hiểm, quan phủ chỉ phái hai người quan sai, vì bọn họ tự tin quá mức, hay là. . . . .

Cuối cùng, với tính cách của chủ tử, nếu Như Huyền thật sự là đào phạm, chủ tử tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào dễ dàng tổn thương ai trong phủ đệ." Như Huyền tỉ mỉ phân tích.

Như Huyền đã cho rằng đây là do người nọ phái tới, nhưng cẩn thận ngẫm lại, người nọ căn bản không thể phái người tới tìm mình, một chút kích động rất nhanh liền biến mất.

"Như Huyền, vậy ngươi cảm thấy ta khảo nghiệm như thế nào?" Không sai, đây chính là khảo nghiệm của nàng dành cho Như Huyền, kết quả lần này, nàng rất hài lòng.

Một người đủ tỉ mỉ, gặp chuyện gì cũng bình tĩnh, hơn nữa còn khiến đối phương rơi vào trong bẫy của mình, chắc chắn nàng sẽ là một trợ thủ tốt.

"Cách khảo nghiệm của chủ tử rất chính xác và khác biệt."

"Tiểu thư, người thật sự hù chết Tinh nhi rồi, Tinh nhi còn cho là. . . . ."
Tinh nhi vỗ ngực nói.

Dịch Yên lại cúi đầu với bộ dạng dăm chiêu.

"Hai vị cực khổ rồi, mời về."

Trên người hai vị quan sai giả này luôn làm cho người ta có một cảm giác quái dị, loại cảm giác này khó nói ra, nhưng có chút là lạ. Thiên Thiên nhìn bọn họ và nói.

Hai người kia nhìn nhau, sau đó gật đầu một cái và rời đi, lúc rời đi, một người trong đó ngẩng đầu, hơi liếc mắt nhìn Như Huyền.

Khi Thiên Thiên gặp lại hai người này thì mới biết cảm giác quái dị lúc ấy rốt cuộc là cái gì.

Một tháng sau.

Bị đánh 20 đại bản, bây giờ, thân thể Thượng Quan Diễm Nhi đã hoàn toàn khôi phục, trong một tháng này, ngày nào nàng cũng nằm ở trên giường, mà hoàng thượng cũng chưa từng tới thăm một lần.

Nàng chưa từng bước ra khỏi cửa phòng, tự nhiên cũng không biết tất cả mọi chuyện xảy ra trong Thượng Quan phủ một tháng trước, cũng không có ai nói với nàng chuyện này, nên mới có thể xảy ra chuyện về sau.

Nàng đổ mọi tức giận lên đầu của Thiên Thiên.

Nhưng bây giờ nàng còn có chuyện quan trọng hơn.

Đang trên đường đi đến Ngự Thư phòng, nàng gặp phải các phi tử chơi đùa ở Ngự Hoa viên.

"U, đây không phải là Đức phi sao? Đức phi có thể xuống giường đi lại rồi à, bốn cung chúc mừng thân thể muội muội khỏi hẳn." Giọng nói của Lương Quý phi mang theo vài phần châm biếm và trào phúng.

"Tỷ tỷ thật sự mừng thay cho muội, nếu như thân thể muội muội vẫn không khôi phục, sợ rằng hoàng thượng sẽ quên mất Đức muội muội còn tồn tại." Giọng nói Ngọc phi cũng mang theo vài phần giễu cợt.

"Ngọc muội muội nói sai rồi, Đức phi được hoàng thượng dùng xe phượng đưa đến, hơn nữa còn là nhi nữ Tể Tướng, sao hoàng thượng có thể quên Đức phi đây?" Lương Quý phi nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thượng Quan Diễm Nhi một phen, không khỏi cười lạnh.

"Dạ, Lương tỷ tỷ nói rất đúng." Ngọc phi gật đầu cười nói.

"Từ xưa tới nay, xe phượng chỉ dành cho hoàng hậu, vậy mà bốn cung vừa vào cung đã được ngồi trên xe phượng, các người có biết như vậy là ý gì

không? Hừ" Thượng Quan Diễm Nhi cao ngạo nói.

"Thật sao? Người xác định vị trí hoàng hậu sẽ thuộc về người?" Lương Quý Phi cười lạnh nói.

Nếu là trước kia, nàng còn tin tưởng một chút, nhưng bây giờ, nàng xác định 100% rằng vị trí hoàng hậu tuyệt không thuộc về Thượng Quan Diễm Nhi.

Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, ánh lửa tung tóe.

Ngọc phi một bên liếc mắt nhìn trang phục của Thượng Quan Diễm Nhi, khế cười nói, "Đức muội muội, mặc trang phục thế này là muốn đi gặp hoàng thượng sao?"

Lời nói của Ngọc phi tựa như nhắc nhở Thượng Quan Diễm Nhi, nàng hung hăng trừng mắt liếc Lương phi và Ngọc phi, tăng nhanh bước chân đi đến Ngự Thư phòng.

"Đức muội muội, đừng trách tỷ tỷ không nhắc người trước, nếu hôm nay người mặc trang phục này đi gặp hoàng thượng, người nhất định sẽ lại bị hoàng thượng lạnh nhạt." Ngọc phi la lớn.

Thân thể Thượng Quan Diễm Nhi dừng một chút, không có xoay người, mà càng tăng nhanh bước chân, nàng âm thầm thề, nhất định sẽ khiến cho hai ả đẹp mặt.

"Nữ nhân ngu xuẩn." Nhìn Thượng Quan Diễm Nhi đi xa, Lương phi cười lạnh nói.

Ngự Thư phòng.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng, nô tì đặc biệt chuẩn bị hoa trà vì hoàng thượng, có thể giúp cho hoàng thượng đỡ mệt nhọc." Thượng Quan Diễm Nhi khom lưng nũng nịu hành lễ, ánh mắt tràn đầy tình ý.

Long Khải Diễm hơi nhú mày, ngẩng đầu nhìn nữ nhân xuất hiện, sau khi

thấy cách nàng ăn mặc, hấn càng nhú chặt mày hơn.

"Mặc dù Tây Lũng quốc không lấy hiếu để trị thiên hạ, nhưng thân là con cái, ái phi vẫn nên lấy hiếu làm đầu chứ? Được rồi, lui ra đi!" Đối với nàng, hấn vốn không muốn gặp, hiện tại, hấn càng không muốn gặp lại nàng.

"Hoàng thượng, nô tì. . . . ."

"Lui ra!"

Thượng Quan Diễm Nhi liếc mắt nhìn chằm chằm Long Khải Diễm, nàng chẳng biết tại sao hoàng thượng lại nói như vậy? Chẳng lẽ đúng như nữ nhân kia nói, hoàng thượng sẽ lạnh nhạt với nàng lần nữa.

Nắm đôi tay thật chặt rồi rời khỏi Ngự Thư phòng, sau đó xoay người hỏi cung nữ sau lưng, "Trong một tháng này, có xảy ra chuyện lớn gì sao?"

Nhất định là có xảy ra chuyện mà nàng không biết, hơn nữa còn liên quan đến trang phục mà nàng mặc hôm nay.

"Thưa nương nương, có xảy ra chút chuyện, là. . . . ." Cung nữ đáp ứng, không dám nói ra khỏi miệng.

"Nói".

"Chính là đại phu nhân Thượng Quan Tể Tướng, vào một tháng trước, mẫu thân nương nương gặp riêng tư một nam tử ở phủ đệ, hơn nữa còn. . . . ."

"Nói tiếp!" Sắc mặt của Thượng Quan Diễm Nhi càng ngày càng khó coi.

"Chính là bị người phát hiện, mà phu nhân và nam tử vẫn còn ở đó. . . . . Nghe nói phu nhân đã. . . . . Chết rồi." Cung nữ vừa sợ vừa nói.

Cái gì? Mẫu thân không chỉ cùng nam tử khác gặp mặt, mà còn chết? Làm sao có thể? Không trách hoàng thượng lại nói như vậy?

Cúi đầu nhìn trang phục đỏ chót của mình, trên mặt còn trang điểm tỉ mỉ,

hoá ra là như vậy.

"Đáng chết, người muốn nhìn thấy bồn cung bị chê cười lắm hả, biết rõ xảy ra việc lớn như thế cũng không nói trước, khiến bồn cung bị người ta chế giễu, còn khiến bồn cung bị hoàng thượng khiển trách." Thượng Quan Diễm Nhi bộp một tiếng hung hăng đánh vào nãy cung nữ trên mặt.

Nàng dồn hết sức lực mà tát một cái, mặt của cung nữ lập tức sưng đỏ.

"Nô tỳ biết sai rồi, cầu xin nương nương tha mạng."

"Tha cho người? Người khiến bồn cung mất mặt như thế, người cảm thấy người còn có thể tiếp tục sống sao?" Thượng Quan Diễm Nhi lạnh giọng tức giận.

"Nương nương tha mạng".

Hiện tại, Thượng Quan Diễm Nhi nàng phải thay đổi cách ăn mặc trước, rồi sẽ làm rõ chuyện này sau.

Cùng một ngày, ở Túy Hương lâu.

"Hàn, đây là đơn tuyên truyền mà ta đã thiết kế tỉ mỉ trong mấy ngày nay." Thiên Thiên giơ lên một tờ giấy, cười nói.

"Đơn tuyên truyền?"

"Đúng, vào ngày khai trương, để có nhiều khách, chút đơn tuyên truyền là không thể thiếu. Như vậy mới có thể cho mọi người biết hôm đó là ngày khai trương.

Còn nữa, phải có hoạt động ưu đãi, ta tin rằng như vậy có thể thúc đẩy việc buôn bán của khách sạn, đồng thời cũng có thể thúc đẩy việc buôn bán của Túy Hương lâu." Thật ra thì đây chính là lý do mà nàng mở khách sạn ở đối diện Túy Hương lâu.

Khách sạn của nàng chắc sẽ không cung cấp ăn uống, khách ở đây sẽ đi tới

Túy Hương lâu dùng bữa, có thể quảng cáo giúp Túy Hương lâu, lợi nhuận như vậy sao nàng có thể bỏ qua.

"Ba ngày đầu kể từ ngày khai trương, khách dùng chân sẽ được hưởng giá 80%, mỗi người còn được Túy Hương lâu cung cấp phiếu giảm giá, sau ba ngày, chỉ cần khách dùng chân hay khách dùng bữa ở Túy Hương lâu đều có thể hưởng thụ giá ưu đãi 80%.

Nếu như khách dùng bữa ở Túy Hương lâu cũng có thể hưởng thụ giá ưu đãi 80% vào ở khách sạn." Mộ Dung Hàn đọc nội dung trên trang giấy.

"Nếu như hiệu quả tốt, loại hoạt động ưu đãi này còn có thể từ từ đổi mới." Thiên Thiên mỉm cười, giống như nàng đã thấy tiền đến ào ào rồi.

"Đây chính là phương pháp tốt." Ánh mắt Mộ Dung Hàn thoáng qua chút nhu tình, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện.

"Được, người đồng ý là tốt rồi, cứ theo như thế mà làm."

Nàng không cần suy nghĩ cũng biết Mộ Dung Hàn nhất định sẽ đồng ý, biện pháp kiếm tiền tốt, sao hắn có thể không đồng ý.

"Đúng rồi, hai người mà người tìm để diễn trò rớt cuộc là người phương nào? Luôn có cảm giác là lạ?" Nàng đã nghĩ tới tình huống lúc đó, càng nghĩ càng thấy không đúng, tình tiết khác mình an bài một chút.

"Đó không phải là hai người mà ta an bài?"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tình yêu

"Vậy thì bọn họ là ai?" Thiên Thiên nhẹ giọng nói nhỏ.

Nếu như bọn họ không phải là người mà Mộ Dung Hàn an bài, thì bọn họ là ai chứ? Hơn nữa họ diễn rất giống mình sắp xếp, mục đích của bọn họ là gì? Chẳng lẽ là Như Huyền?

"Thiên Thiên, lai lịch của Như Huyền tuyệt đối không đơn giản, ta không thể nào tra rõ lai lịch thật sự của nàng, chỉ biết thảng trước nàng chủ động vào Xuân Tiêu các, sau đó được người mua, Mặc cũng không thể tra ra." Mộ Dung Hàn nói.

Thiên Thiên cúi đầu suy tư, nàng vẫn nhớ Như Huyền từng nói là không nên hỏi về quá khứ của nàng, hơn nữa nàng cũng tin tưởng hiện tại Như Huyền tuyệt đối trung thành với mình.

"Hàn, không cần tra xét nữa, ta tin tưởng nàng." Nếu vậy, cái tên Như Huyền chắc cũng không phải là tên thật, chắc nàng cũng không muốn nhắc đến những gì đã qua.

Mộ Dung Hàn không nói tiếng nào, chỉ lặng lẽ nhìn nữ nhân trước mắt, con ngươi bắt đầu thâm thúy nhu hòa, trên mặt nở nụ cười thản nhiên.

Thiên Thiên tự nhiên cũng nhìn thấy biến hóa của hắn, nhưng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn, rồi nhẹ nhàng bưng ly trà thượng hạng lên, nhấp một miếng.

"Người có thể dễ dàng tin tưởng một nữ nhân như thế, vậy còn ta? Sao người không tin tâm ý của ta đối với người?" Mộ Dung Hàn nhàn nhạt nói.

Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn gương mặt đã mất đi nụ cười, con ngươi sâu không thấy đáy.

"Người chỉ nhất thời có hứng thú với ta mà thôi, chờ khi hết hứng thú, người sẽ hiểu rõ lòng của mình." Thiên Thiên khẽ cười nói.

Nàng không cần yêu, đặc biệt là tình yêu nam nữ.

"Người nghĩ như vậy?" Xác thực, khi mới bắt đầu, mình chỉ có hứng thú nhất thời với nàng, nàng ranh mãnh thông tuệ, tàn nhẫn với kẻ địch, đã hấp dẫn hẳn thật sâu, nhưng tim của hắn chưa từng mở ra.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Thiên Thiên hỏi ngược lại.

"Thông thường, tình yêu đều bắt đầu từ những hứng thú nhất thời."

"Nhưng chuyện như vậy sẽ không xảy ra với ta." Tình yêu, nàng đã sớm không cần.

Bốn mắt nhìn nhau, một bên lạnh nhạt, một bên có chút hứng thú, hai ánh mắt ma sát ra tia lửa như thế nào, không ai biết.

Mặt trời chiều ngả về tây, hoàng hôn cũng phủ xuống, hai bóng người một trước một sau đang đi lại ở đường phố phồn hoa.

"Chủ tử, người còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi sao?" Mặc nhìn Thiên Thiên không nói lời nào nên lên tiếng.

Thì ra hai bóng dáng đó là Thiên Thiên và Mặc, làm cận vệ, có đôi khi Mặc sẽ núp ở chỗ tối, nhưng có đôi khi, hắn sẽ hiện thân.

Vừa rồi ở Túy Hương lâu, hắn vẫn luôn ẩn thân trong tối, tự nhiên cũng nghe thấy đoạn đối thoại đó.

"Mặc, người chỉ chuyện nào? Như Huyền? Hay là Hàn?" Xoay người, về mặt bình tĩnh nhìn Mặc.

"Xin thứ cho ta nói thẳng, thân phận của Như Huyền thật sự là bí mật, nhưng nếu chủ tử tin tưởng nàng, chỉ cần nàng không làm chuyện bất lợi với chủ tử, nếu không Mặc cũng sẽ không nhẹ nhàng tha thứ cho nàng."

Còn Mộ Dung Hàn, hắn tuyệt không đơn giản như chủ tử thấy, một người

làm ăn, chắc chủ tử cũng biết. Về phần hấn là người như thế nào, ta không nói thẳng, chẳng qua ta bảo đảm, quyết không cho phép hấn hại chủ tử."

Thiên Thiên khẽ nâng đôi môi đỏ mọng lên, không nói tiếng nào, chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó xoay người, tiếp tục đi về phía trước, làm người ta không đoán ra suy nghĩ của nàng.

Thiên Thiên chỉ cho rằng Mặc không nói thẳng vì không muốn khích bác quan hệ giữa nàng và Mộ Dung Hàn, mà không phải là ý khác.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện ngay trước mặt.

"Thượng Quan tiểu thư, chủ nhân nhà ta mời tiểu thư đến gặp mặt một chút." Bóng dáng kia nói một cách cung kính.

"Nếu như ta không đi?" Liếc bóng dáng kia một cái, không có nguy hiểm, sau đó lạnh nhạt nói.

"Chủ nhân nhà ta phân phó, nếu như Thượng Quan tiểu thư không muốn, tiểu nhân cũng không dám làm khó tiểu thư, nhưng chủ nhân cũng nói, nếu như tiểu thư không đi, ba ngày sau, khách sạn của tiểu thư sẽ không thể nào buôn bán bình thường."

Mặc cẩn thận dò xét bóng người đột nhiên xuất hiện này, mặc dù người này không có bất kỳ sát khí và ác ý nào, nhưng công lực của hấn không yếu, nhưng vẫn không phải là đối thủ của mình.

"Giọng điệu to gan như thế, ý nói nếu hôm nay ta không đi, các người sẽ niêm phong khách sạn của ta sao?" Chuyện mình mở khách sạn mới không có mấy người biết, vì sao người này lại biết, còn nữa, lời nói rất ngông cuồng.

Còn có, trang phục của người này không phải làm từ một loại vải vóc, đây là tơ lụa thượng hạng, một người làm có thể mặc được trang phục như vậy, chắc chủ nhân của hấn cũng không phải là người bình thường.

"Tiểu thư, xin mời!"

"Chủ tử. . . . ."

"Mặc, đi xem một chút cũng không sao, hơn nữa bên cạnh ta vẫn còn có người mà?" Thiên Thiên chưa bao giờ lo lắng về an nguy của mình, dù không có Mặc ở bên cạnh, nàng cũng sẽ không để bản thân gặp nguy hiểm.

Đi theo bóng dáng kia tới bên mặt hồ yên ả.

"Thượng Quan tiểu thư, chủ nhân nhà ta ở trong khoang thuyền này." Bóng dáng kia chỉ vào một chiếc thuyền trên bờ và nói.

Thiên Thiên liếc mắt nhìn chiếc thuyền, một chiếc cực kỳ bình thường, không có một chút đặc biệt, xem ra người ở bên trong không muốn cho người khác đoán được thân phận của hắn.

Bước chân lên thuyền.

Nhưng Mặc lại bị ngăn trở, "Chủ nhân đã phân phó, chỉ cho một mình Thượng Quan tiểu thư lên thuyền, tùy tùng có thể chờ ở đây."

Thiên Thiên gật đầu với Mặc, sau đó đi vào chiếc thuyền cực kỳ bình thường này.

Vừa vào liền quan sát xung quanh, bên trong vô cùng đơn giản, cái bàn bình thường, bên trên đặt hai cái ly, một bình rượu.

"Thì ra là người." Thiên Thiên chưa từng nghĩ đến người hẹn nàng lại là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Khai trương

"Rất kinh ngạc sao!" Người ở bên trong khẽ nâng môi mỏng khêu gợi lên, khiêu mi cười nói.

"Dĩ nhiên! Đường đường là quân chủ của một nước như Tây Lũng quốc mà lại dùng thủ đoạn uy hiếp để hẹn dân nữ." Giọng điệu mang theo vài phần lạnh nhạt.

Long Khải Diêm không có quan hệ gì với mình, mà hắn lại uy hiếp mình tới gặp, nhưng mình càng không muốn có quan hệ với hắn.

"Trẫm là quốc chủ của Tây Lũng quốc, có thể gặp được trẫm, ngươi phải vui mừng mới đúng, trẫm không cần uy hiếp bất luận kẻ nào." Long Khải Diêm lạnh nhạt nói.

Theo như thám tử báo, sau khi rời khỏi Kỳ, nữ nhân này biến hóa cực kỳ to lớn, có thể nói là hai người hoàn toàn khác nhau, sau ngàù hôm nay và lần đó, mình chắc chắn là trước kia nàng chỉ diễn trò thôi.

Thiên Thiên cố ngáp một cái, không được, nàng phải mau rời khỏi nơi này mới được.

"Nếu như Hoàng thượng không còn chuyện khác, dân nữ cần phải trở về." Cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Vì sao nàng càng không muốn có quan hệ với người trong hoàng thất, thì bọn họ lại cứ muốn dính líu tới nàng.

Sắc mặt Long Khải Diêm khẽ biến thành giận, chưa từng có ai dám không coi mình ra gì, nàng là người đầu tiên.

"Từ từ đã! Ngươi không tò mò về mục đích mà trẫm tìm ngươi à." Nữ tử này đúng là lớn mật, không có ý của mình, lại dám tự tiện đứng dậy rời đi.

"Không tò mò, hơn nữa dân nữ cũng không muốn biết." Nếu như có một chút xú quan hệ với hắn, mình sẽ rơi vào vòng xoáy tranh đoạt quyền thế mất.

Bước chân của Thiên Thiên đã ra khỏi khoang thuyền, sắc mặt Long Khải Diêm căng thẳng, không ngờ nàng lại dám coi thường mình lần nữa.

"Đứng lại!" Long Khải Diêm tức giận, lạnh nhạt nói.

Đứng ở trên bờ, nhìn thấy bóng dáng kia, lòng của Mặc cũng yên tâm phần nào nhưng hắn nghe khi nghe thấy âm thanh tức giận này thì lập tức phi thân đến bên cạnh Thiên Thiên.

Mà nam tử dẫn đường cũng phi thân lên thuyền, ngăn cản đường đi của bọn họ.

"Không có ý chỉ của trẫm, người không được tự tiện rời đi." Trong khoang thuyền, Long Khải Diêm lại tức giận lạnh nhạt nói.

"Hoàng thượng, dân nữ đã nói, dân nữ không hứng thú biết mục đích của ngài, dân nữ càng không hứng thú dính vào trong quyền thế hoàng thất, mặc kệ ngài tìm dân nữ vì điều gì, chỉ cần liên quan đến người trong hoàng thất, dân nữ tuyệt không hợp tác." Thiên Thiên xoay người nhìn Long Khải Diêm ở bên trong và nói.

Trên mặt của nàng không có vẻ sợ hãi, mà rất tỉnh táo.

"Nếu như hoàng thượng thật muốn niêm phong khách sạn của dân nữ, dân nữ không còn lời nào để nói, nhưng dân nữ biết, thân là một hoàng thượng tốt, thì không nên thu bạc, thuế má, hạn chế người tài, để cho dân chúng trong thiên hạ an gia lạc nghiệp?" Thiên Thiên bình thản nói.

Tay của Long Khải Diêm giấu trong ống tay áo nắm chặt, nghiêm mặt giận dữ, con ngươi thâm thúy nhìn hai mắt lạnh nhạt của Thiên Thiên chăm chú, nhưng hắn vẫn không tìm được một chút e ngại nào, chỉ có sự hờ hững.

Lời nói đơn giản ấy là muốn nói cho chính mình, nếu như mình thật sự

niêm phong tiệm của nàng, thì mình tuyệt không phải là một quốc chủ tốt; gặt đầu với nam tử kia, ý bảo cho bọn họ đi.

Đợi Thiên Thiên rời đi, nam tử kia cung kính nói, "Hoàng thượng, có tiếp tục giám thị bí mật không?"

"Không cần." Long Khải Diêm ra ngoài khoang thuyền, ngẩng đầu liếc nhìn ánh trăng, rồi lại nhìn mặt hồ không gợn sóng, vẻ mặt hơi giận xuất hiện một nụ cười lạnh lùng.

Bên đầu kia.

"Mặc, ngươi muốn gì thì nói đi!" Nhìn bộ dáng này của Mặc cứ như là muốn nói lại thôi, Thiên Thiên đoán trước nên mở miệng nói.

"Chủ tử, làm như vậy, sẽ trở thành kẻ địch của Long Khải Diêm." Dù hắn không biết lý do mà Long Khải Diêm tìm chủ tử, nhưng với tính cách của Long Khải Diêm, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chủ tử.

"Ta không biết tiếp theo hắn sẽ làm gì? Nhưng chỉ cần có một chút quan hệ với hắn, thì vĩnh viễn không thoát ra được." Nàng biết như vậy sẽ làm Long Khải Diêm giận dữ, nhưng nàng cũng hi vọng qua tối nay, sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với hắn ta nữa.

Nhưng việc đời khó mà liệu trước!

Hôm sau.

Thiên Thiên cho người chuẩn bị đơn tuyên truyền rồi phân phát ra ngoài, trong chớp mắt, tin tức mới nhất ở Kinh Sư chính là một khách sạn để dừng chân sắp khai trương.

Hơn nữa, khiến người chú ý nhất chính là, chỉ cần có thể dừng chân ở khách sạn trong vòng ba ngày liền được một phiếu giảm giá của Túy Hương lâu, Túy Hương lâu là quán ăn nổi danh nhất Kinh Sư, nghe nói kể từ khi Túy Hương lâu sửa chữa lại, muốn ăn ở Túy Hương lâu phải đợi xếp hàng cả nửa ngày.

Hiện tại, chỉ cần đến ở trong khách sạn này, liền không cần xếp hàng mà có thể trực tiếp đến Túy Hương lâu ăn ngon, dĩ nhiên sẽ hấp dẫn mọi người.

Nhưng cũng có người bắt đầu buồn rầu, đó chính là những thương nhân khác, bọn họ đều buồn rầu vì chuyện buôn bán sau này của mình.

"Tiểu thư, những thứ tuyên truyền kia thật hữu dụng, hiện tại mới hơn nửa ngày, nửa Kinh Sư đều đã biết khách sạn của chúng ta." Tinh nhi hưng phấn nói.

"Đúng! Tiểu thư, chắc rằng ngày khai trương nhất định sẽ rất đông người. Mặc kệ là vì khách sạn mới, hay vì Túy Hương lâu, việc buôn bán sẽ phát đạt ." Dịch Yên cũng đồng ý nói.

"Chủ tử, khách sạn đã lấy tên hay nào chưa?" Như Huyền nhàn nhạt nói, khác với Tinh nhi và Dịch Yên, vẻ mặt bình tĩnh hơn nhiều.

"Đúng vậy, đến bây giờ Tinh nhi vẫn chưa biết tên khách sạn của chúng ta là gì?"

"Tân Nguyệt lâu."

"À?"

"Cái gì?"

Tinh nhi và Dịch yên sững sờ, họ không hiểu vì sao tiểu thư lại lấy tên như vậy?

"Không hay sao?" Thiên Thiên cảm thấy kì quái với phản ứng của hai người này.

"Không phải" Đồng thanh lên tiếng lần nữa.

Như Huyền suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ thật sự trùng hợp như thế? Tân Nguyệt lâu?

Thời gian trôi qua rất nhanh, một cái chớp mắt đã đến ngày Tân Nguyệt lâu khai trương.

Đây chính là kết quả của việc tuyên truyền, nhìn từng đoàn người, mặc kệ bọn hăn tới vì tò mò hay để dừng chân, chỉ cần có người, việc buôn bán của nàng tự nhiên sẽ phát đạt.

Tân Nguyệt lâu có tổng cộng bốn tầng, mỗi tầng có 18 gian phòng, tầng một là những phòng khách ấm áp, tầng hai là những gian phòng tao nhã thanh lịch, tầng ba là những gian phòng xa hoa trang trọng.

Hậu viện còn có một vườn hoa rộng lớn cho mọi người thưởng thức du ngoạn, lầu một chủ yếu là nơi tán gẫu của khách, bố trí rất thoải mái.

Lúc việc buôn bán của nàng đang diễn ra thuận lợi, một âm thanh bén nhọn lướt qua mọi người, rất nhanh, đám người cũng bị thị vệ tách ra, mở ra một con đường rộng rãi.

"Thánh chỉ đến!"

"Tiểu thư, chuyện này. . . . ." Tinh nhi cũng không biết nên nói cái gì.

Thiên Thiên nhìn thị vệ hoàng cung đột nhiên xuất hiện này, còn có thánh chỉ, Long Khải Diêm thật sự muốn niêm phong khách sạn sao.

"Chủ tử, Mặc quyết không cho phép bất luận kẻ nào niêm phong khách sạn?" Mặc khẽ nói bên tai Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bảng hiệu

Thiên Thiên nhìn cảnh tượng kia, chẳng lẽ Long Khải Diêm định làm thật?

"Hoàng thượng có chỉ, trẫm biết hôm nay là ngày Tân Nguyệt lâu khai trương, nên đã đặc biệt ban bảng hiệu thiên hạ đệ nhất lâu, hi vọng Tân Nguyệt Lâu buôn bán thịnh vượng, khởi đầu như ý, sự nghiệp mới thành công."

Mọi người xôn xao lên, rồi rít chum đầu kê tai thảo luận.

"Tiểu thư, chuyện này. . . . . Ý hoàng thượng là chúc mừng khách sạn của chúng ta khai trương sao?" Sau khi kinh ngạc xong, Tinh nhi sững sờ nói.

Như Huyền và Dịch Yên chỉ đứng một bên quan sát.

"Còn không mau tiếp chỉ!" Âm thanh bén nhọn vang lên lần nữa.

Đây là trò đùa giỡn của Long Khải Diêm? Biết rõ mình không muốn dính líu quan hệ với hoàng thất, thế mà lúc này lại giống trống khua chiêng, ban bảng hiệu thiên hạ đệ nhất lâu cho mình, hẳn có chủ ý gì? Thiên Thiên âm thầm nghĩ.

"Chủ tử, tiếp chỉ!" Mặc khế nói ở bên tai Thiên Thiên, kéo suy nghĩ của nàng trở lại.

Thiên Thiên ý bảo Như Huyền tiến lên tiếp chỉ, không mấy ai biết Tân Nguyệt lâu là của mình, trên thánh chỉ của Long Khải Diêm cũng không nói, nhất định người tới tuyên chỉ hôm nay cũng không biết.

Như Huyền quỳ xuống tiếp chỉ.

"Dân nữ tạ Hoàng thượng ân điển!"

Thiên Thiên nhìn thánh chỉ trong tay Như Huyền rồi liếc mắt nhìn bảng

hiệu, hi vọng đây không phải là mở đầu, mà là kết thúc.

"Tập gia cũng chúc tiểu thư buôn bán thịnh vượng, tài lộc dồi dào." Thái giám nói xong thì xoay người rời đi, những thị vệ kia cũng rời đi theo.

Dù sự việc này xảy ra không tốn nhiều thời gian, nhưng lại khiến cho mọi người hiểu, Tân Nguyệt lâu không chỉ có quan hệ với Túy Hương lâu, mà còn có quan hệ với hoàng thượng, thế nên, mặc kệ là vì Túy Hương lâu hay vì hoàng thất, nghĩ nát óc cũng phải vào được bên trong Tân Nguyệt lâu.

"Tiểu thư, có nên treo bảng hiệu này lên hay không?" Dịch Yên nhìn bảng hiệu, nhẹ giọng hỏi.

"Treo chứ, vì sao phải giấu?" Mặc kệ đây là mở đầu hay là kết thúc, có thể được hoàng thượng tự mình ban cho bảng hiệu, chắc hẳn vụ làm ăn này sẽ ồ ạt kéo đến.

Một chiêu này của Long Khải Diêm sẽ mang đến phiền toái cho nàng như thế nào, nàng phải gặp mới biết được, đến lúc đó, nàng muốn nhìn xem hẳn còn có chiêu gì!

"Xem ra, chỉ cần có bảng hiệu này, Tân Nguyệt lâu sẽ là Tây Lũng quốc Đệ Nhất Lâu." Mộ Dung Hàn vẫn đứng ở một bên mở miệng nói.

"Tương tự, Túy Hương lâu cũng sẽ có vị trí ngang hàng." Thiên Thiên cười nói.

"Thiên Thiên, từ khi nào mà ngươi lại thân thuộc với hoàng thượng thế? Được hẳn ban tặng bảng hiệu trong ngày Tân Nguyệt lâu khai trương?" Mộ Dung Hàn chăm chú nhìn bảng hiệu thiên hạ Đệ Nhất Lâu, không thể nhìn thấu ý nghĩ của hẳn.

"Hàn, ngươi nói sai rồi, ta chỉ là một dân chúng bình thường, sao có thể có quan hệ với nhất quốc chi quân? Về phần vì sao hoàng thượng muốn ban tặng bảng hiệu, ngươi tự mình đi hỏi hẳn là được!" Thiên Thiên nói.

Mộ Dung Hàn nhìn bóng lưng đang bắt đầu bận rộn, chân mày hơi nhíu lại,

hắn nên hi vọng Thiên Thiên và Long Khải Diêm có quan hệ tốt hay là không?

"Nếu như người thật vô tâm tranh đoạt quyền thế, cũng không cần cùng nàng dính líu quan hệ. Nàng từng nói, nàng không hy vọng có chút quan hệ nào với hoàng thất, không hy vọng bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt quyền thế."

Mặc và Mộ Dung Hàn cùng sóng vai mà đứng, giọng nói rất nhỏ, chỉ đủ để hai người bọn họ nghe được.

"Có rất nhiều chuyện, không phải người nói không cần thì sẽ không cần." Mộ Dung Hàn nói sâu xa.

"Hạo, người cảm thấy Hàn thế nào?" Long Khải Kỳ không nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình, mà hỏi theo cách khác.

"Hả?" Long mi Hiên Viên Hạo chớp chớp, sau đó tò mò hỏi.

Long Khải Kỳ trầm tư một lúc, rồi nói, "Lần trước ở Xuân Tiêu các, ta từng nghe Hàn đề cập tới, cửa hàng của Tứ gia đối diện Túy Hương lâu đồng thời bị cùng một người thu mua, nhưng Hàn cũng không có bất kỳ hành động gì, vẻ mặt rất bình tĩnh."

"Trước giờ Hàn đều như vậy, dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng chỉ có một vẻ mặt." Hiên Viên Hạo cười nói.

"Nhưng người nhìn này."

Trang giấy trong tay Long Khải Kỳ chính là đơn tuyên truyền mà Thiên Thiên làm.

Hiên Viên Hạo nhìn kỹ nội dung phía trên, trên mặt vẫn không có nhiều biểu cảm.

"Khách sạn mới này là Hàn mở à?" Nhưng nếu là như vậy, vì sao Hàn không trực tiếp thuyết minh? Nhìn trên trang giấy này, Hàn có quan hệ vô cùng lớn với chủ khách sạn.

Lúc này, tiếng gõ cửa thư phòng truyền đến. “cách, cách cách”

Sau đó một nam tử áo đen bước vào, nói thầm bên tai Mộ Dung hàn một lúc rồi rời đi.

Sắc mặt của Mộ Dung Hàn càng ngày càng nặng nề, khó coi.

"Người đã phái người đi điều tra rõ ràng?" Trục giác nói cho hiên Viên Hạo biết, Kỳ đã biết được một ít chuyện.

"Hoàng thượng vừa mới phái người đi tặng bằng hiệu chúc mừng khai trương." Long Khải Kỳ trầm giọng nói.

"Hàn là người của hoàng thượng?" Một bằng hữu luôn ở cạnh họ lúc khó khăn lại là người của hoàng thượng phái tới sao? Hắn thật lòng hi vọng sự thật không phải như vậy. Nhưng nếu đúng, thì vì sao hiện tại lại công khai? Muốn cho bọn họ biết sao?

"Vẫn chưa xác định rõ ràng, nhưng nếu hoàng thượng ban bằng hiệu, thì người chủ khách sạn kia chắc chắn có liên hệ với hoàng thượng, mà Hàn cũng có liên hệ với nó, vậy là bọn họ quen biết nhau." Long Khải Kỳ lạnh giọng.

"Khách sạn mới này của người phương nào? Hàn?" Nếu thật sự là của Hàn, tất cả mọi việc sẽ rất rõ ràng, nếu như không phải, bên trong nhất định có huyền cơ.

"Trước mắt vẫn chưa tra được, giống như có người cố ý động tay động chân, người của ta phái đi không thể tra rõ rốt cuộc sản nghiệp này là của người phương nào?" Người hắn phái đi đều rồi rít trả lời không thể nào tra rõ, một sản nghiệp nho nhỏ mà hắn cũng không tra được, nhất định là bị động tay động chân.

"Kỳ, người nghĩ là Hoàng thượng sao?" Hiên Viên Hạo suy đoán.

Hoàng cung.

Ngự Thư phòng to lớn chỉ có một mình Long Khải Diêm, có vẻ rất cô đơn tĩnh mịch. Từ xưa tới nay, hoàng thượng nhất định phải một thân một mình, tuy nói hậu cung ba ngàn giai lệ, nhưng không ai có thể bước vào tim của hắn.

Chỉ thấy trên bàn sách viết rõ ràng mấy cái tên, theo thứ tự là Thượng Quan Thiên Thiên, Long Khải kỳ, Mộ Dung Hàn, Hiên Viên Hạo, còn có chính hắn.

Hắn cầm ngự bút lên và vẽ một vòng xung quanh tên Thiên Thiên, sau đó, trên mặt xuất hiện ý cười lạnh lẽo nhàn nhạt.

Đột nhiên, bên trong phòng xuất hiện một bóng đen.

"Thuộc hạ tham kiến Hoàng thượng."

"Như thế nào?"

"Hồi hoàng thượng, tất cả đã được xử lý ổn thỏa, người của Kỳ vương gia phải ra không thể tra rõ Tân Nguyệt lâu thuộc về Thượng Quan tiểu thư ." Bóng đen cung kính nói.

"Ừ."

"Hoàng thượng, nếu như Kỳ vương gia tự mình đi tới Tân Nguyệt lâu, chuyện chúng ta làm từ trước đến giờ đều uổng phí, đến lúc đó, Vương gia vẫn biết Thượng Quan tiểu thư là chủ của Tân Nguyệt lâu." Bóng đen kia có chút khó hiểu.

"Đợi đến lúc biết thì mọi chuyện đã khác rồi." Đáy mắt Long Khải Diêm lạnh lẽo, "Nàng nhận lấy bằng hiệu rồi hả?"

"Vâng"

"Tốt". Thượng Quan Thiên Thiên, người không muốn dính vào, trầm sẽ không cho người được toại nguyện, không chỉ khiến người dính vào, mà còn muốn người trở thành một thành viên trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Phát hiện

Đêm lạnh như nước, tiếng gió xì xào, nhánh cây đung đưa qua trái qua phải, không thấy ánh trăng, chỉ có mấy tinh tú ẩn nấp trong đám mây, cả vùng tối đen như mực.

Tương tự, bên trong một căn phòng tối đen như mực, không thấy nổi năm ngón tay, hoàn toàn không thể thấy rõ tình huống bên trong, nhưng lại có một nam tử ngồi trong đó, không thể thấy rõ dung mạo của nam tử này, chỉ có thể nghe thấy một âm thanh trầm thấp.

"Nàng và Long Khải Diêm có quan hệ gì?"

"Bẩm chủ tử, theo thuộc hạ tra được, Thượng Quan Thiên Thiên và Long Khải Diêm không có bất kỳ quan hệ đặc biệt nào." Một âm thanh khác cố ý đè thấp âm lượng vang lên.

Ở đây, có thể nghe rất rõ ràng, âm thanh này là của nữ nhân.

"Tra lại, ta phải biết rõ mối quan hệ giữa bọn họ." Âm thanh trầm thấp lạnh nhạt của nam tử vang lên lần nữa.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh."

"Đợi chút, bên cạnh nàng còn có một nữ nhân khác, tận lực tra rõ lai lịch chân chính của nàng ta." Nam tử suy tư một lúc rồi mở miệng nói.

"Chủ tử nói Như Huyền?"

"Ừ"

"Thượng Quan Thiên Thiên đã từng hỏi về quá khứ của Như Huyền, nhưng Như Huyền không trả lời, thuộc hạ chưa chắc có thể lấy được đáp án mà chủ tử muốn từ trong miệng nàng." Nữ nhân do dự nói.

"Ta chỉ muốn câu trả lời."

"Vâng"

Nữ tử xoay người, bóng dáng dừng lại một chút như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhanh chóng rời đi không gian tối tăm này.

Nữ tử vừa rời đi, nam tử liền nói với khoảng không, "Gần đây hắn có động tĩnh gì?"

Vừa dứt lời, một bóng người đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt nam tử.

"Chủ tử đoán không sai, hôm đó khoang thuyền bị nổ tung là do hắn phái người gây ra, hơn nữa thuộc hạ còn truy xét được, trước đó mấy ngày, hắn bí mật đến Tây Lũng quốc, nhưng sau khi khoang thuyền bị nổ tung, hắn cũng rời đi."

"Thật sự chính là hắn, không phải ta đã nói là sẽ không tranh giành với hắn sao, trong mắt của hắn cứ không tha cho sự tồn tại của ta." Nam tử lạnh lùng nói, toàn thân tản ra khí lạnh.

"Đối với hắn, việc chủ tử tồn tại chính là một loại uy hiếp. Chủ tử mới thật sự là người thừa kế, vì sao phải nhường cho hắn?" Bóng dáng kia kích động nói.

Nam tử không nói, chỉ lẳng lặng ngồi im, nhưng đáy mắt đã hiển rõ ý lạnh.

"Chủ tử nên phản kích, không thể để cho hắn tiếp tục cuồng vọng nữa, chỉ cần chủ tử nói một câu, bọn thuộc hạ lập tức đợi lệnh." Bóng đen kia cung kính nói.

"Đi xuống." Nam tử lạnh nhạt nói.

"Chủ tử. . . . ."

"Đi xuống!" Nam tử nâng giọng quát.

"Dạ! Chủ tử, vật này là. . . . ." Bóng đen kia không tiếp tục nói hết, mà trực tiếp móc cây trâm từ trong lòng ra, đưa cho nam tử.

Trâm cài tóc hiện ra ánh sáng yếu ớt, nam tử nhìn nó, đôi tay nắm chặt thành quyền, một lúc sau mới nhận lấy.

"Chủ tử. . . . ." Bóng đen kinh ngạc gọi.

"Về sau, không được để cho ta thấy bất kì thứ gì thuộc về nàng, cút!" Nam tử tức giận nói.

Mà cây trâm cài tóc lúc trước còn hiện ra tia sáng yếu ớt giờ đã sớm không thành hình, biến thành nắm bột, từ lòng bàn tay nam tử rơi xuống mặt đất.

Bên trong phòng chỉ còn lại một mình nam tử, toàn thân tản ra sát khí, không cho bất luận kẻ nào đến gần.

Ở một nơi khác.

"Đuổi theo xem thử đi." Thiên Thiên nhìn bóng dáng bay ra từ sau viện, nhẹ giọng nói với Mặc ở sau lưng.

"Dạ, chủ tử." Mặc lập tức phi thân đuổi theo.

Hai mắt Thiên Thiên vô cùng lạnh lẽo nhìn mấy điểm sáng trên không trung, Dịch Yên, người không nên khiến ta thất vọng, nếu không, ta sẽ chặt người ra làm trăm mảnh

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Máu tanh

Một con hẻm nhỏ tĩnh mịch, không thấy đèn, ở đây toàn là phòng ốc cũ rách nát.

Mặc cũng biết là mình chưa bị phát hiện, chỉ trong chớp mắt, Dịch Yên đã biến mất, nhưng hắc tin võ lực của mình tuyệt đối không thể bị phát hiện, trừ phi. . . . .

Không biết qua bao lâu, Mặc rốt cuộc phát hiện ra bóng dáng của Dịch Yên, chỉ thấy nàng đi ra từ đám phòng ốc rách nát, nhưng Mặc không tiếp tục đi theo Dịch Yên, mà trực tiếp thăm dò vào trong đám nhà kia.

Bên trong nhà tối đen, không có cách nào thấy rõ, hơn nữa lại rất rộng, nếu như không quen thuộc, sợ rằng ai cũng sẽ lạc đường.

Không biết qua bao lâu, Mặc đi vào một gian phòng trong đó, thấy bên trong vẫn tối đen như mực, không phát hiện được bất kỳ bóng dáng nào, nhưng hắc lại cảm thấy bên trong còn tồn tại hơi thở khác, hình như có một loại hơi thở hơi quen thuộc.

Đột nhiên. . . . .

Sau khi đứng tại chỗ một lúc lâu, Mặc mới rời đi.

"Sau lưng nàng là ai ?" Thiên Thiên nhìn Mặc vừa trở về và hỏi.

"Có thể rời đi nhanh như vậy, chắc hắc tin võ lực của hắc tuyệt không thua kém ta." Mặc nhàn nhạt nói.

"Vậy người cảm thấy đó là địch hay bạn?"

Cho Dịch Yên nằm vùng ở bên mình, là vì mục đích gì? Lúc trước mục đích dùng thân phận Nghi Lan là vì Long Khảm Kỳ hay. . . . . rốt cuộc Dịch Yên có lai lịch như thế nào?

"Không thể xác định!" Trong đầu Mặc nghĩ đến một người, chỉ có hấn, cổ hơi thở kia mới quen thuộc như thế.

"Ừ." Thiên Thiên gật đầu xoay người rời đi, nếu không có cách nào biết được, vậy thì dùng phương pháp của mình để giải quyết.

Dịch Yên cũng không trực tiếp trở về viện, mà đi tới Kỳ vương phủ.

Nàng bình tĩnh nhìn cửa chính của Kỳ vương phủ, ánh mắt chứa đầy nhu tình.

Đó là bởi vì bên trong có nam tử mà nàng thích nhất, nhưng nàng lại không thể gần hấn, nàng biết, nam tử đó không thương mình, hơn nữa, nếu chàng biết mục đích thật sự mà mình đến gần chàng, thì càng không thể nào yêu mình.

Nàng cũng không biết tại sao, tối nay lòng của nàng rất hoang mang rối loạn, giống như sắp sửa có chuyện lớn xảy ra. Chính vì thế, nàng mới đi tới nơi này, muốn gặp hấn một lần.

Nhưng nàng lại không thể đến gần hấn, với công lực của hấn, chỉ cần mình đến hơi gần một chút, hấn tuyệt đối có thể phát hiện ra. Chỉ là, nàng lại có thể, ...

Dịch Yên lập tức phi thân đi vào trong vương phủ.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, nơi này đã từng thuộc về mình, nhưng bây giờ, nó lại thuộc về một nữ nhân khác, ánh mắt ác độc, toàn thân tản ra khí lạnh.

Trong nháy mắt, nàng đã đi tới nội viện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn phía, trên giường êm có một nữ nhân đang khép chặt hai mắt, chính là nàng ta, khiến mình phải rời xa hấn mãi mãi, không thể tiếp tục ở bên cạnh hấn được nữa.

Đột nhiên, ánh mắt thay đổi, mọc ra từ trong lòng một cây tiểu đao, đâm

trực tiếp vào bụng của nữ nhân nằm trên giường, nữ nhân này chính là người đã từng hãm hại nàng, Lăng Xảo Nhi.

Lăng Xảo Nhi cảm nhận được đau đớn liền mở hai mắt ra, không thể tin nhìn nữ nhân trước mắt, nàng, sao lại xuất hiện ở đây?

"Cứu. . . . ." Còn chưa kịp hô cứu mạng, tiểu đao kia đã đâm vào trái tim của nàng, sau đó đột nhiên rút ra, máu tươi bắn ra bốn phía.

"Đây chính là kết quả của ngươi khi hãm hại ta." Nở nụ cười khát máu, rồi lại dùng tiểu đao vẽ mấy nhát trên mặt của Lăng Xảo Nhi, lạnh lùng nhìn nữ nhân trên giường chết đi vì mất máu quá nhiều.

Nàng nhận lệnh của chủ tử, xâm nhập vào trong Kỳ vương phủ, nhưng khi lần đầu đi theo sau hắn, nàng liền yêu hắn.

Nàng cũng biết, với thân phận của hắn, tuyệt đối không có khả năng yêu mình, nhưng nàng chỉ muốn trong lòng hắn có nàng, mà sự thật, nàng dùng hết tất cả các thủ đoạn, rốt cuộc cũng làm cho hắn sủng ái mình.

Nhưng bởi vì Lăng Xảo Nhi, nàng đã không thể được hắn sủng ái nữa, nhưng nàng cũng không hận hắn, ngược lại càng thương hắn hơn.

Dịch Yên liếc thi thể Lăng Xảo Nhi trên giường một cái, cười lạnh một tiếng rồi mới rời đi.

Thi triển khinh công trở lại nội viện, vừa bước vào sương phòng, liền ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ, nàng lập tức cảnh giác và ngừng thở, nhưng vẫn hít vào một chút ít.

Nhất thời, nền trong phòng được đốt lên, chiếu sáng cả sương phòng.

"Tiểu thư. . . . ." Dịch Yên kinh ngạc nói, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

"Ta nhớ là đã từng nói, cư xử nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, ta đã cho ngươi lựa chọn, nếu ngươi lựa chọn thành kẻ địch rồi,

ta tôn trọng sự lựa chọn của người, nhưng mà ta cũng sẽ không nhân từ với người nữa." Thiên Thiên ngồi bên bàn trà, nhàn nhạt nói, khiến người nghe không rét mà run.

"Tiểu thư. . . . ." Nàng không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy, thì ra vừa rồi trong lòng thấm thía là vì chuyện này, nhưng nàng không thể lựa chọn, tính mạng của nàng đã thuộc về chủ tử rồi, nàng không thể cống hiến vì người khác.

"Người không phản kháng sao." Đối mặt với sự bình tĩnh của nàng, Thiên Thiên có chút tò mò, bình thường nếu bị phát hiện thân phận không phải đều phản kháng chạy trốn sao, mà nàng, lại bình tĩnh đứng tại chỗ.

"Ta sớm biết rằng ngày này sẽ đến, chỉ là không ngờ lại sớm như vậy ."
Dịch Yên khẽ cười nói, "Từ nhỏ đến lớn, Dịch Yên vẫn luôn cống hiến cho chủ tử, bây giờ cũng sẽ không từ chối nhiệm vụ mà chủ tử đã giao.

Lần này, mặc dù ta không muốn rời khỏi hắn, nhưng cuối cùng ta vẫn phải rời đi, ta biết ta không thể yêu hắn, nhưng yêu chính là yêu, ta không hận hắn.

Người biết không? Đã từng, ta muốn thay thế vị trí của người, chỉ khi ngồi lên vị trí kia mới có thể xứng đôi với hắn, nhưng lòng ta hiểu, dù ta ngồi lên vị trí kia, cũng không thể chân chính bước vào tim của hắn."

Dịch Yên nhàn nhạt nói xong, thỉnh thoảng trên mặt còn xuất hiện nụ cười hạnh phúc.

Thiên Thiên chỉ ở một bên và lắng lắng nghe.

"Trước kia, ta không xem người là kẻ địch, vì người không có năng lực trở thành kẻ địch của ta, nhưng không ngờ, thật sự người rất thông tuệ, cơ trí, có lúc lại lạnh lùng tàn nhẫn, lúc đó ta nhận ra, không phải là người không đủ năng lực trở thành kẻ địch của ta, mà là ta không đủ tư cách làm kẻ địch của người.

Sau khi tiếp xúc một thời gian, dù ta thích người từ tận đáy lòng, nhưng ta

cũng không thể bán đứng chủ tử." Dịch Yên nói xong, nhanh chóng rút tiểu đao ra, trực tiếp đâm vào chỗ hiểm của mình.

Từ đầu tới cuối, Thiên Thiên chỉ lẳng lặng nhìn Dịch Yên, lúc Dịch Yên tự sát, nàng cũng không kinh ngạc, chỉ là nàng lại thích người như vậy, trung thành với chủ tử của mình, cho dù chết, cũng sẽ không bán đứng chủ tử của mình.

Đêm khuya không có ánh trăng, mùi máu tanh dần biến mất, không biết có phải là ánh trăng đã sớm biết hay không, nên mới không xuất hiện, khiến màn đêm u ám bao phủ tất cả mọi thứ.

Tiếng chim hót riu rít, một ngày mới đã bắt đầu.

"A!" Một tiếng thét chói tai vang lên.

Tinh nhi dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến bên cạnh Thiên Thiên.

"Tiểu thư. . . . . Tiểu thư, Dịch Yên. . . . . không thấy Dịch Yên." Tinh nhi hét hoảng nói.

"Ừ."

"Tiểu thư, không thấy Dịch Yên." Tinh nhi cho là Thiên Thiên không nghe rõ ràng, nên tăng giọng, nói thêm lần nữa.

"Biết."

Tối hôm qua, nàng đã phân phó Mặc xử lý thi thể của Dịch Yên xong, nếu không, với tính cách của Tinh nhi, đã sớm ngắt đi rồi, thật ra thì, nàng càng không hy vọng mọi người biết chuyện này.

"A, tiểu thư biết à! Tiểu thư không lo lắng sao?"

"Ta cho nàng đi xử lý những chuyện khác rồi, tạm thời sẽ không trở về."

"A, hoá ra là như vậy !" Tinh nhi gật đầu một cái, nhưng nàng đang muốn

hỏi tiếp thì Mặc xuất hiện.

"Chủ tử, ngoài cửa có người cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tức giận

"Người nào?"

"Người tới tự xưng Trương Đức, quản gia của Thượng Quan Kiệt Hùng."

"Không gặp, cho hắn đi đi!" Lông mày Thiên Thiên nhướng lên, nhớ tới nam tử lần trước diễn tuồng thật tốt, lần này hắn lại muốn trình diễn tuồng nào?

"Người đó nói nếu chủ tử không gặp, thì đưa cho tiểu thư đọc lá thư này, rồi quyết định có muốn gặp hắn hay không?" Mặc đưa phong thơ trong tay cho Thiên Thiên.

Lông mày hơi nhíu, mở thư ra, đọc cẩn thận, sắc mặt liền nặng nề.

"Tiểu thư, trong thư viết cái gì? Vì sao sắc mặt của tiểu thư lại trầm trọng như thế?" Tinh nhi tò mò hỏi, rốt cuộc là cái gì có thể khiến cho sắc mặt tiểu thư đại biến.

"Mặc, cho hắn vào." Giọng nói mang theo vài phần lạnh lẽo.

Trong chớp mắt, một người đàn ông trung niên liền xuất hiện ở trước mắt Thiên Thiên.

"Nô tài tham kiến tứ tiểu thư!"

"Nói thẳng mục đích của ngươi." Mắt lạnh nhìn Trương Đức, tuy dung mạo trông thật thà đảng hoàng, nhưng con ngươi mưu trí kia đã bán đứng hắn.

Trương Đức sững sờ, nghe nói tính cách của tứ tiểu thư đại biến, nhưng không ngờ lại biến hóa to lớn như thế.

"Thưa tứ tiểu thư, lão gia phân phó nô tài tới đón tiểu thư trở về phủ."

"Ha ha, người nghĩ là ta sẽ trở về nơi đó sao? Chỉ bằng một phong thơ mà muốn ta trở về, không phải là quá đơn giản?" Nàng nhìn người trước mắt và cười lạnh.

"Tứ tiểu thư thấy nội dung trong thư rồi, đó là ý của lão gia." Trương Đức cố làm ra vẻ trấn định và đáp, cả đời hấn phục vụ lão gia, cũng gặp phải nhiều chuyện lớn nhỏ, thế nhưng đây là lần đầu tiên hấn cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên, khiến thân thể không rét mà run.

"Vậy thì thế nào? Chỉ như vậy mà ta liền mặc cho các người định đoạt sao?" Lây thi cốt của mẫu thân Sở Liên của Thượng Quan Thiên Thiên để uy hiếp, thật đúng là tác phong của Thượng Quan Kiệt Hùng.

"Nếu tứ tiểu thư thật không có ý định trở về phủ, vậy trước tiên có thể trở về phủ để thương lượng với lão gia, xong rồi hãy quyết định?" Lão gia nói rồi, chỉ cần dẫn tứ tiểu thư về phủ là được, những thứ khác lão gia sẽ giải quyết, Trương Đức nói.

"Tiểu thư, bên trong có vấn đề hay không?" Tinh nhi nhẹ giọng nói ở bên tai Thiên Thiên.

Thiên Thiên cho Tinh nhi một ánh mắt an tâm, sau đó nhàn nhạt nói, "Được, ta theo người trở về phủ một chuyến, ta thật muốn xem xem hấn muốn chơi cái gì."

Mặc kệ thế nào, vì thi cốt của mẫu thân không bị quấy rầy, nàng sẽ đi chuyến này, chắc hẳn Thượng Quan Kiệt Hùng chính là lợi dụng điểm này, hèn hạ!

"Nô tài báo cho kiệu ngoài cửa chuẩn bị sẵn sàng." Trương Đức nói xong lập tức nhanh chóng đi tới cửa chính.

"Tiểu thư, Tinh nhi đi cùng với tiểu thư." Tinh nhi có chút lo lắng nói.

"Không cần, Mặc đuôi theo là được."

"Tiểu thư lại cho Tinh nhi ở trong phủ rồi, Tinh nhi biết mình không có

năng lực bảo vệ tiểu thư, nhưng Tinh nhi cũng không muốn ở lại trong phủ mà lo lắng." Tinh nhi chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách.

"Miệng sẽ vênh lên trời mất." Thiên Thiên im lặng lắc đầu một cái.

Sau đó Thiên Thiên nói thầm với Mặc mấy tiếng, rồi mới chậm rãi bước lên kiệu mà Trương Đức đã cố ý chuẩn bị.

Thượng Quan phủ.

Thiên Thiên vừa mới xuống kiệu, đã thấy người nàng không muốn gặp.

"U, ta còn tưởng rằng là ai ? Thì ra là tứ tiểu thư của chúng ta!" Một thân Thượng Quan Mạn Nhi ăn mặc tục tũn, đứng cười trào phúng ở một bên.

"Đúng là, còn nói không muốn trở lại, tiện nhân chính là tiện nhân, tưởng rằng nàng rất cao thượng, không, phụ thân chỉ mới phái kiệu, liền ngoan ngoãn trở lại." Thượng Quan Tiệp Nhi khinh thường nhìn Thiên Thiên, châm chọc nói.

"Ở đâu ra con ruồi cứ ong ong réo lên không ngừng thế này, quản gia, người quản lý sao mà để con ruồi bay loạn khắp nơi ở cửa Tể Tướng, người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng Tể Tướng phủ là một ổ ruồi!" Thiên Thiên khẽ cười nói.

"Cái gì? Người dám nói chúng ta là con ruồi, kẻ tiện nhân này, ta nhất định bắt người ngồi đi vào, mau đi ra ngoài." Thượng Quan Mạn Nhi tức giận quát lên, cả khuôn mặt vặn vẹo lại một chỗ.

"Nhị tỷ, nói nhiều làm gì, hôm nay chúng ta phải trừng trị tiện nhân này thật tốt, nhân tiện trả thù luôn." Đáy mắt Thượng Quan Tiệp Nhi lộ rõ vẻ ác độc.

Thiên Thiên lạnh lẽo nhìn hai nữ nhân ở cửa, "Ah, ta có nói hai vị tỷ tỷ là con ruồi làm người ta chán ghét sao? Sao các tỷ lại gấp gấp tự nhận như thế?"

"Người. . . . ."

"Nô tài tham kiến nhị tiểu thư và tam tiểu thư, nô tài phụng mệnh lão gia đón tứ tiểu thư trở về phủ, lão gia còn đang ở thư phòng chờ tứ tiểu thư." Trương Đức cung kính nói.

"Hừ" Thượng Quan Mạn Nhi hừ lạnh một tiếng.

Muốn lấy tính mạng của tiện nhân này còn rất nhiều cơ hội, không cần quan tâm nhất thời.

Thiên Thiên dùng ánh mắt ra hiệu, sau đó đi theo Trương Đức tới thư phòng.

"Tứ tiểu thư, để nô tài đi vào bẩm báo một tiếng."

Chỉ chốc lát sau.

"Tứ tiểu thư, lão gia đồng ý cho tiểu thư vào."

Trương Đức chờ Thiên Thiên đi vào xong, tiện tay đóng cửa phòng, rồi đứng ở cửa thư phòng đợi lệnh.

"Người đến rồi." Thượng Quan Kiệt Hùng nhàn nhạt nói qua.

"Mẹ ta đã chết rồi, ngay cả thi cốt người cũng không muốn bỏ qua sao?" Lời nói mang theo vài phần tức giận và mấy phần ý lạnh.

Thượng Quan Kiệt Hùng cười nhạt, "Chỉ cần người đáp ứng ta một chuyện, ta nhất định sẽ thêm bài vị mẹ người vào linh đường của Thượng Quan gia tộc, còn thêm tên người vào trong gia phả của Thượng Quan tộc."

"Người nghĩ ta sẽ đồng ý sao?"

"Người nghe ta nói một chút đã rồi hãy trả lời." Thượng Quan Kiệt Hùng không giận ngược lại cười, "Chỉ cần người gả cho trang chủ Tiêu Diêu Sơn Trang, những thứ kia có thể lập tức thực hiện, mẫu thân người cũng có bài vị, nếu không, ..." Chỉ cần hắn có thể lực của Tiêu Diêu Sơn Trang làm

chỗ dựa, chắc chắn tất cả kế hoạch của hắn sẽ diễn ra thuận lợi.

"Không thể nào, ngươi cho rằng ngươi còn có quyền lợi này sao? Trước tiên không nói về việc ngươi không thể chi phối quyền lợi của ta, ngươi cho rằng ai cũng muốn ghi vào gia phả Thượng Quan tộc sao? Còn nữa, ta tin mẫu thân cũng không muốn bài vị của mình đặt ở linh đường Thượng Quan." Thiên Thiên lạnh lẽo nói.

"Đây là đường ra duy nhất của ngươi, ngươi nghĩ sau khi đi vào còn có cơ hội đi ra ngoài sao?" Sắc mặt Thượng Quan Kiệt Hùng trầm xuống, lạnh lùng nói.

"Thật sao?"

"Đối với ngươi, ta đã sớm phòng bị, ta biết rõ ngươi cũng sẽ đề phòng ta, vì vậy ta đặt thuốc mê trong kiệu, thuốc mê này không lập tức phát tác, mà một lúc lâu sau mới có thể phát tác." Thời gian sắp đến rồi, được hiệu trên người nàng đã bắt đầu phát tác. Thượng Quan Kiệt Hùng cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, thân thể Thiên Thiên liền có chút khác thường, "Ngươi. . . . . dù ta giả cho Tiêu Diêu Sơn Trang như ngươi mong muốn, ta sẽ bỏ qua ngươi sao?"

"Ha ha, nếu như ngươi không ngoan ngoãn làm theo lời ta nói, ta nhất định sẽ cho người moi thi cốt của mẹ ngươi lên rồi ném cho chó hoang ăn." Từng chữ từng câu của Thượng Quan Kiệt Hùng đều khiến cho Thiên Thiên tức giận.

"Ngươi đáng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Tàn phế

“Bất kể nói như thế nào sơn trang Tiêu Dao cũng là gia tộc lớn nhất ở Tây Lũng quốc, nếu như người gả đến đó, lại có thể chiếm được sự yêu thích của Trang chủ, cuộc đời của người chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn mẫu thân của người đã chết sớm kia. Hơn nữa, có thể được đứng ở bên cạnh Trang chủ, chính là một điều mơ ước của không biết bao nhiêu nữ tử, ngay cả trong giấc mơ cũng cầu mong đạt được. Người tuyệt đối không thể hiểu được thế nào là “vi phụ ái nữ chi tâm” (*) đâu!” Thượng Quan Kiệt Hùng đường hoàng nói.

(*) Vi phụ ái nữ chi tâm - lòng yêu thương của cha đối với con gái.

“Ta không cần. Mặc kệ người hy vọng sẽ kiếm chác được lợi ích gì từ trên người của ta, ta cũng sẽ không để cho người đạt được mong muốn.” Mỗi chữ mỗi câu của Thiên Thiên nói ra đều lạnh như băng.

Hàn ý trong mắt của nàng làm cho Thượng Quan Kiệt Hùng thấy lạnh run, liền rùng mình một cái. Nhưng lại sức nghĩ ra, nàng bây giờ giống như thi thể mà chính mình là Chúa Tể, rất nhanh, nơi đáy mắt liền hiện lên sự vui vẻ.

“Thật không hổ là nữ nhi của Thượng Quan Kiệt Hùng ta, lại có thể có khí phách như thế! Nhưng gừng càng già càng cay, người liền ngoan ngoãn làm tốt thân phận của người là được.” Thượng Quan Kiệt Hùng cười lạnh nói qua.

Rồi sau đó hướng phía cửa ra vào lạnh nhạt nói, “Trương Đức, đỡ Tứ tiểu thư trở về phòng, cũng bắt tay vào chuẩn bị cho hôn sự ngày mai đi.”

Ngay một khắc này, Thượng Quan Kiệt Hùng cũng nhanh chóng nuốt vào trong miệng một viên dược hoàn.

“Thứ ta vừa mới ăn vào kia là cái gì vậy?” Thượng Quan Kiệt Hùng vẫn luôn một mực bình tĩnh lúc này sắc mặt đại biến, cả giận, lạnh lùng hỏi.

“Người cảm thấy thế nào? Người cho rằng đó là cái gì” Khóe miệng Thiên Thiên nhếch lên một nụ cười lạnh nói, đây chẳng qua chỉ là viên thuốc làm cho hai chân của người không cách nào nhúc nhích được mà thôi.

“Trương Đức, bắt lấy nàng, ép nàng giao giải dược cho ta.” Thượng Quan Kiệt Hùng cả giận nói.

Trương Đức cũng không ngờ rằng sự việc sẽ biến thành như vậy, ngay lúc hắn tiến lên muốn bắt Thiên Thiên liền bị một cước đá ngã trên mặt đất. Hắn kinh ngạc nhìn người này.

“Không phải là người đã bị trúng mê dược mà ta đã đặc chế sao?” Thượng Quan Kiệt Hùng kinh ngạc, vừa rồi mới rõ ràng hắn đã thấy thân thể của nàng dao động kia mà, hơi thở cũng trở nên suy yếu, sao hiện tại lại vẫn còn ó khí lực như vậy nhỉ?

“Hừ, người cho rằng chỉ bằng một chút thủ đoạn này của người thì có thể làm cho ta trúng chiêu sao? Nếu như vừa rồi ta chẳng làm ra cái bộ dạng đó thì làm sao ta có đầy đủ thời gian để thực hiện công việc được chứ. Ta nói cho người biết, hôm nay ta sẽ cho người cùng Lý Thục Mẫn tương kiến với nhau ở dưới suối vàng.” Giọng nói của Thiên Thiên cực kỳ lạnh lẽo, còn mang theo vài phần sát khí.

Nàng cố ý làm cho hắn tưởng là mình đã trúng thuốc mê, chính là vì nàng muốn Mặc có thêm thời gian nhiều hơn nữa.

“Ta lại nghĩ rằng với lực lượng chỉ có một mình người như vậy, người có thể từ nơi này bước ra khỏi phủ được sao?”

Thượng Quan Kiệt Hùng vừa dứt lời, lập tức thị vệ đã bao vây kín bên ngoài cửa thư phòng, không ai có thể đi ra ngoài.

“Thật sao?”

Thiên Thiên phản ứng lại rất nhanh chóng, nàng rút chiếc trâm gài tóc ở trên đầu mình ra để đối phó với đoàn người lúc này đang đi tới. Thượng

Quan Kiệt Hùng đã bị Thiên Thiên sử dụng thế lực và dùng chiếc trâm gài tóc chọc vào cổ để khống chế ép buộc hắn.

“Người còn cảm thấy ta còn có năng lực nữa không? Chỉ cần ta hơi dùng lực thêm một chút thôi, người sẽ lập tức đi gặp Diêm Vương Gia ngay.” Thiên Thiên nhẹ giọng, lạnh nhạt nói.

Cặp mắt lạnh lẽo của nàng nhìn vòng vây của bọn thị vệ ở cửa thư phòng kia: “Nếu như các người muốn cho hắn lập tức bị mất mạng thì cứ nói..., cứ việc tiếp tục giữ vòng vây ở ngoài đó!”

“Mở vòng vây ra, mau tránh ra!” Trương Đức nhìn bọn thị vệ vẫn đứng bất động ở đó, không chút nhúc nhích, liền la lớn.

Thiên Thiên dùng thế lực cưỡng ép Thượng Quan Kiệt Hùng đi ra bên ngoài thư phòng, vừa bước ra đến bên ngoài cửa phòng, giữa lúc này, một đạo ám khí hung ác sắc bén lao về Thiên Thiên rất nhanh. Ngay khi ám khí chỉ còn cách khoảng ba centinmet thì chợt nghe thấy “keng” một tiếng, ám khí kia liền bị rớt xuống trên mặt đất, tiếp đó một giọng nói được truyền đến ngũ diệu tràn đầy khó chịu.

“Thỉnh chủ tử trách phạt, nô tài đã làm cho chủ tử bị lâm vào trong cảnh nguy hiểm.” Vừa rồi ám khí kia vừa văng bị Mặc tới kịp ngăn cản lại được.

“Mặc, có tìm được hay không vậy?” Thiên Thiên gật gật đầu, sau đó hỏi lại.

“Theo đúng như lời chủ tử dặn dò, nô tài đã tìm được thi cốt phu nhân ở nơi góc trái hậu viện, hơn nữa nô tài cũng đã di chuyển thi cốt phu nhân sang nơi khác rồi.”

“Thượng Quan Kiệt Hùng, người nghe rõ chưa, bây giờ người đã không còn bất kỳ vật gì có thể uy hiếp được ta nữa rồi. Người cảm thấy ta còn có thể gả đi cho vị Trang chủ gì gì đó sao?” Thiên Thiên cười lạnh nói. Thượng Quan Kiệt Hùng giận dữ nhìn Trương Đức ở phía trước.

Trương Đức xấu hổ cúi đầu xuống, hắn biết rõ lão gia nói cái gì, sở dĩ hắn không phải người đi đào thi cốt của Tứ phu nhân, là bởi vì hắn cảm thấy

người đã qua đời cũng giống như chuyện cũ đã qua.

Thiên Thiên lập tức hiểu được, nguyên do người quản gia này đã không chịu làm theo lời dặn bảo của Thượng Quan Kiệt Hùng, nhưng mà, vừa vặn việc này lại rất phù hợp với tâm ý của nàng.

Hai tay Thượng Quan Kiệt Hùng nắm chặt lại thành quyền, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Chuyện ngày hôm nay là việc riêng giữa ta và hắn, ta không muốn làm thương tổn đến những người không liên quan. Hoặc là các người tự động rời đi, hoặc là các người sẽ phải đi gặp Diêm La Vương.” Thiên Thiên nhìn bọn thị vệ đang đứng một vòng ở cửa kia, nhàn nhạt nói.

“Người nghĩ rằng những thị vệ mà ta đã đào tạo ra lại có thể là những người nhát gan như vậy sao? Cho dù bây giờ người có dùng thế lực để bắt ép ta thì cũng vậy thôi, người cũng không thể nào đi ra khỏi nơi này được đâu.”

Một số thị vệ quả thực không sợ chết liền xông lên phía trước, đáng tiếc, kết quả cuối cùng cũng đều bị trúng một chiêu của Mặc mà mất mạng.

Nhìn những thi thể nằm trên mặt đất kia, những thị vệ còn lại cũng có chút khiếp đảm, hai chân không tự chủ liền lui về phía sau.

Chiếc trâm gài tóc đang chống vào trên cổ của Thượng Quan Kiệt Hùng được Thiên Thiên thoáng dòn thêm một chút sức lực nữa, đâm sâu thêm một chút, một dòng máu đỏ tươi liền chảy ra.

“Người...”

“Hôm nay ta sẽ khiến cho người được nhìn thấy ta đã rời khỏi đây như thế nào!” Thiên Thiên vừa dứt lời, lập tức liền nghe thấy một tràng tiếng kêu thảm thiết.

“A a a a...” Đây là âm thanh từ trong miệng của Thượng Quan Kiệt Hùng truyền ra.

Mà Thiên Thiên và Mặc từ trong quan phủ, cũng lập tức nhảy lên trên cao biến mất.

Tiếp đó lại có một luồng âm thanh lạnh như băng truyền đến: “Nếu như ngươi muốn trả thù, cũng có thể..., tóm lại ta rất sẵn sàng tiếp đón, chỉ có điều ngươi phải nhớ chữa trị cho hai chân của ngươi đã sắp bị tàn phế kia trước đi đã, rồi hãy nói trả thù sau.”

Kỳ thật là Thiên Thiên cũng muốn chặt đứt số mệnh của hắn, làm cho hắn từ nay về sau trở thành một người giống như thái giám ngồi ở xe lăn, nhưng khi đảo mắt suy nghĩ lại, nàng thoáng sực nhớ đến trọng trách mà hắn đang phải mang ở sau lưng.

Đơn giản bởi vì hiện tại hắn đang là một Tể Tướng quốc gia.

Tân Nguyệt lâu

“Đây là Tân Nguyệt lâu sao?” Long Khải Kỳ ngẩng đầu nhìn lên tấm bảng hiệu treo ở phía trên, “Thiên hạ Đệ nhất lâu”, không thể tưởng được, hắn lại được chiêm ngưỡng tấm bảng hiệu ban như thế này.

“Đây là một khách điểm duy nhất ở Tây Lũng quốc có được diện tích rộng lớn như thế, hơn nữa vào ngày khai trương lại còn được hoàng thượng ngự ban bảng hiệu như thế. Chỉ cần nhìn dòng người ra vào liên tục không ngừng như vậy, cũng có thể biết được việc buôn bán của khách điểm thế nào, sớm muộn rồi cũng sẽ có một ngày nó làm lũng đoạn tất cả khách điểm.” Hiên Viên Hạo nói một câu phân tích.

“Phân tích kỹ càng một chút, với một người cẩn thận như Hàn sẽ không bao giờ để lộ ra một sơ suất lớn như thế này, hắn sẽ không bao giờ để cho chúng ta phát hiện ra được mối quan hệ giữa hắn và hoàng thượng đâu.” Long Khải Kỳ nhẹ nhàng nói.

“Hai vị tới đây để nghỉ chân sao?” Đứng ở quầy hàng, Như Huyền đã sớm phát hiện ra hai người ở ngoài cửa, nàng thấy bọn hắn vẫn một mực không vào bên trong, nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào khác. Chỉ là nhìn kỹ, thấy hai người đó dường như đang đứng ở đó cùng nhau bàn luận

về chuyện gì đấy, nên nàng mới có thể đi ra quầy hàng đến hỏi bọn hắc.

Hai người bọn họ nhìn Như Huyền ở trước mắt, sau đó ánh mắt hai người thoáng giao nhau một chút, kế tiếp, Long Khải Kỳ trầm giọng nói, “Ừ, cho ta hai phòng loại Thiên Tự Nhất Hào ấy.”

(*) Phòng Thiên Tự Nhất Hào: Nghĩa: Phòng hạng nhất hình chữ Thiên. Loại phòng trọ hạng sang, với những điều kiện thượng đẳng dành cho khách nghỉ trọ, tương tự như phòng tổng thống trong khách sạn 5 sao ngày nay.

“Thật sự rất xin lỗi hai vị khách quan, Tân Nguyệt lâu không có phòng Thiên Tự Nhất Hào, chỉ có phòng Bình thường, phòng Tao nhã và cao cấp nhất là phòng Hào hoa. Nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại có một phòng Hào hoa thôi, không biết hai vị có nguyện ý ở lại hay không ạ?” Giọng nói của Như Huyền như tiếng oanh hót, nhàn nhạt giải thích.

“Được.”

Hiên Viên Hạo đứng ở một bên, từ đầu tới cuối đều không hề nói chuyện, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Như Huyền. Ngay từ ban đầu, hắn đã phát hiện ra, nhìn nữ tử kia có điểm nào đó thấy rất quen mắt. Mãi cho đến khi nghe nàng nói chuyện lần nữa, rốt cuộc hắn đã nhận ra nữ tử này chính là người mà đêm hôm đó ở Xuân Tiêu các, hắn và nam tử kia đã cố ý thi nhau nâng giá mua.

“Người chính là nữ tử ở Xuân Tiêu các, đêm hôm đó đã được một người bỏ ra một vạn lượng để chuộc lại phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Làm loạn

Thật ra thì khi Như Huyền bước ra khỏi quầy hàng đã nhìn thấy Tinh Nhi đang bước tới từ phía xa, nhưng chẳng biết tại sao, Tinh Nhi lại đột nhiên núp vào góc, không lẽ là bởi hai người trước mắt kia?

“Người chính là nữ tử ở Xuân Tiêu các, đêm hôm đó đã được một người bỏ ra một vạn lượng để chuộc lại phải không?”

Như Huyền nhìn nam tử đang nói chuyện, nhìn kỹ một lúc mới nhớ ra, đêm đó, vị công tử cùng nâng giá với chủ tử chính là nam tử trước mắt này. Khóe mắt nàng liếc nhìn Tinh Nhi đang lẩn trốn, sau đó nở nụ cười dịu dàng.

“Trí nhớ của công tử thật là tốt. Đúng là Như Huyền. Nhưng mà đêm đó, sau khi Liễu công tử chuộc thân cho Như Huyền, liền bảo Như Huyền rời đi chứ không bắt Như Huyền phải đi theo. Liễu công tử nói rằng, hẳn chuộc thân cho Như Huyền vì không muốn Như Huyền phải ở một nơi như thanh lâu. Mặc dù Như Huyền không thể làm bạn bên cạnh Liễu công tử, nhưng cũng coi như Như Huyền đã mượn Liễu công tử một vạn lượng. Hiện giờ, Như Huyền chỉ có thể mau chóng gom đủ ngân lượng để trả lại cho Liễu công tử mà thôi.” Như Huyền bình tĩnh nói, thật giống như đó chính là sự thật, khiến người khác phải tin.

“Liễu công tử thật biết thương hương tiếc ngọc, không nỡ để cho một nữ tử xinh đẹp như hoa phải ở thanh lâu.” Hiên Viên Hạo khẽ cười nói.

“Liễu công tử là người tốt, quả thực chính là như thế, nên Như Huyền mới có thể không cần tiếp tục lưu lạc chốn phong trần nữa. Cho dù cả đời này, Như Huyền không thể trả hết một vạn lượng, nhưng có thể gặp được quý nhân như vậy, thì đó là phúc khí của Như Huyền.” Như Huyền thản nhiên cười, làm cho vẻ đẹp của nàng tăng thêm mấy phần.

“Hai vị công tử, mời vào trong, sau đó sẽ có người đưa hai vị công tử lên lầu.”

Như Huyền khẽ nói, ngay sau đó, một tiểu nhị bước tới nghênh đón hai người.

Sau khi chắc chắn rằng Long Khải Kỳ và Hiên Viên Hạo đã lên lầu, người vẫn luôn núp trong bóng tối là Tinh Nhi, lúc này mới hiện thân.

“Làm ta sợ muốn chết, suýt nữa thì gặp phải rồi.” Tinh Nhi vỗ vỗ lồng ngực mình nói thầm.

“Tinh Nhi.”

Ngay lúc Tinh Nhi còn đang thì thảo một mình, Như Huyền đã chạy đến đằng sau nàng khẽ gọi.

“Ồi...”

“Thì ra là ngươi à! Như Huyền, ngươi cũng thiệt là, làm ta sợ hết hồn! Trái tim ta bị ngươi dọa sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi đó!” Sau khi hoàn hồn, Tinh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn lên tiếng.

“Ngươi đang trốn hai vị công tử vừa rồi sao?”

“Đúng vậy! Vừa rồi ngươi không nói với bọn họ chuyện của tiểu thư chứ?” Từ sau khi tiểu thư rời khỏi Vương phủ, chưa bao giờ tiểu thư nhắc đến Kỳ Vương gia, nhưng nàng biết, trong nội tâm tiểu thư nhất định sẽ cảm thấy rất thương tâm, dù sao cũng là bị tướng công của mình hưu trước mặt mọi người. Hơn nữa còn là vào đúng tiết Hoa Xảo.

Đáng tiếc, Tinh Nhi đã đoán sai về những gì mà Thiên Thiên nghĩ.

“Không đâu. Tinh Nhi, ngươi còn chưa nói bọn họ là ai đâu đấy?” Về chủ tử, thì nàng chỉ nghe từ trong miệng Tinh Nhi mà biết được rằng, trước kia chủ tử từng là Kỳ vương phi, nhưng đã bị hưu. Chẳng lẽ bọn họ là...

“Kỳ Vương gia.” Tinh Nhi ghé vào tai nàng nói thầm.

“Thì ra hẳn chính là Kỳ Vương gia.” Thì ra hẳn chính là Long Khải Kỳ, vậy thì, người còn lại hẳn là Tả thừa tướng Hiên Viên Hạo rồi.

“Ồ, Như Huyền. Người quen biết Kỳ Vương gia sao?” Tinh Nhi thấy Như Huyền tỏ vẻ hiểu ra, không khỏi hiểu kỳ.

“Làm sao có thể! Ta chỉ là một nữ tử bình thường, sao có thể quen biết người đường đường là một Vương gia chứ!” Như Huyền trả lời vô cùng chắc chắn.

Tinh Nhi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trong căn phòng Hào Hoa.

Quả thật đúng với cái tên của nó, bên trong căn phòng được bài trí và trang hoàng vừa có vẻ xa hoa vừa không mất đi vẻ trang nhã, vừa cao quý vừa không tục tằng.”Cách bài trí sắp xếp ở đây có vài phần tương tự với Túy Hương Lâu, cho dù nơi này không phải là sản nghiệp của Hàn, thì chắc chắn cũng có liên quan tới Hàn.” Long Khải Kỳ trầm giọng nói ra.

“Đúng là có vài phần tương tự.”

“Còn nữa, nữ tử vừa rồi có vấn đề. Bề ngoài thì lý do thoái thác của nàng ta rất hợp lý, nhưng cẩn thận phân tích thì những lời nói của nàng ta rất có vấn đề.” Long Khải Kỳ lạnh nhạt nói.

“Không sai, một nam tử không tiếc ra một cái giá cao để mua một nữ tử phong trần, sẽ không thể nào mua nàng ta chỉ đơn giản là để cho nàng rời đi. Hơn nữa, lý do cuối cùng mà nàng ta chọn ở lại bên cạnh nam tử kia cũng chính là bởi vì lời nói của hắn. Nhưng nếu thật sự là vì lời nói đó thì nam tử kia chắc chắn không thể nào thả nàng ta đi. Và nếu những lời vừa rồi là do nàng kia tùy tiện bịa ra thì có khả năng, sản nghiệp của Tân Nguyệt lâu này chính là của nam tử kia.” Hiên Viên Hạo phân tích tình huống, trong đầu hắn còn đang nhớ lại những lời của Thiên Thiên nói vào đêm hôm đó.

“Bắt tay vào điều tra từ chỗ nữ tử này, nhất định có thể tra ra chân tướng rõ

ràng.”

Tuyết viện, Hoàng cung.

“Chát!” một tiếng, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của một cung nữ in hằn dấu vết năm ngón tay, sưng đỏ.

“Bỏn cung có thân phận thế nào mà một cung nữ nho nhỏ như ngươi cũng dám cản đường bỏn cung?” Thì ra đây lại là một màn đập phá của Thượng Quan Diễm Nhi.

“Đức Phi nương nương, nô tỳ thật sự không cố ý cản đường nương nương. Nhưng mà lúc này, thật sự là Tuyết phi nương nương còn đang nghỉ ngơi, nếu không thì nô tỳ đã đi vào bẩm báo với Tuyết phi nương nương rồi.” Cung nữ này quỳ trên mặt đất, sợ hãi nói.

“Mở ra, cầu nô tài!” Thượng Quan Diễm Nhi dùng một cước đá văng cung nữ đang quỳ trên mặt đất, đi thẳng vào bên trong Tuyết viện.

Mà người vốn đang nghỉ ngơi ở bên trong là Tuyết Diên đã tỉnh lại từ lâu, không phải là do động tĩnh quá lớn mà là nàng không ngủ được. Nàng vẫn đang suy nghĩ về những thay đổi gần đây của Hoàng thượng.

Vì sao sau khi hấn sắc phong Thượng Quan Diễm Nhi, lại không còn lạnh nhạt với nàng nữa, mà ngược lại còn cực kỳ sủng ái. Nàng nên cảm thấy vui vẻ hay là...

Đúng lúc này, nàng lại nghe thấy tiếng cãi vã bên ngoài.

“Không biết muội muội đến Tuyết viện có chuyện gì? Hay là muội muội định tới đây dạy dỗ trừng trị những cung nữ này thay ta?” Tuyết Diên chợt nhìn thoáng qua Thượng Quan Diễm Nhi đang tự cho mình cái quyền được cao ngạo kia.

“Hừ, tỷ tỷ? Ngươi cũng xứng sao? Ngươi cũng chỉ là nữ nhi của một vị quan nho nhỏ, có thể vào cung làm phi đã là phúc ba đời của ngươi. Vậy mà bây giờ còn dám độc chiếm hoàng thượng. Hôm nay ta tới chính là để cho

người nhìn rõ xem, từ nay về sau, rốt cuộc hậu cung này là thiên hạ của ai!” Thượng Quan Diễm Nhi lạnh lùng nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mặt, sắc mặt không khỏi trở nên dữ tợn.

“Thì sao chứ? Hiện giờ ta và người đều là phi tử của Hoàng thượng, cho dù thân phận trước kia của người cao quý bao nhiêu thì bây giờ cũng chỉ là phi tử của hoàng thượng. Còn có, việc hậu cung do ai làm chủ, đó là ý định của Hoàng thượng, không phải người nói của người thì sẽ là của người. Nếu như hôm nay người đến đây là vì việc này thì giờ người có thể ra khỏi Tuyệt viên của ta được rồi.” Giọng nói lạnh như băng của Tuyệt Diên vang lên trong sân, trong mắt nàng hiện lên một tia khinh thường.

Mà cái nhìn khinh thường kia lại vừa vặn bị Thượng Quan Diễm Nhi bắt được, nàng ta lập tức vô cùng giận dữ, cả khuôn mặt cũng trở nên vặn vẹo, bàn tay ngọc ngà giờ lên cao, độc sức muốn đánh lên mặt Tuyệt Diên.

Ngay khi cái tát kia chuẩn bị rơi xuống mặt Tuyệt Diên thì cổ tay Thượng Quan Diễm Nhi bị Tuyệt Diên nắm chặt lấy, sau đó nàng dùng lực vung tay lên, lạnh lùng nói: “Cái tát này, là ta thay cung nữ vừa rồi đòi lại.”

Thanh âm giòn giã vang vọng cả Tuyệt viên. Ngay sau đó, lại là tiếng một bạt tai vang lên.

“Còn cái tát này, là vì người ở đây giường oai mà có.”

“Người dám đánh ta?” Khuôn mặt Thượng Quan Diễm Nhi đầy vẻ phẫn nộ, trong mắt lộ vẻ hung ác toan tính và sát khí.

“Ta đánh người đó.”

“Người... Các người còn đứng trơ ra đó làm gì? Bắt nữ nhân lại cho ta, bọn cung phải dạy cho nàng ta biết kết cục của việc đánh bọn cung là như thế nào!” Thượng Quan Diễm Nhi nhìn cung nữ và thái giám sau lưng mình rồi quát lên.

Nhưng bọn chúng nào dám, nói thế nào thì đôi phương cũng là nương nương, hơn nữa lại còn là vị nương nương đang được hoàng thượng sủng ái

gần đây. Bọn chúng chỉ là thân phận nô tài, nào dám bất kính với nương nương? Nhưng chủ tử của bọn chúng cũng là một vị nương nương không dễ hầu hạ, nên bọn chúng chỉ có thể đứng im tại chỗ, người nhìn ta ta nhìn người mà không biết nên làm thế nào.

“Một đám phế vật!” Thương Quan Diễm Nhi giận dữ nói, rồi sau đó vén tay áo lên, chuẩn bị khai chiến, nàng ta phải cho nữ nhân này biết hậu quả của việc dám đánh nàng.

“Ồ đây thật đúng là náo nhiệt nha!” Một giọng nói mang theo vẻ xem được kịch vui vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chuyện xưa

Nghe tiếng nói nhìn lại, từ bao giờ trong phòng đột nhiên xuất hiện hai nữ tử.

“Nô tỳ/Nô tài tham kiến Lương phi nương nương, Ngọc phi nương nương!”

Thượng Quan Diễm Nhi nhần nhin liếc nhìn hai người vừa mới xuất hiện trong phòng, đáy mắt thoáng qua một tia hung dữ, độc ác.

“Đây chẳng phải là Đức muội muội sao? Điều bộ này của Đức muội muội là đang có ý gì đây?” Ngọc phi cười cười, nhìn tay áo của Thượng Quan Diễm Nhi đang xắn lên.

“Hừ, chuyện này không liên quan đến các ngươi, nếu như các ngươi thức thời, lúc này cũng nên mau chóng rời khỏi đây được rồi.” Thượng Quan Diễm Nhi lạnh lùng nói ra một câu. Nàng đã từng phải cố gắng rất nhiều để giờ đây, ngoại trừ ba nữ nhân đang ngồi kia, tất cả bọn phi tần ở trong hậu cung đều coi nàng là người cầm đầu.

Trong lúc đó Lương phi chỉ nhẹ nhàng cười: “Bồn cung không phải không biết rõ Đức phi đang có ý định gì đối với Tuyết phi! Bất quá, cũng đã cùng tiến cung để phục thị hoàng thượng, hiện tại, nếu như để cho hoàng thượng nhìn thấy dung nhan này của muội muội, muội cảm thấy hoàng thượng còn có thể tiếp tục sủng ái mình nữa không?”

“A! Không phải, ta có nghe nói, hình như từ ngày muội muội tiến cung đến nay, Đức Phi chưa từng được hoàng thượng sủng hạnh một lần! Tỷ tỷ, việc này không biết là thật hay là giả vậy?”

Những lời này của Lương phi làm cho sắc mặt của Thượng Quan Diễm Nhi đại biến, giận cũng không được, tức cũng không được, chỉ có thể nhần nhin cố đè nén lại cơn tức này.

“Dù nói thế nào, thời gian Tuyết phi tiến cung cũng lâu hơn thời gian của

Đức phi, hơn nữa hiện tại còn được hoàng thượng sủng ái sâu nặng như thế. Nhưng mà nơi này là hoa viên của Tuyết phi, nếu như hoàng thượng nhất thời thấy hứng thú mà đi tới nơi này, nhìn thấy bộ dạng kia của Đức Phi, thử nghĩ xem, hoàng thượng sẽ có hành động gì nhỉ?” Lương phi tiếp tục nhàn nhạt buông một câu, đáy mắt hiển rõ ý cười.

“Mỗi thù người đánh ta hôm nay, một ngày khác ta sẽ trả lại cho người gấp nghìn lần.” Sau một tiếng hừ lạnh, Thượng Quan Diễm Nhi tức giận dẫn theo một đám cung nữ, thái giám rời khỏi Tuyết viên.

“Lương tử tử, cứ để cho nàng rời đi như vậy hay sao! Nói như thế nào, trong chuyện này Đức Phi cũng là người có lỗi, chúng ta có thể để cho hoàng thượng quyết định tất cả những chuyện này.” Ngọc phi nhìn bóng lưng vừa rời đi, thì thầm nói.

“Ha ha, chúng ta đi thôi.” Lương phi khẽ cười nói, “Tuyết muội muội, tử tử sẽ không tiếp tục quấy rầy muội muội nghỉ ngơi nữa.”

Rất nhanh, Lương phi và Ngọc phi liền rời khỏi Tuyết viên.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tuyết Diên.

“Xem ra ở trong nội cung này, quan hệ của người cũng không đến nỗi quá kém nhỉ, ít nhất cũng sẽ có người đến cứu người.” Một đạo âm thanh với ngữ điệu ngả ngón vang lên.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Tuyết Diên cũng không biểu lộ gì nhiều, chỉ cất lên một tiếng cười nhạt, “Ha ha, người đã đến rồi sao?”

“Đây là thứ gia bảo ta giao cho người.” Vô móc từ trong ngực ra một cái bình sứ màu trắng giao cho Tuyết Diên.

Tuyết Diên nhìn cái bình sứ màu trắng trong tay, trái tim không khỏi nảy lên một nhịp, chẳng lẽ gia đã bắt đầu chuẩn bị hành động sao!

“Nghe nói ba tháng nay Long Khải Diêm vẫn luôn sủng hạnh người, khiến trái tim lạnh lùng của người hồi sinh trở lại, cũng bắt đầu yêu hân lần nữa

phải không?” Vô lạnh lẽo nhìn sắc mặt Tuyết Diên đã hơi tái nhợt đi.

“Không có.” Thực sự, khi nàng phải vất vả lắm mới kiên quyết hạ quyết tâm sẽ không yêu thương hắn nữa, thì hắn lại bắt đầu sủng ái nàng, quả thực hắn làm cho nàng bắt đầu nổi lên hi vọng lần nữa. Nhưng mà...

“Tốt nhất là không có, người không được quên lời thề của người.” Vô lạnh nhạt nói.

“Về mặt này...”

“Đây là gia đặc biệt chuẩn bị cho Thượng Quan Diễm Nhi, người tìm thời cơ để cho nàng ăn vào thứ này là được rồi.

Tuyết Diên gật gật đầu, mọi rối rắm trong lòng nàng rốt cuộc cũng đã được buông lỏng. Đây là thứ để cho nữ nhân kia, đương nhiên nàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà gia đã giao cho bằng tốc độ nhanh nhất.

“Gia còn bảo ta nhắc lại cho người một câu, Long Khảm Diêm cũng không phải là dạng người đơn giản như người đã thấy đâu, còn nữa, nếu như người dám phản bội gia, không chỉ có riêng bản thân người, mà ngay cả tính mạng của cả những người bên cạnh người nữa, tất cả đều sẽ phải chịu chung quyết định cuối cùng của gia đó.” Vô nhìn vẻ mặt cô gái tuyệt sắc trước mắt không biểu lộ một mảy may cảm xúc, nàng chỉ là người vô tâm vô tình, nhưng mà...

“Ta hiểu rồi.” Tâm tình của Tuyết Diên vô cùng phức tạp, nhưng nét mặt vẫn giữ vẻ đông cứng như thế.

.....

Sau khi rời khỏi Tuyết viên, Lương phi và Ngọc phi cùng đi tới Ngự Hoa Viên.

“Lương tỷ tỷ, vì sao tỷ lại phải đến để ngăn cản Đức phi như vậy? Nhân gian có câu “Cò ngao tranh chấp, ngư ông đắc lợi”, vì sao lúc này Lương tỷ tỷ không làm ngư ông chứ?” Ngọc phi có chút không hiểu, liền hỏi Lương

phi.

Lương phi không nói, chỉ khẽ cười cười, bỏ qua.

Ngọc phi thấy vậy, cũng không hỏi thêm nữa câu, chỉ yên lặng đi tiếp.

Mà Lương phi chỉ nhìn cảnh sắc trước mắt. Vườn hoa đầy màu sắc nhìn rất mê người, nhưng mục đích của nàng đến nơi này cũng không phải để ngắm hoa như người khác. Tựa như cho tới bây giờ, việc nàng ngây ngốc ở trong nội cung này mục đích cũng không phải là để nhận được sự sủng ái của hoàng thượng, mà là...

Suy nghĩ của nàng sớm đã bay đi.

Bóng đêm theo ánh trăng sáng vừa ló dạng chậm rãi bao phủ khắp mặt đất. Tối nay, ánh trăng sáng đẹp đến mê người, đã vậy bên cạnh lại còn có không biết bao nhiêu ánh sao lấp lánh, sáng chói tô điểm thêm.”Mặc, người có biết từ xưa xa xưa Trăng sáng và những Tinh đầu (Tinh đầu: ngôi sao) kia, đã từng có một giai thoại về tình yêu vô cùng cảm động không?” Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn cảnh sắc mê người trên không trung, nhẹ giọng hỏi.

Ở phía sau lưng, Mặc vẫn không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng nhìn Thiên Thiên, giống như đang chờ nàng nói tiếp.

“Chuyện này xảy ra trước kia, cách đây đã lâu lắm rồi, đại khái là từ thời Bàn Cổ (*) khai thiên lập địa kia, buổi sáng thì có tới mười Mặt trời cùng chiếu sáng, vì vậy ban ngày chỗ nào mặt đất cũng đầy ánh sáng rực rỡ. Nhưng đến buổi tối, vào thời khắc vạn vật nghỉ ngơi, cả bầu trời đêm bao la rộng lớn như vậy, Bàn Cổ lại chỉ gắn lên đó có một vầng Trăng sáng.

(*) Bàn Cổ: tên một nhân vật khai thiên lập địa trong truyền thần thoại Trung Quốc. Bàn Cổ là thủy tổ của loài người, do Trời sanh ra. Theo thần thoại này, trước khi có Trời Đất, vũ trụ chỉ là một khối khí hỗn độn, trong đó không có ánh sáng và âm thanh. Lúc Bàn Cổ xuất hiện, ông đã dùng một chiếc rìu bẻ khối khí đó ra. Khí nặng bay lên, thành ra trời, khí nhẹ chìm xuống, thành đất. Sau đó, mỗi ngày trời cao thêm một trượng, đất dày thêm một trượng, bản thân Bàn Cổ mỗi ngày cũng cao thêm một trượng. Cứ như

thể suốt một vạn tám ngàn năm, trời cao mãi, đất dày mãi. Bàn Cổ cũng trở thành một người khổng lồ đội trời đạp đất. Sau khi Bàn Cổ chết đi, mắt trái của ông biến thành Mặt Trời đỏ chói, mắt phải trở thành Mặt Trăng trắng ngần, hơi thở cuối cùng biến thành gió và mây, tiếng nói phát ra cuối cùng biến thành tiếng sấm, tóc và râu của ông biến thành các vì sao lấp lánh, đầu và tay biến thành bốn cực Mặt Đất và núi cao, máu trở thành sông ngòi, đường gân biến thành đường sá, bắp thịt trở thành đất đai phì nhiêu, da và lông trở thành cây cối hoa cỏ, răng và xương trở thành vàng bạc đồng sắt, đá quý, mồ hôi của ông trở thành nước mưa và sương mai.

(Nguồn: Wikipedia và China ABC)

Hàng ngày vào buổi sáng Mặt trời sẽ hiện ra, mười vầng Mặt trời tỏa ánh sáng rực rỡ khắp nơi, nhờ đó, toàn bộ mặt đất trở nên sáng ngời.

Nhưng khi màn đêm buông xuống, Mặt trăng lại tỏa ra luồng ánh sáng rất dịu dàng. Ánh trăng sáng tỏ nhẹ nhàng bao phủ vạn vật, lặng lẽ lan tràn lên khắp các ngọn cây. Vì vậy trong ánh sáng huyền ảo của vầng trăng, mọi người thường yên ổn chìm vào những giấc mơ ngọt ngào của mình.

Mặt trăng và Mặt trời không có quá nhiều thời gian để gặp nhau, sau khi Mặt trời ngả về phía Tây, mới đến thời điểm Mặt trăng nhô lên, lúc đó bọn họ mới có thể vội vàng gặp mặt nhau một lần.

Tuy nhiên các vị thần Mặt trời lại rất ít khi nói chuyện với nhau, nhưng nữ thần Mặt trăng xinh đẹp dịu dàng kia lại có sức quyến rũ đặc biệt, nên đã làm nhiều loạn trái tim của mười vị thần Mặt trời, trong lúc vô tình, mười vị thần Mặt trời đã đồng thời cùng yêu nữ thần Trăng sáng.

Nhưng tình yêu của Mặt trăng và Mặt trời vĩnh viễn không thể có kết cục hoàn mỹ, bởi vì một bên chỉ xuất hiện vào ban ngày, còn một bên, khi màn đêm buông xuống mới hiện ra.

Mười vị Mặt trời cứ lặng lẽ yêu nàng Trăng sáng như vậy, nhưng rồi đến một ngày, rốt cuộc, tình trạng cô đơn lạnh lẽo lần lần nổi đau khổ bởi sự nhớ nhung trong lòng đã làm cho bọn họ đã không thể nhẫn nhịn được nữa, cho nên bọn họ đã cùng nhau đi tìm Ngọc Hoàng đại đế.

Nghe xong tâm sự của bọn họ, Ngọc Hoàng đại đế cảm thấy thật khó khăn. Bởi vì Mặt trăng và Mặt trời không thể cùng sống chung với nhau một chỗ! Lại nói, có đến mười vị Mặt trời mà lại chỉ có một nàng Trăng sáng! Lúc này Vương Mẫu nương nương đột nhiên nghĩ ra một biện pháp rất thông minh, đó là phải là khảo nghiệm tình cảm của mười vị Mặt trời kia, cuối cùng sẽ biết được ai mới là người yêu nàng Trăng sáng nhất.

Vì vậy Vương Mẫu nương nương cho gọi mười vị Mặt trời tới, bọn họ đều hùng dũng thi nhau kể cho Vương Mẫu nương nương nghe về tình yêu đích thực cùng nỗi khổ tương tư của mình đối với nữ thần Trăng sáng.

Sau khi Vương Mẫu nương nương nghe các vị Mặt trời kể xong liền phán rằng: “Trăng sáng chỉ có một, mà Mặt trời lại có tới những mười vị, các người đều nói yêu Trăng sáng, thực sự ta cũng không thể biết được tình cảm của ai là thật sự, của ai là giả dối. Các người ai cũng nói là rất yêu nàng, vậy thì hãy đến với nàng, cùng nàng làm bầu bạn đi! Chỉ có điều bầu trời ban đêm không có thể có ánh nắng được, vì vậy, nếu như các người nếu thật lòng yêu mến Trăng sáng, hãy hy sinh bản thân, tự làm cho mình bị tan xương nát thịt, hóa làm muôn ngàn Tinh đầu khắp bầu trời, từng đêm làm bạn ở bên cạnh Trăng sáng.”

Mười vị Mặt trời nghe xong lời nói của Vương Mẫu nương nương..., ai nấy đều yên lặng không nói năng gì.

Nếu như phải làm cái việc phải lựa chọn giữa tính mạng và tình yêu, có thể có mấy người chọn buông bỏ tính mạng của mình được chứ!

Giữa lúc đó có một vị thần Mặt trời dũng cảm thẳng bước đi lên phía trước: “Ta nguyện ý! Chỉ cần có thể được cùng nàng ở chung một chỗ, dầu phải tan xương nát thịt, ta cũng không chút sợ hãi!”

Vì vậy vị thần Mặt trời nọ liền tự phá thân hóa thành muôn ngàn Tinh đầu giăng khắp bầu trời, từng mảnh nhỏ thân thể của thần đã được ánh sáng rực rỡ của Mặt trời phản xạ lại.

Màn đêm buông xuống, nàng Trăng sáng xinh đẹp hiện lên trên không

trung. Đột nhiên nàng nhìn thấy bên cạnh mình có thật nhiều Tinh đầu đang sáng lấp lánh, ánh lên những tia sáng long lanh, nàng cảm thấy mình không bao giờ còn bị cô đơn vắng vẻ một mình nữa.

“Người là ai? Tại sao lại tới nơi đây?”

“Ta chính là Mặt trời, vì ta yêu nàng nên ta đã tới nơi này để làm bầu bạn cùng với nàng.”

Nghe lời nói của Tinh đầu, nàng Trăng sáng cảm động đến phát khóc. Nàng thật không ngờ, bởi vì tình yêu đối với mình, thậm chí thần Mặt trời đã tự phá thân, làm cho mình tan xương nát thịt để được bầu bạn cùng với nàng khi đêm về. Vì vậy, sáng sớm ngày hôm sau, trên những chiếc lá cây xuất hiện những giọt sương trong suốt sáng long lanh, đó chính là nước mắt của nàng Trăng sáng.

Từ đó về sau, cứ mỗi khi đêm về, Trăng sáng và muôn ngàn Tinh đầu lại cùng nhau xuất hiện, tô điểm cho bầu trời đêm thêm xinh đẹp.

Lại nói chín vị Mặt trời còn lại kia, khi trông thấy nàng Trăng sáng và Tinh đầu được ở cùng một chỗ, tràn đầy hạnh phúc và ngọt ngào như vậy, bọn họ trở nên phẫn nộ. Vì vậy bọn họ liền phát ra những tia nắng bỏng rát nhất để phát tiết tâm tình của mình.

Vạn vật nhân gian bị thiệt hại, liền kéo nhau đến tận cửa Ngọc Hoàng đại đế, để báo án tội ác mà chín vị Mặt trời kia đã gây ra.

Ngọc Hoàng đại đế đã hạ một đạo ý chỉ, sai Hậu Nghệ giáng thân xuống dưới nhân gian bắn hạ hết mấy Mặt trời dư thừa kia.

Vì thế, vào ban ngày chỉ còn lại duy nhất một mặt trời trên bầu trời.

Còn buổi tối, trên bầu trời có muôn ngàn Tinh đầu luôn lấp lánh làm bạn bên cạnh nàng Trăng sáng.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Thiên Thiên rót vào trong tâm hồn của Mặc, Mặc vẫn cứ lặng yên nhìn Thiên Thiên như thế.

Như Huyền và Tinh Nhi lúc này vừa trở về cũng vừa vặn được nghe hết câu chuyện cổ về tình yêu đẹp đẽ kia. Dường như Như Huyền có sự đồng cảm với câu chuyện, nơi đáy mắt lộ rõ vẻ đau xót, còn bộ dạng Tinh Nhi thì vẫn còn đang trong trạng thái chìm đắm.

“Tiểu thư, câu chuyện của người xưa thật là cảm động, không thể tưởng tượng được, giữa Trăng sáng và Tinh đầu lại có một câu chuyện tình yêu đẹp như thế.” Tinh Nhi nói đáng vẻ có chút hâm mộ.

Sau khi lấy lại tinh thần, Thiên Thiên chỉ khẽ cười, nói: “Nha đầu ngọc, rồi người cũng sẽ gặp được một người yêu người cả đời, cũng sẽ có một nam tử nguyện ý trao cả tính mạng của mình cho người.”

“Tinh Nhi không dám hy vọng xa vời, chỉ cầu mong cho tiểu thư có thể gặp được một nam tử dám dùng cả đời mình để yêu và che chở cho tiểu thư.” Tinh Nhi nói những điều tự đáy lòng mình. Tiểu thư của nàng đã chịu quá nhiều đau khổ rồi, hy vọng có thể có một nam tử thật lòng thật dạ yêu tiểu thư, bảo hộ cho tiểu thư của nàng.

Thiên Thiên lắc đầu cười khẽ, nàng cũng không biết vì sao đột nhiên chính mình lại nhớ tới câu chuyện xưa này, có lẽ...

Mặc nhìn Thiên Thiên thật sâu, đột nhiên đổi sắc mặt bầm báo: “Chỗ bóng tối đằng kia có người.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Bóng đêm

Lời của Mặc vừa dứt, một đạo bóng dáng liền nhanh chóng biến mất ở dưới bóng đêm mê người.

“Chủ tử, người trong bóng tối đã rời đi rồi. Chắc hẳn người trong bóng tối này cũng không phải là sát thủ, bằng không hẳn sớm đã ra tay.” Mặc nói ra với vẻ thần nhiên, là do hắn đã mãi yên lặng chìm đắm trong cảm xúc của câu chuyện xưa, cho nên hắn mới không kịp thời phát giác ra có người len lút theo dõi

Thiên Thiên chỉ gật gật đầu, đêm nay nàng nhìn sắc đêm đến mê người kia đột nhiên nhớ tới câu chuyện cổ về nữ thần Trăng sáng, không ngờ rằng sẽ có người nấp ở trong bóng tối theo dõi, mà ngay cả Mặc cũng không có kịp phát hiện ra.

Câu chuyện xưa kia cũng đã làm cho Mặc bị cảm động sao?

Nhưng nếu như đối phương không phải sát thủ, vậy người đó là ai? Rốt cuộc vì sao lại xuất hiện giữa đêm khuya như vậy?

“Tiểu thư, Tinh Nhi cảm thấy có thể là người do Kỳ vương gia phái tới.” Tinh Nhi nhẹ giọng nói, trên mặt cô cũng biểu lộ sự khẳng định đúng là như thế. Sự thật xem ra dường như đã đúng theo những lời nàng đã nói.

Long Khải Kỳ? Cái người suýt nữa trở thành “nam tử di vong” (*) kia sao? Tại sao đột nhiên Tinh Nhi lại nhắc đến người này thế nhỉ? Thiên Thiên nhìn Tinh Nhi, vẻ mặt đầy khó hiểu.

(*) Nam tử di vong: Chữ Vong (忘) trong tiếng Trung có nghĩa là quên, không nhớ, còn có nghĩa là vương bát; đồ bị cấm sùng. Ở đây từ “vong” trong câu “Nam tử di vong” được dùng theo nghĩa thứ hai, là: Người đàn ông bị cấm sùng.

“Tiểu thư, hôm nay Tinh Nhi đã làm theo lời tiểu thư đã nói..., Tinh Nhi dự

định đi đến Tân Nguyệt lâu để giúp Như Huyền. Ngay khi Tinh Nhi sắp đến Tân Nguyệt lâu, Tinh Nhi phát hiện Kỳ vương gia cùng một nam tử khác đang đứng ở Tân Nguyệt lâu, cuối cùng bọn hắn cũng đã chọn ở trọ tại Tân Nguyệt lâu.” Tinh Nhi miêu tả đại khái sự việc đã phát sinh ngày hôm nay.

“Thưa chủ tử, đúng như lời Tinh Nhi đã nói ạ, chẳng những Kỳ vương gia thật sự đang nghỉ trọ tại Tân Nguyệt lâu, mà còn có một nam tử nữa cũng đi theo làm bạn cùng Kỳ vương gia. Nam tử kia chính là người đêm đó đã cùng chủ tử thi nhau tăng giá tại Xuân Tiêu các.” Như Huyền gật gật đầu nói.

“A!” Hiên Viên Hạo? Thiên Thiên nhớ tới đêm hôm đó, khuôn mặt đẹp đẽ của Hiên Viên Hạo trở nên méo mó vì quá tức giận, khóe miệng nàng không khỏi hơi nhếch lên một chút.

Như Huyền vốn là người luôn tiết kiệm đến từng lời nói, vậy mà hôm nay nàng đã nói một mạch cả câu nói kia.

Thật lâu sau...

“Lời nói này nghe qua tưởng như không có gì, nhưng nếu như cân nhắc cẩn thận từng lời đã nói..., vẫn thấy có chỗ nào đó làm cho người ta cảm thấy có chút nghi vấn.” Thiên Thiên nhàn nhạt nói phân tích.

“Tiểu thư, Tinh Nhi không rõ, vấn đề của chuyện này nằm ở chỗ nào vậy?”

Như Huyền ở một bên chợt tỉnh ngộ ra, nói: “Chủ tử, Như Huyền đã gây cho ngài thêm phiền toái rồi.” Nàng đã hiểu ra tại sao chủ tử lại nói ra câu nói như vậy rồi!

“Như Huyền, ngươi cũng biết rõ sao, tiểu thư, người hãy giải thích cho Tinh Nhi nghe, rốt cuộc chuyện này là như thế nào vậy?”

“Tinh Nhi, nếu như ngươi đã từng phải hao hết tâm tư đi tìm được thứ mà ngươi vẫn luôn mong có được đó, nhưng rốt cục, vừa vặn đến đúng một khắc kia, ngươi nghĩ rằng đã đoạt được thứ đó vào trong tay, nhưng cuối cùng lại đành phải để vật phẩm đó rơi vào tay người khác, vậy thì ngươi

thấy thế nào?”

“Tinh Nhi sẽ không để như vậy đâu, Tinh Nhi sẽ cực kỳ quý trọng vật phẩm đó, tuyệt đối sẽ không buông tay đâu.” Tinh Nhi lớn tiếng nói về rất khẳng định, nhưng rồi sau đó hình như nàng đã hiểu được ra vấn đề rồi: “A! Em đã hiểu rồi, em đã hiểu vì sao Kỳ vương gia lại phải phái người theo dõi Như Huyền rồi!”

“Cũng có thể là có mối liên quan gì đó với Tân Nguyệt lâu thì sao?” Từ này đến giờ Mặc vẫn luôn trầm mặc, chợt lạnh nhạt lên tiếng.

Trong đầu Thiên Thiên đang quay cuồng tứ phía để tìm kiếm những tài liệu có liên quan. Nếu như chuyện này thật sự có liên quan đến Tân Nguyệt lâu, hay nói cho cụ thể hơn là, chuyện này có liên quan đến tám bảng hiệu được ngự ban, hay nói theo một cách khác, đây là cuộc chiến tranh giữa hai huynh đệ bọn hắn.

Xem ra, lúc trước Long Khải Diêm ngự ban cái bảng hiệu này, hắn đã sớm đã nghĩ ra một điểm này rồi.

Hai con người như nước của Thiên Thiên lạnh như băng. Không ngờ Long Khải Diêm lại kéo nàng vào trong mối bùng bùng của ngọn lửa chiến tranh giữa hai huynh đệ bọn hắn rồi.

Mà ở phía đầu bên kia

Đạo bóng dáng lúc trước biến mất, hiện đang xuyên qua giữa đêm khuya khoắt, chạy thẳng đến Tân Nguyệt lâu, tiếp đó bóng dáng kia liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Vương Gia, thuộc hạ theo dõi nàng kia đi đến một cái sân nhỏ ở thành đông, nhưng không lâu sau hành tung đã bị phát hiện. Thế nhưng thuộc hạ lại phát hiện được một điều, nàng kia lại có thái độ tỏ ra rất cung kính đối với một nữ tử áo trắng.”

“Thành đông là đoạn đường phồn hoa nhất của Kinh sư.” Hiên Viên Hạo bộ dạng như có điều suy nghĩ liền nói ra một câu.

“Tiếp tục tra, lần này hãy tra bạch y nữ tử kia cho ta.” Giọng của Long Khải Kỳ vang lên trầm thấp.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Rất nhanh, đạo hắc ảnh kia lại biến mất ở trong đêm khuya.

“Vây nữ tử áo trắng mà chúng ta đang muốn tra kia thực sự là ai đây? Nếu như thật sự là nàng, thì nàng kia đã có mối quan hệ với hoàng thượng như thế nào? Lại còn cả Hàn nữa chứ?” Hiên Viên Hạo lầm bầm.

“Bất kể đó là ai, nếu như nữ tử áo trắng kia có thể nhanh chóng phát hiện ra người mà chúng ta phải đi như thế, chắc chắn thân phận của nàng quyết không chỉ đơn giản như vậy thôi đâu...”

“Nửa tháng sau, chính là ngày tam quốc giao lưu rồi. Khoảng ba ngày nữa Thái tử của Thủy Nguyệt quốc sẽ đến Kinh sư.” Hiên Viên Hạo đã khôi phục lại bộ dạng lười biếng trước kia.

“Thương Lang quốc thì thế nào? Khi nào có thể đến đây?” Long Khải Kỳ hờ hững hỏi lại một câu.

“Không biết.”

“Hả?” Long Khải kỳ có chút kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hạo, đây là lần đầu tiên hắn được nghe được Hạo nói ra một câu như vậy.

“Ha ha, bộ dạng của ngươi đúng với dạng mà ta đã suy đoán. Ta thật sự không biết, thám tử hồi báo, lần này chính Đại hoàng tử của Thương Lang quốc tới tham gia ngày trao đổi này. Nhưng hành tung của Đại hoàng tử lại lúc ẩn lúc hiện, căn bản không có một ai có đủ năng lực để tra ra được hành tung của hắn.” Về mặt vốn lười nhác của Hiên Viên Hạo được bổ sung thêm vài phần nghiêm cần.

“Ngao Thiên Tường phải không?”

“Đúng thế!”

“Hoàng thượng cũng biết việc này sao?” Lúc này trên gương mặt tuấn tú của Long Khải Kỳ vẫn không biểu hiện ra thêm một chút cảm xúc nào khác, làm cho người ta không sao đoán được biểu cảm của hắn

Hiên Viên Hạo gật gật đầu.

Rồi sau đó, hai người tự lâm vào suy nghĩ của chính mình.

.....

Tiêu Dao sơn trang

“Trang chủ, lão nô nghe thấy Thượng Quan Kiệt Hùng vốn dĩ định đưa Thượng Quan Thiên Thiên đưa tới, nhưng chẳng biết tại sao, đột nhiên lại đổi thành Thượng Quan Tiệp Nhi. Hơn nữa lão nô còn lén nghe được, hình như việc đi lại của Thượng Quan Kiệt Hùng có chút bất tiện, hình như là hắn ta đã bị thương thì phải.” Một lão già cúi khom nửa người xuống cung kính tâu trình.

“A! Hắn quả thật đã thay đổi cho con gái của mình tới đó. Hãy thay ta trở lại chỗ đó, bản trang chủ tuyệt đối sẽ không hợp tác cùng với hắn, hảo ý của hắn bản trang chủ ta ghi tạc tận đáy lòng!” Nam tử kia cười lạnh nói ra một câu.

“Lão nô tuân mệnh!”

“Nhớ kỹ, hãy nói với bên đó, phải đúng giờ khắc đó mới được đưa tân nương tử lên kiệu. Người hãy nói cho Thượng Quan Kiệt Hùng hiểu điều này thật rõ ràng, còn những chuyện về sau đó, người cũng đã biết phải làm như thế nào rồi!” Nam tử mỉm cười, lạnh giọng nói ra một câu

“Lão nô biết rõ” vẻ mặt lão già rất cung kính.

Nam tử kia lại rơi vào trong suy nghĩ của bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phong ba

Tuy rằng, Túy Hương lâu chỉ là một quán rượu, nhưng lại là nơi dễ dàng thu thập được tin tức trong vùng nhất. Người ta đều nói, được nói chuyện phiếm trong khi ăn cơm chính là điều thú vị nhất.

“Lúc ta mới đến đây, phát hiện một chuyện rất vui. Chỉ có điều, phần sau cũng không thể xem là chuyện vui.” Một người trong bàn lớn tiếng nói, giống như là đang khoe khoang, tựa như chỉ có một mình hắn biết được việc này.

Quả thực, việc ấy đã thu hút không ít người. Mọi người ở các bàn ăn xung quanh nhìn về nam tử kia, vẻ tò mò.

“Vừa nãy, trên đường ta đi đến đây, nhìn thấy ở trong phủ Thượng Quan Tể tướng đang chuẩn bị hỷ sự.” Nói xong nam tử kia cười hì hì, bởi vì hắn đã thành công thu hút được sự chú ý của mọi người.

“Shitt!” Sau một tiếng hừ lạnh mọi người an nấy lại tự trở về bàn ăn của mình tiếp tục thưởng thức đồ ăn ngon.

“Ai da, các người đừng nóng vội! Ta còn chưa nói xong đâu, đây là chuyện hỷ sự mà, chuyện Thượng Quan Tể tướng gả con gái đó.” Nam tử kia thấy mọi người thờ dãi sau khi không hề để ý đến mình nữa, hắn dứt khoát liền đứng lên trên ghế lớn tiếng nói.

“Ta nói này, mỗi ngày trong kinh thành đều có chuyện gả con gái đi, chuyện này có gì đáng phải ngạc nhiên chứ!” Một nam tử mặc áo xám ở bên cạnh nam tử kia nói với vẻ thản nhiên.

“Không sai, mỗi ngày trong kinh thành này đều có hỷ sự, nhưng quan trọng ở chỗ, chuyện hỷ sự hôm nay lại là giữa Thượng Quan phủ và Tiêu Dao Sơn Trang.”

Sau khi nam tử vừa nói xong lời này, sự tò mò trong lòng mọi người lại bắt

đầu dâng trào, vẻ mặt ai cũng có vẻ chờ mong.

Tiêu Dao sơn trang là một vùng đất rộng lớn nhất ở Tây Lũng quốc, đồng thời cũng là một gia tộc giàu có nhất nước. Không ai có thể biết chính xác được sơn trang có bao nhiêu tài sản, cũng không ai biết diện mạo trang chủ của nơi này. Bởi vì, cho tới nay hấn luôn là một người cực kỳ kín đáo.

Nghe nói, vị trang chủ này có tướng mạo phi phàm, là một nam tử tài mạo song toàn, trong cảm nhận của nữ tử, hấn chính là vị hôn phu tốt nhất.

“VẬY NGƯỜI NÓI XEM, VỊ THIÊN KIM NÀO CỦA THƯỢNG QUAN PHỦ CÓ SỐ MỆNH TỐT NHƯ VẬY, LẠI CÓ THỂ ĐƯỢC GẢ VÀO TIÊU DAO SƠN TRANG.” Mọi người đã hoàn toàn cảm thấy hào hứng rồi.

Nam tử kia nhếch miệng cười nói, “Ha ha, tân nương là Tam tiểu thư của Thượng Quan phủ. Nhưng thật đáng tiếc, Tam tiểu thư lại không phải là người có mệnh tốt.”

“CÓ Ý TƯ GÌ? CHẴNG LẼ TRÊN ĐƯỜNG ĐÃ PHÁT SINH CHUYỆN GÌ SAO?”

“CHẴNG LẼ CÓ NGƯỜI MUỐN CƯỚP TÂN NƯƠNG HAY SAO?”

“ĐÚNG VẬY, BAN ĐẦU NGƯỜI NÓI PHẦN SAU KHÔNG PHẢI CHUYỆN VUI. CHẴNG LẼ, THẬT SỰ ĐÃ PHÁT SINH RA ĐIỀU GÌ NGOÀI Ý MUỐN ĐÃ SAO?”

.....

Mọi người đều bắt đầu suy đoán sôi nổi.

“AI DA, NGAY LÚC TÂN NƯƠNG SẮP BƯỚC VÀO KIỆU HOA THÌ MỘT NAM TỬ XÔNG VÀO GIỮA ĐỘI NGŨ RƯỚC DÂU, GIỮ CHẶT LẤY TÂN NƯƠNG, KHÓC LÓC CẦU XIN ĐỪNG GẢ TÂN NƯƠNG CHO NGƯỜI KHÁC. CÒN CÔNG BỐ MÌNH LÀ Ý TRUNG NHÂN CỦA TÂN NƯƠNG, HƠN NỮA...” NAM TỬ TẠM DỪNG MỘT CHÚT, NHÌN MỌI NGƯỜI CƯỜI CƯỜI.

“HƠN NỮA CÁI GÌ?”

“HƠN NỮA HẤN LẠI NÓI, TÂN NƯƠNG ĐÃ MANG CỐT NHỤC CỦA HẤN, HẤN KHÔNG

muốn con mình nhận người khác làm cha.”

“Oa” Một tiếng ồ lên cùng một lúc.

“Có phải có người nào đó ghen tị, nên đã cố ý hãm hại tân nương hay không?” Tiếng ồ lên qua đi, có người lên tiếng phỏng đoán.

“Ừ, đúng vậy, đúng vậy! Việc này cũng có khả năng. Dù gì tân nương cũng là thiên kim của Thượng Quan Tể tướng, bất kể như thế nào cũng sẽ không làm ra loại chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục này.”

.....

“Cái đó cũng không biết chừng, các người không nhớ sao. Thời gian trước, chẳng phải đại phu nhân của Thượng Quan Tể tướng cũng có quan hệ bất chính với đàn ông khác, bị đẩy tới phát hiện ra đó sao? Nói không chừng việc này là thật đấy.” Một ý kiến phản đối khác vang lên.

“Đúng thế, xem ra nề nếp của phủ Thượng Quan Tể tướng cũng chẳng ra làm sao, đại phu nhân đã như vậy thì khẳng định nữ nhi cũng sẽ như vậy.”

“Sau đó, chuyện lại tiếp tục thế này, nam tử xâm nhập kia rất nhanh đã bị thị vệ của Thượng Quan phủ cưỡng ép lôi đi. Ngay lúc này, ông trời đột nhiên nổi gió to, thổi bay chiếc khăn trùm đầu của tân nương đi. Mọi người đều nói, cái khăn ấy chỉ có chú rể mới được vén lên.

Mà đúng thật, cái khăn trùm đầu của tân nương bị gió thổi bay đi nhất định là một điềm báo không tốt. Mọi người đều cho rằng ông trời có mắt, đã làm cho trang chủ của Tiêu Dao sơn trang tỉnh ngộ.

Sau đó, Thượng Quan Tể tướng cũng cho người đưa tân nương hồi phủ. Hôn sự này cứ như vậy không giải quyết được gì.” Nam tử kia nói rất sôi nổi, hơn nữa còn làm thêm một vài động tác, hẳn tuyệt đối có tiềm chất kể chuyện.

“Thiếu chút nữa, trang chủ đã cưới phải một người vợ không còn trinh. Chẳng trách, Tiêu Dao Sơn Trang có thể trở thành gia tộc lớn nhất. Hóa ra,

trang chủ có ông trời che chở.” Rồi sau đó, người nghe đều sôi nổi bàn luận.

.....

“Hừ, đây chính là kết cục của nàng ta, vì đã dám khi dễ tiểu thư, vì sao ông trời không trực tiếp đánh chết nàng ta đi, xong hết mọi chuyện chẳng phải là rất tốt sao.” Tinh Nhi tức giận nói.

Không phải Tinh Nhi tâm địa độc ác. Thật sự lúc trước Thiên Thiên và Tinh Nhi đã bị Thượng Quan Tiệp Nhi lăng nhục rất nhiều lần.

Thực ra, Thiên Thiên vừa bước vào Túy Hương lâu đã nghe được hỷ sự giữa Thượng Quan phủ cùng Tiêu Dao Sơn Trang. Thì ra Thượng Quan Kiệt Hùng cũng không chịu từ bỏ hôn sự này, mà để cho Thượng Quan Tiệp Nhi thế thân nàng. Nếu như hấn sớm làm như vậy thì hiện tại hai chân cũng không đến nỗi bị tàn phế. Khóe miệng Thiên Thiên hơi nhếch lên.

“Tinh Nhi, lần trước ngươi nói Tiêu Dao Sơn Trang kia có phải Tiêu Dao Sơn Trang này hay không?”

“Đúng vậy!” Tinh Nhi tò mò vì sao tiểu thư lại hỏi như vậy, Tiêu Dao Sơn Trang không phải chỉ có một thôi sao.

Ý cười trên mặt nàng càng sâu. Vương quốc giàu có sao? Được ông trời phù hộ sao? Nàng thật muốn xem nhân vật trong truyền thuyết này là ai, trong đầu không khỏi xuất hiện khuôn mặt kia.

*****

Tại Thượng Quan phủ.

“Giám nàng vào trong nhà cho ta, chưa có sự đồng ý của ta, không được tự tiện bước ra nửa bước.” Thượng Quan Kiệt Hùng tức giận quát.

“Cha, chuyện nam nhân kia nói đều là giả, con cùng hấn ta không có một chút quan hệ nào, càng không có mang bầu như hấn nói, con...” Thượng

Quan Tiệp Nhi nói, hai mắt đều nước mắt lưng tròng. Ngày hôm nay chính là ngày đen tối nhất trong cuộc đời của nàng.

“Còn không mau kéo nàng xuống cho ta!” Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh lùng liếc mắt nhìn nữ nhi đang quỳ trên mặt đất một cái, ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt, không có một chút gân gù,

“Cha...” Cuối cùng, Thượng Quan Tiệp Nhi chỉ biết kêu lên một tiếng.

“Lão gia, bây giờ phải làm sao đây? Tiêu Dao Sơn Trang đã hủy hôn, bây giờ lợi thế của chúng ta cũng không còn nữa.” Quản gia Trương Đức lo lắng nói.

Thượng Quan Kiệt Hùng hai tay nắm lại thành quyền, đáy mắt lộ vẻ căm phẫn, “Đều là do con tiện nhân kia làm hại. Nếu như, không phải do nó phản kháng, hôn sự sẽ tuyệt đối không bị rơi vào kết cục thế này. Nếu như không phải do nó, hai chân của ta cũng sẽ không như vậy.”

“Lão gia, đại phu đã nói, chỉ cần lão gia uống thuốc thường xuyên, chịu khó đi lại thường xuyên một chút, nói không chừng hai chân này vẫn có thể khá hơn.” Trương Đức vạn lần không nghĩ tới, sau ngày ấy, hai chân lão gia lại giống như bị tê liệt không thể nhúc nhích. Hắn không thể tưởng tượng được việc này lại do Tứ tiểu thư gây nên.

“Phải một người có bản lĩnh một chút mang con tiện nhân đó về đây.” Giọng nói phát ra lạnh như băng.

“Dạ”

“Còn nữa, có nghe thấy Thái tử của Thủy Nguyệt quốc khi nào đến kinh thành hay không?”

“Ba ngày nữa ạ!”

“Tốt.” Hắn nhất định phải đạt được thành công thỏa thuận bí mật kia với Thái tử Thủy Nguyệt quốc.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên.

Trương Đức thận trọng mở cửa phòng, rồi sau đó trở lại trước mặt Thượng Quan Kiệt Hùng, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Lão gia, có thư gửi đến ạ...”

Thượng Quan Kiệt Hùng mở thư ra, đọc cẩn thận, vẻ lạnh lẽo lại hiện ra, sắc mặt căng thẳng.

“Lão gia, có phải thư này...”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chọc giận

“Trương Đức, phải người vào cung, dặn dò Diễm Nhi phải nhanh chóng lấy lòng Hoàng thượng một chút. Bất kể phải sử dụng biện pháp gì, nhất định trong thời gian ngắn nhất nàng phải có con với Hoàng thượng.” Giọng nói của Thượng Quan Kiệt Hùng thâm trầm vang lên.

“Dạ, lão gia.” Trương Đức nhìn mặt Thượng Quan Kiệt Hùng căng thẳng, không dám tiếp tục hỏi thêm về lá thư kia nữa, dứt khoát lui ra ngoài, đi làm theo lời của lão gia.

Sắc mặt Thượng Quan Kiệt Hùng âm đạm, lá thư cầm trên tay đã bị vo thành một cục giấy lộn. Vấn đề được đề cập trong thư chính là thân phận người mà hắn an bài tại Thủy Nguyệt quốc đã bị phát hiện, chết hơn phân nửa.

Bàn tay to loạt xoạt viết rất nhanh một hàng chữ: “Tạm dừng tất cả hành động, đợi mệnh lệnh làm việc.”

Sau đó, chỉ thấy một con chim bồ câu từ thư phòng bay ra.

*****

Trong một phòng cao cấp của Túy Hương lâu.

“Tiểu thư, Tinh Nhi cảm thấy dường như hôm nay tâm tình của tiểu thư rất tốt!” Tinh Nhi thật sự không nhẫn nhịn được lòng tò mò liền hỏi thăm.

“Sao?” Thiên Thiên nhú mày cười hỏi lại, biểu hiện của nàng rõ ràng như vậy sao?

“Dạ” Tinh Nhi gật đầu thật mạnh.

“Chẳng lẽ, ngươi không vui sao? Lúc này, có những người khác hẳn là đang rất đau lòng khổ sở. Chẳng lẽ, ngươi nghe đến điều này lại không thấy thích

sao?”

Tĩnh Nhi nghĩ nghĩ, nửa khắc sau mới tỉnh ngộ lại, “Hóa ra, tiểu thư là vì việc này, Tĩnh Nhi đương nhiên vui mừng rồi.” Hóa ra là tâm tình của tiểu thư tốt lên là vì chuyện Thượng Quan Tiệp Nhi bị từ hôn. Nàng còn tưởng rằng tiểu thư là vì trang chủ của Tiêu Dao Sơn Trang cơ đấy?

Đột nhiên, từ trong góc tối Mặc hiện ra, lạnh nhạt nói, “Chủ tử”

Thiên Thiên gật đầu, “Như thế nào, dọc theo đường đi có người âm thầm theo dõi hay không?” Kỳ thật, từ lúc nàng ra khỏi phủ, Mặc đã ám hiệu cho nàng biết có người đang âm thầm theo dõi nàng. Vì thế, nàng liền bảo Mặc âm thầm đi theo để tra ra rốt cuộc là người nào gây nên?

“Không sai, người này theo chủ tử đi vào Túy Hương lâu. Không lâu sau liền rời đi, mà là đi thẳng đến Tân Nguyệt lâu. Rồi sau đó không lâu, Long Khải Kỳ liền từ Tân Nguyệt lâu đi thẳng đến Túy Hương lâu.” Trong mắt Mặc hiện lên một tia lạnh nhạt, thản nhiên nói.

“Sao? Đang ở phòng nào?” Thật sự chính là hấn, nếu đã đến đây, vậy gặp nhau đi! Khóe miệng hơi gợi lên. Thật ra, nàng muốn xem chồng trước của nàng có nhận ra nàng không.

*****

Trong một phòng khác.

“Cho tới bây giờ, Hàn vẫn còn ở lại trong căn phòng Tao nhã kia. Chẳng lẽ, hấn ở lại đây là vì nữ tử mặc quần áo trắng đó sao?” Giọng nói Hiên Viên Hạo không hề lười biếng mệt mỏi, mà mang theo vài phần thâm trầm.

“Chưa từng nghe nói qua, bên người Hàn có nữ tử như vậy. Còn nữa, nếu như nữ tử kia thật sự là lão bản của Tân Nguyệt lâu, nhưng lại có thể hợp tác cùng Túy Hương lâu của Hàn, thực sự, nữ tử kia cũng không phải là người bình thường.” Rất nhanh, những gì hấn nghi ngờ liền được phân giải.

Lúc này, truyền đến tràng tiếng gõ cửa liên tiếp.

Lập tức cửa phòng được mở ra, bọn hắn nhìn thấy một nữ tử mặc áo trắng, mái tóc được cuốn gọn lại ở trên đầu, dùng một chiếc trâm tùy ý gài lại, gương mặt cũng không hề trang điểm, da thịt trắng nõn, làm cho người ta có một cảm giác thật trang nhã và thoát tục.

Bọn hắn đều thấy nữ tử trước mắt có cảm giác gì đó rất quen thuộc. Nhưng bọn hắn vẫn tin tưởng, từ trước tới giờ cũng chưa từng gặp qua nữ tử này.

“Để người khác lén lút theo dõi, chẳng bằng ta tự mình tới thăm, giải mối nghi ngờ của các ngươi!” Nụ cười mang theo vài phần lạnh lẽo, hờ hững nhìn về kinh sợ đang hiện rõ trong ánh mắt của hai người kia.

Thật ra, Long Khải Kỳ và Hiên Viên Hạo rất sững sốt, bọn hắn tuyệt không hề nghĩ tới nàng sẽ chủ động tìm tới cửa, hơn nữa, lại còn thẳng thừng đi vào vấn đề chính, không một chút câu nệ.

Thiên Thiên không để ý đến bọn hắn, vẻ mặt bình thản ngồi xuống, không có một chút căng thẳng hay bất an.

“Các người phái người theo dõi Như Huyền chẳng qua là muốn biết lão bản giấu mặt của Tân Nguyệt lâu, đúng không? Hiện tại, ta đã đến đây. Vậy, các người có nghi ngờ gì cứ hỏi thẳng đi, Kỳ vương gia, Hiên Viên Tể tướng.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Long Khải Kỳ lẫn Hiên Viên Hạo đều đại biến, vẻ mặt cảnh giác, nàng vậy mà lại có thể biết thân phận của bọn hắn.

“Ha ha, các ngươi không cần làm ra vẻ mặt như vậy. Thân phận hai vị lừng lẫy như thế, chỉ cần tùy tiện điều tra một chút là có thể tra ra được thân phận hai người. Mà tiểu nữ chỉ là một người dân bình thường, đương nhiên không thể so sánh cùng với hai người.” Thân phận chênh lệch làm cho hai người bọn hắn không thể nào mở miệng được.

Quả thực, chỉ cần có người điều tra một chút, thì sẽ biết được thân phận của bọn hắn. Nhưng vì sao, hắn luôn cảm thấy nữ tử trước mắt này có một cảm giác gì đó rất quen thuộc? Hiên Viên Hạo âm thầm suy nghĩ.

“Người chính là lão bản giấu mặt của Tân Nguyệt lâu sao?” Giọng nói Long Khải Kỳ lạnh như băng.

“Kỳ vương gia thật biết nói đùa, lão bản giấu mặt sao? Không biết là đang khen hay là đang chê cười tiểu nữ đây? Ngày khai trương Tân Nguyệt lâu, tiểu nữ quang minh chính đại cử hành nghi thức khai trương, tuyệt không hề lén lút, lúc đó có rất nhiều người có thể làm chứng.” Thiên Thiên khẽ cười nói.

Mặt Long Khải Kỳ tràn đầy vạch đen, trong mắt hiện lên lửa giận. Hắn biết nữ tử này tuyệt đối là cố ý nói như vậy, bằng không...

Còn khóe miệng Hiên Viên Hạo lại co giật một cái.

“Mặc kệ người là lão bản ở phía sau hay là phía trước, người nói đi, rốt cuộc người và Hoàng thượng có quan hệ như thế nào?” Long Khải Kỳ dễ dàng bị Thiên Thiên chọc giận, lời nói từ trong miệng Long Khải Kỳ phun ra cực kỳ lạnh như băng.

“Vương gia lại đang nói đùa rồi, tiểu nữ chỉ là một người dân bình thường, làm sao có thể có quan hệ với Hoàng thượng cao cao tại thượng được. Chỉ là may mắn được Hoàng thượng ngự ban cho tám bảng hiệu thôi. Nếu như Vương gia không tin lời tiểu nữ nói, Vương gia có thể hỏi Hoàng thượng.” Ha ha, lần này Long Khải Kỳ lại vẫn bị nàng chọc giận rất dễ dàng.

Hai tay nắm lại thành quyền, còn gương mặt lại càng đen hơn. Có thể nhìn ra được, Long Khải Kỳ đang cố hết sức kiềm nén lửa giận trong lòng. Nhưng Thiên Thiên cũng không sợ hãi, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

“Cô nương, có phải cô nương cũng có quan hệ hợp tác cùng với Túy Hương lâu hay không?” Hiên Viên Hạo cẩn thận quan sát Thiên Thiên, đặc biệt nhìn ý cười nơi đáy mắt nàng.

“Đúng là có quan hệ hợp tác. Việc này không chỉ tốt cho việc làm ăn của ta mà đồng thời cũng mang đến lợi ích cho Túy Hương lâu. Làm sao lão bản của Túy Hương lâu kia có thể bỏ qua cơ hội hợp tác này chứ.” Hóa ra, Hàn cũng không hề nói rõ ràng với bọn hắn, thậm chí cũng không đề cập đến, dù

chỉ một chút. Hiện tại, bọn hắn dường như đã hoài nghi, Hàn đã có mối quan hệ nào đó với Long Khảm Diêm, là vì Tân Nguyệt lâu sao?

Từ đoạn đối thoại này, Hiên Viên Hạo có thể hiểu được rất rõ. Tuy rằng, nàng chỉ dùng từ ngữ lạnh nhạt miêu tả mối quan hệ của nàng với Hoàng thượng và mối quan hệ với Hàn. Nhưng hắn biết, sự thật cũng không đơn giản như những gì nàng đã nói.

Mà ở bên cạnh, Long Khảm Kỳ cũng không nói thêm gì nữa. Từ trên người nữ tử này, bọn hắn không thể moi được một chút tin tức gì hết.

“Xem ra hai người đã không còn vấn đề gì khác, tiểu nữ xin cáo lui.” Thiên Thiên đứng dậy chuẩn bị rời đi, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, lại lên tiếng nói, “Những chuyện các người muốn biết cũng đều đã biết, ta đây không hy vọng còn phải nhìn thấy ở phía sau ta vẫn luôn có hai mắt nhìn theo chằm chằm, các người hiểu rồi chứ.”

Không biết do Long Khảm Kỳ quá tức giận hay là vì điều gì khác, chỉ thấy hắn bước nhanh lên một bước, từ sau tóm chặt lấy cái cổ nhũ nhụi của Thiên Thiên, nhắc thân thể Thiên Thiên lên.

“Phụ nữ chỉ để yêu thương, không phải dùng để phát tiết lửa giận trong lòng.” Một đạo âm thanh mang theo vài phần khinh thường vang lên, đồng thời, thân thể Thiên Thiên đã bị người nọ ôm lấy, hoàn toàn không phát hiện người này ra tay khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Hóa ra

Một mùi cỏ thơm kỳ lạ bay vào chóp mũi Thiên Thiên, mùi thơm này thật dễ chịu.

Nam tử này có thể làm cho nàng bình yên vô sự thoát khỏi bàn tay to lớn của Long Khải Kỳ nhanh như vậy, võ công của hắn hẳn là rất cao cường!

Nàng đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn nam tử bên cạnh, tuấn mỹ vô song, ngũ quan trên mặt sắc nét như được điêu khắc: Cái mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng có độ dày vừa phải, lúc này đang nở nụ cười khiến cho người ta phải hoa mắt.

Ở thời cổ đại này, mỹ nam thật đúng là dồi dào.

“Cám ơn!”

“Cô nương đừng khách khí, nữ tử xinh đẹp như thế này thì hẳn là phải được che chở trong lòng bàn tay.” Nam tử cười xấu xa, nói.

Long Khải Kỳ lạnh lùng nhìn nam tử đột nhiên nhảy ra này. Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Cho dù có xuất hiện cũng không nên xuất hiện vào lúc này.

“Không ngờ Hoàn Thái tử lại đến Kinh Sư nhanh như vậy! Hi vọng lần này, Hoàn Thái tử đến ngoại giao có thể tận hứng khi đến, thắng lợi khi về.” Trong phòng, Hiên Viên Hạo nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện thì cười nói.

“Ha ha, bọn Thái tử cũng không ngờ ngựa này lại có tốc độ nhanh vượt quá mức bình thường như vậy. Nhưng mà, nếu bọn Thái tử không tới kịp thời, chắc hẳn nữ tử xinh đẹp này đã sớm bị Kỳ vương gia bắt được rồi, nếu vậy thì thật đáng tiếc!” Hóa ra người vừa tới chính là Thái tử Quý Thuần Hoàn của Thủy Nguyệt quốc, giọng điệu đùa cợt như vậy, khiến cho người ta không thể nào đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Hóa ra cũng là một người có quyền thế, Thiên Thiên xoay người hành lễ: “Tiểu nữ may mắn được Thái tử cứu giúp. Tiểu nữ không quấy rầy mọi người hội ngộ nữa, tiểu nữ xin cáo lui!”

Nàng rời đi rất nhanh, rời đi cái chốn thị phi này. Mục đích hôm nay của nàng đã đạt được rồi. Trong lòng nàng âm thầm cười lạnh, xem ra cái tên Long Khải Kỳ này vẫn là kẻ dễ dàng bị chọc giận, nhưng cho dù không có người khác cứu giúp thì nàng vẫn có biện pháp tự cứu lấy mình.

Quý Thuần Hoàn nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Long Khải Kỳ, “Ha ha, mỹ nữ đã đi rồi, hứng thú của bốn Thái tử cũng không còn nữa, hôm khác gặp lại.”

Quý Thuần Hoàn xoay người rời đi, hạ nhân phía sau hẩn mặt không biểu tình bước theo.

“Hạo, người nghĩ xem hẩn đếm sớm như vậy có phải là có dự mưu hay không?” Sau khi bình tĩnh lại từ trong sự tức giận, Long Khải Kỳ chậm rãi hỏi.

“Ta nghĩ là sẽ không, nếu như hẩn thật sự không muốn để ai biết hẩn đã đến Kinh Sư từ lâu thì hôm nay hẩn sẽ không xuất hiện đâu. Nhưng hôm nay hẩn lại chọn xuất hiện trước mặt chúng ta, điều này có nghĩa là hẩn đang cố ý để chúng ta biết hẩn đã đến Kinh Sư rồi. Còn về mục đích của hẩn...” Hiên Viên Hạo cẩn thận phân tích.

...

Tân Nguyệt lâu.

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở lại rồi. Người mà không trở lại thì Tinh Nhi chết đến nơi rồi.” Tinh Nhi cực kỳ lo lắng nói, nếu tiểu thư mà đồng ý cho nàng đi theo thì nàng đã đi theo rồi.

“Không phải ta đã trở lại rồi sao, từ khi nào mà Tinh Nhi cứ mở miệng ngậm miệng lại nói chết chết chết thế!” Thiên Thiên trêu đùa nói.

“Tiểu thư, Tinh Nhi đâu có mở miệng ngậm miệng gì đâu, chỉ nói mỗi một từ “chết” thôi mà. Còn không phải là vì Tinh Nhi lo lắng cho an nguy của tiểu thư hay sao?” Tinh Nhi uất ức nói.

Thiên Thiên lắc đầu cười khẽ.

“Chủ tử đã giải quyết ổn thỏa rồi sao?” Như Huyền quan tâm hỏi.

“Ừ.”

“Thì ra mỹ nữ tới chỗ này, không ngờ diễm phúc của ta không hề mỏng chút nào, lại có thể gặp được hai đại mỹ nữ ở nơi này nha!” Quý Thuần Hoàn nhếch môi cười đáp, đáy mắt lộ vẻ lỗ mãng, cặp mắt hoa đào kia cũng híp lại thành một đường thẳng. Trên trán Thiên Thiên nhỏ xuống ba vạch đen, nàng đột nhiên có cảm giác không thốt nên lời.

Mà không ai nhìn thấy Như Huyền khi trông thấy Quý Thuần Hoàn thì vẻ mặt lại hơi sừng sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục như bình thường.

“Sao mỹ nữ lại không nói lời nào thế? Ta nghe nói Tứ Nguyệt lâu này được Hoàng thượng ngự tứ bằng hiệu “Đệ nhất thiên hạ lâu”, ta cố ý tới đây chính là vì lý do này. Không biết hai vị mỹ nữ có hoan nghênh ta đến làm khách hay không?”

Thiên Thiên nhìn bộ dáng lưu manh của nam tử này, thật sự không có chút gì tương xứng với thân phận Thái tử, không hiểu đây là do hắn đang nguy trang hay là vốn dĩ trong con người hắn đã như vậy?

“Nhưng mà chúng ta không còn phòng khách cho công tử ở nữa rồi.” Tinh Nhi thấy tiểu thư và Như Huyền không trả lời, liền chậm rãi nói.

“Thì ra vận khí của ta cũng không tốt lắm. Ta đây đành phải tìm nơi khác rồi. Nhưng mà nếu như có phòng trống nhất định phải để dành cho ta đó nha.” Hàng mi dài của Quý Thuần Hoàn khẽ chớp chớp, đôi mắt hoa đào xinh đẹp lóe ra tia sáng như đang phóng điện.

“Vậy tiểu nữ tử không tiễn Thái tử điện hạ.” Ha ha, nếu ngươi đã muốn

chơi, vậy thì ta sẽ cùng chơi với người. Thiên Thiên khẽ cười nói.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại.” Quý Thuần Hoàn nói cực kỳ có hàm ý.

Đến lúc này, Thiên Thiên đã có thể khẳng định chắc chắn rằng vẻ ngoài bất cần đời của nam tử này là do hấn ngự trang, chứ không phải bản tính của hấn như vậy, người như vậy hấn là đang muốn che giấu con người thực của mình.

Sau khi Quý Thuần Hoàn xoay người, dưới đáy mắt hiện lên một tia sáng, bọn họ nhất định sẽ còn gặp lại.

“Tiểu thư, vị công tử vừa rồi là Thái tử ư? Nhưng mà trong triều chúng ta đâu có Thái tử?”

“Đồn rằng, vị Thái tử Thủy Nguyệt quốc có mắt sáng mày rậm, oai hùng mạnh mẽ, nhưng trời sinh tính tình phong lưu, thích hái hoa ngắt cỏ, là người lưu luyến vạn khóm hoa. Xem ra, lời đồn này cũng không phải là giả.” Như Huyền lạnh nhạt nói.

“Ồ, thì ra là Thái tử Thủy Nguyệt quốc, nhìn dáng vẻ của hấn đẹp mắt như vậy, không ngờ hấn lại là kẻ hoa tâm.” Tinh Nhi gật đầu nói.

Hái hoa ngắt cỏ? Ha ha, đây chẳng qua chỉ là do hấn ngự trang mà thôi. Khóe miệng Thiên Thiên khẽ nhếch lên.

“À, ta biết rồi, nửa tháng nữa chính là ngày ba nước giao lưu ba năm một lần, hèn gì Thái tử Thủy Nguyệt quốc lại xuất hiện ở Kinh Sư, thì ra là như vậy.” Tinh Nhi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, khẽ reo lên.

Ngày ba nước giao lưu? Thiên Thiên cố tìm kiếm trong ký ức, hình như cũng có chút ấn tượng. Nói dễ nghe một chút thì là giao lưu, khó nghe một chút thì chính là ba nước so bì. Nhưng đây cũng không phải là chuyện khiến nàng phải quan tâm. Nàng còn phải tiếp tục cố gắng mở rộng sự nghiệp của mình. Nghĩ đến người nợ, nụ cười trên mặt nàng càng sâu hơn.

Sau khi hoàng hôn buông xuống, trong bóng đêm, có rất nhiều người cưỡi bô

toàn bộ nguy trang trên người lúc ban ngày. Quý Thuần Hoàn chính là một trong những người đó.

“Gia, vì sao phải để bọn họ biết rằng gia đã đến Kinh Sư? Như vậy chẳng phải là tiết lộ hành tung của gia, khiến bọn họ làm tốt công tác chuẩn bị hay sao?”

“Vậy chẳng phải là rất thú vị hay sao? Vô, ngươi cũng nên hưởng thụ chút vui thú này đi.” Quý Thuần Hoàn thờ ơ nói.

“Thuộc hạ không cần niềm vui thú này, Vô chỉ muốn trợ giúp gia hoàn thành nghiệp lớn.” Vô cung kính nói.

“Đã giao thuốc cho nàng chưa?” Trên mặt Quý Thuần Hoàn lập tức hiện lên vẻ lạnh lùng như băng như sương, đáy mắt tỏa ra sự lạnh lẽo.

“Rồi ạ, Tuyết Diên đã xin nghe theo mệnh lệnh của gia. Ngày hôm qua, Thượng Quan Diễm Nhi đã bị hạ thuốc lần đầu rồi ạ.”

“Ừm, đợi Thượng Quan Diễm Nhi ăn được ba lượt thuốc xong, chúng ta sẽ chờ xem kịch vui. Chắc là Thượng Quan Kiệt Hùng đã nhận được thư rồi chứ?” Trên gương mặt băng sương hiện lên một nụ cười, nhưng nụ cười kia cũng thật lạnh giá.

“Dạ, Thượng Quan Kiệt Hùng cũng đã hồi âm lại cho tâm phúc của hần rồi ạ.” Vô chậm rãi nói.

“Được, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu chờ xem trò hay thôi.” Nụ cười坦然 nhiên của Quý Thuần Hoàn vừa lạnh nhạt vừa giá buốt, khiến người ta không rét mà run, không dám tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Y Lan Hương

Trong màn đêm mênh mông đó không chỉ có một người đang giả bộ đơn thuần, mà còn có một người khác nữa.

Trên chiếc giường mềm mại một nữ tử đang ngủ say, không biết nàng nằm mơ nhìn thấy cái gì, trên khóe miệng nở ra một nụ cười hạnh phúc. Chớp mắt một cái, nụ cười kia lại không còn nữa, mà chỉ thấy vẻ mặt đau đớn, từ trong khóe mắt, những giọt lệ đang từ từ chảy ra.

Trong khi nước mắt còn đang chảy ra như vậy, đột nhiên đôi mắt đang nhắm chặt liền mở ra, những giọt nước mắt không nghe lời lại tiếp tục chảy xuống. Cô gái ngồi bó gối ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn bi thương chôn ở giữa hai chân.

Thỉnh thoảng vẫn mơ hồ nghe thấy truyền đến tiếng khóc, hoàn toàn không giống như vẻ bình tĩnh thường ngày của nàng.

Sau đó, không biết là do khóc mệt, hay là nàng mệt mỏi thật sự mà tiếng khóc dần dần suy yếu và biến mất trong đêm khuya.

Ngoài cửa phòng

“Mặc, ngươi đi nghỉ trước đi!” Thiên Thiên nhẹ giọng nói.

“Chủ tử, nô tài không mệt.”

“Yên tâm đi, ta không sao, Như Huyền đã ngủ rồi, chúng ta cũng không cần phải lo lắng cho nàng nữa, ta muốn ngồi đây một lát.” Vẻ mặt Thiên Thiên rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt thoáng qua một vẻ đau đớn.

Mặc đứng bất động, rớt cuộc, vì sao chủ tử lại đau lòng như thế chứ? Chẳng lẽ tiếng khóc kia có thể làm cho chủ tử nhớ lại quá khứ đau lòng của mình sao?

Mặc không nói nữa, mà gật đầu một cái, ngay sau đó lắc mình biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ còn lại một mình, Thiên Thiên chậm rãi đi vào trong sân, sau đó dứt khoát nằm ở trên cỏ, ngắm nhìn lên vầng trăng sáng và bầu trời dày đặc Tinh tú.

Tiếng khóc của Như Huyền, làm nàng nhớ tới đoạn tình yêu sâu đậm trong lòng mình trước kia, tiếng khóc đau lòng này, hẳn là nàng rất yêu nam tử kia, nhưng hà cớ gì phải như vậy chứ? Đây cũng là lần đầu tiên Như Huyền khóc lớn như vậy!

Tiếng khóc của Như Huyền làm nàng nhớ lại nỗi đau mình đã trải qua, nàng một lòng một dạ yêu nam tử kia và cũng cho rằng hẳn yêu mình sâu đậm, nhưng nàng không nghĩ tới, nàng cũng chỉ là công cụ để người khác chiếm đoạt tài sản mà thôi.

Sau khi xuyên tới cái thế giới kỳ quái này, nàng chưa từng nhớ đến cuộc sống trước kia, nhưng tối nay Như Huyền làm cho nàng nhớ lại những chuyện trước kia. Nàng không muốn để cho người khác phát hiện ra sự yếu đuối của nàng, hơn nữa nàng cũng không cho phép bản thân mình yếu đuối thêm nữa. Nàng không cần phải đau khổ với một tình yêu như vậy.

Nếu Diêm Vương cho nàng cơ hội lần nữa, nàng sẽ không lãng phí cơ hội nữa, nàng sẽ sống cho bản thân mình.

Từ xa, Mặc lẳng lặng nhìn Thiên Thiên nằm trên cỏ, hẳn cảm nhận được cảm giác bi thương trên người nàng, nàng đang nghĩ tới cái gì mà có thể làm cho nàng đau lòng như thế.

.....

Hai ngày sau đó.

Một đạo thánh chỉ truyền tới đã khiến Thiên Thiên bị cuốn vào trong toàn bộ cuộc chiến quyền thế.

Trên một chiếc xe ngựa bình thường đang truyền ra tiếng nói chuyện phiếm nhỏ nhỏ.

“Tiểu thư, vì sao đột nhiên hoàng thượng truyền chỉ triệu tiểu thư vào cung như vậy? Chẳng lẽ hoàng thượng muốn sắc phong tiểu thư làm phi?” Tinh Nhi hơi kinh ngạc kêu lên.

“Nha đầu ngốc, rốt cuộc trong đầu người đang suy nghĩ cái gì vậy? Đừng có suy nghĩ lung tung nữa?” Thiên Thiên nhẹ nhàng gõ lên đầu Tinh Nhi một cái, cũng chỉ có nha đầu ngốc này mới nghĩ ra được như vậy.

Còn vì sao Long Khải Diêm đột nhiên triệu kiến nàng, chính bản thân nàng cũng không giải thích được, mà nàng cũng không thể kháng chỉ, đến lúc đó chỉ có thể nước tới đập đất chặn, binh tới tướng đỡ.

“Tiểu thư, điều này cũng không thể trách Tinh Nhi suy nghĩ lung tung! Tân Nguyệt lâu khai trương, hoàng thượng đột nhiên ngự ban bằng hiệu, mà lần này..., Tinh Nhi vẫn cảm thấy hoàng thượng thích tiểu thư.” Tinh Nhi xoa cái đầu bị gõ của mình, miệng không ngừng nói.

“Yêu thích sao? Vậy người nói thử xem hoàng thượng thích ta ở điểm nào?” Bỗng nhiên Thiên Thiên nổi hứng thú muốn trêu chọc Tinh Nhi một chút.

“Tiểu thư trời sinh vốn xinh đẹp, nam tử nhìn tự nhiên sẽ thích, huống chi là hoàng thượng!”

“Ồ! Tinh Nhi cũng yêu thích ta như vậy sao?” Thiên Thiên giả hoạt cười nói.

“Dĩ nhiên, nô tài là nữ mà còn thích tiểu thư, cho nên hoàng thượng nhất định là thích tiểu thư.” Tinh Nhi vỗ ngực quả quyết nói, nàng càng phân tích, càng cảm thấy mình nói đúng.

“Người cũng yêu thích ta, vậy người có muốn sống bên cạnh ta không?”

“Dĩ nhiên là muốn rồi.”

“Vậy người có muốn cả đời hầu hạ ta hay không?” “Dĩ nhiên là muốn.”

“Vậy người có muốn làm thê tử của ta hay không?”

“Dĩ nhiên là muốn.”

Thiên Thiên khẽ cười.

“Cái gì? Không không không, tiểu thư và Tinh Nhi đều là nữ tử, như thế nào lại...A, không, tiểu thư, tiểu thư là cố ý trêu chọc Tinh Nhi.” Tinh Nhi đột nhiên tỉnh ngộ la lớn.

“Xuyt, nói nhỏ chút.”

Tinh Nhi nhìn xung quanh một hồi, xấu hổ cúi đầu, “Tiểu thư, người...”

Xe ngựa dừng lại, từ ngoài truyền đến đến giọng nói, “Tiểu thư, đã đến hoàng cung, mời tiểu thư xuống xe ngựa.”

Thiên Thiên khẽ cười xuống xe ngựa, Tinh Nhi thì vẫn còn cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên. Đó là bởi vì nàng không dám nhìn thị vệ chung quanh, nàng biết lúc này nàng la lớn, bọn họ nhất định đều nghe được.

“Yên tâm đi, bọn họ không biết được chúng ta vừa nói chuyện gì đâu.”
Thiên Thiên kê vào lỗ tai Tinh Nhi nói nhỏ.

Tinh Nhi gật gật đầu.

Ngự Hoa Viên.

“Tiểu thư, hoàng thượng phân phó, bảo tiểu thư chờ ở nơi đây, nô tài đi bẩm báo cho hoàng thượng.”

Sau khi đợi tất cả thái giám bên cạnh rời đi, Tinh Nhi mở to đôi mắt, nhìn ngự hoa viên xinh đẹp.

“Oa, nơi này thật là xinh đẹp nha, thật không hổ là Ngự Hoa Viên ở hoàng cung, tiểu thư người mau nhìn này, hoa này thật là xinh đẹp.” Tinh Nhi la lên.

Thiên Thiên hơi khẽ cười, nhìn đóa hoa theo hướng Tinh Nhi chỉ.

Y Lan Hương, không ngờ ở trong cung lại có loài hoa này, tại sao lần trước vào cung nàng lại không phát hiện ra nhỉ.

Hoa Y Lan Hương, màu sắc vàng nhạt, cánh hoa dài nhỏ, cánh hoa giống như cánh hoa cúc, chỉ là hình dáng không được xinh đẹp như hoa cúc. Nhưng hoa có mùi hương đặc biệt, nồng nàn sâu đậm, khi nở hoa sẽ tỏa ra mùi thơm ngát tự nhiên, cách một nơi thật xa cũng có thể ngửi được mùi thơm.

Loại hương thơm này xông vào mũi, làm lòng người vui vẻ thoải mái, hơn nữa còn có thể dùng để đuổi muỗi. Muốn không bị muỗi đốt, có thể để một chút Y Lan Hương ở trong phòng, khẳng định sẽ không có bất cứ con muỗi nào tới. Đáng tiếc là, nàng tìm khắp nơi mà không thấy, không ngờ lại nhìn thấy nó trong hoàng cung.

“Ồ! Thơm quá. Tiểu thư, để Tinh Nhi hái một đóa cho tiểu thư ngửi nha?” Tinh Nhi không đợi Thiên Thiên trả lời đã đưa tay định hái đóa Y Lan Hương.

“Dừng tay, hạ nhân ở đâu tới mà dám vào nội viện trong hoàng cung để hái hoa.” Một đạo âm thanh quát mắng đột nhiên vang lên.

Tinh Nhi ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, chỉ thấy một nữ tử mặc trang phục màu hồng nhạt đi tới.

“Chẳng lẽ ngươi không biết là Y Lan Hương không thể tùy tiện hái sao?” Thì ra người vừa đến là Ngọc phi, theo sát phía sau còn có Lương phi cùng các cung nữ.

“Nô tỳ biết sai, lần sau nô tỳ không dám nữa.” Tinh Nhi sợ hãi quỳ trên mặt đất khóc thút thít, mặc dù nàng không biết đối phương là ai, nhưng nhìn

cách ăn mặc kia, nàng có thể suy đoán được đối phương là một vị nương nương.

Ngọc phi định giơ bàn tay trắng trẻo xinh đẹp của mình lên tát vào mặt Tinh Nhi, nhưng liền bị Thiên Thiên ngăn lại.

“Các ngươi là ai? Các ngươi vốn không phải là người trong nội cung? Người đâu, kéo hai tên điều dân(*) tự tiện xông vào hoàng cung này đi chém đầu cho bốn cung.” Ngọc Phi rút bàn tay xinh đẹp của mình lại, lạnh lùng hô.

(*) Điều dân: chỉ những người thường dân gian xảo.

Mà Lương phi đi tới sau chỉ đứng ở một bên lẳng lặng quan sát, nàng cảm nhận được nữ tử áo trắng trước mắt tản mát ra khí lạnh, hơn nữa nàng ta còn có một loại khí chất làm cho người khác không dám đến gần, người như vậy sẽ là ai đây? Sao lại xuất hiện ở trong nội cung như vậy?

“Các ngươi còn lo lắng cái gì? Còn không mau kéo hai tên điều dân tự tiện xông vào hoàng cung này xuống chém cho ta?” Ngọc phi thấy sau lưng các cung nữ không có hành động gì tức giận nói.

Rất nhanh, thấy bốn cung nữ muốn tiến lên nắm chặt Thiên Thiên và Tinh Nhi, nhưng khi các nàng nhìn đến Thiên Thiên thì thân thể khựng lại một chút, cảm thấy sợ hãi.

“Lên đi..., bọn họ cũng chỉ là điều dân thôi, các ngươi sợ cái gì? Các ngươi không muốn thực hiện ý chỉ của bốn cung sao?”

Các cung nữ tiến lên, hung hăng nắm chặt Tinh Nhi và Thiên Thiên.

“Đây chính là đạo đãi khách của các ngươi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thay thế

Thiên Thiên cũng không vì hai tay của mình bị cung nữ kiềm chặt mà có chút sợ hãi, ngược lại, trên mặt nàng còn lộ vẻ lạnh lùng.

“Khách? Cái gì mà khách chứ? Chẳng qua các người chỉ là điều dân ngang ngược mà thôi!” Trên gương mặt dữ tợn của Ngọc phi hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

“Cho dù người có quyền thế cao đến đâu cũng không thể tùy tiện đoạt đi tính mạng của người khác như vậy, huống hồ vốn dĩ dân nữ không có bất kì tội danh gì có thể khiến cho người lấy mạng được!”

Không hiểu hai cung nữ bên cạnh là vì sợ sự lạnh lùng của nàng hay là vì nguyên nhân khác mà bất giác buông lỏng sức lực trên tay ra.

“Ai nói các người không có tội? Hái y lan thì chính là tội chết!” Ngọc phi la lớn.

“Ồ, thì ra hái hoa là phải chết. Nhưng mà có người nào nhìn thấy chúng ta hái hoa không? Nàng? Hay là nàng? Hay là chính người?” Nụ cười của Thiên Thiên mang theo vài phần lạnh lẽo. Khi nàng đưa ngón tay ngọc chỉ về phía các cung nữ bên cạnh thì sắc mặt các nàng lập tức trắng bệch, đều lắc đầu tỏ vẻ mình không nhìn thấy.

“Đúng, chính bốn cung tận mắt nhìn thấy, người còn lời gì để nói không?” Ngọc phi không ngờ rằng, vào lúc này mà nữ tử áo trắng này còn có thể tỉnh táo như vậy, đặc biệt là cặp mắt kia, khiến trong lòng nàng ta cảm thấy thực sợ hãi.

“Ồ, thì ra là vậy. Nhưng mà nếu như nàng ấy hái hoa như lời người nói... Vậy thì, hoa ở đâu? Bắt trộm thì phải giữ được tang vật, không biết nương nương có thấy tang vật ở đâu không?” Muốn đấu với nàng sao? Quá coi thường kẻ đến từ hiện đại là nàng rồi!

Cùng lúc đó, Thiên Thiên cũng nâng Tinh Nhi đang quỳ dưới đất dậy, cũng cho Tinh Nhi một ánh mắt an tâm.

Mà từ đầu đến cuối, Lương phi chỉ đứng ở một bên quan sát.

“Chính bốn cung đã tận mắt nhìn thấy điều dân này muốn hái hoa y lan. Nếu bốn cung không quát ngừng lại thì chắc hẳn nàng đã sớm hái được hoa y lan rồi.” Ngọc phi nhất thời ghen hòng, nhưng rất nhanh đã giận dữ phản bác.

“Muốn? Thì ra chân tướng là như vậy, nha hoàn của dân nữ còn chưa hái được hoa, mà nương nương đã biết rõ nha hoàn của dân nữ muốn hái hoa. Cũng chỉ vì vậy, mà nương nương đã muốn định tội dân nữ?” Nàng cười lạnh trong lòng, rốt cuộc thì cũng rơi vào bẫy của mình rồi.

Ngọc phi ghen lời, sắc mặt trắng bệch, trong mắt bốc lên lửa giận.

“Hóa ra, chỉ cần là muốn thì sẽ bị định tội. Vậy, nương nương cũng đã từng muốn sát hại vị nương nương này, không biết nương nương đã bị định tội hay chưa?” Thiên Thiên cười khế, bước đến bên cạnh Lương phi. Ngay từ lúc đầu, nàng đã chú ý đến nữ tử luôn đứng ở phía sau này. Từ y phục của nàng ấy có thể thấy được nàng ấy cũng là một phi tần, nhưng từ nụ cười trên mặt của nàng ấy thì biết được, thân phận của nàng ấy không hề thấp hơn nữ tử kia.

“Ngươi...” Ngọc phi không ngờ mọi chuyện lại phát triển theo hướng như vậy. Nàng ta nhìn thoáng qua Lương phi, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

“Chẳng lẽ, dân nữ đã đoán đúng rồi sao?” Ở trong hậu cung này, không có tỷ muội tình thâm thực sự, mà chỉ có lợi dụng và giả tạo.

Ngọc phi không biết nên nói gì tiếp, thật sự là nàng đã từng muốn, nhưng mà...

“Không biết vị cô nương này là khách của nương nương nào mời tới?” Lương phi vốn một mực không nói chuyện lại bất chợt bước lên, khẽ cười nói.

Đây là lúc nàng phải chấm dứt tất cả những trò khôi hài này rồi, nữ tử này có thể bình tĩnh tảo dưới tình huống như vậy. Nếu như nàng có thể ở trong hậu cung thì chắc chắn, hậu cung tuyệt đối là thiên hạ của nàng.

“Trăm mời tới, các người có ý kiến gì sao?” Giọng nói lạnh nhạt của Long Khải Diêm vang lên.

“Hoàng thượng... nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.” Lương phi và Ngọc phi cùng hành lễ.

“Dân nữ tham kiến Hoàng thượng.” Thiên Thiên cũng hơi khom người hành lễ.

“Nô tỳ không dám, thì ra cô nương là khách quý của Hoàng thượng. Vừa rồi bốn cung thật thất lễ.” Ngọc phi không thể nào ngờ rằng, nữ tử này lại là người của Hoàng thượng, hơn nữa lúc này... Vừa mới nghĩ tới khi này nàng ta muốn chém bọn họ, nàng ta không khỏi run rẩy lấy bầy.

“Ồ, vừa rồi có chuyện gì xảy ra sao?” Long Khải Diêm mang vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Thiên Thiên, mà không phải nhìn về phía Lương phi, cũng không phải Ngọc phi.

Lương phi lặng im đứng một bên, xem ra Hoàng thượng thật sự có ý với nữ tử này, lại nhìn sang phía Ngọc phi, nàng không khỏi cười khinh thường trong lòng.

“Cũng không có chuyện gì, chẳng qua chỉ cảm thấy hoa y lan này thật là kiêu diễm mà thôi.” Nàng nhìn người đang vô cùng hứng thú này mà cười lạnh. Đây chính là điển hình của loại người “cáo mượn oai hùm”.

“Hoa đẹp xứng với mỹ nhân. Nếu như nàng thích, trăm sẽ phái người mang tặng cho nàng một trăm bồn hoa, có được không?”

“Đa tạ.” Đây chính là hoa y lan mà nàng tìm kiếm đã lâu, sao có thể bỏ qua cơ hội này được? Tuy nhiên nàng lại không muốn có bất cứ liên quan gì với hắn. Nhưng nếu nàng càng kháng cự, kẻ nào đó lại nghĩ đó là yêu mến!

“Các người còn không lui xuống, còn ngại chưa đủ thất lễ hay sao?” Long Khải Diêm thu lại nụ cười trên mặt, lạnh lùng nhìn Lương phi và Ngọc phi phía sau.

“Nô tì cáo lui!” Cho dù trong nội tâm có ít nhiều không muốn, nhưng Hoàng thượng đã lên tiếng. Trước khi đi, các nàng còn liếc nhìn Thiên Thiên một cái thật sâu.

Ngay khi Lương phi và Ngọc phi vừa đi khỏi, Thiên Thiên đã lạnh nhạt nói: “Không biết lần này Hoàng thượng truyền dân nữ vào cung là có chuyện gì? Không lẽ chỉ là để xem cuộc vui thôi sao?”

“Xem cuộc vui?”

“Hoàng thượng đã đến Ngự hoa viên từ lâu, không phải sao? Chẳng qua là không xuất hiện thôi, đây không phải là xem cuộc vui thì là gì?” Từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng đã nhìn thấy bóng dáng màu vàng này cách đó không xa.

“Trẫm chỉ không muốn quấy rầy các người thôi mà.” Không ngờ rằng trong tình huống đó mà nàng còn có thể bình tĩnh như vậy. Rốt cuộc nàng là nữ tử như thế nào?

“Hoàng thượng hình như còn chưa nói lần này truyền cung nữ vào cung là vì lý do gì đâu?”

“Nghe nói là Kỳ đến tìm người?”

“Không phải nghe nói, mà là sự thật, không phải hoàng thượng quá rõ ràng hay sao? Khi Hoàng thượng ngự tứ bằng hiệu hắc là phải sớm nghĩ đến ngày này rồi chứ? Hoặc là nói, dân nữ cũng chỉ là một con cò mà Hoàng thượng dùng để đối phó Kỳ vương gia thôi. Hoàng thượng nói xem, dân nữ đoán có đúng hay không?” Hắc phái người giám thị Long Khải Kỳ hay là giám thị nàng? Nếu là nàng, vì sao Mặc lại không phát hiện ra?

“Trẫm ngự tứ bằng hiệu đó chỉ vì muốn chúc mừng ngày khai trương của nàng. Mà nàng có phải quân cò trong tay trẫm hay không, chẳng qua đó

cũng chỉ là 'nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí' * mà thôi.” Trên gương mặt uy nghiêm của Long Khải Diêm hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng triệu dân nữ vào cung chỉ là vì việc này? Nếu là vậy, thì hãn dân nữ có thể cáo lui rồi đúng không?”

“Không, lần này trăm triệu nàng vào cung là vì một chuyện khác.”

Bước chân của Thiên Thiên khựng lại, nàng xoay người nhìn Long Khải Diêm.

“Thượng Quan Diễm Nhi!”

“Hoàng thượng thật biết nói đùa, mặc dù dân nữ và Đức phi là cùng một phụ thân, nhưng mối quan hệ giữa dân nữ và Đức phi không thân thiết cho lắm. Nếu như Hoàng thượng muốn từ chỗ dân nữ mà tìm hiểu chuyện về Đức phi... Dân nữ đề nghị, hay là Hoàng thượng cho gọi nhị muội hoặc tam muội của Đức phi đi?” Thiên Thiên khẽ cười, nàng còn tưởng là chuyện gì to tát, hóa ra là bởi vì nữ nhân kia.

“Chẳng lẽ nàng không muốn biết vì sao mà trăm triệu nàng vào cung sao?”

“Không muốn.”

Câu trả lời đơn giản làm cho khóe miệng Long Khải Diêm khẽ giật giật.

“Trăm triệu nàng tiến cung thay thế nàng ta.” Long Khải Diêm lạnh lùng nói ra.

Chú thích:

(*) - Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đồng ý.

Tinh Nhi sững sốt há miệng thật lớn, lớn đến mức có thể nhét vào đó một quả trứng gà.

“Nói rõ một chút.” Hai mắt Thiên Thiên có phần lạnh lẽo, chân mày nhíu lại.

“Thượng Quan Diễm Nhi đã trúng kịch độc, trăm muốn nàng ở trong cung nửa tháng, tiện thể dùng thân phận của nàng ta tham dự hội giao lưu của ba nước.” Long Khải Diễm thân nhiên nói ra làm cho người ta không biết được rốt cuộc trong lòng hắn đang suy tính điều gì.

“Nàng ta trúng độc thì liên quan gì tới ta? Về phần hội giao lưu của ba nước, hậu cung không phải có ba nghìn mỹ nữ sao, Hoàng thượng tùy ý chỉ điểm một phi tần là được, cần gì đến một dân nữ bình thường như ta?” Hắn rốt cuộc có ý định gì, lần trước thì tặng băng hiệu, lần này là bắt nàng vào cung làm thể thân, hơn nữa còn là làm thể thân cho Thượng Quan Diễm Nhi.

Thiên Thiên rất muốn tìm ra một chút manh mối ở vẻ mặt Long Khải Diễm, nhưng nàng không thể nhìn ra dù chỉ là một chút.

“Đây là quyết định của trăm.” Hắn đã từng bước kéo nàng vào cuộc chiến tranh giành quyền thế.

“Cảm ơn Hoàng thượng đã ưu ái, tiểu nữ tử phúc bạc, không thể nào hưởng thụ phúc khí này.”

“Đây là ý chỉ của trăm, nàng dám kháng chỉ?” Long Khải Diễm cao giọng nói, lại một lần nữa bị nữ nhân này cự tuyệt, trên đời này chỉ có nàng mới dám kháng chỉ của hắn, nhưng mà nữ nhân như vậy, hắn càng muốn chinh phục.

Thiên Thiên không nói gì, âm thầm nghĩ từ trước đến nay, có phải là nàng

đã sai? Loại người có quyền lực tối cao như Hoàng thượng, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám ở trước mặt của hấn nói chữ không, mà nàng lại nói rất nhiều lần, có phải đã khiến hấn nảy sinh hứng thú với nàng hay không? Mình càng kháng cự, hấn càng đến gần, làm cho hấn nổi nên hứng thú, muốn chinh phục mình.

“Nàng nên biết hậu quả của việc kháng chỉ là gì.” Long Khải Diêm nhìn Thiên Thiên đang không nói nên lời, cho là lời của hấn đã có tác dụng, trong lòng đột nhiên cảm thấy thỏa mãn.

“Được, ta đồng ý với người.”

Thiên Thiên đồng ý đơn giản như vậy khiến cho Long Khải Diêm có chút bất ngờ, hấn không phải muốn như vậy sao? Nhưng khi nàng đồng ý thì một chút thỏa mãn cũng không có.

“Được, trăm sẽ an bài tốt tất cả, nàng hãy an tâm sống ở trong cung, trăm sẽ phái người đến Tân Nguyệt lâu thông báo một tiếng.” Mặt Long Khải Diêm không chút thay đổi nói.

Thiên Thiên gật đầu một cái.

Mà Tinh Nhi ở sau lưng từ đầu đến cuối không dám nói chuyện, nàng sợ mình sẽ nói hay làm việc gì sai, rước họa vào thân, liên lụy tiểu thư.

Ở một nơi khác.

“Lương tỷ tỷ. . . . . Lương tỷ tỷ” Ngọc phi bước thật nhanh cho đến đi vào trong nội viện.

Mà nữ tử ngồi trên ghế Thái phi chỉ thản nhiên liếc nhìn Ngọc phi đang thở không ra hơi.

“Tỷ tỷ đang giận muội sao?”

“Vì sao muội muội lại nói như vậy?” Lương phi mặc dù biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Tỷ tỷ, muội muội thật sự không nghĩ đến mấy việc đó, muội muội thật lòng muốn làm tỷ muội tốt với tỷ tỷ, muội muội chưa từng nghĩ đến việc giết hại tỷ tỷ, tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng tin lời nữ nhân kia nói.” Ngọc phi gấp gấp nói, trong hậu cung này, bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào Lương phi, nếu không, nàng. . . . .

“Ồ trong hậu cung này, có suy nghĩ như vậy cũng là chuyện bình thường, quan trọng nhất là hiện tại, bây giờ muội còn ý nghĩ này nữa không?” Nàng làm sao không biết lòng dạ của mấy nữ nhân trong hậu cung này được, làm gì có tỷ muội tốt, mà nàng cũng chưa từng có vị muội muội nào.

“Không có, muội muội không dám có ý nghĩ này.”

“Đối với người phản bội, cho đến bây giờ tỷ tỷ chưa từng nương tay, muội muội, muội có hiểu ý tỷ không?” Lương phi thản nhiên nói ra, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy giá lạnh, bất giác dựng tóc gáy.

“Muội muội. . . . . Không dám.” Ngọc phi lần đầu tiên cảm nhận được sát khí của Lương phi, hình tượng dịu dàng hiền thực từ trước đến nay đều chỉ là giả vờ, hiện tại mới là con người thật của nàng?

“À, đúng rồi, tỷ tỷ, muội muội mới vừa hỏi thăm được, Hoàng thượng đã đưa bạch y nữ tử kia vào trong cung rồi.” Vừa nãy, trước khi nàng ta rời đi đã bí mật phái người quan sát, không ngờ bạch y nữ tử kia lại là người của Hoàng thượng, hơn nữa đã vào hoàng cung, chính vì vậy nàng ta mới gấp gấp đến gặp Lương phi.

“Ừ”

“Tỷ tỷ không hiếu kỳ về nàng ta sao?”

“Có một số việc không nên biết nhiều, tránh việc rước họa vào thân.” Nàng có cảm giác, ngàn vạn lần không thể đụng đến bạch y nữ tử kia, nếu không kẻ thất bại sẽ chỉ có mình.

“Muội muội đã biết, đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở.” Tuy rằng Ngọc phi trả lời như

vậy, nhưng mà nàng ta đã gặp nữ tử kia, đặc biệt là sau chuyện xảy ra ở ngự hoa viên vừa rồi, nàng ta nghĩ mình nhất định phải báo thù.

Nàng ta cứ nhất định không nghe theo lời Lương phi..., đáng tiếc đến lúc hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Vĩnh Hòa uyển.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, Tinh Nhi đã gây phiền toái cho tiểu thư rồi.” Tinh Nhi yếu ớt nói, vừa nói vừa khóc thút thít.

“Tinh Nhi, nơi này là hoàng cung, mọi lời nói hành động đều phải cẩn thận, nếu không thì sẽ mất mạng như chơi, biết không?” Nha đầu này thật sự quá đơn thuần, cho nên không biết hoàng cung nguy hiểm như thế nào.

“Tinh Nhi hiểu rồi, nhất định sẽ không gây phiền toái cho tiểu thư nữa.” Tinh Nhi lau khô nước mắt sau rồi cam đoan. Nàng phải bảo vệ tiểu thư, mà không phải để tiểu thư đi bảo vệ mình.

“Được rồi”

Một lúc sau.

“Nô tỳ/nô tài tham kiến tiểu thư, Nô tỳ/nô tài được phái tới hầu hạ người.” Chỉ thấy hai người cung nữ, hai người thái giám quỳ trên mặt đất mặt cung kính nói qua.

Thiên Thiên thản nhiên nhìn bốn người quỳ dưới đất, rồi sau đó lạnh nhạt nói, “Trong lúc phục vụ ta, các người hãy chia ra đôi tên thành Hồng Hoàng Lam Lục, cung nữ thì Hồng và Hoàng, thái giám thì Lam Lục, còn ai Lam ai Lục các người tự quyết định.”

“Nô tỳ/nô tài tuân lệnh!” Bốn người bọn họ rói rít nhìn nhau một lúc, rồi sau đó cung kính đáp.

“Nếu như có chuyện gì, ta sẽ sai Tinh Nhi thông báo cho các người, các người lui xuống trước đi.” Nàng chưa bao giờ thích bên cạnh mình có quá

nhiều người, hơn nữa nơi này còn là hậu cung, ai biết được nhưng người này có phải là người được đặt bên cạnh để quan sát mình hay không.

“Dạ, Nô tỳ/nô tài cáo lui!”

Sau khi bốn người bọn họ rời đi, Tinh Nhi lên tiếng nói, “Chẳng lẽ Tinh Nhi đã đoán trúng, Hoàng thượng thích tiểu thư, muốn phong tiểu thư làm phi, Tinh Nhi thật đúng là quạ đen.” Hôm nay nàng rốt cuộc cũng biết hoàng cung nguy hiểm như thế nào, nàng không thể để cho tiểu thư ở nơi này được, Tinh Nhi tự trách rồi vả vào miệng của mình.

“Không cần đánh, đánh rồi cái miệng nhỏ nhắn này sẽ biến thành thịt chân giò hun khói mất.”

“Tiểu thư, đều là tại cái miệng này của Tinh Nhi, tại nó mà tiểu thư mới phải sống ở đây.”

“Ngươi lại quên lời ta vừa nói rồi.” Ài, ta vừa mới nói thế mà nàng ấy lại quên mất.

“Dạ, Tinh Nhi không quên.” Tinh Nhi nhìn chung quanh một hồi, thiếu chút nữa lại gây phiền toái cho tiểu thư rồi.

“Tiểu thư, vừa nãy Hoàng thượng nói Diễm Nhi đã trúng độc, tại sao nàng ta lại trúng độc?” Tinh Nhi lại nhìn xung quanh một lúc, rồi sau đó khẽ nói ra.

“Làm sao ta biết.” Nói không chừng là Long Khải Diễm cố ý làm vậy, hoặc là...

“Chẳng lẽ Hoàng thượng lừa gạt tiểu thư?”

Mà lúc này ngoài cửa truyền tới một tiếng hành lễ lớn, “Nô tỳ/Nô tài tham kiến Đức Phi nương nương!”

Thiên Thiên khẽ nhếch môi. Nhìn xem, tốc độ cũng thật là nhanh đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hù dọa

“Nương nương, người để cho nô tỳ vào trong thông báo một tiếng đã!” Bên ngoài truyền tới tiếng nói của những cung nữ.

“Thông báo? Cút ngay! Bồn cung muốn gặp con tiện nhân kia còn cần thông báo sao? Có phải con tiện tì nhà người ko hiểu quy định trong cung hay không? Nếu như người còn không biết điều thì hãy xem bồn cung dạy dỗ cho nhà người hiểu thế nào là quy định trong cung.” Giọng nói đầy ngạo mạn của Thượng Quan Diễm Nhi truyền tới tai của Thiên Thiên, làm cho khóe miệng nàng càng cong thêm.

Rồi sau đó chỉ nghe “Rầm” một tiếng thật lớn, Thượng Quan Diễm Nhi vô cung giận dữ, đột nhiên đá văng cánh cửa chính ra.

Khi nàng ta nhìn thấy bộ dạng nhàn nhã ngồi uống trà của Thiên Thiên thì lửa giận trong hai con mắt càng bùng cháy dữ dội.

“Người thật đúng là một con tiện nhân, lại dám vào cung quyền rũ Hoàng thượng. Người đừng quên là người chỉ là một đẳng phụ * mà không ai cần, người cho rằng Hoàng thượng sẽ thích người? Người đừng ôm mộng hảo huyền nữa, Hoàng thượng chỉ là đang chơi đùa với người thôi, bởi vì người chính là đôi giày rách mà Kỳ vương gia vứt bỏ.” Con tức trong lòng bộc phát, vì thế mà khuôn mặt nàng ta trở nên vô cùng dữ tợn.

“Thì ra là Đức Phi nương nương, nếu như Đức Phi nương nương còn chưa nói hết, vẫn còn muốn nói tiếp, thì ta sẽ rửa tai lắng nghe.” Nói xong Thiên Thiên tiếp tục thưởng thức ly trà ngon trong tay, nghe nói trà trong hoàng cung đều là cống phẩm, đây chính là trà ngon nhất của các nước khác mang đến cống nạp cho Hoàng thượng.

Ừm! Thiên Thiên khẽ nhấp một ngụm, quả thật là trà ngon, đầu lưỡi còn cảm thấy hơi giòn ngọt, hương trà từ chóp mũi thấm dần đến cổ họng, làm cho người ta cảm thấy thật thư thái.

“Người đừng tưởng Hoàng thượng cho người vào cung, thì người đã có cơ hội, bôn cung nói cho người biết, chỉ cần bôn cung còn ở trong hoàng cung này ngày nào thì bôn cung tuyệt đối không cho phép người có cơ hội hầu hạ Hoàng thượng ngày đó.” Thượng Quan Diễm Nhi tức giận nói.

“Tình Nhi, trà này không tệ, chúng ta có thể mang một chút về cho Như Huyền uống thử.” Thiên Thiên nhìn Tình Nhi đang đứng sau khẽ cười nói.

Thượng Quan Diễm Nhi bị lửa giận làm cho mặt mày đỏ bừng, hô hấp dồn dập, ngay sau đó nàng ta vung tay một cái khiến cho ly trà trên tay Thiên Thiên rơi xuống đất, nhưng ngược lại, nước trà cũng bắn lên tay nàng ta.

“Á, con tiện nhân này lại dám hắt nước trà làm bỏng tay của bôn cung, hôm nay ta sẽ tính luôn món nợ khi người hãm hại bôn cung bị đánh. Bôn cung muốn cho người biết, trong hậu cung này, bôn cung mới là người làm chủ. Ta sẽ cho người nếm thử cái gọi là sống không bằng chết.” Thượng Quan Diễm Nhi gào lên.

“Nương nương, tiểu thư không hề hắt nước trà nóng làm bỏng người, là người cố ý vỗ vào tay tiểu thư nên mới bị trà nóng hắt vào.” Tình Nhi vội kêu lên.

“Trong hậu cung này không có chỗ cho con tiện tì như người nói chuyện, hôm nay bôn cung sẽ cho cả hai người phải chịu phạt, ...”

Thượng Quan Diễm Nhi còn chưa nói xong, nàng ta đã bị Thiên Thiên bóp chặt hai bên má, mà các cung nữ đằng sau Thượng Quan Diễm Nhi bị Thiên Thiên trừng mắt đều không dám tiến lên. Hơn nữa bọn họ cũng không muốn, ai bảo từ trước đến giờ họ đều bị Đức phi đánh mắng, bây giờ nàng ta bị như vậy, trong lòng bọn họ còn âm thầm vui mừng đấy.

“Người. . . . .” Hai má truyền tới cảm giác đau đớn khiến cho nàng ta không thể thốt nên lời, chỉ muốn ngán bàn tay kia lại.

“Người càng cử động thì càng đau hơn.” Giọng nói lạnh lùng của nàng khẽ cất lên.

Mà Thượng Quan Diễm nhi cũng ngoan ngoãn buông đôi tay đang vung loạn xạ của mình xuống, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Thiên Thiên, “Người... buông... bồn cung... ra... Người... dám... đối xử... với bồn cung... như vậy... Bồn cung, bồn cung phải..... giết chết người.”

“Ta cho người biết, người cứ tiếp tục kiêu ngạo đi, ta để cho số phận của người cũng giống như mẹ già hói đầu của người. Nếu như bây giờ Hoàng thượng phát hiện người và nam nhân kia tăng tị với nhau thì như thế nào?” Thiên Thiên lạnh lùng nhả từng chữ từng chữ bên tai Thượng Quan Diễm nhi

Thượng Quan Diễm Nhi trợn trừng hai mắt, sắc mặt trắng bệch nhìn nữ nhân trước mắt, câu nói vừa rồi của nàng có phải ý nói là.... Nàng chính là người hại chết mẫu thân mình hay không? Hơn nữa. . . . .

“Đúng như những gì người nghĩ đấy, nếu như người muốn tiếp tục sống ở hậu cung này thì tốt nhất không nên khiêu khích tính nhẫn nại của ta.”

Cuối cùng, bàn tay của Thiên Thiên cũng buông xuống, Thượng Quan Diễm Nhi lao đảo ngã trên mặt đất, hai mắt vẫn lộ vẻ kinh ngạc như vậy, thậm chí còn có thêm vài phần sợ hãi.

“Ta đây không ngại cho người biết một chuyện, chuyện về đôi chân tàn phế của phụ thân người – người vẫn luôn tự cho mình là dưới một người, trên vạn người!” Thiên Thiên nhìn nữ nhân đang sợ hãi, trong lòng không khỏi cười lạnh, mới vừa rồi còn kêu gào âm ỉ, hiện giờ. . . . . Ha ha

Hai mắt Thượng Quan Diễm Nhi càng trừng lớn hơn, nàng nói. . . Chẳng lẽ. . .

“Không sai, đó cũng là kiệt tác của ta, nếu như người muốn nói ra, ta cũng sẽ thành toàn cho người.” Tay ngọc nhẹ nhàng lướt trên đôi chân thon dài của nữ nhân ngã trên mặt đất, hai mắt nàng mang theo nụ cười tà ác nhìn nữ nhân đã bắt đầu sợ hãi.

Thượng Quan Diễm Nhi càng lúc càng hoảng sợ, vội vàng rút hai chân của mình lại, rồi sau đó chật vật bò dậy chạy nhanh ra ngoài.

“Tiểu thư, người rót cục đã nói gì với nàng ta mà thể làm cho nàng sợ hãi chạy khỏi nơi này như vậy? Cứ làm như viện chúng ta có quý không bằng? Chẳng lẽ tiểu thư thật sự đã hù dọa nàng, rằng trong viện chúng ta có quý?” Tinh Nhi nhìn Thượng Quan Diễm Nhi lão đảo chạy ra ngoài, vô cùng vui vẻ nói.

“So với quý còn kinh khủng hơn, nữ nhân giống như nàng ta, người nhất định phải hung ác hơn nàng ta mới có thể khiến cho nàng câm miệng, nếu không chúng ta sẽ phải chịu khổ.” Thiên Thiên dung khăn tay lau nhẹ phần trên tay áo, những thứ thuộc về nữ nhân kia, thật đúng là làm ô uế đôi tay của nàng.

“Trên đời này còn có thứ đáng sợ hơn cả quý sao? Tiểu thư, đó là thứ gì vậy?”

“Bốn người các người cũng lui xuống đi!” Thiên Thiên không trả lời câu hỏi Tinh Nhi, mà nhìn bốn người Hồng Hoàng Lam Lục vẫn đang chờ mệnh lệnh.

“Dạ, nô tỳ/nô tài xin cáo lui!” Hôm nay bốn người bọn họ coi như đã được mở rộng tầm mắt, vị Đức phi vẫn luôn phách lối kia, ở trước mặt tiểu thư cũng sẽ giống như chó rơi xuống nước, nhếch nhác chạy khỏi đây.

Đồng thời điều này cũng làm cho bốn người bọn họ biết được, vị tiểu thư bọn họ hầu hạ cũng không phải là nhân vật bình thường, nếu mà bọn họ đắc tội với tiểu thư thì sẽ có kết cục rất bi thảm. Chỉ có điều nhìn nàng đối xử với hạ nhân của mình rất ôn hòa, nhưng mà. . . . .

Ôi, một lần nữa lại thương thay số phận nô tài của bọn họ! Bốn người bọn họ nhìn nhau sau đó lắc đầu cảm hận ông trời!

Mà Thiên Thiên lại đang chìm trong suy nghĩ của mình, xem ra Long Khải Diêm cũng không có lừa gạt mình, Thượng Quan Diễm Nhi quả thực đã trúng kịch độc, nhưng nàng ta trúng độc rồi cuộc là do Long Khải Diêm hạ hay là...

Những chuyện này không có liên quan gì đến nàng, nhưng nàng lại thấy hứng thú với loại độc này

...

“Gia, thuộc hạ đã tra rõ thân phận của nữ nhân ở Tân Nguyệt lâu kia, nàng ta là nữ nhi của Thượng Quan Kiệt Hùng - Thượng Quan Thiên Thiên, đã từng bị Hoàng thượng Tây Lũng quốc gả cho Kỳ vương gia, rồi sau đó chẳng biết tại sao, nàng ta lại bị Kỳ vương gia hưu. Nhưng là nữ tử này có chết cũng không chịu trở về Thượng Quan phủ, mà là lựa chọn ở bên ngoài, mở một Tân Nguyệt lâu.” Vô thông báo cho hắn kết quả điều tra của hai ngày nay

“Nàng là nữ nhi của Thượng Quan Kiệt Hùng?”

“Dạ, thuộc hạ còn nghe được, vài ngày trước nàng đã trở về Thượng Quan phủ một lần, sau đó hai chân Thượng Quan Kiệt Hùng liền bị tàn phế.” Khi Vô tra được những thứ này thì lại càng hoảng sợ hơn, một nữ nhân có thể một mình quản lý Tân Nguyệt lâu, hơn nữa còn có thể nhẫn tâm làm cho phụ thân mình bị tàn phế, nàng rốt cuộc là người như thế nào?

“Ồ?” Xem ra nữ tử rất thú vị, nàng xử sự mọi chuyện không hề sợ hãi, mà rất tinh táo và tàn nhẫn. Nàng là người rất có ích đối với hắn, nếu có nàng bên cạnh thì chắc chắn sẽ có rất nhiều điều bất ngờ.

“Còn nữa, thuộc hạ nghe ngóng được, nữ tử này hôm nay bị triệu vào cung, đến tận bây giờ còn chưa xuất cung, có lẽ là đã ở lại trong cung rồi?”

“Ngày mai vào cung!” Xem ra không chỉ có hắn vừa ý nữ tử này rồi, ngay cả Long Khái Diêm cũng xem trọng nàng, nữ nhân như vậy lại càng khiến hắn muốn gặp lại.

Chú thích:

(*) – đăng phụ: người đàn bà dâm dăng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Rắn độc

Trong đêm khuya tĩnh mịch, một bóng đen xuyên qua hoàng cung, cuối cùng bóng đen biến mất ở Lệ viện.

Thật ra thì bóng đen này cũng không phải ai khác, mà chính là Thiên Thiên. Nàng tới thăm hỏi Lệ viện vào ban đêm, bởi vì nơi này khiến cho nàng cảm thấy hứng thú, nàng thân nhiên nhìn Thượng Quan Diễm Nhi đang nằm trên chiếc giường mềm mại.

Cho dù là lúc này nàng ta đang ngủ say, thế nhưng nàng ta vẫn còn nắm chặt hai tay, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, Thiên Thiên biết được hôm nay mình hù dọa nàng ta đã có tác dụng.

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên thành một nụ cười, nàng thật sự không tin sau khi nữ nhân này bị hù dọa sẽ trở nên ngoan ngoan như vậy, nàng. . . . .

Tay ngọc diễm một cái, Thượng Quan Diễm Nhi liền ngủ say như heo chết, ít nhất phải đến sáng mai mới tỉnh lại. Nàng cũng không muốn một lát nữa nàng ta bị đau đớn tỉnh lại sẽ làm hư chuyện lớn của nàng.

Mạch tượng này... Nụ cười trên mặt nàng lại sâu hơn một chút. Quả thực chất độc này đã khơi gợi hứng thú của nàng rồi. Tiếp theo, nàng tháo chiếc trâm cài trên đầu xuống đâm vào ngón tay của Thượng Quan Diễm Nhi, vài giọt máu tươi rơi xuống, sau đó nàng liền dùng khăn công nhẹ nhàng rời đi.

Sáng hôm sau Thượng Quan Diễm Nhi tỉnh lại nhìn thấy vết thương trên tay thì trong lòng thầm kêu một tiếng, đặc biệt là sau khi nghe được tin tức kia, kể từ đó nàng ta không thể nào ngủ ngon được nữa.

. . . . .

Khi Thiên Thiên sắp trở lại Vĩnh Hòa uyển thì nhìn thấy hai cung nữ đang lén lén lút lút đi đến Vĩnh Hòa uyển, hơn nữa trên tay hai cung nữ này còn

cầm một túi vải, có vẻ như họ còn rất sợ thứ ở bên trong túi vải. Xem ra chuẩn bị có người muốn đổi phỏ nàg đây!

“Ồi, người cũng phải giữ thật chặt miệng túi này, nếu như bị nó cắn một cái, cái mạng nhỏ của người sẽ không còn nữa đâu.” Cung nữ nhìn có vẻ lớn tuổi hơn nói với người còn lại.

“Người yên tâm, chính vì cái mạng nhỏ này của ta, ta nhất định sẽ nắm chặt cái túi này, không để cho nó chạy ra.” Cung nữ còn lại gật đầu nói.

“Được rồi, người nhanh lên một chút, nếu không đợi lát nữa thì vệ sẽ đi tuần tra ở đây.” Cung nữ lớn tuổi kia nhìn xung quanh thúc giục.

Hai cung nữ cứ lén lút như vậy đi vào Vĩnh Hòa uyển.

“Người nhanh lên một chút, ta ở trong này canh chừng.” Cung nữ lớn tuổi nói với cung nữ nhỏ tuổi hơn.

“Ừ.” Cung nữ kia rón ra rón rén mở cửa sổ tạo ra một khe hở, sau đó bỏ túi vải vào trong, rồi dốc cái túi trong tay. Sau khi thấy thứ bên trong đã rơi ra thì lập tức đóng cửa sổ lại, rồi nhẹ nhàng chạy về phía cung nữ lớn tuổi, gật đầu một cái.

Hai người đã hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy nhanh chóng rời khỏi Vĩnh Hòa uyển.

Thiên Thiên đã sớm nhận ra hai cung nữ này, chính là hai cung nữ đã giữ chặt tay nàng ở ngự hoa viên, vậy thì người ở sau lưng sai khiến các nàng chính là nữ nhân kia.

Sau khi họ rời đi Thiên Thiên liền leo lên trên nóc nhà, cạy một mảnh ngói ra và nhìn xuống, nàng muốn biết rốt cuộc bọn họ đã thả thứ gì vào bên trong Vĩnh Hòa uyển.

Thì ra là. . .

Ha ha, người đã thích nó như vậy, vậy hãy để cho người tự mình ném thử

sự lợi hại của nó đi.

Rất nhanh, Thiên Thiên đã vượt qua hai cung nữ vừa rồi, chỉ có như vậy nàng mới có thể nhanh chóng đến Uyển Tử gặp nữ nhân kia.

“Nương nương, nô tỳ đã làm theo lời nương nương dặn, ném thứ vào bên trong Vĩnh Hòa uyển.” Cung nữ lớn tuổi quỳ trên mặt đất nói.

“Có bị phát hiện không?”

“Bẩm nương nương, chúng nô tì làm việc rất cẩn thận, xác định xung quanh không có người nào mới ra tay.” Cung nữ kia tiếp tục nói.

“Ừ, làm tốt lắm, đi xuống nhận thưởng.” Ngọc phi gật đầu một cái cười nói.

“Tạ nương nương ban thưởng! Nô tỳ cáo lui!” Hai người cung nữ vui mừng nói.

Ngọc phi cười càng tươi, nàng ta nghĩ đến việc sáng sớm mai có thể nghe thấy tin tức nữ nhân kia đã chết, lòng của nàng lại càng hưng phấn. Nàng ta sẽ không chỉ báo được mối thù ngày hôm nay, mà nói không chừng còn loại bỏ một chứng ngại vật của nàng ta sau này.

Nàng ta đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được người mang con rắn độc từ ngoài vào trong hoàng cung, chỉ cần bị nó cắn một cái, nữ nhân kia sẽ lập tức bỏ mạng

“Người dám chọc tức bản cung, sẽ phải nhận kết cục như vậy!” Giọng nói lạnh như băng từ từ cất lên.

Đó cũng chính là lời nói cuối cùng của nàng, ngay sau đó liền thấy nàng ta ngã vật ra đất, khuôn mặt trắng bệch. Trước khi hai mắt nhắm lại thì nàng ta còn kịp thấy một bóng dáng trên không, là rắn độc, nó phải ở chỗ nữ nhân đó mới đúng chứ!

Chẳng lẽ. . . . . Lẽ ra nàng ta nên nghe lời của Lương phi, nhưng mà...

Thiên Thiên nhìn nữ nhân đã chết trên mặt đất, cười lạnh. Muốn hại nàng, vậy còn phải xem nàng ta có đủ tư cách không. Thiên Thiên cúi người xuống, chìa tay ra, con rắn độc thực tự nhiên đi theo sau bóng lưng nàng.

Hắc Hồ Ban, chính là loại rắn độc nhất trên đời, chỉ cần bị nó cắn một cái sẽ lập tức tử vong. Không ngờ lòng dạ nữ nhân này lại độc ác như vậy, muốn dùng nó đối phó mình, đáng tiếc nữ nhân này không ngờ rằng, thứ đồ càng độc thì nàng lại càng thích.

. . .

Khi Thiên Thiên quay trở lại Vĩnh Hòa uyển một lần nữa thì nàng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

“Mặc, ngươi đến rồi.”

“Nếu như chủ tử muốn rời khỏi hoàng cung, Mặc có thể đưa chủ tử đi.” Mặc vô cùng nghiêm túc nói.

“Không.” Nếu như nàng đột nhiên rời đi, Long Khải Diêm nhất định sẽ tiếp tục bám lấy nàng, mà ở trong cung cũng có thứ đồ khiến nàng hứng thú, tạm thời nàng vẫn không thể rời đi.

“Vậy thì ta sẽ ở lại trong cung bảo vệ chủ tử.” Hắc ở bên cạnh nàng chính là vì muốn bảo vệ nàng.

“Không cần, trong cung có nhiều tai mắt, hơn nữa ta cũng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội làm hại ta.”

“Chủ tử. . . . .”

“Mặc, lần này ta ở lại trong cung, Tân Nguyệt lâu liền giao cho ngươi và Như Huyền quản lý, còn nữa, ngươi giúp ta tìm một người.”

“Người nào?” Nếu chủ tử đã muốn vậy, hắc cũng không có biện pháp, nhưng mà hắc cũng biết những kẻ năng lực tầm thường không thể làm hại nàng.

“Mộ Dung Hàn” Thiên Thiên thản nhiên nói ra ba chữ, gần đây hẳn như thể đã biến mất hoàn toàn, một chút tin tức cũng không có, cũng không phải là nàng quan tâm hẳn, mà dù thế nào thì hẳn và nàng cũng đang hợp tác cùng nhau.

Mặc hơi sững sờ một chút, “Vâng”

Hôm sau.

Tất cả mọi người trong các Viện các Uyển đều vô cùng bàng hoàng, hơn nữa trên mặt mỗi người dường như đều có thêm sự sợ hãi.

“Tinh Nhi, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại la hét ồn ào như vậy?” Mặc dù trong lòng Thiên Thiên hiểu rõ, nhưng nàng vẫn giả bộ không biết, nhẹ giọng hỏi.

“Tiểu thư, Tinh Nhi cũng không biết.” Tinh Nhi cũng rất tò mò, từ buổi sáng thức dậy đến bây giờ, nàng vẫn thắc mắc, còn chưa kịp đi hỏi, đã bị tiểu thư hỏi đến.

“Đi gọi Hồng vào đây.”

Một lúc sau, có một cung nữ dung mạo thanh tú đi vào.

“Nô tỳ tham kiến tiểu thư.”

“Ừ, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm tiểu thư, là Ngọc phi nương nương đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Hoàng thượng nói là bởi vì Ngọc phi bệnh cũ tái phát, không phát hiện kịp thời. . . . .” Cung nữ kia kể lại tỉ mỉ.

“À, thì ra là bởi vì bệnh, nhưng vì sao vừa nãy người nói là chết bất đắc kỳ tử? Còn có, nếu đã như vậy, vì sao người bên ngoài lại sợ hãi như vậy?” Tinh Nhi chất vấn hỏi.

“Nghe người trong cung của Ngọc phi nói, thật ra thì Ngọc phi chết là do trúng độc, hơn nữa còn nói hình như vết thương là do bị rắn cắn, đáng về lúc chết cũng rất khó coi. Những người khác sợ mình giống như Ngọc phi, cũng đột ngột chết như vậy.” Hồng cũng đã đi thăm dò xung quanh mới có thể nói ra chân tướng.

“Rắn độc?” Tinh Nhi kêu lên.

Hồng khẽ gật đầu.

“Chỉ cần ngươi không làm việc trái với lương tâm, không cần phải sợ có người gây bất lợi cho ngươi.” Thiên Thiên lạnh nhạt nói.

Lúc này, có tiếng cung nữ đi vào, khom lưng hành lễ nói, “Nô tỳ tham kiến tiểu thư, Lương phi muốn mời tiểu thư đến đình nhỏ ở ngự hoa viên để nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60: Cầu hôn

Trong đình hóng mát ở ngự hoa viên.

“Nương nương, nô tỳ xác định, Ngọc phi nương nương bị rắn độc cắn.”
Một cung nữ quỳ trên mặt đất mang theo vẻ sợ hãi nói.

“Nói tiếp.” Lương phi ngồi ở trên ghêr đá không chút biểu tình lên tiếng.

“Tối hôm qua, Ngọc phi nương nương cố ý để cho người bên ngoài mang theo rắn độc tiến cung, rồi sau đó kêu nô tỳ bỏ con rắn độc đó vào Vĩnh Hòa uyển. Xong việc, Ngọc phi nương nương còn ban cho nô tỳ một ít ngân lượng, nhưng sáng nay nô tỳ phát hiện Ngọc phi nương nương ngã ở trên đất, mà trên chân có dấu vết rõ ràng bị rắn cắn.

Nhưng nô tỳ lại không nghe thấy bên Vĩnh Hòa uyển kia truyền đến tin tức gì, cho nên nô tỳ mới đoán được, Ngọc phi nương nương là bị... Cung nữ này hợp thời ngậm miệng, không tiếp tục nói hết.

Có điều Lương phi cũng hiểu rõ ý phía sau của nàng ta.

“Bản cung không hy vọng có người thứ ba biết chuyện này.” Lương phi lạnh lùng nói, xem ra nàng đoán không sai, Ngọc phi không nghe lời của mình, ngược lại... Tự gieo nghiệt không thể sống, tất cả đều do nàng ta gieo gió gặt bão.

Cung nữ này muốn nói lại thôi, sau đó gật gật đầu: “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ, quyết không nói chuyện này cho những người khác biết.”

“Chuyện gì không thể nói cho những người khác biết!” Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Lương phi và cung nữ vội vàng ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!” Lương phi lập tức đứng dậy phúc thân

hành lễ.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Cung nữ quỳ trên mặt đất trong lòng hoảng hốt hô.

“Ái phi có chuyện gì không thể nói cho trẫm biết sao?” Long Khải Diêm đi thẳng vào ngồi ở trên ghế đá trong đình hóng mát.

“Ha ha, thật ra cũng không có chuyện gì, nô tỳ chỉ muốn chuẩn bị món quà bất ngờ cho Hoàng thượng ở buổi giao lưu của Tam quốc thôi. Tạm thời không thể để người khác biết được.” Lương phi cực kỳ quyến rũ nói, giọng nói dịu dàng, làm cho người nghe không khỏi ngửa ngáy trong lòng.

“Thì ra là vậy, đã là bất ngờ, trẫm sẽ không hỏi nữa, trẫm chờ mong bất ngờ Ái phi dành cho trẫm.” Long Khải Diêm mở miệng cười nói, bàn tay to đưa ra, cả thân thể Lương phi liền rơi vào trong ngực Long Khải Diêm.

“Vậy người liền theo lời bản cung dặn dò lui xuống chuẩn bị đi!” Lương phi nói với cung nữ đang quỳ trên mặt đất.

“Vâng, nô tì cáo lui!”

“Bệ hạ không giới thiệu một chút vị khuynh quốc khuynh thành, giống tiên nữ nương nương này một chút sao?” Quý Thuần Hoàn đứng một bên có chút lố mẫm cười nói.

“Ha ha, sao trẫm lại quên mất Quý thái tử còn ở đây chứ, để Thái tử chê cười rồi.” Long Khải Diêm tựa như tỉnh ngộ nói, giống như hấn thật sự quên mất người này.

“Không ngại, mỹ nữ trong ngực, chuyện trời đất đều là việc nhỏ.” Quý Thuần Hoàn lười nhác cười nói, giống như tuyệt không để ý đến việc mình bị xem nhẹ vừa rồi.

“Lương phi, còn chưa gặp qua Quý thái tử.”

Lúc Lương phi chuẩn bị thỏa đáng, Quý Thuần Hoàn khẽ cười nói: “Thì ra

là Lương quý phi, Bản thái tử ở Thủy Nguyệt quốc đã nghe nói, kỹ thuật nhảy múa của Lương quý phi rất tuyệt, vô cùng hàm xúc, thân hình vẹn toàn, đáng người tuyệt đẹp, không biết năm nay bản Thái tử có phúc được thưởng thức hay không?”

“Quý thái tử quá khen.” Lương phi nhẹ giọng cười nói.

...

“Dân nữ tham kiến Hoàng thượng và nương nương, Quý thái tử.” Lúc Thiên Thiên đi đến đình hóng mát liền phát hiện ở chỗ này không chỉ có một mình Lương phi, mà còn có Long Khảm Diễm và nam tử này.

“Thì ra mỹ nữ cũng đến Hoàng cung, không thể ngờ được chúng ta lại có duyên như vậy.” Quý Thuần Hoàn đi đến trước mặt Thiên Thiên cười nói.

“Quý thái tử, các người quen biết?” Bọn họ quen biết thế nào? Mà quen biết từ khi nào? Trong bụng Long Khảm Diễm đầy nghi vấn, vì sao phái người đi lại không tra được cái này?

“Hồi Hoàng thượng, dân nữ không biết Quý thái tử, chỉ gặp qua một lần thôi.” Thiên Thiên còn đang tính toán ở trong lòng xem rốt cuộc là ai mời mình đến, Lương phi? Hoàng thượng?

Nếu như là Lương phi, vậy vì sao Hoàng thượng lại xuất hiện ở đây? Còn tưởng là nàng vì chuyện của nữ nhân kia chứ?

“Không sai, bản Thái tử nghe nói Tân Nguyệt lâu được bệ hạ ngự tứ thiên hạ đệ nhất lâu, bản thái tử liền muốn nghỉ chân ở Tân Nguyệt lâu, chỉ là không nghĩ tới Tân Nguyệt lâu lại buôn bán phát tài như vậy, không có phòng cho bản Thái tử ở lại.

Cho dù nói rõ thân phận bản thái tử cũng không có cách nào có cơ hội được ở lại.” Khi Quý Thuần Hoàn nói không có phòng cho hắn, bộ dạng ủy khuất, giống như thật sự bị đá kích.

Thật sự là một nam nhân biết diễn trò, nếu ở hiện đại, nói không chừng hắn

có thể làm diễn viên hạng nhất, Thiên Thiên âm thầm nghĩ ngợi.

“Thì ra là như vậy.” Long Khải Diêm gật đầu.

“Vị cô nương này, Quý thái tử đã nói ra thân phận thái tử, vì sao người không dọn một gian phòng trống cho Thái tử vào ở? Dù nói thế nào thì Quý thái tử cũng là khách quý của Tây Lũng quốc chúng ta, người như vậy không phải là thất lễ với khách quý hay sao?” Lương phi ở một bên mở miệng nói.

Không thể tưởng tượng được nữ tử này là lão bản của Tân Nguyệt lâu, lại còn là bang hiệu do Hoàng thượng ngự tứ, rốt cuộc nàng là người như thế nào?

“Nương nương nói như vậy là sai rồi, làm ăn buôn bán lấy chữ tín làm chủ, làm sao dân nữ có thể đuổi khách đi được chứ? Dân nữ tin Quý thái tử sẽ không để ý đến điều đó, huống hồ dân nữ đã giúp Quý thái tử đặt trước, chỉ cần có phòng trống, lập tức thông báo với Quý thái tử, Quý thái tử, người nói xem dân nữ nói đúng không?”

“Đúng, mỹ nữ nói rất đúng.” Quý Thuần Hoàn cười lấy lòng nói.

Lương phi nắm chặt hai tay, xem ra nữ tử này không chỉ có thể làm cho Hoàng thượng sinh ra hứng thú với nàng, mà ngay cả Thái tử Thủy Nguyệt quốc, rốt cuộc nữ nhân này có lai lịch như thế nào?

“Hoàng thượng, nô tỳ còn chưa biết vị cô nương này tên họ là gì đâu? Chẳng lẽ mỗi lần đều phải kêu vị cô nương này vị cô nương kia sao?” Lương phi làm nũng nói.

“Hồi nương nương, là dân nữ sơ sót, dân nữ Thượng Quan Thiên Thiên bái kiến nương nương.”

Hả? Lương phi còn chưa hoàn hồn lại, Thượng Quan Thiên Thiên, tên này có chút quen tai, là...

“Người có quan hệ như thế nào với Tể tướng Thượng Quan?” Lương phi

khẽ hỏi.

“Theo quan hệ huyết thống mà nói, hấn là phụ thân của dân nữ.”

“Vậy ngươi là Kỳ vương phi rồi.”

Khi Long Khải Diễm nghe thấy lời này, đáy mắt hiện lên một tia không vui, nhưng rất nhanh liền biến mất, không có người biết.

“Chính xác nói, dân nữ đã từng là Kỳ vương phi, chẳng lẽ nương nương đã quên, ở tiết hoa xảo ngày đó, Kỳ vương gia đã tự tay viết hưu thư đưa cho dân nữ sao? Cho nên nói, dân nữ chính là một dân chúng bình thường mà thôi.” Có cần phải kinh ngạc như vậy không? Thiên Thiên nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Lương phi, nói.

Thì ra nàng chính là Thượng Quan Thiên Thiên, người trước kia bị Hoàng thượng tứ hôn cho Kỳ vương gia. Vậy bây giờ, nàng...

Hoàng thượng...

“Bệ hạ, bản thái tử đối với Thượng Quan tiểu thư nhất kiến chung tình, xin bệ hạ ban nàng cho bản thái tử làm phi.” Quý Thuần Hoàn đột nhiên nghiêm chỉnh nói, mà ánh mắt nhìn về phía Thiên Thiên cũng nhu hòa như thế, làm cho người ta nhìn thấy, thật sự cho rằng hấn yêu Thiên Thiên sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bồi dưỡng

Nhưng Thiên Thiên vẻ mặt quái lạ nhìn Quý Thuần Hoàn, hẳn vừa gặp đã yêu với mình? Đánh chết nàng cũng không tin nam nhân này sẽ vừa gặp đã yêu nàng.

Trái tim Long Khải Diêm nổ một tiếng, nhất thời cảm thấy cực kỳ khó chịu, khó chịu giống như hấn mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, nhưng sắc mặt hấn vẫn trấn định như cũ, không nhìn ra có thay đổi gì, nhưng đáy mắt hiện lên một chút đau xót như bán đứng hấn.

Nhưng Lương phi lại cười nói: “Cái này rất tốt, Quý thái tử có thể tìm được nữ tử mình yêu, bản cung cũng vui mừng cho Thái tử.” Rồi sau đó, Lương phi nhìn về phía Long Khải Diêm tiếp tục nói: “Hoàng thượng có thể phong Thượng Quan tiểu thư là quận chúa, rồi sau đó tứ hôn cho Quý thái tử, như vậy không chỉ xúc tiến tình cảm hai nước, lại có thể hoàn thành một giai thoại.”

Thiên Thiên không vội nói chuyện, nàng muốn nghe xem Long Khải Diêm sẽ trả lời như thế nào.

Long Khải Diêm thật lâu không nói, Lương phi ở bên cạnh mở miệng lần nữa nói: “Hoàng thượng...”

“Tuy rằng trẫm là nhất quốc chi quân, nhưng chuyện hôn sự vẫn nên giao cho đương sự tự mình quyết định.” Với hiểu biết của hấn về Thượng Quan Thiên Thiên, nàng tuyệt đối không có khả năng sẽ đồng ý hôn sự này, cho nên hấn sẽ không làm vậy.

Lời vừa dứt, Lương phi không chỉ nhìn Long Khải Diêm thêm vài lần, hấn là nhất quốc chi quân, làm sao còn cần hỏi nữ nhân loại chuyện này, chỉ sợ là Hoàng thượng không muốn.

Quý Thuần Hoàn cười nhìn Thiên Thiên, hơn nữa mắt còn không ngừng nháy, giống như đang phóng điện.

Câu trả lời này của hắn thật đúng là không ngoài ý muốn, nếu hắn một lời phản đối mới khiến nàng ngoài ý muốn, hắn muốn mình nói lời cự tuyệt sao? Vậy nàng...

“Thượng Quan tiểu thư, nếu như người gả cho Quý thái tử làm phi, đó là phúc ba khí người tu luyện ba đời, hơn nữa Quý thái tử thật tình với người, nói không chừng tương lai người sẽ là Hoàng hậu Thủy Nguyệt quốc đấy!” Lương phi khẽ cười nói, nàng không tin Thượng Quan Thiên Thiên sẽ không có hứng thú với ngôi vị Hoàng hậu.

“Đúng vậy, có thể gả cho Quý thái tử là phúc khí dân nữ, dân nữ cũng cảm tạ Quý thái tử có tình cảm với dân nữ, nhưng mà... Thiên Thiên cố ý dừng lại, nhìn vẻ mặt của ba người trước mặt.

Sắc mặt Long Khải Diêm vốn trầm thấp đột nhiên thay đổi, đáy mắt hiện một chút ý cười, giống như lời nói kế tiếp của Thiên Thiên có thể khiến hắn came thấy vui mừng.

Quý Thuần Hoàn từ đầu đến cuối đều là ý cười giả dối, giống như cho dù đáp án của nàng là đồng ý hay là cự tuyệt, đối với hắn mà nói, cũng không khác gì, nhưng trong lòng của hắn...

Lúc mới đầu trên mặt Lương phi còn là tươi cười, nhưng đến khi nàng dừng lại, sắc mặt Lương phi liền căng thẳng, tay ngọc giấu ở trong tay áo gắt gao nắm chặt thành quyền.

“Nhưng dân nữ tạm thời không có cảm giác gì với Quý thái tử, không bằng để dân nữ và Thái tử hai người tiếp xúc một thời gian rồi quyết định, Quý thái tử, người thấy thế nào?”

Sau khi Thiên Thiên nói xong, Long Khải Diêm cứng ngắc trong vài giây, mà trên mặt nhất thời biến sắc, rất nhanh, hắn lại không phục như bình thường, Thiên Thiên nhìn vẻ mặt này của Long Khải Diêm rất phản kích, thật muốn cười to vài tiếng.

“Tốt, Bản thái tử đáp ứng yêu cầu của người.” Quý Thuần Hoàn vốn cho là

nàng sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới lại trả lời như vậy, ý của nàng là gì?

“Quý thái tử đã đáp ứng yêu cầu của Thượng Quan tiểu thư, dĩ nhiên trăm cũng sẽ thành toàn cho Thượng Quan tiểu thư.” Hắc không nghĩ tới nàng sẽ trả lời như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự muốn gả cho Quý Thuần Hoàn, không được, hắc phải thực hiện bước thứ hai nhanh hơn.

Thật lâu sau.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa liền quên chính sự, dân nữ cả gan hỏi nương nương, không biết nương nương mời dân nữ đến là vì chuyện gì?”

“Hả?” Lương phi kinh ngạc thất thần một hồi, chính xác, nàng cũng quên việc này, nhưng mà, hiện tại... Lương phi dùng ánh mắt chăm chú nhìn Hoàng thượng.

“À, thì ra Ái phi hẹn gặp Thượng Quan tiểu thư đến đình hóng mát, không biết trăm có thể hỏi một chút là chuyện gì không?” Long Khải Diêm mang theo vài phần lạnh lùng nhìn Lương phi, nếu như không phải nàng ta hẹn gặp, nói vậy sẽ không có chuyện vừa rồi.

“Thật ra cũng không có gì, nô tỳ chỉ muốn nói chuyện phiếm với Thượng Quan tiểu thư, cũng muốn Thượng Quan tiểu thư không cần lo lắng và sợ hãi chuyện của Ngọc phi.” Lương phi cảm nhận được oán trách của Hoàng thượng, là nàng không nên hẹn gặp Thượng Quan Thiên Thiên đến đây sao?

“A, Ngọc phi? Dân nữ ngu dốt, không biết Ngọc phi xảy ra chuyện gì? Còn có, Ngọc phi là vị nương nương nào?” Giả ngu, nàng hiện tại cũng chỉ có thể giả ngu, vừa rồi trên đường đến lương đình nàng đã gặp cung nữ tới hôm qua, theo đường đi đoán, cung nữ này hẳn là vừa rời khỏi lương đình.

Không cần nghĩ, khẳng định Lương phi này đã biết chuyện phát sinh tối qua.

Lương phi có chút sững sốt, hai mắt bình tĩnh nhìn Thiên Thiên, nàng là giả ngu sao.

“Hôn qua, Ngọc phi và bản cung đã gặp Thượng Quan tiểu thư ở đây, Thượng Quan tiểu thư quên rồi sao?”

“À, thì ra vị kia chính là Ngọc phi nương nương, Ngọc phi làm sao vậy?”

Quý Thuần Hoàn ngồi ở một bên uống trà, thỉnh thoảng lại cho Thiên Thiên một nụ cười dịu dàng.

“Không sao, thân thể nàng có chút không khỏe thôi, tạm thời không thể rời khỏi Xuy Phong viện.” Long Khải Diêm mở miệng nói.

Lương phi kinh ngạc nhìn Hoàng thượng, vì sao Hoàng thượng lại nói vậy?

“À, thì ra là vậy, thân thể không khỏe nên nghỉ ngơi nhiều.” Ha ha, Long Khải Diêm còn dám nói, người đã chết lại dám nói thân thể không khỏe, hẳn không nghĩ hay là có nguyên nhân khác?

Phủ Thượng Quan.

“Biến, cắt hết ra ngoài cho ta, đồ ăn hại vô dụng.” Chỉ nghe thấy một tiếng gầm thét tức giận từ trong phòng truyền ra.

Ba lão giả từ trong phòng té chạy ra ngoài, hơn nữa trên lưng bọn họ còn mang theo một hòm thuốc, hơn nữa trên mặt còn vô cùng sợ hãi, giống như nếu như cả gan mở miệng nói, bọn hắn sẽ đi gặp Diêm Vương vậy.

“Đều là một đám phế vật, cái này cũng trị không được.” Người này chính là người bị Thiên Thiên dùng dược vật làm cho tàn phế, Thượng Quan Kiệt Hùng, toàn bộ đại phu ở kinh đều đến khám bệnh, tất cả đều nói hai chân này của hắn không chữa được, ngay cả thái y trong cung cũng nói như thế, sắc mặt Thượng Quan Kiệt Hùng cực kỳ phẫn nộ.

“Trương Đức.”

“Vâng, nô tài ở đây.”

“Chuyện ta giao cho ngươi làm đến đâu rồi? Chẳng lẽ một nữ nhân cũng

không giải quyết được?” Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh như băng nói.

“Hồi lão gia, nô tài đã âm thầm điều tra qua, bên người Tứ tiểu thư có một nam tử có võ công thâm hậu, chỉ cần nam tử kia vừa rời khỏi bên người Tứ tiểu thư, người nô tài phải đi liền lập tức hành động.

Nhưng nô tài vừa nhận được tin tức mới, lúc này Tứ tiểu thư đang ở trong cung, nghe nói còn ở lại trong cung.” Trương Đức nói từng chuyện một.

“Nàng không phải là Tứ tiểu thư, ta không có nữ nhi như vậy, cho dù nàng có là phi tần của Hoàng thượng, ta cũng muốn mạng của nàng.” Thượng Quan Kiệt Hùng cực kỳ băng lãnh, lại có vài phần phần nộ nói.

“Nô tài tuân mệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 62: Hiểu

“Kỳ, nàng kia tiến cung rồi.” Hiên Viên Hạo vừa đi vào trong thư phòng của Long Khải Kỳ liền nói thẳng vào chủ đề.

Mà Long Khải Kỳ vẫn cúi đầu nghe vậy liền ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Hiên Viên Hạo, hẳn nhất thời còn chưa rõ nàng kia trong miệng Hạo là ai.

“Lão bản Tân Nguyệt lâu.”

“Người nói là nàng kia?” Long Khải Kỳ không hề kinh ngạc, bởi vì hẳn cũng đoán được nàng và Hoàng thượng có quen biết, mà nàng có thể đi vào cung, liền đại biểu suy đoán của hẳn không sai.

“Ừ, còn có một việc, người tuyệt đối sẽ không ngờ được.” Hiên Viên Hạo nghiêm túc nói, không có lười nhác giống như xưa.

Sau khi Long Khải Kỳ cảm nhận được sự nghiêm túc của Hạo, buông bút lông xuống, đứng dậy đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh Hiên Viên Hạo.

“Nàng kia, lão bản Tân Nguyệt lâu, cũng từng là Kỳ vương phi, Thượng Quan Thiên Thiên, là cùng một người.”

Lúc này sắc mặt Long Khải Kỳ cực kỳ khó coi, nhiều hơn là kinh ngạc, nói đúng hơn, hẳn không tin chuyện này là thật, lão bản Tân Nguyệt Lâu là xấu nữ Thượng Quan Thiên Thiên.

“Tin tức này phát ra từ nơi đáng tin cậy, còn có, hôm nay, Thái tử Thủy Nguyệt quốc thỉnh cầu Hoàng thượng tứ hôn, lý do là Thái tử Thủy Nguyệt quốc vừa gặp đã yêu Thượng Quan Thiên Thiên.” Khi Hiên Viên Hạo vừa mới bắt đầu nghe được tin tức này, hẳn cũng kinh ngạc sững sốt một hồi.

Sau cẩn thận nghĩ lại, hẳn nhớ tới đến đó Thượng Quan Thiên Thiên bị Kỳ huỷ, khi nàng đi qua mình, còn tự nhiên nói lời cảm tạ, đây không phải nói trước nàng làm chuyện xấu, còn hành vi hết lần này đến lần khác cố ý chọc

giận Kỳ, đều là nàng cố ý, mục đích là muốn Kỳ hờn nàng.

Trong đầu Long Khải Kỳ dần hiện lên khuôn mặt xấu xí không chịu nổi, còn có mỗi lần mình thấy đều sẽ cảm thấy sợ hãi, thân mình không ngừng run rẩy, lại nghĩ đến, mỗi câu nói của nàng ở Túy Hương Lâu ngày ấy, sự bình tĩnh của nàng, hiểu biết của nàng, chẳng lẽ trước kia nàng cố ý diễn trước mặt hắn.

Xấu xí trước kia, nhất gan yếu đuối đều là nàng cố ý diễn ra, ý tứ chính là mấy chuyện nàng làm trước kia đều là nàng cố ý.

Long Khải Kỳ nghĩ đến đây, mặt liền đen lại, đáy mắt toàn là lửa giận, hai tay nắm chặt thành quyền, ngón tay cắm vào trong thịt, nhưng hắn không hề cảm thấy đau đớn, bởi vì lúc này lửa giận đã tràn ngập trong lòng hắn.

“Nhưng mà nàng là Thượng Quan Thiên Thiên, tại sao nàng lại ở cùng một chỗ với Hoàng thượng?” Hiên Viên Hạo đột nhiên nói.

“Mặc kệ vì sao bọn họ ở cùng một chỗ, trêu đùa bốn vương, kết cục chỉ có chết.” Long Khải Kỳ băng lãnh phun ra từng câu từng chữ.

“Còn có, Kỳ, Hàn Tiêu Thất.”

“Hắn tuyệt đối sẽ xuất hiện.” Chỉ cần Thượng Quan Thiên Thiên ở Tây Lũng quốc, hắn chắn chắn sẽ hiện thân.

“Có phải hắn nhận thấy chúng ta đã biết quan hệ của hắn với Hoàng thượng nên mới biến mất không?” Nhưng mà không có khả năng, nếu như Hàn là người của Hoàng thượng, thời gian ở bên bọn họ lâu như thế, cũng không thấy hắn và Hoàng thượng có qua lại gì, hơn nữa cũng bởi vì Tân Nguyệt Lâu nên mới làm lộ ra thân phận, Hoàng thượng không có khả năng sẽ nghĩ đến điểm này, Hàn càng không thể nghĩ tới.

Hắn...

“Hạo, ngươi biết vì sao lúc có ba người chúng ta, ta lại không bàn đến chuyện này?” Kỳ hỏi.

“Thật ra điểm này ta cũng rất thấy ra kỳ lạ, khi ba người chúng ta ở cùng nhau, mỗi lần đều uống chút rượu, nói chuyện nhà, cũng không bao giờ nói đến chuyện quan lại hay chuyện trong triều với Hoàng thượng?”

“Rốt cuộc ta cũng cảm thấy Hàn không giống như một người làm ăn mà bề ngoài chúng ta thấy.”

Hiên Viên Hạo không hiểu nhìn về phía Long Khải Kỳ.

“Chính là trực giác.”

Rồi sau đó hai người không nói tiếp nữa mà mỗi người tự rơi vào trong suy nghĩ của mình.

Từ hôm qua sau khi Thiên Thiên nói muốn bồi dưỡng tình cảm trước, hành động của Quý Thuần Hoàn rất tích cực. Lúc này, lại tiến cung.

“Mỹ nữ, nàng cảm thấy chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm như thế nào? Nếu không, để ta giới thiệu bản thân trước đi!” Quý Thuần Hoàn cười nói.

Thiên Thiên cũng không để ý đến hắn, làm như không nghe thấy, tiếp tục vui đùa xem quyển sách trên tay.

Mà Quý Thuần Hoàn cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Ta đây, Quý Thuần Hoàn, Thái tử Thủy Nguyệt quốc, khuôn mặt như ngọc, tác phong nhanh nhẹn, mỹ nam anh tuấn tiêu sái, tuyệt đối là suất ca (đẹp trai), đồng thời cũng là đối tượng chúng nữ tử ái mộ trong lòng, tuyệt đối xứng đôi với mỹ nữ.”

Thiên Thiên vốn đang vui đùa đọc sách không khỏi lắc đầu cười khẽ, người này thật là phô trương.

“Thế nào, mỹ nữ cảm thấy ta nói đúng không?” Cuối cùng cũng bắt đầu để ý tới hắn, Quý Thuần Hoàn cười nói.

“Ngũ quan của ngươi ở cùng nhau thật sự là suất ca, nhưng nếu tách ra mà

nói, cái này không phải rồi.” Thiên Thiên buông sách xuống, đi đến bên cạnh Quý Thuần Hoàn, lạnh nhạt nói.

“Ánh mắt này, có chút nhỏ; cái mũi này, không đủ cao thẳng; môi quá mỏng, hơn nữa ta còn nghe nói nam tử môi quá mỏng là người cực kỳ trắng hoa; thân thể cao, nhưng nếu cao thêm một chút nữa thì tốt hơn.” Thiên Thiên vừa nói vừa chỉ, cuối cùng ngón tay chỉ đến ngực Quý Thuần Hoàn: “Nếu dáng người này cường tráng hơn thì tốt rồi.”

Sắc mặt Quý Thuần Hoàn thay đổi một chút, trên mặt đã sớm không còn tươi cười, mà thay vào đó là căng thẳng.

“Một điểm cuối cùng, người đừng cười thì tốt hơn, bởi vì sao khi cười, ngũ quan của người liền chen chúc ở một chỗ với nhau.”

Cả đời này Quý Thuần Hoàn chưa bị người nào nói như vậy, trong lòng sớm tức giận muốn lật trời, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh.

Mà Tinh nhi đứng ở một bên đã sớm sợ tới mức mồ hôi lạnh đầy người, nàng lo lắng Quý thái tử tức giận sẽ làm cho tiểu thư bị thương.

“Thì ra không phải mọi nữ tử đều thích Quý thái tử, Quý thái tử, người gặp khó khăn rồi!” Đột nhiên một lời nói mang theo ý cười vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngao Hoàng tử

Ngũ quan tuần tú, đôi mắt đen sâu, mũi cao thẳng, môi mỏng khiêu gợi, cằm nhọn, hình dáng góc cạnh rõ ràng, một mỹ nam, nhưng mỹ nam này là ai?

Vì sai hấn lại xuất hiện ở viện của mình? Còn có, trên người hấn hình như có loại cảm giác quen thuộc, nàng xác định đây là lần đầu tiên gặp mặt, tuyệt đối không có khả năng quen biết, Thiên Thiên nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện, trầm nghĩ.

Mà vẻ mặt của Quý Thuần Hoàn lại không có thay đổi gì.

“Ngao Hoàng tử không quy ẩn núi rừng à? Sao, hội giao lưu năm nay Ngao Hoàng tử lại tự mình tham gia vậy?” Sắc mặt Quý Thuần Hoàn thay đổi nhanh chóng, lồi lạc cười nói.

“Ha ha, ta nghe nói hội giao lưu năm nay sẽ rất thú vị, người cũng biết, chỉ cần ở đâu thú vị ta sẽ tồn tại ở đó, mà không, ta tự động xin đi giết giặc tham gia hội giao lưu tam quốc này.” Thì ra người này chính là Đại hoàng tử Thương Lang quốc, Ngao Thiên Tường.

“Thì ra là như vậy, Bản thái tử còn tưởng Ngao hoàng tử không quen cuộc sống rừng núi, trở về cuộc sống hoàng cung.” Quý Thuần Hoàn lạnh nhạt cười nói, nhìn không ra trong đầu hấn nghĩ gì.

Ngao Thiên Tường khẽ cười nói: “Có cơ hội Quý thái tử cũng có thể hưởng thụ cuộc sống núi rừng một chút, như vậy không những có thể bồi dưỡng tâm tình, mà còn có thể hưởng thụ cuộc sống tự nhiên.”

Thiên Thiên ở một bên lắng nghe cuộc đối thoại giữa bọn họ, nam tử đột nhiên xuất hiện này là Hoàng tử Thương Lang quốc, mà cuộc sống lúc trước hấn là rất phóng khoáng, nói cách khác, chính là cuộc sống bồng lai tiên cảnh, mà không biết vì nguyên nhân gì lại buông tha cuộc sống đó, đến Tây Lũng quốc tham gia hội giao lưu.

“Ha ha, ta sẽ luyện tiếc nhóm mỹ nữ bên cạnh bản thái tử, Bản thái tử tin tưởng các nàng cũng sẽ luyện tiếc.” Quý Thuần Hoàn đi đến bên cạnh Thiên Thiên cười nói, bàn tay to khoát lên trên vai Thiên Thiên.

Thiên Thiên nhẹ nhàng hất bàn tay to trên vai ra: “Ta cũng tin sẽ có rất nhiều nữ tử vứt bỏ cuộc sống xa hoa để sống cuộc sống rừng núi với Quý thái tử, nhưng trong đó không bao gồm ta.”

Từ đầu đến cuối Ngao Thiên Tường vẫn duy trì nụ cười thân sĩ.

“Chúng ta chỉ cần có thời gian tiếp xúc, ta tin sẽ có một ngày nàng yêu ta, cũng không rời khỏi ta.” Quý Thuần Hoàn khẽ cười, trước mắt, chỉ cần nữ tử hần muốn chưa có ai không thuận phục dưới hần, hần tin nàng cũng giống như nữ tử khác.

Thiên Thiên không nói, chỉ cười nhạt.

“Sao Ngao hoàng tử lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ Ngao hoàng tử cũng muốn làm quen với mỹ nữ?” Khóe miệng Quý Thuần Hoàn run rẩy vài cái rồi cười nói.

“Ta đến đây là muốn nói một câu với Quý thái tử.”

Quý Thuần Hoàn giương mắt nhìn Ngao Thiên Tường.

“Cho dù nói thế nào, nơi này cũng là hoàng cung Tây Lũng quốc, mà chúng ta chính là sứ thần ngoại quốc, ra vào hoàng cung thường xuyên sẽ bị chê trách, cho dù quân chủ Tây Lũng quốc không có nói gì, nhưng bách quan nơi này thì sao?”

Không được quân chủ Tây Lũng quốc truyền triệu, cho dù thân phận người cao quý đến đâu, cũng giống nhau.” Ngao Thiên Tường cực kỳ tao nhã nói, không có một chút hào phóng, cũng không có đùa cợt, ngược lại rất cao quý tao nhã.

Quý Thuần Hoàn không oán giận, mà chỉ khẽ cười nói: “Đa tạ Ngao hoàng

tử nhắc nhở, trong lòng bản thái tử chỉ nghĩ muốn tăng tiến tình cảm với mỹ nữ lại quên mất điều này.”

Thiên Thiên trợn trừng hai mắt, lời này nghe ra giống như nàng mời hắc thường xuyên tiến cung, nếu như hắc thật sự bị bách quan trách cứ, vậy đây là sai lầm của nàng rồi.

Người này không chỉ là một người phóng đáng, chảnh chọe, mà còn là một nam nhân thích trốn tránh trách nhiệm.

Mà Ngao Thiên Tường mỉm cười một cái, sau đó liền rời khỏi Vĩnh Hòa uyển, cử chỉ hành động của hắc đều rất phóng khoáng tự nhiên, giống như tất cả mọi thứ đều không liên quan gì đến hắc.

“Mỹ nữ, chúng ta sẽ gặp lại ở hội giao lưu, nhiều ngày nay ta đều nghĩ đến nàng, ngủ cũng nghĩ đến nàng, hi vọng nàng cũng nghĩ đến ta.” Quý Thuần Hoàn xoay người dịu dàng nói với Thiên Thiên.

“Dân nữ cung tiễn Thái tử!”

Cuối cùng cũng đi, cuối cùng cũng yên tĩnh, theo như lời hắc nói, trước hội giao lưu hắc sẽ không tìm gặp mình, nàng bắt đầu cảm thấy hối hận vì mình đã trả lời như vậy, cái gì mà cần một thời gian để gia tăng tình cảm, nàng không nên vì muốn nhìn vẻ luống cuống của Long Khải Diêm mà trả lời như vậy, nàng nên lập tức cự tuyệt.

Nhưng bây giờ cũng tốt, nam tử này xuất hiện vừa vặn giải quyết vấn đề của nàng.

“Tiểu thư, thật ra Thái tử kia cũng không khó coi như miêu tả của Tiểu thư.” Tinh nhi mở miệng nói.

“Oa, chẳng lẽ tiểu nha đầu của chúng ta biết yêu rồi hả?”

“Tiểu thư, Tinh nhi nào có, Tinh nhi chỉ cảm thấy bộ dạng của Thái tử này không tệ, nhưng quả thật hắc không hợp với Tiểu thư.” Tinh nhi nhất thời đỏ mặt, khẽ nói.

“Hả? Nói xem hấn không hợp chỗ nào?”

“Tĩnh nhi cảm thấy hấn rất hoa tâm, nam tử hoa tâm không thích hợp với Tiểu thư, nhưng sau này sẽ xuất hiện nam tử hợp với tiểu thư.”

“Người biết Tiểu thư ta hợp với loại nam tử nào rồi hả?” Thiên Thiên gõ đầu Tĩnh nhi một cái, cười nói.

“Đương nhiên rồi, Quý thái tử hoa tâm không thích hợp, Hoàng thượng có đông phi tần không thích hợp, Kỳ vương gia không hiểu không quý trong tiểu thư không thích hợp, nhưng Tĩnh nhi cảm thấy nam tử vừa rồi rất thích hợp.”

“Nha đầu ngốc, người quen hấn sao? Mới có như vậy đã ghép đôi Tiểu thư nhà người với hấn rồi?” Chưa từng nói với nam tử kia một câu, vậy mà nha đầu này lại nhận định đó là nam nhân tốt, aiiiiii.... ....

“Là trực giác của Tĩnh nhi.” Tĩnh nhi tiếp tục nói.

Thiên Thiên quyết định không cùng nàng bàn luận chuyện này nữa, nàng tiếp tục xem sách ngôn tình, đây là sách nàng bảo Hồng Hoàng Lam Lục đặc biệt tìm, dùng để giết thời gian.

Không thể tưởng được ở trong hoàng cung này, còn có loại sách tiểu thuyết ngôn tình này.

Chỉ cần vừa đọc sách, thời gian tự nhiên sẽ trôi qua rất nhanh, đến khi nàng xem xong buông sách xuống, trời đã chạng vạng tối, Tĩnh nhi cũng đã thấp đèn.

“Tiểu thư, Tĩnh nhi đã chuẩn bị xong bữa rồi, còn có Hồng và Hoàng cũng đã chuẩn bị nước ấm, không biết Tiểu thư dùng bữa trước hay là tắm rửa trước?” Tĩnh nhi thấy cuối cùng tiểu thư cũng buông sách xuống liền mở miệng nói, cả ngày nàng nhìn tiểu thư say xưa đọc sách, cũng không quấy rầy nàng.

“Dùng bữa đi!” Nói chưa dứt lời, bụng liền kêu lên. Xem ra tiểu thuyết ngôn tình cổ đại cũng được, có thể để nàng một hơi xem hết, trước kia chỉ khi nàng đọc sách mới có thể chăm chú như vậy, có khi còn hâm mộ nữ chính, hi vọng bản thân cũng tìm được một nam chủ yêu nữ chính sâu sắc, nhưng từ sau khi cha mẹ xảy ra tai nạn xe cộ, nàng liền hoàn toàn gánh vác công ty cha mẹ để lại, không còn chạm vào sách như vậy nữa.

Sau khi Giang Vũ xuất hiện, nàng vốn tưởng rằng nàng có thể bỏ xuống trọng trách nặng nề, nhưng lại không nghĩ rằng kết quả sẽ như vậy. Hôm nay, nàng rảnh rỗi nhàm chán lại xem tiểu thuyết ngôn tình, nhưng góc đọc không giống, nàng đã không còn cảm giác hâm mộ như trước kia, lúc này chỉ thuần túy là giết thời gian thôi.

Dùng bữa xong bắt đầu tắm rửa, tẩy đi một ngày mệt nhọc, ngâm mình ở trong nước ấm, còn có mùi hoa nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nhất thời, sắc mặt Thiên Thiên hiện lên vẻ cảnh giác, cố gắng ép thân mình vào trong nước: “Đã đến đây, thì xuất hiện đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thích khách

Sau khi Thiên Thiên cảm thấy bên trong phòng có hơi thở của kẻ khác, toàn thân rơi vào trạng thái cảnh giác.

“Nếu đã đến, vậy thì hiện thân đi!” Loại hơi thở này có mùi quen thuộc, nhưng trong chốc lát nàng lại không nghĩ ra mùi này thuộc về người nào.

Vừa dứt lời, thì một nam tử cao lớn xuất hiện ở trước mặt Thiên Thiên.

“Long Khải Kỳ, là người, thì ra Vương gia còn có loại thói quen nhìn trộm nữ nhân tẩm này!” Thì ra là hắn, chẳng trách cảm thấy hơi thở này có chút quen thuộc, chỉ có điều, hắn. . . . .

“Bôn vương không có sở thích đó.” Mặt Long Khải Kỳ đen sì, lạnh lùng nói.

Hắn không ngờ nữ nhân này lại phát giác ra sự tồn tại của hắn nhanh như vậy.

“Cũng đúng, nếu như Vương gia muốn nhìn cơ thể của nữ nhân, chỉ cần tùy tiện vẫy tay một cái hoặc là mở miệng nói một tiếng, ngay lập tức sẽ có rất nhiều rất nhiều nữ nhân tự động cởi cho Vương gia nhìn, hơn nữa còn có thể tùy ý hưởng thụ.” Thiên Thiên cười nhạo.

“Người. . . . .”

“Không biết Vương gia xuất hiện ở đây vào lúc này là vì chuyện gì? Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ đúng là đã bị ta đoán trúng, thực ra Vương gia muốn thử cảm giác nhìn trộm phải không?”

Long Khải Kỳ nắm hai tay lại, không nói tiếp nữa, mà mở miệng nói thẳng mục đích tối nay hắn xuất hiện ở đây.

“Thượng Quan Thiên Thiên, người lại dám lừa gạt hơn nữa còn đùa giỡn

Bồn vương, người chê cái mạng nhỏ của người quá dài phải không?” Long Khải Kỳ tức giận, lạnh nhạt nói.

“Câu nói này của Vương gia có chút nghiêm trọng, ta lừa gạt Vương gia lúc nào, hơn nữa lại còn đùa giỡn Vương gia? Vương gia, tội này quá lớn, ngài vu oan cho ta.” Thiên Thiên dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Lúc trước có thể giả cho Vương gia là phúc khí đã tu luyện ba đời, à, không, là mười đời của ta, để có thể hấp dẫn được sự chú ý của Vương gia, ta phải dồn hết tâm tư vào việc ăn mặc, mỗi lần xuất hiện ở trước mặt Vương gia, nhất định phải khiến bản thân ăn mặc thật xinh đẹp, như vậy Vương gia mới có thể thích ta.

Nhưng ai biết Vương gia không hề thích, thậm chí còn ghét bỏ, có lẽ là ta và Vương gia hữu duyên vô phận, Vương gia hừ ta ở trước mặt mọi người trong tiết Hoa Xảo, ta cũng đã tuyệt vọng, không hy vọng xa vời có thể nhận được sự yêu thích của Vương gia lần nữa.” Thiên Thiên nói ra tường tận, hơn nữa thỉnh thoảng còn rơi một ít nước mắt.

Nghe ra sự thật hình như đúng là như vậy, nhưng ai biết được Thiên Thiên đã suýt nôn ra, buồn nôn chết đi được, lông tơ đều dựng cả lên.

Long Khải Kỳ cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thiên Thiên, đáng tiếc hắn không nhìn ra những lời nói này của Thiên Thiên là thật hay giả? Nhưng mà, trực giác của hắn cho biết lần trước ở Túy Hương Lâu, nàng lúc đó mới thật sự là nàng, còn nàng bây giờ, ...

“Người cho rằng Bồn vương còn có thể tin tưởng từng câu người nói sao?”

Thiên Thiên không nói, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Long Khải Kỳ.

Long Khải Kỳ cũng nhìn giống như vậy, chẳng biết tại sao đột nhiên hắn cảm thấy nàng lúc này lại xinh đẹp như vậy, rất nhanh, cái ý nghĩ này bị hắn ném đi, tại sao hắn có thể có loại ý nghĩ này chứ?

Cả thân thể của Thiên Thiên lúc này đang chìm ở dưới nước, chỉ lộ ra đầu và một phần vai, mà ngàn sợi tóc xõa trên vai, thỉnh thoảng còn nhỏ nước, may mà trên mặt nước đều là cánh hoa, nếu không cơ thể của Thiên Thiên

đã bị nhìn thấy hết.

Đột nhiên

Bên trong phòng xuất hiện năm nam tử áo đen che mặt, bọn họ cầm đại đao phát sáng trong tay, ánh mắt hung ác, một tên trong số đó trực tiếp bỏ đại đao trên tay về phía Thiên Thiên đang ở trong thùng tắm.

Thiên Thiên nhanh tay nhanh mắt tránh ra, hai tay vỗ mạnh lên mặt nước, bọt nước lập tức văng khắp nơi, nhanh chóng bay lên kéo y phục trên bình phong, một cái xoay người duyên dáng, y phục đã khoác lên người.

Tốc độ nhanh chóng này chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, kẻ địch hoàn toàn chưa kịp thấy rõ, thì Thiên Thiên đã mặc xong y phục đứng ở trước mặt hắn, duỗi chân đá một cái, người nọ bị đá trúng chỗ hiểm, khóc thống thiết khom lưng ôm thẳng chỗ hiểm nhảy tại chỗ.

Mà Long Khải Kỳ ở bên kia, bốn người còn lại bao vây Long Khải Kỳ, một là không để cho hắn có cơ hội cứu người, hai là bốn người bọn họ đối phó một người cũng đủ để nắm chắc thành công.

Nhưng điều mà bọn họ không ngờ là, bên này bọn họ còn chưa ra tay, bên kia đã xảy ra vấn đề, người của bọn họ đang nhảy tại chỗ, còn nữ nhân kia lại đứng ở một bên mỉm cười nhìn.

Đương nhiên Long Khải Kỳ cũng đã nhìn thấy tất cả, hắn không ngờ nữ nhân này còn biết võ công, rốt cuộc nàng còn lừa gạt mình bao nhiêu chuyện, hắn phát toàn bộ cơn phẫn nộ lên trên người của bốn tên áo đen này.

Long Khải Kỳ vận đủ nội lực, nhanh chóng kéo tay của một tên áo đen trong số đó, dùng sức kéo, cơ thể của tên áo đen kia lập tức nghiêng tới trước, sau đó nhấc chân đá một cái, tên áo đen kia lập tức ngã xuống đất.

Mà sau khi ba tên còn lại thấy thế, nhấc đại đao lên, hung hăng chém về phía Long Khải Kỳ, không ngờ đại đao này lại bị một trận gió thổi bay, bịch một tiếng, đại đao kia bị chấn động vỡ thành hai nửa rơi xuống đất, dường

như Long Khải Kỳ không buông tha cho bọn chúng, sau đó liền trông thấy ba tên kia nôn ra máu ngã xuống đất.

Nhưng mà điều Thiên Thiên không nghĩ tới là, sau khi toàn bộ những tên áo đen này ngã xuống đất, lại xuất hiện một nhóm người áo đen nữa.

“Sao tất cả các người không xuất hiện cùng một lần? Lãng phí thời gian.” Thiên Thiên nhìn những tên áo đen đột nhiên xuất hiện này, lạnh lùng giận dữ nói.

Rồi sau đó lại bắt đầu việc chém giết của bọn họ.

Hiển nhiên, công lực của những tên áo đen xuất hiện sau này hoàn toàn cao hơn năm tên vừa rồi, chẳng lẽ khi này bọn chúng chỉ phải trước năm tên để thăm dò công lực của các nàng sao?

Sau khi nghĩ đến điều này, sắc mặt của Thiên Thiên cực kỳ khó coi, càng ngày càng nặng nề, xem ra nhóm người áo đen này đến có chuẩn bị.

Mà Long Khải Kỳ ở bên kia cũng như thế, thanh kiếm sắc trên tay cũng càng sắc bén hơn.

Một trận đánh nhau kịch liệt lập tức diễn ra ở Vĩnh Hòa Uyển.

Lúc toàn bộ những tên áo đen kia sắp ngã xuống, thì hai bóng đen đột nhiên xuất hiện, chắn ở trước người Thiên Thiên.

“A Hắc, A Hoàng” Thiên Thiên nói khẽ.

Thì ra là hai con chó sói lớn bên cạnh Thiên Thiên xuất hiện, chỉ thấy hai con chó săn này nhe răng nanh, hai mắt tỏa ra ánh sáng màu xanh nhìn đám người áo đen ở phía trước.

Những tên áo đen kia lập tức dừng lại, không dám tới gần, rất sợ hai con chó sói lớn trước mặt sẽ lập tức nhào tới.

Long Khải Kỳ cũng kinh ngạc nhìn mọi thứ đang diễn ra, đây lại là thứ gì?

Sói? Hay là. . . . .

“Đi, có thị vệ tới.” Một tên áo đen trong số đó hô to, sau đó những tên áo đen còn sót lại nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

Những tên áo đen kia vừa đi, thì có một nhóm thị vệ xông vào.

“Tham kiến tiểu thư, nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Thiên nhìn quanh, đã không nhìn thấy bóng dáng của Long Khải Kỳ, xem ra hắn cũng giống những tên áo đen kia, đều đã rời đi.

“Không có chuyện gì, các người dọn dẹp nơi này một chút.” Aiii, bây giờ mới đến, hiệu suất làm việc của thị vệ trong hoàng cung này quá chậm chạp!

Những thị vệ kia biết, mặc dù vị nữ tử ở Vĩnh Hòa Uyển này không phải là phi tần, nhưng là khách quý của Hoàng thượng, hơn nữa còn nghe nói Thái tử của Thủy Nguyệt quốc thích nữ tử này, cũng muốn Hoàng thượng tứ hôn, cho nên bọn họ không dám thất lễ với vị nữ tử này.

Tinh Nhi nghe thấy tiếng mà đến, bước nhanh tới bên cạnh Thiên Thiên, “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.”

“Oa, tại sao A Hắc và A Hoàng lại ở đây?” Sau khi Tinh Nhi nhìn thấy chó săn ở bên cạnh Thiên Thiên, tò mò hỏi.

“Bảo vệ tiểu thư nhà người đó!”

. . . . .

“Đã đến rồi, vì sao lại rời đi nhanh như vậy? Hoàng đệ”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Thì ra

Vốn dĩ sau khi Long Khải Diêm nghe được bẩm báo thì bay thẳng về hướng Vĩnh Hòa Uyển, nhưng không ngờ rằng trên đường đi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc hiện lên, sau đó trực tiếp đuổi theo.

“Đã đến rồi, vì sao lại rời đi nhanh như vậy? Hoàng đệ?” Không sai, bóng dáng quen thuộc hẳn nhìn thấy kia chính là Long Khải Kỳ, hẳn không ngờ Long Khải Kỳ sẽ xuất hiện ở đây vào lúc này? Hơn nữa Vĩnh Hòa Uyển vừa mới xảy ra chuyện thích khách, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến hắn ta?

Long Khải Kỳ cũng không ngờ được bọn họ sẽ gặp nhau, sở dĩ hắn lặng lẽ rời đi chính là vì không để cho bất kỳ người nào biết hắn xuất hiện ở đây, chỉ là không ngờ. . . . .

Long Khải Kỳ dừng bước, xoay người nói, “Thần đệ tham kiến Hoàng huynh.”

“Nhìn từ hướng này, hình như người vừa mới đi ra từ Vĩnh Hòa Uyển, mà trầm nghe nói Vĩnh Hòa Uyển vừa xuất hiện thích khách, thích khách này không phải là Hoàng đệ chứ?” Đôi mắt thâm thúy của Long Khải Diêm chăm chú nhìn Long Khải Kỳ, lạnh giọng, nói.

“Câu nói đùa này của Hoàng thượng cũng hơi quá rồi, coi như Thần đệ có to gan hơn nữa, cũng không dám vào cung làm thích khách, hơn nữa. . . . .” Long Khải Kỳ mỉm cười, ngừng lại, ngẩng đầu liếc nhìn trắng sáng, rồi sau đó tiếp tục nói, “Chẳng lẽ Hoàng thượng quên rằng Ngung Huyền Các ở gần đây sao?” Ngung Huyền Các là viện của mẫu phi hắn, từ sau khi mẫu phi qua đời, nơi đó đã bị phong tỏa.

“Thì ra là như vậy, trầm còn tưởng rằng đêm khuya Hoàng đệ vào cung là vì nữ tử ở Vĩnh Hòa Uyển.” Về mặt Long Khải Diêm nhàn nhạt nói, nhưng ý cười không đến trong mắt.

“Đêm đã muộn, Thần đệ cũng nên xuất cung rồi.” Long Khải Kỳ không trả lời, mà chuyển chủ đề.

“Ừ.” Long Khải Diêm gật đầu.

Nhưng lúc Long Khải Kỳ xoay người rời đi, hắn mở miệng hỏi, “Chẳng lẽ Hoàng đệ vẫn chưa biết nữ tử ở Vĩnh Hòa Uyển chính là Kỳ Vương phi Thượng Quan Thiên Thiên bị người bỏ rơi trước đây không lâu sao?”

Rất rõ ràng, lời nói này của Long Khải Diêm khiến cho bước chân rời đi của Long Khải Kỳ ngừng lại, toàn thân cứng đờ, hai tay trong ống tay áo nắm chặt, nhưng sau khi hắn xoay người, trên mặt lại là vẻ bình tĩnh.

“Nếu nàng đã bị Thần đệ hưu, vậy thì giữa nàng và Thần đệ không còn bất kỳ quan hệ gì, nhưng mà Thần đệ lại có một câu muốn hỏi Hoàng thượng?”

“Người nói đi?”

“Trước đây, lúc Hoàng thượng quyết định tứ hôn, hiểu biết về Thượng Quan Thiên Thiên chỉ là lời kể hay là. . . . .”

Long Khải Diêm không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Long Khải Kỳ, trong phút chốc hai người cứ nhìn nhau như vậy.

“Người nghĩ sao?” Long Khải Diêm cười nhạt, còn hỏi ngược lại Long Khải Kỳ.

“Thần đã hiểu, thần xin cáo lui.” Trong lòng Long Khải Kỳ đã biết đáp án, xem ra bản thân không đơn thuần chỉ bị Thượng Quan Thiên Thiên lừa gạt, hơn nữa còn bị chính huynh đệ của mình lừa gạt, màn diễn xuất này của bọn họ còn diễn giống y như thật, lừa gạt mình, thì ra tất cả những gì Thượng Quan Thiên Thiên từng làm đều là hắn ta ở sau lưng chỉ điểm.

Sắc mặt căng thẳng, toàn thân tản ra khí lạnh, hắn đã bị lừa. Mối thù này hắn không báo không được.

Long Khải Diêm cảm nhận được khí lạnh Long Khải Kỳ tản ra, hắn biết Kỳ

hiểu lầm hấn, nhưng hấn cũng không cần thiết phải giải thích, mà hơi nhếch khóe miệng, xoay người rời đi.

Vĩnh Hòa Uyển

Hiệu suất của những thị vệ kia vẫn rất cao, hiện trường nhanh chóng được dọn dẹp xong xuôi, giống như nơi này chưa từng xảy ra bất kỳ trận đánh nhau nào, nếu như không phải vì A Hắc và A Hoàng ở bên cạnh Thiên Thiên, những chuyện vừa mới kia thực sự vẫn chưa từng xảy ra.

“Oa, thì ra A Hắc và A Hoàng lợi hại như vậy, còn có thể cảm nhận được tiểu thư gặp nguy hiểm, cùng vào cung bảo vệ tiểu thư, còn Tinh Nhi lại ngáy o o ở trong phòng, thiếu chút nữa khiến cho tiểu thư bị thích khách giết chết.” Sau khi Tinh Nhi nghe Thiên Thiên nói xong, nàng thở dài nói.

“Thật may là người không có ở đây, nếu không ngược lại ta phải bảo vệ người nhỉ?”

“Hu hu hu, Tinh Nhi nhất định phải tìm Mặc quân gia học võ công, như vậy Tinh Nhi sẽ không trở thành gánh nặng của tiểu thư, hơn nữa còn có thể bảo vệ tiểu thư.” Tại sao nàng không nghĩ tới vấn đề này chứ, chẳng trách lúc nào tiểu thư gặp nạn thì nàng luôn không ở bên cạnh, hơn nữa ông trời cũng đang giúp đỡ tiểu thư, vì không để cho mình trở thành gánh nặng của tiểu thư, nên sắp đặt như vậy, nhưng. . . . . Không được, nàng phải học võ công mới được.

“Ừ, ta xem người cũng có thiên tính học võ công, nói không chừng người thực sự có thể luyện thành một thân võ công, đến lúc đó có thể giao tất cả sự an toàn của ta cho người.”

“Dạ, tiểu thư yên tâm, Tinh Nhi vì tiểu thư, nhất định sẽ học võ công với Mặc quân gia thật tốt.” Tinh Nhi nói lời thề sắt son.

Ngoài cửa truyền đến tiếng của Lam Lục, “Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Dân nữ tham kiến Hoàng thượng, không biết vì sao đêm khuya Hoàng

thượng đến thăm Vĩnh Hòa Uyển?” Xem ra hắn đã biết chuyện vừa rồi.

“Chuyện này. . . . .” Sau khi Long Khải Diêm vào cửa, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là A Hắc và A Hoàng ở bên chân Thiên Thiên, đây là cái gì? Đường như có chút giống sói, nhưng hình như lại có điểm khác nhau.

“Đây là chó săn, là sủng vật của dân nữ, bọn chúng quá nhớ dân nữ, nên lần theo hơi thở của dân nữ tìm đến đây.” Thiên Thiên nói, đồng thời dịu dàng vuốt ve thân thể của bọn chúng.

“Sủng vật?” Hóa ra đây là chó săn, hèn chi có điểm giống với sói, nàng lại có thể nuôi sủng vật như vậy, vẻ mặt Long Khải Diêm kinh ngạc nhìn Thiên Thiên.

“Vâng, bọn chúng cực kỳ thông minh, hơn nữa cũng rất bám dân nữ, người chủ tử này, nếu không thì, A Hắc, A Hoàng, đến cạo chân Hoàng thượng.”

“Không. . . . . Không cần” Sắc mặt Long Khải Diêm trắng bệch, vội vàng nói: “Trẫm nghe nói Vĩnh Hòa Uyển có thích khách, hơn nữa còn có không ít thích khách đã chết, nàng cảm thấy những thích khách này là người nào sai khiến?” Hắn đang đi tới trước từng thi thể của những tên áo đen kia xem xét, rất rõ ràng, những tên đó đều là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, rốt cuộc nàng đã đắc tội với người nào?

Ha ha, thì ra hắn cũng biết sợ, Thiên Thiên cười thầm.

“Dạ, may mà thị vệ của Hoàng thượng kịp thời phát hiện có thích khách, cũng may dân nữ biết một chút công phu khoa chân múa tay, nếu không dân nữ đã chết ở dưới đao của những thích khách kia từ lâu. Về phần ai là hung thủ phía sau, làm sao dân nữ biết được, có thể là dân nữ không cẩn thận đắc tội người khác cũng không hay.” Thiên Thiên thản nhiên nói.

“Trẫm đã phái người bảo vệ Vĩnh Hòa Uyển, sau này sẽ không xảy ra tình huống tương tự, đêm cũng đã khuya, nàng yên tâm nghỉ ngơi đi!” Xem ra nàng sẽ không nói cho mình biết chân tướng, Long Khải Diêm thu mắt, lạnh nhạt nói.

“Tạ Hoàng thượng!”

Sau khi Long Khải Diêm ra khỏi Vĩnh Hòa Uyển, hắn nhìn một cái thật sâu, lập tức, thân thể dừng lại, hắn thực sự đã để ý đến nàng rồi sao? Không được, nàng chỉ là một con cò trong tay mình mà thôi, sau khi ném suy nghĩ trong lòng đi, lập tức đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Nhạc đệm

Căn phòng xa hoa nào đó ở Tân Nguyệt Lâu.

“Gia, thuộc hạ nghe ngóng được tối hôm qua Vĩnh Hòa Uyển có thích khách.” Vô nhận được tin tức, lập tức bấm báo.

“Hử? Nữ nhân kia không sao chứ!”

“Bẩm gia, Thượng Quan tiểu thư không sao, nhưng mà ngược lại có không ít thích khách đã chết.”

“Nàng biết võ công?” Quý Thuần Hoàn cười nói, hẳn không ngờ nữ nhân kia còn biết võ công, xem ra không yếu đuối, “Hình như đã từng nghe người nói Thượng Quan Kiệt Hùng tàn phế hai chân là tác phẩm của nàng?”

Hắn nhớ lần trước lúc không điều tra được thân phận của Thượng Quan Thiên Thiên, thì đề cập tới chuyện này, nếu đúng là như vậy, nữ nhân kia thực sự không yếu.

“Quả thực thuộc hạ đã từng nói, hơn nữa theo điều tra, tất cả các đại phu của kinh thành này, ngay cả ngự y của Tây Lũng quốc cũng không thể chữa trị, thuộc hạ còn từng điều tra, sở dĩ Thượng Quan Kiệt Hùng tàn phế là do độc dược gây ra, không có một đại phu nào có thể tra ra đây là loại độc dược gì?”

“Dược? Hắc ngọc tử ngưng lộ?” Quý Thuần Hoàn cũng không biết tại sao mình lại nghĩ đến loại độc dược này, chỉ biết rằng trong đầu thoáng hiện lên loại độc dược này.

“Hắc ngọc tử ngưng lộ, không phải đã bị biến mất hai mươi năm rồi sao? Vì sao Thượng Quan Thiên Thiên lại có loại độc dược này? Là ai cho nàng độc dược này?” Vô kinh sợ kêu lên.

“Đi điều tra rõ ràng, rốt cuộc sau lưng nàng còn có bối cảnh gì?” Mặt Quý

Thuần Hoàn nghiêm túc, nói.

Hắc ngọc tử ngưng lộ, loại độc dược này là vua của độc dược, một lượng thuốc nhỏ sẽ làm cho tay chân con người bị tàn phế, mặc dù xương cốt khỏe mạnh, nhưng lại bị tàn phế suốt đời, không thể chữa trị, nếu như lượng thuốc nhiều, chắc chắn toàn bộ xương cốt của người này sẽ lập tức tan thành bụi phấn, nghe nói loại độc dược này không có thuốc giải, chỉ cần ăn vào, người bị trúng độc sẽ chỉ có cái chết.

Thượng Quan Kiệt Hùng chỉ bị tàn phế hai chân, xem ra nữ tử này rất biết không chế lượng thuốc, nếu không Thượng Quan Kiệt Hùng không chỉ bị tàn phế hai chân, mà là. . . . .

“Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

“Còn nữa, Thượng Quan Diễm Nhi phải uống lượng thuốc lần thứ hai rồi.”

“Thuộc hạ lập tức báo tin cho Tuyết Diên.” Vô lực mình một cái liền biến mất ở trong phòng, chỉ còn lại một mình Quý Thuần Hoàn.

“Thượng Quan Thiên Thiên, xem ra nàng không hề đơn giản so với trong tưởng tượng của ta.” Quý Thuần Hoàn nói rì rầm.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa cóc cóc.

“Vào đi”

“Quý Thái tử, đây là đồ ăn sáng ngài phân phó.” Chỉ thấy Như Huyền bưng một cái khay đi vào, bên trên đặt một chút điểm tâm tinh xảo.

“A, thì ra là mỹ nữ tới.” Quý Thuần Hoàn cười híp mắt, nói.

Như Huyền chỉ cười nhạt, không có biểu cảm dư thừa.

“Quả nhiên điểm phúc của ta thật đúng là không tệ, có thể khiến cho mỹ nữ tự mình đưa đồ ăn sáng vào, không biết nên xưng hô như thế nào với mỹ nữ tựa thiên tiên đây?” Quý Thuần Hoàn chợt nhớ tới cái ngày Thượng Quan

Thiên Thiên miêu tả dung mạo của mình ở trong cung, hắn đã từng hoài nghi về ngũ quan của mình, nhưng sau khi nhìn kỹ, hình như thật đúng như nàng từng nói, làm cho lòng tự tin của hắn giảm đi mấy phần.

“Nhu Huyền”

“Vô tâm duy hữu Bạch Vân tri, nhân ngọa cao trai mộng điệp thời. Bất giác đông phong quá hàn thực, vũ lai huyền thảo xuất ba ly.”* Đáy mắt của Quý Thuần Hoàn thoáng hiện lên vẻ dịu dàng.

*Trích bài thơ “Trai trung vịnh hoài” của Dương Sĩ Ngạc (Trung Quốc).

Tay ngọc vốn đang bày đồ ăn sáng bỗng nhiên dừng lại một chút, rồi sau đó cười nói: “Thái tử, mời dùng bữa.”

“Ừ, chẳng biết tại sao trong đầu xuất hiện bài thơ như vậy? Chẳng qua ta cảm thấy cái tên Vũ Điệp này hợp với người hơn.” Quý Thuần Hoàn cũng không nhìn thấy vẻ không ổn của Như Huyền, mà tiếp tục cười nói.

“Tạ Thái tử khen ngợi, Như Huyền xin cáo lui!” Như Huyền bước nhanh ra cửa phòng, giây phút nàng bước ra khỏi cửa phòng kia, rớt cuộc nước mắt không thể kìm nổi tràn ra ngoài.

Quý Thuần Hoàn liếc mắt nhìn bóng lưng vừa mới rời đi, không suy nghĩ nhiều, bắt đầu dùng bữa.

Mà ở một nơi khác.

“Một đám phế vật, ngay cả một nữ nhân cũng không giết được, bọn chúng ở lại trên đời còn có ích lợi gì?” Thì ra sau khi Thượng Quan Kiệt Hùng biết được vụ ám sát tối hôm qua đã thất bại, cực kỳ tức giận, nói.

“Lão gia, bọn họ nói tối hôm qua Kỳ Vương gia xuất hiện ở đó, là Kỳ Vương gia cứu nàng ta, nếu không, với vũ lực của bọn họ hoàn toàn có thể giết chết nàng ta.” Trương Đức nói.

“Không cần bất kỳ lý do gì, chỉ cần nhiệm vụ thất bại, chỉ có một kết quả,

chính là chết. Còn nữa, ngươi lại tìm một nhóm người nữa, bất luận như thế nào, lần này quyết không thể thất bại.” Về mặt Thượng Quan Kiệt Hùng dữ tợn, trong mắt toàn là sát khí.

“Lão nô tuân lệnh.”

“Có lá thư nào của Thái tử Thủy Nguyệt quốc gửi cho Bồn tướng gia hay không?”

“Bẩm lão gia, Quý Thái tử không có bất kỳ lá thư nào, cũng không phải người tới phủ, nhưng lão nô dò la được lúc này Quý Thái tử đang ở Tân Nguyệt Lâu.” Trương Đức biết lão gia muốn nói cái gì, mà ông cũng đã chuẩn bị xong từ lâu.

“Ừ, ngươi lại đi nghe ngóng một chút, ngày mai hẳn sẽ xuất hiện ở đâu? Sắp xếp một chút, Bồn tướng gia muốn gặp mặt hẳn một lần.” Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh nhạt nói.

“Dạ, lão nô lập tức đi thu xếp.”

.....

“Không ngờ ngươi sẽ tìm đến ta.” Dường như nam tử hơi có cảm giác thụ sủng nhược kinh*, cười nhàn nhạt, nói.

*Thụ sủng nhược kinh: Ý nói được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

“Nếu như không phải là chủ tử dặn dò, ta chẳng muốn tới tìm ngươi.”

“Nàng? Nàng nhớ ta sao?” Người này chính là Mộ Dung Hàn mà Thiên Thiên luôn tìm kiếm.

“Không phải ngươi chơi trò mất tích là muốn loại hiệu quả này sao?” Dường như Mặc có chút không vui, nói.

“Không, ta chỉ trở về một chuyến.” Mộ Dung Hàn không nói thẳng, nhưng

Mặc lại biết Mộ Dung Hàn nói trở về là chỉ nơi nào?

“Là người sắp xếp Dịch Yên ở bên cạnh chủ tử!” Mặc không dò hỏi, mà trực tiếp khẳng định.

“Người đoán đúng rồi. Không tệ, nàng ta chính là người mà ta sắp đặt ở bên cạnh Thiên Thiên, lúc mới bắt đầu, ta đặt nàng ta ở bên người Long Khải Kỳ, nhưng không ngờ nàng ta yêu Long Khải Kỳ, chỉ có điều sau đó cũng xảy ra rất nhiều chuyện, ta liền để cho nàng ta ở bên cạnh Thiên Thiên, bảo vệ nàng. Người đã có thể lấy thân phận quản gia sống ở bên cạnh Thiên Thiên, vậy thì ta cũng phải có người ở bên cạnh nàng giống như vậy.” Mộ Dung Hàn nhàn nhạt nói.

“Có phải bảo vệ hay không thì chỉ có người biết, vậy người cũng biết người của người đã bị Thiên Thiên giết chết.” Hóa ra mình đoán không sai, người ở trong căn phòng rách đêm đó chính là hắn.

“Ừ.”

“Cho dù người đã biết rằng không có kết quả, vẫn còn muốn tiếp tục sao?”

Mộ Dung Hàn không nói, nhưng vẻ mặt của hắn đã nói cho Mặc biết.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Diện Thánh

“Tinh Nhi tỷ tỷ, tiểu thư đã ở trong phòng hai ngày rồi, có cần vào trong xem thử hay không?” Hồng hơi lo lắng, nói.

Mặc dù vị chủ tử này không phải là phi tần của Hoàng thượng, cũng không giống những chủ tử khen thưởng bọn họ, lại càng không giống những chủ tử trách mắng bọn họ, mà là lạnh nhạt lạnh nhạt với bọn họ, nhưng nàng lại rất thích vị chủ nhân này, nàng không thể nói được lý do là gì, chính là yêu thích từ trong lòng.

“Đúng vậy! Tinh Nhi tỷ tỷ, có phải tiểu thư đã xảy ra chuyện gì hay không?” Hoàng mở miệng nói.

“Các người yên tâm đi, tiểu thư không sao, hay là các người đi chuẩn bị bữa trưa trước, đợi lát nữa ta sẽ mang vào.” Tinh Nhi cho Hồng, Lam một nụ cười yên tâm.

Hai người Hồng, Lam nghe xong thực sự cũng bớt lo lắng, ngay lúc các nàng đi chuẩn bị bữa trưa thì một tiếng cười to làm cho các nàng dừng bước.

“Ha ha ha, rốt cuộc ta đã hiểu.” Một giọng vui sướng truyền từ trong phòng ra.

Sau đó, cửa phòng vốn đóng chặt cũng mở ra cùng với tiếng a a, trông thấy chủ tử mà các nàng ngày đêm lo lắng.

“Đói chết đi được, các người mau đi chuẩn bị đồ ăn, ta muốn ăn một bữa lớn.” Thiên Thiên vừa ra ngoài thì vui vẻ nói.

“Dạ, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị ngay.” Không biết là bị lây sự vui vẻ của Thiên Thiên hay là điều gì khác, hai người Hồng Lam cười nói.

Rất nhanh, hai người Hồng Lam chuẩn bị xong bữa tiệc lớn như được dặn

dò, làm cho Thiên Thiên không dùng cơm tử tế hai ngày nay rồi cuộc cũng đã ăn uống no đủ, vượt cái bụng hơi phình lên, cười nói, “Hai ngày này không xảy ra chuyện gì chứ!”

“Thưa tiểu thư, không có, mọi thứ trong cung đều rất yên lặng.” Hồng nói khẽ.

“Kể từ cái đêm xuất hiện thích khách, Hoàng thượng đã tăng cường thị vệ tuần tra Vĩnh Hòa Uyển.” Hoàng nói.

“Dạ, tiểu thư, hai ngày này A Hắc và A Hoàng cũng rất ngoan.” Tinh Nhi cười nói.

Khi Tinh Nhi nói đến A Hoàng thì cung nữ hơi ngắc đầu, nàng vẫn chưa quen thuộc nơi này, cho là Tinh Nhi đang gọi nàng, trong lòng buồn bực.

“Đúng rồi, tiểu thư, vừa rồi nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn thì gặp Tiểu Lý Tử bên cạnh Hoàng thượng, hắn nói Hoàng thượng muốn triệu kiến tiểu thư.” Hoàng vẫn đang buồn phiền trong lòng đột nhiên nói.

“Hả? Lúc nào?”

“Tiểu Lý Tử nói, sau khi tiểu thư dùng bữa xong, đi thẳng tới Ngự Thư Phòng là được.” Hồng nói, nàng biết bình thường Hoàng thượng triệu kiến, cho dù vị kia là nương nương hay là quan viên trong triều, đều là lập tức triệu kiến, chứ không giống tiểu thư như thế này, trước tiên để cho tiểu thư dùng bữa, sau đó đi gặp Hoàng thượng, xem ra Hoàng thượng vô cùng sủng ái tiểu thư.

“Ừ, được, coi như tản bộ sau khi ăn vậy!”

Lập tức, khóe miệng của hai người Hồng, Lam không ngừng giật giật, chỉ có chủ tử của bọn họ mới dám nói như vậy, từ xưa tới nay trong cung chưa từng có ai dám coi việc diện Thánh trở thành tản bộ sau khi ăn.

Tinh Nhi chỉ im lặng ở một bên, chảy xuống ba giọt mồ hôi.

Uyên Ương Tuyền, nói một cách khác, chính là thành đôi thành cặp cùng xuống hoàng tuyền, đây chính là điều Thiên Thiên dùng thời gian hai ngày, rốt cuộc đã làm rõ chất độc trên người Thượng Quan Diễm Nhi.

Loại chất độc này, lượng thuốc phải chia thành ba lần làm cho người ta uống vào, hơn nữa người trúng độc phải là xử nữ, nếu không sẽ vô hiệu. Nói cách khác, loại chất độc này có tác dụng trên người nữ tử, vô hiệu với nam tử.

Căn cứ vào máu, hẳn là Thượng Quan Diễm Nhi chỉ bị hạ lượng thuốc lần đầu, nhưng đoán chừng hiện giờ cũng đã bị hạ lượng thuốc lần thứ hai, hễ uống vào lượng thuốc lần thứ hai, người trúng độc không khác gì ngày thường, ngược lại càng quyến rũ động lòng người hơn so với trước, khiến cho nam tử động lòng, mà kẻ hạ độc sẽ rất nhanh hạ lượng thuốc lần thứ ba, chỉ cần người trúng độc uống phải ba lượt lượng thuốc, phạm là giao hợp với nam tử, nhất định sẽ cùng nhau xuống hoàng tuyền, đây chính là Uyên Ương Tuyền, nhưng phải đảm bảo trước khi hoàn toàn dùng xong ba lượt lượng thuốc, người trúng độc sẽ không giao hợp với nam tử, nếu không, được tính sẽ tự động vô hiệu.

Xem ra, mục tiêu thực sự của kẻ hạ độc không phải là Thượng Quan Diễm Nhi, mà là nam tử sẽ giao hợp với Thượng Quan Diễm Nhi, Long Khải Diêm. Nói cách khác, một mũi tên trúng hai đích. Nhưng mà, vì sao kẻ hạ độc có thể đảm bảo Long Khải Diêm sẽ không sủng hạnh Thượng Quan Diễm Nhi trong thời gian này, chuyện này. . . . .

Đột nhiên, Thiên Thiên nhớ tới lúc nàng mới vào cung, Long Khải Diêm đã nói Thượng Quan Diễm Nhi thân trúng kịch độc, chẳng lẽ hẳn đã biết từ lâu, nhưng vì sao hẳn để cho mình biết? Còn nữa, mục đích để cho mình tham gia hội giao lưu chỉ đơn giản là thay thế mà thôi, hay là. . . . .

Thiên Thiên không dám nghĩ tiếp, xem ra Long Khải Diêm còn mưu sâu hơn so với nàng tưởng tượng.

Trong vô thức, Thiên Thiên đã tới cửa Ngự Thư Phòng.

“Thượng Quan tiểu thư, Hoàng thượng căn dặn, nếu như Thượng Quan tiểu

thư đến thì đi thẳng vào là được, không cần thông báo.” Tiểu Lý Tử cung kính nói.

“Ừ.”

Tiểu Lý Tử nhìn bóng lưng đi vào, mặt tỉnh ngộ, chẳng trách Hoàng thượng ban đặc ân cho vị Thượng Quan tiểu thư này như thế, hóa ra Hoàng thượng thích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Giận dữ

“Nàng đã đến rồi.”

Thiên Thiên vừa mới bước vào Ngự Thư Phòng đã nghe được tiếng của Long Khải Diêm.

“Ừ.”

Sau khi nói hai câu đơn giản, trong phòng lại chìm vào yên lặng.

Thiên Thiên không mở miệng hỏi, Long Khải Diêm cứ cúi đầu phê duyệt tấu chương, mà Thiên Thiên cũng không nhàn rỗi, nhìn ngấm bốn phía. Thì ra đây là Ngự Thư Phòng, không khác văn phòng ở hiện đại mấy, chỉ lớn hơn một chút.

Thật ra Long Khải Diêm muốn chờ nàng mở miệng nói chuyện trước, thế nhưng hần chờ mòn chờ mãi vẫn không đợi được nàng mở miệng, chỉ có thể cắt lời trước...

“Nhìn lâu như thế, cảm thấy thư phòng của trẫm như thế nào?”

“Không tồi.”

Không tồi, cũng chỉ là hai chữ đơn giản mà thôi, Ngự Thư Phòng tương đương với triều đình, vậy mà nàng cũng chỉ dùng hai chữ như vậy, nếu đứng trên đại điện, có phải nàng cũng vẫn dùng hai chữ này không? Nghĩ tới đây, khóe miệng Long Khải Diêm khẽ giật giật.

“Sao vậy, hoàng thượng cảm thấy cách hình dung của dân nữ không ổn sao?” Chẳng lẽ nàng nói sai rồi hả? Quả thật Ngự Thư Phòng này chỉ là không tồi mà thôi!

“Đây là cung trang trẫm sai người chuẩn bị cho nàng.” Đáy mắt Long Khải Diêm hiện lên ánh sáng kì lạ, sau đó chỉ vào chiếc hòm đặt trên bàn cách đó

không xa nói.

Thiên Thiên nhìn cái hộp kia, nhỏ giọng nói: “Nếu như hoàng thượng chỉ là vì việc này mà triệu kiến dân nữ, không bằng trực tiếp phái người đưa tới Vĩnh Hòa uyển, đâu cần tự mình triệu kiến dân nữ.”

“Trăm triệu nàng tới không đơn giản chỉ là vì việc này, qua hai ngày nữa là giao lưu yến kết thúc, hai ngày sau mặc kệ nàng có nguyện ý hay không cũng đều phải cho thái tử Nguyệt quốc một câu trả lời thỏa đáng, nếu không sẽ làm tổn hại hòa khí giữa hai nước.” Long Khải Diêm mặt ngoài nhìn qua là cực kỳ lạnh nhạt, nhưng trong lòng hắn đã có cảm giác bất an sốt ruột.

“Dân nữ biết, đến lúc đó dân nữ sẽ cho quý thái tử một câu trả lời thỏa đáng.” Thiên Thiên thần nhiên nói.

Long Khải Diêm không nói, chỉ lẳng lặng nhìn nữ tử trước mắt, nữ tử này là người duy nhất dám nhiều lần can đảm cãi lời hắn, là nàng khiến hắn đột nhiên có cảm giác muốn chinh phục, nhưng nàng dịu ngoan lại khiến hắn không còn cái loại cảm giác này, rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của nàng?

“Dân nữ có một vấn đề muốn xin hoàng thượng chỉ giáo?”

“Nói.”

“Dân nữ nhớ rõ hoàng thượng từng nói Đức Phi nương nương trúng kịch độc, nhưng dân nữ đã gặp qua Đức Phi nương nương, không thấy Đức Phi nương nương có bất cứ dấu hiệu nào là bị trúng độc. Dân nữ cả gan xin hỏi hoàng thượng, sao hoàng thượng lại biết Đức Phi nương nương trúng kịch độc?” Thật ra nếu chỉ nhìn vẻ ngoài của Thượng Quan Diễm Nhi sẽ không thể nghĩ tới việc nàng ta bị trúng độc, vậy mà Long Khải Diêm có thể biết, chẳng lẽ độc này là do hắn hạ? Nhưng nếu như là hắn, vậy tại sao lại chọn Uyển Ương tuyên? Hay là hắn đã biết ai hạ độc Thượng Quan Diễm Nhi?

“Nếu trăm nói với nàng, trăm không biết Đức Phi trúng kịch độc, đó chỉ là do trăm nói bừa, nàng có tin không?” Long Khải Diêm đột nhiên khẽ nói bên tai Thiên Thiên.

“Hả?” Thiên Thiên giật giật khóe miệng, nói bừa, trên đời này thật sự có chuyện khéo như vậy sao? Hay là hần chỉ đang gạt nàng?

“Ngày đó trăm chỉ là muốn giữ nàng ở lại trong cung nên mới bịa chuyện như vậy.”

“Vậy nếu hoàng thượng thật sự chỉ là bịa chuyện, tại sao hôm nay lại nói ra sự thật, chẳng lẽ hoàng thượng không sợ dân nữ lập tức xuất cung sao?” Bịa chuyện? Thật sự chỉ là bịa chuyện sao? Nếu là bịa chuyện thật, tại sao Thượng Quan Diễm Nhi lại trùng độc một cách trùng hợp như vậy?

Thiên Thiên nhìn con người thâm thúy trước mắt, kín đáo, không thể suy đoán nam nhân này...

“Trăm tin tưởng nàng sẽ không rời đi vào lúc này.” Long Khải Diêm cực kỳ tự tin nói.

Phải không? Tự tin như vậy sao? Thiên Thiên thầm nghĩ.

“Vâng, dân nữ sẽ không rời đi như vậy.” Đột nhiên nàng lại có cảm giác bị lên thót mặt người xấu xé. Nếu nàng thật sự cứ rời đi như vậy, Long Khải Diêm chắc chắn sẽ tiếp tục dây dưa, còn nếu tiếp tục đứng ở đây, nàng sẽ rơi vào cái bẫy của Long Khải Diêm.

Long Khải Diêm, khoản nợ này ta sẽ nhớ kỹ.

Long Khải Diêm hơi hơi cong khóe miệng lên.

“Nếu hoàng thượng không còn chuyện gì khác, dân nữ xin được cáo lui trước!” Thiên Thiên nói xong xoay người rời đi, không cho Long Khải Diêm thời gian nói chuyện.

“Đợi một chút, trăm muốn biết nàng sẽ trả lời lời cầu hôn của thái tử Thủy Nguyệt quốc như thế nào?” Long Khải Diêm cũng rất thích xem kịch, nhưng hần càng muốn biết câu trả lời của nàng.

“Vậy hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Nụ cười trên mặt Long Khải Diêm cứng lại, hắn lẳng lặng nhìn Thiên Thiên.

“Hoàng thượng yên tâm, dân nữ sẽ cho Quý thái tử một câu trả lời thỏa đáng, chắc chắn không thương tổn đến cảm tình giữa hai nước.” Thiên Thiên nói xong thì xoay người rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Thỏa đáng? Chẳng lẽ là... Sắc mặt Long Khải Diêm cực kì khó coi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Sau khi rời khỏi Ngự Thư Phòng, Thiên Thiên trở về Vĩnh Hòa uyển, trên đường lại gặp được Tuyết Diên khó có dịp ra khỏi Tuyết viên.

Cẩn thận đánh giá, đột nhiên nhớ tới nữ tử này đúng là người nàng gặp cùng Long Khải Kỳ lần trước, dựa theo cung trang của nàng ta, còn có khuôn mặt xinh đẹp kia nữa, nữ tử này chính là Tuyết quý phi tiến cung đã hai năm chưa vẫn được Long Khải Diêm sủng hạnh, mà gần đây lại đột nhiên đạt được sủng ái.

Thì ra Long Khải Kỳ và nữ nhân của Long Khải Diêm từng có một đoạn tình.

“Dân nữ tham kiến Tuyết phi nương nương!”

“Người chính là khách quý của hoàng thượng, Thượng Quan Thiên Thiên? Nghe nói người từng gả cho Kỳ vương gia làm phi đúng không?” Tuyết Diên cũng cẩn thận đánh giá, nữ tử trước mắt tuy không trang điểm nhưng cũng là một mỹ nhân.

Trong hậu cung này, hoàng thượng cũng không thiếu mỹ nhân, nhưng tại sao hoàng thượng lại thích một nữ tử như thế này?

“Không sai. Dân nữ chính là Thượng Quan Thiên Thiên, cũng từng là Kỳ vương phi, nhưng tất cả đều là chuyện đã qua, hiện tại dân nữ chỉ là một dân nữ bình thường thôi.” Nàng cảm nhận được địch ý, địch ý này là vì Long Khải Kỳ hay là vì Long Khải Diêm? Nhưng mà, có phải nàng ta tìm

lầm đối tượng rồi không?

“Thái tử Thủy Nguyệt quốc vừa gặp đã yêu người sao?” Liên Gia cũng thích người như vậy? Rốt cuộc nàng có sức quyến rũ gì, để cho nam tử ái mộ nàng như vậy?

“Có thể được thái tử Thủy Nguyệt quốc ưu ái, là phúc khí đã tu luyện ba đời của dân nữ.”

“Người cảm thấy người có tư cách gì mà được hoàng thượng yêu mến?” Một nữ nhân đã bị phu quân ruồng bỏ còn có tư cách gì mà được hoàng thượng yêu mến, hơn nữa còn là nữ nhân mà Kỳ không cần, sao hoàng thượng lại thích nàng?

Thì ra là vì Long Khải Diêm, vậy nàng ta cứ yên tâm đi: “Nương nương nói rất đúng, dân nữ không có tư cách để được hoàng thượng yêu mến, hiện tại không có, tương lai cũng không có.” Không phải nàng không có, mà là nàng không nghĩ muốn có.

Tuyết Diên sững sốt, nàng ta còn tưởng rằng nữ tử này sẽ giống những nữ nhân kia của hắn, nhưng mà nàng ta không nghĩ tới, nữ nhân này sẽ nói như vậy.

Theo dáng vẻ và giọng điệu của nàng, nàng không có một chút hứng thú nào đối với hoàng thượng, hay đó chỉ là cái cớ để lừa gạt nàng ta? Sự ưu ái của hoàng thượng là điều mà chúng nữ tử hâm mộ không kịp, sao nàng có thể dễ dàng buông tha như vậy?

“Mặc kệ lời này của người là thật hay giả, bản cung tạm thời tin tưởng người. Nếu không, bản cung nhất định sẽ cho người biết kết cục của việc dám lừa gạt bản cung.” Tuyết Diên lạnh lùng nói rồi xoay người rời đi.

Thiên Thiên nhìn Tuyết Diên rời đi, khóe miệng hơi hơi cong lên. Uy hiếp nàng, nàng nhớ kỹ. Tất cả các khoản nợ ngày hôm nay nàng đều ghi lên đầu Long Khải Diêm, nàng sẽ từ từ trả lại toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nguy hiểm

“Tiện tì người giống hệt tiểu thư nhà người, đều là tiện nhân thân phận hèn mọn.” Thượng Quan Diễm Nhi ghét bỏ nhìn thoáng qua Tinh Nhi đang quỳ ở một bên.

“Bẩm nương nương, tiểu thư nhà ta bây giờ chính là khách quý của hoàng thượng, còn có, tiểu thư của ta cho tới bây giờ cũng không phải là tiện nhân thân phận hèn mọn trong miệng người, thỉnh nương nương không nên tiếp tục vũ nhục tiểu thư nhà ta.” Tinh Nhi không sợ hãi, mà là đúng lý hợp tình nói.

“Ồ trước mặt bản cung mà dám tự xưng ta, bản cung thấy có lẽ người đã quên thân phận của mình rồi, người đâu, giáo huấn kẻ tiện nhân này cho bản cung.” Thượng Quan Diễm Nhi lạnh lùng nói.

Chỉ một lát sau đã nghe được tiếng tát.

Thiên Thiên mới vừa trở lại Vĩnh Hòa uyển đã nhìn thấy cảnh như vậy.

Tinh Nhi bị hai cung nữ khóa mạnh ép quỳ trên mặt đất, còn có một cung nữ đang không ngừng tát Tinh Nhi, Hồng Hoàng và Lam Lục thì run rẩy quỳ rạp, không dám ngăn đầu, Thượng Quan Diễm Nhi thì cợt nhả cười nhìn hình ảnh đấy.

Nhất thời, một ngọn lửa giận từ đáy lòng nàng bùng lên, vốn tưởng rằng sau trận hù dọa lần trước nữ nhân này sẽ biết thu liễm một chút, vậy mà lần này còn dám đánh người của nàng trên địa bàn của nàng.

“Đức Phi làm như vậy có phải là quá phận rồi không?”

Giọng nói lạnh như băng vang lên sau lưng Thượng Quan Diễm Nhi.

Cả người Thượng Quan Diễm Nhi cứng đờ, lúc nhìn thấy bóng dáng Thiên Thiên thì đáy mắt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi nhưng là rất nhanh đã bị ả mạnh

mẽ áp chế, bình tĩnh nói: “Nô tài phạm sai lầm, chẳng qua bản cung chỉ đang giáo huấn mà thôi, tại sao lại là quá phận? Việc bản cung làm là lẽ đương nhiên.”

“Không sai, nương nương nói quả là không sai, nương nương muốn giáo huấn nô tài, đây là lẽ đương nhiên, nhưng vấn đề ở chỗ nàng ấy không phải nô tài trong cung, hơn nữa thân là khách của hoàng thượng, đâu phải là nô tài, nương nương người nói, ta có nói sai không?” Về mặt Thiên Thiên sắc bén nhìn nữ nhân không biết trời cao đất rộng trước mặt, lạnh nhạt nói.

“Người... Khách của hoàng thượng chỉ có mình người, mà nó chẳng qua chỉ là một kẻ tiện tì thôi, bản cung đương nhiên là có quyền giáo huấn nó.” Thượng Quan Diễm Nhi chỉ vào Tinh Nhi nói.

“Nương nương nói đúng, nhưng là khách của hoàng thượng không chỉ có một mình ta, nàng ấy cũng là một người trong đó.”

“Nói hươu nói vượn, người cho là bản cung sẽ không biết, nó chẳng qua chỉ là tiện tì bên cạnh người, sao có thể là khách của hoàng thượng được?”

“Nương nương cũng vừa mới nói, nàng ấy là người của ta, mà ta là khách của hoàng thượng, đương nhiên mà nói, nàng ấy cũng là khách của hoàng thượng. Nếu như nương nương muốn giáo huấn hạ nhân, trong cung có rất nhiều người chờ nương nương tới giáo huấn, nhưng trong số đó không bao gồm nàng ấy.” Thượng Quan Thiên Thiên lạnh lùng nói.

Lời nói vừa mới rót ra, chỉ nghe thấy tiếng bốp bốp bốp, cung nữ vừa mới đánh Tinh Nhi bùm má, không dám nói gì, lẳng lặng trở lại sau lưng Thượng Quan Diễm Nhi.

“Ta cảnh cáo người một lần nữa, nếu như người còn dám giở trò, lần sau mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như thế này đâu.” Thiên Thiên khề thì thầm bên tai Thượng Quan Diễm Nhi.

Sau đó có tiếng lục cục, đó là tiếng xương cốt tách rời.

“A...” Thượng Quan Diễm Nhi thảm thiết hét lên.

Thì ra là Thiên Thiên cường ngạnh kéo cánh tay của Thượng Quan Diễm Nhi xuống dưới, kéo rời cả khớp xương trên cánh tay rồi.

Cung nữ thái giám đứng một bên sớm bị dọa hổng, hai mắt bất khả tư nghị nhìn Thượng Quan Diễm Nhi đang kêu thảm thiết.

“Người...”

“Ta nói cho người biết, nếu còn lần sau thì người hãy tự tìm người giúp mình chôn cất.” Lại dùng lực một cái, các khớp xương đã bị tách rời lại hoàn hảo vô khuyết như cũ.

Thượng Quan Diễm Nhi xoa cánh tay của mình, hai mắt tràn đầy phần nộ nói: “Thượng Quan Thiên Thiên, đừng tưởng rằng bản cung sẽ sợ người, dù nói thế nào, hiện tại bản cung cũng là phi tử của hoàng thượng, người lại dám đối xử với bản cung như vậy, bản cung muốn người bầm thây vạn đoạn.”

Tuy nhiên Thiên Thiên hoàn toàn không để ý đến Thượng Quan Diễm Nhi, tiến tới nâng Tinh Nhi dậy, cẩn thận kiểm tra thương tích trên mặt nàng ta, hành động ấy khiến Thượng Quan Diễm Nhi thật sự tức điên.

“Người tới, đưa nữ nhân này...” Thượng Quan Diễm Nhi còn chưa nói xong đã vội vã nuốt ngược những lời chưa kịp nói khỏi miệng vào bụng, hai chân không tự giác lui về sau, vẻ mặt sợ hãi.

Các cung nữ khác cũng sợ hãi lùi về sau.

“A Hắc, A Hoàng, ngoan, mau dừng lại nào.”

Thì ra là A Hắc và A Hoàng từ trong viện lao ra, chắc là chúng nó ngửi được mùi của Thiên Thiên, mà nguyên nhân của việc Thượng Quan Diễm Nhi sợ hãi dừng lại phải là bởi vì chúng nó, bởi vì ả còn nhớ rõ lần trước mình bị cắn.

“Sao chúng nó lại ở trong cung?” Thượng Quan Diễm Nhi cực kì sợ hãi

nói.

“Muốn biết đáp án, vậy ngươi phải đi hỏi hoàng thượng mới đúng.”

A Hắc và A Hoàng nhìn chăm chăm Thượng Quan Diễm Nhi, lộ ra răng nanh trắng hếu, muốn tiến lên.

“Ngươi... A...” Thượng Quan Diễm Nhi chật vật chạy trốn.

“Hong Hoàng, Lam Lục, các ngươi mau đi chuẩn bị một ít băng.”

“Dạ.”

“Tiểu thư, vết thương nhỏ này không ảnh hưởng gì tới Tinh Nhi đâu, nhưng hôm nay tiểu thư vì Tinh Nhi mà đối xử với Đức Phi như vậy, nếu như hoàng thượng thật sự muốn truy cứu, chỉ sợ tiểu thư sẽ bất lợi. Hu hu hu, Tinh Nhi lại khiến tiểu thư gặp phiền toái rồi.” Tinh Nhi lo lắng nói.

“Đi thôi, bây giờ phải làm tan dầu tay trên mặt em đã, những chuyện khác để sau rồi nói!” Cho dù Thượng Quan Diễm Nhi tố cáo với Long Khải Diêm, lấy tình hình trước mắt, chưa chắc Long Khải Diêm sẽ để ý tới Thượng Quan Diễm Nhi.

Nhưng sau hội giao lưu, chính nàng cũng không biết, dù hẳn muốn truy cứu, nàng cũng sẽ có biện pháp thu phục.

Hôm nay Thượng Quan Diễm Nhi quả thật quyến rũ hơn trước kia, trên người còn tỏa ra một loại mùi thơm, xem ra nàng ta đã ăn Lượng Liễu lần thứ hai rồi. Nàng ta đã cách vực chết không xa, nàng cũng không thừa lòng tốt đi giải độc giúp, người như nàng ta nếu cứ vậy mà chết có phải là quá có lỗi với nàng không.

Trong mắt Thiên Thiên lóe lên vẻ giảo hoạt, khóe miệng hơi hơi cong lên.

“Đúng rồi, Tinh Nhi, tại sao nữ nhân kia lại đánh em?”

“Tiểu thư ra khỏi Vĩnh Hòa uyển không bao lâu, nàng ta đã tới rồi, nói có

việc muốn tìm tiểu thư. Tinh Nhi cũng nói, tiểu thư đi diện thánh, thế nhưng Đức Phi không tin, nói Tinh Nhi lừa gạt nàng, nhất định phải đi vào, Tinh Nhi không cho, Đức Phi mới...”

“Ừ, ta biết rõ, nàng ta là tới tìm ta.” Xem ra nàng không thể tiếp tục dễ dàng buông tha nàng ta, đáy mắt Thiên Thiên hiện lên vẻ ngoan độc.

Vào đêm khuya, trong phòng có mùi hương Y Lan nhàn nhạt. Vì không bị con muỗi nào quấy rầy, lại thêm hai ngày không ngủ thoải mái, Thiên Thiên nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Một bóng đen đột nhiên xông vào trong phòng, thân thể vô cùng nhẹ nhàng, khi hắn nhìn thấy Thiên Thiên đang ngủ say trên giường, khóe miệng hơi cong lên, duỗi tay điểm huyệt ngủ, Thiên Thiên an ổn ngủ say.

Khuôn mặt nam tử đầy ý cười, hai tay từ từ cởi bỏ quần áo của nữ tử, ngày mai tỉnh lại, nàng đã thuộc về mình, mà Thiên Thiên đang ngủ say hoàn toàn không biết mình sắp...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Yến hội (1)

Nam tử linh hoạt nói vạt áo Thiên Thiên, ngay khi vạt áo sắp bị cởi hẳn, nam tử cảm nhận được hai ánh mắt hung ác, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra...

Sao hẳn có thể quên bên người nàng còn có hai con chó săn hung ác này, vừa rồi khi mình tiến vào tại sao lại không cảm nhận được sự tồn tại của chúng? Còn đang hoang mang, A Hắc nhanh chóng nhào lên phía trước, mở miệng bày ra răng nanh sáng ngời.

Nếu không phải tốc độ né tránh của nam tử rất nhanh, trong miệng A Hắc không là cổ tay áo của hắn nữa mà là thịt trên tay hắn.

Nam tử đen mặt nhìn thoáng qua A Hắc và A Hoàng, lắc mình một cái biến mất.

Rồi sau đó, A Hoàng nhảy lên giường nằm sắp xuống bên cạnh bảo vệ cho chủ nhân.

Sau khi bóng dáng kia biến mất không lâu, một bóng dáng khác lại xuất hiện trong phòng, A Hắc và A Hoàng ngẩng đầu nhìn người tới, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ngoan ngoãn nằm úp sấp.

Bóng dáng ấy đúng là quản gia của Thiên Thiên, người mà A Hắc và A Hoàng quen thuộc, Mặc.

Mặc đi đến bên cạnh A Hắc nhặt mảnh vải trên mặt đất lên, trong con ngươi thâm trầm khẽ gợn sóng.

Thật ra từ khi Thiên Thiên tiến cung, Mặc vẫn luôn núp trong bóng tối để bảo hộ, chưa từng hiện thân, mà Thiên Thiên cũng không biết, vì thế Mặc không có đánh thức Thiên Thiên mà là để cho nàng tiếp tục nghỉ ngơi.

Thiên Thiên ngủ giấc này mãi đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại.

“Mặc?” Thiên Thiên vừa mở mắt đã thấy có người ngồi trên ghế.

“Chủ tử.”

“Mặc, sao ngươi lại xuất hiện trong phòng ta? Có việc gì cần tìm ta sao?” Mặc dù là người hiện đại nhưng vừa sáng sớm tỉnh dậy lại phát hiện có nam nhân xuất hiện trong phòng mình, nàng vẫn cảm thấy không ổn.

“Dạ.” Sau đó Mặc kể lại từng chuyện đã xảy ra tối qua.

Phản ứng đầu tiên của Thiên Thiên là cúi đầu xuống nhìn quần áo của mình, phát hiện là hoàn hảo vô khuyết, chắc là Mặc đã giúp nàng buộc lại vạt áo.

“Vậy ngươi có phát hiện nam tử kia là ai không?” Tiếng nói của Thiên Thiên có vẻ rét lạnh.

Mặc đưa mảnh vải A Hắc đã xé được tối qua cho Thiên Thiên, Thiên Thiên cẩn thận nghiên cứu, vải dệt này nhìn có phần quen mắt, giống như từng gặp qua ở nơi nào, nhưng là nhất thời lại nghĩ không ra.

“Chủ tử có thể đoán được nam này tử là ai.”

Từ lần trước sau khi xảy ra chuyện thích khách, xung quanh Vĩnh Hòa uyển liền có thêm rất nhiều thị vệ tuần tra, mà trong bóng tối lại có cao thủ âm thầm bảo hộ. Có thể lặng yên không phát ra hơi thở đi vào phòng nàng như vậy, chỉ có một người.

“Long Khải Diêm?” Thiên Thiên lạnh lùng nói, không thể tưởng được Long Khải Diêm cũng sẽ dùng ám chiêu, muốn dùng chiêu này, nhưng hắn làm như vậy là có mục đích gì? Muốn có được nàng hay là... Nhưng có được nàng thì cũng đâu có chỗ nào tốt, chỉ là ham muốn chinh phục nổi lên sao?

Trách không được nàng lại cảm thấy vải dệt này có phần quen mắt, thì ra đây là quần áo hắn mặc lần trước khi gặp trong khoang thuyền.

“Tối hôm qua có một người đột nhiên xâm nhập vào phòng chủ tử, nhưng ngoài ra ta còn phát hiện ám vệ quanh sân của chủ tử không có bất cứ hành

động gì, ta chỉ có thể truyền âm cho A Hắc và A Hoàng, để chúng nó bảo hộ tiêu thư. Rồi sau đó người kia vội vàng rời đi, mà ám vệ ở chỗ tối cũng vô cùng luống cuống, ta nhân cơ hội tiến vào xem xét cụ thể tình hình.” Thì ra tối hôm qua A Hắc và A Hoàng đột nhiên tấn công Long Khải Diêm là vì Mặc.

“Mặc, giúp ta làm một việc.” Đáy mắt Thiên Thiên loé lên vẻ độc ác, Long Khải Diêm, có một số việc người cũng đừng trách ta.

Một ngày sau.

Hôm nay đó là hội giao lưu ba năm một lần của tam quốc.

Hội giao lưu của tam quốc, tên cũng là nghĩa, chính là hội trao đổi văn hóa giữa ba nước Tây Lũng, Thủy Nguyệt và Thương Lang.

Ban ngày, bọn họ sẽ trao đổi bàn bạc trên triều đình, nhưng những thứ này cũng chỉ là nói miệng, đến yến hội buổi tối mới thực sự là bắt đầu.

Đây cũng là lý do vì sao mỗi lần Tây Lũng quốc đều để cho Hoa tiên tử tới tham gia hội trao đổi.

Hoàng hôn bắt đầu từ từ buông xuống, mỗi người đều đã chuẩn bị cho buổi yến hội tối nay.

Vĩnh Hòa uyển

Trong gương, một nữ tử mặc trên người váy dài thêu trăm hoa rực rỡ, trên mặt lụa mỏng dùng sợi kim tuyến màu vàng thêu hoa văn đám mây, quạt lông điểm xuyên những viên ngọc tích thạch và hồ phách hình tròn rất nhỏ, tua ngọc lấp lánh như những vì sao, rực rỡ như sông chảy, làm lộ ra quý khí hoàng gia.

Trên cánh tay khoác một dải lụa mỏng Yên La màu tím dài khoảng một trượng, dùng vòng vàng khảm ngọc để cố định. Y phục màu vàng óng nhìn từ xa tựa tiên nữ, dùng Tường Kim Hương Thảo để nhuộm màu, chất màu tươi đẹp, tính chất mềm nhẹ, ánh sáng điểm lệ như màu hoa, hơn nữa còn

tản mát ra mùi thơm hoa và cây cỏ.

Hai mắt long lanh như nước, lại thấp thoáng vẻ lạnh lùng, còn thêm cả cung trang ung dung quý khí, tất cả đều tôn lên vẻ cao quý thanh lịch của nàng.

“Tiểu thư, hôm nay người đẹp quá!” Tinh Nhi không khỏi thán phục.

“Tinh Nhi, nghe ý tứ của em, thì ra tiểu thư nhà em chỉ có hôm nay đẹp mà thôi!” Đôi khi nàng rất muốn trêu chọc nha đầu đơn thuần này.

“Không không, lúc nào tiểu thư cũng đẹp, chẳng qua hôm nay tiểu thư nhìn qua thật sự đẹp quá, đẹp quá.”

“Tiểu thư, Tiểu Lý Tử ở ngoài cửa cầu kiến.” Ngoài cửa vang lên tiếng của Hồng Hoàng.

Sau đó, Thiên Thiên đi ra cửa phòng, lại nghe được tiếng hút khí.

“Tiểu thư, người thật đẹp.” Hồng Hoàng khen từ tận đáy lòng.

“Ừ, cảm ơn!” Cho dù tính cách có như thế nào thì nữ nhân đều sẽ thích nghe nói như vậy, đáy mắt Thiên Thiên hiện lên ý cười.

Bọn họ nghe thấy câu cảm ơn đều sửng sốt một hồi, chủ tử vậy mà lại nói cảm ơn giống nô tỳ các nàng, nhưng các nàng chỉ dám cảm thán trong nội tâm.

“Thượng Quan tiểu thư, hoàng thượng lệnh cho nô tài tới dẫn đường, để tránh cho tiểu thư lạc đường.” Tiểu Lý Tử cung kính nói.

Dẫn đường? Sợ nàng lạc đường? Đây là Long Khải Diêm đang cho người giám sát nàng mới đúng! Để tránh cho việc nàng bỏ trốn, không phải hẳn rất tự tin à? Vì sao hiện tại lại phái người tới?

“Được, đi thôi!”

Rất nhanh, các nàng đã đến nơi tổ chức yến hội.

Thiên Thiên vừa mới chuẩn bị bước vào bên trong yến hội, phía sau đã truyền tới giọng nói cao ngạo của Thượng Quan Diễm Nhi.

“Bản cung còn tưởng rằng là ai ăn mặc xinh đẹp đến như vậy, thì ra là người! Người cũng đừng có quên, nơi này đúng là yến hội giao lưu của tam quốc, một kẻ không biết gì như người cũng dám xuất hiện tại đây, chẳng lẽ người không sợ sẽ làm mất mặt Tây Lũng quốc sao? Hoàng thượng thật sự là đã bị mê hoặc tới choáng váng rồi, việc lần này cũng có thể lấy ra đùa.”

Thiên Thiên không nói, chỉ là khẽ mỉm cười, dáng vẻ vô cùng thanh lịch.

“Hừ.” Thượng Quan Diễm Nhi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tiến vào bên trong nơi tổ chức yến hội, lúc nhìn thấy Thượng Quan Thiên Thiên mặc cung trang, nàng ta ghen tị muốn chết, theo nàng ta biết, bộ quần áo kia chính là do hoàng thượng cố ý sai người làm ra, chỉ là không thể ngờ được lại là làm cho nữ nhân kia.

“Tiểu thư, sao nàng ta có thể nói tiểu thư như vậy?” Tinh Nhi rất bất mãn nói.

“Tinh Nhi, sinh khí đối với loại người như vậy chỉ tổ phá hoại tâm tình của bản thân thôi.” Thiên Thiên khẽ cười nói, nhưng đáy mắt lại hiện lên vẻ rét lạnh.

Đêm nay nàng sẽ để cho nữ nhân kia biết, lời cảnh cáo của nàng lần trước không phải lời nói suông ngoài miệng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Yến hội (2)

Sau khi Thiên Thiên tiến vào yến hội, rất nhanh liền trở thành tâm điểm của mọi người.

“Nữ tử này, chưa từng thấy qua bao giờ, nàng là vị phi tần nào của Hoàng thượng?” Một ít quan viên trong yến hội bắt đầu thì thầm với nhau.

“Nàng đẹp quá!”

“Các người xem, cung trang trên người nàng có giá trị thiên kim, xem ra nàng rất được Hoàng thượng sủng ái.”

...

Thiên Thiên nghe những người này nói nhỏ, mày hơi nhú lại, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười thản nhiên, càng làm cho nàng đẹp thêm vài phần.

“Này, mỹ nữ, chúng ta lại gặp lại, đêm nay nàng là người đẹp nhất trong yến hội này.” Quý Thuần Hoàn vừa cười vừa đi đến gần Thiên Thiên.

“Cảm ơn.”

“Trong khoảng thời gian này, ta nhớ nàng muốn chết, cho dù là ngày hay là đêm, không lúc nào không nghĩ đến nàng, tuy rằng chúng ta không có nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm, nhưng trong lòng của ta đều là hình bóng xinh đẹp của nàng.” Quý Thuần Hoàn dịu dàng nói, mà trong lúc nói chuyện còn cầm lấy bàn tay mềm mại kia đặt lên ngực của mình, để nàng cảm nhận được tiếng tim đập của mình.

“Ha ha, có thể được Quý thái tử ưu ái, là phúc ba đời của dân nữ.” Thiên Thiên khẽ nói, đồng thời rút hai tay của mình về, rồi sau đó tiếp tục nói: “Nhịp tim của Quý thái tử thật bình thường, không có gì khác, xem ra cả thể xác và tinh thần của Thái tử đều khỏe mạnh.”

Khỏe miệng Quý Thuần Hoàn không khỏi run rẩy, là mình biểu đạt chưa rõ hay là nữ tử này không hiểu phong tình.

“Tiểu thư, Tình nhi vừa mới thấy dáng vẻ này của Quý thái tử, rõ ràng là bị tiểu thư làm cho tức giận.” Tình nhi khẽ nói ở sau lưng Thiên Thiên.

“Tức giận?”

“Vâng! Thái tử thâm tình biểu đạt tình yêu với Tiểu thư, nhưng Tiểu thư lại không hiểu phong tình nói đến chuyện khác, Tình nhi đoán khẳng định là Thái tử bị lời nói của Tiểu thư làm cho tức giận đến nội thương.”

Tức chết không đền mạng, nàng liền tiết kiệm sức rồi. Nhưng lời này Thiên Thiên không có nói ra, chỉ cười cho qua.

Đột nhiên cảm nhận được vài ánh mắt chú ý, có hai người trong số đó nàng biết rõ là ai, nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn lại, thì không thấy gì, nhưng, lại phát hiện ánh mắt của Lương phi luôn luôn nhìn về phía Hiên Viên Hạo.

Chẳng lẽ Lương phi này... Không thể nào!

Mà Tuyết phi bên cạnh Lương phi, tiếp đó còn có Thượng Quan Diễm Nhi, nhưng vì sao Long Khải Diễm lại an bài mình ngồi trước Lương phi, hàng phía trước, cũng là vị trí gần Long Khải Diễm nhất, có ý gì?

Mà từ khi Thiên Thiên bắt đầu đi vào bên trong yến hội, tầm mắt của Tuyết Diễm luôn luôn dừng ở trên người nàng.

Nhìn nàng giống như tiên tử xinh đẹp đứng ở trong yến hội, bên cạnh còn có Tiểu Lý Tử – thái giám thân cận nhất của Hoàng đế, còn có vị trí ngồi của nàng, ý tứ của Hoàng thượng quá rõ ràng, hẳn muốn mọi người biết, nữ tử này sẽ trở thành người đứng đầu hậu cung, là Hoàng hậu của hắn.

Không thể, nàng yêu lâu như vậy, thật vất vả mới khiến Hoàng thượng yêu, nàng không thể nhường cho bất kỳ kẻ nào cướp đi phần yêu thương nào, đày mắt Tuyết Diễm thoáng hiện lên một chút băng lãnh.

“Kỳ, thì ra nàng xinh đẹp kinh người như vậy, khác hẳn hoàn toàn so với nàng của trước kia.” Hai mắt Hiên Viên Hạo chói sáng nói.

Long Khải Kỳ không nói, chỉ tiếp tục uống rượu ngon.

“Bắt đầu thịnh yến!” Long Khải Diêm sau khi thu hồi tầm mắt liền giơ ly rượu trong tay lên cao cười nói.

Vừa dứt lời, âm nhạc vang lên, phần đông vũ cơ từ trên cao giáng xuống vũ đài, nhẹ nhàng nhảy múa.

“Tiểu thư, nam tử ngày ấy xuất hiện, ngồi ở kia là Ngao hoàng tử Thương Lang quốc, hẳn thật đúng là đẹp mắt, rất xứng đôi với Tiểu thư, nhưng nữ tử bên cạnh hẳn là ai?” Tinh nhi khẽ nói.

Thiên Thiên nhìn theo tầm mắt của Tinh nhi, thật là nam tử đẹp mắt, cổ đại này thật sự là một nơi thừa thãi mỹ nam mỹ nữ, nữ tử bên người hẳn cũng là một mỹ nữ, dịu dàng ôn nhu, một cái nhìn mà một nụ cười cũng đều ôn nhu như vậy, làm cho người ta sinh ra một cảm giác rất thoải mái.

“Cho nên, lần sau trước khi ghép duyên ương người nhớ tra rõ ràng.”

“Thật là đáng tiếc, vất vả lắm mới có một nam tử xứng đôi với tiểu thư, vậy mà lại có thể thiếp rồi.” Tinh nhi cảm thấy đáng tiếc nói.

Rất nhanh, vũ cơ trên đài đã biểu diễn xong.

“Bệ hạ, Bản thái tử nghe nói Lương quý phi của quý quốc nhảy rất đẹp, thân hình vẹn toàn, không ai có thể sánh được, không biết đồn đại là thật hay giả?” Quý Thuần Hoàn đứng dậy cười quý dị nói.

“Là thật hay giả, Thái tử thưởng thức qua là biết.” Long Khải Diêm cười nói.

Lúc này, Lương phi đứng dậy tao nhã đi đến trên đài.

Hôm nay Lương phi mặc cung trang màu hồng phấn, góc váy thêu bướm

bướm giương cánh muốn bay màu xanh nhạt, bên ngoài khoác một tấm lụa mỏng màu trắng. Gió thổi bay bay, lại có một cảm giác giống như cơn gió.

Gật đầu với nhạc sư, nhạc vang lên, thân thể nàng cũng theo tiếng nhạc nhẹ nhàng múa, sắc lụa trắng thuần nhẹ nhàng đưa theo khúc nhạc, mà vô số bướm bướm ở góc váy cũng giống như bạn nhảy cùng, uyển chuyển như rồng bay, bay như chim, nhạc như dòng chảy, vũ đạo giống như ở khe núi, lại múa nhẹ nhàng như bướm bướm, như là một tiên tử.

Theo sau, làn điệu lên cao, mà Lương phi theo nhạc nhảy lên, cong người về phía sau, trong không trung vẽ ra đường cong hoàn mỹ, gắt gao nhéo vào trong lòng mỗi người, rồi sau đó như một cánh hoa hồng nhạt bay xuống, hơn nữa vô số bướm bướm làm bạn nhảy, giống như hoa tiên tử đang nhảy múa giữa bụi hoa.

Lúc khúc nhạc gần kết thúc, chỉ thấy Lương phi kiễng chân lên xoay tròn, thẳng đến khi khúc nhạc kết thúc, nàng mới dừng xoay tròn thân mình lại.

“Bốp bốp bốp” tiếng vỗ tay chợt vang lên, trên mặt mọi người đều mang theo ý cười kinh ngạc và lời khen ngợi.

“Ái phi, đây là bất ngờ nàng dành cho trẫm sao?” Long Khải Diêm cười hỏi.

“Hi vọng Hoàng thượng thích.”

“Thích, trẫm đương nhiên thích, xem ra kỹ thuật múa của ái phi tiến bộ không ít.”

Lương phi khẽ mỉm cười, khi nàng trở lại chỗ ngồi, liền dùng ánh mắt nhìn người nọ một chút, phát hiện ra người nọ cũng đang nhìn về phía mình, trong lòng không khỏi nháy nhót.

“Vũ chuyển hồi hồng tỵ, ca sầu liễm thúy điền. Mãn đường khai chiếu diệu, phân tọa nghiêm thiên quyên.” Ngao Thiên Tường khen ngợi nói.

“Xem ra, không ai có thể múa đẹp như Lương phi.” Quý Thuần Hoàn cảm

thán nói.

Nghe ý của hần, giống như tất cả đều tán thưởng kỹ thuật múa của Lương phi, nói các khác, có phải bọn họ nhận thua rồi không?

“Nhưng mà...”

Quý Thái tử đột nhiên mở miệng khiến Lương phi đang vui mừng ngừng cười.

“Quý thái tử có chuyện cứ nói đừng ngại.” Trên mặt Long Khảm Diêm treo một nụ cười thản nhiên.

Đồng thời cùng lúc đó Quý thái tử cũng hấp dẫn sự chú ý của Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Yến tiệc (3)

“Có điều bản thái tử đã từng nghe nói đến kỹ thuật múa của Tuyết phi nương nương quý quốc không chỉ thướt tha mềm mại, xinh đẹp mà còn có khả năng hấp dẫn trăm loài chim và bướm bướm, hơn nữa ta còn nghe nói năm đó nhờ vậy mà nương nương mới đoạt được danh hiệu Hoa tiên tử, không biết nếu so sánh kỹ thuật múa của Tuyết phi nương nương và Lương phi nương nương thì ai sẽ cao hơn một bậc đây?” Quý Thuần Hoàn cười nói.

Hắn vừa dứt lời thì quan viên không ít phía dưới bắt đầu châu đầu ghé tai thì thầm còn Lương phi thì đầu tiên là liếc nhìn Hiên Viên Hạo sau đó nàng ta phát hiện hình như tầm mắt Hiên Viên Hạo đang dừng ở trên người Tuyết phi nên hai mắt đang trừng Tuyết phi càng thêm hung ác, nàng ta cũng đã từng nghe nói đến điều này nhưng vẫn chưa tận mắt thấy được.

Còn Thiên Thiên thì lại ngồi yên tĩnh ở một bên giống như đang xem cuộc vui, đối với nàng mà nói thì ai thắng ai thua cũng không liên quan đến nàng, nàng cứ tưởng Quý thái tử sẽ đẩy Lương phi ra, ai ngờ hóa ra hắn muốn các nàng ta đấu nhau.

“Bản quận chúa cũng đã từng nghe nói đến chuyện này nhưng lại chưa từng được thấy, không biết Tuyết phi nương nương có nguyện ý múa một khúc hay không?” Mỹ nữ dịu dàng bên cạnh Ngao Thiên Tường nhỏ giọng nói.

Giọng nói của nàng ta rất động lòng người, dịu dàng lại ôn nhu làm cho trong lòng người nghe cực kỳ thoải mái.

“A, tiểu thư, thì ra nữ nhân kia không phải là thê thiếp của Ngao hoàng tử mà là quận chúa nước Thương Lang, như vậy chứng tỏ bọn họ không có bất cứ quan hệ thân mật, Ngao hoàng tử vẫn xứng đôi với tiểu thư hơn.” Tinh Nhi cúi người, nhỏ giọng cười nói bên tai Thiên Thiên.

Thiên Thiên không nói gì mà chỉ cười gượng, tại sao nha đầu này vẫn còn nhớ kỹ chuyện đó vậy: “Tinh Nhi, muội cứ muốn gả tiểu thư của muội ra

ngoài vậy sao?”

“Tiểu thư, người không thể chê Tinh Nhi phiền toái được, việc này liên quan đến chuyện cả đời của tiểu thư đấy, đương nhiên Tinh Nhi phải khẩn trương rồi, hơn nữa Tinh Nhi đã đồng ý với phu nhân phải chăm sóc tiểu thư thật tốt, tất nhiên trong đó bao gồm đại sự cả đời của tiểu thư.” Tinh Nhi nói một cách nghiêm túc.

Cho dù hai người có nói nhỏ hơn nữa thì Long Khải Diêm đang ngồi bên cạnh vẫn nghe được, đáy mắt Long Khải Diêm thoáng qua vẻ tức giận, ánh mắt không khỏi liếc về phía Ngao Thiên Tường cách đó không xa.

Đêm đó hấn thất bại nhưng hấn sẽ không từ bỏ.

“Nếu đã như vậy thì Tuyết phi, nàng nên vì mọi người mà múa một khúc đi!” Giọng nói của Long Khải Diêm mang theo vài phần ý cười.

Tuyết Diên đứng dậy, hơi cúi người với Long Khải Diêm sau đó nhìn về phía Quý Thuần Hoàn: “Kỹ thuật múa của bốn cung cũng không có thần kỳ như trong lời đồn đâu, hy vọng thái tử không thất vọng.”

Quý Thuần Hoàn mỉm cười không nói gì, đương nhiên là hấn hiểu rất rõ kỹ thuật múa của nàng.

Hôm nay Tuyết Diên mặc cung trang màu tuyết trắng, vừa thanh nhã lại nhiều hơn mấy phần khí chất xuất trần, làn váy rộng rãi uốn lượn sau lưng, ưu nhã mà cao quý, tóc đen như mực được búi thành kiểu Phi Tiên đơn giản lại được tô điểm bởi vài viên trân châu đầy đặn mượt mà nằm tản ra xung quanh khiến cho mái tóc càng bông bênh giống như mây đen, càng sáng mềm trơn bóng, đôi mắt mắt đẹp của nàng ta cực kì rực rỡ, môi đỏ mọng mỉm cười yếu ớt.

Nhìn qua thì mặc dù trang phục của nàng ta không lộng lẫy xa hoa nhưng lại hơn ở khí chất thanh nhã, xuất trần giống như tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian.

Tuyết Diên gật đầu với đội nhạc sau đó một khúc tiêu rung động lòng người

vang lên, đột nhiên làn váy dài của nàng ta tung bay, dáng người uyển chuyển nhảy múa theo tiếng tiêu, lập tức mùi hoa thoang thoảng khắp cả bữa tiệc, thấm vào tận đáy lòng khiến người ta cảm thấy như mình đang ở bách hoa viên.

Ở đây trăm hoa đua nở, chim hót líu lo lại có vô số bướm bướm bay lượn vây quanh trăm hoa trong vườn. Một thiếu nữ mặc y phục màu trắng đẹp như thiên tiên đang dịu dàng nhảy múa, thân thể uyển chuyển trong khóm hoa làm cho người ta không thể không chìm đắm vào trong điệu múa uyển chuyển của nàng đến quên cả hô hấp.

Lúc này đột nhiên tiếng tiêu trở nên nhanh hơn, thiếu nữ lấy chân phải làm trụ, ống tay áo bay bay, thân thể mềm mại theo đó xoay tròn càng ngày càng nhanh rồi đột nhiên từ dưới đất bay lên. Tuyết Diên xoay tròn trên không trung, y phục bông bành giống như Lăng Ba tiên tử.

Tiếng tiêu ngừng lại, điệu múa cũng ngừng theo nhưng mọi người vẫn còn im lặng như vẫn còn ở trong bách hoa viên, cũng không biết là ai vỗ tay trước sau đó trên bữa tiệc không ngừng vang lên tiếng vỗ tay.

“Không ngờ kỹ thuật múa của Tuyết phi nương nương có thể đạt tới cảnh giới này, dường như bản quận chúa nghe được tiếng trăm chim líu lo, thấy được vô số bướm bướm bay múa trong bách hoa viên, thật là làm cho bản quận chúa say mê quên về.” Minh Nguyệt quận chúa hơi mỉm cười nói.

“Tôi nay bản thái tử có thể được thưởng thức một vũ khúc như vậy, thật sự là vô cùng vinh hạnh.” Ánh mắt Quý Thuần Hoàn hâm mộ nhìn Long Khải Diêm.

Còn Lương phi thì mặt đen lại, ngồi yên lặng ở một bên.

“Trẫm nghe nói Quý thái tử có đam mê thu thập đàn cổ đồng thời kỹ thuật đàn cũng có thể nói là đã đạt tới trình độ không có đối thủ, vừa khéo gần đây trẫm lại có được một cây đàn cổ rất tốt, không biết Quý thái tử có thể dùng cổ cầm này đàn một khúc để cho mọi người thưởng thức hay không?” Long Khải Diêm cười nói.

Tiếng xôn xao vang lên, hoàng thượng muốn thái tử nước Thủy Nguyệt khải một bản, có thể nghe được Quý thái tử tự mình khải đàn quả thật là may mắn ba đời, càng may mắn hơn nữa là đêm nay mình có thể tham dự được bữa tiệc này.

Rất nhanh một cây đàn cổ đã xuất hiện trước mặt Quý Thuần Hoàn.

“Lôi Minh, không ngờ bệ hạ lại có thể tìm được cây đàn tốt như thế.” Lôi Minh là một trong những danh cầm, cũng là cây đàn tốt hắc đang tìm nhiều năm, không ngờ nó lại ở đây. Trong giọng nói của Quý Thuần Hoàn mang theo vài phần kinh ngạc.

Nhưng mà...

“Đúng là Lôi Minh, nếu như Quý thái tử có thể điều khiển được cây đàn này thì trăm sẽ lập tức tặng Lôi Minh cho thái tử.” Long Khải Diêm nở nụ cười, không ai có thể đoán được ý tứ trong lòng hắn.

Nghe vậy Thiên Thiên lập tức sinh ra một chút hứng thú với cây đàn Lôi Minh này nhưng mà nàng lại càng hứng thú với chuyện Long Khải Diêm muốn Quý Thuần Hoàn đánh đàn hơn. Thái tử một nước, hoàng thượng tương lai nhưng lại đánh đàn cho bách quan nghe, đó sẽ là cảnh tượng như thế nào đây? Nhưng mà hắn sẽ làm sao?

Bách quan cũng đang suy đoán, bọn họ biết Quý thái tử là một người đam mê thu thập đàn cổ, đây lại là đàn Lôi Minh khó có được, chỉ cần là người biết đánh đàn thì ai cũng biết đàn Lôi Minh này không phải là loại đàn mà ai cũng có thể khải được mà phải là chủ nhân được Lôi Minh thừa nhận thì lúc khải đàn mới có thể tạo nên âm thanh trong trẻo đặc biệt, chẳng lẽ Quý thái tử này thật sự sẽ vì Lôi Minh mà khải đàn cho bọn họ nghe trước mặt mọi người sao?

Nhưng nếu từ chối thẳng thừng thì sẽ làm cho tình hữu nghị hai nước xuất hiện khoảng cách, chuyện này...

Quý thái tử nhẹ nhàng vượt ve Lôi Minh, trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn, chẳng qua: “Có lẽ là bản thái tử không có phúc có được Lôi Minh rồi, mấy ngày

trước bản thái tử không cẩn thận bị trật cổ tay, tạm thời không thể đánh đàn được, thật là vô cùng đáng tiếc.”

Quý Thuần Hoàn nói chuyện đồng thời thỉnh thoảng xoa bóp khớp xương ở cổ tay mình.

“Nếu Quý thái tử tạm thời không thể khảy đàn Lôi Minh này được vậy thì không bằng để bản quận chúa thử xem?” Minh Nguyệt quận chúa đứng dậy, cười dịu dàng, nói.

“Minh Nguyệt quận chúa cứ việc thử đi.” Long Khải Diêm cũng không vì Quý Thuần Hoàn từ chối mà bất mãn, gương mặt của hắn chứa đựng nụ cười nhìn Minh Nguyệt quận chúa.

Thật ra hắn đã đoán được Quý Thuần Hoàn sẽ từ chối từ trước rồi, chẳng qua hắn muốn xem thử Quý Thuần Hoàn sẽ dùng lý do gì để từ chối, không ngờ Quý Thuần Hoàn lại từ chối như vậy, trật cổ tay...

“Tử Tình, nhớ kỹ, không nên làm khó mình.” Ngao Thiên Tường nhàn nhạt nói.

“Dạ, Tường ca ca.” Minh Nguyệt quận chúa đáp lại bằng một nụ cười sau đó đi lên đài.

Thiên Thiên cũng không cho rằng Quý Thuần Hoàn sẽ đánh đàn trước mặt mọi người, bây giờ đổi thành công chúa Minh Nguyệt này, trái lại nàng muốn nghe thử nữ nhân dịu dàng này sẽ khảy ra tiếng đàn như thế nào? Vì sao Đàn Lôi Minh này lại nổi danh như vậy?

Long Khải Diêm lại nhìn chăm chăm Thiên Thiên sau đó hơi nhếch môi, đáy mắt hiện lên vẻ giao hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Yến tiệc (4)

Minh Nguyệt quận chúa hơi cúi người, nhẹ nhàng bước lên đài sau đó dịu dàng ngồi xuống.

Đôi tay thon dài, ưu nhã của Minh Nguyệt quận chúa nhẹ nhàng vuốt ve Lôi Minh, trong lòng không khỏi âm thầm than thở, không hổ là Lôi Minh, danh cầm đứng đầu, cây đàn này được làm gỗ Đàn Hương thượng hạng, thân đàn điêu khắc hoa văn rồng phượng, dây đàn căng như tơ nhện, cho dù nàng không thể có được Lôi Minh trong tay nhưng có thể vuốt ve nó thì cũng đã thấy đủ rồi. Chẳng qua...

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử đã chiếm giữ lòng nàng từ lâu, cười uyển chuyển một tiếng sau đó bàn tay hơi nâng lên lộ ra ngón tay ngọc thon dài trắng nõn lướt mặt đàn, âm sắc giống như một đầm nước xanh, đẹp đẽ trong trẻo như một làn gió lạnh thổi trên mặt hồ lúc đêm hè làm cho lòng người cảm thấy thả lỏng, thoải mái.

Vốn là âm thanh tuyệt đẹp, êm tai nhưng đột nhiên mọi người lại rớt rít bịt tai, khuôn mặt nhăn nhúm lại mà Minh Nguyệt quận chúa trên đài cũng cảm nhận được điểm này nhưng tay ngọc mảnh khảnh đã đặt lên trên mặt đàn thì không có cách nào ngừng lại được.

Trán nàng ta toát mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, xem ra nàng ta đã bị Lôi Minh khống chế nên chính nàng ta cũng không còn cách nào để dừng lại được. Gương mặt luôn tươi cười của Quý Thuần Hoàn cũng không khỏi trở nên nghiêm túc.

Đột nhiên có một bóng dáng màu xanh nhạt bay lên đài sau đó tung một chưởng tách Minh Nguyệt quận chúa và Lôi Minh ra rồi bước tới ôm lấy nữ tử đang ngã về phía sau.

“Tường ca ca.” Minh Nguyệt quận chúa mang theo vài phần suy yếu, vài phần mừng rỡ ôm chặt lấy eo nam tử kia.

“Tử Tình, không có bị thương chứ!” Ngao Thiên Tường nhìn nữ tử trong ngực, nhỏ giọng hỏi.

“Tường ca ca, Tử Tình không sao.” Minh Nguyệt quận chúa dịu dàng nói, nàng ta biết Tường ca ca sẽ là người đầu tiên cứu nàng ta.

Ngao Thiên Tường gật đầu một cái.

“Bệ hạ, Minh Nguyệt tự bêu xấu rồi.” Tử Tình đứng thẳng người, dịu dàng nói.

“Không sao, không sao, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi.” Long Khải Diêm mỉm cười nói.

“Tiểu thư, sao Tinh Nhi lại cảm thấy hình như Minh Nguyệt quận chúa này có gì đó là lạ?” Tinh Nhi không rõ hỏi.

Người tử mị đều có thể nhận ra được Minh Nguyệt quận chúa này thích Ngao Thiên Tường hơn nữa nếu quan sát một cách cẩn thận thì cũng sẽ biết Ngao Thiên Tường không có cảm giác gì với nàng ta, Thiên Thiên cười khẽ, lại là một nữ tử si tình.

“Xem ra tới nay Lôi Minh không tìm được chủ nhân rồi.” Long Khải Diêm ngồi trên cao đột nhiên cảm thán.

Long Khải Diêm vừa dứt lời thì Thượng Quan Diễm Nhi cũng đã đứng dậy, nàng ta cười đến cực kỳ xinh đẹp, nói: “Hoàng thượng, nô tỳ cũng muốn được thử Lôi Minh trong truyền thuyết này một lần.”

Từ nhỏ nàng ta đã bắt đầu đánh đàn, nàng ta không tin mình không cách nào khống chế Lôi Minh.

Mọi người lập tức nhớ lại lễ Hoa Xảo năm nay Thượng Quan Diễm Nhi được chọn làm Hoa tiên tử chính là vì kỹ thuật đàn xuất chúng của mình sau đó được hoàng thượng sắc phong làm Đức phi.

“Ái phi cứ việc thử một chút, hy vọng ái phi không làm trầm thất vọng.”

Long Khải Diễm tươi cười làm cho Thượng Quan Diễm Nhi kích động không thôi, tối nay nàng ta nhất định phải lấy được lòng của hoàng thượng.

Chỉ cần nàng ta có thể không chế được Lôi Minh thì nhất định hoàng thượng sẽ rất vui vẻ sau đó tối nay sẽ sủng hạnh nàng ta, như vậy nàng ta có thể bắt được tâm của hoàng thượng, không chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ phụ thân giao cho mà còn có thể làm cho mình tiến lại gần ngôi vị hoàng hậu thêm một bước.

Tối nay Thượng Quan Diễm Nhi mặc áo yếm lụa hà ảnh thêu hoa hồng mỏng như cánh ve ở bên trong, thắt lưng xanh lá mạ, váy hoa Yên La mềm mại, áo khoác lụa mỏng màu trắng uốn lượn kéo dài trên mặt đất, eo như cành liễu nhỏ, bờ vai như điêu khắc, nụ cười duyên dáng, ánh mắt xinh đẹp sáng ngời đầy vẻ quyến rũ.

Thiên Thiên lạnh lùng nhìn nữ tử đang bước lên đài, cho dù đêm nay nàng ta có uống thuốc lần thứ ba hay không thì đêm nay cũng là đêm cuối cùng của nàng ta.

Lúc này Thiên Thiên nhìn xung quanh thì phát hiện tối nay không thấy bóng dáng của Thượng Quan Kiệt Hùng, xem ra hắc núp trong phủ không dám gặp người ta, kiếp này chắc chắn hai chân của hắc đã tàn phế rồi, chẳng lẽ hắc muốn trốn tránh cả đời?

Thượng Quan Diễm Nhi cực kỳ tự tin ngồi xuống, sau đó nâng tay ngọc lên, ngón tay gảy nhẹ dây đàn sau đó dùng hai tay để gảy, âm thanh phát ra êm tai giống như tiếng đàn trời nhưng đáng tiếc tiếng đàn trời này cũng không thể duy trì quá lâu, sau đó tình huống cũng giống như Minh Nguyệt quân chúa lúc nãy, tiếng đàn hoá thành bén nhọn, chói tai...

Dần dần sắc mặt của Thượng Quan Diễm Nhi cực kỳ khó coi, trắng bệch không chút máu nhưng hai tay của nàng ta lại không cách nào rời khỏi dây đàn đồng thời nàng ta cũng không cách nào không chế đôi tay đang gảy lung tung trên dây đàn của mình.

Cuối cùng không biết có phải là do tiếng đàn của Thượng Quan Diễm Nhi thật sự quá khó nghe hay không mà đột nhiên có hai cung nữ chạy lên đài

ôm lấy thân thể và đôi tay của Thượng Quan Diễm Nhi.

“Phụt...” Thượng Quan Diễm Nhi không chịu nổi hơi thở tán loạn trong cơ thể, nàng ta phun ra một búng máu sau đó thân thể cực kỳ suy yếu.

“Ái phi không sao chứ!” Long Khải Diễm hỏi bằng giọng lo lắng nhưng hắn vẫn ngồi ở trên ngôi cao, đáy mắt cũng không có lấy một chút lo lắng nào cả.

“Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, nô tỳ không có gì đáng ngại, thân thể tạm thời có chút suy yếu mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là ổn, chẳng qua nô tỳ đã khiến hoàng thượng thất vọng rồi, xin hoàng thượng thứ tội.” Thượng Quan Diễm Nhi yếu ớt nói, thật ra trong lòng nàng ta có chút thương tâm vì hoàng thượng không phải là người đầu tiên cứu nàng ta.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, hay là ái phi hồi cung nghỉ ngơi trước đi, để thái y chẩn bệnh cho tốt.”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Sao lại như vậy, sao kỹ thuật đàn mà nàng ta kiêu ngạo nhất lại xảy ra chuyện như vậy? Thượng Quan Diễm Nhi đầy bụng nghi vấn, đáng tiếc không ai có thể nói cho nàng ta biết ngoại trừ một người.

Thiên Thiên hơi nhếch môi, trong con ngươi thoáng qua vẻ lạnh lùng, dĩ nhiên nàng biết tại sao Thượng Quan Diễm Nhi lại hộc máu. Đó là vì trong cơ thể của nàng ta có uyên ương tuyến, có thể uyên ương tuyến đã xung khắc với luồng khí trong lúc đánh đàn nên mới như vậy, xem ra Lôi Minh thật sự là thứ không phải người thường có thể không chế được.

“Không biết có ai nguyện ý thử nữa không?” Long Khải Diễm mở miệng hỏi.

Có Minh Nguyệt quận chúa và Thượng Quan Diễm Nhi làm mẫu thì còn ai dám khảy đàn Lôi Minh này nữa? Ai mà không sợ mình bị Lôi Minh làm bị thương?

“Không biết Thượng Quan tiểu thư có nguyện ý thử một lần hay không?”

Cuối cùng Long Khải Diêm cười nhìn Thiên Thiên hỏi.

Thượng Quan tiểu thư ư? Là ai? Mọi người rồi rít nhìn xung quanh, ngoại trừ Đức phi thì trong bữa tiệc này còn có Thượng Quan tiểu thư sao? Là nhị tiểu thư hay tam tiểu thư? Nhưng bọn họ đều không thấy bóng dáng của hai người đó mà!

Thượng Quan Diễm Nhi đang chuẩn bị rời đi nghe vậy thì cả người chấn động, nữ nhân kia đến đàn cũng chưa từng sờ qua thì làm sao có thể khảy đàn được, huống chi đây lại là Lôi Minh? Cho nàng ta đánh đàn không phải là ném thể diện của mình đi sao?

“Bẩm hoàng thượng, tứ muội của nô tỳ không biết gì về đàn cả, thỉnh hoàng thượng chọn người khác thay nàng.” Mặc dù cực kỳ ghét nữ nhân kia nhưng trong tối nay nàng ta cũng không muốn nữ nhân kia làm nàng và Thượng Quan phủ mất hết mặt mũi.

“Thật sao? Thật sự là không biết một chút gì sao?” Long Khải Diêm không hề nhìn về phía Thượng Quan Diễm Nhi mà cười khẽ nhìn thẳng vào Thiên Thiên.

Thiên Thiên hơi đứng dậy, không đáp mà nhỏ giọng hỏi ngược lại: “Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Tứ muội của Đức phi không phải là Thượng Quan Thiên Thiên sao? Xấu nữ trong truyền thuyết ư? Tình tính mềm yếu lại nhát gan? Còn là nữ nhân bị Kỳ vương gia bỏ? Nữ nhân có quý khí của hoàng gia, xinh đẹp như tiên tử trước mắt này chính là nàng ấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Yến tiệc (5)

“Không phải nàng ta không biết gì cả sao? Hơn nữa tướng mạo lại xấu xí, làm thế nào có thể là tiên nữ này được?”

“Đúng vậy! Người còn nhớ rõ trong lễ Hoa Xảo, Hiên Viên tể tướng đã ra câu đối không? Đó là câu đơn giản nhất mà nàng ta cũng không trả lời được huống chi là đánh đàn?”

“Đúng vậy, đúng vậy, cho dù bây giờ nàng ta xinh đẹp nhưng chưa chắc là sẽ biết đánh đàn.”

“Trên dưới kinh thành ai mà không biết Thượng Quan tứ tiểu thư giống như hạ nhân, làm sao có thể biết đến loại tao nhã này được?”

“Để cho nàng ta đánh đàn chẳng phải đồng nghĩa với để cho lỗ tai chúng ta chịu tội sao?”

.....

Bách quan trong bữa tiệc lập tức châu đầu ghé tai bàn luận xôn xao, âm lượng cũng không hề nhỏ, đủ để Thiên Thiên nghe thấy.

Thượng Quan Diễm Nhi cười khẩy, xem ra không cần nàng ta ngăn cản thì cũng sẽ có người ra mặt ngăn cản, nàng ta rất muốn nhìn thấy dáng vẻ tự bêu xấu của nữ nhân này.

Quý Thuần Hoàn nở nụ cười yên lặng ngồi ở một bên còn Ngao Thiên Tường thì vô cùng thâm ý nhìn Thiên Thiên, không ai biết được ý nghĩ trong lòng hẳn cả.

“Thượng Quan tiểu thư, trầm cảm thấy nàng nên thử Lô Minh này một chút.” Long Khải Diêm hơi mỉm cười nói.

Tất cả mọi người đều cho rằng hoàng thượng sẽ không cho Thượng Quan

Thiên Thiên thử, không ngờ hoàng thượng lại nói như vậy.

“Chẳng lẽ hoàng thượng không nghe thấy Đức phi nói dân nữ không biết gì về đàn sao?” Thiên Thiên nhỏ giọng nói ra, âm lượng không lớn nhưng lại làm cho bách quan nghẹn tới cổ họng, không dám thở mạnh.

Nữ nhân này thật là to gan, dám hỏi ngược lại hoàng thượng.

Nụ cười trên mặt Quý Thuần Hoàn càng sâu hơn, nữ tử này thật là thú vị, ở hoàn cảnh như vậy mà còn trấn định như thế hơn nữa khi đối mặt với vua của một nước cũng không có bất kỳ hoảng sợ nào, nữ tử như vậy mới là nữ tử hán muốn tìm.

Long Khải Kỳ lại bắt đầu mơ hồ, nếu như nàng thật sự là người của hoàng thượng vậy thì vì sao lại diễn tuồng này? Chẳng lẽ...

Hiên Viên Hạo bắt đầu sinh ra hứng thú với nữ nhân này, trong mắt hắn, bất kỳ nữ nhân nào cũng chỉ là người thấp hèn, độc ác nhưng tối nay nàng ấy lại cho hắn cảm giác không giống vậy.

“Quả thực trẫm có nghe được nhưng nàng thật sự cho rằng nàng không biết gì cả sao?” Không ngờ bộ váy áo này mặc trên người nàng lại xinh đẹp đến thế, hôm nay nàng lại khiến cho hắn có cảm giác bị chinh phục lần nữa, Long Khải Diêm hơi nhếch môi.

“Quả thực dân nữ không biết một chút gì về đàn cổ cả.”

Vừa dứt lời dưới điện lập tức xôn xao, không ngờ nàng lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, không phải trả lời một cách khéo léo mà là trực tiếp xác nhận nàng chỉ có đáng về mà thôi.

Thượng Quan Diễm Nhi cười, con người của Ngao Thiên Tường lại càng sâu hơn, đáy mắt Lương phi thoáng qua một nụ cười lạnh lùng còn hai mắt Tuyết Diên thì nhìn chằm chằm Thiên Thiên...

Vẻ mặt của tất cả những người này đều bị Thiên Thiên thu vào trong mắt, trong lòng nàng không khỏi cười lạnh, nàng không phải là người không có

ranh giới cuối cùng, Thiên Thiên lạnh lùng trừng Thượng Quan Diễm Nhi sau đó cười nói: “Chẳng qua...”

Đột nhiên từ “chẳng qua” làm cho vẻ mặt mọi người cứng ngắt.

“Nhưng mà dân nữ nguyện ý thử Lôi Minh này một chút!” Thiên Thiên vừa nói xong thì trong điện lập tức vang lên tiếng chầm biểm, xôn xao, trào phúng, ồn ào và có cả lo lắng.

“Tiểu thư...” Gương mặt Tinh Nhi rất lo lắng, tiểu thư chưa từng chạm vào đàn cổ lần nào thì làm sao đánh đàn hơn nữa đây còn là Lôi Minh, nếu như tiểu thư bị Lôi Minh gây thương tích thì phải làm sao đây?

Thiên Thiên cho Tinh Nhi một ánh mắt yên tâm bày tỏ nàng sẽ không có việc gì.

Đôi mắt thâm thúy của Long Khải Diễm nhìn Thiên Thiên chằm chằm, không phải hẳn không lo lắng nàng sẽ bị Lôi Minh gây thương tích nhưng trong lòng hẳn càng hy vọng nàng có thể khống chế Lôi Minh này hơn, thật ra từ lúc bắt đầu hỏi nàng có nguyện ý thử Lôi Minh hay không thì hẳn đã thấy trong mắt nàng không có sợ hãi nên hẳn mới thử nàng một chút.

Thiên Thiên nhẹ nhàng bước lên đài, chậm rãi ngồi xuống, một loạt hành động đều có vẻ ưu nhã, cử chỉ lại phong tình vạn chủng hấp dẫn đôi mắt mỗi người.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve dây đàn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ sau đó nhắm hai mắt lại cảm thụ Lôi Minh này, dường như xung quanh có một luồng khí đang chuyển động quanh nàng hơn nữa nàng cũng cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Trước kia mẫu thân đã nói thân là thiên kim hào môn thì thứ quan trọng nhất chính là khí chất mà thứ có thể luyện khí chất tốt nhất chính là gảy đàn cổ vì vậy từ nhỏ nàng đã luyện tập gảy đàn, mãi cho đến khi mẫu thân xảy ra tai nạn xe cộ, nàng tiếp nhận công ty thì mới không đánh đàn nữa vì vậy có thể nói cây đàn là vật vừa thân quen lại vừa xa lạ.

Mọi người ở dưới đài nhìn Thiên Thiên khép chặt hai mắt, có tò mò cũng có giễu cợt còn có xem kịch vui, mỗi người đều có một tâm tư riêng.

Tiếng đàn uyển chuyển, trong suốt lại mang theo chút cương nghị vang lên trong bữa tiệc, ngón tay ngọc không ngừng khảy đàn, tiếng đàn êm dịu tuyệt đẹp, dần dần đột nhiên tiếng đàn lên cao mà lại không đột ngột khiến lòng mỗi người đều bị siết lại. Trên bữa tiệc mùi đàn hương tỏa ra nhàn nhạt.

Vốn mọi người muốn xem trò hay thì bây giờ lại rất kinh ngạc sau đó đồng thời sa vào trong tiếng đàn này.

Ngao Thiên Tường cười, Long Khải Diêm cũng cười còn nụ cười của Quý Thuần Hoàn thì ngừng lại. Long Khải Kỳ càng thêm hoang mang, hai mắt của Hiên Viên Hạo sáng lên còn Thượng Quan Diễm Nhi thì cứng ngắc, sắc mặt tái xanh, giận dữ rời đi. Tuyết Diên thoáng tỏa ra sự lạnh lẽo...

Quả thật là cây đàn được chế tạo là gỗ Đàn Hương ngàn năm quý hiếm, theo tiếng đàn thì mùi đàn hương cũng tỏa ra nhàn nhạt làm Thiên Thiên cười khẽ.

Một khúc cuối cùng, nàng nâng tay ngọc lên sau đó thản nhiên đứng dậy, hài lòng nhìn những vẻ mặt khác nhau, rất rõ ràng là những người này vẫn còn chìm đắm trong tiếng đàn của nàng.

“Tiểu thư, người thật lợi hại, người biết đánh đàn hơn nữa lại là Lôi Minh mà các nàng ta không khổng chế được nhưng sao Tinh Nhi lại không biết người biết đánh đàn?” Sau khi Tinh Nhi thấy tiểu thư trở về thì kích động nói.

“Chút tài mọn thôi.” Một câu nói đơn giản khiến mọi người trợn mắt cứng lưỡi, có thể khảy được đàn Lôi Minh mà nói chỉ là chút tài mọn, kỹ thuật đàn phải tốt bao nhiêu mới có thể khổng chế được Lôi Minh để không bị nó gây thương tích chứ.

“Không ngờ kỹ thuật đàn của Thượng Quan tiểu thư lại tốt như vậy, đây mà gọi là không biết chút gì sao, Thượng Quan tiểu thư quá khiêm tốn rồi.”

Minh Nguyệt quận chúa hơi mỉm cười nói nhưng trong lòng rất ghen tị vì nữ tử này có thể khiến cho Tường ca ca nở nụ cười từ nội tâm.

“Quận chúa nói đùa, quả thật là dân nữ có có một lỗ hồng...không thông đối với đàn.”

Ngay lập tức tất cả mọi người trên bữa tiệc đều hiểu nàng nói không biết chút nào có nghĩa là gì sau đó nhanh chóng chuyển từ khinh thường lúc trước sang khen ngợi.

“Cuối cùng Lôi Minh này cũng tìm được chủ nhân.” Long Khải Diêm cười nói.

“Tạ ơn hoàng thượng ban thưởng.” Vừa rồi lúc nàng gảy Lôi Minh thì dường như có một cảm giác rất quen thuộc, chẳng lẽ phía sau Lôi Minh có chuyện xưa? Hay là...

“Tiếp tục yến tiệc thôi!” Long Khải Diêm giờ ly rượu, cao giọng nói, mục đích tối nay của hắn đã đạt được, rất nhanh nàng sẽ là của hắn.

Sau đó trên đài tiếp tục biểu diễn nhưng biểu diễn trên đó đã không còn hấp dẫn được ánh mắt của mọi người dưới đài nữa.

Không lâu sau đột nhiên có một tiếng kêu thảm thiết truyền đến bữa tiệc.

“A....”

Về mặt mọi người đều rất tò mò sau đó có một thái giám chạy tới nhỏ giọng nói bên tai Tiểu Lý Tử, sắc mặt Tiểu Lý Tử lập tức thay đổi, vội vàng nhỏ giọng nói bên tai Long Khải Diêm.

Sắc mặt Long Khải Diêm cũng giống vậy, đột nhiên thất sắc, đáy mắt còn thoáng qua vẻ kinh ngạc.

“Bữa tiệc hôm nay đến đây là kết thúc, Quý thái tử, Ngao hoàng tử, tạm thời trăm có chút việc gấp cần xử lý, chiêu đãi không chu toàn xin hai vị thứ lỗi.”

“Không có gì đáng ngại, bệ hạ, xin mời!” Ngao Thiên Tường lễ phép cười nói.

“Nếu bệ hạ có việc thì cứ đi trước!” Quý Thuần Hoàn khôi phục dáng vẻ lưu manh cười nói.

Thiên Thiên nhìn bóng lưng nhanh chóng rời đi của Long Khải Diêm, đáy mắt thoáng qua nụ cười lạnh, Long Khải Diêm, đây chỉ mới trả lại cho ngươi một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đã chết

Giọng nói khiến bữa tiệc kết thúc chính là của nha hoàn thân cận bên Thượng Quan Diễm Nhi, khuôn mặt của nàng ta có không chút máu ngả xuống đất, cực kỳ sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Sau khi Long Khải Diễm tới cũng nhìn thấy cảnh tượng này, gương mặt vốn đã rất đen của hắn lại đột nhiên trở nên trắng bệch sau đó nhanh chóng biến thành màu đỏ, đôi mắt thâm thúy lạnh như sương, ngay cả giọng nói cũng như vậy: “Nói, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Lúc này cung nữ kia mới phục hồi tinh thần, cả người không ngừng run rẩy, đáy mắt hiện rõ sự sợ hãi: “Nô tỳ...nô tỳ tham kiến...Hoàng thượng.” Lời nói đứt quãng càng thể hiện nàng ta đang rất sợ hãi.

“Nói rõ ràng cho trẫm.” Long Khải Diễm lạnh lẽo, tức giận nói.

“Bẩm...bẩm hoàng thượng, nô tỳ cũng không rõ, nương nương nói muốn đến đình nghỉ mát hóng gió một chút, người bảo nô tỳ trở về lấy thêm áo choàng nhưng lúc nô tỳ mang áo choàng tới thì thấy nương nương...nương nương... chính là dáng vẻ này.” Cung nữ kia run run rẩy rẩy nói.

Long Khải Diễm liếc nhìn áo choàng trên tay cung nữ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người trên mặt đất: “Vứt bọn họ đến bãi tha ma đi.”

Lập tức cung nữ dưới đất còn có Tiểu Lý Tử thậm chí cả thái giám và thị vệ bên cạnh đều cực kì kinh ngạc, bãi tha ma, vậy mà hoàng thượng lại ra lệnh ném thi thể Đức phi đến bãi tha ma?

“Muốn kháng chỉ sao?”

“Thuộc hạ lĩnh chỉ.”

“Chuyện hôm nay không được truyền ra ngoài nếu không tất cả mọi người đều chết không có chỗ chôn!” Long Khải Diễm rét lạnh nói.

“Dạ, nô tài/ nô tỳ tuân lệnh!”

Thật ra chuyện là như thế này, hãy quay trở lại lúc khuôn mặt của Thượng Quan Diễm Nhi xanh mét rời khỏi yến tiệc, nàng càng nghĩ càng tức giận, sao nàng lại không biết tiện nhân kia có thể đánh đàn hơn nữa còn có thể không chế được cả Lôi Minh.

Trước kia nàng ta rất nhát gan nhu nhược sao bây giờ nàng ta lại thay đổi nhiều đến thế, chẳng lẽ bị bỏ sẽ làm người ta thay đổi sao? Trong đầu Thượng Quan Diễm Nhi không ngừng hiện ra những lời tiện nhân kia đã nói, nàng là một quý phi thân phận cao quý thì sao có thể sợ một dân chúng nho nhỏ hơn nữa còn là thân phận tiện nhân như nàng ta được.

Khi Thượng Quan Diễm Nhi nhìn thấy con đường trước mắt thì nhận ra đây chính là con đường dẫn đến viện của tiện nhân kia, lúc này nàng ta và nha hoàn kia đều đang ở buổi yến tiệc, có nghĩa là ở viện nàng ta không có ai, trong mắt Thượng Quan Diễm Nhi thoáng qua lạnh lẽo, khoé miệng hơi nhếch lên, tối nay nàng sẽ cho tiện nhân đó biết sự lợi hại của mình.

“Người về lấy áo choàng cho bốn cung, bốn cung muốn ngồi ở đây một chút.” Thượng Quan Diễm Nhi lạnh nhạt sai sử một cung nữ trong đó.

“Dạ, nương nương.”

“Tất cả các người đều lui ra cho bốn cung, bốn cung muốn yên tĩnh một chút.” Thượng Quan Diễm Nhi nhìn bốn cung nữ và thái giám phía sau, nói.

“Dạ, nương nương.”

Rất nhanh trong đình nghỉ mát chỉ còn lại một mình Thượng Quan Diễm Nhi, trong lòng nàng rất vui vẻ, chỉ cần nàng bước nhanh hơn thì có thể kịp làm mọi chuyện trước khi cung nữ kia trở lại.

“Tiện nhân, bốn cung cho người mệt đến chết.” Thượng Quan Diễm Nhi sờ sờ bên hông sau đó nhỏ giọng lầm bầm.

Thượng Quan Diễm Nhi đang bước đến Vĩnh Hoà Uyển thì đột nhiên thân thể của nàng không thể động đậy được sau đó nàng ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt.

“Ai đó? Là ai đang núp ở trong bóng tối đó?” Đột nhiên Thượng Quan Diễm Nhi cảm thấy sợ hãi chưa từng có.

Nhưng bây giờ là giữa đêm khuya nên không có ai để ý đến nàng, nàng đang định la lên thì thấy một nam tử mặc y phục thị vệ xuất hiện.

“Người mau tới đây cho bốn cung, bây giờ bốn cung không thể nhúc nhích được, nhất định là người biết chuyện gì đang xảy ra đúng không?” Thượng Quan Diễm Nhi kích động hô lên.

Nhưng thị vệ kia giống không nghe thấy lời nói của Thượng Quan Diễm Nhi, hai mắt hắn vô hồn, từ từ cởi áo mình ra, sau khi Thượng Quan Diễm Nhi thấy thế thì sắc mặt lập tức thay đổi, nàng đang muốn hô to thì lại phát hiện lúc này nàng đã không thể phát ra tiếng được nữa, chỉ có thể sợ hãi nhìn nam tử trước mặt.

Rất nhanh toàn bộ y phục trên người nam tử kia đã bị hắn ta cởi hết sau đó hắn ta giống như cái xác không hồn bước đến bên cạnh Thượng Quan Diễm Nhi rồi cởi từng món y phục trên người nàng ra.

Lúc này trong đầu nàng thoáng hiện lên lời nói của tiện nhân kia, ta sẽ khiến cho kết quả của người giống lão nương đầu trọc của người, nếu như hoàng thượng bắt gặp tại trận người và nam nhân khác tăng tị với nhau ở trên giường thì sẽ như thế nào? Chẳng lẽ...không, nàng không thể để loại chuyện đó xảy ra nhưng lúc này nàng không thể nhúc nhích, hơn nữa...

Hơn nữa đột nhiên nàng cảm thấy cả người mình nóng hầm hập, khi bàn tay nam tử kia vuốt ve nàng thì nàng lại cảm thấy mát lạnh, thậm chí là thoải mái...

“Ừm... ừm.... ừm...” Bất kể Thượng Quan Diễm Nhi kêu như thế nào thì cũng không thể phát ra âm thanh được, chỉ có thể trợn mắt nhìn nam tử kia nằm trên người mình, tùy ý cướp đoạt đồng thời nàng cũng cảm thấy khó

chịu, muốn có được nhiều hơn...

Đột nhiên lúc nam tử đang tiến vào nàng, lấp đầy khoảng trống của nàng thì nam tử đó lại phun ra một búng máu đen mà nàng cũng vậy, hai người cứ như vậy dán chặt vào nhau hơn nữa còn là loã thể rồi cùng nhau đi đến hoàng tuyền.

Trong đêm tối thoáng hiện ra một bóng người, người đó lật xem thứ Thượng Quan Diễm Nhi giấu trong cung trang sau đó nhanh chóng rời đi.

Khi cung nữ kia mang áo choàng tới thì lập tức thấy cảnh như vậy: “A...”

Đây chính là hình ảnh mà Long Khải Diễm nhìn thấy, Thượng Quan Diễm Nhi và thị vệ tăng tị với nhau trong đình nghỉ mát hơn nửa nửa người dưới của hai người còn dính chặt vào nhau nhưng hai người không có bất kỳ hơi thở nào, đã chết rồi.

Rốt cuộc chuyện này là sao? Phi tử của hắn và thị vệ ở chung với nhau hơn nửa lại chết cùng một chỗ, cái chết như vậy...Long Khải Diễm nhíu chặt mày, chẳng lẽ có người âm thầm thiết kế tất cả chuyện này? Hay là...

Ở một nơi khác....

Đột nhiên bữa tiệc kết thúc khiến bách quan rất hoang mang hơn nữa sau khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vừa rồi thì sắc mặt hoàng thượng khó coi, bọn họ đoán rằng nhất định là hậu cung đã xảy ra chuyện lớn gì đó nhưng bọn họ không dám thăm dò đến cùng, chỉ có thể ôm lấy sự tò mò của mình rồi khỏi hoàng cung.

“Nữ nhân kia, xem ra ngươi không chỉ che giấu dung mạo của ngươi mà còn có quan hệ với hoàng thượng, thì ra ngươi cũng có một mặt như đêm nay, bốn vương hoàn toàn bị ngươi lừa dối rồi.” Con người lạnh lẽo như băng của Long Khải Kỳ nhìn Thiên Thiên chằm chằm.

“Thân phận của vương gia cao cao tại thượng còn ta chỉ là một dân thường, ta nào dám lừa dối vương gia?” Thiên Thiên cười khẽ nói.

“Dân thường? Bỏn vương thấy ngươi sẽ không còn là dân thường nữa đâu.”

Thiên Thiên không nói gì, trong đầu vẫn đang phân tích câu nói này của Long Khải Kỳ.

“Đừng có nhúng tay vào, nếu không ngươi hãy lo cho cái mạng nhỏ của ngươi đi!” Long Khải Kỳ hừ lạnh một tiếng rồi hất tay rời đi.

Thiên Thiên nhìn bóng lưng hắn rời đi, nhúng tay vào sao? Cho tới bây giờ nàng đều không muốn bước chân vào đầm nước đục này.

“Tiểu thư, Tinh Nhi còn tưởng rằng Kỳ vương gia sẽ gây bất lợi với tiểu thư nhưng vương gia lại nói những lời đó là có ý gì? Cái gì mà tiểu thư sẽ không còn là dân thường? Không phải dân thường thì là gì?” Về mặt Tinh Nhi khó hiểu, hỏi.

Đột nhiên: “A...Tinh Nhi biết rồi, nhất định vương gia đang nói đến hôn sự của tiểu thư và Quý thái tử nhưng tiểu thư cũng không có đồng ý với Quý thái tử mà!”

“Tinh Nhi, muội không cần kinh ngạc đến vậy, tim ta không chịu nổi quanh co lòng vòng như vậy đâu.” Thiên Thiên bắt đầu nói.

“Dạ, Tinh Nhi biết rồi.”

“Đi thôi, về Vĩnh Hoà uyển trước, mang theo A Hắc và A Hoàng, tối nay chúng ta ra khỏi cung.” Chuyện phải giải quyết thì nàng đã tạm thời giải quyết xong, chuyện trao đổi cũng đã kết thúc lúc Thượng Quan Diễm Nhi chết thảm, nàng cũng cần phải trở về thôi, thật sự có chút nhớ nhà rồi, loại cảm giác này thật tốt.

“Đợi một chút, Thiên Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Phi thiên cầu (Chó bay)

Tiếng gọi thành công khiến cho Thiên Thiên ngừng bước chân.

Nàng quay lại nhìn chủ nhân của tiếng gọi đó, đầu tiên là sững sờ sau đó cười nói: “Ngao hoàng tử, có chuyện gì sao?” Thiên Thiên thật sự rất sững sốt, nàng và nam tử này không quen thân đến mức có thể gọi thẳng tọc danh của mình hơn nữa giữa bọn họ thực sự cũng không có quan hệ gì.

“Không biết hai chúng ta có thể trở thành bằng hữu không?”

Trên mặt Ngao Thiên Tường mang theo nụ cười thản nhiên, không có vẻ gì gọi là không thiện ý hoặc có tình cảm nào khác vì vậy có thể nhận ra rằng những lời này của hắn rất đơn thuần, phía sau đó không mang theo động cơ gì, nếu như không phải như vậy thì khả năng diễn xuất của hắn thật sự quá tốt.

“Sao Thiên Thiên có thể trèo cao trở thành bằng hữu của Ngao hoàng tử được.” Dù sao thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù huống hồ nam tử này luôn mang lại cho nàng cảm giác quen thuộc.

“Không có gì gọi là trèo cao hay không trèo cao, mọi người sinh ra đều bình đẳng, Thiên Thiên cứ gọi thẳng tên ta là Thiên Tường hoặc Tường đều được.” Ngao Thiên Tường cười nhạt nói.

Mọi người sinh ra đều bình đẳng? Thật không nghĩ tới những lời như vậy lại được phát ra từ miệng của một vị hoàng tử, Thiên Thiên kinh hỉ (kinh ngạc+vui mừng) nhìn nam tử trước mắt.

Tuy Tử Tình ở đằng xa không nghe rõ Tường ca ca đang nói gì với nữ tử kia nhưng nàng ta cảm nhận được hắn có hứng thú với nữ tử đó nên không khỏi lo lắng trong lòng vì vậy nàng ta mở miệng gọi to: “Tường ca ca...”

“Chúng ta rất có duyên nên sẽ còn gặp lại lần nữa.” Sau khi Ngao Thiên Tường nghe được tiếng gọi từ sau lưng thì cười nói một cách đầy ẩn ý sau

đó xoay người rời đi, quả thật lúc này bọn họ chỉ mới vừa bắt đầu.

Thiên Thiên nhìn hần rời đi, đột nhiên nàng cảm thấy bóng lưng của hần và người nào đó có chút tương tự nhưng rồi nàng lại nhanh chóng phủ quyết, trên đời này, đáng đáp tương tự không có nghĩa là cùng một người.

“Tiểu thư, hoàng cung xảy ra chuyện lớn gì sao? Nên hoàng thượng mới đột nhiên kết thúc yến hội.” Tinh Nhi ở bên cạnh không nén được tò mò nên hỏi.

“Có một số việc chúng ta không cần biết, nếu không sẽ rước họa vào thân.”

“Tinh Nhi biết rồi.”

Giữa đêm khuya khoắt, hai người chậm rãi đi lại trong hoàng cung, trong đầu thì đang suy đoán khi Long Khải Diêm nhìn thấy cái chết rất đặc biệt của Thượng Quan Diễm Nhi thì sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Phần nộ sao? Hần là sẽ rất phần nộ nhỉ? Liệu hần có cảm giác bị đội nón xanh (ý chỉ bị phản bội, bị cầm sừng) không nhỉ?

Thực ra việc nàng bảo Mặc làm chính là cho Thượng Quan Diễm Nhi uống uyên ương tuyền không mùi không vị, mặc kệ trước đó nàng ta đã uống ba lần thuốc gì đó thì nàng vẫn muốn nữ nhân kia uống thêm uyên ương tuyền để đảm bảo không có sai sót, nhằm lẫn nào hơn nữa uyên ương tuyền lần này có được tính mạnh hơn nhiều so với những chất độc trước đó, chỉ cần nam tử vừa tiến vào thân thể nữ tử thì hai người sẽ cùng nhau đi đến hoàng tuyền (suối vàng, âm phủ).

Đương nhiên Mặc còn phải tìm một người nam tử để kết hợp cùng với Thượng Quan Diễm Nhi, về việc người đó là ai, vậy thì còn phải xem ai xui xẻo bị Mặc bắt được.

Rất nhanh các nàng đã trở lại Vĩnh Hoà Uyển, sau khi thay bộ cung trang rườm rà ra, lúc nàng đang chuẩn bị dẫn A Hắc và A Hoàng đi thì trước cửa xuất hiện một hàng thị vệ, sau đó chia nhau đứng ở hai bên cửa của Vĩnh Hoà Uyển.

“Tiểu thư...”

Thiên Thiên ra hiệu cho Tinh Nhi không cần nói gì cả, nàng lạnh lẽo nhìn tinh huông đột nhiên xuất hiện trước mắt, chẳng lẽ Long Khải Diêm muốn quyt nợ, kiên quyết ép nàng ở lại trong cung nhưng mà chưa chắc những thị vệ này có thể giữ nà lại được!

“Thượng Quan tiểu thư, hoàng thượng nói đêm còn dài, vì an toàn của tiểu thư thì người nên chờ đến ngày mai rồi hẵng rời cung còn những thị vệ này đều được hoàng thượng phái đến để bảo vệ an toàn cho tiểu thư, tiểu thư không cần phải lo lắng.” Tiểu Lý Tử đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng, cung kính nói.

Thiên Thiên suy nghĩ về những điều Tiểu Lý Tử vừa nói, đến cuối cùng thì Long Khải Diêm muốn chơi trò gì?

“Tinh Nhi, chúng ta quay vào nghỉ ngơi thôi!” Thiên Thiên kéo tay Tinh Nhi đi vào trong, sau khi Tiểu Lý Tử ở bên ngoài thấy thế thì lập tức rời đi, chạy đến Ngự thư phòng.

“Chủ tử.” Sau khi Thiên Thiên và Tinh Nhi trở lại bên trong thì lập tức nghe thấy tiếng nói của Mặc.

“Mặc quản gia, sao ngươi lại ở đây?” Tinh Nhi kinh ngạc nói.

Mặc cũng không trả lời vấn đề của Tinh Nhi mà quay về phía Thiên Thiên, bẩm báo hành động của đêm nay.

“Phấn hoa đào sao? Nó có thể làm đẹp, thông ruột nhưng nếu dùng với số lượng nhiều thì sẽ khiến người ta bị tiêu chảy thậm chí mất nước mà chết, Thượng Quan Diễm Nhi muốn nhân lúc ta và Tinh Nhi không ở tại Vĩnh Hoà Uyển muốn dùng nó để độc hại ta, ý nghĩ này của nàng ta cũng không tệ nhưng mà thật đáng tiếc, nàng ta lại chậm một bước rồi.” Thiên Thiên vừa nghe xong thì đã lập tức hiểu rõ, trong mắt thoáng hiện lên sự lạnh lùng.

“Thì ra lý do hoàng thượng chấm dứt yến hội đêm nay lại chính là vì cái này! Sao tiểu thư không nói cho Tinh Nhi biết, có thể nhìn thấy nữ nhân kia chết như vậy, Tinh Nhi thật sự rất vui vẻ.” Tinh Nhi có chút kích động, nói.

“Nếu để người nhìn thấy kiểu chết của nàng ta thì nhất định sẽ khiến người ba ngày ăn không ngon.”

“Nàng ta chết rất thảm sao? Có thể khiến người ta ăn không ngon?” Tinh Nhi không rõ mà hỏi lại.

Thiên Thiên than một tiếng rồi lắc đầu sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Mặc: “Mặc, người có thể cảm nhận được ở bên ngoài ngoài trừ mấy thị vệ ở cửa thì còn có bao nhiêu người đang núp trong bóng tối theo dõi Vĩnh Hoà Uyển không?”

Mặc kệ vì sao tối nay Long Khải Diêm muốn nàng ở lại trong cung thì nàng đều phải rời khỏi nơi này.

“Bẩm chủ tử, bên ngoài tổng cộng có năm người rải rác trong phạm vi của sân trong nhưng mà chủ tử vẫn có thể yên lặng rời khỏi hoàng cung.” Sau đó Mặc tỉ mỉ nói ra kế hoạch của mình.

“Tốt, cứ làm như vậy đi.”

Một lúc lâu sau.

“Hoàng thượng, thuộc hạ đáng chết, đã để Thượng Quan tiểu thư rời khỏi hoàng cung rồi.” Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, trên mặt mang theo vẻ tự trách bầm báo.

“Dưới sự theo dõi của các người mà nàng ta vẫn có thể rời đi, đã vậy còn không làm những thị vệ của trẫm phát hiện sao?” Long Khải Diêm chẳng những không giận mà còn bình tĩnh nói.

“Thuộc hạ đáng chết.”

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trẫm muốn nghe xem là do các

người quá vô dụng hay là nàng ta quá lợi hại?” Hấn cố ý sắp xếp năm ám vệ võ công cao siêu ẩn nấp xung quanh Vĩnh Hoà Uyển nhưng không nghĩ đến những ám vệ này lại để cho một nữ tử trốn đi dưới sự theo dõi của bọn họ.

“Bẩm hoàng thượng, Thượng Quan tiểu thư ngồi trên người một con chó săn lớn sau đó bay đi.” Khi bọn hấn nhìn thấy cảnh tượng này thì hoàn toàn không dám tin, sao chó săn có thể bay được hơn nữa còn có...

“Nói bậy!” Long Khải Diêm lạnh giọng quát.

“Thuộc hạ không dám lừa gạt hoàng thượng.”

“Chẳng qua là do năng lực của các người không đủ nên nghĩ đến việc dùng những lời nói hoang đường này để lừa gạt trẫm sao, các người xem trẫm là cái gì?” Chó săn biết bay sao? Hơn nữa còn có người ngồi ở trên người nó sao? Làm sao chuyện này có thể xảy ra được?

“Thuộc hạ tuyệt đối không dám lừa gạt hoàng thượng.”

“Cút.”

“Hoàng thượng...”

Dù bóng đen kia có muốn nói thêm thì cũng không dám tiếp tục nữa bởi vì hấn biết chuyện này thực sự là chuyện không ai có thể tưởng tượng được.

“Coi như đêm nay nàng có thể rời khỏi cung thì nàng cũng không thể thoát được, Thượng Quan Thiên Thiên, nàng nhất định phải thuộc về trẫm.” Long Khải Diêm thấp giọng lầm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đáp án

Trên một đại điện rộng rãi lớn như chỗ hoàng thượng thảo luận chính sự của triều đình tuy nhiên vào lúc này, ở nơi này không phải đang nghị sự, mà là... Mọi chỗ ở nơi này đều tràn ngập âm thanh khiến người ta đỏ mặt và một loại mùi hương tục tĩu.

Phía trên đại điện có một người nam tử đang làm vận động nguyên thủy nhất với hai nữ tử.

“A... Tôn chủ...”

Đột nhiên trên đại điện xuất hiện một bóng đen, bóng đen đó quỳ trên mặt đất, không có một chút dao động đối với tình cảnh ở trước mắt giống như đó là một chuyện không có gì để chê trách vậy: “Thuộc hạ tham kiến Tôn chủ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Nói đi.”

Bóng đen chần chờ một chút sau đó mở miệng nói: “Thuộc hạ không trông chừng kỹ phạm nhân ở địa lao để cho phạm nhân có cơ hội đào tẩu.”

Vị nam tử được gọi là Tôn chủ đột nhiên đứng dậy, rời khỏi thân thể mất hồn của nữ tử kia, con ngươi lộ rõ sự tức giận, toàn thân hấn tản ra hơi thở lạnh lẽo, tức giận quá lớn như báo gầm: “Cút.”

Dường như hai nữ tử kia cũng cảm nhận được sự thay đổi đột ngột của nam tử đó nên cho dù hiện tại các nàng không muốn rời đi nhưng cũng không thể không nhặt quần áo trên đất lên, nhanh chóng rời khỏi nơi này được.

“Nói rõ ràng đi.” Sau khi thấy trên đại điện chỉ còn hai người bọn họ, nam tử kia cũng không thèm để ý đến bản thân trần truồng mà ngồi lên trên chủ vị lạnh nhạt nói.

“Bẩm Tôn chủ, thuộc hạ vừa nhận được tin tức từ địa lao báo là không thấy

lão già kia đâu nữa, xem ra hắc đã được người ta cứu đi.”

“Một lũ ăn hại, chỉ có một lão già mà cũng không trông coi được, bản tôn chủ đã nuôi một đám phệ vật, giết toàn bộ những kẻ trông coi địa lao đi.” Nam tử quát lớn.

“Lão già kia được cứu đi vào lúc nào?” Nam tử kia tiếp tục giận dữ quát lớn.

“Thuộc hạ không biết.”

“Phế vật, đến mức bị cướp đi khi nào cũng không biết.” Nam tử lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ đã phái người đi tra xét xem rốt cuộc là người phương nào đã cứu lão già kia đi, hắc rất nhanh sẽ có tin tức.” Bóng đen có chút sợ hãi nói, hắc hiểu rất rõ tính nết của Tôn chủ, khi Tôn chủ đang phẫn nộ lại đột nhiên chuyển thành bình tĩnh thì mặc kệ là ai mà chọc giận Tôn chủ vào lúc này đều sẽ lập tức chết thảm.

“Không cần, lão già kia cũng không còn sống được bao lâu nữa, có tìm được thì lúc đó hắc cũng đã trở thành một thi thể rồi, hắc đã không chịu nói thì chúng ta vẫn còn biện pháp khác, truyền lệnh xuống nói lão Các chủ không còn sống được bao lâu nữa, bản Tôn chủ muốn chính nàng chủ động tìm tới cửa.” Trên mặt nam tử hiện lên nụ cười đắc ý.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Hắc Ngân lập tức biến mất khỏi đại điện.

Sau đó trên đại điện cứ vang vọng tiếng cười lạnh.

....

Tân Nguyệt lâu

“Vô, thế nào rồi? Có phải đêm nay ở hoàng cung đã có chuyện đặc sắc xảy ra không?” Quý Thuần Hoàn nhìn Vô mới xuất hiện cười, nói.

“Gia, đúng là một trò hay nhưng không phải là trò hay mà gia đã bày ra.”

“Sao, vậy thế nào? Chẳng lẽ đêm nay hấn không ân ái với Thượng Quan Diễm Nhi sao? Hay là Tuyết Diên không bỏ được?” Quý Thuần Hoàn nhướn mày nói.

Đúng vậy, vốn trò hay này là ngay khi Long Khải Diêm sủng hạnh Thượng Quan Diễm Nhi thì bọn họ sẽ cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, nước Tây Lũng sẽ lâm vào trạng thái vô chủ, còn hấn...

Sở dĩ tại sao hấn lại có thể khẳng định Long Khải Diêm sẽ sủng hạnh Thượng Quan Diễm Nhi như thế, đương nhiên là vì có sự giúp đỡ của Tuyết Diên, đây cũng là lí do vì sao hấn nói kỹ thuật múa của Tuyết Diên cao hơn Lương phi vì chính là để cho đêm nay Long Khải Diêm biết được phong thái quyến rũ của Tuyết Diên rồi sủng hạnh Tuyết Diên rồi sau đó hấn sẽ sử dụng chiêu thay mặt đổi đào.

“Đêm nay người vui vẻ với Thượng Quan Diễm Nhi không phải là Long Khải Diêm mà là một gã thị vệ trong cung. Hơn nữa...”

“Nói.” Sắc mặt của Quý Thuần Hoàn lạnh nhạt nói.

“Hơn nữa thuộc hạ đã hỏi qua Tuyết Diên, Thượng Quan Diễm Nhi cũng không uống thuốc lần thứ ba nhưng khi thuộc hạ kiểm tra thì thể của Thượng Quan Diễm Nhi thì nàng lại chết do uyên ương tuyền. Còn có một điểm đáng ngờ nữa là tại sao Thượng Quan Diễm Nhi lại vui vẻ cùng một gã thị vệ ở Ngự Hoa Viên, nàng ta vốn muốn giữ tấm thân xử nữ cho Long Khải Diêm cơ mà.” Vô nói.

“Ý của ngươi là trò hay đêm nay có người nhanh hơn chúng ta một bước nên mới diễn ra như vậy?” Quý Thuần Hoàn đoán không biết là ai có thể hiểu rõ được kế hoạch của hấn đây.

“Thuộc hạ lớn mật đoán Long Khải Diêm đã biết rõ kế hoạch của gia cho nên mới thiết kế để chuyện này xảy ra, hấn làm vậy là muốn khiến gia biết mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của hấn.” Vô nói giống như đột nhiên tỉnh ngộ.

“Long Khải Diêm?” Là như vậy sao? Nếu là đúng như thế thì trước kia hấn đã quá coi thường nam nhân này rồi: “Vô, người đi cảnh cáo Tuyết Diên, những kẻ phản bội chúng ta đều phải chết, kể cả gia tộc của người đó.”

“Ý của gia là...”

“Một nữ nhân khi đã yêu một nam nhân thì nàng ta có thể không tiếc hy sinh tất cả cho nam nhân đó, bao gồm phản bội.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Ừ, Thượng Quan Thiên Thiên đang ở nơi nào?” Đột nhiên Quý Thuần Hoàn nhớ tới ở trong yến tiệc đêm nay nàng cực kì quyến rũ người khác hơn nữa nàng lại còn đàn được cả Lô Minh.

“Long Khải Diêm phái một trăm tên thị vệ canh giữ ở Vĩnh Hoà uyển, không cho ai ra vào nhưng mà sau đó thuộc hạ lại nghe được nàng có thể lặng lẽ rời khỏi hoàng cung, hơn nữa trong lúc rời đi cũng không khiến cho một trăm tên thị vệ phát hiện.” Lúc vừa mới nghe chuyện này thì Vô cũng cực kì kinh ngạc, hấn rất tò mò nàng rời khỏi hoàng cung bằng cách nào.

“Vậy sao?” Hấn nên đến chỗ nàng lấy đáp án trước hơn nữa hấn rất chờ mong đáp án của nàng.

Sắc trời dần chuyển sáng, đến khi mặt trời lên cao thì Thiên Thiên mới tỉnh dậy từ trên chiếc giường êm ái, vẫn là giường của mình mới thoải mái.

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh dậy rồi.” Tinh Nhi nghe được động tĩnh trong phòng nên gõ cửa tiến vào, vui vẻ nói.

“Đương nhiên, ở nhà mình thì tất nhiên có thể ngủ cho đủ giấc rồi.”

“Tiểu thư, từ sáng sớm Quý thái tử đã chờ ở ngoài cửa.” Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng vẫn luôn đứng đợi ở cửa phòng tiểu thư nhưng nàng lại không muốn quấy rầy tiểu thư nên cứ đợi đến khi tiểu thư tự tỉnh lại là được.

“VẬY sao, vậy ngươi hãy bảo hắc đơi ở đại sảnh đi, lát nữa ta sẽ ra.” Hắc vị Quý thái tử này đến lấy đáp án đây mà.

“Vâng, Tinh Nhi sẽ đi làm ngay.” Tinh Nhi nhanh chóng biến mất trước mắt Thiên Thiên.

Thiên Thiên thì lại hiếu kỳ từ khi nào tốc độ của nha đầu này lại nhanh như thế?

Một canh giờ sau...

“Thật ngại quá, đã để cho thái tử chờ dân nữ lâu như thế.” Thực ra thì nàng là cố ý, hắc đã chờ lâu như vậy thì cần gì phải để ý đến chuyện phải chờ lâu thêm một canh giờ.

“Không ngại, chỉ cần mỹ nữ nghỉ ngơi tốt là được, ta là người hiểu được việc thương hương tiếc ngọc, mỹ nữ trang điểm tất nhiên là cần một chút thời gian, mỹ nữ chính là mỹ nữ, chỉ cần trang điểm một chút là đã xinh đẹp như thế rồi.” Trên mặt Quý Thuần Hoàn mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

“Ha ha, hôm nay thái tử đến đây chắc là vì đáp án của dân nữ nhỉ?” Thiên Thiên trực tiếp đi thẳng vào chủ đề chính.

“Không biết mỹ nữ có đồng ý gả cho ta làm phi không?”

“Phi nào chứ? Thái tử phi? Trắc phi?”

“Thái tử phi.”

“Được thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Sắc phong

Cuộc nói chuyện ngắn gọn làm cho người ta kinh ngạc không thôi mà tiếng đồng ý càng làm người ta kinh ngạc hơn nữa.

Tinh Nhi không nghĩ tới tiểu thư sẽ trả lời như vậy, chẳng lẽ tiểu thư thật lòng thích vị Quý thái tử hoa tâm này sao?

Như Huyền mới trở về từ Tân Nguyệt lâu cũng đứng sững sờ ở cửa đại sảnh, vào lúc này tường thành mà nàng rất vất vả xây dựng đang sụp đổ âm ầm.

Vô tâm duy hữu bạch vân tri

Nhàn ngọa cao trai mộng điệp thì

Bất giác đông phong quá hàn thực

Vũ lai huyền thảo xuất ba ly.

(Bài thơ Trait rung vịnh hoài – Trong phòng bày tỏ tâm tư tình cảm của

Dịch nghĩa: Vô tâm hay không chỉ có mây trắng biết

Rãnh rồi nằm cao mơ mộng đẹp

Bất ngờ gió đông thổi lạnh lẽo

Mưa tới hoa hiên nát tươi bời

Đột nhiên Như Huyền nhớ tới bài thơ này.

A Hắc và A Hoàng vẫn luôn ngoan ngoãn nằm ở bên chân Thiên Thiên giống như cũng nghe thấy điều này nên hơi ngẩng đầu lên nhìn chủ tử của chúng.

Người kinh ngạc nhất chính là Quý Thuần Hoàn, hẳn vốn nghĩ rằng nàng sẽ từ chối mình nên lúc hẳn nghe được nàng đồng ý thì trong lòng lại xuất hiện sự rối rắm nhưng nhiều hơn là sự vui mừng, bởi vì nàng sẽ thuộc về hẳn.

“Thật sao?” Quý Thuần Hoàn vẫn chưa dám chắc chắn, hỏi lại.

Thiên Thiên rài hải lòng với những gì mình vừa thấy, khóe miệng nàng hơi cong lên: “Thật, có thể trở thành thái tử phi của nước Thủy Nguyệt là phúc đức ba đời của ta hơn nữa vị trí này lại còn là thứ mà bao nhiêu nữ tử tha thiết ước mơ nhưng lại không có được đấy.”

“Vậy thì tốt quá, có thể lấy được mỹ nữ như nàng cũng là vinh hạnh của ta.” Quý Thuần Hoàn cười khẽ nói.

“Thực đúng là vinh hạnh đến cùng cực nhưng nếu so với việc bị người ta phỉ nhổ hoặc là trở thành tội nhân thiên cổ thì ta vẫn tương đối thích cuộc sống đơn giản, bình an hơn.” Thiên Thiên mỉm cười nói.

“Hả?” Nhất thời trong khoảng thời gian ngắn Quý Thuần Hoàn vẫn chưa thể giải thích được hàm ý trong câu nói đó, bị người ta phỉ nhổ? Tội nhân thiên cổ? Những chuyện này thì có liên quan gì đến việc nàng trở thành thái tử phi của hẳn chứ?

“Ta tin rằng Quý thái tử cũng biết trước đây ta từng là vương phi của Kỳ vương gia, tuy rằng bây giờ đã bị bỏ nhưng ta vẫn có thân phận này, hơn nữa trong mắt người đời thì ta đã không còn là người trong sạch, hoàng cung quý tộc còn không thể chấp nhận chuyện này thì nói gì đến dân chúng.

Nếu như ta vì thỏa mãn lợi ích bản thân mà trở thành thái tử phi của thái tử, đến lúc đó tất cả mọi người từ trên xuống dưới của nước Thủy Nguyệt đều sẽ biết chân tướng sau đó nhất định ta sẽ bị người phỉ nhổ còn nước Tây Lũng cũng sẽ vì vậy mà bị buộc lên cổ tội danh coi rẻ tình hữu nghị giữa hai nước, quân chủ nước Thủy Nguyệt sẽ phái binh tấn công nước Tây Lũng, đến lúc đó dân chúng sẽ phải chịu tội, vì vậy ta không đảm đương nổi việc trở thành tội nhân thiên cổ này.” Thiên Thiên cẩn thận phân tích.

Ba người và hai con chó sói bị buổi nói chuyện này làm cho chấn động.

Cuối cùng Tinh Nhi cũng hiểu vì sao vừa rồi tiểu thư lại nói như vậy, thì ra tiểu thư đang khéo léo từ chối Quý thái tử.

Còn Như Huyền đang đứng ở cửa thì lại càng sùng bái chủ tử hơn, lúc này trái tim nay cũng bình ổn trở lại nhưng khi nàng nhìn thấy biểu cảm của Quý Thuần Hoàn thì chỉ hy vọng mọi chuyện sẽ không phải như mình đoán.

A Hắc và A Hoàng hơi ngẩng đầu lên thì lúc này lại cúi xuống, nhắm hai mắt lại giống như vừa rồi chưa có xảy ra chuyện gì cả.

“Ta không quan tâm những thứ đó hơn nữa ta cũng không cho phép những chuyện như vậy xảy ra.” Thì ra cuối cùng nàng vẫn từ chối hãn hơn nữa lại còn dùng cách từ chối khiến hãn không thể tức giận được.

“Thái tử không để ý nhưng không có nghĩa là hoàng thượng quý quốc không để ý, cũng không có nghĩa là bách quan quý quốc không quan tâm, lại càng không thể đại diện cho việc dân chúng thiên hạ sẽ không để ý.

Thái tử là hoàng thượng tương lai của nước Thủy Nguyệt mà thái tử phi cũng là hoàng hậu tương lai, nếu như ta chỉ vì muốn thỏa mãn mong ước của bản thân thì chỉ sợ dân chúng nước Thủy Nguyệt sẽ không ủng hộ hoàng thượng tương lai của bọn họ nữa.” Nếu như Quý Thuần Hoàn dùng cái danh hoa tâm để làm mặt nạ thì chúng tỏ hãn coi trọng thân phận của mình và vị trí hoàng thượng tương lai. Thiên Thiên chính là bắt lấy điểm này để từ chối một cách khéo léo.

Quý Thuần Hoàn nghiêm túc quan sát nữ nhân trước mặt, rốt cuộc nàng là người như thế nào?

Thật lâu sau...

Quý Thuần Hoàn cười khẽ rồi nói: “Thì ra mỹ nữ lại thông cảm, suy nghĩ cho ta đến vậy, chẳng qua chuyện sau này thì sau này mới biết được, thật ra thì hôm nay ta đến đây còn có một mục đích khác chính là đến tạm biệt mỹ nữ, cuộc trao đổi đã kết thúc mà ta cũng cần phải trở về nước, hy vọng về

sau chúng ta còn có cơ hội gặp mặt.” Quý Thuần Hoàn biết lúc này không cách nào có được nàng nên hẳn chỉ có thể chờ cơ hội.

“Vây chúc Quý thái tử thuận buồm xuôi gió.”

Sau đó không lâu, Thiên Thiên không nghĩ tới bọn họ lại gặp nhau sớm như vậy.

Quý Thuần Hoàn vừa bước chân ra khỏi cửa lớn thì Mộ Dung Hàn tiến vào.

“Chỉ mới một thời gian không gặp mà bên cạnh Thiên Thiên đã có nhiều nam tử ưu tú như vậy, xem ra ta phải coi chừng nàng cẩn thận mới được.” Tiếng nói của Mộ Dung Hàn khiến Thiên Thiên đang định rời khỏi đại sảnh ngừng lại.

“Người lại xuất hiện? Nếu người không xuất hiện, ta còn tưởng người đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi đây.” Thiên Thiên xoay người nhìn dáng người quen thuộc kia rồi khẽ cười nói.

“Thế nào, nàng nhớ ta sao?” Mộ Dung Hàn dịu dàng hỏi.

“Đúng vậy. Ta nhớ người.” Thiên Thiên trả lời khiến tim Mộ Dung Hàn có chút loạn nhịp.

“Vây sau này ta phải biến mất nhiều hơn mới được, cảm giác được nàng nhớ nhưng thật là tốt.”

“Nếu như người thật sự biến mất thì ta cũng không ngại tiếp quản Túy Hương lâu đâu.” Mắt Thiên Thiên đột nhiên loé sáng.

Mộ Dung Hàn cười gượng vài tiếng: “Còn một cách nữa, không cần ta biến mất nhưng Túy Hương lâu vẫn thuộc về nàng.”

“Người đừng nói là trở thành người của người nhé.”

“Có thể lấy được nữ tử thông minh như thế thật là vinh hạnh của ta.” Trong mắt Mộ Dung Hàn tràn đầy tình cảm, không có sự lạnh lùng như lúc bọn họ

mới gặp mặt.

Khóe miệng Thiên Thiên run rẩy, gần đây nàng có số hoa đào sao? Vừa đối phó được một người thì lại xuất hiện một người khác.

“Thế nào? Chuyện này không sai mà.” Mộ Dung Hàn tiếp tục hỏi đến cùng.

“Ta chỉ có giá trị bằng một Túy Hương lâu thôi sao?”

“Đương nhiên không rồi, trong lòng ta nàng là vô giá.”

“Vô giá? Vậy sao, thì ra trong lòng ngươi ta không đáng một đồng. Hai, thì ra ta rẻ như vậy, thật là thương tâm.” Thiên Thiên vờ oan ức nói, thực ra trong lòng nàng cười sắp ngất.

Bởi vì nàng không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của Mộ Dung Hàn: “Không, không, không, ta không có ý đó, cái vô giá mà ta nói không phải là vô giá đó mà là báu vật vô giá, vô giá đấy.” Mộ Dung Hàn sốt ruột giải thích.

“Phụt...” Cuối cùng Thiên Thiên cũng không nhịn được nữa nên cười lớn mà Tinh Nhi ở một bên cũng che miệng cười.

“Thì ra...” Mộ Dung Hàn cũng cười gượng, không thể tưởng tượng được hẳn lại bị nàng lừa vào bẫy nhưng hẳn cũng không tức giận mà lại có một loại cảm giác không rõ đang không ngừng tăng lên.

Hoàng cung...

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ đã tìm hiểu được Thượng Quan tiểu thư đã từ chối lời cầu hôn của Quý thái tử còn Quý thái tử cũng đã bắt đầu chuẩn bị khởi hành về nước.” Đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong ngự thư phòng.

“Được, tiếp tục âm thầm theo dõi, nhớ kỹ là không được để lộ thân phận.” Long Khải Diêm gật đầu nói.

“Vâng.” Rất nhanh bóng người lại biến mất.

Sau đó Long Khải Diêm cầm lấy thánh chỉ đã được chuẩn bị từ trước, mở ra cẩn thận nhìn, trong mắt hắn hiện lên ý cười, quả thực đáp án của nàng khiến hắn rất vừa lòng, xem ra mọi chuyện cũng rất thuận lợi.

“Tiểu Lý Tử, đi tuyên chỉ đi!”

Tiểu Lý Tử cung kính tiếp nhận thánh chỉ, đương nhiên hắn biết nội dung thánh chỉ này là gì, lúc trước khi hoàng thượng tự tay viết thánh chỉ này thì hắn đang đứng ở bên cạnh.

Long Khải Diêm còn dặn dò mấy lời trước khi Tiểu Lý Tử rời đi.

Rất nhanh Tiểu Lý Tử đã đi đến nơi.

“Thượng Quan Thiên Thiên tiếp chỉ!”

Thiên Thiên đang cùng Mộ Dung Hàn nói chuyện phiếm nên không biết có chuyện gì xảy ra, đột nhiên nàng nghe Tiểu Lý Tử bên cạnh Long Khải Diêm đến tuyên chỉ, Long Khải Diêm này định làm gì?

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thượng Quan Thiên Thiên hiền hậu hơn người, mẫu mực phép tắc, cẩn thận giữ mình, tính cách bình ổn, tốt đẹp thành tính cho nên mười lăm tháng này sắc phong làm Thục quý phi. Khâm thử!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Phong phi

Tất cả mọi người bên trong đều kinh ngạc, phong phi sao?

Đây là trò mới mà Long Khải Diêm nghĩ ra sao?

Đột nhiên Thiên Thiên nhớ tới tối hôm qua khi yến hội kết thúc thì Long Khải Kỳ có nói một câu người sẽ không còn là dân thường nữa. Chẳng lẽ Long Khải Kỳ đã sớm biết Long Khải Diêm sẽ làm như vậy?

Toàn thân Mộ Dung Hàn tản ra hơi thở rét lạnh, đôi mắt của hắn sâu không nhìn thấu được.

“Thượng Quan tiểu thư, mau mau tiếp chỉ đi!” Tiểu Lý Tử thấy Thượng Quan tiểu thư không có phản ứng nên mở miệng thúc giục, những nữ nhân khác nghe thánh chỉ như vậy đều có vẻ mặt tươi cười, vì sao Thượng Quan tiểu thư lại có biểu cảm như vậy chứ? Là quá vui vẻ sao? Hay là...

“Ta muốn hỏi một chút, thánh chỉ này mới được viết hay đã viết rất lâu rồi?” Nàng muốn biết Long Khải Diêm đã sắp xếp từ trước hay chỉ là kế hoạch tạm thời?

“Hoàng thượng đã viết thánh chỉ này từ lâu, chẳng qua đến hôm nay hoàng thượng mới sai Táp gia đến tuyên chỉ.” Tiểu Lý Tử cười nói.

Thật rõ ràng Tiểu Lý Tử hiểu nhầm sự kinh ngạc thất thần của Thiên Thiên trở thành quá mức vui mừng, nếu không hắn cũng sẽ không thể trả lời thẳng thắn như vậy.

“Vậy thì xin Tiểu Lý Tử công công chuẩn bị giúp ta một chút, hy vọng có thể cho ta nhanh chóng được gặp hoàng thượng.” Nghĩ đến từ sớm? Đây có phải là nói bản thân mình đã rơi vào cạm bẫy của Long Khải Diêm từ lâu hay không? Chẳng lẽ những chuyện trong thời gian này đều do Long Khải Diêm sắp xếp từ trước? Thiên Thiên càng nghĩ càng tức giận.

“Thục phi nương nương nói vậy là sao? Hoàng thượng nói nếu như Thục phi nương nương muốn gặp hoàng thượng thì ngày mai Thục phi nương nương có thể tiến cung diện thánh.” Hoàng thượng thật đúng là thánh minh, vậy mà lại có thể đoán được tâm tư của Thục phi nương nương, bọn họ thật đúng là tâm ý tương thông!

Sau khi nói xong thì Tiểu Lý Tử lập tức cáo lui.

“Tiểu thư, sao đột nhiên hoàng thượng lại phong tiểu thư làm phi?”

“Đây cũng là điều ta thắc mắc, ngày mai tiến cung là biết biết.” Hai tròng mắt trong suốt của Thiên Thiên lộ ra sự lạnh lùng như băng.

“Mười lăm tháng này chính là ba ngày sau, thời gian vội vàng như thế, xem ra hoàng thượng nhất định phải lấy được người đồng thời cũng không cho phép người có cơ hội chạy trốn.” Mộ Dung Hàn lạnh lùng nói.

Hắn không nghĩ tới lúc này lại xuất hiện thêm một Long Khải Diêm, xem ra đối thủ cạnh tranh của hắn cũng không yếu nhưng mà hắn sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh, nàng chỉ có thể thuộc về hắn.

“Không ai có thể không chế vận mệnh của ta, vua của một nước cũng không được.” Thiên Thiên lạnh lùng nói.

Chẳng qua nàng không nghĩ tới lần này Long Khải Diêm lại ra chiêu như vậy, nhất định hắn đã có sự chuẩn bị.

“Thiên Thiên, nếu như cần ta giúp đỡ thì cứ việc mở miệng.”

...

Rất nhanh tin tức sắc phong Thượng Quan Thiên Thiên làm phi đã truyền khắp toàn bộ nước Tây Lũng.

Kỳ vương phủ.

“Kỳ, có phải người đã biết hoàng thượng sẽ sắc phong Thượng Quan Thiên

Thiên làm phi tử lâu rồi không?” Sau khi Hiên Viên Hạo tiến vào Kỳ vương phủ, nhìn thấy Long Khải Kỳ thì lập tức mở miệng hỏi.

“Hoàng thượng hạ chỉ rồi sao?” Long Khải Kỳ cũng không kinh ngạc mà chỉ hờ hững hỏi.

“Xem ra đúng là người đã biết hoàng thượng sẽ làm như vậy.” Hiên Viên Hạo vừa mới phát hiện bản thân cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân này thì nàng lại thuộc về người khác nên hắn đột nhiên cảm thấy rất thất vọng.

“Lôi Minh là vật được truyền qua các thế hệ hoàng hậu, hoàng hậu không nhất định có thể đàn được Lôi Minh nhưng người có thể có đàn Lôi Minh nhất định là hoàng hậu.” Long Khải Kỳ hờ hững nói, cũng chính bởi vì vậy cho nên đêm đó hắn mới nói Thiên Thiên sẽ không còn là dân thường nữa.

“Thì ra là thế.” Hiên Viên Hạo có chút ử rĩ nói: “Thì ra hoàng thượng đã sớm biết thái tử Thủy Nguyệt quốc sẽ không đánh đàn Lôi Minh cho nên mới làm như vậy nhưng hoàng thượng để Lôi Minh xuất hiện ở trong yến tiệc là có mục đích gì?”

“Trực giác nói cho ta biết hắn làm như vậy là vì Thượng Quan Thiên Thiên.” Hai mắt Long Khải Kỳ xẹt qua một chút tức giận, không thể ngờ được nữ nhân này không chỉ có thể khiến thái tử nước Thủy Nguyệt thỉnh cầu tứ hôn mà còn có thể khiến hoàng thượng...

Trong đầu Hiên Viên Hạo dần hiện lên bóng hình xinh đẹp trong yến tiệc và còn có tiếng đàn rung động lòng người đó.

“Hạo, bên Thượng Quan Kiệt Hùng kia có hành động gì không?”

“Từ sau khi hai chân Thượng Quan Kiệt Hùng bị tàn phế thì hắn luôn cáo ốm không vào triều hơn nửa lần trước chúng ta đã diệt trừ một phần lực lượng của hắn ở nước Thủy Nguyệt cho nên bây giờ hắn tạm không có bất cứ hành động gì.

Nhưng mà hình như hắn đã từng gặp mặt Quý Thuần Hoàn, về nội dung cuộc nói chuyện của hai người bọn họ thì không cách nào biết được.” Hiên

Viên Hạo bị kéo ra khỏi suy nghĩ nên quay lại trạng thái lơ lửng nhác lâu nay.

“Ý người là có liên quan đến cái chết của Diễm Nhi?”

“Không, Thượng Quan Diễm Nhi đã chết, nàng ta đã không còn giá trị lợi dụng đối với hắn nữa và hắn lại càng không vì một người không có giá trị mà lãng phí tinh lực của mình, lại nói đến cái chết của Thượng Quan Diễm Nhi, hắn vốn không có mặt mũi nói với hoàng thượng về chuyện đó nên hắn chỉ có thể đặt nhiều tinh lực lên trên kế hoạch ban đầu của hắn.” Long Khải Kỳ tỉ mỉ phân tích.

“Yên tâm, kế hoạch của Thượng Quan Kiệt Hùng tuyệt đối sẽ không thành công.”

...

“Gia, thuộc hạ vừa mới nghe được một tin tức, hoàng thượng nước Tây Lũng quốc muốn sắc phong Thượng Quan tiểu thư làm Thục phi.” Vô ngồi trên ngựa, cúi người nhỏ giọng nói với người đang ngồi trong xe ngựa bên cạnh.

“Nàng trả lời thế nào?” Quý Thuần Hoàn nhàn nhạt hỏi giống như không có chút liên quan nào với hắn.

“Thuộc hạ không biết.”

“Khi nào cử hành nghi thức sắc phong?”

“Mười lăm tháng này.”

Tức là ba ngày sau, thời gian thật gấp gáp, có phải là Long Khải Diễm quá mức sốt ruột không? Hay là hắn đang lo lắng? Quý Thuần Hoàn trầm nghĩ.

Lúc này, trong mắt Quý Thuần Hoàn thoáng xẹt qua một chút ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Từ hôn

Sắc trời bên ngoài dần dần đen lại, hai bên đường phố phồn hoa đều đã treo đèn lồng chiếu sáng lên, mặc dù hoàng hôn đã phủ xuống nhưng vẫn không ảnh hưởng đến dòng người chút nào.

Lầu một của Túy Hương lâu đã đầy khách, người ăn cơm hay người không ăn cơm đều tụ tập ở nơi này chỉ vì hôm nay đã xảy ra một chuyện lớn.

Muốn biết là chuyện gì thì chỉ cần nghe đám người ở đây nói chuyện là biết.

“Rốt cuộc Thượng Quan Thiên Thiên có bản lĩnh gì mà có thể khiến hoàng thượng phong nàng ta làm phi nhi?” Một người trong đám đông đó mở miệng nói.

“Trước kia nữ tử này là vương phi của Kỳ vương gia sau đó nàng ta bị bỏ ở lễ Hoa Xảo trước mặt mọi người, không ngờ bây giờ nàng ta lại được hoàng thượng sắc phong làm phi, ta thấy nhất định là do nàng ta chủ động quyến rũ hoàng thượng.”

“Nữ nhân này thật không biết liêm sỉ!” Lời này xuất phát từ một nữ tử trung niên, trong lòng nàng ta, nữ nhân phải tận tâm tận lực với trượng phu của mình nếu không thì không khác mấy nữ tử thanh lâu là mấy.

“Đúng vậy, nghe nói Thượng Quan Thiên Thiên không chỉ có tướng mạo xấu xí mà còn là nữ nhân không biết cầm kỳ thư họa, thật không hiểu nổi tại sao hoàng thượng của chúng ta lại thích nữ nhân này như vậy?” Người nói lời này cũng là một nữ tử, chẳng qua là nữ tử này có chút sắc đẹp của tuổi thanh xuân nên giọng điệu của nàng ta có vẻ ghen tị.

“Ta nghe nói nàng ta có tài đánh đàn rất cao siêu, tiếng đàn của nàng ta vượt xa Hoa tiên tử năm nay và quận chúa nước láng giềng.” Đột nhiên trong đám người vang lên một câu như vậy.

“Thật hay giả đấy?” Tất cả mọi người đều nghi ngờ những lời này là thật hay giả.

“Đương nhiên là thật, ta có thân thích là gã sai vặt ở phủ Lễ Bộ Thượng Thư, vừa khéo bữa tiệc tối hôm qua hắn đi theo Thượng Thư Đại Nhân vào cung để hầu hạ ngài ấy.” Người đó giải thích.

.....

Tất cả mọi người đều sôi nổi thảo luận tại sao đột nhiên hoàng thượng lại sắc phong Thiên Thiên làm phi.

Lâu hai.

“Tuồng ca ca, mấy ngày nữa chúng ta mới trở về nước có được không? Tử Tình muốn ở chỗ này chơi thêm mấy ngày nữa.” Tử Tình làm nũng nói, thật ra thì nàng muốn được ở bên cạnh Tuồng ca ca của nàng lâu hơn, nàng biết nếu như bọn họ trở về thì nàng sẽ không còn được gặp Tuồng ca ca của nàng nữa rồi.

Nam tử ưu nhĩ bên cạnh không có trực tiếp trả lời nàng mà nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

“Tuồng ca ca, huynh đồng ý với Tử Tình nha, rất khó khăn Tử Tình mới được ra ngoài một chuyến, Tử Tình không muốn trở về nhanh như vậy đâu.” Tử Tình thấy Tuồng ca ca không trả lời nàng nên nàng tiếp tục làm nũng.

“Được, ta đồng ý với muội, chỉ cần muội không gây họa là được.” Ngao Thiên Tuồng cười khẽ rồi lắc đầu một cái.

“Tử Tình biết Tuồng ca ca thương Tử Tình nhất mà.” Tử Tình vui mừng thốt lên.

Mà lúc này suy nghĩ của Ngao Thiên Tuồng đã bay xuống lầu dưới đang nói chuyện.

Hôm sau, hoàng cung.

Sáng sớm Thiên Thiên đã vào cung yết kiến, đơn giản vì hôm nay nàng tới từ hôn.

Thiên Thiên vừa bước vào cửa cung không bao lâu thì đã bắt gặp ánh mắt oán hận của một nữ nhân đang đi tới chỗ mình.

“Cho dù là hiện tại hay là tương lai thì người cũng sẽ không bao giờ có thể trở thành kẻ địch của Bồn cung nhưng bây giờ Bồn cung chính là kẻ địch lớn nhất của người, Thượng Quan Thiên Thiên.” Người tới là Tuyết Diên, người vẫn luôn yêu thương Long Khải Diêm sâu sắc.

Lúc này Thiên Thiên không có tâm tình để nói chuyện với nữ nhân đang nổi cơn ghen này nọ, bây giờ nàng chỉ muốn nói rõ ràng với nam nhân tự cho mình là đúng kia.

“Đứng lại, còn chưa vào cung đã không hiểu quy củ như vậy, nếu như thật sự vào cung thì không phải sẽ cười lên trên đầu Bồn cung sao?” Tuyết Diên thấy Thiên Thiên không để ý tới mình nên tức giận quát lên.

“Nếu như nương nương không có việc gì, vậy ta xin cáo lui trước.”

“Người rất sốt ruột muốn đi hầu hạ hoàng thượng sao? Thật là không biết liêm sỉ, mới chỉ có ba ngày mà đã chờ không được muốn nhanh chóng leo lên long sàng của hoàng thượng hả?” Tuyết Diên châm chọc nói.

“Nếu như nương nương muốn nổi điên thì mời người đến nơi khác, đừng tìm ta.” Đây chính là một trong những nguyên nhân tại sao nàng không muốn vào hoàng cung, ba nghìn nữ nhân cùng giành giật một nam tử, chỉ là một con ngựa đực mà lại có nhiều người cứ khăng khăng giành giật muốn hầu hạ hắn.

“Người nói cái gì? Người dám nhục mạ Bồn cung, người đâu, bắt nữ tử này lại cho Bồn cung, Bồn cung muốn dạy dỗ nữ nhân không biết trời cao đất rộng này.” Khuôn mặt dữ tợn của Tuyết Diên đã hoàn toàn phá hủy dung mạo như tiên nữ của nàng ta.

Đột nhiên cạnh Thiên Thiên có thêm mấy tên thị vệ nhưng bọn họ không dám tiến lên, chỉ vây quanh Thiên Thiên ngăn cản đường đi của nàng.

Toàn thân Thiên Thiên tản ra khí lạnh, hai mắt dần dần lạnh như băng, đầy một bụng tức giận lại không có chỗ phát, đột nhiên Thiên Thiên bay lên, tung ra một đá sau đó những thị vệ kia đều ngã hết xuống đất.

Tuyết Diên nhìn thị vệ đang nằm trên đất, đáy mắt không có sợ hãi, trái lại càng thêm nham hiểm: “Lại còn dám phản kháng, cho dù ngươi sắp vào cung làm phi thì như thế nào, Bỏ cung vẫn có thể muốn ngươi sống thì ngươi sống, muốn ngươi chết thì ngươi chết.” Thiên Thiên cũng không phải là tiểu nữ tử ba bước không ra khỏi cửa nên đối với nàng thì mấy tình huống này không đáng kể chút nào.

“Đừng có ăn dấm chua bậy bạ, quản cho tốt nam nhân của ngươi đi, đừng để hấn động dục khắp nơi.” Thiên Thiên không để ý đến sự nham hiểm của Tuyết Diên, giọng nói còn âm u, lạnh lẽo hơn cả nàng ta.

Lúc Thiên Thiên xoay người thì vừa khéo nhìn thấy một bóng dáng màu vàng.

“Trẫm chiêu cáo thiên hạ sắc phong ngươi làm phi, trong mắt ngươi lại là động dục khắp nơi sao?” Giọng nói lạnh lùng của Long Khải Diêm vang lên khiến cho thái giám, cung nữ, thị vệ bên cạnh không rét mà run.

Tuyết Diên thì hả hê đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn cảnh này, lần này nàng ta tin chắc hoàng thượng sẽ không sắc phong nữ nhân này làm phi.

“Đúng, nếu như không phải hoàng thượng động dục khắp nơi, vậy tại sao hoàng thượng lại sắc phong ta làm phi?” Thiên Thiên cũng không e ngại sự lạnh lẽo tỏa ra từ hắn, lớn mật thừa nhận.

Long Khải Diêm cực kì tức giận, trong đôi mắt thâm thúy thoáng qua vẻ tàn nhẫn: “Tất cả các ngươi đều lui xuống hết cho trẫm.”

Mọi người đều rất thức thời nhanh chóng rời khỏi nơi này, cho dù Tuyết

Diêm cực kỳ không muốn nhưng dưới ánh mắt tức giận của Long Khải Diêm thì nàng ta vẫn phải chậm rì rì rời đi.

“Người có gan thì nói lại câu đó một lần nữa đi.”

“Hậu cung của người đã có ba nghìn mỹ nữ, người đừng động dục khắp nơi nữa, thu hồi lạm tình của người lại đi, muốn động dục thì đi tìm ba nghìn mỹ nữ của người, đừng tới quấy nhiễu cuộc sống của ta.” Thiên Thiên lạnh lùng nói ra từng chữ một.

“Nữ nhân kia, hiện tại trăm muốn lấy mạng người.” Long Khải Diêm tức sùi bọt mép, đi lên trước sau đó đưa một tay ra trực tiếp bóp cái cổ nhỏ nhắn của Thiên Thiên.

Thiên Thiên cũng không phản kháng, chỉ nhắm hai mắt lại, mỉm cười nhìn Long Khải Diêm.

“Thỉnh thoảng phản kháng có lẽ trăm sẽ thích nhưng nếu kháng cự quá mức thì chỉ có một kết quả.” Long Khải Diêm tức giận nói, sau đó sức lực trên tay cũng lớn dần.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: Gặp mặt

“Chết...” Thiên Thiên thản nhiên nói ra chữ này giống như cái chết không ảnh hưởng gì đến nàng.

“Người không sợ chết ư?” Long Khải Diêm lạnh lùng nhìn nữ nhân bị mình bóp cổ, quả nhiên nàng khác với những nữ tử khác, đối mặt với cái chết mà vẫn có thể giữ vững bình tĩnh như vậy.

“Sợ, dĩ nhiên là sợ, cõi đời này có ai không sợ chết nhưng nếu ta nói không sợ hoàng thượng sẽ bỏ qua cho ta sao?” Thiên Thiên thờ ơ nhìn thẳng vào Long Khải Diêm, chắc đây chính là cái gọi là gần vua như gần cọp!

Long Khải Diêm lạnh lùng như sương nhìn nữ tử trước mắt, hừ lạnh một tiếng sau đó buông bàn tay to của mình ra: “Người yên tâm, mỹ nhân giống như người, đương nhiên trẫm sẽ không nỡ để cho người chết.” Long Khải Diêm đột nhiên thay đổi, cười nhạt nói.

“Vào cung, tham gia bữa tiệc giao lưu giữa ba nước, khảy đàn Lôi Minh, chắc hẳn đây đều là kế hoạch của người!” Thiên Thiên hít thở sâu mấy cái, đợi sau khi hô hấp bình thường lại mới lạnh nhạt nói.

“Không tệ, xem ra người thông minh hơn trẫm nghĩ, không trách được thái tử nước Thủy Nguyệt lại mở miệng xin tứ hôn, còn nữa, trẫm không nghĩ tới người có thể khảy được đàn Lôi Minh, điều này khiến kế hoạch của trẫm càng thuận lợi hơn.” Long Khải Diêm mang theo chút ý cười nói.

“Cho nên từ trước tới nay đây đều là kế hoạch của người mà ta chẳng qua là một con cờ trên tay người?” Thiên Thiên hơi tức giận nói.

“Người còn nhớ rõ lời người đã nói ở trong khoang thuyền không?”

Đột nhiên Thiên Thiên chau mày. Hắn nói như vậy, mục đích không phải là.

.....

“Người nói người không muốn dính líu với hoàng thất và quyền thế nhưng mà trẫm lại muốn nhìn người bị cuốn vào trong hoàng thất này, lúc đó người sẽ như thế nào? Thích cuộc sống quyền thế này hay là. . . . .” Long Khải Diêm nhân nhát nói, thật ra thì hẳn biết dự tính ban đầu của hẳn đã thay đổi, không còn là ý tưởng trước kia nữa mà là. . . . .

Nàng không ngờ chỉ vì một câu nói lúc trước lại khiến cho mình càng tránh né lại càng đến gần, chẳng qua nàng không phải là một người vì vậy mà dễ dàng buông tha.

“Người đã nói cho ta biết chân tướng việc người sắc phong ta làm phi nhưng người cảm thấy ta sẽ vào cung làm phi sao?”

“Cho dù trẫm không nói cho người... thì người cũng sẽ không vào cung chứ gì!” Long Khải Diêm nhếch miệng cười nói.

“Nhưng mà dĩ nhiên là trẫm có biện pháp khiến người ngoan ngoãn lên kiệu hoa.” Long Khải Diêm đột nhiên nghiêm túc, nói.

“Người lại muốn uy hiếp ta?”

“Người hiểu trẫm rất rõ, Tân Nguyệt lâu, Túy Hương lâu còn có những người bên cạnh người nữa, người cảm thấy những thứ này đã đủ chưa?” Long Khải Diêm không nói thẳng ra nhưng hẳn biết nàng đã hiểu ý của mình.

“Nếu như những thứ này đối với ta mà nói không tính là cái gì thì sao?” Tiền tài không có thì có thể kiếm lại nhưng mà tình cảm của con người cho dù nàng có máu lạnh đến đâu thì chung đặng lâu cũng sẽ có tình cảm, nàng không cần lo lắng cho Mặc, Mộ Dung Hàn nhưng mà Tinh Nhi, còn có Như Huyền. . . . .

“Vậy thì không thể trách trẫm độc ác rồi, có lúc vì đạt được mục đích thì không chừa thủ đoạn nào cũng là cần thiết.” Khi đáy mắt của nàng thoáng qua vẻ không đành lòng thì đã bị hẳn nhìn thấy, hẳn có thể nói như vậy đương nhiên là đã hiểu cách làm người của nàng.

“Trẫm sẽ yêu thương ái phi.” Đôi mắt của Long Khải Diêm híp thành một đường thẳng, ghé vào bên tai Thiên Thiên, dịu dàng nói.

Thiên Thiên không trả lời, một bên thì đang âm thầm suy nghĩ, nàng phải lên một kế hoạch hoàn mỹ nếu không. . . . .

Long Khải Diêm chỉ cho là Thiên Thiên đã thỏa hiệp nên âm thầm vui mừng, đáng tiếc hắn nào biết Thiên Thiên không thỏa hiệp mà là. . . . .

Tiêu Dao Sơn Trang.

“Trang chủ, lão nô đã sắp xếp thỏa đáng cho lão Các chủ, chỉ là. . . . .” Lão quản gia đột nhiên dừng lại, không biết có nên nói tiếp không.

“Có lời gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Lão nô đã làm theo lời dặn dò của trang chủ, mời đại phu kiểm tra vết thương trên người lão Các chủ, đại phu nói độc tố trên người lão Các chủ đã xâm nhập ngũ tạng lục phủ hơn nửa gân tay và gân chân của lão Các chủ đã bị đánh gãy, nội lực cũng bị mất hết, ngài ấy không còn nhiều thời gian nữa, sẽ không cố gắng được tới cuối tháng này.” Lão quản gia nói có chút khó khăn, hắn chẳng thể nghĩ tới lão Các chủ từng vẻ vang một đời lại có thể rơi vào bước đường cùng này, người kia thật là quá ác độc.

“Phái người đi mời Quỷ Y Tử tới, ta tin tưởng y thuật của Quỷ Y Tử nhất định có thể chữa khỏi độc của lão Các chủ.” Bất luận là như thế nào thì hắn đều phải chữa khỏi cho lão Các chủ, cũng giúp ông ấy đoạt lại Âm Nguyệt bởi vì đây là lời hứa của hắn với phụ thân.

“Nhưng nhiều năm trước Quỷ Y Tử đã đi du ngoạn bốn bể, trong lúc nhất thời có lẽ sẽ khó tìm ra hắn, lão nô sợ rằng lão Các chủ không thể đợi được đến khi đó.”

“Lợi dụng thế lực của Tiêu Dao Sơn Trang, nhất định phải tìm được Quỷ Y Tử trong vòng nửa tháng.” Nam tử lạnh lẽo nói.

“Lão nô tuân lệnh.” Sau đó lão quản gia dừng lại một chút rồi móc một

phong thư từ trong ngực ra, dâng lên bằng hai tay: “Trang chủ, đây là phong thư lúc lão nô sắp xếp cho lão Các chủ thì lão Các chủ đã dặn lão nô nhất định phải giao cho Trang chủ, lão Các chủ hy vọng Trang chủ có thể giúp ngài ấy tìm được nữ nhi mà ngài ấy đã thất lạc nhiều năm.”

Nam tử kia nhận lấy thư, cẩn thận mở ra đọc, đây là một phong thư bình thường thôi, không có chỗ nào đặc biệt cả.

“Lão Các chủ nói đây là phong thư duy nhất mà nữ tử của lão Các chủ gửi cho ngài ấy nhiều năm trước, phía trên không chỉ ghi rõ địa điểm mà còn có những chuyện xảy ra vào năm đó nữa.” Lão quản gia thuật lại lời dặn dò của lão Các chủ từng chữ một.

“Ừ, người lập tức phái người tìm kiếm hành tung của Quý Y Tử, chuyện này cứ giao cho ta.” Nam tử nhìn kỹ phong thư không thể bình thường hơn này nhưng nhất thời hắn vẫn chưa thấy rõ địa chỉ được viết trên thư.

Hồi lâu.

Mắt nam tử đó đột nhiên sáng lên, hắn khẽ nhếch môi.

Tân Nguyệt lâu.

“A, đây không phải là Thượng Quan tiểu thư sao?” Một giọng nói dịu dàng hấp dẫn Thiên Thiên đang cúi đầu suy nghĩ sâu xa.

“Minh Nguyệt Quận chúa? Không biết Minh Nguyệt Quận chúa cảm thấy phục vụ của Tân Nguyệt lâu như thế nào? Minh Nguyệt Quận chúa cứ cho ý kiến để ta có thể thay đổi tốt hơn.” Thiên Thiên khẽ cười nói.

“Thượng Quan tiểu thư không cần khách khí như thế, cứ kêu ta là Tử Tình đi, đây không phải là nước Thương Lang hơn nữa không lâu nữa thì Thượng Quan tiểu thư sẽ được hoàng thượng nước Tây Lũng phong làm phi rồi, đây chính là một vinh hạnh, Tử Tình ở nơi này chúc mừng tiểu thư trước.” Mặc dù nàng cảm nhận được Tường ca ca có chút gì đó khác biệt gì đó với nữ tử này nhưng nàng sẽ không chán ghét nữ tử mà Tường ca ca thích, trái lại nàng càng muốn tới gần nàng ấy hơn, chẳng lẽ là bởi vì nàng

ấy có thể khảy đàn Lôi Minh sao? Hay là bởi vì những thứ khác. . . . .

“Ha ha, không phải nữ nhân nào cũng thích loại vinh hạnh như thế.” Thiên Thiên nhẹ nhàng mỉm cười.

“Cái gì?” Tử Tình nhất thời không hiểu rõ, những lời này của nàng ấy là đang muốn nói nàng ấy không muốn vào cung sao? Nhưng đó không phải là cơ hội mà ngàn vạn nữ tử đều tha thiết ước mơ sao? Nhưng vì sao ở trên người nàng ấy lại không có một chút kích động nào cả?

“Tuồng ca ca. . . . .” Tử Tình chợt thấy một nam tử tuấn dật xuất hiện, khuôn mặt vui vẻ kêu lên.

“Ừ” Ngao Thiên Tường khẽ gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Thiên Thiên, lịch sự cười nói: “Thiên Thiên, chúng ta lại gặp mặt.”

*Văn mới giới thiệu văn cũ

Một lần ngoài ý muốn khiến Phó Hình Nhi đi tới một quốc gia không có trong lịch sử, lại còn là một Vương phi bị người ta vứt bỏ.

Một bữa tiệc khiến Hình Nhi phát hiện mình xuyên qua không phải ngoài ý muốn mà là có người sắp đặt.

Đoạn ngắn một:

“Tiện nhân, ngươi dám đánh ta, ta sẽ nhờ Vương Gia thay ta làm chủ, trả lại công bằng cho ta.” Dung phi bùm mặt lớn tiếng mắng Hình Nhi.

“Người muốn đi thì cứ đi đi, ta sẽ không ngăn cản ngươi, cũng chỉ có loại nữ nhân như ngươi mới cái gì cũng dựa vào nam nhân. Ta cho ngươi biết, tất ngươi một cái là có lợi cho ngươi rồi, còn nữa ta mặc kệ trước kia ngươi cư xử với ta như thế nào nhưng đó đều là chuyện đã qua, bắt đầu từ bây giờ, ngươi đừng tưởng rằng ta là người dễ bị ngươi ức hiếp như trước. Từ giờ người không phạm ta...ta không phạm người; nếu người phạm ta, ta nhất định hoàn trả gấp ngàn vạn lần.” Hình Nhi nói xong thì đỡ Tiểu Thanh vào trong nhà còn Vinh phi vì cảm nhận được sự lạnh lùng của Hình Nhi nên cả

người run run, tinh thần sa sút vội vàng chạy đi.

“Tiểu Thanh, nếu như sau này nữ nhân kia còn bắt nạt ngươi thì ngươi cứ nói cho ta biết, ta sẽ lấy lại công bằng cho ngươi, còn nữa, khi người khác đánh ngươi thì ngươi phải tránh đi, không được chịu đòn, biết không?” Hình Nhi rất đau lòng nhìn Tiểu Thanh.

Đoạn ngắn hai:

“Ngươi tình nguyện tin tưởng lời nói của nữ tử kia cũng không tin tưởng ta, chẳng lẽ tình cảm giữa chúng ta đều là giả sao? Chẳng lẽ nam nhân cổ đại có quyền thế như ngươi đều là người hư tình giả ý sao, ta thật là ngu xuẩn, ta còn tưởng rằng ngươi thật lòng yêu ta. Nam Cung Tuấn, hai ta ân đoạn nghĩa tuyệt từ đây, không còn dính dáng gì đến nhau nữa.” Phó Hình Nhi đứng ở trên vách đá Tiên Tung, khổ sở nói.

“Hình Nhi, nàng đừng đứng gần vách đá, sẽ rơi xuống mất.” Nam Cung Tuấn thấy Hình Nhi đứng ở bên vách đá, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. “Ngươi yên tâm, ta sẽ không nhảy xuống vì ngươi, ta không phải là loại nữ nhân dùng tính mạng để uy hiếp ngươi.” Hình Nhi mỉm cười nhìn Nam Cung Tuấn, đồng thời dùng đôi tay sờ cái bụng còn bằng phẳng của mình, Hình Nhi mới không ngu như vậy, vì một nam nhân không thương mình mà tìm đến cái chết, huống chi bây giờ nàng không còn một mình nữa.

“A, ngươi. . . . .” Hình Nhi còn chưa nói hết đã bị đẩy xuống vách đá, trong mắt toàn là bất ngờ, nàng không tin được nhìn bóng người trước mặt.

Đoạn ngắn ba:

“Mẫu thân, người đừng sợ, con sẽ bảo vệ người, sẽ không để cho bất cứ kẻ nào bắt nạt người bao gồm người gọi là phụ thân kia, nếu như hắn tổn thương mẫu thân thì con nhất định sẽ giúp mẫu thân đối phó hắn.” Một hài tử chừng năm tuổi chạy nhanh đến trước mặt Hình Nhi, ôm chân của nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Dấu hiệu báo trước

Mỗi lần nhìn Ngao Thiên Tường thì nàng luôn có một loại cảm giác quen thuộc nhưng bất kể là Thiên Thiên lúc trước hay là Thiên Thiên hiện tại thì nàng đều khẳng định là mình không quen hẳn nhưng vì sao nàng lại có loại cảm giác này?

“Đúng vậy, chúng ta lại gặp mặt.”

“Người có tâm sự sao?” Ngao Thiên Tường nhỏ giọng dò hỏi.

“Tường ca ca, vì sao Thiên Thiên tỷ tỷ lại có tâm sự? Thiên Thiên tỷ tỷ sắp vào cung làm phi rồi, phải vui mừng còn không kịp chứ, vì sao lại có tâm sự?” Tử Tình ở bên cạnh lên tiếng.

Thiên Thiên tỷ tỷ? Mới vừa rồi còn Thượng Quan tiểu thư, như thế nào bây giờ lại.... Còn có lúc nào thì nàng quen thuộc với nàng ta như vậy? Gọi thân mật như thế, là nàng ta tâm kế quá sâu hay là vô cùng đơn thuần?

“Ta rất tốt, không có tâm sự gì.”

Khóe mắt Ngao Thiên Tường bực bội liếc nhìn Tử Tình bên cạnh, hẳn không trả lời mà nhìn về phía Thiên Thiên rồi nói: “Không sao là tốt rồi. Dựa theo cá tính của người thì chắc chắn sẽ không cho phép bất kì kẻ nào tùy ý thao túng mình.”

“Người rất hiểu ta sao?” Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn về phía nam tử có chút thoát tục trước mặt. Thời gian nàng ở cùng hắn tổng cộng chưa vượt quá một canh giờ. Nếu hắn có thể đoán được tính cách của nàng thì là do nàng biểu hiện quá rõ ràng sao? Hay là.....

“Ta đoán được điều này từ trong tiếng đàn của người.”

“Hả?” Ngày đó lúc nàng đánh đàn thì trong đầu nàng đều là tình thương của phụ thân đối với nàng và sự ôn nhu của mẫu thân, hẳn đoán được cái gì

đây?

“Tiếng đàn của người làm cho người ta có một loại cảm giác bình yên, loại cảm giác này ở trong hoàng thất tuyệt đối không thể có được.” Ngao Thiên Tường nói, đồng thời nhắm hai mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ.

Đột nhiên nam tử vốn đang nhắm chặt hai mắt chợt mở ra, như cười như không nói: “Nếu như có một ngày người phát hiện bằng hữu của người lừa gạt người, người sẽ như thế nào?”

Trong đầu Thiên Thiên lập tức hiện ra hình ảnh một nam một nữ. Đáy mắt nàng thoáng qua sự lạnh lùng, mím môi không nói.

Tử Tình ở một bên lẳng lặng quan sát Tường ca ca của nàng. Bây giờ hình như Tường ca ca không còn giống với trước kia nhưng nàng lại không thể chỉ ra được điểm nào không giống, chẳng lẽ bởi vì nữ tử này sao? Tử Tình nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt trầm nghĩ.

Ở trong bầu không khí quái dị này, Mặc đến vừa đúng lúc để phá tan nó đi.

“Chủ tử.....”

Tử Tình nhìn bóng lưng đột nhiên xuất hiện, đang muốn mở miệng nói chuyện thì Ngao Thiên Tường đứng ở bên cạnh đã ngăn nàng lại. Tử Tình khó hiểu nhìn Tường ca ca đang kéo tay nàng.

Mặc nói nhỏ bên tai Thiên Thiên còn nàng thì trầm tư lắng nghe.

“Ngạo hoàng tử, Minh Nguyệt quận chúa, bây giờ ta tạm thời có chuyện phải đi trước, ngày khác gặp lại.” Thiên Thiên nhàn nhạt nói sau đó xoay người thông dong rời đi.

Mặc không nhìn hai người bên cạnh mà theo sát phía sau.

Tử Tình nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong mắt đều là nghi vấn.

“Tường ca ca, đó không phải là Mặc ca ca sao? Tại sao Mặc ca ca lại gọi

Thiên Thiên tỷ tỷ là chủ tử?” Về mặt Tử Tình nghi ngờ nhìn về phía Ngao Thiên Tường.

“Tử Tình, có một số việc muội không cần hiểu rõ.”

“Tường ca ca.....”

“Tử Tình, chuẩn bị một chút. Hai ngày sau chúng ta lên đường trở về nước.”

Tử Tình nhìn bóng lưng Tường ca ca đi lên lầu, nghi vấn trong lòng lại càng sâu hơn. Trực giác cho nàng biết Tường ca ca có bí mật và Mặc ca ca cũng giống như vậy.

.....

Bên kia.

Sau khi Thiên Thiên trở lại viện thì lập tức nhìn thấy giữa đại sảnh đặt mười mấy cái rương lớn, mấy cái rương đó đều được mở ra, toàn bộ bên trong đều là vàng và kỳ trân dị bảo.....

Tài sản của Long Khải Diêm này thật đúng là khổng lồ!

“Tiểu thư, vừa rồi người trong cung đến nói đây là sính lễ hoàng thượng đưa tới.” Sau khi Tình Nhi nhìn thấy Thiên Thiên trở lại thì lập tức nói.

“Mặc, trước khi trời sáng âm thầm chuyển những thứ này thành tiền vào trương mục (tài khoản) trong tiền trang tư nhân của ta.” Nếu hắn đã mang đến số lượng của cải lớn như vậy thì không nhận cũng không được, nói không chừng về sau vẫn còn phải dùng tới.

“Vâng.” Mặc dù Mặc không hiểu vì sao chủ tử lại làm như vậy nhưng hắn vẫn vâng lệnh.

Xem ra nàng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp mới được.

.....

Thượng Quan phủ.

“Lão gia, Quý thái tử đã rời khỏi nước Tây Lũng rồi.”

“Quý thái tử không có bất kỳ thư từ gì muốn chuyển cho bản tướng sao?”
Lúc này sắc mặt của Thượng Quan Kiệt Hùng có chút tiêu tụy, hai mắt cũng không còn sắc bén giống như trước kia.

Đây cũng là vì sau lần ông gặp Quý Thuần Hoàn, cuộc nói chuyện giữa hai người bị thất bại hơn nữa Thượng Quan Diễm Nhi lại chết nên ông mới biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Ông không có nước Thủy Nguyệt hậu thuẫn, ở hoàng cung lại không có thế lực, quan trọng nhất bây giờ là hai chân của ông đã tàn phế, giống như một phế nhân vô dụng.

Chẳng lẽ kế hoạch ông mưu tính nhiều năm như vậy lại thất bại trong gang tấc hay sao?

“Bẩm lão gia.....” Trương Đức nhìn lão gia tiêu tụy thì trong lòng đau xót không thôi, hắn không đành lòng nói Quý thái tử không có bất kỳ thư từ gì muốn chuyển giao cho lão gia.

“Bản tướng đã biết. Gần đây triều đình có xảy ra chuyện lớn gì không?” Từ sau khi cuộc gặp mặt thất bại thì ông cũng không quan tâm tới gần đây trong triều có xảy ra chuyện gì không. Gần đây ông thỉnh thoảng nghe được những câu nói rời rạc của bọn hạ nhân, hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

“Bẩm lão gia, trong triều không có chuyện lớn gì nhưng mà Tứ tiểu thư..... Không, là hoàng thượng muốn sắc phong Thượng Quan Thiên Thiên làm Thục quý phi.” Trương Đức dừng một chút sau đó cúi đầu nhưng mà hai mắt của hắn thỉnh thoảng lại liếc về phía Thượng Quan Kiệt Hùng.

“Cái gì? Vậy mà con tiện nhân kia lại được sắc phong sao? Lúc nào?”
Thượng Quan Kiệt Hùng phần nộ quát.

“Ngày mười lăm tháng này.”

“Không phải bản tướng đã sớm ra lệnh ngươi tìm thêm vài người có thân thủ tốt một chút để đi giải quyết con tiện nhân kia sao? Vì sao còn không thấy ngươi đi làm? Bản tướng tuyệt đối không thể để cho con tiện nhân kia vào cung được.” “Choang” một tiếng, Thượng Quan Kiệt Hùng cầm cái tách trên bàn ném mạnh xuống đất.

“Lão nô đã an bày sát thủ rồi, đang chờ thời cơ. Lão gia yên tâm, lần này nhất định lão nô sẽ không để cho lão gia thất vọng.” Trương Đức hoảng sợ nói. “Tứ tiểu thư, thật xin lỗi, lão nô không thể không làm vậy với người.” Trương Đức nói thầm trong lòng.

“Tốt nhất là như vậy, nếu không người rơi đầu chính là ngươi!” Thượng Quan Kiệt Hùng chỉ cần nghĩ tới hai cái chân tàn phế và những chuyện ông đã gặp phải trong những ngày qua thì ông lập tức đổ những thứ này lên trên người Thiên Thiên.

“Vâng, lão nô tuân lệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Thổ lộ

Càng lúc càng gần ngày sắc phong nhưng Thiên Thiên vẫn bình tĩnh như thường ngày, không hề có một chút kích động, cũng không hề tức giận khiến người ta không đoán ra được suy nghĩ trong lòng nàng, dĩ nhiên bao gồm cả ám vệ ẩn thân ở nơi bí mật gần đó.

“Như thế nào, nàng vẫn không có bất kỳ hành động gì sao?”

“Bẩm Hoàng thượng, hai ngày nay Thượng Quan tiểu thư rất an tĩnh, không có bất kỳ hành động gì đặc biệt, ban ngày thì đi dạo ở Tân Nguyệt lâu sau đó nhanh chóng trở về phủ hơn nữa trên mặt Thượng Quan tiểu thư luôn nở nụ cười nhàn nhạt, không hề có một chút tức giận hay bất mãn nào.” Nam tử áo đen bẩm báo từng việc một.

Hai ngày nay Hoàng thượng ra lệnh hắc bí mật theo dõi Thượng Quan tiểu thư đồng thời cách hai canh giờ phải hồi cung bẩm báo một lần mà nội dung của mỗi lần bẩm báo đều giống nhau vì vậy hắc không hiểu vì sao Hoàng thượng lại khấn trương như vậy.

Tất cả đều bình thường sao? Chẳng lẽ nàng thật sự thỏa hiệp? Hay là. . . . . Mặc dù cứ hai canh giờ hắc đều nghe nội dung bẩm báo giống nhau hơn nữa mọi việc đều rất bình thường, đây không phải là điều hắc muốn sao? Nhưng vì sao trong lòng hắc luôn có cảm giác xấu?

“Tiếp tục theo dõi, trăm không cho phép nửa đường xảy ra bất kỳ sai lầm nào.”

“Thuộc hạ lĩnh chỉ.”

“Còn nữa. . . . .” Long Khải Diêm nói khẽ vào tai ám vệ kia.

Sau khi bóng dáng kia biến mất không lâu thì có một bóng dáng màu trắng chậm rãi tới gần Long Khải Diêm.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.” Người đến là Tuyết Diên, nàng ta dò la được hoàng thượng đang ở một mình tại ngự hoa viên nên nàng ta mới xuất hiện ở đây.

“Ừ.”

“Hoàng thượng, ngày mai Thượng Quan tiểu thư sẽ vào cung nhận sắc phong của hoàng thượng nhưng vì sao nô tì thấy vẻ mặt hoàng thượng vẫn không vui?” Tuyết Diên nhìn vẻ mặt trầm tư của Long Khải Diêm, nàng ta không hiểu vì sao hắn lại như vậy nhưng nàng ta biết hắn như vậy lại khiến nội tâm nàng ta vui vẻ, nhẩy nhót.

“Trẫm còn có việc bận phải đi trước.” Long Khải Diêm trực tiếp lướt qua nàng ta, đi ra khỏi ngự hoa viên tới Ngự thư phòng.

Tuyết Diên nhìn bóng lưng Hoàng thượng rời đi, một ít kích động vừa rồi cũng rơi xuống đáy cốc, vừa rồi hoàng thượng không thèm nhìn nàng ta, đây là vì sao? Chẳng lẽ sự sùng ái trước đây của hoàng thượng chỉ là do hứng thú nhất thời thôi sao? Hay là. . . . .

Kể từ sau yến tiệc. hoàng thượng vẫn không bước vào Tuyết uyển chứ đừng nói đến chuyện sùng hạnh nàng ta, rốt cuộc là tại sao? Vì sao lại khiến nàng ta từ thiên đường rớt xuống địa ngục?

Đột nhiên, trong đầu nàng ta thoáng hiện lên một người, Thượng Quan Thiên Thiên, nhất định là ả ta, nếu không thì hoàng thượng cũng sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Sắc mặt Tuyết Diên dần dần trở nên dữ tợn.

. . . . .

“Chủ tử, bên ngoài có một nam tử tự xưng là Hiên Viên Hạo đến cầu kiến.”

“Oa, tiểu thư, đó không phải là Tả tể tướng sao? Ngài ấy đến chúc mừng tiểu thư sao? Nhưng không phải ngài ấy là bằng hữu của Kỳ vương gia sao?” Tinh Nhi tò mò hỏi.

Thiên Thiên cũng cảm thấy sự xuất hiện của hắn rất kỳ quái.

“Cho hắn vào đi!”

Rất nhanh Hiên Viên Hạo đã xuất hiện trước mặt Thiên Thiên.

“Không phải ngày nào Tả tể tướng cũng trăm công nghìn việc sao? Sao bây giờ lại có thời gian tới đây?” Lúc trước khi nàng nhìn thấy người nam tử này thì lập tức cảm thấy dung mạo hắn rất đẹp, hắn có một gương mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, làn da lại trắng nõn, mềm mại như nước, thật sự khiến nàng muốn đi lên dùng sức nhéo một chút.

“Ha ha, từ trước tới nay ta đều nghĩ ngươi là một báu vật, xem ra ngươi thật sự là một báu vật.” Hiên Viên Hạo không có trả lời vấn đề của Thiên Thiên mà cười biếng nhác, nói.

“Hả?”

“Lần đầu tiên gặp mặt ngươi xuất hiện với dung mạo ‘tuyệt thế’; lần thứ hai gặp mặt ngươi bị Kỳ bỏ trước mặt mọi người; lần thứ ba gặp mặt ngươi dễ dàng chọc giận Kỳ; lần thứ tư gặp mặt thì ta bị tiếng đàn của ngươi rung động. Ngươi nói ngươi có phải là báu vật hay không?” Hiên Viên Hạo thản nhiên kể rõ mọi chuyện, trong lời nói còn mang theo vài phần oán trách giống như hắn đang oán giận Thiên Thiên vậy.

“Tả tể tướng nói sai rồi. Lần đầu tiên gặp mặt ta không cảm thấy khi đó mình rất ‘tuyệt thế’, chẳng qua chỉ trang điểm rồi thêm một chút son phấn mà thôi; lần thứ hai gặp mặt Tả tể tướng chuẩn bị cho ta một bó Lan Tử La chứa mê hương và thêm một lượng nhỏ mị dược; lần thứ ba gặp mặt cũng không phải ở Túy Hương lâu mà là ở Dạ Xuân các, ta may mắn tránh thoát được Tể tướng đại nhân có sở thích đoạn tụ; lần thứ tư gặp mặt mới đúng là ở Túy Hương lâu.” Thiên Thiên đứng dậy, hơi mỉm cười sửa lại lời nói của Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo kinh ngạc: “Thì ra ngươi đã biết bó Lan Tử La kia có mê hương và mị dược? Trách không được đêm đó ta luôn cảm thấy có điểm là

lạ nhưng vì sao người còn nguyện ý phối hợp? Còn nữa, người chính là nam nhân kia sao?” Khó trách hắn cảm thấy nam tử kia rất quen, thì ra là nàng.

Hắn còn tưởng rằng kế sách của mình rất tốt, thì ra là nàng đã sớm biết lại còn ở trong tình huống đó phối hợp với mình.

“Cho nên ta mới nói cảm ơn người! Là người giúp ta lấy được hưu thư (thư bỏ vợ), còn nữa, ta không thể không thừa nhận Tể tướng đại nhân ngài cũng có lúc chậm lụt như vậy.” Thiên Thiên cười một tiếng, không ngờ đến giờ mà hắn vẫn không hoài nghi người đêm đó trêu chọc hắn ở Dạ Xuân các là nàng, là hắn quá trì độn hay là kỹ thuật nữ giả nam trang của nàng quá mức cao siêu?

Đột nhiên vẻ mặt của Hiên Viên Hạo có chút mong đợi nói: “Thượng Quan Thiên Thiên, người có thể không vào cung hay không?”

Hắn vừa nói dứt lời thì Thiên Thiên lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Mắt Tinh Nhi mở to, miệng há thành hình chữ O, lời này có thể xem như là thổ lộ không?

Mặc thì chỉ hơi nhướn mày liếc nhìn Hiên Viên Hạo.

“Đây không phải là chuyện ta có thể quyết định, Tể tướng đại nhân vẫn nên đi hỏi hoàng thượng có đồng ý thay đổi chuyện sắc phong ta hay không.” Thiên Thiên lạnh nhạt nói.

“Hy vọng ngày mai sẽ không nhìn thấy bóng dáng người trong buổi lễ sắc phong.” Vẻ mặt Hiên Viên Hạo mong đợi nói.

“Chỉ hy vọng như thế.”

Tám màn ban ngày hạ xuống, tám màn ban đêm được kéo lên.

“Tiểu thư, ban ngày Tả tể tướng thổ lộ với tiểu thư sao?” Tinh Nhi vẫn không nhịn được sự tò mò trong lòng nên mở miệng hỏi.

“Xem là như thế đi!” Gần đây phạm vào hoa đào sao? Sao cứ tới liên tục thế nhỉ?

“Ngày mai tiểu thư phải vào cung sao?” Đây mới chân chính là điều mà Tinh Nhi muốn hỏi, nàng biết tiểu thư không thích hoàng thượng nhưng. . . .

“Tinh Nhi, bây giờ ta giao Tân Nguyệt cho ngươi và Như Huyền.” Thiên Thiên vốn định nói cho Tinh Nhi nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận thì tạm thời vẫn không nên để nàng ấy biết mới tốt.

“Tinh Nhi muốn theo tiểu thư vào cung, Tinh Nhi muốn hầu hạ tiểu thư cả đời.”

“Nhớ kỹ lời ta nói..., được rồi, ta mệt mỏi, ngươi cũng mau đi nghỉ ngơi đi! Sáng mai còn phải bận rộn đấy!”

Cuối cùng cho dù Tinh Nhi không muốn nhưng cũng phải trở về phòng của mình, Thiên Thiên cười một tiếng, ngày mai không thể để cho Tinh Nhi đứng bên cạnh nàng, vì nàng chỉ có thể thành công, tuyệt đối không thể thất bại.

Thiên Thiên dần dần cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, nàng nhắm hai mắt lại ngủ say, có thể là do quá mệt mỏi, cũng có thể do. . . . .

Không biết, cứ ngủ đã. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Bị bắt

Trời dần dần tăng sáng, bầu trời màu xanh nhạt vây quanh mấy ngôi sao nhỏ sắp tắt, cả vùng đất mờ ảo, giống như được bao phủ bởi một tấm lụa mỏng màu xám bạc.

Vào sáng sớm yên tĩnh này, trong viện đều là không khí vui mừng, hơn nữa trên mặt của hạ nhân nào cũng treo nụ cười, bởi vì hôm nay là ngày tiểu thư của các nàng tiến cung làm phi, nhưng cũng có chút thương tâm khổ sở.

“Tiểu thư, để cho Tinh nhi hầu hạ người đi.” Tinh nhi đi vào trong phòng thì thấy Thiên Thiên ngồi ở trước gương đồng, bắt đầu trang điểm.

Thiên Thiên khẽ mỉm cười gật đầu một cái.

“Tinh nhi biết tiểu thư không cho Tinh nhi vào cung hầu hạ, vì muốn tốt cho Tinh nhi, nhưng Tinh nhi cũng sẽ lo lắng cho tiểu thư!” Tối hôm qua nàng suy nghĩ cả đêm, nàng biết trong cung là một địa phương người lừa ta gạt, không cẩn thận một chút sẽ bị chủ tử trách phạt, nặng thì có thể vứt bỏ mạng nhỏ của mình, nhưng cũng bởi vì như vậy, nàng mới càng thêm lo lắng cho an toàn của tiểu thư.

“Nhưng càng như vậy, Tinh nhi càng muốn cùng tiểu thư vào cung, Tinh nhi muốn vào cung bảo vệ tiểu thư an toàn, nhất định không thể để tiểu thư gặp nguy hiểm.” Tinh nhi tiếp tục nói.

Thiên Thiên không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn người trong gương đồng, sau đó xoay người cười nhẹ: “Tinh nhi, nếu như ngươi còn xem ta là tiểu thư của ngươi, thì phải nghe lời ta nói, ngoan ngoãn đợi trong phủ, biết không?”

“Tiểu thư. . . . .”

“Giúp ta mặc cung trang (quần áo trong cung) này lên đi!”

“Dạ, tiểu thư.”

Rất nhanh, trong gương đồng xuất hiện một bộ đồ màu đỏ, chiếc váy dài phủ trên đất được may như một con vật có vảy đang dạo chơi, trên váy dùng sợi tơ vàng mảnh như tóc thêu thành con bướm bay lượn chơi đùa, cách một đoạn lại đính một viên đá đỏ như máu gà, kết hợp với tơ vàng càng thêm rực rỡ, đẹp không thể tả.

“Tiểu thư, người thật đẹp.” Tinh nhi thật tâm tán thưởng nói.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Thục phi nương nương, giờ lành sắp tới, nên đi thôi.”

“Tiểu thư. . . . .” Nước mắt của Tinh nhi không nhịn được liền rơi xuống, âm thanh có chút nức nở nghẹn ngào.

“Ngoan.” Thiên Thiên nhẹ nhàng lau sạch vệt nước mắt trên mặt Tinh nhi, cho cô một ánh mắt yên tâm.

. . . . .

“Hoàng thượng, Thượng Quan tiểu thư đã lên kiệu hoa, thuộc hạ đã làm theo phân phó của hoàng thượng, cũng không phát hiện ra tình huống nào khác thường.”

Tất cả đều bình thường, nàng chấp nhận sao? Chẳng lẽ hai ngày này tâm trạng của hần bất an là do hần suy nghĩ nhiều? Trong lòng Long Khải Diêm âm thầm nghĩ.

“Dọc đường kiệu hoa tiên cung, phải sắp xếp nhiều người âm thầm bảo vệ, trăm không hy vọng xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn ở trên đường.” Mặc kệ nàng thật sự tiếp nhận hay vì nguyên nhân khác, chỉ cần nàng vào cung, tất cả sẽ trở thành kết cục đã định, thật sự hy vọng những bất an kia chỉ là do hần quá lo lắng mà thôi.

“Thuộc hạ lĩnh chỉ.”

Đội ngũ rước dâu chậm rãi nối đuôi nhau đi tới khiến nhiều người chú ý,

hơn nữa đây còn là đội ngũ rước dâu của triều đình, dân chúng đã sớm vây xem ở một bên.

“Oa, còn đồ sộ hơn lần trước, không ngờ Thục phi này lại được hoàng thượng yêu thích đến thế, nói như vậy chắc hẳn Thục phi này phải đẹp như tiên nữ.” Dân chúng vây xem phát ra âm thanh khen ngợi.

“Chắc chắn rồi, Thục phi này là tứ tiểu thư của Tể Tướng Thượng Quan, hơn nữa còn là vương phi bị hưu của Kỳ vương gia, nữ nhân như vậy được hoàng thượng thích, nhất định là xinh đẹp như hoa rồi, nghe nói nàng còn tinh thông cầm nghệ!” Tên còn lại giải thích.

“Nữ nhân bị hưu, mà hoàng thượng còn sắc phong làm phi! Ca ca cười tức phụ (vợ) của đệ đệ? Đó không phải là. . . . .” Lời người nọ còn chưa nói hết, miệng đã bị người bên cạnh bưng kín.

“Này, cẩn thận không thì cái mạng nhỏ của ngươi cũng khó giữ đó, hôm nay là ngày đại hỉ của hoàng thượng, ngươi nói thêm lời nào nữa, đầu của ngươi cũng không bảo vệ được.” Đội rước dâu tiếp tục đi về phía hoàng cung, đột nhiên, toát ra mấy người áo đen, trực tiếp đánh về phía kiệu hoa, đúng ngay lúc bọn họ xuất hiện, những thị vệ âm thầm lập bảo vệ lập tức bay ra, còn có ám vệ của Long Khải Diêm.

Chỉ nghe âm thanh “Keng keng” của đao kiếm, từ lúc mấy người áo đen xuất hiện, dân chúng vây xem đội rước dâu đã chạy tán loạn khắp nơi, những cung nữ và mấy tên thái giám đi theo đoàn rước dâu cũng lạng lẽ vòng quanh kiệu hoa, làm cho không người nào có thể đến gần.

Mà công phu của những người áo đen kia cũng không phải mèo quào, không vì vậy mà rời đi, kiếm trên tay bọn họ càng thêm sắc bén, đâm tới tấp về phía thị vệ.

Không tới một khắc, lại xuất hiện thêm một nhóm người áo đen nữa, số người áo đen đến sau rõ ràng nhiều hơn nhóm trước, hơn nữa võ công càng cao hơn, bọn họ lại không dây dưa với những thị vệ kia, mà trực tiếp bay về phía kiệu hoa, giơ kiếm sắc trong tay lên cao, lúc rơi xuống, trên thân kiếm đã hiện đầy vết máu.

Không biết Long Khải Diêm đã sớm biết trước hay vì cái gì, hắn lại tự mình xuất cung nghênh đón Thục phi của hắn.

Khi hắn đến đó thì thấy một cảnh như vậy, không trách được trước đó hắn cứ cảm thấy bất an, thì ra trên đường đi thật sự xảy ra chuyện, lúc hắn vẫn còn đang suy nghĩ thì một thanh kiếm lóe lên và nhanh chóng đâm thẳng về phía Thiên Thiên.

Trên lưng ngựa Long Khải Diêm vận công, đánh rơi thanh kiếm đang đâm về phía Thiên Thiên xuống mặt đất, ầm một tiếng, tiếng hai thanh kiếm rơi xuống đất, mà người áo đen cầm kiếm cũng bị kiếm đâm chết.

“Thiên Thiên, nàng không sao chứ!” Long Khải Diêm phi người đến bên cạnh Thiên Thiên, quan tâm hỏi.

Thiên Thiên lắc đầu tỏ vẻ mình không sao.

Nhưng những người áo đen cũng không vì Long Khải Diêm xuất hiện mà dừng lại, bọn họ nhìn huynh đệ đã chết, con người tràn đầy tức giận: “Giết, báo thù cho huynh đệ!”

“Giết!”

Một cuộc chém giết đẫm máu bắt đầu trình diễn.

Mặc dù thị vệ rất nhiều, nhưng võ công của đám người áo đen rất cao, tạm thời thị vệ cũng không thể giải quyết được đám người áo đen.

Trải qua một canh giờ chém giết, số người của đám người áo đen kia cũng từ từ giảm bớt, nhưng không biết từ đâu lại toát ra thêm một nhóm người áo đen khác, một người áo đen trong đó thừa dịp Long Khải Diêm chưa kịp chuẩn bị, nhanh chóng đi tới bên cạnh Long Khải Diêm ôm Thiên Thiên đi, trực tiếp biến mất ở trước mắt mọi người.

Long Khải Diêm thấy thế lập tức thi triển khinh công đuổi về phía trước, nhưng rất nhanh đã bị đám người áo đen phía trước ngăn cản.

Đến khi hắn giải quyết xong những người áo đen, lập tức thi triển khinh công đuổi theo, thì đã không cách nào đuổi kịp người áo đen kia nữa.

“Đuổi theo, mặc kệ như thế nào cũng phải tìm được cho Trầm mới thôi.” Long Khải Diêm tức giận quát lên, lúc này trong lòng hắn đang sợ hãi, sợ hắn sẽ mất đi nàng.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

Thời gian trôi qua từng chút một, nhưng bọn họ vẫn không tìm được Thiên Thiên, sắc trời cũng từ từ tối dần.

Đột nhiên...

“Hoàng thượng, thuộc hạ đã tìm được Thục phi nương nương.” Một thị vệ chạy như bay đến trước mặt Long Khải Diêm nói.

“Lập tức dẫn trầm đi.” Long Khải Diêm nghe thấy cuối cùng cũng tìm được nàng, tâm trạng luôn treo lơ lửng cũng được để xuống.

“Hoàng thượng, Thục phi nương nương, nàng. . . . .” Sắc mặt thị vệ kia có chút chần chờ, không biết nên nói tiếp hay không.

“Nói tiếp.”

“Đây là mũ phượng thuộc hạ nhặt được bên cạnh vách núi ở vùng ngoại ô cách đây mười dặm .”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Đã Chết

Trong lòng của Long Khải Diêm “lộp bộp” một tiếng vỡ nát; vách núi, chuyện này đại biểu cho cái gì? Trong lòng đầy sợ hãi, không thể tin được.

Rồi sau đó hắn nhanh chóng thi triển khinh công bay về phía vách núi, thời điểm hắn đến nơi, sắc trời đã hơi tối, hơn nữa trên vách núi đầy gió lạnh, làm cho người ta rét đến thấu xương.

Trên vách núi có rất nhiều dấu chân lộn xộn, nhưng hắn không thể chỉ dựa vào mũi phượng trên tay, và những dấu chân này liền chắc chắn nàng đã té xuống, hơn nữa. . . . .

“Mặc kệ là sống hay chết, tất cả các người đều xuống đó tìm cho trẫm, cho dù chết, trẫm cũng phải nhìn thấy được thi thể của nàng.” Giọng nói của Long Khải Diêm đầy lạnh lẽo, nhưng trong giọng nói này còn mang theo một chút run rẩy, đó là bởi vì hắn đang sợ, sợ rằng sẽ thật sự tìm được thi thể của nàng.

“Tuân lệnh!”

Rất nhanh, tất cả thị vệ đều cầm đuốc đi xuống dưới vách núi tìm kiếm, bầu trời dần tối mịt, cho dù có ánh sáng của cây đuốc, nhưng bên dưới vách núi tối đen và rét lạnh này, bọn họ căn bản không có cách nào thấy rõ được đường đi xuống dưới, đừng nói chi là tìm người.

Mà ở một nơi khác.

Kể từ khi Tinh nhi cùng Như Huyền biết chuyện tiểu thư của các nàng trên đường đưa dâu bị người áo đen bắt đi, hơn nữa còn nghe nói đã rơi xuống vách núi, thì lúc này nhóm người các nàng đều đã rơi nước mắt.

“Ô ô ô, tiểu thư, người không thể bỏ lại Tinh nhi, Tinh nhi muốn hầu hạ bên cạnh tiểu thư.” Tinh Nhi khóc đến khuôn mặt đầy lệ.

Như Huyền ở bên cạnh cũng yên lặng nức nở, nàng không tin chủ tử sẽ chết như thế, đột nhiên, nàng nghĩ đến một người, hình như hôm nay cũng chưa từng gặp qua hắn, hắn là người bảo vệ sự an toàn cho tiểu thư, vì sao hôm nay không thấy hắn xuất hiện?

“Tinh nhi, Mặc quản gia đâu?”

Tinh nhi vốn đang khóc thút thít khẽ ngẩng đầu, suy nghĩ một chút, rồi sau đó lắc đầu một cái: “Hôm nay ta không thấy Mặc quản gia, hình như ngay cả A Hắc cùng A Hoàng cũng không nhìn thấy.”

Tinh nhi liền ngưng khóc, giống như cũng nghĩ ra chuyện này có một số điểm không đúng, nghĩ lại tối hôm qua khi tiểu thư nói chuyện với nàng, giống như tiểu thư đã sớm biết hôm nay sẽ có chuyện phát sinh, chẳng lẽ. . .
. . .

“Như Huyền, người nói. . . . .”

“Ừ, võ công của Mặc quản gia cao thâm, tin tưởng có Mặc quản gia ở đó, chủ tử sẽ không có chuyện gì, hơn nữa còn có A Hắc cùng A Hoàng ở đó, chủ tử sẽ càng an toàn hơn.” Sau khi Như Huyền nhìn xung quanh, mới khẽ nói.

Nếu như đúng như những gì họ đoán, chắc hiện tại tiểu thư rất an toàn.

“Còn nữa, nếu chủ tử không muốn cho chúng ta biết, vậy chúng ta sẽ xem như không biết, và hiện tại trên mặt của chúng ta phải luôn giữ vẻ thương tâm khổ sở.”

“Ừ, chỉ cần tiểu thư không có chuyện gì là tốt rồi, cho dù muốn Tinh nhi làm gì cũng được.”

. . . . .

Kỳ vương phủ.

Lúc này, Hiên Viên Hạo vào trong cung nhưng không nhìn thấy bóng dáng

của nàng, trong khoảnh khắc đó tâm tình của hắn đột nhiên lại kích động không dứt, nhưng sau khi hắn biết chân tướng, thì hắn bắt đầu đứng ngồi không yên, không tự chủ mà lo lắng cho nàng.

“Kỳ, người ngươi phải đi ra ngoài đã có tin tức chưa?”

“Hạo, ngươi động lòng với nàng rồi hả?” Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hạo lo lắng cho một nữ nhân như vậy, nhưng tại sao lại là nữ nhân kia chứ?

“Đúng vậy, ta đã động lòng với nàng.” Hiên Viên Hạo rất thẳng thắn thừa nhận, điều này cũng làm cho Long Khải Kỳ ngỡ ngàng cả người.

“Chẳng lẽ ngươi quên rằng nàng đã từng là nữ nhân của ta sao? Hơn nữa, nàng còn bị chúng ta hợp lực bày kế để hãm nàng, ngươi không nên bị biểu hiện đêm đó của nàng che mắt, coi như nàng có thể khảm đàn Lôi Minh, nhưng nàng mãi mãi vẫn là nữ nhân bị hãm.” Long Khải Kỳ khuyên bảo, chẳng biết tại sao, bản thân hắn không hy vọng Hạo thích nàng.

“Nàng có danh phận kia, nhưng nàng chưa từng là nữ nhân của ngươi, hơn nữa, ta không ngại nàng là một nữ nhân bị hãm.” Hiên Viên Hạo thay đổi bộ dạng lười biếng thường ngày, mà nói với khuôn mặt đầy nghiêm túc.

Long Khải Kỳ cứ lẳng lặng nhìn như vậy, hắn biết lúc này Hạo rất nghiêm túc, cho tới bây giờ hắn chưa từng để ý đến bất cứ nữ nhân nào, không ngờ nữ nhân đầu tiên hắn thích lại chính là nữ nhân kia.

“Ngươi không được quên nàng là người của hoàng thượng?”

“Không, nàng không phải, ta tin tưởng nàng không phải là người của hoàng thượng.” Trong lòng Hiên Viên Hạo rất khẳng định nói.

“Hạo, ngươi không thể bị tình yêu làm cho đầu óc u mê, coi như nàng không phải người của hoàng thượng, nhưng nàng đã được hoàng thượng sắc phong làm phi, bây giờ nàng đã là người của hoàng thượng rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn tiếp tục thích nàng sao?” Tóm lại, hắn muốn ngăn cản bằng hữu tốt nhất của mình yêu nữ nhân kia.

“Những thứ này ta đều biết, coi như nàng đã là người của hoàng thượng, vẫn không cách nào ngăn cản ta yêu nàng, huống chi bây giờ còn chưa phải vậy.” Hiên Viên Hạo có chút tức giận nói: “Ta sẽ tự mình đi tìm!”

Hiên Viên Hạo không để ý đến phản ứng tiếp theo của Long Khải Kỳ, mà trực tiếp xoay người rời đi.

Long Khải Kỳ nhìn theo bóng lưng vừa rời đi, xem ra tình cảm của Hạo đối với nữ nhân kia là thật, trái tim của hắn đột nhiên thắt lại một cái.

“Phi Kiếm, người đi theo hỗ trợ.” Long Khải Kỳ nói về phía khoảng không.

Mà cũng không có bất kỳ lời đáp lại, giống như vừa rồi là hắn đang nói một mình, nhưng chỉ có hắn mới biết, Phi kiếm đã đi giúp Hạo rồi.

Trải qua cả đêm tìm kiếm, cho dù là thị vệ của Long Khải Diêm, hay là Hiên Viên Hạo, đều không tìm được người mà bọn họ muốn tìm, có câu nói, không tìm được thì thể chính là có một hi vọng, hi vọng còn sống.

Sắc trời dần sáng lên, theo ánh sáng của mặt trời, vẻ u ám cùng rét lạnh dưới đáy vực cũng dần tan đi, điều này làm cho bọn họ càng dễ tìm hơn.

Thời gian lại trôi qua thêm một lúc nữa, tâm tình của Long Khải Diêm vốn đang thả lỏng lại bắt đầu khẩn trương, nếu như không tìm được người, coi như không té chết, thì cũng sẽ bị rét chết.

Hắn hận bản thân mình, hắn không nên cho người âm thầm điễm huyết đạo của nàng, nếu như nàng không bị điễm huyết, nàng cũng sẽ không dễ dàng bị bắt đi, cũng sẽ không rơi xuống dưới vách núi này.

Thì ra là trước khi Thiên Thiên được rước đi, Long Khải Diêm đã cho người lặng lẽ điễm huyết đạo của Thiên Thiên, như vậy không chỉ có thể phòng bị Thiên Thiên chạy trốn, hơn nữa còn có thể làm cho lễ sắc phong được kết thúc thuận lợi.

“Hoàng thượng, chuyện tìm kiếm Thục phi cứ giao cho bọn thuộc hạ làm, hoàng thượng nên về hoàng cung nghỉ ngơi một chút!” Thủ lĩnh thị vệ tiến

về phía trước mặt hoàng thượng cung kính nói.

“Tiếp tục tìm, trăm nhất định phải tìm được nàng.”

“Tìm được, tìm được rồi.” Đột nhiên, nơi xa truyền đến tiếng hô đầy hưng phấn, nhưng rất nhanh sau đó, âm thanh này mang theo vài phần buồn bã.

Long Khải Diêm chạy như bay về phía phát ra âm thanh, khi hấn vừa tới nơi, hấn liền nhìn thấy một nữ nhân mặc trang phục đỏ rực đang nằm trên cỏ.

“Hoàng thượng, nương nương, nàng. . . . .” Thị vệ ở bên cạnh có chút nước nỡ ghen ngào nói.

“Đã chết?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Không phải là nàng.

Nữ nhân mặc bộ váy dài phủ trên đất được may như một con vật có vảy đang dạo chơi ở trong gương đồng lúc này, bây giờ đang nằm trên vũng máu, mà gương mặt đó chính là của nữ nhân đã làm trái tim hắn dao động, làm sao có thể? Nàng không thể nào chết được?

Trên người nàng trúng vài đường kiếm, trên mặt cũng bị hai vết chém, nhưng không ảnh hưởng đến dung mạo tuyệt sắc của nàng, nhìn vết máu đã bắt đầu đông lại, chắc đã chết một thời gian rồi.

“Không. . . . .” Đáy vực vang lên tiếng hét bi thương của Long Khải Diêm.

“Đây không phải là nàng? Không phải nàng?” Long Khải Diêm không ngừng lặp lại câu nói đó, khóe mắt tràn ra nước mắt, mọi người cũng cảm nhận được nỗi khổ sở của hắn, tâm tình cũng bi thương theo, dựa vào vẻ mặt của hoàng thượng hiện tại, chắc hẳn hoàng thượng rất thích vị nương nương chuẩn bị sắc phong này.

Long Khải Diêm gần như nổi điên chạy đến bên cạnh nữ nhân đang nằm trên đất, vén mép váy đỏ rực lên, sau khi hắn nhìn thấy ấn ký đặc biệt đó, hắn hoàn toàn sụp đổ, cả người choáng váng rồi ngất đi.

“Hoàng thượng. . . . .” Bọn thị vệ lo lắng la lên.

Lúc này Hiên Viên Hạo vẫn núp ở phía xa, thấy một màn như vậy thì tim của hắn cũng tan nát, vừa rồi khi nghe thấy tiếng đã tìm được kia, đã làm cho hắn hưng phấn không thôi, nhưng sau đó lại nghe thấy tiếng hét bi thương ấy, tim của hắn liền vọt lên tới cổ họng, sau đó, hắn cũng choáng váng rồi ngất xỉu.

Trong giây phút khi hắn nhắm hai mắt lại, trong đầu hắn thoáng hiện lên bóng dáng xinh đẹp đã làm tim hắn rung động.

Tin Thượng Quan Thiên Thiên chết, rất nhanh đã truyền khắp Kinh thành.

Tại Tân Nguyệt lâu.

“Aiz, thật sự là hồng nhan bạc mệnh mà! Tại sao một mỹ nhân như thế lại cứ như vậy mà chết đi chứ, thật là đáng tiếc!” Người nói chuyện còn thỉnh thoảng lắc đầu một cái, bày tỏ sự tiếc nuối.

“Đúng vậy, vốn là muốn vào cung hưởng phúc, hưởng thụ quyền lực chí cao vô thượng, không ngờ, một mỹ nhân như vậy lại mất đi!”

“Đúng thế, nghe nói nàng có dung mạo tuyệt thế, hơn nữa nghe nói thái tử nước láng giềng cũng thích vị nữ nhân này đấy.” Người nói câu đầu tiên liền tiếp tục nói.

Hai người vừa nói vừa đi tới trước quầy của Tân Nguyệt lâu: “Lão bản, cho hai gian phòng.”

Từ lúc bọn họ bắt đầu nói chuyện, Như Huyền đứng một bên đã chú ý, tim không ngừng treo lơ lửng.

“Hai vị khách quan, không biết có thể cho tiểu nữ hỏi thăm một chút hay không, xin hỏi cô nương trong lời nói của hai vị vừa rồi là ai vậy?”

“Thế nào, bà chủ cũng biết vị nữ nhân kia, nghe nói nàng là vương phi bị hưu của Kỳ vương gia, hình như còn là nữ nhi của Hữu Tể Tướng, nhưng vào ngày đang trên đường vào cung chuẩn bị được phong làm phi thì bị người áo đen bắt đi, cuối cùng bị vứt bỏ ở dưới vách núi.”

Vừa dứt lời, Như Huyền lão đảo một cái, ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch, liền tục lắc đầu, trong miệng không ngừng nhỏ giọng lầm bầm: “Không thể nào, không thể nào. . . .”

Mặt hai vị nam tử đầy khó hiểu nhìn cô nương đang ngã dưới đất.

Tiểu nhị đứng phía sau thấy thế, vội vàng dẫn hai người khách quan đi lên lầu.

Lúc này, sắc mặt Tinh nhi khổ sở chạy ào tới, lại nhìn thấy Như Huyền đang ngã dưới đất, nước trong đôi mắt rớt cuộc cũng không nhận được nữa, ào ào chảy xuống.

“Hu hu hu, Như Huyền, tiểu thư chết rồi, tiểu thư chết rồi.”

“Tinh nhi. . . . .” Như Huyền là người bình tĩnh nhưng hiện tại cũng không cách nào bình tĩnh được nữa, ôm lấy Tinh nhi khóc rống lên, hai người an ủi lẫn nhau.

Hiên Viên phủ.

Long Khải Kỳ nhìn nam tử tuấn tú đang nằm mê man ở trên giường, chau mày, khi Phi Kiếm bẩm báo mọi chuyện với hắn thì hắn cũng không thể tin được, bằng hữu chí thân của hắn sẽ bởi vì cái chết của nữ nhân kia mà té xỉu, Hạo yêu nữ nhân kia sâu đậm như vậy sao? Bọn họ mới chỉ gặp mặt mấy lần thôi mà.

Mà Hạo thích nữ nhân kia chẳng qua cũng chỉ vì bữa tiệc lần đó thôi.

Đáng tiếc Long Khải Kỳ lại không biết nơi nào đó trong lòng hắn cũng đang đau đón âm ỷ.

Hắn cũng từng nghĩ nữ nhân ở dưới đáy vực không phải là nữ nhân kia, hắn từng âm thầm đi thăm dò thì thể kia, hắn cũng không tìm được dấu vết dịch dung trên gương mặt đó, hắn cũng tin chắc thi thể này chính là nữ nhân kia.

. . . . .

“Gia, cô gái này không phải Thượng Quan tiểu thư!” Vô chỉ vào cô nương đang ngủ say trên giường, nín thở nói.

“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Bỏ qua

“Cái gì?” Giọng nói lạnh lẽo của Quý Thuần Hoàn lộ ra một tia kinh ngạc, trong mắt tràn đầy không tin.

“Gia, thuộc hạ đã kiểm tra qua, nữ nhân này chẳng qua là bị dịch dung thành khuôn mặt của Thượng Quan tiểu thư, nàng không phải là Thượng Quan tiểu thư.” Sau khi Vô nói xong liền đi tới bên giường, dùng bàn tay to khỏe kéo khuôn mặt của nữ nhân đang ngủ say một cái, trên tay lập tức cảm ra một lớp da mỏng.

“Nàng ta không phải nàng, vậy nàng ở đâu?”

“Thuộc hạ lập tức đi thăm dò.”

Lúc này, nữ nhân đang nằm trên giường êm từ từ tỉnh lại, khi nàng tỉnh lại liền phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, lúc nàng nhìn thấy người ở trong phòng: “Người. . . . .”

Vô nhanh chóng điểm huyết ngủ của nữ tử, nữ tử lại nằm xuống giường lần nữa.

“Gia, có muốn xử lý nữ nhân này hay không?”

Quý Thuần Hoàn liếc mắt nhìn nữ tử trên giường: “Không cần.”

Rất nhanh, Quý Thuần Hoàn và Vô đều biến mất khỏi gian phòng, bọn họ vừa rời đi không lâu, bên trong phòng thoáng hiện ra một người, qua một lúc, nữ nhân từ từ tỉnh lại.

“Chủ tử, vất vả rồi.” Lúc này, Mặc vốn không thấy bóng dáng lại đột nhiên xuất hiện.

“Không có việc gì, chỉ là không ngờ người áo đen kia lại chính là hắn.” Thì ra nữ tử xa lạ này lại là Thiên Thiên.

“Nếu như hôm đó ta nhanh chân hơn một chút nữa, chủ tử cũng sẽ không bị hấn bắt đi, thì bây giờ bên ngoài cũng sẽ không biến thành như vậy.” Mặc tự trách nói.

“Mặc, người không cần phải tự trách, kế hoạch luôn có những biến hóa khó lường. Được rồi, bây giờ bên ngoài biến thành như thế nào?”

“Xem ra Quý Thuần Hoàn đã sớm sắp xếp xong, sau khi bắt chủ tử đi, liền sắp xếp một nữ nhân hóa thành bộ dạng của chủ tử, cũng cố ý chém hai kiếm lên mặt nữ nhân đó, chính vì vậy làm cho máu chảy hết cả khuôn mặt, không người nào có thể nhìn ra đó là dịch dung, rồi sau đó bỏ lại dưới vách núi. “

“Bây giờ bên ngoài, không những Long Khái Diêm, mà toàn bộ Tây Lũng quốc đều nghĩ chủ tử đã chết, như vậy thì Quý Thuần Hoàn có thể an toàn đưa chủ tử rời khỏi Tây Lũng quốc rồi.” Mặc kể hết mọi việc.

Không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại Quý Thuần Hoàn, chẳng qua hấn vẫn chưa nhận ra mình.

Lúc đầu, Thiên Thiên đã sắp xếp cho Mặc giả thành người áo đen bắt mình đi khi đang trên đường vào cung, vì phòng ngừa rủi ro, nàng sai Mặc tìm một loại thuật dịch dung, nếu không có được thủy đặc chế, tuyệt đối sẽ không thể phát hiện ra thân phận thật sự của nàng, đồng thời lại dịch dung tiếp thành dung mạo vốn có của mình, chỉ cần nhìn là biết dịch dung, không ngờ thật sự cần dùng tới.

“Có tra ra được nhóm người áo đen đột nhiên xuất hiện vào ngày hôm đó là do người phương nào phái tới hay không?” Đột nhiên lại xuất hiện ba nhóm người áo đen một lúc, một nhóm là Mặc, một nhóm là Quý Thuần Hoàn, mà một nhóm còn lại cũng xông tới chỗ mình, hơn nữa còn tới để lấy mạng mình.

“Thượng Quan Kiệt Hùng.” Mặc đơn giản khắc ra bốn chữ.

Toàn thân Thiên Thiên tản ra khí lạnh, vì nàng đã hiểu ý tứ trong lời nói của

Mặc.

Hoàng cung.

“Thái y, hoàng thượng sao rồi? Vì sao đã qua một ngày mà còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại?” Khuôn mặt Tuyết Diên lo lắng nhìn nam tử đang ngủ say, bên khóe mắt còn có dấu vết của nước mắt.

“Tuyết phi nương nương, mạch tượng của hoàng thượng ổn định, không có gì bất thường, là do hoàng thượng mệt nhọc quá độ, không nghỉ ngơi thích hợp, cho nên đó là nguyên nhân mà đến giờ hoàng thượng vẫn chưa tỉnh.” Thái y đứng phía sau Tuyết Diên bẩm báo.

Mệt nhọc quá độ? Khi nàng nghe được tin hoàng thượng bởi vì tìm được thi thể nữ nhân kia mà bi thương quá độ dẫn đến hôn mê bất tỉnh, lòng của nàng liền hận không phanh thầy thi thể đó ra.

Hoàng thượng yêu nữ nhân kia sâu đậm đến vậy sao? Vì nàng, không ngủ không nghỉ tìm kiếm suốt một ngày một đêm, cuối cùng không thể nào tiếp nhận được sự thật mà hôn mê, lúc này khuôn mặt của Tuyết Diên rất dữ tợn, cực kỳ xấu xí.

“Nữ nhân kia. . . . . Trẫm. . . . . Không. . . . . Cho phép. . . . . Người. . . . . Không được. . . . . Rời khỏi trẫm. . . . . Như vậy.” Long Khải Diêm đang hôn mê bỗng nỉ non đứt quãng.

Tuyết Diên đứng bên cạnh lập tức cực kỳ tức giận, nàng không ngờ nam nhân nàng yêu sâu đậm trong lúc hôn mê còn nhớ đến một nữ nhân khác, đáy mắt thoáng qua một tia ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Lương phi

Long Khải Kỳ vừa mới bước chân ra khỏi cổng lớn phủ Hiên Viên, thì một nam tử dáng người nhỏ gầy, làn da trắng nõn liền sải bước đi vào trong phủ.

“Đứng lại, ngươi là ai? Lại cả gan tự ý xông vào Phủ Tể Tướng như thế?” Một bóng người ngăn lại đường đi của nam tử kia, lớn tiếng quát.

Nam tử nhỏ gầy cũng không ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng đang chặn đường của hắn, mà móc ra một khối lệnh bài từ trong người.

“Mời, mời vào bên trong.” Quát tháo vừa rồi đã hoàn toàn không còn, thay vào đó là gương mặt cung kính và hèn mọn.

Nam tử gầy nhỏ gật đầu một cái, sau khi cất lệnh bài xong, nhanh chóng đi vào trong, giống như rất hiểu rõ tình hình bên trong phủ Hiên Viên.

Rất nhanh, hắn đã đi vào bên trong phòng Hiên Viên Hạo.

“Hạo. . . . .” Nam tử gầy nhỏ nhìn Hiên Viên Hạo đang ngủ say, dịu dàng gọi.

Nàng đáng giá để người yêu sao? Vì nàng, người chạy xuống dưới vách núi rét lạnh kia tìm nàng, tìm được thì như thế nào, nàng đã sớm trở thành một cỗ thi thể lạnh như băng rồi.

Nữ nhân kia có gì tốt, chẳng qua nàng chỉ là một nữ nhân bị hưu, một nữ nhân bị ném bỏ, nữ nhân như vậy căn bản không đáng giá để người yêu, cũng không xứng nhận được tình yêu của người.

Hạo, chẳng lẽ người còn không hiểu lòng của ta sao? Lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã yêu người sâu đậm, vì sao người chưa bao giờ liếc nhìn ta một lần?” Thì ra nam tử gầy nhỏ này là Lương phi cải trang, lúc này nàng rơi lệ đầy mặt, đáy mắt toàn là đau thương.

Thật ra Lương phi vốn gọi là Chung Mỹ Kỳ, là con cò Long Khải Kỳ âm thầm bồi dưỡng, mục đích là làm tai mắt ở bên cạnh Long Khải Diêm. Lần đầu tiên Chung Mỹ Kỳ nhìn thấy Hiên Viên Hạo, liền yêu nam tử tuyệt điểm này, nhưng nàng cũng biết sự tồn tại của nàng là vì cái gì, cho dù thế lòng của nàng vẫn lún sâu vào.

“Ừm. . . . .” Trên giường truyền đến giọng nỉ non nho nhỏ.

“Hạo. . . . .” Chung Mỹ Kỳ khẩn trương cầm bàn tay thon dài kia.

“Nàng không thể chết. . . . . Chết. . . . .”

“Hạo, ngươi lặp lại lần nữa.” Chung Mỹ Kỳ cúi người gần sát Hiên Viên Hạo, nhẹ giọng nói.

“Nàng. . . . . Không thể. . . . . Chết”

Sắc mặt Chung Mỹ Kỳ đột nhiên trắng xanh, rồi chuyển đỏ, cuối cùng sắc mặt trở nên dữ tợn, hai mắt thoáng hiện tia tàn nhẫn: “Nàng đã chết rồi, mà ngươi vẫn nhớ đến nàng.”

Chẳng lẽ nàng không bằng một người đã chết sao? Ngay cả một người chết cũng không đấu lại được sao? Không, người nam nhân trước mắt này là của nàng, tuyệt đối không thể bị những nữ nhân khác cướp đi, cho dù người chết cũng không được.

. . . . .

Quý Thuần Hoàn mới vừa bước ra khỏi khách điểm, liền trực tiếp chạy về hướng Tân Nguyệt lâu, nhưng không bao lâu sau, thân thể liền dừng lại, giống như đang suy tư.

“Gia, không phải chúng ta đang gấp rút lên đường sao?” Đối với việc đột nhiên dừng lại, Vô tò mò hỏi.

“Không, chúng ta phải chạy về khách điểm lúc nãy trước.” Sau khi Quý

Thuần Hoàn nói xong, trực tiếp thi triển khinh công trở về theo đường cũ.

Vô cũng không hỏi nguyên do, mà trực tiếp nhanh chóng đi theo.

Bọn họ vừa mới chạy về khách điểm lúc đầu, phát hiện nữ tử vốn nên nằm ngủ say ở trên giường đã không thấy bóng dáng, từ hơi thở trong không khí có thể thấy nàng cũng chỉ vừa rời đi.

“Gia, thuộc hạ đã điểm huyết ngủ của nữ tử kia, nàng không thể nào tỉnh lại nhanh như vậy, mà rời khỏi nơi này.” Vô nhìn giường đệm trống không nói.

Dù là người võ công cao cường cũng không thể phá tan huyết đạo kia trong thời gian một nén nhang, mà vẫn có thể thoải mái rời đi được.

Xem ra chính mình đoán không sai, nàng kia chính là nàng, chỉ tiếc mình đã bỏ lỡ, chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự vô duyên? Quý Thuần Hoàn trầm nghĩ.

Thật lâu sau.

“Gia, chúng ta có cần đi nữa hay không? Đi tìm Thượng Quan tiêu thư?” Vô thấy chủ tử yên lặng, vì vậy mở miệng hỏi.

“Không cần, nàng đã an toàn không việc gì. Chúng ta lên đường trở về nước.” Quý Thuần Hoàn lạnh nhạt nói.

Mặc dù Vô một bụng nghi vấn, nhưng hắn vẫn nhìn được những tò mò kia, tuân theo mệnh lệnh, chuẩn bị lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hài Quân Lâm

“Mặc, vị trí bây giờ của chúng ta còn cách kinh thành xa không?” Thiên Thiên ngồi trên lưng ngựa nhìn từng ngọn cây cọ xung quanh hỏi.

Đi tới thời đại này đã lâu như thế, vẫn luôn sống ở trong kinh thành, căn bản không có đi ra bên ngoài kinh thành để ngắm nhìn cảnh sắc, xem ra cảnh sắc cổ đại không phải là tuyệt vời bình thường, không bị ô nhiễm, không khí trong lành, mơ hồ còn có thể cảm thấy một hương vị xanh mát.

“Bẩm chủ tử, nếu như tăng tốc độ, chắc chưa tới một canh giờ là có thể trở lại kinh thành.”

Đột nhiên, Thiên Thiên kéo dây cương, xoay người nhìn Mặc, nói: “Mặc, hiện tại thi thể giả kia đang ở đâu?”

“Nghe nói lúc ấy Long Khải Diêm tìm được thi thể giả kia thì Long Khải Diêm không chịu nổi đả kích đã hôn mê, những thị vệ kia đã mang thi thể vào trong cung, chờ sau khi Long Khải Diêm tỉnh lại rồi mới quyết định xử lý thi thể giả ấy thế nào?” Mặc phân tích nói.

Thật ra thì nếu như không phải hắn luôn âm thầm đi theo chủ tử, có thể hắn cũng đã bị Quý Thuần Hoàn lừa gạt trót lọt, cho rằng chủ tử thật sự rơi xuống vách núi.

“Tốt, tối nay ngươi lặng lẽ vào cung hủy diệt dung mạo của thi thể này, phải bảo đảm không để người nào biết đó là giả.” Nếu Long Khải Diêm cho rằng mình đã chết, vậy thì hãy để cho hắn tiếp tục làm tướng đi.

“Vâng!”

“Còn nữa, trước mắt không được cho Tinh nhi và Như Huyền biết ta còn sống, qua vài ngày, thì mới cho họ biết.” Thiên Thiên tiếp tục nói.

“Chủ tử, vậy bây giờ chúng ta còn chạy về kinh thành hay không?” Mặc

nhìn nữ tử trước mắt này, hắn có một cảm giác, giống như sự việc ấy đang càng ngày càng tới gần, chẳng lẽ mọi việc thật sự phải như vậy sao?

Thiên Thiên vẫn còn đang suy nghĩ bước kế tiếp thì đột nhiên trước mắt nàng xuất hiện một bóng dáng, hắn lại có thể không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt nàng và Mặc, ngay cả Mặc cũng không phát hiện, chứng tỏ võ công của hắn tuyệt đối không yếu, rất có thể còn cao hơn các nàng, chỉ là, sao nàng cảm giác nam tử này có chút quen mắt?

“Là địch hay bạn?” Mặc cũng không lập tức công kích nam tử kia, bởi vì hắn cũng không cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, thế nhưng vì cớ gì nam tử này lại xuất hiện ở đây? Hắn có mục đích gì?

“Ta tới tìm nương tử của ta.” Nam tử phun ra một câu không giải thích được, khiến Thiên Thiên và Mặc nghe xong không hiểu ra sao.

Mà lúc này Thiên Thiên cũng nhớ ra nam tử này, hắn chính là người đã thiếu mình một cái nhân tình, hình như đã nghe Tinh nhi nói qua, hắn là người của Tiêu Diêu Sơn Trang, nhìn khí chất của hắn, còn vài thêu hắn đang mặc, chắc hắn là trang chủ của Tiêu Diêu Sơn Trang.

“Nếu như ta không đoán sai, chắc ngươi là trang chủ Tiêu Diêu Sơn Trang.” Thiên Thiên thử dò xét hỏi.

“Thật tốt quá, rốt cuộc nương tử cũng nhớ ra vi phu rồi, vi phu tên đầy đủ là Hầu Quân Lâm, nương tử có thể gọi vi phu là Quân Lâm, hay Lâm cũng được.” Thì ra người này chính là trang chủ Tiêu Diêu Sơn Trang, Hầu Quân Lâm, nhưng hắn. . . . .

“Đợi chút, ta được gả cho ngươi khi nào? Còn nữa, nếu như ngươi muốn tìm thê tử của ngươi thì mời đi nơi khác, nơi này không có thê tử của ngươi.” Về mặt Thiên Thiên trầm xuống nói.

“Ngọc bội.”

Ngọc bội? Đêm đó là vì để cho hắn nhớ cái nhân tình kia nên mới lấy ngọc bội của hắn, chẳng lẽ ngọc bội kia. . . . . Thiên Thiên vội vàng tìm tòi ngọc

bội kia trong người, hình như ngọc bội kia cũng không mang theo bên mình, mà là để cho Tinh nhi cất giữ rồi.

“Được, ngày khác ta nhất định trả lại ngọc bội kia cho ngươi, nhưng mà ta vẫn nhấn mạnh một điều, ta không phải thê tử trong miệng ngươi.”

“Không, ta cũng không nói sai, nàng chính là nương tử của ta, hơn nữa còn được định sẵn từ khi nàng sinh ra, hơn nữa, thật sự chúng ta cũng rất có duyên phận, ngọc bội tượng trưng cho trang chủ phu nhân của Tiêu Diêu Sơn Trang cũng đã ở trên tay nàng, cho nên, nàng chính là nương tử đã định trước của ta.” Hưu Quân Lâm nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Tiêu Diêu Sơn Trang

“Câu này của ngươi có ý gì? Nói rõ một chút.”

Hầu Quân Lâm nhìn Thiên Thiên đã có chút tức giận, nhưng hắn cũng không lập tức giải thích, mà hơi mỉm cười nói: “Tiêu Diêu Sơn Trang có đáp án nàng muốn.”

Thiên Thiên lập tức lạnh lùng nhìn Hầu Quân Lâm, đồng thời cũng suy nghĩ về tính chân thật trong lời nói của hắn.

“Chủ tử. . . . .” Mặc dù Mặc không nói thẳng ý tứ phía sau ra, nhưng Thiên Thiên cũng đã hiểu ý hắn muốn nói.

Thiên Thiên khẽ gật đầu một cái, rồi cười nói: “Được, ta cũng muốn nhìn thử xem Tiêu Diêu Sơn Trang được nâng lên tận trời trong truyền thuyết này so với các Sơn Trang khác thì có gì khác biệt?”

Bất kể là thật hay giả, Tiêu Diêu Sơn Trang vẫn là Sơn Trang giàu có nhất Tây Lũng quốc, mà đồng thời nam tử này cũng làm cho nàng sinh ra hứng thú.

Sau đó chỉ thấy Hầu Quân Lâm lấy hơi huýt sáo một tiếng, liền thấy một con ngựa đỏ rực chạy như bay về phía bọn họ.

“Nương tử chắc chắn sẽ không muốn cưỡi cùng ngựa với vi phu, nương tử chỉ cần đi theo vi phu là được.” Hầu Quân Lâm khẽ cười nói, rồi sau đó mở hai chân nhảy lên, khí phách ngồi trên lưng con ngựa đỏ rực.

“Ta lại lặp lại một lần nữa, ta không phải là nương tử của ngươi.” Thiên Thiên lạnh lùng nói.

Nhưng Hầu Quân Lâm cũng chỉ khẽ mỉm cười, không nói tiếng nào.

Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, rồi sau đó nhìn về phía Mặc:

“Mặc, người đi trước xử lý tốt mọi chuyện rồi đến Tiêu Diêu Sơn Trang tìm ta.”

“Vâng.” Mặc gật đầu một cái.

Rất nhanh, Mặc nhìn hai bóng dáng càng ngày càng xa, chẳng lẽ nam tử kia biết thân thế thật sự của chủ tử? Hay là. . . . .

Cho đến khi bóng dáng kia biến mất trong tầm mắt, Mặc mới giục ngựa chạy về hướng kinh thành, mặc kệ nam tử kia có biết hay không, hiện tại hẳn phải làm xong chuyện chủ tử giao phó trước, rồi sau đó nhanh chóng trở lại bên cạnh chủ tử.

Tiêu Diêu Sơn Trang.

Trải qua hai canh giờ ra roi thúc ngựa, Thiên Thiên rốt cuộc đã đi đến Tiêu Diêu Sơn Trang trong truyền thuyết này.

Mới vừa bước vào Tiêu Diêu Sơn Trang liền cảm thấy mát mẻ, không nóng bức giống bên ngoài, hơn nữa còn có thể nghe được tiếng chim rất rõ, rất thoải mái, giống như toàn bộ mệt nhọc trên người đều biến mất.

“Tiêu Diêu Sơn Trang thuộc loại đông ấm hạ mát, không khác biệt mấy so với sơn trang nghỉ mát của hoàng cung, hơn nữa cũng có thể nói nơi đây là thế ngoại đào nguyên*, ta bảo đảm nàng sẽ thích cuộc sống ở nơi này.” Hầu Quân Lâm hơi mỉm cười nói.

*Thế ngoại đào nguyên là nơi biệt lập với thế giới bên ngoài, thời tiết ôn hòa, cảnh sắc xinh đẹp.

“Nhưng ta là người phạm tặc, thích giao thiệp với người, hơn nữa càng thích tiền tài hơn.” Xác thực, nơi này có thể nói là thế ngoại đào nguyên, hơn nữa thời tiết mát mẻ này, là một địa phương làm cho người ta nán lại không muốn đi, thế nhưng cũng không phải nhà của nàng.

“Chẳng lẽ nương tử quên mất, giàu có nhất Tây Lũng quốc không phải là hoàng thượng trong hoàng cung kia, mà là tướng công thân ái của nàng sao,

hơn nữa tất cả tiền tài của ta đều thuộc về nương tử nàng, như vậy nàng đã có tiền tài của cải nhiều nhất nước rồi.” Hầu Quân Lâm nhếch môi cười nói.

“Hầu Quân Lâm, ta đã cảnh cáo ngươi, ta không phải là nương tử của ngươi, nếu không, ngươi cũng đừng trách ta.” Thiên Thiên trầm mặt lạnh nhạt nói.

“Ha ha, hiện tại ta liền dẫn nàng đi gặp một người, thấy hấn, nàng sẽ rõ ràng vì sao nàng là nương tử của ta?” Hầu Quân Lâm giận quá hóa cười.

Khi Thiên Thiên mới vừa bắt đầu bước vào Tiêu Diêu Sơn Trang bước đầu tiên, người bên trong sơn trang liền vô cùng tò mò đối với vị nữ tử mà Trang chủ mang về, bởi vì đây là lần đầu tiên Trang chủ mang nữ nhân trở về, hơn nữa còn là nữ tử xinh đẹp như vậy, trong lòng bọn họ rối rít suy đoán nữ tử này có thể chính là Trang chủ phu nhân của bọn họ hay không?

“Lão nô tham kiến Trang chủ.” Quản gia nghe nói sau khi Trang chủ trở lại thì mang theo một nữ tử, hấn vội vàng chạy tới, khi hấn thấy nữ tử này, liền hiểu rõ.

“Ừ, hiện tại chúng ta liền đi gặp lão Các chủ.” Hầu Quân Lâm thay đổi vẻ cười đùa lúc trước, nghiêm túc nói.

“Dạ, lão nô xin dẫn đường.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hấn.

Theo lão quản gia dẫn đường, Thiên Thiên và Hầu Quân Lâm dần dần đi tới một nơi có chút hoang vu, hơn nữa giống như đã lâu không có người ở.

Ở chỗ này, người không thấy mùi hoa, cũng nghe không được chim hót, chỉ có hơi thở râm mát.

Quản gia đang đi phía trước bỗng mở miệng nói: “Nơi này hoang vắng đã lâu, cho tới bây giờ hạ nhân của Tiêu Diêu Sơn Trang cũng chưa từng tới nơi này, hơn nữa cũng không có mấy người có thể biết được Tiêu Diêu Sơn Trang sẽ có chỗ như thế, cho nên giấu lão Các chủ ở nơi này là an toàn nhất.”

“Người làm việc, ta tuyệt đối yên tâm.” Giọng nói trầm thấp của Hầu Quân Lâm vang lên, thật ra cho tới nay hấn vẫn luôn rất yên tâm về lão quản gia này, không phải chỉ vì đây là quản gia mà phụ thân hấn từng tín nhiệm nhất, mà hơn nữa đây cũng là người mà hấn tin tưởng nhất, sau khi phụ thân qua đời, lão quản gia này đã vì Sơn Trang, vì mình, mà dốc hết sức lực.

“Có thể làm việc vì Lão Trang Chủ và Trang chủ, là vinh hạnh của lão nô.” Quản gia ở đằng trước đột nhiên dừng bước, xoay người cung kính nói.

“Ừ, tiếp tục dẫn đường đi.”

Thiên Thiên nhìn hai vị chủ tử này, nàng nhìn ra được giữa bọn họ tồn tại một tình cảm rất sâu đậm, thật sự giống như có điểm vượt qua tình cảm chủ tớ, có điểm giống. . . . . Nhưng dù sao đây cũng là chuyện của người ta, không có quan hệ gì với nàng.

Đột nhiên, trước mắt thoáng hiện ra một ngôi nhà nhỏ cũ nát, lụp xụp, đi vào bên trong thì một luồng bụi bặm sắc mũi bỗng nhiên ập tới, ngẩng đầu nhìn lên, trên mái nhà đều đã bị mạng nhện che kín, hơn nữa mặt trên còn có rất nhiều con nhện đang dệt lưới, thấy thế nào, nơi này cũng không giống địa phương có người ở.

“Hầu Quân Lâm, nơi này chính là nơi người muốn dẫn ta tới?” Thiên Thiên lạnh lùng nói, trước tiên không nói tới người biết thân thế của mình là ai, nhưng nơi này căn bản sẽ không có khả năng có người ở, nàng cũng không cảm nhận được một chút hơi thở nào.

“Tiểu thư, không nên gấp gáp, đợi lát nữa tiểu thư sẽ tự biết.” Lão quản gia mở miệng cười nói.

Trong lúc đó, sau khi lão quản gia vừa dứt lời, liền đi tới bên cạnh một bức họa treo trên bức tường phía tây, rồi sau đó đưa tay ấn xuống tấm tranh gỗ cuộn bên cạnh một cái, bức tường kia lập tức bị dời đi chỗ khác.

“Trang chủ, tiểu thư, lão Các chủ ở bên trong.” Lão quản gia khẽ cúi người nói.

Rồi sau đó, khi Thiên Thiên đi vào khe hở vừa xuất hiện thì ánh mắt liếc nhìn bức họa trên tường một cái, tranh kia rất bình thường, không phải là danh gia vẽ, mà tranh gỗ cuộn kia cũng rất bình thường, giống nhau không có gì khác biệt, nhưng vì sao hắn mới vừa ấn xuống một cái, liền xuất hiện mật thất này đây?

Bên trong mật thất rất sáng, hơn nữa bố trí cũng rất đơn giản, dù vậy cái gì cần có đều có.

“Nương tử, ông ấy chính là người nàng muốn gặp.” Hầu Quân Lâm khẽ nói, nhưng vẻ tươi cười trên mặt lúc trước đã không thấy nữa.

Thiên Thiên nhìn theo, chỉ thấy một nam tử ước chừng hơn sáu mươi tuổi nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, nhìn qua rất suy yếu, hơn nữa còn nhúu mày, là bởi nguyên nhân gì mà nhúu mày đây?

Đi tới nhìn kỹ, chắc hắn đang tiến vào mộng đẹp, nhưng hắn lại ngủ không được yên ổn, áo của hắn đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, hơn nữa, đôi tay còn nắm chặt thành quyền, cắn chặt môi, giống như đang chịu đựng điều gì đó.

“Trang chủ, chắc độc tính trong người lão Các chủ đang phát tác.” Mặt lão

quản gia lo lắng nói.

Mỗi lần độc tính trong người lão Các chủ phát tác, hẳn đều không có cách nào giúp một tay, chỉ có thể ở một bên lo lắng nhìn.

“Còn chưa tìm được Quỷ Y Tử sao?”

“Bẩm trang chủ, hành tung Quỷ Y Tử lúc ẩn lúc hiện, cho dù lợi dụng thế lực của cả Tiêu Diêu Sơn Trang, nhưng đến nay vẫn không tìm được hành tung của Quỷ Y Tử, nếu như không tìm được Quỷ Y Tử, lão nô lo lắng lão Các chủ. . . . .” Lão quản gia dừng lại, không tiếp tục nói hết.

“Liên nhi. . . . . Liên nhi. . . . .” Người trên giường thì thào nói.

Thân thể Thiên Thiên dừng lại, Liên nhi, đó không phải là. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Sở Hoan

Đó không phải là nhũ danh của mẫu thân sao? Rốt cuộc người này và mẫu thân có quan hệ như thế nào?

“Rốt cuộc hắn là ai?”

“Ông ấy là phụ thân của mẫu thân nương tử, nói cách khác là ngoại công của nương tử.” Hâu Quân Lâm tuôn ra một đáp án khiến Thiên Thiên rung động không dứt.

Ngoại công? Phụ thân của mẫu thân? Vì sao trong trí nhớ chưa từng có chuyện này? Hơn nữa đây có thể là do Hâu Quân Lâm dựng lên để lừa gạt mình? Nhưng tại sao hắn ta lại làm như vậy?

Nhưng Thiên Thiên vẫn móc từ trong ngực ra một bình sứ màu trắng, giao cho lão quản gia đứng cạnh: “Cái này có thể giảm bớt đau đớn cho ông ấy.”

Sau khi lão quản gia nhận lấy bình sứ, liếc mắt nhìn Trang chủ, sau đó đỡ nam tử ở trên giường dậy rồi cho uống cái bình kia.

Rất nhanh, nam tử kia đã không còn đau đớn giống như trước nữa, bàn tay vốn đang nắm chặt cũng thả lỏng, dường như đang an ổn tiến vào giấc ngủ.

“Nương tử, chắc nàng cũng biết mẫu thân ruột của nàng tên gọi là Sở Liên đúng không!” Sau khi Hâu Quân Lâm thấy thế, ngồi ở trên ghế nói.

“Ừ, không sai.”

Rồi sau đó Hâu Quân Lâm kể lại từng việc.

Thì ra nam tử đang nằm ở trên giường tên là Sở Hoan, Các chủ của Âm Nguyệt Các, mà Sở Liên lại là nữ nhi duy nhất của Sở Hoan, Sở Hoan vô cùng thương yêu người nữ nhi duy nhất này.

Sở Liên có một sự đệ tên là Dương Vĩ, từ nhỏ đã ái mộ Sở Liên, Sở Hoan cũng cảm thấy nếu như gả nữ nhi của mình cho Dương Vĩ, thì nữ nhi của mình sẽ hạnh phúc, chủ yếu nhất là vì có thể thường xuyên gặp được nữ nhi của mình, kết quả là vô cùng trông mong vào hôn sự này của Sở Liên.

Nhưng Sở Liên lại không thích Dương Vĩ, coi như bà ấy có nói với phụ thân mình cũng vô ích, nên một ngày trước hôn lễ, bà ấy đã trốn đi, vì muốn tìm kiếm nam tử mà mình yêu, chẳng qua không nghĩ tới cuối cùng lại yêu phải một nam tử không nên yêu, còn trả giá bằng tính mạng của mình.

“Có nghĩa là người nam tử kia thực sự là ngoại công của ta sao?”

Hầu Quân Lâm gật đầu một cái.

“Vậy tại sao ngoại công của ta lại trở thành như vậy?”

“Sở Liên trốn đi, khiến cho Sở Hoan đau lòng khổ sở, càng khiến cho Dương Vĩ bị đả kích sâu sắc, hắn nghĩ rằng đây là do Sở Hoan làm vì muốn khiến cho hắn khó chịu, vì vậy ngay lúc Sở Hoan đau buồn nhất, Dương Vĩ cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để đoạt lấy vị trí Các chủ Âm Nguyệt Các, đồng thời vì muốn Sở Hoan nói ra tung tích của Sở Liên, nên đã nhốt Sở Hoan vào trong địa lao, nghiêm hình tra khảo, hạ độc, cắt đứt gân tay gân chân, nhưng mà Sở Hoan cũng chưa từng nói ra tung tích của Sở Liên.”

Đôi mắt lạnh lùng của Thiên Thiên lóe lên tia tức giận hung ác, bàn tay trong tay áo nắm chặt thành quyền.

“Đây là lá thư mà sau khi mẫu thân của nàng chạy trốn không lâu đã viết cho ngoại công của nàng, hơn nữa cũng không bao lâu, sau khi ngoại công của nàng nhận được lá thư này, thì Dương Vĩ đã đoạt đi Âm Nguyệt Các rồi.” Hầu Quân Lâm không biết từ chỗ nào rút ra một lá thư đưa cho Thiên Thiên.

Thiên Thiên cẩn thận mở lá thư ra đọc, đây chính là một lá thư nhà bình thường, phía trên đại khái viết là mẫu thân may mắn được nhận vào làm nha hoàn của phủ Thượng Quan, từ sau khi nhìn thấy Thượng Quan Kiệt Hùng đã yêu hắn sâu sắc, sau đó còn nói nàng nghi ngờ mình đã có thai, tất cả đều

mạnh khỏe, không cần phải lo lắng cho nàng.

Thì ra mẫu thân yêu Thượng Quan Kiệt Hùng, thảo nào lại chấp nhận bị đối xử như vậy mà vẫn ở lại phủ Thượng Quan, lại không chọn rời đi, thì ra tất cả đều là do tình yêu làm đầu óc mê muội.

Thượng Quan Kiệt Hùng này càng không thể tha thứ, hắn không chỉ mặc kệ nữ nhân của mình khi dễ mẫu thân, hơn nữa còn cô phụ tấm chân tình của mẫu thân đối với hắn, không, nhớ tới tất cả những chuyện mà Thượng Quan Kiệt Hùng làm với mẫu thân, hắn căn bản không có tư cách có được tình yêu của mẫu thân.

“Nếu vậy, ngươi và ta có liên quan gì? Hay là nói, Âm Nguyệt các và Tiêu Dao sơn trang có quan hệ gì hả?” Thiên Thiên nâng mí mắt nhìn nam tử yêu mị trước mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Nhận người thân.

“Hai nhà chúng ta là thế giao (có quan hệ thân thiết với nhau nhiều đời), mẫu thân của nàng và mẫu thân của ta rất thân, lúc mẫu thân mang thai ta, hai người các nàng đã quyết định, nếu sau này con của các nàng là một nam một nữ thì sẽ kết làm thông gia; nếu như đều là nữ nhi, thì sẽ kết làm kim lan (chị em kết nghĩa); còn nam nhi thì sẽ kết làm huynh đệ, cho nên nàng chính là nương tử của ta.” Lúc Hầu Quân Lâm nói đến từ nương tử thì vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

Ngược lại, vẻ mặt Thiên Thiên lại rất lạnh lùng, vị hôn thê của hắn cũng không phải là mình, mà chính là Thượng Quan Thiên Thiên, nhưng mà bây giờ mình chính là Thượng Quan Thiên Thiên của thời đại này, vừa mới thoát khỏi một cái hôn sự, bây giờ lại tới chuyện đính hôn từ nhỏ, không phải nên nói là còn chưa có ra đời thì hôn sự đã được quyết định rồi sao.

Hầu Quân Lâm tiếp tục nói: “Thật ra ngoài mặt, hai nhà chúng ta là thế giao, nhưng mà hai nhà chúng ta còn có một tầng quan hệ khác mà rất ít người biết.”

Ngoài mặt Âm Nguyệt các là một tổ chức sát thủ, nhưng đồng thời cũng là tổ chức tình báo, có thể trong thời gian nhanh nhất, chuẩn xác nhất nắm giữ các loại tin tức. Chính vì vậy Tiêu Dao sơn trang có thể đứng sừng sững không ngã, đó là vì có tổ tình báo của Âm Nguyệt các hỗ trợ phía sau; giống như, Âm Nguyệt các cũng vì có Tiêu Dao sơn trang mà không hề bị những tổ chức khác thôn tính và tiêu diệt. Hai bên đều tương trợ lẫn nhau.

Chỉ có Các chủ của Âm Nguyệt các cùng Trang chủ Tiêu Dao sơn trang mới biết được sự tồn tại của tổ chức tình báo Âm Nguyệt, ngay cả Dương Vĩ cũng không biết, cho nên khi Dương Vĩ đoạt lấy Âm Nguyệt các thì cũng không biết đến sự tồn tại của tổ chức tình báo này.

Tổ chức sát thủ Âm Nguyệt trước đây là do lão Các chủ quản lý, mà tổ chức tình báo là do mẫu thân của nàng quản lý, bởi vì nàng ấy bỏ trốn, nên tổ chức tình báo cũng biến mất giống như chưa từng tồn tại, bởi vì tổ chức

tình báo chỉ nghe theo lệnh của mẫu thân nàng.”

Hơi thở lạnh lùng trên mặt Thiên Thiên đã từ từ tản ra, bởi vì theo như lời Hầu Quân Lâm vừa nói, nàng không hề tìm thấy được trong trí nhớ, hơn nữa giống như cũng chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Nếu như chuyện này là thật, vì sao trước khi mẫu thân qua đời lại không nói ra? Nếu như chuyện này là giả, Hầu Quân Lâm hao tâm tổn sức bịa ra lời nói dối này để làm gì? Còn có ngoại công đang nằm ở trên giường kia nữa?

Lúc Thiên Thiên còn đang trầm tư thì nam tử ở trên giường từ từ tỉnh lại: “Liên Nhi... Liên Nhi của ta đã trở lại...”

Sở Hoan nằm trên giường, sau khi nhìn thấy Thiên Thiên đứng ở bên cạnh thì kích động hô lên, trên mặt cũng kéo ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Không, lão Các chủ, nàng ấy không phải là tiểu thư, nàng ấy là tiểu tiểu thư.” Sau khi lão quản gia thấy vậy, vừa đỡ Sở Hoan ngồi dậy, vừa giải thích.

“Nàng không phải là Liên nhi sao? Tiểu tiểu thư?” Nhìn nữ nhân có dung mạo giống Sở Liên, nữ nhi của mình như đúc, hắn hỏi lại một lần nữa.

“Vâng, nàng ấy là tiểu tiểu thư, nữ nhi của tiểu thư, Thượng Quan Thiên Thiên.”

“Không, Thượng Quan Thiên Thiên đã chết. Bắt đầu từ hôm nay, ta theo họ của mẫu thân, Sở Thiên Thiên.” Thượng Quan Thiên Thiên đã rơi xuống vách núi mà chết, vì vậy nàng vừa vặn được sống lại.

“Thiên Thiên... Khụ khụ, rốt cục ta cũng có tôn nữ (cháu gái), ha ha... Khụ khụ... Không ngờ... Rốt cục ta có thể làm ngoại công rồi... Khụ khụ...” Sở Hoan vô cùng hưng phấn nói, nhưng bởi vì lý do thân thể mà không ngừng ho khan.

Có thể là bởi vì có quan hệ máu mủ, nên Thiên Thiên nhìn thấy Sở Hoan vui mừng, trên mặt cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Ngoại công, ta sẽ không để cho người xảy ra chuyện, còn nữa, ta nhất định sẽ đoạt lại Âm Nguyệt các cho người, để cho cái tên Dương Vĩ kia phải quỳ trên mặt đất mặc cho ngoại công xử trí.” Nàng chỉ còn một người thân duy nhất có quan hệ máu mủ, tuyệt đối sẽ không để cho người xảy ra chuyện gì, Thiên Thiên lạnh lùng nói.

“Thiên Thiên, mẫu thân của con đâu?” Đôi mắt buồn thương của Sở Hoan nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng nữ nhi của mình, nhưng mà trong phòng, lại không có bóng dáng mà hắn muốn tìm.

Trong phòng mọi người đều trầm mặc, bọn họ cũng biết bây giờ ông ấy tuyệt đối không thể tiếp nhận chuyện Sở Liên đã chết.

Mà Sở Hoan cũng cảm thấy vẻ mặt nặng nề của bọn họ: “Có phải Liên nhi đã...”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 94.1: Nghi ngờ

Thiên Thiên khẽ gật đầu một cái, nàng biết ngoại công cũng đã đoán được, cho nên nàng cũng không có ý định giấu giếm thêm nữa, dù sao người cũng có quyền biết.

“Liên nhi... Phốc...” Hóa ra là thật, hắc hắc cảm nhận được Liên nhi đã không còn sống, chẳng qua là không nghĩ tới tất cả đều là thật, đột nhiên, lồng ngực của Sở Hoan khó chịu, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, rồi sau đó ngất xỉu.

Thiên Thiên lập tức tiến lên bắt mạch, sắc mặt càng ngày càng nặng nề, cau mày, thật may là trước đó đã cho ngoại công uống viên hồi hồn đan này vào rồi, nếu không với tình trạng cơ thể của ngoại công bây giờ, căn bản không chịu nổi đả kích vừa rồi.

Lúc này, Hầu Quân Lâm đột nhiên nhớ tới lần mà hắc trùng độc cũng là do nàng ấy giải độc giúp hắc, nói không chừng nàng cũng có thể giải độc trên người của Các chủ.

“Nương tử, độc trên người của lão Các chủ có thể giải được hay không?” Sau khi Thiên Thiên bắt mạch xong, Hầu Quân Lâm tiến lên hỏi thăm.

Đầu tiên Thiên Thiên trừng mắt liếc nam tử sau lưng một cái, nam tử này mở miệng ngậm miệng đều là nương tử, cùng với lần trước giống như hai người khác nhau vậy, rồi sau đó nặng nề nói: “Mặc dù độc trên người của ngoại công không phải là kịch độc, nhưng mà tồn tại ở trong người quá lâu, đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, hơn nữa lục phủ ngũ tạng từng bị nội lực tác động, lại không được cứu chữa kịp thời, nên ngoại công...” Lúc trước còn tưởng là ngoại công chỉ bị trúng độc, thân thể tương đối suy yếu, không nghĩ tới ông ấy đã từng chịu sự hành hạ như vậy, tất cả đều là do tên Dương Vĩ kia ban tặng.

Đáy mắt của Thiên Thiên thoáng qua tia tàn ác, nàng quyết không bỏ qua cho tên Dương Vĩ kia, hơn nữa, nàng sẽ tận lực để chữa khỏi cho ngoại

công.

“Nghe nói Quỷ Y Tử có thể cứu người chết sống lại, nhưng mà hành tung của Quỷ Y Tử rất khó nắm bắt, người đời căn bản không thể biết được hành tung của hắn, ta cũng đã phái tất cả thế lực của Tiêu Dao sơn trang đi tìm Quỷ Y Tử, nhưng lâu nay vẫn không hề có một chút tin tức nào.” Hầu Quân Lâm nhàn nhạt nói.

“Ừ, chờ tới khi người tìm được hắn thì ta sẽ từ từ loại bỏ hết độc trong người của ngoại công, về phần nội thương ...” Độc, nàng có biện pháp giải, nhưng mà nội thương, bây giờ nàng có chút hối hận vì sao lúc đầu không đòi Diêm Vương nhiều quyền sách y hơn chứ, nếu vậy nói không chừng bây giờ nàng đã có biện pháp chữa khỏi cho ngoại công rồi.

Ở một nơi khác.

Mặc ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành, nhưng hắn cũng không có trực tiếp chạy tới hoàng cung, mà là đi tới một sân viện tồi tàn ở thành Tây.

Viện này chính là nơi mà lần trước Mặc theo dõi Dịch Yên, Mặc trực tiếp đi vào viện này, rồi sau đó để một quả táo lên trên mặt bàn dính đầy bụi trong phòng, sau đó mới nhanh chóng rời khỏi viện này.

Sắc trời theo thời gian trôi qua mà thay đổi, một bóng dáng to lớn tùy ý đi xuyên qua trong hoàng cung, cuối cùng dừng lại ở cung Vĩnh Hòa.

Không bao lâu sau, bóng dáng kia lại xuyên qua hoàng cung lần nữa, cuối cùng biến mất trong màn đêm.

Mà Long khải Diêm đang hôn mê cũng từ từ tỉnh lại: “Nước...”

“Thật tốt quá, rốt cục hoàng thượng đã tỉnh rồi.” Tiểu Lý Tử hưng phấn hô lên, nhanh chóng đưa một chén nước qua cho Long khải Diêm.

“Ừm, bây giờ là giờ gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, đã sắp giờ hội rồi.”

Long khái Diêm gật đầu một cái, rồi sau đó tiếp tục nằm lại trên giường, nhắm hai mắt lại.

Mà Tiểu Lý Tử cực kỳ buồn bực, cảm giác hoàng thượng giống như có điểm không đúng, hoàng thượng thật vất vả mới tỉnh lại, chỉ hỏi một câu giờ gì, rồi sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra nằm lại trên giường êm, tại sao Hoàng thượng lại không hỏi tình trạng của Thục phi chứ?

Sau khi Tiểu Lý Tử nghe thấy tiếng hít thở đều đều, hẳn biết Hoàng thượng lại ngủ thiếp đi rồi, hẳn chỉ có thể mang theo một bụng nghi vấn đi ra gác đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 94.2: Mất trí nhớ

Hôm sau ở Tuyết Viên.

“Nương nương, nô tỳ hỏi thăm được, tối hôm qua Hoàng thượng đã tỉnh lại, nhưng mà Hoàng thượng lại không nhắc một chữ nào về chuyện của Thục phi, còn nữa, Hoàng thượng vẫn vào triều giống như thường ngày.” Một cung nữ thở không ra hơi nói.

“Hoàng thượng thật không có nhắc một chữ nào tới nữ nhân kia sao?” Nhìn kỹ, có thể nhìn thấy ở nơi khóe mắt của Tuyết Diên có một tia vui vẻ.

“Vâng, nô tỳ đã hỏi thăm rõ ràng, từ sau khi Hoàng thượng tỉnh lại, chưa bao giờ nhắc tới Thục phi.” Cung nữ này quả quyết nói.

“Ừ, tốt, các người lui xuống đi.”

Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Tuyết Diên, nụ cười của nàng càng ngày càng đậm, xem ra thuốc kia thật sự có hiệu quả, Hoàng thượng thật sự đã quên nữ nhân đó, chỉ cần hoàng thượng quên nữ nhân kia, nàng sẽ có biện pháp khiến cho trong lòng của Hoàng thượng chỉ có một mình nàng thôi.

...

“A...” Một tiếng thét chói tai lướt qua cả Hoàng Thành.

“Chuyện gì?” Long khái Diêm đang vui đầu phê duyệt tấu chương cũng ngẩng đầu lên hỏi.

“Đề nô tài đi xem một chút.”

Không lâu sau, chỉ thấy vẻ mặt Tiêu Lý Tử sợ hãi chạy về.

“Hoàng thượng, thi thể của Thục phi bị người khác hủy dung!”

“Thục phi? Trong ấn tượng của Trầm giống như chưa từng sắc phong người nào là Thục phi mà!” Long khải Diêm nhíu mày nói.

“Ách...” Tiểu Lý Tử kinh ngạc nhìn Hoàng thượng, chẳng lẽ Hoàng thượng quên Thục phi rồi sao? Thảo nào sau khi Hoàng thượng tỉnh lại cũng chưa từng nhắc tới Thục phi, hóa ra là Hoàng thượng quên mất tất cả ký ức về Thục phi.

“Bẩm Hoàng thượng, Thục phi chính là...”

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.” Tuyết Diên xuất hiện vừa đúng lúc khiến cho Tiểu Lý Tử ngừng lại lời đang muốn nói.

“Nàng tới đây làm gì?” Sau khi Long khải Diêm liếc Tuyết Diên một cái thì rũ mắt xuống tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Đây là trà bổ thân thể nô tì tự mình pha cho hoàng thượng.” Tuyết Diên nhận lấy bình trà cung nữ đưa sang rồi đi tới trước mặt của Long Khải Diêm.

“Đề ở một bên là được, nàng có thể rời đi rồi.”

“Vậy nô tì đề lại ở đây, Hoàng thượng, người nhớ uống nha!” Tuyết Diên quỳn rũ nói.

Rất nhanh, bên trong thư phòng chỉ còn lại một mình Long khải Diêm và Tiểu Lý Tử đang lẳng lẳng ngây ngốc đứng ở một bên.

Long khải Diêm lẳng lẳng nhìn trà bổ thân thể này, rồi sau đó mở miệng nói: “Tiểu Lý Tử, mới vừa rồi người nói thi thể của Thục phi bị hủy dung sao?”

Tiểu Lý Tử gật đầu một cái, nhưng không dám nói quá nhiều, bởi vì mới vừa rồi, trước khi rời đi ánh mắt của Tuyết phi nương nương nhìn mình vô cùng sắc bén, xem ra Tuyết phi không muốn Hoàng thượng nhớ tới Thục phi!

“Đưa trầm đi nhìn một chút.” Mặc dù đối với Thục phi này hẳn không hề có ấn tượng, nhưng mà mới vừa rồi Tuyết Diên xuất hiện quá đúng lúc, hơn nữa trước khi nàng ấy rời đi còn đưa mắt nhìn về phía Tiểu Lý Tử, dù sao đi nữa hẳn cũng phải đi nhìn một chút người gọi là Thục phi này.

“Vâng, nô tài tuân chỉ.”

Cung Vĩnh Hòa.

Từ lần trước, sau khi Thiên Thiên rời khỏi hoàng cung, Hồng, Hoàng, Lam, Lục cũng không bị Long khải Diêm phái đi những chỗ khác, cho nên bọn họ vẫn còn đang tiếp tục ngây ngốc ở bên trong.

Mà tiếng thét chói tai truyền đến là của cung nữ Hồng.

Mặc dù bọn họ tiếp xúc với Thiên Thiên không nhiều lắm, nhưng mà trong lòng bọn họ cũng vô cùng ưa thích người chủ tử này, cho nên sau khi bọn họ biết tin chủ tử của bọn họ đã chết, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

“Hoàng, rốt cuộc là ai, lại có thể ra tay ác độc như vậy, nương nương cũng đã chết rồi, tại sao còn phải hủy đi dung mạo của nương nương chứ?” Hồng quỳ trên mặt đất, tay không ngừng lau chùi vết máu đã khô ở trên thi thể của Thục phi.

“Nương nương thật là đáng thương, sắp hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn có thể lấy được độc sủng của Hoàng thượng, lại chết như vậy, hơn nữa sau khi chết còn bị người khác hủy dung, hu hu.” Hoàng khóc rống nói.

“Hoàng, người nói có phải là Tuyết phi nương nương hay là Lương phi nương nương phái người làm hay không?” Hồng thấp giọng nói.

“Suýt, cẩn thận tai vách mạch rừng, lời như vậy không thể nói lung tung, nếu không người sẽ gặp họa đó.” Hoàng vội vàng che miệng của Hồng lại, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Nói rõ một chút, nếu không trầm lập tức sẽ khiến cái đầu của hai người các

người rơi xuống đất.” Long khái Diêm không nghĩ tới mới vừa đi tới cung Vĩnh Hòa thì đã nghe thấy lời mà hai người kia nói nhỏ với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 95: ngất xỉu

“Bụp” một tiếng, tim của hai người Hồng, Hoàng như nhảy ra khỏi ngực, thẳng tắp quỳ trên mặt đất khấu đầu.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Long Khải Diêm sải bước, lướt qua hai người cung nữ trên đất, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn nữ tử trên giường, mặc dù mặt nàng đã bị hủy, nhưng đôi tay ngọc nhỏ dài trắng nõn, còn dáng người kia nữa, có thể đoán ra nữ nhân này chắc chắn là một mỹ nhân, nhưng, vì sao mình không có một chút ấn tượng nào đối với nàng.

“Nàng chính là Thục phi?”

“Bẩm hoàng thượng, mặc dù gương mặt đã bị hủy, nhưng nô tỳ xác định đây chính là Thục phi nương nương.” Hoàng sợ hãi nói, rất sợ nói sai một chữ, liền bị kéo ra ngoài chặt đầu.

“Các người lặp lại một lần nữa những lời nói vừa rồi.” Con người lạnh lẽo như sương nhân nhật quét qua hai người cung nữ đang quỳ dưới đất, rồi sau đó tầm mắt lại rơi vào thi thể trên giường.

“Hoàng thượng tha mạng, đó là nô tỳ nói bậy nói bạ, nô tỳ không dám, không dám nữa.” Hai người Hồng, Hoàng run sợ nói.

“Không nói thì trực tiếp xử trảm.” Long Khải Diêm thu hồi tầm mắt của mình, lạnh lùng nhìn cung nữ quỳ dưới đất.

“Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ biết không nên nói bậy nói bạ ở sau lưng.”

“Nói.”

“Nô tỳ chỉ là suy đoán gương mặt nương nương là bị. . . . . Bị. . . . . Bị

Tuyệt phi nương nương hủy.” Hoàng thoáng ngẩng đầu liếc nhìn hoàng thượng, rồi sau đó bị khí lạnh như sương dọa cho phát sợ, run rẩy nói.

“Hoàng thượng, nô tỳ tự biết tội đáng chết vạn lần, không thể tùy ý vu oan chủ tử, cầu xin hoàng thượng bỏ qua cho hai nô tỳ.” Hồng sợ hãi nói.

Long Khải Diêm trầm tư, không cách nào suy đoán tâm tình của hắn, mà trên đất Hồng, Hoàng cũng không dám lên tiếng, cứ như vậy lẳng lặng quỳ trên mặt đất.

Soạt một tiếng, Long Khải Diêm phẩy ống tay áo, rồi sau đó mặt đen lại rời khỏi cung Vĩnh Hòa.

“Hồng, hoàng thượng bỏ qua cho hai chúng ta sao?” Hoàng ngẩng đầu nhìn bóng dáng màu vàng sáng, cho đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất, mới mở miệng hỏi.

“Ôi, rốt cuộc cũng tránh được một kiếp, nhất định là nương nương ở trên trời có linh thiêng phù hộ chúng ta, về sau người nói chuyện không thể không khống chế như vậy, đây là trong cung, nói chuyện phải cẩn thận một chút, nếu không ngày nào đó mất đầu cũng không biết.” Hồng kích động nói.

“Ừ, sau này ta cẩn thận một chút là được, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện mới vừa rồi nữa.”

“Chúng ta tiếp tục đi!” Hồng gật đầu, rồi sau đó lại bắt đầu từ từ lau chùi vết máu.

.....

“Tham kiến hoàng thượng!” Thư phòng to như vậy đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

“Đi điều tra một chút, chuyện gì đã xảy ra với Thục phi ở cung Vĩnh Hòa? Còn nữa, rốt cuộc là người nào lại không bỏ qua cho một thi thể như vậy?” Sau khi Long Khải Diêm từ cung Vĩnh Hòa trở về, trong đầu không ngừng

xuất hiện một bóng người mờ lung, nhưng hắn lại không thấy rõ bóng dáng kia rốt cuộc là ai?

Bóng đen kia không chỉ cảm thấy kinh ngạc, ý của hoàng thượng là gì đây?

“Bẩm hoàng thượng, Thục phi không phải là phi tử mới được hoàng thượng sắc phong sao? Nhưng vào ngày Thục phi được sắc phong, đã bị người mặc áo đen bắt đi, sau đó hoàng thượng tìm được Thục phi thì Thục phi đã rơi xuống vách núi bị mất máu quá nhiều mà chết, hoàng thượng cũng bởi vì thế mới bị ngất xỉu, do hoàng thượng ngất xỉu, nên bọn thị vệ không thể làm gì khác hơn là tạm thời đặt thi thể của Thục phi ở cung Vĩnh Hòa.” Thì ra bóng đen kia là ám vệ được Long Khải Diêm phái đi, âm thầm ẩn núp ở bên cạnh Thiên Thiên.

Long Khải Diêm nhíu chặt mày, sắc mặt càng ngày càng khó coi, mà đầu óc giống như cũng thoáng qua một đoạn ngắn, nhưng chính hắn lại không cách nào thấy rõ đoạn ngắn kia rốt cuộc là cái gì, còn bóng lưng xinh đẹp trong đó, rốt cuộc là ai? Những thứ này hắn đều không cách nào thấy rõ, mà đầu càng ngày càng đau.

Bóng đen nhìn đôi tay ôm đầu của hoàng thượng, mặt lo lắng: “Hoàng thượng, thuộc hạ lập tức đi tìm thái y.”

“Người nói. . . . ., Thục phi rốt cuộc là ai?” Càng muốn tới gần bóng dáng kia, đầu lại càng đau.

“Thục phi là Tứ tiểu thư của Tể Tướng Thượng Quan, tiểu thư Thượng Quan Thiên Thiên.”

“A. . . . .” Khi hắn nghe được bốn chữ này thì đầu đau như nổ tung, rồi ngất đi.

“Hoàng thượng. . . . .”

Hồi lâu.

Tuyết Diên nghe nói hoàng thượng ngất xỉu lần nữa, nóng lòng chạy tới ngự

thư phòng, nàng nghe nói hắt đi qua cung Vĩnh Hòa, nhưng có phải Hoàng thượng đã nhớ ra cái gì rồi hay không, mới có thể ngất xỉu.

“Tham kiến Tuyết phi nương nương!”

“Tại sao Hoàng thượng lại ngất xỉu? Thái y, đây rốt cuộc là chuyện gì?” Tuyết Diên lo lắng hỏi, trên mặt đầy lo lắng không làm cho người nào có thể hoài nghi dụng ý thực sự của nàng.

“Bẩm nương nương, lúc này tất cả mạch tượng của hoàng thượng đều bình thường, mà thần nghĩ, thần cảm thấy hoàng thượng là do không thể nào tiếp nhận được việc Thục phi chết đi, từ đó lựa chọn quên mất một phần trí nhớ, nhưng chỉ cần có người nhắc tới, hoặc là đột nhiên suy nghĩ một chút để hồi phục trí nhớ, hoàng thượng sẽ như cũ, rồi sau đó sẽ ngất xỉu.”

“Ý của người nói là trong trí nhớ của hoàng thượng đã hoàn toàn không nhớ tới Thượng Quan Thiên Thiên nữa ư?” Chuyện này vừa đúng phù hợp với tâm ý của nàng.

“Đây cũng chỉ là suy đoán tạm thời của thần.”

“Được, để tinh thần và thể xác của hoàng thượng được khỏe mạnh, bắt đầu từ hôm nay, bất luận kẻ nào cũng không được nhắc về chuyện của Thượng Quan Thiên Thiên trước mặt hoàng thượng, nếu không, chém đầu.” Giọng nói của Tuyết Diên không lớn nhưng cũng làm cho tất cả mọi người ở đây nghe được.

“Nương nương, thi thể của Thục phi thì xử lý như thế nào?” Tiểu Lý Tử mở miệng hỏi.

“Thượng Quan Thiên Thiên còn chưa chính thức được sắc phong, còn chưa là phi tần của hoàng thượng, liền xử lý theo phương pháp của dân chúng là được.” Mặc dù nàng rất muốn trực tiếp vứt thi thể của nữ tử kia xuống bãi tha ma, nhưng nàng biết nàng không thể, nếu không, hình tượng của nàng sẽ bị hủy.

“Nhưng nương nương, dù nói thế nào, hoàng thượng đã hạ chỉ sắc phong,

theo quy cũ. . . . .” Tiểu Lý Tử lại muốn nói tiếp gì đó liền bị Tuyệt Diên quát.

“Vậy thì thế nào, chỉ cần nàng không vào cung nhận sắc phong, thì không phải là phi tần của hoàng thượng, cũng chỉ là dân thường, chẳng lẽ lời Bôn cung nói không ai nghe sao?”

“Muội muội đang làm gì vậy? Cần gì so đo với một nô tài.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói hào phóng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 96: Tỉnh lại

“Đứng dậy đi.” Chỉ thấy Chung Mỹ Kỳ chăm chú nhìn đám Thái y và cung nữ, thái giám đang quỳ dưới mặt đất, sau đó nhìn Tuyết Diên.

“Muội muội, nói thế nào thì Thục phi cũng là do Hoàng thượng tự mình sắc phong, tuy chưa đón nhận nghi thức sắc phong chính thức nhưng dù sao thì cũng là người của Hoàng thất rồi.

Mà Hoàng thượng tạm thời mất trí nhớ cũng không phải mãi mãi không thể nhớ lại, nếu có một ngày đột nhiên Hoàng thượng nhớ tới.”

“Thái y, người nói Bản cung nói đúng hay không?” Sau đó Chung Mỹ Kỳ nhìn Thái y.

“Đúng đúng, Hoàng thượng chỉ làm tạm thời lựa chọn mất trí nhớ, rất có khả năng có một ngày đột nhiên Hoàng thượng khôi phục trí nhớ.” Thái y liên tục gật đầu đồng ý.

Chung Mỹ Kỳ vừa lòng gật đầu, sau đó cười nói, “Muội muội, nghe thấy không? Nếu như Hoàng thượng nhớ tới tất cả mà nói, để Hoàng thượng biết được muội muội làm ra quyết định ngày hôm nay muội có đoán được Hoàng thượng sẽ trừng phạt muội như thế nào không?” Kèm theo nụ cười lạnh.

Sắc mặt Tuyết Diên vừa đỏ vừa trắng, nàng ta không nghĩ Lương phi sẽ đột nhiên xuất hiện, lại ở trước mặt hạ nhân dạy bảo nàng ta, làm cho nàng ta bị mất mặt.

“Truyền lệnh xuống, dựa theo nghi thức mà làm.” Tuyết Diên suy nghĩ một lúc sau mở miệng nói.

“Vâng, nô tài lập tức đi làm.”

“Đợi một chút.” Chung Mỹ Kỳ đột nhiên nói.

Tiểu Lý tử dừng bước xoay người khom lưng cung kính đứng một bên.

“Vì long thể khỏe mạnh của Hoàng thượng, từ hôm nay trở đi, dù là ai đều không được ở trong Hoàng cung nhắc đến Thục phi.” Chung Mỹ Kỳ lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, sắc mặt Tuyết Diên thay đổi, dù an táng nữ nhân kia như thế nào, hiện tại Hoàng thượng không còn nhớ đến nữ nhân kia nữa, đối với nàng ta thật không đủ để uy hiếp.

Hiên Viên phủ.

“Đại nhân, rốt cuộc người cũng thức dậy.” Một hạ nhân bưng thau nước rửa mặt đi vào trong nhà, đang định giúp đại nhân rửa mặt liền nhìn thấy Hiên Viên Hạo đã tỉnh táo trở mắt nhìn trần nhà.

“Ta ngủ mấy ngày rồi?” Hiên Viên Hạo nằm trên giường nhẹ nhàng hỏi.

“Đại nhân ngủ chừng hai ngày rồi, mỗi lần Kỳ vương gia tới đại nhân vẫn chưa tỉnh lại, Kỳ vương gia chỉ nhìn đại nhân xong liền rời đi ngay, chỉ nói nếu đại nhân tỉnh lại thì lập tức thông báo ngay cho Kỳ vương gia là được.” Hạ nhân tiếp tục nói.

“Trong cung xử lý thi thể Thục phi nương nương như thế nào?” Hiên Viên Hạo nhìn trần nhà không chớp mắt, cứ bình tĩnh nhìn như vậy, nhưng đôi mắt của hắn không có một chút tiêu cự.

“Nghe nói sau khi Hoàng thượng tỉnh lại chưa được một ngày lại đột nhiên té xỉu, không bao lâu sau trong cung hạ chỉ nói bất cứ ai cũng không được nhắc đến Thục phi, nếu không sẽ phải rơi đầu, Thục phi trở thành kiêng kị của Hoàng cung, cuối cùng thi thể của Thục phi do Tuyết phi nương nương hạ chỉ hậu táng, hiện tại có lẽ đang hậu táng Thục phi nương nương.”

Đột nhiên Hiên Viên Hạo ngồi thẳng người, nhưng không nói bất cứ lời nào, sắc mặt nặng nề.

“Đúng rồi, đại nhân, nô tài còn nghe nói gương mặt Thục phi bị hủy rồi.”Hạ nhân nhẹ giọng nói.

“Cái gì?”Hiên Viên Hạo vẫn đang trầm mặc lạnh lùng nói.

“Thục phi nương nương thật đáng thương! Trên đường vào cung nhận phong bị người bịt mắt bắt đi, sau đó bị đẩy xuống vách núi đen, cuối cùng chết cũng không thể bình yên, bị người ta làm hồng dung mạo, thật sự là hồng nhan bạc mệnh.” Hạ nhân đưa lưng về phía Hiên Viên Hạo giặt khăn lau mặt cho nên không nhìn thấy gương mặt tức giận và đầy sát khí của Hiên Viên Hạo.

Lúc hắn xoay người phát hiện trong phòng chỉ còn lại một mình hắn, mà Hiên Viên Hạo đã rời đi từ lâu.

“Đại nhân...”

Hiên Viên Hạo rời khỏi phủ cũng không tới Kỳ Vương phủ, mà trực tiếp thi triển khinh công đi tới lăng mộ Hoàng cung.

Lúc Hiên Viên Hạo đến lăng mộ là lúc nghi thức an táng Thiên Thiên ‘giả’ đã hoàn tất, thi thể đã nhập thổ vi an.

Hiên Viên Hạo thương tâm dựa vào bia mộ, miệng không ngừng nói, “So với nàng nằm bên trong đó ta càng tình nguyện nàng tiến cung làm phi, ít nhất như vậy ta còn có thể nhìn thấy nàng, nhưng mà hiện tại...”

Thiên Thiên, nàng là nữ tử duy nhất mà ta yêu, làm sao nàng có thể ngay lúc ta xác định được trái tim của mình thì lại nhẫn tâm rời khỏi ta, ta biết rõ trong lòng nàng căn bản không có sự tồn tại của ta, nhưng mà không sao hết, ta chỉ muốn từ xa nhìn bóng dáng của nàng là được, mà không giống như hiện tại.

Ta không nên nói câu đó, cái gì mà hy vọng ở trên triều không cần nhìn bóng nàng, ta là con quạ đen, không nên nói lời như vậy, là ta hại nàng, Thiên Thiên...

Hiên Viên Hạo cứ ôm lấy bia mộ thương tâm nói, không hề cảm giác được có người đi tới.

Long Khải Kỳ nhìn bạn tốt tiêu tụy như vậy còn tản ra sự bi thương, hẳn không thể tưởng tượng được Hạo sẽ thương tâm như vậy, Hạo và nữ nhân đó không có kết giao gì, càng không có tình cảm gì đáng nói nhưng sao Hạo lại khổ sở như vậy?

“Hạo, chẳng lẽ ngươi vì một nữ nhân mà buông tha tất cả kế hoạch của chúng ta hay sao?”

Hiên Viên Hạo ngẩng đầu nhìn người đi tới, đối với sự xuất hiện của Kỳ, hẳn không cảm thấy kì quái, hẳn ta xuất hiện, là vì hắn mà tới.

“Vì nữ nhân này, ngươi không chỉ mê man hai ngày mà còn tiêu tụy như hiện tại, chẳng lẽ ngươi định như vậy mãi sao?” Long Khải Kỳ nhìn bạn tốt lúc này, cùng với hắn thường ngày là hoàn toàn khác nhau, càng đừng nói sẽ tiếp tục kế hoạch của bọn họ.

“Kỳ, ngươi có tra ra được người bịt mắt hôm đó bắt Thiên Thiên là ai không? Còn có, nghe nói Thiên Thiên còn bị người khác hủy dung, có phải thật hay không?”

“Chuyện này ngươi nên tự mình đi điều tra, mà không phải là ta.” Long Khải Kỳ đã phái người đi điều tra nhưng còn chưa có kết quả, nhưng hắn không muốn để cho Hạo biết.

“Được.” Hiên Viên Hạo bình tĩnh nhìn Long Khải Kỳ một lúc lâu rồi đứng dậy nói.

Mà trước khi đi Long Khải Kỳ còn có thâm ý nhìn qua bia mộ, sau đó mang ánh mắt phức tạp rời khỏi lăng mộ.

.....

“Chủ tử, đây là đồ chủ tử phân phó thuộc hạ đến thành Tây tìm được.” Một nam tử áo xám cung kính nói, từ trong tay áo lấy ra một quả táo đưa cho

nam tử trước mặt.

Nam tử nhận quả táo người áo xám đưa tới, cẩn thận nhìn qua, khóe miệng hơi nhếch lên, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, ngực cũng từ từ yên ổn xuống, chỉ cần nàng an toàn là được.

“Được rồi, phái người nhìn chăm chăm chỗ Long Khai Dương có hành động gì, điều tra Thượng Quan Kiệt Hùng và Quý Thuần Hoàn có liên hệ với nhau hay không?” Nam tử nhàn nhạt nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Người áo xám rời đi, nam tử đưa mắt nhìn quả táo, không biết đang nghĩ gì mà khóe mắt lộ ra ý cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tự sát

Sân nhỏ vốn đang vui vẻ lúc này đều là một mảnh đau thương, trên xà nhà khắp nơi treo lụa trắng, mà mọi người trong sân đều mặc đồ trắng, không khí trầm lắng bên trong có thể làm cho nơi này càng thêm đau buồn.

“Tiểu thư, người nhất định phải chờ Tinh nhi, Tinh nhi lập tức đến gặp tiểu thư.” Tinh nhi nhìn căn phòng quen thuộc, ít đi một người mà đó lại là tiểu thư của nàng.

Vừa dứt lời chỉ thấy Tinh nhichạy tới đụng vào cây cột, lúc nàng chạy đến cây cột thì bị một lực đạo kéo lại ngã ngồi dưới đất.

“Vì cái gì mà không cho ta chết, ta chết còn có thể nhìn thấy tiểu thư, đến chậm một chút nói không chừng tiểu thư liền không chờ....” Tinh nhi ngã ngồi dưới đất đứng dậy xoay người giận dữ nhìn người vừa kéo nàng.

“Quản gia, rốt cuộc người cũng xuất hiện rồi.” Tinh nhi thấy người phía sau vui mừng gọi.

Thì ra vừa rồi là Mặc dùng nội lực kéo Tinh nhi sắp đụng đến cây cột nếu không thì lúc này Tinh nhi đang ở trên đường gặp Diêm vương rồi.

“Huhuhu, làm sao bây giờ người mới xuất hiện, tiểu thư đã chết rồi, không phải người nói phải bảo vệ tiểu thư an toàn sao? Lúc tiểu thư gặp chuyện không may người ở đâu? Vì sao không bảo vệ an toàn cho tiểu thư? Còn nữa, a Hắc và a Hoàng không phải sẽ bảo vệ tiểu thư sao? Vì sao lúc đó không xuất hiện?Hiện tại chúng nó ở đâu?” Tinh nhi một mực kéo ống tay áo của Mặc liên tục hỏi mấy vấn đề, cũng là mấy nghi vấn trong lòng nàng mấy ngày nay.

Mặc không trả lời chỉ yên tĩnh đứng ở một bên, bởi vì chủ tử từng phân phó tạm thời không để cho nàng và Như Huyền biết sự thật, cho nên tạm thời hẳn chưa nói ra chuyện chủ tử chưa chết.

Mà hắn không lập tức tới Tiêu Dao sơn trang là bởi vì hắn cần điều tra một chuyện, chỉ cần hắn điều tra xong sẽ lập tức chạy tới Tiêu Dao sơn trang tìm chủ tử, sở dĩ hắn không vội tới đó bởi vì hắn biết chủ tử ở Tiêu Dao sơn trang tuyệt đối an toàn.

Hắn xuất hiện ở chỗ này cũng bởi vì hắn muốn nhìn một chút người trong phủ như thế nào, chỉ là không nghĩ tới hắn vừa về liền thấy Tinh nhi tự sát.

Nếu chủ tử biết được nhất định sẽ thương tâm khổ sở.

“Quản gia, đang nói chuyện với người đó.” Tinh nhi chưa lấy được đáp án thúc giục nói.

Lúc Mặc định rời đi thì Như Huyền đang bước vào nhà.

“Mặc quản gia, người xuất hiện rồi sao?”

“Như Huyền, người mau hỏi quản gia vì sao hắn không bảo vệ tiểu thư an toàn? Không phải hắn rất lợi hại sao? Vì sao ngay cả tiểu thư cũng bảo vệ không tốt? Còn nữa, a Hắc và a Hoàng vì sao không ở trong phủ? Như Huyền, người mau hỏi đi.” Tinh nhi tiến lên lôi kéo tay Như Huyền kích động nói.

Sau đó Như Huyền nhìn Mặc, hy vọng có thể nghe được đáp án, nhưng mà....

“Ta còn có việc phải làm, ta đi trước, trong phủ và Tân Nguyệt lâu trước hết tạm thời giao cho người xử lý.” Mặc nhìn Như Huyền thản nhiên nói xong, “Còn có nha đầu này, không cần để cho nàng làm chuyện điên rồ, nếu để chủ tử biết chủ tử sẽ thương tâm.”

Mặc nói xong phi thân rời khỏi sân nhỏ.

“Quản gia, người còn chưa trả lời vấn đề của ta.” Tinh nhi hướng về không trung hỏi.

Như Huyền còn đang cân nhắc lời Mặc quản gia vừa nói.

“Ta đã sớm nói quản gia này tuyệt đối không giống tên quản gia, tiểu thư đã chết hẳn còn có việc gấp phải làm, còn hẳn nhìn thậm chí một chút khổ sở, hẳn...”

“Tĩnh nhi, chủ tử không chết.”

“Cái gì? Như Huyền, người lặp lại lần nữa.” Tĩnh nhi kinh ngạc nói.

“Chủ tử không chết.” Rốt cuộc Như Huyền cũng hiểu được ý vừa rồi của Mặc quản gia.

“Tiểu thư không chết, Như Huyền làm sao người biết? Là ai nói cho người?” Tĩnh nhi vội kéo cánh tay Như Huyền hỏi.

“Vừa rồi Mặc quản gia có nói.” Như Huyền nở nụ cười duy nhất trong mấy ngày qua.

Tĩnh nhi ngăn người, “Có sao? Quản gia có nói sao?” Vừa rồi quản gia nói tiểu thư không chết sao? Làm sao nàng lại không nghe thấy? Tĩnh nhi nghi hoặc nhìn Như Huyền.

“Ừ, còn có, Tĩnh nhi, người không cần hành động ngốc nghếch, nếu như người chết, sau khi tiểu thư trở lại sẽ khổ sở.” Như Huyền khẳng định nói.

Mặc quản gia tuyệt đối sẽ không vô tình như vậy, trong lúc chủ tử mất tích càng không nói việc riêng của hẳn chưa xong, còn nữa hẳn vừa nói những lời đó tạm thời xử lý, chủ tử sẽ bị thương tâm, cái này đủ để nói tiểu thư chưa chết.

Tĩnh nhi nhìn Như Huyền cười nhẹ, bị thương trong lòng cũng từ từ nở hoa.

“Nếu tiểu thư không chết vì sao không trở lại?”

“Chẳng lẽ người đã quên Hoàng thượng sao? Chủ tử trở về không phải đang nói cho Hoàng thượng chủ tử còn chưa chết, như vậy vẫn phải tiến cung nhận phong phi, chẳng lẽ người hy vọng chủ tử tiến cung sao?” Như

vậy đã rõ, nàng hiểu vì sao Mặc quân gia lại không nói thẳng tin tức chủ tử chưa chết rồi.

“Đương nhiên là không hy vọng rồi.” Tinh nhi khẳng định.

“Ừ, chúng ta vẫn phải giả vờ không biết chủ tử chưa chết, biết chưa?”

Tinh nhi gật đầu.

Tiêu Dao sơn trang.

Từ khi Thiên Thiên biết được thân thể của mình, vì giữ lại người thân cuối cùng của mình, không ngủ không nghỉ phân tích độc tính, còn luyện giải được.

Độc trên người ông ngoại tuy rằng phổ biến nhưng lại có một thời gian rồi, độc tính theo mạch máu mà lan đến lục phủ ngũ tạng, tạm thời không có cách nào giải hết độc tính.

Có một biện pháp có thể tạm thời kéo dài tuổi thọ của ông ngoại, nhưng mà phương pháp này có nguy hiểm, thành công có thể kéo dài tuổi thọ cho ông ngoại, thất bại thì ông ngoại sẽ thiếu nhiều máu mà chết.

Nàng phải tìm Hào Quân Lâm giúp đỡ, có hắn hỗ trợ, chuyện này nhất định sẽ dễ hơn nhiều.

Lúc Thiên Thiên vừa đứng dậy liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt, sau đó không cách nào chống đỡ, thân thể ngã đằng sau, nhưng mà nàng không ngã trên mặt đất cứng rắn mà ngã vào trong lòng ngực mềm mại.

“Nương tử, đã hai ngày này nàng không ăn không uống, thân thể làm sao chịu đựng được, dù không vì mình cũng phải vì lão Các chủ, nên nghỉ ngơi một chút.” Thì ra lồng ngực này là của Hào Quân Lâm, hắn ở ngoài phòng hai canh giờ, vừa mới nhìn vào liền thấy nàng sắp ngã xuống mặt đất, hắn kinh hãi nhanh chóng đi vào phòng đón được thân thể nàng đang ngã xuống.

Mà Thiên Thiên có lẽ quá mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu, cộng thêm lòng ngực thoải mái, một lúc sau hai mắt từ từ nhắm lại.

Khóe miệng Hầu Quân Lâm nhếch lên, ôm ngang thân thể đi vào giường phía trong phòng, sau đó dịu dàng, nhẹ nhàng đặt người trên tay xuống giường.

Mà hắn cũng cởi giày, leo lên chiếc giường không được xem là rộng rãi, đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại, ngửi mùi hương thoang thoảng, nhìn người trong lòng liền lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 99: Đòi nợ

Không biết nằm trên giường đã ngủ bao lâu, Thiên Thiên từ từ tỉnh dậy.

Đập vào mắt là một khuôn mặt như trẻ con, hàng mi dài mảnh, lông mày rậm, môi mỏng khêu gợi, còn có làn da kia thật muốn chạm vào một cái.

Đợi chút, nàng đang nghĩ đi đâu vậy, vì sao bên cạnh nàng lại có một nam nhân? Sao Hầu Quân Lâm lại ở trên giường nàng? Chẳng lẽ... Cúi đầu nhìn lại, cũng may quần áo trên người vẫn còn nguyên, trên người hắn cũng thế, tức là bọn họ chưa phát sinh chuyện gì.

Hưu một tiếng, Thiên Thiên nhanh chóng nhảy xuống giường, đi ra ngoài phòng.

Thiên Thiên vừa ra đến cửa, Hầu Quân Lâm nằm trên giường cũng mở mắt ra, nhìn bóng dáng xinh đẹp, khỏe môi hơi nhếch lên.

Lúc đầu gặp nàng chỉ thấy nàng rất đặc biệt, không giống những cô gái khác mê luyện vẻ ngoài của hắn, còn nữa, nàng bộc lộ sự thông minh, bình tĩnh tất cả đều hấp dẫn hắn.

Trước kia khi biết nàng là thê tử của người khác thì hắn cũng chấn động không nhỏ, không ngờ, đến cuối cùng giữa bọn họ lại có duyên phận như vậy, có hôn ước từ nhỏ, hắn thật sự muốn cảm tạ mẫu thân của hắn, để cho nàng thành nương tử của hắn.

Búi tóc lộ rõ hàng tóc mai, mỹ nhân có đôi mắt lạnh nhạt ẩn chứa đầy sức sống, làn da mịn màng như ngọc mềm mại tinh tế, cái miệng anh đào không tô mà đỏ, kiêu diễm, sợi tóc ở hai bên má mang theo vẻ phong tình mê hoặc, mà đôi mắt to linh hoạt nhìn có chút nghịch ngợm, có chút bướng bỉnh, toàn thân mặc váy màu xanh nhạt, eo không đủ một nắm tay, đẹp không tỳ vết, đẹp như không nhiễm khói lửa nhân gian.

Một nam nhân đứng chấp tay sau lưng, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn

bức tranh trên tường, đôi mắt nhu hòa, đồng thời lại có vài phần thâm tình, không biết hắn đang nghĩ đến cái gì, trong mắt cũng lộ rõ ý cười.

“Thuộc hạ bái kiến Tôn chủ!” Một nam tử áo đen cắt ngang vẻ nhu tình của hắn đồng thời kéo hắn trở về thực tại.

“Nói.” Gương mặt nhu hòa của nam tử nháy mắt biến mất, giống như băng sơn rét lạnh.

“Thuộc hạ theo lệnh Tôn chủ phân phó, truyền lệnh xuống để cho giang hồ biết lão Các chủ bị bệnh nguy kịch, không sống được lâu nữa, nhưng người Tôn chủ muốn gặp đến nay vẫn chưa xuất hiện, nhưng mà...”

Nam tử tức giận nói “Nói tiếp!”

Nam nhân áo đen ngẩng đầu nhìn nam tử vừa rồi còn chăm chú nhìn cô gái trong tranh, rồi lại cúi đầu tiếp tục nói “Nhưng mà hình như thuộc hạ đã gặp cô gái trong tranh...”

“Cái gì? Người đã nhìn thấy? Thấy lúc nào? Người thấy nàng ở đâu?” Nam tử kích động hỏi.

“Một thời gian trước, khi Tôn chủ nhận vài vụ làm ăn, mục tiêu chính là cô gái trong tranh.”

Oanh một tiếng, nam tử ngã ngồi trên ghế quý phi, hắn nhớ rõ, mục tiêu vụ làm ăn đó là người sắp được Hoàng thượng Tây Lũng quốc phong làm phi tử, nhưng chuyện này có quan hệ gì với nàng?

“Có thuộc hạ thi hành nhiệm vụ phát hiện cô gái họ Kiều đó chính là cô gái trong tranh.”

“Người lặp lại lần nữa.” Nam tử xông về phía nam nhân áo đen, túm lấy cổ áo hắn, rét lạnh nói.

“Hồi bẩm Tôn chủ, nhiều năm nay cô gái Tôn chủ tìm kiếm chính là mục tiêu trong vụ làm ăn đó.” Dù nam tử áo đen sợ hãi nhưng vẫn lặp lại lời nói,

hắn đi theo bên cạnh Tôn chủ nhiều năm, làm sao không biết tình cảm của Tôn chủ với cô gái trong tranh, nhưng mà...

Bất kể như thế nào, nhiều năm như vậy, hắn cũng coi như biết tung tích của nàng rồi, nam tử buông tay rồi xoay người nhìn cô gái trong tranh, nhẹ giọng hỏi, “Bây giờ nàng đang ở nơi nào?”

“Thuộc hạ đã thăm dò rõ ràng, bây giờ nàng đang ở lăng mộ chuyên dụng của Hoàng thất, mới vừa hạ táng không lâu.”

Thân thể nam tử sững lại, lăng mộ? Nàng chết rồi? Sao có thể chứ? Vụ làm ăn trước đó không phải đã thất bại sao? Sao nàng có thể ở trong lăng mộ?

Nam tử áo đen cảm nhận được nghi vấn của nam nhân, cung kính nói, “Nhiệm vụ lần trước của chúng ta thật sự thất bại, nhưng mà ngày đó người bị mất bắt nàng đi đã đẩy nàng xuống vách núi đen, khi tìm thấy thì nàng đã tắt thở mà chết.”

Hai mắt nam tử đột nhiên cảm thấy luống cuống, hắn tìm nàng gần hai mươi năm, khi có tin tức lại là tin tức như vậy, cuối cùng hắn vẫn bị vứt bỏ.

“Ha ha...”

“Tôn chủ...”

“Đưa bản Tôn chủ đi xem phần mộ của nàng, dù có chết bản Tôn chủ cũng không dễ dàng buông tha nàng.” Nàng khiến hắn chịu sỉ nhục như vậy, còn chưa đòi lại được làm sao nàng có thể chết, cho dù chết thì hắn cũng muốn đòi lại.

“Vâng.”

Sau đó, hai bóng người nhanh chóng biến mất trong phòng, ngoài cửa sổ gió thổi khẽ, nhẹ nhàng thổi đến bức tranh trên tường.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Mở hòm

Lăng mộ

“Tôn chủ, đây chính là nơi Hoàng thượng Tây Lũng quốc chôn cất cô gái trong tranh.” Nam tử áo đen chỉ vào một bia mộ mới dựng nói.

Nam tử ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một dòng chữ “Nhân tuyên thành hiền cung ý dực thiên khai Thục quý phi Thượng Quan thị.”

“Người chắc chắn người trong này chính là nàng?” Dòng họ trên này ghi là Thượng Quan mà không phải Sở thị?

“Hồi bẩm Tôn chủ, thuộc hạ hoàn toàn chắc chắn nữ tử bên trong chính là nữ tử trong bức tranh.” Nam nhân áo đen khẳng định.

Nam tử trầm tư nhìn dòng chữ khắc trên bia mộ, một lúc lâu sau lạnh lẽo phun ra hai chữ “Mở hòm!”

“Ách?” Nam tử áo đen sững sờ nhìn chủ tử của mình, mở hòm? Vậy mà Tôn chủ muốn mở quan tài? Đây không chỉ là bất kính với người chết mà còn rước xúi quẩy vào người.

“Còn muốn bốn Tôn chủ lặp lại lần nữa sao?” Chỉ cần có một chút hi vọng, hẳn tuyệt đối không bỏ qua cơ hội.

“Tôn chủ, nơi này là lăng mộ chuyên dụng của hoàng thất, hơn nữa xung quanh có không ít lính gác, nếu như mở hòm chắc chắn sẽ khiến cho quan binh chú ý, chỉ e...” Nam tử áo đen còn chưa nói xong, chỉ thấy đôi mắt nam tử lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, sau đó nam tử tập hợp tất cả nội lực trên người vào lòng bàn tay, hung hăng đánh một chương vào ngôi mộ mới dựng, chỉ nghe thấy oanh một tiếng.

Phần mộ bị chia ra làm hai, ngay cả quan tài bên trong cũng bị bật nắp, lộ ra thi thể ở bên trong.

Thị vệ trông coi lăng mộ nghe thấy âm thanh đều rồi rít chạy tới nơi phát ra tiếng động.

Nam tử nhìn khuôn mặt của thi thể đã bị hủy, trong lòng vốn đang căng thẳng cũng thả lỏng “Đi thôi, đây không phải là nàng.”

Nam tử áo đen cũng nhìn thấy thi thể lộ ở bên ngoài, khi hắn thấy thi thể này thì hắn ngây người, chuyện này...

Ngày đó hắn đã thấy rõ cô gái trong tranh của Tôn chủ, nhưng mà bây giờ khuôn mặt của thi thể này bị chém mấy chục đao, trên mặt đều là vết đao chẳng chịt, hoàn toàn không rõ tướng mạo, rốt cuộc là ai mà nhẫn tâm đối với một cô gái như vậy.

Cho đến khi Tôn chủ hạ lệnh, hắn mới phản ứng lại.

Khi quan binh chạy đến vừa vặn nhìn thấy hai bóng dáng biến mất, lại không thấy rõ bóng lưng.

“Mau vào cung bẩm báo.” Một quan binh nhìn có vẻ có chức quan khá lớn nói.

“Vâng.”

“Chuyện xảy ra hôm nay, bất luận kẻ nào cũng không được để lộ một chút tin tức ra bên ngoài.” Vị quan binh kia tiếp tục nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Bọn họ canh giữ lăng mộ đã lâu, đây là lần đầu thấy chuyện như vậy, phi tử chuẩn bị vào cung sắc phong làm phi lại bỏ mạng trên đường, hạ táng rồi còn bị mở quan tài, phơi nắng dưới ánh mặt trời, rốt cuộc vị phi tử này đắc tội với ai mà chết rồi vẫn bị tra tấn như vậy.

Hoàng cung

Lính gác lăng mộ vừa bước vào hoàng cung đã bị thị vệ giữ cửa thành ngăn lại.

“Không phải người là quan binh lăng mộ sao? Sao lại chạy tới hoàng cung hả?” Thị vệ giữ cửa nhìn quan binh trước mặt tò mò hỏi.

Binh lính bảo vệ lăng mộ và binh lính bảo vệ hoàng cung có phần khác nhau nên dễ dàng nhận ra.

“Mộ của Thục phi nương nương bị người ta làm nổ, ta tới bẩm báo hoàng thượng.”

“Người nào dám lớn mật như thế, dám cho nổ lăng mộ hoàng thất.” Thị vệ kia cũng cảm thấy kinh ngạc cực kỳ.

“Ta phải mau chóng vào bẩm báo, trễ chút nữa Thục phi nương nương chết cũng không nhắm mắt.” Người lính gác kia sốt ruột nói.

“Chờ chút, Tuyết phi nương nương từng hạ lệnh, trong cung không cho phép bất cứ ai được ở trước mặt hoàng thượng nhắc đến Thục phi nương nương, người bẩm báo với hoàng thượng chuyện này có khi lại bị chặt đầu đấy!” Thị vệ kia đột nhiên nghĩ đến, nhắc nhở nói.

“A? Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Hay là người đi bẩm báo cho Tuyết phi nương nương hoặc Lương phi nương nương, chỉ cần không phải nói ở trước mặt hoàng thượng là có thể bảo vệ cái mạng nhỏ.”

Người lính gác kia suy nghĩ một chút, gật đầu cảm tạ nói “Ừ, cảm ơn người nhắc nhở, bằng không hôm nay ta có mạng đến mà không còn mạng về, có cơ hội sẽ mời người uống một ly.”

Rồi sau đó, người lính gác kia trực tiếp chạy tới Tuyết viên.

“Những chuyện người nói là thật?” Tuyết Diên nghe lính gác trước mặt bẩm báo xong, bình tĩnh hỏi, thật ra trong lòng nàng ta kích động không

thôi. “Nô tài không dám lừa gạt nương nương.”

Không ngờ tiện nhân kia có không ít kẻ thù, đã chết rồi mà có người vẫn không buông tha, mở quan tài để thi thể bị phơi nắng, điều đó thật sỉ nhục biết bao, không ngờ được thật không ngờ được, đây chính là kết cục của tiện nhân kia, Tuyết Diên âm thầm vui vẻ nói.

“Được rồi, người không cần đi bẩm báo với Hoàng thượng, Bồn cung thưởng cho người một trăm lượng, nếu người áo đen kia đã biến mất, các người cũng không cần truy tìm, truyền lệnh Bồn cung, nhanh chóng xây lại mộ cho Thục phi, còn chuyện hôm nay, quyết không thể lộ ra ngoài, đặc biệt là hoàng thượng, biết chưa?”

“Tạ nương nương ban thưởng, nô tài sẽ làm theo ý chỉ nương nương, quyết không khiến nương nương thất vọng.” Không ngờ hôm nay hắn có thể được ban thưởng, mặc dù hắn không hiểu nhưng có ngân lượng, cứ làm theo lời nương nương phân phó là được.

Tuyết Diên nhìn bóng lưng kia rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười, không ngờ ông trời đối với nàng ta không tệ, biết mình hận nữ nhân kia, lại có thể khiến nữ nhân kia rơi xuống vách đá rồi bị người phá hủy dung mạo, sau khi hạ táng còn có người đào thi thể nàng phơi dưới ánh mặt trời.

Chuyện còn lại chính là nàng phải bắt đầu lấy được trái tim của Hoàng thượng.

.....

“Chủ tử, người trong mộ không phải người trong tranh sao?” Nam tử áo đen còn nhớ rõ câu nói khẳng định của Tôn chủ.

“Ngu ngốc, người cũng không phải là ngày đầu theo bên cạnh bản Tôn chủ, cô gái trong mộ nhìn qua cũng biết chỉ là một cô gái còn trẻ tuổi, mà nàng hiện tại ít nhất cũng không phải là thiếu nữ trẻ tuổi nữa, chẳng lẽ ngay cả điểm này người cũng không rõ sao?” Nam tử tức giận nói.

Nam tử áo đen sau khi suy nghĩ một chút cũng thấy Tôn chủ nói đúng, lúc

ấy hẳn chỉ thấy cô gái ngày đó cùng cô gái trong bức tranh trong phòng Tôn chủ rất giống nhau, hơn nữa sau đó lại truyền đến tin tức nàng đã chết, hẳn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp bẩm báo với Tôn chủ chuyện này.

Hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy Tôn chủ nói cũng đúng.

“Thỉnh Tôn chủ trách phạt.”

“Người chắc chắn cô gái trong mộ trước đây có tướng mạo tương tự cô gái trong tranh?” Nếu như người trong mộ không phải nàng, vậy hẳn là người thân của nàng, nói không chừng là người thân của nàng thật.

“Thuộc hạ chắc chắn.”

“Đi thăm dò rõ ràng thân phận cô gái trong mộ, còn có cô gái ấy còn người thân nào?”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

Sở Liên, coi như năm đó nàng trốn thoát hôn sự của ta và nàng, nhưng hiện tại nàng trốn không thoát khỏi tay ta. Năm đó hẳn chỉ là một sát thủ nhỏ, hiện tại không như vậy, thân phận của hẳn không giống như trước, hẳn tuyệt đối có năng lực giữ nàng lại bên mình.

Tiêu Diêu sơn trang

“Ông ngoại, mặc dù thuốc này không thể giúp ông hồi phục hoàn toàn nhưng có thể ép chất độc trên người ông ra ngoài, chỉ là ông ngoại lại phải đợi Hắc Quân Lâm tìm được Quỷ Y Tử.” Thiên Thiên vừa giúp Sở Hoan uống hết chén thuốc vừa nhẹ giọng nói ra.

“Thiên Thiên, con không cần vì tính mạng của ta mà bận rộn, ta biết rõ mình không còn nhiều thời gian, có thể gặp được con là ta đã rất vui.” Sở Hoan nhàn nhạt nói.

“Ông ngoại, bây giờ người là người thân duy nhất của con, chẳng lẽ người nhẫn tâm bỏ con lại một mình sao?” Thật vất vả mới tìm được người thân

yêu mến, sao nàng có thể để mất được?

“Nha đầu ngọc, ông ngoại già rồi, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ chết, con không cần đau lòng như vậy, chẳng phải bên cạnh con còn có Quân Lâm rồi sao? Hắn là một nam nhân đáng để con yêu, ông ngoại cũng tin hắn sẽ yêu thương con thật tốt, sẽ không để con đau lòng khổ sở.

Trước kia ông ngoại vì tìm làm đối tượng cho Liên nhi mới làm ra kết cục như vậy, chỉ là Quân Lâm là người không tệ, Thiên Thiên, con cần thận suy nghĩ xem sao?” Sở Hoan nhắc tới Sở Liên thì đôi mắt không kìm được nước mắt, rơi xuống.

Nhắc tới Hào Quân Lâm, Thiên Thiên lại nghĩ tới chuyện xảy ra sáng nay, nam tử kia dám thừa dịp nàng mệt mỏi ngủ say mà tấy máy tay chân.

“Con biết rồi, ông ngoại không cần vì mẫu thân mà thương tâm khổ sở, mẫu thân sống trên đời không vui vẻ, nói không chừng chết đi cũng là một loại giải thoát. Lại nói, có lẽ mẫu thân cũng không hi vọng ông ngoại vì bà mà thương tâm khổ sở như vậy.” Trong ký ức, mẫu thân thật sự sống không tốt, mặc kệ là nam nhân nàng yêu hay là phu nhân của nam nhân đó đều làm mẫu thân bị tổn thương, chỉ là nàng đã báo thù thay cho mẫu thân rồi.

“Ừ” Sở Hoan gật đầu một cái.

Dần dần Sở Hoan chìm vào giấc ngủ, Thiên Thiên cũng ra khỏi mật thất, nhìn bầu trời màu xanh, còn có đám mây trắng, nhớ tới trước kia ở hiện đại, sau khi cha mẹ bị tai nạn xe cộ, bản thân cũng lẻ loi hiu quạnh một mình, sau đó khó khăn lắm mới tìm được một người yêu mình, chỉ là không nghĩ tới, người đó lại...

Đột nhiên

“Nương tử...” Một mỹ nam tử có khuôn mặt trẻ con từ phía sau ôm lấy nữ tử xinh đẹp, cúi đầu ngửi mùi thơm nhàn nhạt.

Hai tay nữ tử kéo qua, ném nam tử qua vai lộn về phía trước mấy thước.

“Nương tử...” Bày ra bộ dáng vô tội, nước mắt đảo quanh tròn mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Nguyệt công tử

“Hầu Quân Lâm, ta nhớ đã từng cảnh cáo ngươi không được gọi ta là nương tử, đây chính là kết cục của việc ngươi không nghe lời.” Thiên Thiên lạnh lùng nhìn mỹ nam tử nước mắt đảo quanh ngồi trên bãi cỏ.

Nàng vừa nghĩ đến chuyện người đàn ông tuyệt tình ở hiện đại, hấn lập tức xuất hiện, cái này cũng không thể trách nàng không cho trang chủ hấn mặt mũi, lại nói nàng đã từng cảnh cáo hấn nhiều lần không được gọi nàng là nương tử.

“Nhưng chúng ta là phu thê thật mà, chỉ thiếu mỗi bái đường thôi, lại nói không phải tối qua chúng ta còn ngủ chung giường hay sao?” Hầu Quân Lâm đứng dậy xoa xoa cái mông của mình, vẻ mặt vô tội nói.

“Hầu Quân Lâm, ngươi còn dám nói đến chuyện này, dám nhân cơ hội giờ trò với ta.” Thiên Thiên lập tức lửa giận ngút trời, tiến lên kéo tay, Hầu Quân Lâm vừa mới đứng dậy lại bị Thiên Thiên đánh bay.

Thật may là xung quanh không có ai, nếu không nhất định Thiên Thiên sẽ bị người của Tiêu Diêu sơn trang quở trách, vậy mà nàng dám đánh bay trang chủ tôn kính của họ, hơn nữa còn là hai lần liên tiếp.

“Nương tử...” Hầu Quân Lâm đáng thương nhìn vẻ mặt tức giận của Thiên Thiên, hấn biết lúc này không thể lấy cứng đối cứng, bằng không người thiệt nhất chính là hấn.

Cuối cùng, không biết có phải do đáng vẻ đáng thương của Hầu Quân Lâm khiến Thiên Thiên đại phát từ bi hay không, tức giận trên mặt đã biến mất mà lại nở nụ cười nhẹ.

“Đường đường là trang chủ Tiêu Diêu sơn trang cũng có vẻ mặt này.” Thiên Thiên nhìn vẻ mặt đáng thương, hơn nữa còn một ít nước mắt chực chờ rơi xuống, cộng thêm khuôn mặt lại giống như đứa bé, tựa như một tiểu hài tử không được cho kẹo.

“Nương tử tha thứ cho ta rồi.”Hầu Quân Lâm vui mừng cười nói.

“Đợi chút, chỉ cần ngươi không gọi nương tử nữa là được.Cho dù trước đó chúng ta có hôn ước nhưng bây giờ không còn nữa, lại nói, hôn sự của ta không phải một cái hôn ước là có thể quyết định.”Thật ra tổng thể mà nói, so với những thứ quyền thế Hoàng thất kia, Hầu Quân Lâm cũng không tệ lắm, chỉ là, nàng...

Hầu Quân Lâm cúi đầu, trầm tư rất lâu, rồi sau đó ngẩng đầu cười nói, “Được, chẳng qua ta nhất định có biện pháp để cho nàng thành nương tử của ta.”

Lần đầu tiên nhìn thấy cũng biết nàng không phải là nữ tử mà bất cứ kẻ nào có thể khống chế được, huống hồ chỉ là một cái hôn ước nói miệng, nhưng mà hắn cũng vẫn cảm tạ sự tồn tại của hôn ước này.

Thiên Thiên nhẹ nhàng cười, “Vậy bây giờ chúng ta nói đến chính sự đi!”

“Nương tử, á, không, Thiên Thiên, nàng muốn nói chuyện Quỷ Y Tử hả?”

Thiên Thiên nở một nụ cười tán thưởng, không hồ là trang chủ Tiêu Diêu sơn trang, có thể dễ dàng đoán ra suy nghĩ của nàng.

“Quỷ Y Tử y thuật cao siêu, hành tung lúc ẩn lúc hiện, hơn nữa hắn chỉ cứu người hắn muốn cứu, nếu hắn không muốn cứu người thì cho hắn núi vàng núi bạc, thậm chí quyền thế cao nhất, hắn cũng tuyệt đối không cứu.” Hầu Quân Lâm nhẹ giọng nói ra.

“Như vậy, nếu hắn không muốn cứu ông ngoại, cho dù tìm được hắn cũng vô ích.”Không ngờ trên đời còn có người có tính tình như vậy, nhưng nếu hắn không muốn cứu ông ngoại thì sao đây?Vậy chẳng phải nàng sẽ mất đi người thân duy nhất sao?

“Đúng vậy.” Thật ra đó cũng là lo lắng của hắn, cho dù hắn tìm được Quỷ Y Tử, nếu Quỷ Y Tử không muốn ra tay cứu giúp, lão Các chủ vẫn không sống được, nhưng đây là hy vọng cuối cùng, hắn quyết không thể buông

tha.

“Hắn có đặc biệt yêu thích cái gì không?”

Hầu Quân Lâm suy nghĩ một chút, lắc đầu “Trên giang hồ, Quỷ Y Tử vẫn luôn là người bí ẩn, không ai biết hắn thích gì và diện mạo ra sao, nhưng lại có tin đồn Quỷ Y Tử từng thu nhận hai đồ đệ, nhưng hai đồ đệ này là người nào thì không ai biết. Chỉ là...”

“Chỉ là làm sao?” Thiên Thiên lo lắng hỏi.

“Chỉ là trên giang hồ có lời đồn đại, Nguyệt công tử là một trong hai đồ đệ của Quỷ Y Tử, nhưng chưa chứng thực qua, mà hành tung của Nguyệt công tử cũng rất bí ẩn, căn bản không có mấy người biết thân phận thật của Nguyệt công tử. Nếu như đội tình báo Âm Nguyệt vẫn còn, những tin tức này nhất định có thể nhanh chóng lấy được chứng thực, chỉ là...”

“Nguyệt công tử?” Đột nhiên Thiên Thiên nhớ tới Hàn, nhớ rõ lần đầu tiên thấy hắn, nàng giả trang thành Nguyệt công tử mà hắn có thể biết rõ thân phận của nàng, chẳng lẽ hắn biết Nguyệt công tử?

“Còn nữa, chẳng lẽ đội tình báo Âm Nguyệt chỉ nghe lệnh mẫu thân ta thôi sao?”

“Lúc trước mẫu thân nàng là người phụ trách đội tình báo, bởi vì mẫu thân của nàng không chỉ biết sự tồn tại của bọn họ mà cũng chỉ có mẫu thân nàng mới biết tổng bộ của đội tình báo ở đâu. Dù là lão Các chủ cũng không biết.” Đối với đội tình báo này, lúc trước phụ thân cũng phái người đi tìm tổng bộ của nó, nhưng mỗi lần điều tra đều thất bại, hắn cũng từng phái người đi điều tra nhưng cũng không cách nào tra ra được.

Chỉ có một mình mẫu thân biết, điều này đang ám chỉ tổ tình báo này cũng biến mất theo mẫu thân sao, bởi vì trong đầu nàng căn bản không thể tìm được trí nhớ liên quan.

“Hầu Quân Lâm, ta muốn người tìm giúp ta một người.” Nếu đội tình báo không thể giúp mình vậy chỉ có thể dựa vào bản thân.

“Người nào?”

“Mộ Dung Hàn, lão bản Túy Hương lâu.”

Giống như Thiên Thiên, cũng là lão bản của Túy Hương lâu. Ban đầu hẳn tự mình điều tra thì phát hiện bên cạnh nàng có một nam tử như vậy, hơn nữa hình như không phải chỉ có một người, mà vào lúc này, vì sao đột nhiên Thiên Thiên muốn hẳn tìm nam tử này đây?

“Người sẽ biết rõ thôi.” Thiên Thiên khẽ cười nói.

“Đương nhiên, về mặt làm ăn, Túy Hương lâu là đối thủ mạnh của ta, cả Tân Nguyệt lâu cũng thế.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Hiện tại dĩ nhiên không phải, ta nói rồi, tất cả của ta đều là của nàng, nếu đều là của nàng thì Tiêu Diêu sơn trang cùng Tân Nguyệt lâu, còn có Túy Hương lâu dĩ nhiên là người một nhà, không phải là kẻ địch nữa.” Hầu Quân Lâm nhẹ nhàng nói.

“Khụ khụ, người giúp ta tìm được Hàn trước rồi nói sau.” Haiz, có lúc hoa đào nhiều quá cũng chưa hẳn là chuyện tốt, trong lòng Thiên Thiên thầm cảm thán.

“Yên tâm, chỉ cần nàng muốn tìm, ta tuyệt đối dùng tốc độ nhanh nhất giúp nàng tìm được.” Mặc dù không biết vì sao Thiên Thiên phải tìm nam tử kia, nhưng chỉ cần chuyện nàng phân phó hẳn tuyệt đối lập tức đi làm.

“Người không hỏi ta nguyên nhân sao?” Thiên Thiên tò mò hỏi.

“Không cần, ta tin tưởng nàng có lý do của nàng.”

“Có khả năng hẳn biết tung tích của Nguyệt công tử.” Thiên Thiên khẽ cười nói, nàng cũng không biết tại sao nàng lại muốn nói ra nguyên nhân, nhưng chính nàng đã nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Thần bí

“Trang chủ, thuộc hạ đã tra qua, Mộ Dung Hàn này không chỉ là lão bản của Túy Hương Lâu, mà đồng thời còn là lão bản đầu mặt phía sau của ngân hàng Thông Hội, nhưng ngoại trừ những thứ này, những thứ khác đều không tra ra được.” Một người áo đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Hầu Quân Lâm nói.

Ngân hàng tư nhân Thông Hội? Người trong ngân hàng tư nhân luôn là những người xuất sắc, không ngờ Mộ Dung Hàn lại là ông chủ đầu mặt của Ngân Hàng tư nhân Thông Hội? Người đàn ông thần bí như vậy lại ở bên cạnh Thiên Thiên, rốt cuộc là có ý đồ gì? Hầu Quân Lâm trầm nghĩ.

“Vậy hẳn có quan hệ gì với Nguyệt Công Tử?”

“Xin thứ cho thuộc hạ vô năng, không thể tra ra Mộ Dung Hàn và Nguyệt Công Tử có quan hệ gì? Hơn nữa, thuộc hạ cũng không thể tìm được tung tích của Mộ Dung Hàn.” Người áo đen kia tiếp tục nói.

“Tra, dùng tốc độ nhanh nhất tìm bằng được mới thôi.” Hầu Quân Lâm lạnh lẽo nói.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau đó trong phòng chỉ còn lại một mình Hầu Quân Lâm, hắn chìm vào trong suy nghĩ của bản thân. Xem ra nếu muốn lấy được trái tim của người trong lòng, cần phải tiếp tục cố gắng rồi.

Kỳ Vương Phủ

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.”

“Ừ, Phi Kiếm, sự tình tra được thế nào rồi?” Long Khải Kỳ đặt quyền sách trong tay xuống bàn, ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Phi Kiếm quỳ dưới đất.

“Hồi bẩm Vương gia, thuộc hạ đã tra được chuyện xảy ra đêm đó, Lương Phi nương nương từng lặng lẽ đi tới Vĩnh Hòa Uyển. Hơn nữa trước đó, trong lúc Hiên Viên đại nhân hôn mê, Lương Phi nương nương cũng đã từng cải trang đi dò hỏi qua, nhưng rồi đi lúc nào, thuộc hạ lại không thể tra rõ.” Phi Kiếm tỉ mỉ kể lại.

Chung Mỹ Kỳ? Chẳng lẽ... Đột nhiên Long Khải Kỳ nghĩ đến một chuyện, nếu như thật sự giống như những gì hắn nghĩ, vậy thì mọi chuyện đã rất sáng tỏ rồi.

“Người lui ra đi, về phần chuyện này, người cũng không cần tiếp tục điều tra nữa, tiếp tục điều tra việc của Thượng Quan Kiệt Hùng kia đi.” Long Khải Kỳ lạnh nhạt nói.

Ngay sau khi Phi Kiếm rời đi, Hiên Viên Hạo liền tiến vào.

“Kỳ, Thượng Quan Kiệt Hùng đã nhiều tháng không vào triều hôm nay lại đột nhiên vào cung yết kiến Hoàng Thượng, nghe nói là vì đề nghị buổi sáng của Hoàng Thượng.” Hiên Viên Hạo trầm giọng nói.

“Người nói việc Thủy Nguyệt Quốc muốn kết thân?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn nghe nói, đám hỏi lần này cũng không phải do Quý Thuần Hoàn đề xuất, mà là do Quốc vương của Thủy Nguyệt Quốc đề xuất.” Hiên Viên Hạo lấy từ trong người ra một tờ giấy giao cho Long Khải Kỳ rồi nói.

“Trong cung không có người thích hợp để liên hôn, mà lần này Thượng Quan Kiệt Hùng vào cung yết kiến Hoàng Thượng, chắc chắn là để cho nữ nhi của hắn có thể trở thành người liên hôn lần này.” Long Khải Kỳ phân tích nói.

“Nghĩa là Thượng Quan Kiệt Hùng muốn lợi dụng cơ hội lần này sắp xếp người của hắn vào nằm vùng trong Hoàng cung của Thủy Nguyệt Quốc.”

“Xem ra Thượng Quan Kiệt Hùng lại có kế hoạch mới, như vậy kế hoạch của chúng ta cũng phải thay đổi một chút rồi.” Long Khải Kỳ nói.

“Vậy chúng ta xem quyết định của Hoàng Thượng rồi lại nói.”

Con người thâm trầm của Long Khải Kỳ lóe sáng, suy tư một lúc, rồi cuộc hấn có nên cho Hạo biết kết quả điều tra hay không? Nhưng mà cuối cùng, hấn vẫn nhin không nói ra.

“Kỳ, người cảm thấy kẻ hủy dung mạo của Thiên Thiên với kẻ mở nắp quan tài có phải là cùng một người hay không?” Hấn không ngờ hấn còn chưa tra ra được người phá hủy dung mạo của Thiên Thiên, lại có kẻ dám cho nổ tung phần mộ phá hủy thi thể, rồi cuộc là người phương nào gây ra? Lại đối xử với một thi thể đã dờn khỏi thế gian như vậy.

“Hủy dung, mở quan tài, phá hủy thi thể, chắc hấn bên trong có chứa oán hận vô cùng lớn, Hạo, người có nghĩ đây là do lòng ghen tỵ của phụ nữ mà ra hay không?” Long Khải Kỳ không nói thẳng ra, nhưng hấn tin tưởng, bằng sự thông minh của Hạo, nhất định có thể đoán ra.

“Lòng ghen tỵ của phụ nữ? Kỳ, có phải người tra được điều gì rồi đúng không?” Hiên Viên Hạo kích động nói, nếu không phải thì Kỳ sẽ không nói những lời như vậy.

“Đúng, ta đã tra được một chút, nhưng ta không thể xác định có phải thật sự là nàng ta hay không?” Mặc dù hấn tính không nói cho Hạo, nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

“Người nào?”

“Chung Mỹ Kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Nhảy hồ

Hoàng cung

Trăng tròn treo cao trên bầu trời, bên cạnh còn có vô số ngôi sao điểm xuyết, khiến cho người ta nhìn vào tâm tình không nhịn được cảm thấy vui sướng.

Mà người nằm trên chiếc giường mềm mại trong phòng, trên mặt cũng nở một nụ cười vui sướng.

Người này không phải ai khác chính là Lương Phi Chung Mỹ Kỳ, nàng ta vui mừng đến như vậy là bởi vì hôm nay nàng ta nhận được một phong thư từ người mà nàng ta yêu.

Trong phong thư nói giờ Ngọ ngày mai gặp nhau tại đình nghỉ mát bên hồ ở ngoại thành cách đây ba dặm, đây là lần đầu tiên nàng ta nhận được thư của hắn, đồng thời cũng là lần đầu tiên hắn hẹn gặp mặt nàng.

Chỉ cần vừa nghĩ tới đây, trong lòng nàng ta lại vô cùng vui sướng, hiện giờ chỉ hi vọng trời nhanh sáng một chút.

... ..

Buổi trưa hôm sau

Chung Mỹ Kỳ theo hẹn đi vào trong lương đình, nàng ta không ngờ rằng, hắn còn đến sớm hơn cả nàng.

“Hạo.....”

Khi bóng dáng của nàng ta còn chưa xuất hiện thì Hiên Viên Hạo đã biết là nàng ta đã đến, biểu tình nặng nề trên mặt lại chưa từng biến mất.

Chung Mỹ Kỳ nhìn khuôn mặt tuần tú mà nàng ta nhớ nhung đã lâu, nhưng

mà.....

“Thiên Thiên cũng đã chết rồi, vì sao ngươi còn muốn hủy dung mạo của nàng? Chẳng lẽ ngươi hận nàng ấy đến vậy sao?” Hiên Viên Hạo nhận nhặt nói xong, không có một chút lạnh lẽo hay tức giận nào, ngược lại vô cùng bình tĩnh, nhưng là bình tĩnh không bình thường.

“Hạo, ngươi nghe ai nói hươu nói vượn, đang êm đẹp, vì sao ta phải đi hủy dung mạo của một người đã chết chứ, lại nói, ở trong cung không chỉ có một mình ta là nữ nhân, người ghen tỵ với nàng ta nhiều như vậy, tại sao ngươi lại chỉ hoài nghi một mình ta?” Trong lòng Chung Mỹ Kỳ cả kinh, vội vàng nói.

“Ngươi chỉ cần trả lời vấn đề của ta, có phải ngươi phá hủy dung mạo của Thiên Thiên hay không?” Hiên Viên Hạo tiếp tục hỏi.

“Không phải.” Chung Mỹ Kỳ nhìn Hiên Viên Hạo vô cùng bình tĩnh trước mặt, trong đáy lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Ta đã cho ngươi cơ hội, là bản thân ngươi không biết quý trọng.” Hiên Viên Hạo nói xong, trên người tỏa ra một loại rét lạnh giống như sương lạnh, con ngươi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chung Mỹ Kỳ.

Chung Mỹ Kỳ bị hơi thở lạnh lẽo kia làm cho chấn động, đây là lần đầu tiên nàng ta cảm thấy hắc ám khủng khiếp như vậy, giống như muốn tiêu diệt nàng ta vậy.

“A.... ..”

Bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết của Chung Mỹ Kỳ.

“Ngươi xẹt qua mấy đao trên mặt của Thiên Thiên, trên mặt ngươi sẽ có từng ấy đao, ngươi nên biết trả lời lại với Hoàng thượng như thế nào về vết thương trên mặt, không cần ta tự mình dạy ngươi chứ.” Hiên Viên Hạo vứt bỏ cái trâm cài tóc trong tay mình, lạnh lùng nhìn nữ nhân ngã trên mặt đất.

Hiên Viên Hạo đã khống chế lực đạo của mình, hắc chỉ quét qua vài đường

trên mặt của Chung Mỹ Kỳ, những vết đao này sẽ không khiến nàng ta ngất đi vì quá đau đớn, mà phải có ý thức đón nhận sự đau đớn này, hơn nữa, cho dù có thuốc trị thương thượng hạng, cũng sẽ lưu lại vết sẹo cả đời.

Lúc này, Chung Mỹ Kỳ căn bản không thể mở miệng được, nàng ta biết chỉ cần nàng ta hơi kéo khóe miệng, sẽ động đến vết thương trên mặt, khiến cho gương mặt nàng ta càng thêm đau đớn, nàng ta không ngờ hôm nay hấn hện nàng ta tới đây, là vì nữ nhân kia, nhưng mà.....

“Người có yêu ta không?” Dù cho vết thương trên mặt có đau, nhưng cũng không bằng sự đau đớn từ ngực truyền đến, cho dù nàng ta biết rõ đáp án, nhưng nàng vẫn muốn chính tai nghe được câu trả lời của hắn.

“Người không xứng có được tình yêu của ta.” Hiên Viên Hạo chán ghét nhìn nữ nhân trên mặt đất, hiện tại hắn chỉ nhớ tới khuôn mặt kia của người trong lòng.

Mặc dù trong lòng đã sớm biết đáp án, nhưng chính tai nghe được đáp án đó lại vẫn đau đớn đến vậy, Chung Mỹ Kỳ sâu sắc nhìn nam tử trước mặt, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng ta đã yêu hắn sâu sắc, cho dù hắn muốn nàng trở thành nữ nhân của nam nhân khác, nàng cũng cam tâm tình nguyện, nhưng không ngờ, hắn lại vì một nữ nhân khác, mà có thể nhẫn tâm tổn thương nàng đến vậy.

“Ha ha, đúng vậy, chính là ta phá hủy dung mạo của nữ nhân kia, vậy thì sao nào, nàng ta vĩnh viễn sẽ không thuộc về ngươi, ha ha.....” Chỉ thấy Chung Mỹ Kỳ giống như nổi điên chạy về hồ nước cách đó không xa, rồi sau đó nhảy vào trong hồ, chỉ để lại tiếng cười thê thảm.

Hiên Viên Hạo chỉ lẳng lặng nhìn tất cả xảy ra trước mắt, sau đó Long Khái Kỳ xuất hiện bên cạnh Hiên Viên Hạo, vỗ nhẹ bả vai hắn, “Ta sẽ an bài mọi việc, sẽ không khiến cho Hoàng thượng hoài nghi.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chất độc phát tác

Tiêu Diêu Sơn Trang

“Hầu Quân Lâm, người tìm được Mộ Dung Hàn chưa?” Thời gian hai ngày đã trôi qua, nàng vẫn không nghe thấy Hầu Quân Lâm nhắc tới tin tức gì của Mộ Dung Hàn, nàng mới không thể không mở miệng hỏi.

“Thiên Thiên, người của ta ở Túy Hương Lâu cũng không thể tìm được hắc, còn nữa, ở Tây Lũng Quốc cũng không tìm thấy hắc.” Quả thật, người của hắc không chỉ tra được một ít tư liệu về Mộ Dung Hàn, mà bản thân hắc, cũng không thể tìm được, giống như là người này đã bốc hơi khỏi thế gian vậy.

“Không tìm thấy?” Hàn lại mất tích sao? Lần trước là như vậy, hiện tại cũng như vậy, hay là nói hắc có bí mật gì? Hình như nàng biết rất ít về hắc, chỉ biết hắc là lão bản của Túy Hương Lâu, những cái khác lại không biết gì cả.

Hầu Quân Lâm đang định nói thân phận của Mộ Dung Hàn không đơn giản, thì lại nghe thấy giọng nói khẩn cấp của quản gia vang lên.

“Trang chủ, Tiểu Tiểu Thư, Lão Các Chủ ngài....ngài....” Lão quản gia bởi vì trước đó chạy quá nhanh, hơi thở còn chưa kịp phục hồi lại, cho nên lúc này giọng nói có chút thở không ra hơi.

Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy bất an, trong lòng giống như thiếu mất cái gì đó.

“Ông ngoại thế nào?” Trực giác nói cho nàng biết ông ngoại đã xảy ra chuyện, nàng còn chưa kịp nghe lời của quản gia, đã thi triển khinh công nhanh chóng chạy đến nơi ông ngoại nghỉ ngơi.

Mà Hầu Quân Lâm lại mang sắc mặt ngưng trọng hỏi lão quản gia đang thở hổn hển, trầm giọng hỏi: “Nói rõ một chút.”

“Trang chủ, đột nhiên Lão Các chủ không ngừng thở dốc, hơn nữa còn toát mồ hôi lạnh, thân thể không ngừng run lên, lão nô cũng chưa từng gặp qua triệu chứng như vậy, không biết rốt cuộc Lão Các chủ đã xảy ra chuyện gì?” Lão quản gia cuối cùng cũng điều hòa được hơi thở, nhanh chóng bẩm báo.

Vừa dứt lời, bóng dáng của Hầu Quân Lâm đã biến mất khỏi tầm mắt của lão quản gia.

Mà bên kia, Thiên Thiên đã đi đến phòng của Sở Hoan, đập vào mắt là cảnh thân thể Sở Hoan cuộn lại ở trong góc, sắc mặt trắng bệch, trên trán còn không ngừng chảy mồ hôi, thân thể thì lạnh run.

Trong lòng Thiên Thiên cả kinh, làm sao có thể như vậy chứ?Độc tố trên người ông ngoại không phải đã được giải rồi sao?

“Ông ngoại...” Thiên Thiên nhanh chóng tiến lên điểm mấy huyệt trên người Sở Hoan, thân thể Sở Hoan đang phát run cuối cùng cũng ngừng lại, lâm vào hôn mê.

“Thiên Thiên, Lão Các chủ như thế nào?” Hầu Quân Lâm chạy đến sau lập tức đỡ Sở Hoan đang mê man lên giường, vẻ mặt nặng nề hỏi.

“Tạm thời còn chưa biết, nhưng nhìn từ mạch tượng, mạch của ông ngoại rất hỗn loạn, có chút giống trúng độc, nhưng không thể nào như vậy được, độc tố trên người ông ngoại, rõ ràng là đã do chính tay ta giải trừ, Hầu Quân Lâm, trước tiên ngươi mời đại phu tới chuẩn đoán chính xác một phen.” Thiên Thiên lo lắng nói xong, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy luống cuống, không ngờ lại dưới tình hình như vậy.

“Được, ta lập tức đi an bài, Thiên Thiên, nàng không cần hoảng sợ, tỉnh táo lại đi, Lão Các chủ không có việc gì, ông ấy sẽ không cam lòng mà rời khỏi nàng, yên tâm đi!” Hầu Quân Lâm nhìn vẻ mặt luống cuống của Thiên Thiên, không khỏi lo lắng theo, hẳn cũng sợ Lão Các chủ thật sự cứ như vậy mà ra đi, nếu thật sự là như vậy, Thiên Thiên nhất định sẽ tự trách, tự trách mình vô năng không thể cứu được người thân duy nhất của mình, mà hẳn tuyệt đối cũng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Thiên Thiên gật đầu một cái, cảm thấy Hầu Quân Lâm nói rất đúng, bây giờ nàng phải tỉnh táo lại, nếu không sẽ không thể tra rõ ràng nguyên nhân tại sao ông ngoại lại trở nên như vậy.

Cuối cùng lão quản gia cũng đi vào trong phòng, nhưng mà lần này hắn lại mang theo một tin tức khác: “Trang chủ, có người tự xưng là Mặc công tử cầu kiến Tiểu Thư.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nổi giận

“Mặc?” Đột nhiên Thiên Thiên nghĩ đến, nói không chừng Mặc có thể tìm được Hàn, sau đó tìm được Nguyệt công tử, là có thể cứu ông ngoại rồi, “Lão quản gia, người mau đưa Mặc đến đây.”

Lão quản gia không biết rốt cuộc Mặc là người phương nào? Nhưng nếu hắn có thể đi vào mật thất này, chứng tỏ Tiểu Tiểu thư cực kì tin tưởng nam tử này, lão quản gia không có bất cứ ý kiến nào, lập tức gật đầu nói, “VẬY lão nô đi mời Mặc công tử.”

Mà Hầu Quân Lâm cũng có chút ấn tượng với người tên Mặc này, theo kết quả điều tra hắn là quản gia của Thiên Thiên, lần trước hắn đi chung với Thiên Thiên tới Tiêu Dao sơn trang, đã từng gặp qua nam tử gọi là Mặc này, lúc đó hắn không thể cảm nhận được quan hệ chủ tớ giữa Thiên Thiên và hắn, hơn nữa nam tử này làm cho người ta cảm thấy được một loại khí chất lạnh lùng hờ hững, nhưng tại sao hắn lại bằng lòng làm quản gia của Thiên Thiên?

“Tần đại phu, người mau bắt mạch cho bệnh nhân đi, rốt cuộc là bệnh nhân xảy ra chuyện gì, lại khiến cơ thể run cầm cập.” Hầu Quân Lâm mở miệng nói.

Lúc này, Thiên Thiên mới chú ý thì ra trong phòng còn có Tần đại phu, nhưng nàng không thấy Hầu Quân Lâm ra ngoài, càng không nhìn thấy Tần đại phu với lão quản gia đi vào cùng nhau, tên đại phu này có mặt ở đây từ lúc nào?

Thời điểm Thiên Thiên vẫn đang nghi ngờ, Tần đại phu đã đi đến cạnh giường bắt mạch.

Thật lâu sau.

Lão quản gia đã dẫn Mặc đi xuống mật thất.

“Kinh mạch ông lão hỗn loạn, thân thể rét run, trên cánh tay còn có vết cào, xem ra ông lão vừa trải qua đau đớn vô cùng, vả lại, lục phủ ngũ tạng của ông ấy đều bị ăn mòn rồi, trang chủ, xin thứ cho tại hạ bất tài.” Tần đại phu nặng nề nói.

“Trúng độc? Không thể nào, rõ ràng độc trên người ông ngoại đã giải hoàn toàn, còn nữa, mỗi một món ăn của ông ngoại ta đều kiểm tra kĩ càng, sao có thể trúng độc?” Thiên Thiên quả quyết phủ nhận, mặc dù nàng không giỏi y thuật, nhưng về phương diện độc dược, nàng từng nghiên cứu qua, làm sao ông ngoại có thể trúng độc?

“Cô nương, tại hạ không biết trước kia ông lão này đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo tại hạ chuẩn đoán, hiện tại ông ấy chắc chắn trúng độc.”

“Thiên Thiên, y thuật của Tần đại phu, ta tuyệt đối tin tưởng, hơn nữa xét theo bệnh trạng của lão Các chủ, quả thật giống người bị trúng độc.” Hầu Quân Lâm mở miệng nói.

“Chủ tử, để ta xem thử.” Mặc đứng ngây ngốc một bên mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng từ nét mặt ban nãy của chủ tử, hẳn biết chủ tử cực kì lo lắng cho ông lão đang nằm trên giường.

“Ừ.” Thiên Thiên nhìn về phía Mặc, cho tới hiện tại nàng không biết Mặc biết y thuật, tuy có nhiều điều nàng vẫn chưa hiểu hết về Mặc, nhưng mà nàng hết sức tin tưởng hẳn.

Mặc đi tới cạnh giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của ông lão, mà vết thương trên tay hẳn là mới bị, gương mặt ẩn hiện đường tơ máu, mà tơ máu kia không phải màu đỏ thông thường, mà là...

Đầu ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng đặt lên làn da nhiều nếp nhăn kia, cổ tay khô quắt, đôi mày xinh đẹp chột nhẵn lại, từ trước tới nay ông lão này phải chịu đựng những gì? Tại sao thân thể lại yếu ớt như thế, hơn nữa...

Lúc này Thiên Thiên mới phát hiện hóa ra đôi tay của Mặc lại đẹp như vậy, vì sao trước kia nàng không phát hiện ra, nhưng khi thấy hẳn nhú chặt mày,

chẳng lẽ thật sự giống như lời đại phu kia nói, ông ngoại không sống lâu được rồi?

Lẽ nào ông ngoại cũng biết, nếu không sao người có thể nói những lời kia.

“Chủ tử, ông lão này sống không quá giờ Ngọ ngày mai!” Mặc thu cánh tay lại, vẻ mặt trầm trọng nói.

“Cái gì? Giờ Ngọ ngày mai?” Thiên Thiên sợ hãi.

Hiện tại trong đầu Thiên Thiên đều trống trơn, không ngừng lặp đi lặp lại câu nói kia của Mặc, sống không quá giờ Ngọ ngày mai.

Hầu Quân Lâm cũng ngẩn người .

Lão quản gia cũng bị dọa đứng yên tại chỗ.

“Ông ngoại...”

Mặc nhìn vẻ mặt khó chịu của chủ tử, còn có âm thanh non nỉ vừa nãy của nàng, ông ngoại? Thì ra ông lão này là người thân của chủ tử, Mặc nhìn đôi mắt chủ tử ửng đỏ, hắn chưa bao giờ nhìn thấy chủ tử như thế, hắn...

“Chủ tử, thật ra vẫn còn một cách có thể cứu ông lão này.” Phương pháp này hắn chưa từng thử qua, hắn không hoàn toàn chắc chắn, nhưng hắn không đành lòng nhìn thấy chủ tử đau lòng.

Vẻ mặt Thiên Thiên mong chờ nhìn Mặc.

“Hoán huyết.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hoán huyết

“Hoán huyết?” Khuôn mặt Thiên Thiên nghi ngờ nhìn Mặc.

Mặc gật đầu, “Không sai, quan sát từ mạch tượng, ông lão từng trúng độc, mà độc tính đã ở trong cơ thể nhiều năm, lan ra các bộ phận khác. Độc này mới nhìn qua thì cực kì bình thường, , nhưng có một điểm chết người, nếu không phải thuốc giải chân chính, sau khi giải độc bảy ngày độc tính nhất định sẽ phát tác một lần nữa, mà sau khi độc phát tác thì không còn thuốc chữa, chỉ có thể chờ chết.

Chủ tử nói độc trên người ông lão đã giải hết nhưng nay lại không biết nguyên nhân trúng độc. Hiện tại độc trong người đã hòa lẫn vào máu, xâm nhập vào từng bộ phận trong cơ thể, hoán huyết mới có thể cứu được.” Nét mặt của Mặc nghiêm trọng nói.

Hai bàn tay mềm mại của Thiên Thiên nắm thật chặt, Mặc nói đúng, là nàng hại ông ngoại, chính nàng khiến ông ngoại phải chịu đau khổ.

“Vậy thì nhanh chóng hoán huyết đi!” Hầu Quân Lâm không nỡ nhìn đôi tay đã bị móng tay đâm vào trong thịt, nhẹ nhàng nâng hai bàn tay thon dài đã bắt đầu chảy máu lên, vẻ mặt đau lòng nhìn nàng.

“Nếu như dòng máu mới xung đột với cơ thể, không chỉ có người bệnh, thậm chí cả người hoán huyết đều gặp nguy hiểm tới tánh mạng, hơn nữa theo y học, hoán huyết chưa từng thành công.” Tần đại phu đứng bên cạnh mở miệng nói.

Đùng một tiếng, đầu óc Thiên Thiên trống rỗng, nàng không muốn mất đi người thân duy nhất này, không được, cho dù chỉ có một ít hy vọng, nàng tuyệt đối không từ bỏ.

Hoán huyết chỉ cần tìm một người có dòng máu tương tự sẽ không xảy ra chuyện xung đột, vậy không có nguy hiểm gì rồi.

Nhưng mà, ở cổ đại này làm sao biết ai nhóm máu đây?

“Mặc, ngươi có chắc không?”

Mặc lắc đầu, chuyện hoán huyết, hắn cũng chỉ nghe sư phó nói sơ qua thôi, ngay cả sư phó người cũng không thể thành công, mà hoán huyết quan trọng nhất là hai dòng máu có thể dung hợp, , nếu không...

Thiên Thiên rũ mắt, sau đó nhanh chóng nâng lên, “Mặc, mặc kệ kết quả như thế nào, đều phải thử một lần.”

Mặc nhìn thấy trong đôi mắt của Thiên Thiên đều là sự đau đớn và tự trách, gật đầu, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ nàng, không thể để nàng thương tâm khổ sở.

“Thiên Thiên, nàng yên tâm, ta không để cho lão Các chủ cứ như vậy rời khỏi nàng.”Hầu Quân Lâm hứa với Thiên Thiên.

Sau đó Thiên Thiên yên lặng ngồi trên giường, Mặc và Hầu Quân Lâm đang chuẩn bị các thứ cần thiết để hoán huyết.

“Thiên Thiên, ông ngoại đã từng này tuổi, cũng nên đi gặp Diêm Vương, có nhớ lần trước ta nói gì với con không?” Sở Hoan vốn đang nhắm mắt này giờ đột nhiên mở mắt nói.

“Ông ngoại, người...” Thiên Thiên nhớ rõ ràng nàng đã điễm huyết ngũ của ông ngoại, sao người có thể nhanh chóng tỉnh dậy được, không biết tỉnh lúc nào, nghe được ít hay nhiều ?

“Cơ thể ông ngoại rất khác so với người bình thường, không chỉ có huyết đạo khác với người thường, ngay cả vị trí trái tim cũng khác hẳn với người thường, Thiên Thiên, ông ngoại không quan tâm bản thân mình như thế nào, chỉ là con, hiện tại người ông ngoại lo lắng nhất chính là con .” Sở Hoan yếu ớt nói.

“Ông ngoại yên tâm, nhất định Thiên Thiên sẽ không để mất ông ngoại, chắc chắn Thiên Thiên sẽ làm cho ông ngoại khỏe lại.”Thiên Thiên nức nở

nói.

Sở Hoan thấy bàn tay của Thiên Thiên liền nhẹ nhàng đưa tay cầm lấy, khẽ mỉm cười.

“Ông ngoại, người yên tâm, kẻ biến người trở thành thế này, Thiên Thiên nhất định phải cho hắn nếm thử một chút cảm giác đau đớn hành hạ..”Thiên Thiên đột nhiên lạnh lùng nói.

“Năm đó quyết định của ông ngoại không những làm cho mình mất đi con gái mà còn để cho mình mất đi đồ đệ tốt.” Sở Hoan không ngờ rằng quyết định của hắn, khiến hắn mất đi nhiều người như vậy, chỉ trách năm đó hắn quá ngoan cố.

“Hắn không xứng làm đệ tử của ông ngoại, ông ngoại, Thiên Thiên nhất định cho người tận mắt nhìn thấy hắn phải chịu đau khổ.”Thiên Thiên kiên quyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Không còn cách nào khác

Đêm tối

“Tôn chủ, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng thân phận của cô gái bên trong ngôi mộ kia.” Đại sảnh rộng lớn có một nam tử cao lớn đang đứng thẳng người, mà phía sau đột nhiên xuất hiện một nam tử áo đen cung kính nói.

“Nói đi.”

“Cô gái này là một trong bốn người con gái của Tể tướng Thượng Quan Kiệt Hùng của Tây Lũng quốc nhưng cô gái này từ nhỏ không được ông ta yêu thích, quanh năm bị tẩy tủy và hạ nhân bắt nạt. Một năm trước sau khi bị Kỳ vương gia bỏ, tính cách thay đổi, không còn nhát gan yếu đuối như thường ngày, một lần trên yến hội không chỉ được Thái tử Thủy Nguyệt quốc yêu thích mà còn được Đường kim Hoàng thượng yêu thích tứ phong làm phi, nhưng trước khi vào cung nhận tứ phong lại bị người khác đẩy xuống vách núi đen, từ đó kết thúc cuộc đời.” Nam tử áo đen đã điều tra nhiều ngày cẩn thận bẩm báo.

“Bản tôn chủ không muốn biết mấy việc vặt này, Bản tôn chủ chỉ cần biết cô gái này có liên quan gì tới nàng hay không?” Nếu như cô gái này bị thuộc hạ ngộ nhận là nàng, vậy các nàng chỉ vừa vặn có bộ dáng giống nhau mà thôi, nói không chừng còn có chút quan hệ.

“Nghe nói mẫu thân của cô gái này là một nha hoàn ấm giường, sau đó có thai mới được thăng lên làm thiếp.”

“Phế vật, Bản tôn biết các nàng có quan hệ nhưng không phải mấy thứ vặt vãnh này.” Nam tử tức giận quát, xuất lực, nội lực tụ trong lòng bàn tay nhanh chóng đánh tới nam tử áo đen.

Nam tử áo đen bị luồng lực đánh về sau vài bước, trước ngực ngọt ngọt phun ra một ngụm máu tươi.

“Tôn chủ...”

“Nếu nói thêm lời vô nghĩa thì chiêu tiếp theo chính là lấy tính mạng của ngươi.” Nam tử lạnh lùng nói.

“Sở Liên, nghe nói đó là tên mẫu thân của nàng.”

Vừa dứt lời, thân thể nam tử không chịu nổi đả kích, bước chân không tự giác lùi ra phía sau mấy bước.

“Vậy nàng ở đâu?”

“Đã chết, mười năm trước đã chết rồi.” Nam tử áo đen lo lắng nhìn chủ tử của mình, nhìn cảm giác đau đớn từ ngực truyền đến từ từ nhìn nam tử.

“Đã chết? Làm sao có thể, nàng cứ thế mà chết, ta còn chưa trả thù, làm sao nàng có thể chết dễ dàng như vậy, không...” Nam tử không tin chỉ có thể nói ra lời như vậy.

Nàng đã chết, vậy bản thân chịu đựng bao năm qua làm cái gì?Hắn cố gắng làm những thứ này làm cái gì?Nam tử như nổi điên chạy vào bên trong.

Nam tử áo đen nhìn tôn chủ mất đi lý trí, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tôn chủ như vậy, tuy bình thường tôn chủ tàn bạo lãnh huyết nhưng đối với hắn mà nói tôn chủ là chủ tử đáng tôn trọng.

Tiêu Dao sơn trang.

Mặc và Hầu Quân Lâm đã chuẩn bị tốt tất cả mà lúc này Mặc cũng biết toàn bộ bên trong đó, thì ra ông lão vừa rồi đúng là người thân của chủ tử, người thân duy nhất, khó trách chủ tử sẽ lo lắng cho an nguy của hắn như vậy.

“Thiên Thiên, để cho Mặc bắt đầu đi.” Hầu Quân Lâm ôn nhu nói.

Thiên Thiên nhìn Mặc, sau đó lại nhìn Hầu Quân Lâm bên cạnh, cuối cùng nhìn Sở Hoan nằm trên giường.

“Thiên Thiên, nhớ kĩ lời trước kia của ông ngoại.” Sở Hoan khẽ cười nói.

“Mặc, đừng để cho ta mất đi người thân duy nhất.” Thiên Thiên mở miệng nói.

“Vâng.”

Trải qua nhiều lần chọn tỉ mỉ, Mặc chọn ra hai nam tử sau đó chuẩn bị một ít đồ.

Thiên Thiên nhìn ống truyền máu trên bàn cực kì giống với ở hiện đại, còn có lỗ kim cũng cực kì giống ở hiện đại, không thể tưởng tượng được trong thời gian ngắn như vậy Mặc có thể chuẩn bị tốt những thứ này.

Ngay sau đó lại nhìn thấy động tác của Mặc hết sức thuần thục, có còn máu đỏ từ trong ống dẫn từ từ chảy vào trong cơ thể ông ngoại, mà máu của ông ngoại thông qua ống dẫn, màu sắc của máu lại là màu đen.

Thiên Thiên kinh ngạc nhìn tất cả.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mà Sở Hoan cũng không có phản ứng không tốt, mọi người ở đây thấy lần này hoá máu thánh công là chuyện xảy ra làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Sơ suất

Hai người được lựa chọn một người trong đó nhanh chóng rút kim trên tay mình, khi hấn định đến cạnh giường thì bị Hầu Quân Lâm một cước đá văng.

“Ha ha ha, cho dù các ngươi có đá ta đi cũng vô dụng, ông ta nhất định không sống được.” Người nọ cười to sau đó miệng phun máu tươi rồi ngã xuống đất.

“Ông ngoại...” Thiên Thiên nhìn thấy Sở Hoan bắt đầu giật giật lo lắng gọi.

Thấy vậy Mặc khấn trương cho ngừng hoán huyết, nhanh chóng che lại huyết đạo trên người Sở Hoan.

“Mặc, huyết đạo của ông ngoại khác với người thường, huyết đạo của ông ngoại ở bên trái cách 3cm so với người bình thường.” Đột nhiên Thiên Thiên nhớ tới lúc trước ông ngoại có nói vấn đề huyết đạo của người vì thế mở miệng nói.

Mặc nghe theo lời Thiên Thiên lần nữa nhanh chóng che huyết đạo của Sở Hoan, đáng tiếc không kịp.

“Thiên Thiên, ông ngoại đi tìm Liên Nhi, nhớ kỹ, con nhất định phải hạnh phúc, Lâm, thay ta chăm sóc cho con bé.” Cuối cùng giọng nói Sở Hoan yếu dần yếu dần, sau đó hít một hơi cuối cùng nở một nụ cười trên mặt.

“Ông ngoại...”

“Lão Các chủ...”

Như thế nào Thiên Thiên cũng không nghĩ tới người thân duy nhất của nàng mất đi, thương tâm qua đi Thiên Thiên khôi phục sự bình tĩnh, thờ ơ nhìn nam tử nằm trên mặt đất, “Nói, là ai ra lệnh cho ngươi?”

Nam tử không nói chỉ lạnh lùng cười, sau đó khoe miệng tràn đầy máu tươi, đã chết.

“Đáng chết! Rốt cuộc hắn là ai? Vì sao lại muốn tính mạng của ông ngoại ta?” Thiên Thiên xoay người, toàn thân tỏa ra khí lạnh, hơi lạnh bao phủ mỗi người ở đây.

“Một tháng trước hắn vào làm công ở đây, bình thường làm việc hết sức cẩn thận, tính tình thật thà, lão nô thật sự mù mắt vậy mà bị vẽ bề ngoài của hắn lừa gạt. Tiểu tiểu thư, là lão nô sai lầm, không nên để người như thế vào Tiêu Dao sơn trang.” Lão quản gia quỳ trên mặt đất, sợ hãi nói.

Từ lúc đi theo lão trang chủ đến nay ông ta chưa bao giờ sợ hãi như lúc này, tiểu cô nương này vậy mà có thể tản ra hàn khí lớn như vậy, xem là vị tiểu tiểu thư này không thể đắc tội.

“Tại sao lại chọn người này?” Lần này Thiên Thiên nhìn Hầu Quân Lâm hỏi.

“Máu của hắn phù hợp.”

Nhất định người này bị sai sử, rốt cuộc là ai? Là người trong lần đó hay vẫn là... Chẳng lẽ là Dương Vĩ? Nhưng mà làm sao hắn biết được? Hay là... Thiên Thiên không ngừng giả thiết các loại khả năng.

“Thiên Thiên, ta sẽ an táng thật tốt cho Lão các chủ.” Hầu Quân Lâm đặt tay lên vai Thiên Thiên an ủi.

Ba ngày sau.

Thi thể Sở Hoan đã được chôn cất, Thiên Thiên đặc biệt để cho Mặc mang tro cốt của mẫu thân tới, để cho bọn họ có thể làm bạn cùng nhau.

“Mặc, ngươi biết y thuật sao?” Đột nhiên Thiên Thiên nghĩ đến việc Mặc biết hoá huyết, hơn nữa còn giống như biết y thuật, trước kia chưa từng nghe qua nên không nhận được tò mò.

“Bẩm Chủ tử, trước kia có học từ sư phó, nhưng mà học không giỏi, nếu không cũng đã không cứu được ông ngoại của chủ tử.” Mặc tự trách nói, nếu như lúc ấy hấn cảnh giác cao một chút hoặc là chú ý động tác truyền máu một chút sự tình sẽ không phát sinh như vậy rồi.

“Mặc, không thể trách người, đối với chuyện này ta nhất định phải tra rõ người đứng phía sau lần này là ai.”

“Mặc, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, sư phó của người là Quý Y Tử sao?” Hầu Quân Lâm ngồi một bên mở miệng hỏi, hấn từng điều tra qua cũng biết người hiểu được hoán huyết chỉ có Quý Y Tử, mà vị nam tử trước mắt này hiểu được, vậy có thể chứng tỏ hấn là đồ đệ của Quý Y Tử.

“Quý Y Tử? Chẳng lẽ Mặc chính là Nguyệt công tử sao?” Thiên Thiên kinh hô, nàng vẫn cho rằng Nguyệt công tử là Hàn, không nghĩ lại là Mặc, nhưng nếu Mặc là Nguyệt công tử vậy có phải hấn và Hàn đã sớm quen nhau, vì sao mỗi lần bọn họ gặp nhau lại giống như hai người xa lạ, hay còn cố ý...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Nghi ngờ

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Rất lâu sau.

“Ta đã điều tra rồi, việc thay máu nhất định sẽ có nguy hiểm. Thông thường các đại phu đều sẽ không mạo hiểm mà tìm hiểu, chỉ có một mình Quý Y đã nghiên cứu lĩnh vực này một thời gian, tuy không thành công, nhưng cũng chỉ có mình hắn biết cần chuẩn bị dụng cụ nào và cần phải chú ý đến những thứ gì. Nhưng, hành tung Quý Y bất định, tính tình lại gàn dở cổ quái. Tuy nhiên, hắn lại thu nhận được một đồ đệ, đó chính là Nguyệt công tử được người đời ca tụng.” Hầu Quân Lâm mở miệng từ từ nói.

“Mặc, ta không cần biết ngươi có phải là đồ đệ của Quý Y hay không, cũng không cần biết ngươi ở bên cạnh ta có mục đích gì, nhưng ta tuyệt đối tin tưởng ngươi, tin rằng ngươi thật lòng ở bên cạnh để bảo vệ sự an toàn cho ta. Ta chỉ muốn biết một điều, có phải từ trước ngươi và Hàn đã quen biết nhau hay không?” Cho dù Mặc thật sự có mục đích mới ở bên cạnh nàng, thì nàng vẫn tin tưởng rằng trong khoảng thời gian này hắn đối đãi thật lòng với mình. Nàng chỉ thắc mắc một chuyện duy nhất, hai người họ rõ ràng đã quen biết, vì sao lại phải giả vờ như không quen? Hay là giữa bọn họ có bí mật gì?

“Chủ tử, quả thật ta chính là đồ đệ của Quý Y, nhưng ta không phải là Nguyệt công tử.” Mặc trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói.

“Ừm...” Trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Mặc là đồ đệ của Quý Y, cũng không phải là Nguyệt công tử, chẳng lẽ...

Mặc tiếp tục nói: “Trong truyền thuyết nói rằng Nguyệt công tử là đồ đệ của sư phó, nhưng cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Đồ đệ của sư phó ngoại trừ ta, còn có một đồ đệ khác nữa, nhưng cũng không phải là Nguyệt công tử! Mặc dù truyền thuyết có nói Nguyệt công tử tinh thông y thuật, nhưng

hắn không phải là đồ đệ của sư phó.”

“Thế còn Hàn? Có phải từ trước các người đã quen nhau rồi hay không?” Hóa ra Mặc thật sự là đồ đệ của Quỷ Y, mà Nguyệt công tử lại không phải, vậy vì sao lại có lời đồn như vậy? Không có lửa làm sao có khói, giữa bọn họ có mối quan hệ gì?

“Đúng, ta và Hàn quen nhau từ nhỏ, nhưng cũng không phải là ta cố ý giấu diếm chủ tử, bởi vì cách ta và hắn ở chung đều luôn lạnh nhạt như người dung, không thể thay đổi được.”

Đột nhiên Thiên Thiên nhớ tới lần trước hai người bọn họ đứng ở trước sân, người khác chỉ nhìn vào thì sẽ cảm thấy hai người bọn họ như đang đối đầu với nhau, nhưng lúc đó hóa ra bọn họ chỉ nhìn nhau, giống như chỉ cần trao đổi ánh mắt thì bọn họ có thể hiểu hết tất cả.

Nhưng Hầu Quân Lâm vẫn có chút nghi ngờ với Mặc và người được gọi là Hàn, luôn cảm thấy quan hệ của bọn họ có phần không đúng, nhưng hắn cũng không nói ra những nghi ngờ đó.

“Mặc, người đã là đồ đệ của Quỷ Y, vậy nếu người không muốn tiếp tục ở bên cạnh ta, người có thể đi.” Nàng vốn biết Mặc không hề đơn giản, hóa ra hắn là người có tài nổi danh về y thuật, đồ đệ của Quỷ Y.

“Không, ta không muốn rời khỏi chủ tử.” Mặc nói một cách chắc chắn.

Vừa dứt lời, ánh mắt Hầu Quân Lâm lập tức nhìn về phía Mặc, ý nghĩa trong những lời nói này của hắn có nghĩa là...

“Chủ tử, mọi người đã bị thi thể giả trong kinh thành lừa gạt, khi phát hiện thi thể thì đột nhiên Long Khảm Diêm hôn mê, sau khi tỉnh lại liền quên đi toàn bộ kí ức liên quan đến chủ tử.” Mặc đột nhiên mở miệng nói sang chuyện khác.

“Ừ.” Thiên Thiên gật đầu, quên cũng tốt.

“Ngày đó ta vào cung định hủy dung mạo của thi thể giả thì lại phát hiện

dung mạo của thi thể đó sớm đã bị hủy. Theo kết quả điều tra của ta, người hủy dung mạo thi thể đó chính là Lương phi Chung Mỹ Kỳ, phi tử của Long Khải Diêm.”

“Là nàng ta à?” Trong trí nhớ của Thiên Thiên, hận thù giữa nàng và Lương phi còn không đến mức nàng ta muốn tự tay hủy diệt dung mạo của một thi thể!

“Khi thi thể giả vừa mới hạ táng một ngày, phần mộ bị hủy, thi thể bị vứt dưới ánh mặt trời.” Về mặt Mặc trầm trọng nói.

Bị vứt? Một người có hận thù lớn tới đâu mới đối xử như vậy đối với một thi thể đã được hạ táng? Thiên Thiên âm thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cáo lão.

Trên đại điện của Hoàng cung Tây Lũng quốc.

“Đối với đề nghị liên hôn của Thủy Nguyệt quốc, trong cung cũng không có nữ tử thích hợp, bây giờ trẫm quyết định sẽ phong nữ nhi thứ hai của Thượng Quan tể tướng làm quận chúa, sau đó chọn ngày đưa đến Thủy Nguyệt quốc.” Giọng nói của Long Khải Diêm vang vọng khắp điện.

“Nữ nhi có thể được phong làm quận chúa, lại được hoàng thượng tứ hôn, hạ quan thay nữ nhi cảm tạ ân đức của hoàng thượng.” Thượng Quan Kiệt Hùng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cung kính nói.

“Trẫm hi vọng lần liên hôn này không có bất cứ sai sót nào.” Giọng nói thâm trầm của Long Khải Diêm truyền đến từng quan lại trên đại điện, nhưng ánh mắt của hắn lại khẽ đảo qua phía Long Khai Kỳ một cái.

Mà Long Khai Kỳ đang cúi đầu chỉ khẽ nhếch môi cười, không nói bất kỳ câu nào.

“Có việc dâng tấu, xong chuyện bãi triều.” Tiểu Lý Tử bên cạnh Long Khải Diêm cao giọng hô.

“Hoàng thượng, tuổi tác của thần đã cao, hiện giờ hai chân thần cũng bị phế. Thần muốn xin từ quan, mong hoàng thượng phê chuẩn.” Thượng Quan Kiệt Hùng nói.

Lời của hắn vừa dứt, các quan lại trong triều đều há miệng kinh ngạc, bọn họ không hiểu được tại sao Thượng Quan tể tướng lại cáo lão vào lúc này.

“Chuẩn!”

Câu trả lời của Long Khải Diêm lại càng khiến bách quan đều kinh ngạc.

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Một canh giờ sau

Sau khi hạ triều, Long Khải Kỳ và Hiên Viên Hạo ngồi chung một chiếc xe ngựa trở về phủ.

“Kỳ, xem ra Thượng Quan Kiệt Hùng đã thành công trong việc sắp xếp cho nữ nhi của hắn đến Thủy Nguyệt quốc rồi.” Hiên Viên Hạo trầm giọng nói.

“Hạo, vừa rồi ngươi không chú ý tới cách hoàng thượng dùng từ sao? Là đưa, mà không phải là ban thưởng?” Long Khải Kỳ mỉm cười.

“Cho dù như thế nào, hắn vẫn quang minh chính đại được đưa người vào Thủy Nguyệt quốc, nhưng vì sao hắn lại đột nhiên xin hoàng thượng cáo lão hồi hương? Nếu nữ nhi hắn được hoàng thượng phong làm quận chúa, không lâu sau liền trở thành phi tần của quân chủ Thủy Nguyệt quốc, còn kế hoạch của hắn sắp thành công, tại sao lại đột nhiên cáo lão?”

“Chỉ sợ đây cũng là một bước trong kế hoạch của Thượng Quan Kiệt Hùng.” Long Khải Kỳ thâm trầm nói.

...

“Hoàng thượng, đây là canh nô tì tự mình hầm cho hoàng thượng.” Tuyết Diên bung chén canh đặt trên bàn, sau đó đôi cánh tay trắng nõn vô cùng quyến rũ khoác lên vai Long Khải Diêm.

Long Khải Diêm cũng không để ý đến Tuyết Diên, mà tiếp tục vui đầu phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng, canh này là nô tì tự mình hầm, ngươi nên uống lúc còn nóng, để nguội uống sẽ không ngon.” Tuyết Diên cũng không buông ra, mà lại ôm Long Khải Diêm từ đằng sau.

“Buông ra.” Long Khải Diêm lạnh lùng phun ra hai chữ.

Tuyết Diên không những không bị sợ hãi bởi giọng điệu lạnh lùng của Long

Khải Diêm mà càng làm càn, cánh tay nhỏ dài lặng yên luồn vào trong y phục của Long Khải Diêm.

Nhưng cánh tay của nàng còn chưa với vào trong được thì đã bị bàn tay lớn của Long Khải Diêm bắt lấy. Hắn lạnh lùng nói: “Vẫn cần trầm lặp lại một lần nữa sao?”

Tuyết Diên cảm giác thấy cơn đau trên tay mình càng lúc càng tăng: “Hoàng thượng, đau.” Tuy tay rất đau, nhưng Tuyết Diên vẫn cố giữ vẻ quỳn rũ, gọi cảm như trước, nói.

“Cút.” Trong giọng nói của Long Khải Diêm ngoại trừ lạnh lẽo, còn thêm vài phần tức giận.

“Hoàng thượng...”

Long Khải Diêm vung tay lên, Tuyết Diên bị đẩy ngã xuống đất, nàng ta còn cố ý ngồi ngã ở trên đất.

“A... Hoàng thượng, chân của nô tì đau quá.”

“Đây là hậu quả của việc không tuân theo ý chỉ của trẫm.” Long Khải Diêm không chút thương tiếc nhìn Tuyết Diên đang ngồi kêu đau trên mặt đất.

Phủ Thái tử Thủy Nguyệt quốc.

“Gia, trong cung truyền tin tức tới, lần này nữ tử Tây Lũng quốc phái đến liên hôn chính là nữ nhi thứ hai của Thượng Quan Kiệt Hùng, Thượng Quan Mạn Nhi.”

“Thượng Quan Kiệt Hùng?” Hai ngón tay thon dài của Quý Thuần Hoàn gõ nhẹ nhàng trên bàn, vẻ mặt trầm tư.

Một lát sau, Quý Thuần Hoàn trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói: “Nếu Thượng Quan Kiệt Hùng đã đi đến bước này, vậy thì để nữ nhi của hắn tiến cung an toàn, mà lúc cần thiết thì cũng nên giúp nàng một chút, để nàng trở thành phi tử được phụ hoàng sủng ái nhất.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Tìm tới cửa.

Tiêu Dao sơn trang.

“Hầu Quân Lâm, chuyện về Dương Vĩ, người đã tra được những gì rồi?”
Thiên Thiên nhàn nhạt nói, trong giọng nói lại thêm vài phần lạnh lùng.

“Từ sau khi Dương Vĩ đoạt được Âm Nguyệt, tính tình thay đổi lớn, càng trở nên tàn bạo, máu lạnh. Có điều dưới sự quản lý của hắc Âm Nguyệt lại ngày càng lớn mạnh, đồng thời cũng trở thành một tổ chức sát thủ máu lạnh.” Hầu Quân Lâm nói tiếp: “Âm Nguyệt và Sáp Huyết từng là hai tổ chức đối lập, trước đó không lâu đột nhiên Sáp Huyết biến mất trên giang hồ chỉ trong một đêm. Hiện tại khắp giang hồ đều đồn rằng đây là do Âm Nguyệt làm.”

Hầu Quân Lâm dừng một lát lại nói: “Từ sau khi Dương Vĩ đoạt được Âm Nguyệt, hắc đã nhốt lão các chủ vào trong địa lao, mỗi ngày dùng đủ loại hành hạ, bức bách lão các chủ nói ra hành tung của mẫu thân người. Dương nhiên, lúc đó lão các chủ không hề biết tung tích của mẫu thân người. Qua một thời gian dài, tính nhẫn nại của Dương Vĩ nhanh chóng đạt đến giới hạn, bắt đầu chậm rãi tra tấn lão các chủ, hạ độc, chặt đứt kinh mạch tay chân. Lần trước ta trúng độc là bởi vì ta muốn thâm nhập vào Âm Nguyệt tìm ra nơi nhốt lão các chủ, lại không cẩn thận trúng phải kế của Dương Vĩ.”

Thiên Thiên nắm chặt hai tay, nàng có thể tưởng tượng được suốt mười mấy năm nay ngoại công nàng đã sống thế nào. Dương Vĩ hành hạ ngoại công nàng như thế nào, nhất định nàng sẽ trả toàn bộ những tra tấn đó lại cho hắc.

“Hầu Quân Lâm, sắp xếp vài việc giúp ta, ta muốn Dương Vĩ phải trả giá thật đắt.” Thiên Thiên lạnh lùng nói.

“Thiên Thiên, ta đã chỉ định gián điệp Âm Nguyệt chuẩn bị sẵn sàng cho bất cứ lúc nào, lúc nào chúng ta cũng có thể xuất phát.” Hầu Quân Lâm nói.

Hầu Quân Lâm vừa dứt lời, lão quản gia đi đến, cung kính nói: “Trang chủ, bên ngoài có nam tử gọi là Mộ Dung Hàn muốn cầu kiến tiểu thư.”

Hai hàng lông mày của Hầu Quân Lâm nhíu chặt lại. Mộ Dung Hàn? Là người mà ngay cả hắn cũng không tìm được, tại sao hắn lại tới đây? Hơn nữa làm sao hắn biết được Thiên Thiên ở nơi này? Ánh mắt liếc về phía Mặc vẫn đang trầm mặc ở một bên.

“Hàn? Để cho hắn vào đi!” Thiên Thiên còn đang buồn bực, sao Hàn lại biết mình ở đây?

“Chủ tử, trước khi ta trở lại kinh thành, đã từng nói với hắn rằng chủ tử đang ở Tiêu Dao sơn trang.” Mặc nhàn nhạt nói.

“Ừ.” Thiên Thiên gật gật đầu.

Rất nhanh, Mộ Dung Hàn đã đi tới đại sảnh dưới sự dẫn dắt của lão quản gia.

“Thiên Thiên, nàng thật sự làm ta sợ muốn chết, hiện tại thấy nàng bình yên thì ta cũng an tâm rồi.” Sau khi Mộ Dung Hàn nhìn thấy Thiên Thiên, vui mừng nói.

“Người cảm thấy ta có thể chết dễ dàng như vậy sao? Người không được quên ta còn có một phần trong Tân Nguyệt lâu và Túy Hương lâu chứ, sao ta có thể chết dễ dàng như vậy được?” Thiên Thiên cười trêu chọc.

“Sao ta lại quên được, Túy Hương lâu của ta còn cần nàng tới giúp lôi kéo khách đây, còn có Tân Nguyệt lâu nữa, nói như thế nào cũng có mười phần trăm lợi nhuận, sao ta nỡ để nàng rời đi, lại nói, không phải nàng đã sớm biết tâm ý của ta sao.” Mộ Dung Hàn cười ha ha, sau đó nói.

“Kéo khách? Người coi ta là tú bà à!”

Hầu Quân Lâm nhìn hai người cười đùa như vậy, trong lòng cực kỳ không thoải mái, ầm ầm đau.

“Thiên Thiên, chỉ cần ngươi lên tiếng, lúc nào chúng ta cũng có thể đi Âm Nguyệt, giải quyết Dương Vĩ.” Hâu Quân Lâm phát hiện chính mình không có cách nào tham gia vào cuộc đối thoại của bọn họ, chỉ có thể dùng chuyện này thu hút sự chú ý của Thiên Thiên.

“Chọn ngày không bằng làm luôn, liền chọn hôm nay đi!” Nàng hận không thể lập tức giải quyết Dương Vĩ.

“Vậy ta đi sắp xếp trước.” Hâu Quân Lâm khẽ cười nói.

“Thiên Thiên, xảy ra chuyện gì sao?” Mộ Dung Hàn ngừng cười, trầm giọng nói.

“Hôm nay có khả năng cần đến sự hỗ trợ của ngươi.”

“Rất sẵn lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Lúc trước.

Trên chiếc giường mềm mại ấm áp, hai thân thể lửa lò nhiệt tình quấy lấy nhau, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng thở gấp của nữ tử.

“Tôn chủ, ta... ta... sắp không chịu nổi rồi...” Trên mặt nữ tử không hề có biểu tình đau đớn, cũng không hề có oán hận, ngược lại là vẻ mặt hưởng thụ đầy ý cười.

Tuy hôm nay là lần đầu tiên nàng hầu hạ tôn chủ, nhưng từ trước nàng đã nghe chuyện từ miệng các tỷ muội. Có thể hầu hạ tôn chủ cũng không uổng cả đời, đêm nay là thời gian vui vẻ nhất của nàng, chỉ là sau mỗi lần tôn chủ làm xong đều sẽ rời đi...

Thân thể của nam tử cũng không hề dừng lại, ngược lại càng thêm ra sức, mãi đến khi phát tiết xong, nam tử mới rời khỏi thân thể mất hồn của nữ tử kia.

“Cút!” Nam tử lạnh lùng nói.

Nữ tử cũng không hề có chút oán hận, nghe theo ý nam tử đứng dậy ôm lấy y phục của mình, lưu luyến nhìn nam tử trên giường lớn không rời, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Đây là quy củ của tôn chủ, sau khi hầu hạ xong phải lập tức rời đi, nếu không mạng nhỏ khó bảo toàn, cũng từng có mấy nữ tử cho rằng sức quyến rũ của mình có thể khiến tôn chủ phá lệ quy củ một lần, nhưng kết quả đều giống nhau, đó là chết.

Nữ tử mang theo nụ cười thoả mãn rời khỏi phòng, trên giường lớn nam tử nằm theo hình chữ đại, suy nghĩ cũng sớm đã bay xa.

Suy nghĩ của hắn bay tới... Khi hắn được mười tuổi, lần đầu tiên tới Âm Nguyệt.

“Đánh hấn, nghe nói hấn là kẻ không may mắn, không chỉ khắc chết phụ thân của mình, mà ngay cả mẫu thân cũng bị hấn khắc chết.” Vài nam hài bằng tuổi nhao nhao xông vào đánh hấn.

“Đánh chết hấn, nếu không chúng ta sẽ bị hấn khắc chết.” Một nam hài khác chán ghét nói.

“Đúng thế, đúng thế, người như vậy cũng dám đến chỗ này.”

...

Nam hài đã sớm quen với việc này. Năm hấn ba tuổi, phụ thân ra biển bắt cá gặp phải sóng thần mà chết, chỉ còn lại hấn và mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau; chỉ là không nghĩ tới, khi hấn mười tuổi, mẫu thân cũng qua đời vì bệnh tật.

Vì thế, hấn bị người đời cho là kẻ xui rủi, cho dù đi tới đâu cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy.

“Dừng tay!” Một giọng nói non nớt cất lên, thành công khiến trận đánh này ngừng lại.

“Tham kiến tiểu thư!” Mấy nam hài kia cung kính nói.

Tiểu cô nương không để ý đến mấy người nam tử kia mà trực tiếp đi về phía hấn đang nằm trên mặt đất, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng hỏi: “Người không sao chứ?”

“Tiểu thư, hấn là kẻ xui xẻo, chỉ cần người bên cạnh hấn đều sẽ chết. Tiểu thư vẫn nên cách xa hấn một chút thì hơn.”

“Ta muốn nói cho phụ thân, các người đang khi dễ người mới.” Tiểu cô nương kia nói, giọng nói non nớt mang theo vài phần ra lệnh.

“Thuộc hạ cầu tiểu thư đừng nói cho tôn chủ, nếu không chúng ta sẽ bị phạt, từ nay về sau chúng ta không đánh tiểu tử này là được.” Sau khi mấy nam hài kia nghe được, thần sắc sợ hãi nói.

“Nhớ kỹ lời các người vừa mới nói, nếu không ta sẽ bảo phụ thân xử phạt các người.”

“Vâng vâng, thuộc hạ tuân lệnh.” Dứt lời, mấy nam hài kia lập tức bỏ đi, bọn hần đều sợ nếu như ở lại lâu một chút thì sẽ tiếp tục chọc giận đến tiểu thư. Ở đây, có ai không biết tôn chủ yêu thương nhất chính là tiểu thư, phàm là người chọc giận tiểu thư thì đều sẽ không có kết cục tốt.

“Người thật sự đúng là ngốc, bị đánh cũng không thèm đánh trả lại, người như vậy sao có thể trở thành thuộc hạ của phụ thân, làm sao có thể làm đồ đệ của phụ thân được.” Tiểu nữ hài thở dài nói.

“Tạ ân cứu mạng của tiểu thư.”

Đó là lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng, cũng trong một khắc kia, hần đã yêu nàng sâu đậm. Nhưng khi hần biết nàng sẽ trở thành thê tử của mình, nàng lại đào hôn, khiến hần không những phải nhận hết lời đàm tiếu của người khác ở sau lưng, mà còn bị chụp mũ là kẻ xui xẻo thêm một lần nữa. Con tức này, dù thế nào hần cũng không thể chịu được. Chỉ khi hần sở hữu được quyền lực cao nhất thì mới có thể khiến những người đó câm miệng lại, đồng thời có thể giữ nàng bên cạnh mình.

Chỉ là đã hơn mười năm, hần biết nàng đã sớm rời đi, vĩnh viễn rời bỏ hần.

“A...” Nam tử điên cuồng đi tới trước bức họa trên tường.

“Vì sao, vì sao năm đó nàng muốn rời bỏ ta, chẳng lẽ nàng không biết ta thật lòng yêu nàng sao? Chẳng lẽ nàng cũng ghét bỏ ta là kẻ xui xẻo? Ha ha ha, dù sao hiện tại cũng không còn ý nghĩa gì, nàng đã chết, mà người năm đó gián tiếp hại ta cũng đã chết, những sĩ nhục vào năm đó ta nhận đều đã trả được, ha ha...” Nam tử cười điên cuồng.

“Khụ khụ, phiền người mặc quần áo tử tế, đừng làm ta đau mắt.” Một giọng nói lạnh như băng nhàn nhạt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Dễ dàng đoạt lại.

Khi nam tử đang cười điên cuồng, Thiên Thiên và đám người Hầu Quân Lâm đã lặng yên đi vào trong phòng, chỉ là Thiên Thiên không nghĩ tới, đập vào mắt nàng lại là cảnh tượng như vậy.

Một nam nhân cả người không một mảnh vải đang đứng trước một bức hoạ cười điên cuồng.

Tiếng nói vừa dừng, lập tức tiếng cười của nam tử kia cũng ngưng hẳn, hắn xoay người nhìn về phía giọng nói phát ra.

“Liên nhi...” Nam tử vui mừng nhìn người mới xuất hiện, gọi.

Thiên Thiên kìm nén sự chán ghét cùng cực nhìn nam tử trước mặt, sau đó dờn tầm mắt sang chỗ khác.

Sau đó, một bộ đồ rơi xuống người nam tử kia: “Mặc y phục của ngươi vào.” Mộ Dung Hàn lạnh lùng nói.

Lúc này, nam tử mới chú ý tới bên cạnh nữ tử còn có ba nam tử, mà nhìn qua, dáng vẻ của tất cả bọn hắn đều không phải là người bình thường, hơn nữa có thể xông vào nơi này, thì đúng là không tầm thường.

Mà nữ tử có vài phần giống với Liên nhi, cũng không phải là nàng.

“Ngươi không phải là Liên nhi, các ngươi là ai?” Cùng lúc nói chuyện, nam tử đã mặc xong y phục.

Sau khi nghe được tiếng động mặc y phục, Thiên Thiên biết hắn đã mặc y phục tử tề, liền chuyển tầm mắt đến, lạnh lùng nhìn nam tử đã hành hạ ngoại công nàng: “Ngươi là Dương Vĩ!”

Không sai, nam tử này chính là Dương Vĩ.

Hai mắt Dương Vĩ nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, phát hiện không chỉ dáng vẻ của nữ tử này, mà ngay cả khí chất trên người cũng đều cực kỳ giống người kia, chẳng lẽ...

“Người là nữ nhi của nàng - Thượng Quan Thiên Thiên.” Dương Vĩ đột nhiên nhớ tới một việc lúc trước thủ hạ đã bẩm báo. Thi thể của đứa bé mà hắn nhìn thấy lần trước chỉ là một vật thể thân, người trước mắt mới thật sự là Thượng Quan Thiên Thiên, là nữ nhi của nàng.

“Thượng Quan Thiên Thiên đã chết, bây giờ người đang ở trước mắt ngươi chính là Sở Thiên Thiên.” Thiên Thiên chán ghét nói.

“Mặc kệ ngươi tên gì, nếu ngươi đã là nữ nhi của nàng thì nợ của nàng là do ngươi trả.” Đáy mắt Dương Vĩ hiện lên sự hận thù, nội lực toàn thân ngưng lại trong lòng bàn tay, nhưng khi hắn chuẩn bị đánh ra một chiêu thì...

“Phốc...” Hắn đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có một luồng khí kỳ dị, mà luồng khí này lại đối địch với nội lực trong cơ thể hắn.

“Mặc, đưa hắn tới đại sảnh giúp ta.” Thiên Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn y phục Dương Vĩ dính đầy máu, sau đó bước ra ngoài, đi tới đại điện.

Dương Vĩ tỏ vẻ không thể tin nhìn bóng lưng nàng rời đi, một chiêu hắn còn chưa kịp đánh mà đã thua trên tay nàng rồi sao, cuối cùng là vì sao? Còn nữa, vì sao thân thể hắn lại trở nên như vậy, toàn thân yếu đuối vô lực? Chẳng lẽ là... Do trúng độc? Không có khả năng, hắn chưa đụng tới bất cứ đồ ăn nước uống gì, tại sao có thể như vậy?

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ thì thân thể hắn đã bị Mặc kéo đến phía đại điện.

“Rốt cuộc các ngươi là ai? Dám đối xử với tôn chủ như vậy.”

Mấy người Thiên Thiên vừa tới đại điện, liền nghe thấy một nam nhân mặc đồ đen giận dữ hỏi.

Có điều, không ai thèm đề ý tới câu hỏi của hắn, Thiên Thiên thờ ơ nhìn

mọi người trên đại điện, những người này hẳn là thuộc hạ trước đó của ngoại công, mà nay, lại trở thành thuộc hạ của tên Dương Vĩ này.

Khi Dương Vĩ được kéo đến đại điện, Mặc liên vút hẳn sang một bên.

“Tôn chủ...” Nam tử mặc đồ đen quan tâm hỏi, nhưng thân thể của hắn cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể quan tâm bằng lời.

Dương Vĩ ngẩng đầu nhìn về phía đại điện, trên đại điện có khoảng ba mươi thuộc hạ đang đứng thẳng nhưng không thể nhúc nhích, mà trên mặt đất cũng có một đồng thi thể.

Hắn không hề nghĩ tới bốn người bọn họ lại có thể không chế được Âm Nguyệt trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn khiến thủ hạ đắc lực của mình...

“Ngay tại đây, ta sẽ nói đơn giản rõ ràng, từ hôm nay trở đi, ta sẽ là chủ nhân Âm Nguyệt, mà hắn ta, là nô lệ của ta.” Thiên Thiên thờ ơ nhìn mấy chục người bên dưới, nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Vẫn chưa kết thúc.

Ngay lập tức, dưới đài truyền ra một tràn tiếng thở mạnh.

Trong đó có vài vị nguyên lão không những hoài nghi nữ tử trước mắt, ngược lại còn phát hiện ra nàng khá quen, đồng thời cũng tò mò về thân phận của nàng, còn có lời nói vừa rồi của nàng.

Mà một số người còn lại thì chỉ quay mặt nhìn nhau.

“Người rốt cuộc là ai? Người có chứng cứ gì mà dám nói Âm Nguyệt là của người?” Nam tử này xem Dương Vĩ như thần tượng để sùng bái, ấy thế bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân nói rằng nàng chính là chủ nhân của Âm Nguyệt, hơn nữa còn xem Tôn chủ là nô lệ, đương nhiên trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

Mà những người khác chỉ lẳng lặng đợi ở một bên.

“Tại sao người lại nói người là chủ nhân của Âm Nguyệt?” Dương Vĩ gắng gượng chống đỡ thân thể mềm yếu đứng lên mặt đất, nhìn thẳng vào chỗ ngồi vốn thuộc về mình.

“Tại sao? Dương Vĩ, người cảm thấy người có tư cách ngồi lên vị trí này sao? Nếu như không phải tại người, mẫu thân ta sẽ không đào hôn, cũng sẽ không phải chịu những đau khổ và hành hạ sau này; nếu như không phải tại người, ngoại công cũng sẽ không bị người lăng nhục nhiều năm, cuối cùng phải ôm nỗi oán hận mà chết. Nếu như không phải tại người, ngoại công và mẫu thân ta sẽ không bị chia cắt; nếu như không phải tại người, ngoại công cũng sẽ không phải chịu những trận tra tấn hành hạ kia.” Thiên Thiên lạnh lẽo nói.

Người bên dưới ồ lên, một vài thành viên cũ nhanh chóng hiểu ra. Khó trách bọn họ cảm thấy nữ tử trước mắt có phần quen thuộc, thì ra nàng là nữ nhi của các chủ, cháu ngoại của lão các chủ.

“Ha ha ha, nếu như không phải là tại lão già kia, tại sao ta phải chịu hết sự khinh bỉ, chê cười của người trong thiên hạ. Nếu không tại nữ nhân kia, sao ta phải trở thành như vậy.” Dương Vĩ đột nhiên cười lớn.

“Không sai, có được vị trí này quả thật là do ta ép lão già kia viết ra giấy thoái vị, là ta nhốt lão già đó vào trong địa lao, cũng do ta ra lệnh cho người khác bắt lão già kia nuốt thuốc độc, đánh gãy tay chân, kinh mạch của hắn. Đây chính là cái giá mà lão ta phải trả.” Dương Vĩ tiếp tục nói.

Tiếng hít thở mạnh không ngừng vang lên, mấy vị nguyên lão còn tưởng rằng tôn chủ bọn họ là do lão các chủ quyết định trao quyền, không ngờ hắn lại đối xử với lão các chủ như thế, những năm gần đây, bọn họ đều bị hắn lừa gạt.

“Phản đồ, ngươi dám gây ra tội ác tày trời như vậy, dám làm ra chuyện tổn thương lão các chủ, may mắn là năm đó các chủ không gả cho ngươi, nếu không, lúc còn sống các chủ sẽ bị huỷ hoại trong tay ngươi.” Một người trong số các nguyên lão lên tiếng nói.

“Thiếu chủ, bắt đầu từ hôm nay, người chính là Các chủ Âm Nguyệt Các.” Một vị nguyên lão khác mở miệng nói.

Sau đó, những người còn lại cũng chỉ trích Dương Vĩ.

.....

“Ha ha ha, một đám phế vật. Muốn chém giết, muốn róc thịt thì tha hồ, dù sao cũng coi như ta đã báo thù, chỉ tiếc rằng ta không tự tay giết chết nữ nhân Sở Liên kia. Nhưng dù sao ta cũng đã tự tay giải quyết lão già Sở Hoan rồi.” Dương Vĩ xem tình hình trước mắt thì đã biết tối nay hắn không thể bình an thoát khỏi.

“Ngươi nói rõ ràng một chút.” Nói dứt lời Thiên Thiên đã đi tới trước mặt Dương Vĩ, gương mặt lạnh lẽo nhìn hắn ta.

Dương Vĩ không ngờ võ công của nữ tử này lại lợi hại như vậy, có thể tới trước mặt hắn nhanh như thế.

“Chẳng lẽ người quên Sở Hoan chết như thế nào sao?”

“Là người, người kia là người của người?” Thiên Thiên đột nhiên nhớ tới chuyện đột nhiên đổi người canh gác vào ngày đó, nếu như không phải do người đó, ngoại công vẫn còn sống, mà không...

“Ha ha, người cho rằng ta sẽ không truy cứu chuyện người mang theo người chạy trốn khỏi địa lao hay sao? Xem ra ta đã đoán không sai, người cứu lão già kia chính là người của Tiêu Diêu sơn trang.” Khi Dương Vĩ nói lời này, ánh mắt lại liếc nhìn Hầu Quân Lâm ở sau lưng Thiên Thiên.

“Quan hệ giữa Tiêu Diêu sơn trang và lão già kia không tệ, hơn nữa, ngay dưới mí mắt ta người có thể cứu được lão già kia, ngoại trừ người của Tiêu Diêu sơn trang ra thì còn có thể là ai, chỉ là không nghĩ tới các người lại cho ta một cơ hội tốt như vậy, không chỉ có thể giúp người của ta dẫn lão già kia tới trụ sở bí mật, hơn nữa còn có thể thay đổi kế hoạch hành động. Cơ hội tốt như vậy, sao ta có thể bỏ qua dễ dàng như vậy.” Dương Vĩ tiếp tục nói.

“Đáng chết...” Giọng nói của Thiên Thiên mang theo vài phần rét lạnh, mấy phần tức giận, vừa dứt lời, chỉ thấy Dương Vĩ đã bị văng xa mấy trượng. (1 trượng = 3,33m)

“Tôn chủ...” Bởi vì thân thể của người áo đen kia không thể nhúc nhích, cũng không nhìn thấy Dương Vĩ bị thương như thế nào, chỉ có thể lớn tiếng gọi.

“Hắn là nô lệ của ta, không phải là tôn chủ của người.” Thiên Thiên lạnh lùng nhìn người áo đen kia.

Mà Mặc cũng rất ăn ý, trực tiếp bỏ một chương về phía người áo đen kia.

“A...”

Một chương này của Mặc dùng tới mười tầng công lực, cho nên nội tạng của người áo đen kia đã bị vỡ nát, chết ngay tại chỗ.

“Mặc, đánh gãy tất cả kinh mạch của hắn, ta muốn hắn phải chịu đựng tất cả đau đớn mà ngoại công đã chịu, hơn nữa còn phải khiến hắn sống không bằng chết. Dương Vĩ, ha ha, ta xem ngươi là Dương Vĩ hay là Liệt Dương.”
Thiên Thiên cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Mở đầu.

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Mở đầu.

Thiên Thiên vừa mới nói xong, chỉ thấy Mặc rất ăn ý, nhanh chóng đánh gãy gân mạch tay chân của Dương Vĩ, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng trong phòng lớn.

“A...” Dương Vĩ cảm thấy tay chân vô cùng đau đớn, tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

Lực không chế của Mặc rất vừa vặn, không chỉ đánh gãy gân mạch tay chân của Dương Vĩ mà còn có thể khiến Dương Vĩ cảm nhận được cơn đau đớn lớn nhất.

Những người có mặt trong phòng cũng bị một màn này làm rung động, bọn họ không ngờ vị các chủ mới này lại để cho người đánh gãy gân mạch của Dương Vĩ, tàn nhẫn như vậy, sau này vận mệnh của mình cũng có thể không được đảm bảo.

“Bắt đầu từ hôm nay, Âm Nguyệt chinh đốn lại toàn bộ, đợi đến khi điều chinh xong mới công bố.” Giọng nói lạnh như băng của Thiên Thiên vang vọng vào trong đầu mỗi người đang đứng ở trong phòng.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Thiên Thiên bước chân, đi tới bên cạnh Dương Vĩ đang lăn lộn trên mặt đất, gương mặt lạnh lẽo: “Đây chỉ là sự bắt đầu đối với ngươi.”

“Đợi chút, ta chỉ là muốn biết là ngươi hạ độc ta vào lúc nào?” Dù có cố gắng nhớ bao nhiêu lần thì hắn ta cũng không thể hiểu được, thân thể của hắn ta mềm yếu vô lực như vậy, nhất định là bị trúng độc. Tuy vậy, lấy sự hiểu biết của hắn ta về độc, hắn ta thật sự là không nghĩ ra bản thân bị trúng độc khi nào?

Thiên Thiên không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào y phục trên người Dương Vĩ.

Dương Vĩ đương nhiên cảm giác được, cười to nói: “Ha ha ha, cả đời Dương Vĩ ta thành nhờ nữ nhân, bại cũng do nữ nhân, mà hai nữ nhân này lại là hai mẫu tử, ha ha...”

Thì ra Thiên Thiên đã rắc độc phấn của Hàn lên y phục của Dương Vĩ từ trước, chỉ cần Dương Vĩ mặc y phục vào thì toàn thân trở thành mềm yếu vô cùng, mặc cho nàng xử lý.

Con mắt rét lạnh của Mộ Dung Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dương Vĩ đang cười điên cuồng, không ai có thể đoán ra được suy nghĩ trong nội tâm của hắn.

...

“Nhu Huyền, ngươi nói xem, hiện giờ tiểu thư đang ở đâu?” Tinh nhi đứng trong đêm tối ngẩng đầu nhìn vàng trăng sáng, nhẹ giọng hỏi.

“Mặc kệ chủ tử ở đâu, chỉ cần nàng an toàn là được.” Biết chủ tử có thể bình an, cuối cùng nỗi lo lắng của nàng cũng có thể vơi đi phần nào. Mặc dù tạm thời vẫn không thể nhìn thấy chủ tử, nhưng chỉ cần chủ tử vẫn an toàn là được.

“Ta rất nhớ tiểu thư! Như Huyền, ngươi còn nhớ rõ câu chuyện về mặt trăng mà tiểu thư đã kể không?”

“Ừ.”

Nhu Huyền nghĩ tới câu chuyện kia, trong nội tâm cảm thán không thôi. Có thể cả đời này nàng cũng không có duyên gặp lại hắn lần nữa, hắn có khỏe không?

“Khi đó tiểu thư thường nói mỗi người đều có một ngôi sao thuộc về mình.” Tinh nhi cảm thán nói.

Mỗi người đều có ngôi sao thuộc về mình? Thật sao? Hắn là ngôi sao của nàng sao? Có lẽ... Như Huyền nhớ tới trước kia bọn họ ở bên nhau không

rời, nụ cười dần lan rộng trên khuôn mặt.

“Nhu Huyền, có phải người lại nhớ tới người kia không?” Tinh nhi nhìn về mặt hạnh phúc của Như Huyền, tò mò hỏi. Mặc dù nàng không có người thương, nhưng nàng có thể cảm nhận được bây giờ Như Huyền đang hạnh phúc. Vậy thì tại sao họ lại phải chia ly?

“Chúng ta không thể ở bên nhau.” Về mặt Như Huyền vốn đang hạnh phúc, đột nhiên lại trở nên tối tăm.

“Tại sao?” Tinh nhi vô ý thức hỏi.

Chỉ là Tinh nhi cũng không nghe thấy câu trả lời của Như Huyền, chỉ thấy Như Huyền cười khô, lắc đầu một cái.

“Nhu Huyền, hử...” Đang lúc Tinh nhi định nói tiếp, đột nhiên lại có hai người mặc đồ đen xuất hiện, nhanh chóng bắt Tinh nhi và Như Huyền đi.

“A... Rốt cuộc các người là ai, tại sao muốn bắt chúng ta?” Tinh nhi lớn tiếng la lên.

“Các người rốt cuộc là người phương nào?” Mặc dù Như Huyền không có lớn tiếng la lên, nhưng trong lòng của nàng vẫn khá sợ, chỉ là lúc này nàng cần trấn định, ở trong bóng tối này, nàng phải biết rõ tình hình lúc này của các nàng.

Hai người người áo đen thấy thế thì lập tức đánh ngất hai nữ tử trên vai, rất nhanh sau đó liền biến mất ở trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Giăng co.

Ba ngày sau.

Thiên Thiên cau mày. Nàng không ngờ người luôn luôn tàn nhẫn như Dương Vĩ lại là kẻ si tình. Xem ra hắn thích mẫu thân thật lòng, chỉ suy nghĩ quá mức cực đoan.

“Chủ tử, người định làm gì tiếp theo?” Mặc đứng ở một bên mở miệng hỏi.

“Dự định?” Đúng vậy, quả thật suy nghĩ bây giờ không giống với lúc đầu nữa, chỉ là...

Thật lâu sau.

Thiên Thiên khẽ ngẩng đầu nhìn Mặc, sau đó lại cúi xuống, nhẹ giọng nói: “Ta muốn khiến kẻ đã từng làm tổn thương người của ta phải trả một cái giá thật đắt.”

Ở hiện đại, nàng không có cách nào để thực hiện, nhưng ở nơi này, nàng tuyệt đối có năng lực. Trong đầu Thiên Thiên chợt thoáng qua một bóng người, ánh mắt trở nên sắc bén, trên người tản ra khí lạnh bức người, khiến không ai dám đến gần.

“Chỉ cần chủ tử muốn, ta vĩnh viễn đứng bên cạnh chủ tử, làm quản gia cho chủ tử.” Mặc nói gần từng chữ, vẻ mặt cũng nặng trĩu đi, giống như sắp xảy ra chuyện lớn.

“Mặc, ngươi là đồ đệ của Quỷ y, lúc trước ta cảm thấy ngươi tuyệt đối không phải người tầm thường, ngươi lựa chọn đứng bên cạnh ta làm một quản gia bình thường hẳn là có mục đích! Mặc dù ta không biết mục đích của ngươi là gì, nhưng ta tin tưởng ngươi sẽ không làm ra chuyện hại ta.” Thiên Thiên nhẹ nhàng nói.

Thật ra thì từ lâu Mặc đã đoán được, lấy sự thông minh tài trí của nàng, đã

sớm biết được khi hắn chọn làm một người làm bình thường là có mục đích; hắn đã từng nghĩ tới việc nói hết tất cả những chân tướng cho nàng, nhưng hắn không thể, chỉ có thể lựa chọn yên lặng đứng ở bên cạnh nàng, cũng như để bảo vệ nàng.

“Cảm tạ chủ tử đã tin tưởng ta, ta nguyện ý hy sinh toàn bộ tính mạng của mình để bảo vệ chủ tử.”

“Sinh mệnh mỗi người đều vô cùng quý giá, người không cần phải lấy mạng người để đổi lấy mạng ta. Cái chết là thứ mà mỗi người đều phải đối mặt. Nếu như thật sự có ngày đó, Mặc, ta hi vọng người không hy sinh mạng mình để cứu ta, biết không?” Nàng là người đã chết một lần, đối với cái chết, nàng không sợ, nàng không hy vọng có người vì nàng mà hy sinh đi tính mạng của mình.

Mặc không trả lời, chỉ lặng lẽ đứng ở một bên.

...

Sau khi Hầu Quân Lâm xử lý xong chuyện của sơn trang thì lập tức đi tới Âm Nguyệt Các gặp Thiên Thiên, chỉ là không ngờ rằng lúc hắn mới vừa bước vào cửa Âm Nguyệt thì gặp phải Mộ Dung Hàn.

“Sao Mộ Dung công tử biết Thiên Thiên sống ở Tiêu Diêu sơn trang?”

“Chẳng lẽ Trang chủ quên mất, là Mặc nói cho ta biết.” Mộ Dung Hàn hơi mỉm cười nói.

“Thật sao? Trước đây ta từng phái người đi tìm Mộ Dung công tử, nhưng lại phát hiện Mộ Dung công tử không ở Tây Lũng quốc, không biết làm sao Mộ Dung công tử có thể biết được chuyện này từ miệng Mặc?” Lúc trước kết quả điều tra của hắn không tra được nhiều thông tin về bối cảnh của nam tử này, hơn nữa lúc đó hắn ta cũng không ở Tây Lũng quốc, mà Mặc lại nói là trước đó hắn đã gặp nam tử này ở kinh thành, vậy nên quan hệ của hai người họ tuyệt đối không chỉ đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

“Không sai, lúc trước ta cho rằng Thiên Thiên thật sự đã chết, vô cùng đau

lòng đi du ngoạn khắp nơi, chỉ là không ngờ lúc trở lại Túy Hương lâu lại thấy Mặc nhẫn lại, mới lập tức chạy tới Tiêu Diêu sơn trang, đây chính là câu trả lời của ta, không biết Trang chủ có tin hay không?” Mộ Dung Hàn thu lại nụ cười nhàn nhạt lúc trước, thay vào đó là giọng nói lạnh như băng.

“Mặc kệ ta có tin hay không, ta hoàn toàn không cho phép bất cứ kẻ nào có thể làm tổn thương đến Thiên Thiên, chỉ cần dám tổn thương đến nàng thì chính là đối nghịch với cả Tiêu Diêu sơn trang này, ta sẽ khiến người dám làm tổn thương tới nàng phải trả giá thật lớn.” Hâu Quân Lâm cũng không khách khí như trước, cả người toát lên khí thế âm trầm.

Hai người cứ đứng đối địch với nhau ở cửa như vậy, không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo khàn trương, chỉ cần thoáng chút không cẩn thận thì có thể sẽ khơi mào lên một cuộc chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 118: Chuẩn bị trở về.

Hai người cứ đứng giằng co ở ngay cửa như vậy, không ai dám đến gần chứ đừng nói tới lên tiếng hỏi nguyên do.

Đoán chừng qua một lúc lâu sau, đột nhiên Hâu Quân Lâm nhớ tới mục đích của mình, sau đó mới phun ra một câu: “Hôm nay tới đây thôi, nếu như có cơ hội, ta rất muốn độ sức với ngươi thêm vài lần nữa.”

Hắn không biết nếu như hai người bọn họ thật sự đánh nhau thì không biết ai sẽ thắng, hoặc cũng có thể là hai bên thảm bại.

Mộ Dung Hàn lạnh lùng nhìn bóng lưng hắn rời đi, đôi mắt thâm thúy lóe ra sát khí, sau đó mới rời khỏi Âm Nguyệt.

“Hâu Quân Lâm, ngươi đã đến rồi.” Thiên Thiên nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, không cần suy nghĩ cũng biết người tới chính là Hâu Quân Lâm, Mặc đã ở trong này, mà Hàn vừa mới rời đi, vậy người này dĩ nhiên chính là hắn.

“Thiên Thiên, ta có một chuyện muốn nói cho ngươi biết, hi vọng ngươi không quá lo lắng.” Hâu Quân Lâm nín thở nói xong, mặc dù hắn không biết Thiên Thiên sẽ phản ứng như thế nào, nhưng nếu nàng đã nhờ hắn phái người đi đón thì hắn liền biết hai người kia có địa vị không thấp trong lòng nàng.

“Hả?” Chuyện gì có thể khiến trang chủ của Tiêu Diêu sơn trang có vẻ mặt như vậy? Đột nhiên nàng nghĩ tới một chuyện, nàng nhớ rằng khi mình mới giải quyết xong Dương Vĩ thì đã nhờ Hâu Quân Lâm phái người đi đón Tinh nhi cùng Như Huyền ngay, chẳng lẽ...

“Các nàng...” Thiên Thiên đột nhiên trở nên gấp gáp, trong lòng thâm sợ suy đoán của mình là thật.

“Lúc người của ta đi đến lúc đó thì cũng không tìm thấy tung tích của các

nàng, hơn nữa người của ta còn phát hiện thứ này ở trên mặt đất.” Hầu Quân Lâm lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn lụa màu trắng sạch sẽ.

Đây là của Như Huyền! Nàng nhớ rằng Như Huyền rất nâng niu chiếc khăn lụa này, bình thường còn không dám lấy ra chứ nói gì tới chuyện vứt trên mặt đất, mà bây giờ nó lại xuất hiện ở đó, vậy khả năng duy nhất là họ đã xảy ra chuyện.

“Rốt cuộc người của ngươi có tra được là ai đã bắt các nàng đi hay không?”

Hầu Quân Lâm lắc đầu một cái, dù sao ngay cả dáng vẻ của hai người bọn họ ra sao người của hắn cũng không biết, căn bản không có cách nào để xuống tay.

“Mặc, về thành.” Thiên Thiên đứng dậy, lạnh giọng nói.

Dám bắt người của nàng, chính là đối nghịch với nàng.

“Vâng.”

.....

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa chạy nhanh trong một con ngõ nhỏ hẹp.

“Sầu, nhanh hơn chút nữa, nếu như họ tỉnh lại thì rất phiền phức.” Nam tử ngồi ở bên cạnh xe ngựa thúc giục, cặp mắt như có như không liếc về phía hai người bên trong xe ngựa.

“Biết rồi, đừng giục nữa, người đã giục suốt trên đường rồi, lỗi tai của ta muốn mọc kén rồi.” Nam tử bị gọi là Sầu không nhin được mà oán giận.

“Người cho rằng ta muốn vậy sao? Người cũng không nghĩ thử xem chúng ta đã ra ngoài làm việc bao lâu, nếu không trở về nhanh thì tiểu thư sẽ nổi giận, đến lúc đó một mình người tới chịu phạt đi.” Nam tử kia trợn trắng mắt, giống như hắn ta rất vui vẻ với việc thúc giục người gọi là Sầu kia.

“Được, được, được, ta biết rồi.” Sầu bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nghĩ tới dáng vẻ

tiểu thư nổi giận, trong lòng liền sợ hãi.

Vốn dĩ bên trong xe Như Huyền đã sớm tỉnh lại, chỉ là nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, khiến bọn họ lầm tưởng rằng nàng vẫn đang hôn mê.

Nghe xong cuộc đối thoại của bọn hắn, tạm thời nàng vẫn không có cách biết được rốt cuộc là ai muốn bắt các nàng, nhưng nàng biết, trước mắt các nàng vẫn an toàn. Nhưng nàng phải làm sao để thông báo chuyện bọn họ bị bắt đi cho chủ tử biết đây? Chủ yếu chính là nàng không biết chủ tử ở đâu, chỉ biết chủ tử vẫn còn sống trên đời. Khi Như Huyền vẫn còn đang suy nghĩ thì xe ngựa đã ngừng lại.

Sau đó, họ bị hai nam nhân kia chia ra vác lên vai, nhân cơ hội này Như Huyền khẽ hé mắt, trừng một cái, tại sao lại ở chỗ này? Sao nàng lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ người bắt các nàng là...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Trở về kinh thành.

Không lâu sau, Như Huyền đã biết, thì ra người phái người đến bắt các nàng thật sự là người kia. Nàng đã rời khỏi nơi này, tại sao hắn vẫn không buông tha cho nàng? Tại sao?

Khi Như Huyền vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân thì nàng và Tinh nhi đã bị vác tới một nơi tối tăm. Ở đây tối đen như mực, xung quanh không có bất kỳ tiếng động nào, sau khi hai người đó thả nàng xuống liền rời đi.

“Tinh nhi...” Như Huyền cố gắng tìm kiếm trong bóng tối, mong bản thân có thể tìm được Tinh nhi, nàng muốn biết Tinh nhi có được an toàn hay không. Là nàng làm liên lụy tới Tinh nhi.

Như Huyền mò mẫm trong phòng một lúc, rốt cuộc cũng tìm được một người trong góc phòng cách vị trí ban đầu của nàng không xa.

“Tinh nhi...” Ngón tay thon dài khẽ thăm dò ở chóp mũi của Tinh nhi, nàng rất sợ Tinh nhi gặp chuyện ngoài ý muốn. Nếu nàng ấy có mệnh hệ gì thì nàng sẽ tự trách đến chết. Bởi vậy, mãi đến khi cảm nhận được hơi thở mờ hồ, nhịp tim của nàng mới có thể ổn định lại.

“Rất xin lỗi!” Chỉ thấy Như Huyền nhẹ giọng nói ra.

...

Tây Lũng quốc

Hôm nay là ngày người Tây Lũng quốc liên hôn với Thủy Nguyệt quốc.

Trên đường phố, khắp nơi đều là không khí hân hoan. Không phải người dân vui mừng vì hôm nay là ngày hai nước kết thân, mà bởi vì hoàng thượng nước bọn họ vừa mới ban hành một thánh chỉ khiến bọn họ vô cùng vui mừng.

Hai nước kết thân chính là chuyện rất đáng ăn mừng, vì vậy cả nước được miễn thuế ba tháng, mặc dù thời gian không dài, nhưng có thể không nộp thuế ba tháng cũng đủ để bọn họ không ngừng kích động. Đây cũng chính là lí do tại sao hôm nay bọn họ vui vẻ ra đường chúc phúc cho vị quận chúa này.

Mà người ngồi ở trong kiệu hoa được dân chúng chúc phúc, quận chúa Thượng Quan Mạn Nhi, lại không hề vui vẻ với sự hâm mộ, chúc phúc của dân chúng, dưới khăn voan đỏ thắm khuôn mặt nhỏ nhắn không hề vui vẻ, trái lại, bây giờ đã ướt đầm nước mắt dưới không khí vui vẻ này.

Nàng tuyệt đối không muốn hưởng thụ vinh dự này, lại càng không muốn trở thành người hy sinh để hai nước kết thân. Nàng sớm đã có người trong lòng, lại không thể nên duyên với hắn.

Mà thân hình nam tử đứng thẳng cách đó không xa như nghiêng ngả trong gió.

Bọn họ chính là Thiên Thiên, Hầu Quân Lâm và Mặc cười ngựa không ngừng trở về.

“Mặc, giúp ta hỏi thăm một chút, người chủ động đưa ra yêu cầu kết thân với hoàng thượng Thủy Nguyệt quốc là ai. Còn nữa, mục đích chủ động rời đi của Thượng Quan Kiệt Hùng là gì?” Trục giác nói cho nàng biết, sắp tới sẽ có chuyện lớn xảy ra.

“Dạ, chủ tử.”

Rất nhanh, ba người lập tức biến mất ở chỗ cũ.

Mà cách nơi bọn họ vừa biến mất không xa, có hai người đã nhìn thấy tất cả.

“Kỳ, người có phát hiện trong ba nam tử vừa mới rời khỏi có một bóng người rất quen thuộc không?” Người đang nói chuyện chính là Hiên Viên Hạo. Bọn họ xuất hiện ở nơi này là bởi vì từ sau khi cáo lão, Thượng Quan

Kiệt Hùng vẫn tự giam mình trong phủ đệ. Bọn họ lo lắng Thượng Quan Kiệt Hùng sẽ nhân cơ hội này mà đi đến Thủy Nguyệt quốc.

Chỉ là, không ngờ bọn họ vừa tới đây, Hiên Viên Hạo đã phát hiện một bóng dáng rất quen thuộc.

“Đó có thể là ảo giác của chúng ta. Nhìn theo cách ăn mặc, bọn họ không giống như người Tây Lũng quốc, hẳn là người buôn bán vào thành làm ăn.” Long Khải Kỳ nhàn nhạt nói.

Mặc dù trong lòng hắn cũng đồng ý với lời của Hiên Viên Hạo, nhưng lời hắn nói ra lời cũng là ý tứ của một người khác.

“Đúng vậy.” Cách ăn mặc của ba người vừa rồi quả thật là khá giống với người làm ăn buôn bán, nhưng không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy có một người trong đó rất quen thuộc.

“Hạo, xem ra Thượng Quan Kiệt Hùng cũng không theo đoàn rước dâu rời khỏi Tây Lũng quốc.” Bởi vì hắn mới vừa lấy được một tin tức, theo hồi âm từ mật thám, lúc này Thượng Quan Kiệt Hùng đang mở tiệc ở trong phủ. Đây cũng là lần đầu tiên Thượng Quan Kiệt Hùng lộ diện kể từ khi hắn ta cáo lão.

“Hả?”

“Đi, nghe nói hắn đang mở tiệc ở trong phủ, bất kể là ai, cũng có thể vào phủ dùng cơm, vậy chúng ta đi xem bữa tiệc này một chút thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Mất hồn.

Nhìn cách bố trí quen thuộc ở trước mắt, trong đầu nàng không ngừng hiện ra hình ảnh lúc trước Tinh nhi thì thầm nói chuyện bên tai nàng, nghĩ lại thật đúng là rất hoài niệm về ngày trước.

Cách trang trí trong nhà đều rất bình thường, cũng không phát hiện ra bất kỳ nét đặc biệt nào. Nếu như không phải đã sớm biết rõ bọn họ bị bắt đi, thì lúc này nàng còn tưởng rằng bọn họ đang bận rộn ở Tân Nguyệt lâu.

Thiên Thiên chậm rãi đi lại trong phòng, đôi tay nhỏ nhắn, thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đồ vật, cuối cùng dừng lại trên một chiếc hộp tỏa ra hương gỗ đàn nhàn nhạt, cái hộp này rất tinh xảo.

Thiên Thiên nhớ mình chưa từng thấy cái hộp này, nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện trong phòng của mình ? Nhẹ nhàng mở ra, phát hiện bên trong là...

Hôm sau.

Kể từ sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia trên ngã tư đường, Hiên Viên Hạo vẫn không có cách nào tập trung suy nghĩ tới việc khác cho nên hẳn căn bản không nghe được lời nói của Long Khải Kỳ.

“Hạo, ngươi cảm thấy chuyện này có liên quan gì đến Thượng Quan Kiệt Hùng?”

...

“Hạo...” Long Khải Kỳ gọi lớn tiếng hơn, đồng thời cũng kéo suy nghĩ của Hiên Viên Hạo trở về.

“Chắc hẳn Thượng Quan Kiệt Hùng đã rời khỏi đội ngũ rước dâu, về phần hẳn có thể tới Thủy Nguyệt quốc với đoàn rước dâu hay không, có lẽ phải đợi đến khi thám tử trở về mới biết được.” Hiên Viên Hạo khôi phục lại vẻ

mặt lúc trước, nói.

“Ừ, đúng là phải đợi mặt thám trở về mới biết được.” Long Khải Kỳ gật đầu, nhưng sau đó lại nói: “Nhưng vừa rồi ta không phải nói về chuyện này.”

Hiên Viên Hạo ngẩn ra.

Long Khải Kỳ quan tâm hỏi: “Hạo, từ khi chúng ta nhìn thấy Thượng Quan Kiệt Hùng và đội ngũ rước dâu trên đường thì hình như người đã bắt đầu không yên lòng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có gì! Có lẽ là do ta bị hoa mắt.” Hiên Viên Hạo lắc đầu cười nói.

Tại sao có thể là nàng? Nhất định là mình bị hoa mắt rồi, nếu không thì sao hẳn lại thấy nàng xuất hiện, người rõ ràng đã chết, sao có thể sống lại?

“Nếu không, người nghỉ ngơi trước đi, chúng ta sẽ thương lượng lại chuyện này sau.” Long Khải Kỳ cho là thân thể của Hạo khó chịu, quan tâm nói.

“Ta rất khỏe, chúng ta tiếp tục.”

“Được rồi, lần này đúng lúc kết thân với Thủy Nguyệt quốc như vậy, từ chuyện Mạn Nhi tới hòa thân, đến việc Thượng Quan Kiệt Hùng cáo lão, rồi đi chung với đoàn rước dâu, chắc là hẳn sẽ đi theo đoàn rước dâu tới Thủy Nguyệt quốc.” Long Khải Kỳ suy đoán.

“Có thể tất cả chuyện này đều do hẳn âm thầm điều khiển. Nếu như đây là sự thật, chắc hẳn hẳn sẽ nhanh chóng thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.”

“Không sai, chúng ta không thể để hẳn có cơ hội thực hiện kế hoạch đó.” Long Khải Kỳ lạnh giọng đáp.

“Nghe nói sắp tới là đại thọ của hoàng đế Thủy Nguyệt quốc, đến lúc đó chúng ta có thể dùng lý do này để đi vào hoàng cung Thủy Nguyệt quốc, bắt Thượng Quan Kiệt Hùng, giải quyết hẳn trước khi hẳn hoàn thành bước

tiếp theo của kế hoạch.”

“Rất tốt, nhất định đại thọ của hoàng đế Thủy Nguyệt quốc sẽ mở tiệc mời ba nước còn lại. Ngày mai lâm triều, ta sẽ nói với hoàng thượng cho chúng ta tham gia bữa tiệc lần này.” Long Khải Kỳ cười nói, đây là lý do tốt nhất.

“Trước ta sẽ phái người nói trước cho Khuynh Vũ biết để nàng đề cao cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng.” Hiên Viên Hạo gật đầu nói.

Cuối cùng Hiên Viên Hạo vẫn không nhịn được nghi ngờ trong lòng, mở miệng hỏi: “Kỳ, ngươi cảm thấy tỷ lệ Thiên Thiên còn sống lớn bao nhiêu?”

Trước đó Long Khải Kỳ ngẩn người. Hắn không rõ vì sao Hạo lại đột nhiên hỏi tới chuyện này. Không phải hắn đã tận mắt nhìn thấy phần mộ của nữ tử kia sao? Sao hiện tại còn hỏi vấn đề này? Chẳng lẽ lúc trước Hạo thất thần, đúng là vì điều này?

“Hạo, trong lòng ngươi đã biết câu trả lời, vì sao còn phải hỏi ta vấn đề này?”

“Không có gì, ta chỉ tùy ý hỏi một chút thôi.” Hiên Viên Hạo lắc đầu cười một cái, nói.

“Nếu như nàng thật sự không chết, hoàng thượng cũng sẽ không vì vậy mà quá thương tâm, sau đó liền quên hết tất cả kí ức liên quan đến nàng ấy. Hạo, ngươi cũng nên quên nàng ấy đi!” Long Khải Kỳ cũng không rõ câu cuối cùng hắn đang nói là với Hạo hay tự nói với chính mình.

Vào khoảng khắc Hạo nhắc tới nàng, tim hắn cũng đau nhói.

“Ha ha, không thể quên được!” Hạo nói rất đơn giản, nhưng trong đó lại chất chứa rất nhiều thương nhớ.

Hai người đều yên lặng chìm vào suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chuyện xưa

Thủy Nguyệt quốc

Tinh Nhi và Như Huyền bị giam ở căn phòng tối này cũng không biết đã bao lâu rồi, họ chỉ biết là vào một thời gian cố định, sẽ đưa thức ăn tới, nhưng những người đó vừa để thức ăn xuống là lập tức rời đi ngay, hoàn toàn không nói câu gì.

“Như Huyền, rốt cuộc những người này là ai? Tại sao muốn bắt chúng ta? Hơn nữa còn nhốt chúng ta ở trong căn phòng tối om này?” Tinh Nhi bình tĩnh nói.

Trải qua một khoảng thời gian ngắn, Tinh Nhi đã không còn lo lắng và sợ hãi như trước đó, hơn nữa vẻ mặt rất bình tĩnh, bởi vì nàng biết, những người này chỉ bắt các nàng, cũng không có ý muốn làm tổn thương đến các nàng, nhưng mà nàng luôn tin tưởng tiểu thư sẽ trở lại cứu các nàng ra ngoài.

“Tinh Nhi, ta kể với ngươi một câu chuyện xưa!” Như Huyền dừng một chút, rồi sau đó nói tiếp:

Ở nơi này thật lâu trước kia, có một nữ tử, nàng không chỉ có dáng dấp xuất chúng từ nhỏ mà tư chất còn thông tuệ.

Mà cha nàng thấy con gái thông tuệ, không chỉ dạy nàng buôn bán từ nhỏ mà còn chỉ dạy kinh nghiệm thương trường của cả đời mình cho con gái, nữ tử kia cũng không làm cha nàng thất vọng, nàng học hết tất cả kiến thức buôn bán, hơn nữa còn quản lý gia nghiệp rất tốt.

Trong một lần vô tình, nữ nhân kia biết một nam tử, lần đầu tiên nhìn thấy, nữ tử kia đã biết, nàng đã yêu nam tử này, và nam tử này cũng giống thế yêu nữ tử kia.

Trước đó họ có rất nhiều kỷ ức tốt đẹp, nhưng khi nam tử kia đang chuẩn bị

để nữ tử ra mắt cha mẹ của hắn thì nhà nữ tử kia đột nhiên xuống dốc, mà cha của nữ tử kia bị bên trên phán có ý đồ mưu mô làm phản.

Nữ tử đột nhiên bị người áo đen bắt lấy, mang tới một nơi xung quanh sâm uất, nhìn thấy một phu nhân ung vinh hoa quý*, mà người phu nhân đó là mẹ của nam tử kia.

(*là một thành ngữ, để mô tả thái độ bình tĩnh thanh lịch trang nghiêm và hào phóng. Theo baike)

Phu nhân kia cảnh báo nữ tử, bà ta không cho phép con bà ta yêu một nữ tử buôn bán, chứ đừng nói đến nữ tử có thân phận thấp hèn, không cách nào leo lên quyền quý. Cũng cảnh cáo nữ tử nên cách xa con bà ta, rời khỏi quốc gia của nàng, nếu không cha của nữ tử sẽ không chỉ bị bỏ tù đơn giản như vậy mà còn có gia tộc của nàng.

Hơn nữa phu nhân còn nói cho nữ tử biết, con bà ta đã không nhớ rõ nữ tử là ai, lại càng không nhớ họ đã từng yêu nhau.

Nữ tử vì cha mình, vì gia tộc mình, nàng nghe theo lời phu nhân, rời khỏi quốc gia của mình, cũng vĩnh viễn rời khỏi quốc gia của nàng, chỉ là không nghĩ đến, cuối cùng nữ tử vẫn còn gặp được nam tử nàng yêu.

Nhưng nam tử đã không nhớ rõ nàng, lại càng không nhớ tình yêu trước đó của bọn họ.

Sau khi Như Huyền nói xong, trên gương mặt đã không ngăn được nước mắt, chỉ là trong phòng tối thui, Tinh Nhi hoàn toàn không nhìn thấy, nhưng Tinh Nhi có thể cảm nhận được.

“Như Huyền, nữ tử kia là người!” Nàng có thể rõ ràng cảm nhận được, nữ tử trong câu chuyện của Như Huyền chính là nàng.

Thì ra Như Huyền còn có câu chuyện xưa bi thương như thế, không trách được Như Huyền sẽ nói, không nên hỏi quá khứ của nàng, thì ra là bởi vì như thế. Có phải tiểu thư cũng cảm nhận được cái gì đó? Bằng không tiểu thư cũng không thể chuộc thân cho Như Huyền ngay khi lần đầu tiên nhìn

thấy Như Huyền.

“Ừ, nữ tử kia chính là ta.”

“Vậy bây giờ chúng ta bị bắt, có phải cũng do vị phu nhân kia chỉ điểm sau lưng?” Tinh Nhi suy đoán hỏi.

“Không tệ!”

“Tại sao? Người vừa không gặp nam tử kia, đợi chút, lúc này người nói, sau đó người và nam tử kia gặp nhau?” Tinh Nhi đột nhiên dừng lại nói.

“Ừ”

“Nhưng ở trong ấn tượng của ta, không có một nam tử nào có thể xứng với người, chứ nói chi là trước đó các người đã từng yêu nhau?” Tinh Nhi không ngừng nhớ lại trước kia.

Theo như điều kiện của Như Huyền, yêu một nam tử chắc chắn không đơn giản, hơn nữa phu nhân kia lợi hại như thế, nam tử kia chắc chắn không đơn giản, nhưng nàng chưa từng thấy nam tử như vậy xuất hiện ở trước mắt Như Huyền!

“Có, người đã từng thấy, tiểu thư cũng đã gặp rồi.”

Sau một lúc lâu.

“Không thể nào!” Tinh Nhi lớn tiếng la lên.

Vừa vặn lúc này, trong phòng vốn tối thui cũng từ từ sáng lên, từ từ, bên trong phòng được ánh sáng chiếu vào, thấy rõ bài trí trong phòng.

“Xem ra một khoảng thời gian không thấy, dung mạo của người càng tệ hơn trước rồi.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Yêu nhau lại không thể gần nhau

Nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy một nữ nhân mặc cung trang hoa lệ, có vẻ ung dung giàu sang đứng ở cửa phòng.

“Ta đã nghe lời bà nói, cách xa Thủy Nguyệt quốc, cách xa hần, vì sao bà vẫn còn không buông tha ta?” Như Huyền lau khô vệt nước mắt trên mặt, nhìn nữ nhân kia nói.

“Không phải Bồn cung không muốn không buông tha cho ngươi, mà là ngươi âm hồn bất tán, cho đến bây giờ vẫn tiếp tục vờn quanh ở bên cạnh Hoàn Nhi.” Nữ nhân kia bước tới đi vào trong phòng, cực kỳ cao quý nhìn về phía Như Huyền bên cạnh.

“Hoàn đã không có tất cả trí nhớ về ta, cho dù ta gặp mặt hần, hần cũng không nhớ ta là ai?” Sự thật cũng quả thật như thế, mình và hần gặp mặt mấy lần, nhưng hần hoàn toàn không nhận ra mình, thậm chí hần. . . . .

Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện này, trong lòng Như Huyền đau đớn như bị dao cắt.

“Ngươi biết là tốt rồi!” Nữ nhân rất hài lòng nhìn nét mặt của Như Huyền, còn có thương cảm làm lòng người đau đớn.

Tuy Tinh Nhi không biết ngọn nguồn câu chuyện, nhưng từ đoạn đối thoại của hai người, Tinh Nhi đã đoán được, nữ nhân ung vinh hoa quý (đã giải thích ở trên) trước mắt này chính là vị phu nhân trong câu chuyện của Như Huyền, chính là vị phu nhân chia rẽ Như Huyền và nam tử kia.

Đợi chút, lúc này phu nhân kia tự xưng Bồn cung? Còn có Hoàn? Hoàn Nhi? Chẳng lẽ nam tử kia là . . . . . Lúc vừa mới bắt đầu nàng còn tưởng là Mặc quân gia chứ, thì ra là Quý thái tử, nhưng không phải Quý thái tử thích tiểu thư sao? Sao lại là nam tử đã từng yêu đương với Như Huyền rồi?

Tiểu thư, Như Huyền, Quý thái tử, Tinh Nhi lắc lắc đầu, quan hệ này thật là phức tạp!

“Đã như vậy, vì sao ngươi còn muốn bắt ta trở lại?” Như Huyền đột nhiên lạnh giọng nói.

“Đó là vì chấm dứt hậu hoạn, Bồn cung từng nghĩ tới, chỉ cần ngươi không xuất hiện ở trước mắt Hoàn, sẽ bỏ qua cho ngươi một mạng, chỉ là không ngờ, các ngươi vẫn gặp mặt.

Chỉ cần có ngươi tồn tại một ngày, nói không chừng Hoàn Nhi sẽ nhớ tới tất cả quá khứ. Bồn cung quyết không cho phép bởi vì sự tồn tại của ngươi, mà làm hỏng đại sự của Hoàn Nhi.” Vì để Hoàn Nhi leo lên ngôi vị hoàng đế, cho dù sau này Hoàn Nhi tỉnh táo lại oán hận mình, mình cũng sẽ chọn làm như vậy.

“Đã như vậy, thì tùy bà xử trí, Tinh Nhi vô tội, hi vọng phu nhân không cần dính líu đến người vô tội, bỏ qua cho Tinh Nhi.” Đời này, nàng từng yêu, cũng được yêu, nàng đã biết đủ rồi.

“Bồn cung cũng không muốn dính líu đến người vô tội, nhưng nha đầu này chắc hẳn đã biết ân oán trước kia của ta và ngươi, nàng ta cũng không được xem là người vô tội.” Đôi mắt lạnh của phu nhân nhìn về phía Tinh Nhi, rồi sau đó lạnh giọng nói.

“Như Huyền, chúng ta phải sinh cùng sinh, phải chết cùng chết.” Tinh Nhi ôm thật chặt Như Huyền nói.

“Tinh Nhi. . . . .”

“Hai người các ngươi đã tử muội tình thâm như thế, vậy thì thành toàn cho ý nguyện của các ngươi!” Phu nhân hừ lạnh cười nói, “Chỉ là, trước hết Bồn cung sẽ để cho ngươi sống thêm một tháng, Bồn cung muốn ngươi tận mắt thấy nam nhân mình yêu cưới người khác làm vợ, sau đó sẽ trở lại thành toàn cho đôi tử muội tình thâm các ngươi.”

Bên trong phòng còn lại ngoài giọng nói lạnh lùng của vị phu nhân kia, còn

có Như Huyền và Tinh Nhi.

“Tinh Nhi, thật xin lỗi, hại người dính líu vào bên trong, hơn nữa còn vì vậy mà bị mất tánh mạng.” Về mặt Như Huyền đau lòng nhìn Tinh Nhi.

Thời gian họ ở chung không tính là lâu, nhưng nàng không ngờ, Tinh Nhi lại có thể nguyện ý cùng nàng cùng sinh cùng tử.

“Như Huyền, chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì, ta tin tưởng nhất định tiểu thư sẽ tới cứu chúng ta.” Tinh Nhi rất chắc chắn nói, nàng có dự cảm, tiểu thư sẽ rất nhanh tới cứu họ đi ra ngoài.

“Tinh Nhi. . . . .”

“Như Huyền, nam tử cùng yêu đương với người có phải là Quý thái tử không?” Tinh Nhi vẫn không nhịn được hỏi, mặc dù trong lòng nàng đã biết đáp án, nhưng nàng vẫn suy nghĩ muốn chính tai nghe Như Huyền nói ra.

Như Huyền cũng không nói gì, mà trực tiếp gật đầu.

“Hóa ra thật sự là Quý thái tử. Nhưng vài ngày trước, không phải Quý thái tử mới xin hoàng thượng tứ hôn sao? Không phải hắn nói thích tiểu thư ư?” Cho dù Quý thái tử không nhớ rõ nữ tử mình đã từng yêu, nhưng cũng không thể tùy tiện nói yêu nữ tử khác là yêu nữ tử khác được, hơn nữa người đó còn là tiểu thư.

Chỉ là thật may, tiểu thư cũng không thích hắn.

Đột nhiên, Tinh Nhi nhớ tới Như Huyền bên cạnh, “Thật xin lỗi, Như Huyền.”

“Không sao cả. Hiện tại hắn cũng đã không nhớ rõ ta, hơn nữa lúc này người không nghe thấy sao? Một tháng sau, hắn sẽ đại hôn, đến lúc đó hắn có thể tử mới cưới của mình, mà ta. . . . .” Như Huyền cười khổ nói.

“Không sợ. Nếu như chúng ta thật sự có thể an toàn rời khỏi đây, chúng ta nghĩ biện pháp giúp Quý thái tử khôi phục trí nhớ trước kia, để hắn nhớ tới

ngươi; nếu như không được, sẽ để cho hắn yêu ngươi lần nữa.” Tinh Nhi đau lòng khi Như Huyền như vậy, nàng chưa bao giờ thấy Như Huyền như vậy, trong ấn tượng, Như Huyền là một nữ tử làm việc lão luyện, hơn nữa lạc quan.

Nàng lúc này, làm cho người ta nhìn thấy mà không nhận được vì nàng đau lòng, muốn che chở nàng.

“Vô dụng thôi ta đã từng đối mặt với hắn, hơn nữa đã nói chuyện với nhau, nhưng trí nhớ của hắn hoàn toàn không có ta, vô dụng thôi . . . .” Rất nhanh, trên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của Như Huyền lại bị nước mắt lướt qua.

“Được được được, chúng ta mặc kệ người nam nhân kia, chúng ta suy nghĩ xem phải làm sao để tiểu thư phát hiện chúng ta ở nơi này, cũng để tiểu thư tới cứu chúng ta.” Tinh Nhi an ủi nói.

Rất nhanh, hai người lâm vào suy tư, trong một tháng này nhất định họ phải truyền tin tức ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Không thể ở lại nữa

Ám Nguyệt

Chỉ thấy Thiên Thiên nhú chặt hai hàng lông mày, con người xinh đẹp chăm chú nhìn bức thư trên tay.

“Báo xuống dưới, lập tức lên đường đi Thủy Nguyệt quốc.” Giọng nói lạnh lẽo khắc ra từ trong miệng Thiên Thiên.

“Vâng, Tôn chủ!” Một nam tử áo đen sau khi nhận được mệnh lệnh rất nhanh biến mất.

“Chủ tử, chẳng lẽ đám Tinh Nhi ở Thủy Nguyệt quốc?” Mặc suy đoán hỏi, trong lòng hắn tất nhiên biết bức thư này từ đâu mà đến.

Thiên Thiên gật đầu, “Không tệ, quả thật Tinh Nhi và Như Huyền ở Thủy Nguyệt quốc, hơn nữa đang ở trong hoàng cung Thủy Nguyệt quốc.”

Đây chính là tổ tình báo, trên đời không có chuyện nó không điều tra ra được. Hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy.

Nhớ rõ lần trước ở nơi kia nàng phát hiện ra một bức thư và một lệnh bài ở trong hộp gỗ.

Không ngờ lúc ấy mẫu thân từng giữ lại đồ vật cho nàng, chỉ là lo lắng lúc ấy mình yếu đuối, sẽ bị người phát hiện, vì vậy mới chuyển giao cho Tinh Nhi, vì bảo vệ lệnh bài kia, còn có mình.

Tiểu thư:

Tinh Nhi không hoàn thành di ngôn phu nhân lưu lại, Tinh Nhi còn chưa giao di ngôn của phu nhân cho tiểu thư, tiểu thư đã. . . . . hu hu hu, hi vọng ở dưới đó tiểu thư có thể nhìn thấy bức thư này, như thế trong lòng Tinh Nhi cũng không có bất kỳ tiếc nuối gì.

Chỉ là tiểu thư người yên tâm, Tinh Nhi cũng sẽ rất nhanh tới gặp tiểu thư.

Lúc ấy phu nhân giao cho Tinh Nhi một khối lệnh bài, nói là có thể để cho tiểu thư tìm được người thân của mình. Đến lúc đó tiểu thư có thể sẽ không bị các tiểu thư trong phủ bắt nạt.

Chỉ là Tinh Nhi không hiểu vì sao phu nhân lại bảo khi tiểu thư hai mươi tuổi mới để Tinh Nhi nói cho tiểu thư biết chuyện này.

Nhưng mà bây giờ tiểu thư cũng không có cơ hội biết, không sao, Tinh Nhi đốt bức thư và khối lệnh bài này cho tiểu thư.

Đây chính là lúc ấy nàng phát hiện bức thư trong hộp gỗ, thì ra Tinh Nhi cố ý viết cho của mình, đây cũng là khi Tinh Nhi còn chưa kịp đốt đã phát hiện mình còn sống, vì vậy bức thư và lệnh bài vẫn còn nằm nguyên ở bên trong hộp gỗ.

Cũng thật may là không đốt đi, nếu không mình cũng sẽ không phát hiện lệnh bài kia, cũng sẽ không tìm được tổ tình báo chỉ có mẫu thân mới biết.

“Thủy Nguyệt quốc? Bọn họ bắt Tinh Nhi và Như Huyền đi rốt cuộc có mục tiêu là ai? Là nhằm vào chủ tử hay người khác?” Mặc thật sự không rõ mục đích mà Thủy Nguyệt quốc bắt Tinh Nhi và Như Huyền là ở chỗ nào?

Nếu như mục tiêu là chủ tử, họ chưa chắc biết tin tức chủ tử chưa chết; chỉ trừ một người, nếu như không phải chủ tử, vậy thì là ai?

“Mặc kệ mục tiêu của nàng là ai, chỉ cần tự tiện đụng đến người của ta, kết quả cũng sẽ không tốt hơn.” Thiên Thiên lạnh giọng nói.

Lúc sau.

Thiên Thiên ngồi ở trên ngựa, đang chuẩn bị lên đường thì nghe thấy tiếng Hào Quân Lâm đuổi theo từ phía sau.

“Thật tốt quá, rốt cuộc đuổi kịp, chậm một bước nữa mà nói, chỉ sợ cũng

không cần nổi lộ trình của Thiên Thiên nương tử.” Thật may là ở nơi này cũng có người của mình, nếu không mình thật sự không biết hôm nay có lộ trình.

“Vì sao người đuổi theo?” Hắc làm sao biết mình phải lên đường? Hơn nữa đã chuẩn bị sẵn sàng ngựa rồi.

“Nương tử đi tới chỗ nào, vì phu nhất định phải đi theo.” Hầu Quân Lâm nhếch miệng cười một tiếng.

“Hầu Quân Lâm, người không nhớ những lời ta đã nói trước đó sao?” Sắc mặt tôi sầm lại, người này sao lại bắt đầu xưng hô như vậy rồi, trước đó vài ngày không phải đã sửa lại rồi sao?

“A, nhớ chứ, lúc này là bởi vì có thể cùng lên đường, hơn nữa có thể cùng nhau ăn cơm dừng chân, vừa nghĩ tới, trong lòng ta đã không nhịn được hưng phấn, cho nên mới lập tức nhanh miệng, chỉ là, Thiên Thiên nàng yên tâm, bây giờ ta nhớ là được.” Rất nhanh, Hầu Quân Lâm lại khôi phục xưng hô như trước, chỉ là nụ cười trên mặt không giảm, ngược lại càng sâu hơn.

“Người không quan tâm sơn trang của người?” Ba vạch rơi xuống (Ba vết chạy dọc giữa trán như chữ Xuyên ||), nam nhân này lấy cớ cũng quá miễn cưỡng, hơn nữa nụ cười kia. . . . .

“Yên tâm, nếu như những người đó chỉ chút chuyện ấy mà không quản cho tốt, thì nuôi bọn họ cũng vô dụng.” Dù thế nào đi nữa hắc nhất định phải đi cùng, trong khoảng thời gian này hắc tuyệt đối làm Thiên Thiên yêu mình.

“Còn nữa, cứu người sao có thể thiếu ta?”

Xem ra nam nhân này cứng rắn đi theo rồi, thôi, trên đường có hắc, chắc chắn còn dư lại rất nhiều, bởi vì hoàn toàn không lo không có chỗ ăn chỗ ở.

“Lên đường!”

Ra lệnh một tiếng, lập tức cát bụi bay lên xung quanh, chỉ nhìn thấy ngựa chạy nhanh.

Mà khi bọn họ vừa rời đi không bao lâu, một bóng người xuất hiện cũng vền vền nhìn năm giây rồi biến mất bóng dáng.

.....

Hoàng cung Tây Lũng quốc

“Hoàng thượng, thần thiếp thấy thời tiết có chút mát mẻ, đặc biệt vì hoàng thượng tự tay may cái áo khoác này, hoàng thượng mặc thử trước, xem có thích hợp hay không?” Tuyết Diên mở cái áo khoác giữ trong tay, để Long Khải Diêm có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng Long Khải Diêm cũng không ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, hay cái áo khoác trong tay nàng như Tuyết Diên mong muốn.

“Hoàng thượng, cho dù ngài không thích, cũng nhìn một chút đi mà!” Sau khi Tuyết Diên thấy thế, chu môi đỏ mọng làm nũng nói.

“Đi ra ngoài!” Long Khải Diêm lạnh giọng quát lên.

“Hoàng thượng, thần thiếp. . . . .” Tuyết Diên không buông tha nũng nịu kêu lên lần nữa.

“Nếu không đi ra, cũng sẽ không chỉ bị treo chân đơn giản như trước đâu.” Đối với việc Tuyết Diên làm nũng, Long Khải Diêm thờ ơ, con người lạnh lẽo liếc nhìn Tuyết Diên, còn mang theo vài phần chán ghét.

Chán ghét! Không thể ngờ hoàng thượng chán ghét nàng! Tại sao? Rõ ràng nữ nhân kia đã chết, tại sao còn có thể như vậy? Hoàng thượng không yêu mình sao? Hay thuốc kia chưa có tác dụng? Hay là. . . . .

Tuyết Diên ôm áo khoác trong tay, nước nở ghen ngào rời đi.

Long Khải Diêm lạnh lẽo nhìn bóng lưng rời đi, nữ nhân này không thể giữ lại nữa, trong nháy mắt trong con người dần hiện ra rất nhiều ánh mắt bí ẩn.

Bên trong thư phòng dần hiện ra một bóng đen, “Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng!”

“Chuyện điều tra như thế nào?” Long Khải Diêm thu hồi lại tầm mắt kia, nhìn về phía bóng đen bên trong phòng, lạnh giọng hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, mọi chuyện như hoàng thượng đoán.”

Mặc dù bóng đen không nói những thứ gì, nhưng Long Khải Diêm lại có thể hiểu tất cả, trên mặt kéo ra từng nụ cười.

“Rất tốt, nhớ chuyện này không thể để cho những người khác phát hiện, thực hành bước tiếp theo của kế hoạch.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Bóng đen nhanh như tia chớp biến mất ở bên trong thư phòng.

Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Long Khải Diêm, nhưng mà trên mặt hắn vẫn cười, giống như hắn gặp phải chuyện gì vui vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chạm mặt người quen.

“Thiên Thiên, phía trước có một quán trọ, đêm nay chúng ta nghỉ ở quán trọ kia nhé!” Hầu Quân Lâm vừa cười nói vừa chỉ vào một quán trọ nhìn qua cũng không đến nỗi nào cách đó không xa.

Tiên thể nhìn sang, quả thật quán trọ kia cũng không tệ lắm, mặc dù không được hoa lệ như kinh thành, nhưng ít ra nhìn tổng thể cũng không tồi, tự nhiên đơn giản, hơn nữa vô cùng phù hợp với nơi rừng núi như này.

“Được.”

Ngựa của bọn họ nhanh chóng phi tới quán trọ kia.

Khi bọn họ đi vào quán trọ mới phát hiện phía bên trong lại là một hiện trạng hoàn toàn khác. Cách sắp đặt tổng thể khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái, đặc biệt đối với người đi đường cả ngày mà nói, mệt nhọc một ngày, chỉ muốn tìm nơi nào đó thoải mái để nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Không ngờ ông chủ này thật đúng là biết cách nắm bắt lòng người đi đường.

Mấy người Thiên Thiên vừa ngồi xuống, đã thấy tiểu nhị mang tất cả món ăn lên bàn, mà tất cả những món kia đều là món Thiên Thiên thích.

“Hầu Quân Lâm, đây là quán trọ thuộc sơn trang của ngươi hả!” Thiên Thiên tùy ý gấp một món đưa vào miệng rồi nói.

“Ha ha, bị nàng nhìn ra rồi!” Hầu Quân Lâm nhẹ nhàng cười, không ngờ nhanh như vậy đã bị Thiên Thiên phát hiện.

“Ngươi vừa vào, chương quỹ của quán trọ đã vội vàng tiến lên mỉm cười chào đón, còn những món ăn này, chúng ta còn chưa gọi món mà tất cả đã được mang lên, hơn nữa những món này đều là món bình thường ta thích ăn, cuối cùng, ngươi xem.”

Thiên Thiên nháy mắt ý bảo Hầu Quân Lâm quay lại nhìn.

Chỉ thấy chương quỹ quán trọ vừa lau mồ hôi lạnh, vừa hơi nhìn về phía bọn họ, lúc tầm mắt chạm nhau còn khẽ gật đầu mỉm cười.

“Xem ra có vài người còn không có năng lực để ngồi lên vị trí kia đúng không?” Hầu Quân Lâm chỉ nhẹ nhàng nói, mà chương quỹ ở bên cạnh đã mềm nhũn chân uỳnh một cái ngã ngồi xuống mặt đất, đang lúc hắn muốn tiến lên cầu xin tha thứ chợt nghe Thiên Thiên lên tiếng.

“Có một vài thuộc hạ lần đầu gặp mặt ông chủ sẽ khó tránh khỏi khẩn trương đôi chút, đừng để xảy ra lần thứ hai là được rồi.” Thiên Thiên nhìn chương quỹ đã có tuổi kia, trong lòng không khỏi có một tia đồng tình.

“Vậy cứ làm theo lời Thiên Thiên nàng nói đi!” Hầu Quân Lâm hơi mỉm cười nói.

Chương quỹ vội vàng đứng dậy tới bên cạnh Thiên Thiên, hết sức khúm núm nói, “Cảm ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư!”

Sau khi dùng bữa xong, cộng thêm gội rửa hết mỗi mệt trên người, thân thể tự nhiên cũng thoải mái hơn. Lúc nằm nhoài trên chiếc giường nhỏ, cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến.

Đêm đen kéo tới, bên ngoài nổi trận gió lạnh, đột nhiên một bóng người xông vào trong phòng.

Bóng dáng ấy khẽ khàng tới bên chiếc giường nhỏ, nhìn kỹ cử chỉ của người đó, trên mặt biểu lộ vẻ dịu dàng.

Khi bàn tay lớn của hắn định chạm lên người người kia, Thiên Thiên đang nằm trên giường nhỏ bỗng nhiên tỉnh giấc.

Trở tay tóm lấy, rồi xoay người, dùng sức lôi kéo, bóng người kia liền bị quăng qua một bên.

“Nàng trở nên lợi hại từ lúc nào vậy?” Bóng người kia không hề đầu lại với sự tấn công bất ngờ này, mà chỉ đứng dậy hơi mỉm cười nói.

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, hóa ra người tới chắc là...

“Hàn, tại sao nửa đêm nửa hôm ngươi lại xuất hiện trong phòng của ta? Còn nữa, làm sao ngươi biết ta ở quán trọ này?” Đốt nến xong, nhìn thấy rõ người tới bèn tò mò hỏi.

“Thật ra thì ta đi theo các người suốt.”

“Đi theo? Tại sao ngươi lại đi theo? Ngươi có thể đường đường chính chính xuất hiện mà?” Thiên Thiên thốt lên, với sự hiểu biết của nàng về Hàn, Hàn sẽ không hành động như thế, trừ phi hắn có mục đích khác mới phải làm như vậy.

“Ta phát hiện có người đang ngầm điều tra nàng. Ta âm thầm đi theo các người là muốn xem thử ai đang điều tra sau lưng nàng?” Đây cũng là do một dịp tình cờ nên hắn mới phát hiện được có người đang âm thầm theo dõi nàng, nhưng võ công người nọ cũng không kém cạnh mình, hành động lại vô cùng bí ẩn, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa thể tra nổi rốt cuộc hắn là ai?

“Ai lại âm thầm điều tra ta? Trong mắt người đời, ta phải là người đã chết, còn có thể là ai biết tin ta chưa chết đây?” Rốt cuộc là ai làm? Thậm chí đến Mặc và Hầu Quân Lâm bên cạnh mình cũng không phát hiện?

“Người kia hết sức bí ẩn, đến nay ta vẫn không tra ra được vì sao muốn điều tra nàng.” Chẳng qua hắn cảm thấy người này hẳn nàng quen biết, thậm chí biết nàng vẫn chưa chết.

Biết những chuyện này ngoại trừ người bên cạnh hiện tại, còn ai có thể biết? Chẳng lẽ là....

“Quý Thuần Hoàn, chỉ có người này biết ta không thật sự chết.”

“Hắn? Được, ta sẽ kiểm tra dọc theo con đường này.”

“Hàn, người tính tiếp tục âm thầm đi theo chúng ta sao?” Thật ra ban đầu nàng và Hàn chỉ kết nhóm trên phương diện làm ăn, rồi sau đó cũng chẳng biết từ lúc nào đã phát triển thành mối quan hệ hiện tại.

“Đúng thế, ta bí mật điều tra thì sẽ dễ tra ra kẻ vụng trộm sau lưng kia có mục đích gì hơn.” Mặc dù hấn rất muốn được như hai người kia đứng bên cạnh nàng, nhưng muốn tra rõ mục đích kẻ kia, hấn phải âm thầm bảo vệ nàng.

“Cảm ơn!”

Bất chợt, Thiên Thiên như nhớ tới điều gì, “Đột nhiên người xuất hiện ở đây, theo như bình thường, có người xông vào trong phòng ta, Mặc sẽ phải nhanh chóng xuất hiện chứ, lúc này đã qua lâu như vậy, vẫn chưa thấy hấn xuất hiện, không phải người đã qua chào hỏi hấn trước đây chứ!”

Mộ Dung Hàn gật đầu một cái, trước khi hấn tới đây, đích thực đã gặp mặt Mặc, cũng nói với hấn chuyện này để hấn chú ý đến an nguy của Thiên Thiên hơn.

“Hai người các người quen biết nhau hấn đã lâu!” Càng ngày càng cảm thấy hai người Hàn và Mặc đã quen biết trước từ lâu, nàng hy vọng bọn họ có thể chủ động nói ra.

“Đến lúc đó ta sẽ kể rõ hết tất cả cho nàng.” Đến thời điểm, hấn sẽ thành thật hết tất cả cho nàng, chẳng qua không phải lúc này.

Hôm sau.

Đoàn người Thiên Thiên đang chuẩn bị rời khỏi quán trọ, tiếp tục lên đường thì bất gặp hai người quen biết.

Khi hai người kia nhìn thấy thì khuôn mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, sau đó là phần khích.

“Thiên Thiên, thật tốt quá, nàng còn sống, ta biết trời cao đối với ta vẫn rất

tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Đến Thủy Nguyệt quốc

Thiên Thiên cũng không ngờ sẽ gặp được bọn họ ở đây, hơn nữa lại tại thời điểm này.

Hai người này không phải ai khác, chính là Long Khải Kỳ và Hiên Viên Hạo đang đi tới Thủy Nguyệt quốc tham gia thọ yến.

Ngăn cho tim thôi đập loạn, Hiên Viên Hạo rất muốn bước đến ôm thật chặt nữ tử khiến hắn yêu đến tận xương tủy kia.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, hưng phấn hô, “Thật tốt quá, Thiên Thiên, ta biết nàng không chết, ta biết ngay người nằm trước mặt đó không phải nàng. Hại ta đau lòng một trận.”

Còn Long Khải Kỳ đứng bên cạnh Hiên Viên Hạo lại không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ là ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Thiên Thiên. Mặc dù nhìn qua có vẻ hắn chẳng tỏ thái độ gì, nhưng thực chất trong lòng đang kích động mãnh liệt.

Nhưng lúc hắn nhìn thấy hai nam tử sau lưng nàng, nội tâm trở nên nguội lạnh.

“Ta còn phải tiếp tục lên đường, có cơ duyên lần sau gặp lại.” Nàng phải mau chóng chạy tới Thủy Nguyệt quốc cứu Tinh nhi và Như Huyền, về phần hai người trước mắt, đặc biệt là người kia, trên người hắn tỏa ra sự tức giận, hắn có tư cách gì để mà tức giận chứ.

“Vậy chúng ta cùng nhau lên đường, được không?” Hiên Viên Hạo không muốn đánh mất nàng một lần nữa.

Thì ra nàng chưa chết, ngày đó chính mình không nhìn nhầm, thật sự là nàng, ông trời ban cho mình thêm một cơ hội, bản thân thật vất vả mới gặp lại nàng, hắn sao có thể bỏ lỡ.

“Thiên Thiên, bọn họ là ai?” Dĩ nhiên trong lòng Hầu Quân Lâm biết hai nam tử trước mắt là ai, nhưng chính là hắn cố tình hỏi như thế.

“Đúng thế! Thiên Thiên, người này là ai?” Hiên Viên Hạo thấy nam tử bên người Thiên Thiên, một người trong đó hắn đã biết, nhưng tên còn lại, không khỏi nghi ngờ.

Thiên Thiên bắt đầu nhúc nhúc, rốt cuộc mấy nam nhân này đang suy nghĩ cái gì, nàng không tin bọn họ lại không biết đối phương, đặc biệt là Hầu Quân Lâm, hà cớ gì muốn ở trước mặt mình giả bộ không quen không biết đối phương?

Dường như Mặc có thể cảm nhận được suy nghĩ của Thiên Thiên, hờ hững nói, “Trước mặt hai người chính là Kỳ Vương gia và Hữu Tể tướng của Tây Lũng quốc.”

“A, tại hạ Hầu Quân Lâm diện kiến Kỳ Vương gia và Hữu Tể tướng.” Hầu Quân Lâm ôm quyền cười nói.

“Thì ra là trang chủ của Tiêu Diêu sơn trang, chẳng trách có thể nhận hạ như vậy.” Hiên Viên Hạo nhẹ giọng nói, hắn có thể cảm nhận được yêu thương từ trên người Hầu Quân Lâm, thì ra là một nam tử yêu thích Thiên Thiên.

“Đi thôi, hướng chúng ta đi chưa chắc giống nhau, ta thấy chúng ta vẫn nên tách ra mà đi.” Sau khi Thiên Thiên hờ hững nói xong thì trực tiếp đi về phía trước, đúng lúc tiểu nhị dắt ngựa tới, tự mình ngồi lên ngựa sau đó bắt đầu chạy nhanh.

Mặc và Hầu Quân Lâm nhanh chóng ngồi trên lưng ngựa rồi lập tức đuổi theo.

“Kỳ, chúng ta có nên đuổi theo hay không?” Hiên Viên Hạo thấy thế, vốn định lập tức tiến lên, thấy Long Khải Kỳ bên cạnh, mở miệng hỏi.

“Không cần đuổi theo.” Long Khải Kỳ lạnh giọng nói.

“Kỳ, đó là Thiên Thiên, Thiên Thiên không chết, nếu như lần này để nàng rời đi, chắc gì ta đã có thể gặp lại nàng lần nữa?” Hiên Viên Hạo nóng nảy nói, đồng thời ánh mắt không ngừng nhìn theo hướng Thiên Thiên rời đi.

Long Khải Kỳ nhìn vẻ mặt lo lắng của Hạo, nhàn nhạt nói ra, “Mục đích của bọn họ giống chúng ta.”

“Kỳ, ý người là Thiên Thiên bọn họ cũng tới Thủy Nguyệt quốc?” Hiên Viên Hạo lộ vẻ tò mò hỏi, vừa rồi Thiên Thiên không hề nói gì, làm sao Kỳ biết được?

“Con đường này chỉ dẫn tới một nơi.” Kỳ chỉ vào hướng Thiên Thiên rời đi.

Hiên Viên Hạo giống như tỉnh ngộ hô lên, “Phải ha, tại sao ta lại quên mất điểm căn bản này.”

Thật ra Hạo không phải quên, mà tâm tư đã đặt hết trên người Thiên Thiên, còn lại cái gì hắn cũng không quan tâm.

“Vậy trước tiên chúng ta không cần lên đường vội, dù sao đến Thủy Nguyệt quốc là có thể tìm được Thiên Thiên.” Hạo hưng phấn nói.

Hắn hiện tại hoàn toàn khác với hắn ngày xưa luôn làm việc một cách thận trọng, lòng hắn bây giờ ngọt ngào tựa như đứa trẻ được cho kẹo.

Nửa tháng qua đi, trải qua chặng đường dài, cuối cùng đoàn người Thiên Thiên đã tới được Thủy Nguyệt quốc.

“Đây là thứ thuộc hạ chuẩn bị cho chủ tử.”

Thiên Thiên nhìn Mặc lấy chiếc mặt nạ từ trong ngực ra, mặc dù mặt nạ làm vô cùng tinh xảo, nàng hiểu Mặc không muốn nàng gặp lại hai người kia, nhưng có một số việc nhất định phải đối mặt.

“Mặc, không cần. Mau thông báo cho người của chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, Tối nay, chúng ta sẽ đi dạ tham* hoàng cung.” Thiên Thiên nhàn nhạt nói.

*Dạ tham: thăm dò ban đêm.

“Thiên Thiên, ta nghe ngóng được mấy ngày nữa vừa đúng lúc là thọ yến của quân chủ Thủy Nguyệt quốc, đến lúc đó thủ vệ hoàng cung sẽ lơ lửng, là thời điểm tốt nhất để chúng ta cứu viện.” Hầu Quân Lâm lên tiếng.

“Được.”

Hầu Quân Lâm ngẩn người, thật ra thì trên đường đi hắn đã cảm thấy kỳ quái, từ lần trước sau khi gặp phải Long Khải Kỳ và Hiên Viên Hạo, thái độ Thiên Thiên đối với hắn vẫn luôn như vậy, bình bình đạm đạm, mấy câu đáp đều vô cùng đơn giản ừ, được, hiểu.

Chẳng lẽ hắn đắc tội với Thiên Thiên? Sao hắn không nhớ rõ?

“Mặc, trước tiên để người chúng ta nghỉ ngơi một chút, đợi đến lúc thọ yến của quân chủ Thủy Nguyệt quốc, chúng ta sẽ vào cung, còn nữa, sắp xếp ổn thỏa, ta muốn gặp người thu thập tin tức ở đây.” Nói xong, Thiên Thiên trở về sương phòng của mình.

Nhìn bóng hình xinh đẹp rời đi, Hầu Quân Lâm càng thêm mơ hồ không rõ, “Mặc, không phải ta chọc Thiên Thiên tức giận đấy chứ?”

“Ừ.” Mặc nhẹ nhàng gật gật đầu.

Chẳng qua lại nhanh chóng biến mất trước mắt Hầu Quân Lâm.

“Tại sao ngươi lại trả lời ‘Ừ’ với ta!” Hầu Quân Lâm oán giận hét, suốt đoạn đường này, hắn đối với mấy từ ừ, được, hiểu chán muốn chết rồi, xem ra hắn thật sự chọc giận Thiên Thiên rồi.

Không được, hắn phải sớm tìm được nguyên nhân, rốt cuộc chọc giận Thiên Thiên chỗ nào? Hắn nhanh chóng cẩn thận nghĩ lại chuyện xảy ra trên đoạn đường kia, cuối cùng, hai mắt hắn tỏa sáng, rốt cuộc hắn đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Bò bít tết

Sắc trời chậm rãi buông xuống, Thiên Thiên được nghỉ ngơi đầy đủ tỉnh lại.

Lúc nàng mở cửa phòng định xuống lầu lấp đầy cái bụng, liền bắt gặp Hâu Quân Lâm đang nở nụ cười.

“Thiên Thiên, nàng ngủ dậy rồi, ta cố ý chuẩn bị bữa tối cho nàng, nàng xem qua có thích hay không?” Hâu Quân Lâm vừa nói xong, thấy tiểu nhị đứng ở cửa đang bung một phần nhìn vừa giống lại vừa không giống món bò bít tết.

Bò bít tết? Vì sao ở cổ đại lại có món này? Ngắc đầu tò mò nhìn Hâu Quân Lâm, tựa như hắn cũng hiểu nghi vấn trong lòng mình.

“Cái này là do có lần ta vô tình phát hiện thì ra thịt bò cũng có thể dùng cách này để ăn, hơn nữa mùi vị cũng khác với bình thường, không tệ lắm. Thiên Thiên, nàng thử một chút xem.” Hâu Quân Lâm nhẹ giọng cười nói.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, tiểu nhị đã bung bò bít tết vào bên trong phòng sau đó lui xuống.

Thiên Thiên nhìn món trước mắt giống như bị rán cháy, nhưng nhìn kỹ thì món bò bít tết không tệ lắm, ngay từ đầu đã có chút đói bụng, nay càng thêm đói.

Nhưng vấn đề duy nhất chính là không có dao đĩa thì cắt kiểu gì! Nên ăn món bò bít tết như thế nào đây! Chẳng lẽ định dùng cái này... Thiên Thiên cúi đầu nhìn hai tay của mình, không thể nào!

Hâu Quân Lâm thấy Thiên Thiên không có động tĩnh nào, cho là nàng không thích món ăn này, trong lòng gấp muốn chết rồi.

“Thiên Thiên, có phải nàng không thích kiểu ăn này?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn để ta ăn như vậy sao?” Thiên Thiên chỉ bò bít tết ở trên bàn, sau đó giơ hai tay ra, ngẩng đầu nhìn Hầu Quân Lâm bên cạnh.

Hầu Quân Lâm không rõ vì sao Thiên Thiên lại hỏi như vậy? Không phải là ăn như thế sao? Còn cần cái gì nữa? Mặc dù như vậy sẽ hơi bồng tay, cho nên cố ý chuẩn bị một đôi đũa bên cạnh, chẳng lẽ còn cần gì sao? Ngây ngốc đứng ở một bên không biết nên trả lời như thế nào?

Khe khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói, “Dao đâu? Ít nhất ngươi cũng nên cắt món bò bít tết thành từng miếng nhỏ chứ, như vậy mới dễ ăn.” Xem ra thật sự là hấn vô tình phát hiện cách làm món bò bít tết, vậy trước đây hấn hay ăn như thế nào? Chắc không phải dùng tay chứ!

“A, hiểu rồi.” Hóa ra là như vậy, chỉ thấy Hầu Quân Lâm rút một cây dao nhỏ từ trong tay áo, sau đó còn chưa thấy hấn xuống dao thì miếng bò bít tết to tướng đã bị xắt thành từng miếng nhỏ.

“Tốt lắm, không đến nỗi tệ, dao pháp của ngươi cũng không tồi, rất có tiềm lực.” Thiên Thiên gật đầu cười nói.

Nghe được lời khen ngợi từ Thiên Thiên, nụ cười trên mặt càng sâu.

“Hầu Quân Lâm, lần sau đừng nên rán quá lửa, chỗ này hơi cháy.” Mùi vị không tệ, món bò bít tết này có khoảng tám phần quen thuộc, còn nữa, mặc dù rán hơi quá tay, nhưng chung quy mà nói, ở thời đại này có thể được ăn món này, cũng coi như không tồi.

“Chỉ cần nàng thích, lúc nào ta cũng có thể làm cho nàng ăn.” Hầu Quân Lâm cười nói.

Đây là một khởi đầu tốt, hấn sẽ tiếp tục cố gắng, nhất định sẽ khiến nàng yêu mình, thật sự trở thành nương tử của mình.

Hồi lâu sau.

“Vậy bây giờ nàng có còn giận ta không?” Đột nhiên Hầu Quân Lâm nhớ tới, mục đích tối nay của hấn chủ yếu là để giành được tha thứ từ Thiên

Thiên.

“Tức giận?” Sau khi ăn no, khuôn mặt Thiên Thiên mờ mịt nhìn nam tử trước mắt.

“Hay tại lúc gặp Long Khải Kỳ và Hiên Viên Hạo thì nàng cho rằng ta biết rõ thân phận hai người đó nhưng vẫn cố ý giả bộ không biết? Chẳng lẽ không phải nàng giận ta vì việc này sao?”

“Vì sao ta phải tức giận vì chuyện này?” Thật sự kỳ quặc, chẳng qua chỉ là nàng cảm thấy nhức đầu, chưa bao giờ tức giận, tại sao hắn lại nghĩ như vậy?

“Vậy vì sao sau đó, suốt dọc đường, bất kể ta nói cái gì, nàng đều chỉ đáp lại ta bằng mấy chữ ừ, được, chưa bao giờ nói nhiều lời hơn với ta?” Là bản thân hiểu sai rồi sao? Thiên Thiên không phải vì nguyên nhân này mà tức giận, mà vì nguyên nhân khác?

“Đó chẳng qua là do ta quá mệt mỏi, không muốn nói nhiều mà thôi.” Vài ngày trước đó đúng là do gấp gáp chạy tới Thủy Nguyệt quốc, quá mệt mỏi, không muốn nói nhiều, vậy mà nàng bị hiểu nhầm là đang tức giận.

“Hóa ra là như thế, ta còn tưởng mình chọc tức nàng kia.” Thì ra bản thân lo nghĩ quá nhiều rồi, nhưng khi hắn nghe đến câu nói tiếp theo thì trong lòng chợt căng thẳng.

“Nhưng mà nói đi phải nói lại, người không nhắc đến vụ kia thì ta thiếu chút nữa quên mất, không ngờ người thân là trang chủ, bụng dạ lại hẹp hòi như vậy, azzzz!” Thiên Thiên than thở nói, thật ra thì trong lòng đang cười lớn, bởi vì nàng thấy nam tử trước mắt bỗng trở nên không biết làm sao, không biết trả lời nàng thế nào.

Đang lúc hắn muốn trả lời, chợt nghe thấy tiếng của Mặc.

“Chủ tử, Long Khải Kỳ muốn gặp chủ tử.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 127: Ngắm trăng trước cửa

Ngược lại bước chân của hắn rất nhanh, đã tra được mình trọ ở khách điểm nhanh như vậy.

“Không gặp, nói cho hắn biết, ta không có thời gian để ý đến hắn.” Tại sao hắn muốn gặp thì phải để cho hắn gặp, vả lại, mình và hắn đã không còn liên quan gì nữa.

“Đúng, Thiên Thiên nói không gặp sẽ không gặp.” Hầu Quân Lâm mở miệng nói.

“Hôm nay chủ tử không gặp, chỉ sợ ngày khác cũng sẽ gặp.” Tuy rằng trong lòng Mặc không muốn để cho Long Khải Kỳ xuất hiện trước mặt chủ tử lần nữa, nhưng hắn vẫn nhắc nhở.

“Vì sao? Chẳng lẽ hắn sẽ đứng ở đây suốt?” Hầu Quân Lâm hỏi bóng gió.

“Hắn đang ở khách điểm này rồi.” Đột nhiên Thiên Thiên cảm thấy nam tử trước mặt này thật sự là trang chủ Tiêu Dao sơn trang sao?

Hầu Quân Lâm chợt tỉnh ngộ, hắn rõ ràng không nghĩ tới, chao ôi, chỉ cần đề cập tới chuyện của Thiên Thiên, hắn đều biến thành ngu dốt.

“Ta sẽ dặn dò hạ nhân, khách điểm không tiếp hắn nữa.”

“Không cần, có thể kiếm tiền tại sao không kiếm, hắn thích ở đây thì để hắn ở.” Nàng sẽ không để bản thân gây trở ngại cho tiền bạc, hơn nữa, nàng tới Thủy Nguyệt quốc chỉ là vì cứu Tinh Nhi và Như Huyền, chuyện khác đều không quan trọng.

“Vậy được rồi, sẽ để bọn hắn ở lại.”

“Chủ tử, thuộc hạ đã làm theo những gì chủ tử dặn dò, còn đây là tin tức mới nhất.” Mặc lấy ra một bức thư từ trong tay áo đưa cho Thiên Thiên rồi

nói.

Mở bức thư ra, lòng vẫn lo lắng cho Tinh Nhi đã dễ chịu hơn rất nhiều, theo tổ mật thám của nàng báo cáo, bây giờ Tinh Nhi và Như Huyền tạm thời an toàn, trong thời gian ngắn không nguy hiểm đến tính mạng.

“Thiên Thiên, có phải tin tức mới nhất của họ không?” Hầu Quân Lâm ở một bên cũng cảm nhận được lòng Thiên Thiên khẩn trương căng thẳng đã nhẹ nhàng hơn, vậy tin tức kia hẳn là về hai người đó.

“Chính xác, bọn người Tinh Nhi tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Thực ra ta rất muốn nhìn bộ dạng hai người đó một chút xem đến cùng như thế nào? Có thể khiến Thiên Thiên nàng nghìn dặm xa xôi đi đến Thủy Nguyệt quốc vì các nàng, hơn nữa lo lắng vì họ?” Thật không nghĩ tới Thiên Thiên sẽ vì hai hạ nhân, không tiếc bất kỳ đại giá cũng phải cứu họ ra.

“Các nàng cũng không phải là hạ nhân, là tỷ muội của ta.” Thiên Thiên nhẹ giọng nói.

Dưới lầu.

“Kỳ, người cảm thấy Thiên Thiên nàng sẽ gặp chúng ta sao?” Hiên Viên Hạo đứng ngồi không yên hỏi, mà ánh mắt luôn luôn liếc về phía cầu thang, hi vọng bóng hình xinh đẹp kia sẽ đi từ phía trên xuống.

“Sẽ không!” Long Khải Kỳ chỉ nói qua loa.

“Hả?” Hiên Viên Hạo không rõ nguyên do nhìn Kỳ bên cạnh, “Vậy vì sao ngươi lại bảo nam tử kia chuyển lời?”

“Ta chỉ muốn xác định nàng ở chỗ này mà thôi.” Khi hắn thấy bóng dáng nam tử kia, trong lòng hắn lại đoán được nữ nhân này ở trên, mà bây giờ, hắn càng xác định hơn.

Mặc dù trong lòng hắn biết nàng không gặp hắn, nhưng trong lòng hắn lại

hi vọng nàng sẽ gặp hấn.

Hiên Viên Hạo tỉnh ngộ nói, “Thì ra là thế.” Bây giờ nam tử kia còn chưa xuất hiện, vậy thì đại biểu cho Thiên Thiên ở trên.

Không ngờ là bị Kỳ nói trúng rồi, miễn là ở khách điểm dưới Tiêu Dao sơn trang Kỳ có thể tìm được Thiên Thiên.

“Nếu chúng ta đã tìm được, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút rồi.” Long Khải Kỳ nói ra.

“Ừ, đúng.” Hiên Viên Hạo nghiêm chỉnh nói.

Hắn không nghĩ tới lần này đến Thủy Nguyệt quốc, lại có thể phát hiện ra chuyện lớn như vậy, thật sự là ông trời đối với hấn không tệ, Hiên Viên Hạo âm thầm nghĩ.

Sau khi bọn hấn nói xong, lại phát hiện đã đến đêm khuya, nhưng Long Khải Kỳ không buồn ngủ.

Nhưng khi hấn đi đến sương phòng cuối hành lang, bước chân không tự giác đi tiếp, nhìn cửa đóng chặt một chút, hấn biết, người bên trong đó là nàng, không biết vì sao, hấn biết.

Mà bên trong trước khi Thiên Thiên nghỉ ngơi, khi đến ban đêm, một chút mệt mỏi cũng không có, khi nàng phát hiện một người đứng thẳng trước cửa, nàng không biết người kia là ai? Nhưng nàng thấy rằng chỉ ít người này không phải là Lâm, hơn nữa cũng không phải là Hàn, càng đừng nói là Mặc, cho tới bây giờ Mặc chỉ biết âm thầm bảo vệ nàng, giúp nàng dọn dẹp toàn bộ người quấy nhiễu nàng.

Cho nên bây giờ nàng đang đợi, chờ Mặc đi giải quyết, nhưng rất lâu, người nọ vẫn còn đứng ở đó.

Mà Long Khải Kỳ ở trước cửa cũng nghĩ đến, trước kia nàng giả điên giả ngốc đến nỗi đôi lấy hủ thư của mình, hấn không nghĩ tới phía dưới khuôn mặt xấu xí như vậy lại có thể cất giấu một dung mạo phong tình vạn chủng

quyền rũ người như thế.

Còn có bên trong tính cách vốn tưởng rằng nhất gan yếu đuối kia lại là một người hành sự quyết đoán, nàng lại có thể vì đạt được hưu thư của mình, mà không tiếc bồi nhọ bản thân.

Quả thực, bây giờ hấn hồi hận, không biết là vì dung mạo phong hoa tuyệt đại kia hay còn vì cái khác, nói chung, hấn hồi hận rồi.

Cánh cửa vốn đóng chặt bỗng nhiên kéo kẹt một tiếng, bị mở ra, một bạch y tiên tử đi ra, không, là nàng, thật sự là nàng.

Không ngờ lại lần nữa gặp nàng, nàng càng đẹp hơn, nhưng mà...

“Đêm khuya như vậy, hình như Kỳ vương gia rất hưng trí, ở đây ngắm trăng?” Cuối cùng Thiên Thiên vẫn mở cửa phòng, nhìn xem nam tử đứng ở cửa là ai? Vừa thấy, hoá ra là Long Khải Kỳ.

Sau khi Long Khải Kỳ nghĩ đến hai nam tử bên cạnh nàng, trong lòng lại có một cơn tức giận.

“Nàng dám rời bản vương đi trêu hoa gheo nguyệt, tổn hại danh dự bản vương.” Tiếng mắng mỏ giận dữ lạnh lùng mang theo vài phần hồi hận, nhìn nam tử xuất sắc không ngừng xuất hiện bên cạnh nàng, hấn không ngừng hồi hận lúc trước làm ra quyết định đó.

“Chắc chắc, hình như Vương gia lầm đối tượng rồi.” Thiên Thiên cười lạnh nhìn nam tử trước mắt, trêu hoa gheo nguyệt? Tổn hại danh dự hấn?

“Nàng...” Vẻ mặt hấn đầy hắc tuyến, tức giận tăng vọt...

Nghe được giọng điệu lạnh nhạt này, lại nghĩ tới trước nàng vì đạt được hưu thư, lại có thể cố ý lừa gạt mình, còn có, những điều mà họ gọi là ngoài ý muốn đó, tức giận trong lòng càng sâu.

“Chúng ta không chào đón hắc nhân ở đây, Vương gia vẫn nên đến nơi khác ngắm trăng đi!” Đối với tức giận của hấn, trong mắt không có bất kỳ kinh

ngạc, mà chỉ có ý lạnh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Giận, nam nhân này lại có thể một hai, hết hai tới ba tức giận, hẳn có tư cách gì? Trong lòng không phải chỉ có cười lạnh.

“Đêm nay bản vương sẽ khiến nàng biết, bản vương có làm đối tượng hay không?” Chỉ thấy Long Khải Kỳ bắt lấy cổ tay Thiên Thiên, rồi sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Không được phép làm tổn thương nàng

Trên cổ tay truyền đến đau đớn, Thiên Thiên lạnh mắt nhìn bàn tay trên cổ tay mình, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nói, “Không ngờ đường đường là một Vương Gia lại ngang ngược bắt nạt một tiểu nữ tử như vậy?”

Thiên Thiên cố gắng thoát khỏi tay Long Khải Kỳ, sau đó đẩy cái tên nam nhân cuồng vọng này ra, lại không nghĩ rằng sức lực của hắn có thể lớn như vậy, làm cho nàng không cách nào xuất lực được.

“Đối với nàng phải ngang ngược mới được.” Long Khải Kỳ dùng sức nhắc một cái, đang định bế ngang nữ nhân này lên thì một chưởng lực đầy sát khí đánh về phía hắn.

Long Khải Kỳ theo bản năng bảo vệ nữ tử bên cạnh mình, kéo nàng ra phía sau, rồi sau đó dọn ra một tay nhận một chưởng kia.

Mặc dù chưởng kia có sát khí rất mạnh, nhưng lại không dùng toàn lực, sau khi tiếp chưởng, Long Khải Kỳ vẫn đứng ở phía xa, mà người vừa tới lại lạnh lẽo nhìn cổ tay đang bị nắm chặt.

Không biết người vừa đến này không muốn tổn thương người phía sau lưng hay là hắn?

“Thì ra Kỳ vương gia lại có sở thích cưỡng ép nữ tử như vậy.” Người tới toàn thân áo trắng, trên người mơ hồ lộ ra khí lạnh, nhưng trên mặt lại mang theo chút ý cười.

“Ánh trăng tối nay thật mê người, Bôn vương ở đây ngắm trăng với vương phi của mình, Ngao Hoàng tử xuất hiện ở chỗ này, xem ra Ngao Hoàng tử cũng là người thích ngắm trăng à!” Long Khải Kỳ cười lạnh nói.

“Thì ra là Bản hoàng tử quấy rầy nhã ý ngắm trăng của hai vị, nhưng hình như Bản hoàng tử nhớ là trước mắt Kỳ vương gia không nạp phi, vương phi

trước hình như cũng bị Kỳ vương gia dùng một bức hưu thư đuổi ra khỏi vương phủ rồi, không biết Bản hoàng tử nhớ có đúng không?” Ngao Thiên Tường mỉm cười nói.

Cũng trong lúc đó, một bóng người nhanh chóng xuyên qua giữa Long Khải Kỳ và Thiên Thiên, dưới lúc Long Khải Kỳ không phòng bị nháy mắt ôm Thiên Thiên ở bên cạnh Long Khải Kỳ tới sương phòng.

“Thuộc hạ tới chậm, để chủ tử chịu vất vả rồi.” Thì ra bóng dáng ấy là Mặc, sau khi Mặc để Thiên Thiên xuống, đau lòng nói.

Nếu như tôi nay không phải vì người kia, hẳn cũng sẽ không để chủ tử suýt chút nữa bị Long Khải Kỳ làm tổn thương.

“Cũng không có gì đáng lo ngại. Mặc, dọn dẹp sạch những người không nên xuất hiện.” Thiên Thiên sờ sờ cổ tay vẫn còn đau của mình, hai mắt tản ra khí lạnh.

“Xin chủ tử yên tâm, thuộc hạ sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy chủ tử.” Mặc nói xong, lại lạnh lùng nhìn hai người đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng.

Sau khi Long Khải Kỳ thấy nhiệt độ trong tay biến mất, hắn liền nhìn theo bóng hình xinh đẹp kia, chỉ là không ngờ bên người nàng vẫn còn có người lợi hại như vậy, người này rốt cuộc là ai? Lần trước ở khách điểm cũng gặp phải nam nhân này, còn nữa, nàng lại có thể tin tưởng nam nhân này như thế. Lửa giận trong lòng lại một lần nữa tự nhiên sinh ra.

“Ánh trăng cũng đã bị mây che kín rồi, không có ánh trăng mê người kia, Bản hoàng tử vẫn nên về phòng nghỉ ngơi thôi. Kỳ vương gia, lần sau gặp lại.” Ngao Thiên Tường ngẩng đầu nhìn đám mây đen trên không trung, cười nhạt nói.

Nhìn bóng dáng dần đi xa, không ngờ ngay cả hắn cũng che chở cho nữ nhân kia, rốt cuộc nữ nhân kia là một người như thế nào? Lại có thể không ngừng xuất hiện nam nhân càng ngày càng ưu tú bên cạnh.

“Không biết các hạ còn muốn tiếp tục ở chỗ này sao?” Mặc nhìn nam tử trước mặt lạnh giọng nói.

Long Khải Kỳ liếc mắt nhìn cửa phòng đã đóng chặt, sau đó lại liếc nhìn nam tử trước mắt, cất bước rời đi, đi về phía sương phòng của mình.

Mặc cũng không trực tiếp rời đi, mà đứng ở trước cửa phòng một lúc lâu, hắn vẫn quyết định đi tìm người nọ.

...

“Người đã đến rồi, ta còn tưởng rằng người sẽ không tới tìm ta!” Người bên trong phòng nhìn bóng dáng đột nhiên xuất hiện hơi mỉm cười nói.

“Người nên biết nguyên nhân ta xuất hiện ở đây.” Trái với nụ cười khê của người này, Mặc lại có vẻ lạnh nhạt, trên mặt không một chút nhiệt độ.

Thì ra người mà Mặc quyết định muốn tìm chính là Ngao Thiên Tường.

Ngao Thiên Tường nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Mặc, nụ cười càng sâu hơn, “Chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp rồi? Không ngờ người vẫn còn mang vẻ mặt này. Người chưa từng đổi qua biểu cảm khác sao?”

A, hình như không đúng, vừa rồi lúc người ôm nữ tử kia, hình như ta thấy trên mặt người không chỉ có lo lắng, mà còn có tức giận, cơn giận của người, là đối với Long Khải Kỳ? Hay là đối với ta?”

“Ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào tổn thương nàng.” Mặc không có ý muốn hàn huyên với Ngao Thiên Tường, chỉ nhàn nhạt lạnh nhạt nói.

“Nàng? Người nói là nữ nhân vừa rồi sao?” Ngao Thiên Tường nói với thâm ý khác.

Mặc không nhìn về phía Ngao Thiên Tường nữa, mà chuẩn bị rời khỏi nơi này, hắn xuất hiện ở đây, cũng chỉ để nói câu kia, hắn sẽ không để cho bất kỳ ai tổn thương Thiên Thiên, cũng không cho phép.

“Mặc, ngươi cam chịu hạ thấp thân phận để sống bên nàng, chẳng lẽ cũng chỉ vì bảo vệ nàng, mà không phải vì những nguyên nhân khác?” Nhìn Mặc rời đi, Ngao Thiên Tường mở miệng gọi với theo.

Cả người Mặc hơi dừng một chút, rồi sau đó không thêm để ý, trực tiếp thi triển khinh công biến mất khỏi sương phòng.

Mà Ngao Thiên Tường nhìn bóng dáng biến mất, đáy mắt thoáng qua một tia khí lạnh, hắn cũng giống vậy, tuyệt không để cho bất kỳ kẻ nào cản trở đến cơ hội của hắn.

Thủy Nguyệt quốc.

“Hoàng thượng, người uống một ngụm nha, nói thế nào thì đây cũng là chén thuốc thần thiếp tự tay sắc, có thể để bồi bổ cho hoàng thượng.”
Thượng Quan Mạn Nhi mặc cung trang màu hồng nhạt, ăn mặc hoa lệ nũng nịu nói.

Quý Trung, cũng chính là hoàng thượng của Thủy Nguyệt Quốc mang vẻ mặt tươi cười nhìn nữ tử trước mắt, “Được, nếu đã là do ái phi tự tay sắc cho trầm, trầm liền uống một ngụm.”

“Dạ, để thần thiếp đút cho hoàng thượng.” Thượng Quan Mạn Nhi quyến rũ nói.

Kể từ sau khi nàng làm Lệ Phi của Thủy Nguyệt quốc, liền có được sủng ái của hoàng thượng, mặc dù hoàng thượng lớn tuổi hơn rất nhiều, nhưng phương thức thương yêu người ta cũng chẳng khác gì nam tử trẻ tuổi, thậm chí so với người kia còn tốt hơn, còn nữa, mình ở nơi này không chỉ lấy được sủng ái của hoàng thượng, lại còn có được quyền lợi chí cao vô thượng.

Ở trong hoàng cung này, không ai là không hâm mộ nàng, nhưng chỉ có một người, kể từ khi nàng vào cung đã lâu như vậy, ngoại trừ mỗi sáng sớm nhìn thấy nàng ta ra, thì thời gian khác căn bản không gặp mặt nàng, người nọ chính là hoàng hậu.

Ngay cả hoàng hậu cũng phải đối xử với nàng như thế, điều này làm cho những phi tần khác trong hậu cung càng thêm ghen tỵ với nàng.

“Ái phi cực khổ rồi, ái phi muốn trăm khen thưởng gì cho nàng đây?” Sau khi Quý Trung uống xong thứ được gọi là chén thuốc kia, liền ôm lấy cả người Quan Mạn Nhi, nhấc đầu chôn trong nơi cao vút, ngửi mùi hương hấp dẫn lòng người.

“Hoàng thượng, đây là điều thần thiếp nên làm, không cần khen thưởng, chỉ cần thân thể hoàng thượng khỏe mạnh là được.” Thượng Quan Mạn Nhi cười dịu dàng nói.

“Ừ, ái phi thật thơm, mỗi lần trăm chạm vào người ái phi là không muốn buông ra.” Bàn tay không an phận của Quý Trung đã đi vào trong cung trang, nhẹ nhàng vuốt ve mềm mại bên trong.

“Ấy... Hoàng thượng, đây là thư phòng.”

“Vậy thì sao nào, đây là địa phương của trăm, trăm muốn thế nào thì là thế vậy!” Nói xong, Quý Trung quét ngang tất cả tấu chương trên bàn xuống, đặt thân thể Thượng Quan Mạn Nhi lên trên.

“Đợi chút, hoàng thượng, thần thiếp có một việc muốn thỉnh cầu hoàng thượng.” Thượng Quan Mạn Nhi ngăn lại Quý Trung sắp cúi người.

“Ái phi, có chuyện đề sau hẵng nói, trước hết đề trăm thương yêu nàng một phen đã.”

“Hoàng thượng...” Thượng Quan Mạn Nhi cong cánh môi đỏ mọng lên, đóng đưa thân thể của mình.

“Được, bất kể ái phi nói cái gì, trăm cũng đáp ứng.” Nhìn thân thể đóng đưa kia, Quý Trung biết mình không thể tiếp tục nhẫn nại nữa, chỉ muốn buông thả dục vọng của mình.

“Tạ ơn hoàng thượng! Nô tì chỉ muốn đề phụ thân có thể vào cung tham dự thọ yến của hoàng thượng mà thôi.” Đáy mắt Thượng Quan Mạn Nhi lộ ra

vẻ quyen rũ, đôi tay nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo của mình, nhẹ rút một cái, y sam mở hết, lộ ra da thịt trắng nõn trơn nhẵn.

Quý Trung không nhìn được nhào tới, thường thức da thịt trắng nõn.

Rất nhanh, bên trong ngực thư phòng truyền đến hàng loạt tiếng thở gấp.

...

“Gia, thuộc hạ đã làm theo gia phân phó, hiện tại Thượng Quan Mạn Nhi đã là Lệ Phi, hưởng hết mọi sủng ái của hoàng thượng.” Vô cung kính nói.

Quý Thuần Hoàn hài lòng gật đầu một cái, rồi sau đó cười nói, “Bên Thượng Quan Kiệt Hùng có bất kỳ hành động gì không?”

“Hắn đang ở một viện tử ngoài ngoài ô, mặc dù bây giờ hắn hành động cũng không phải rất dễ dàng, nhưng người ra vào phủ đệ kia đều không phải hạng người thông thường. Đồng thời, thuộc hạ còn nghe được, hắn sẽ tham dự thọ yến của hoàng thượng.” Vô nhân nhật nói xong, không ngờ tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của gia.

“Chú ý theo dõi tiếp!” Rất nhanh thôi, Thủy Nguyệt Quốc sẽ nghênh đón một đợt gió bão.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”

Quý Thuần Hoàn giống như lại nghĩ tới cái gì, đột nhiên nói nói: “Trong thành gần đây có ai tới vậy?”

“Kỳ vương gia của Tây Lũng quốc, Ngao Hoàng Tử của Thương Lang quốc đã vào trong thành.” Vô không biết tại sao gia lại đột nhiên hỏi như vậy, gia không biết sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ đến tham dự thọ yến của hoàng thượng sao?

“Ừ, biết rồi.” Bây giờ nàng có tốt không? Hiện tại đang ở nơi nào?

Rất nhanh, Vô biến mất khỏi phòng.

“Nô tài tham kiến Thái Tử Gia, đây là vài bức họa hoàng hậu sai người đưa tới, để cho gia xem có thích hay không.” Một nam tử già nua cung kính nói.

Phía sau nam tử già nua này còn có mấy Tiểu Đồng đi theo, trên tay đều ôm một vài bức họa.

“Ném đi!” Quý Thuần Hoàn nhàn nhạt nói.

“Thái Tử Gia, đây là do hoàng hậu vừa mới phái người đưa tới.”

“Không nghe thấy bản thái tử nói gì sao?” Quý Thuần Hoàn mỉm cười nhìn quản gia trước mặt.

“Nhưng hoàng hậu vẫn sẽ tiếp tục phái người đưa tranh tới, Thái Tử Gia thử liếc mắt một cái, xem có ai thích hợp hay không?” Lão quản gia khuyên lơn.

“Bản thái tử không muốn lặp lại một lần nữa.”

“Nô tài tuân lệnh!” Aizzz, đây không biết đã là thứ mấy lần, chỉ cần mỗi lần hoàng hậu phái người đưa tranh tới, Thái Tử Gia nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp cầm đi vứt bỏ, thật khổ cho đám nô tài bọn họ.

Gần đây mẫu hậu hấn cứ cách vài ngày lại phái người đưa tới một vài bức họa chân dung nữ tử, hấn đương nhiên biết ý của mẫu hậu, nhưng hấn không muốn nữ nhân khác làm thái tử phi của hấn, người hấn muốn là...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Khúc nhạc dạo mưa gió

Ba ngày sau

“Như Huyền, người nói xem, rốt cuộc phương pháp trước đó của chúng ta hữu dụng hay không! Cũng đã trôi qua lâu như vậy rồi, tại sao tiểu thư vẫn chưa tới cứu chúng ta ra ngoài?” Trước đó Tinh Nhi vẫn tin tưởng mười phần nhưng giờ không còn như trước nữa, không phải nàng bắt đầu không tin tiểu thư, mà là tiểu thư không xuất hiện, thì nàng và Như Huyền sẽ bị hoàng hậu xử tử.

“Chỉ cần chủ tử có thể nhìn lá cây của chúng ta, nhất định sẽ biết chúng ta ở nơi này.” Như Huyền hơi mỉm cười nói.

“Nhưng ta lo lắng những lá cây của chúng ta hoàn toàn không bị gió thổi bay ra ngoài, hơn nữa tiểu thư ở Tây Lũng quốc, lá cây kia chưa chắc có thể thật sự bị nước chảy mang đi.” Tinh Nhi thất vọng nói xong, trước đó nàng rất có lòng tin mong đợi tiểu thư đột nhiên xuất hiện cứu bọn họ rời đi, nhưng mà bây giờ đã qua hơn phân nửa thời gian, nếu như tiểu thư còn chưa xuất hiện, vậy nàng và Như Huyền thật sự sẽ bị hoàng hậu giết.

Không phải nàng sợ chết, chỉ là nàng không muốn cứ như vậy mà chết đi, nàng còn phải đi ra bên ngoài, vì Như Huyền báo thù, cũng để nàng ấy và người yêu của nàng ấy cùng nhau sống cuộc sống hạnh phúc, mà nàng, còn phải tiếp tục hầu hạ tiểu thư, nàng không thể cứ như vậy mà chết đi, nàng còn chưa thấy tiểu thư tìm được người trong lòng của mình, Như Huyền cũng chưa nhận nhau với Quý thái tử.

“Yên tâm, nơi này của chúng ta cách nước chảy rất gần, tin tưởng mấy lá cây kia của chúng ta nhất định sẽ bị gió thổi tới nguồn nước, nhất định lá cây có thể theo phương hướng nước chảy chảy ra bên ngoài cung.”

Từ đó về sau, họ có thể loáng thoáng nghe được một chút âm thanh nước chảy, nàng liền nhớ tới trước khi được đưa vào cung thì đã phát hiện hoàng cung có một nước hồ, mà nước hồ là có thể thông ra phía bên ngoài, họ liền

tìm một ít lá cây, khắc chữ ở phía trên, sau đó thừa dịp gió thổi thì làm để gió thổi những lá cây của các nàng về phương hướng hồ nước kia.

Chỉ là, cách khi đó cũng qua một thời gian ngắn rồi, họ cũng không biết những lá cây kia có thật sự theo hồ nước chảy ra ngoài cung hay không.

“Nhu Huyền, tên của người hẳn không phải là tên này!” Tinh nhi đột nhiên nói nói.

“Hả. . . . .” Đầu tiên là Như Huyền sững sờ, nàng cũng không ngờ Tinh Nhi lại đột nhiên hỏi như vậy, “Ừ, tên Như Huyền này chẳng qua là khi đó ta tránh né tai mắt của hoàng hậu, mới lấy, chỉ là không ngờ, cuối cùng vẫn bị bà ta tìm được, càng không nghĩ tới, bà ta hối hận với quyết định ban đầu, cuối cùng vẫn tính toán không buông tha ta.”

Vô tâm duy hữu bạch vân tri, nhân ngọa cao trai mộng điệp* thì. Bất giác đông phong quá hàn thực**, vũ lai huyền thảo*** xuất ba ly.

(Câu thơ trên: miêu tả cuộc sống tình thú u nhã thanh thản, không buồn không lo. Hai câu đầu nói đến thái độ thùy mị, cùng hiểu với mây trắng, loại thanh nhã, cả ngày kê cao gối mà ngủ không có việc gì làm. Hai câu sau nói đến sợ hãi khi thời gian trôi quá nhanh. Chính là bởi vì vô tâm vô ý, xuân đi thu tới luôn lơ đãng. Hôm nay chợt thấy gió xuân hiu hiu, huyền thảo (cỏ huyền) khắp nơi trên đất, chưa phát giác ra đã lâm vào kinh ngạc.

Chú thích:

* mộng điệp: Trong sách Trang Tử, Trang Tử nằm mơ thấy mình hóa thành một con bướm, sau khi tỉnh lại không biết mình là bướm bướm, hay bướm bướm là mình

**hàn thực: một ngày hoặc hai ngày trước tiết thanh minh. Theo phong tục cổ đại, thì là ba ngày cấm lửa, ăn đồ lạnh.

*** cỏ huyền: cỏ nhân cho rằng đó là một loại cỏ có thể khiến người quên ưu sầu.)

Đây là câu thơ lúc đầu hắn đưa cho mình, hắn nói bên trong có tên của mình.

“Nhu Huyền, nếu như ngươi không muốn nói thì thôi.” Tinh Nhi nhìn Nhu Huyền lâm vào im lặng thì nói ra, nàng biết lời nói của mình lại làm Nhu Huyền nhớ tới chuyện đã qua.

“Không có, ta chỉ nhớ tới một bài thơ, vô tâm duy hữu bạch vân tri, nhàn ngọa cao trai mộng điệp thì. Bất giác đông phong quá hàn thực, vũ lai huyền thảo xuất ba ly.” Nhu Huyền thu hồi đau lòng trong tim hơi mỉm cười nói.

“Vô tâm duy hữu bạch vân tri, nhàn ngọa cao trai mộng điệp thì. Bất giác đông phong quá hàn thực, vũ lai huyền thảo xuất ba ly. Trong đó có tên của ngươi sao?” Nếu không phải thế, Nhu Huyền cũng sẽ không nhớ tới bài thơ này rồi.

“Ừ, Điệp Huyền, Liễu Điệp Huyền.” Đã bao lâu chưa nói ra tên này, ngay cả chính nàng cũng quên bao lâu rồi, kể từ khi rời khỏi Thủy Nguyệt quốc, nàng cũng chưa bao giờ dùng tên này.

“Điệp Huyền, Nhu Huyền, đều nghe rất hay, vậy ta gọi ngươi là Điệp Huyền, có được hay không?” Tinh Nhi cười hỏi.

Nhu Huyền gật đầu một cái, dù sao nàng đã bị bắt trở lại rồi, hơn nữa bị phát hiện thân phận, cũng không tiếp tục ần núp nữa.

“À, Nhu. . . . . Điệp Huyền, bên ngoài xảy ra chuyện gì, tại sao những người đó giống như bận rộn hơn thì phải.” Tinh Nhi đột nhiên nghe được tiếng bước chân bận rộn phía ngoài.

“Ta cũng không rõ lắm.” Kể từ khi bị bắt vào đây, nàng cũng không biết mình đã ở nơi này mấy ngày, nhưng đoán theo thời gian mình bị bắt mà nói, mấy ngày nay giống như chính là thọ yến của phụ hoàng hắn.

“À!” Tinh Nhi than thở gật đầu một cái. Nàng còn tưởng rằng hôm nay là lễ lớn gì, nói không chừng có thể nhân cơ hội thoát đi.

Không tệ, hôm nay chính là thọ yến của hoàng thượng Thủy Nguyệt quốc, hiện tại bên ngoài bình tĩnh chính là khúc nhạc dạo trước bão táp, tối nay, sẽ là một đêm làm cho một số người không thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Yêu một người không nhất định phải có được nàng

Sắc trời vốn quang đãng, rất nhanh đã bị bóng đêm thay thế, trăng rằm treo thật cao trên không trung.

Hôm nay là thọ yến của Hoàng thượng Thủy Nguyệt Quốc, không chỉ có bá quan mang theo gia quyến vào cung chúc mừng, mà ngay cả Tây Lũng quốc và Thương Lang quốc cũng có Sứ giả tới chúc mừng thọ yến của Hoàng thượng.

“Thiên Thiên, hôm nay là thọ yến của Hoàng thượng Thủy Nguyệt Quốc, đến lúc đó thị vệ canh giữ trong nội cung nhất định sẽ buông lỏng hơn bình thường, thừa dịp lúc này chúng ta sẽ vào cung cứu họ ra.” Hầu Quân Lâm mở miệng nói .

“Chủ tử, đây là bản đồ hoàng cung, theo kết quả điều tra của tổ mật thám, có lẽ bọn người Tinh Nhi đang ở trong chỗ này.” Mặc chỉ vào một vị trí trên bản đồ nói.

“Được, chúng ta chia ra làm ba nhóm, tìm kiếm theo khu vực đó, tối nay bất kể như thế nào chúng ta đều phải tìm được Tinh Nhi và Như Huyền.” Tuy rằng không chắc chắn biết được vị trí cụ thể của các nàng, nhưng mà có thể thu hẹp Hoàng cung thành một khu vực nhỏ, không những có đủ thời gian mà còn có thể khiến bọn họ càng thêm dễ dàng tìm được Tinh Nhi.

“Ta chưa từng gặp bọn họ, dĩ nhiên ta phải ở cùng một nhóm với Thiên Thiên, Mặc sẽ mang mấy người một nhóm, vậy còn một nhóm nữa đâu?” Mặc kệ như thế nào, hắn đều phải ở bên cạnh Thiên Thiên, Hầu Quân Lâm âm thầm suy nghĩ .

Thiên Thiên trầm tĩnh lại, Lâm nói đúng, hắn chưa từng gặp. . . . . , chờ một chút, sao hắn lại chưa từng gặp Tinh Nhi, “Lâm, người chắc chắn người chưa từng gặp Tinh Nhi?”

“Ừ, Thiên Thiên, chẳng lẽ không đúng sao? Ta có gặp rồi à?” Hầu Quân Lâm cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng trong ấn tượng của hắn, hắn chưa từng gặp cô gái nào tên là Tinh Nhi cả.

“Người chắc chắn?”

Khi Thiên Thiên liên tục xác định với hắn, hắn cũng bắt đầu hoài nghi về trí nhớ lúc trước của mình, chẳng lẽ hắn thật sự đã từng gặp nàng?

“Lúc trước, trong mấy ngày người trúng độc, là ai đã chăm sóc cho người?” Thiên Thiên đảo cặp mắt trắng dã rồi nói ra, một hắn còn là Trang chủ của Tiêu Dao Sơn Trang, trí nhớ như vậy cũng có thể ngồi vững ở vị trí Trang chủ, quản lý Tiêu Dao Sơn Trang.

Thì ra là, nhưng. . . . .

“Làm sao ta biết nàng chính là Tinh Nhi.” Hầu Quân Lâm chu miệng một cái nói.

“Được, vậy một nhóm nữa do người dẫn dắt. Nhớ, bất kể như thế nào, tối nay đều phải cứu bọn họ ra.” Thiên Thiên nhìn Hầu Quân Lâm đang chu miệng một chút, nếu như không phải mỹ nam tuyệt sắc này giống hệt như trẻ con, nàng nhất định cảm thấy một đấng mày râu mà lại học dáng vẻ chu miệng của một cô nương là chuyện đáng ghét cỡ nào, nhưng nhìn trên người hắn, lại là một chuyện rất đáng yêu.

“Vậy cũng được.” Vốn cho là có thể ở cùng với nàng, không ngờ đến cuối cùng vẫn bị tách ra.

Hoàng cung Thủy Nguyệt Quốc.

“Kỳ, ở khách điểm xảy ra chuyện gì sao? Tại sao qua hôm sau, đã không nhìn thấy bóng dáng của Thiên Thiên nữa? Không phải nàng biết chúng ta ở đây nên cố ý tránh chúng ta đấy chứ?” Hiên Viên Hạo nhìn Long Khải Kỳ bên cạnh mình hỏi.

“Hạo, đây là lần thứ mấy người hỏi ta chuyện này rồi. Đáp án của ta vẫn

giống như vậy, không biết.” Long Khải Kỳ bất đắc dĩ nhìn bằng hữu tốt trước mặt.

“Không phải người không biết. Đêm đó, rõ ràng ta cảm thấy người có rời khỏi phòng, không lâu sau, lại nhìn thấy người tức giận đằng đẵng trở về phòng, có phải đêm đó người đã chọc Thiên Thiên tức giận hay không?” Đêm đó, tuy rằng hắn đã ngủ thiếp đi, nhưng ở bên cạnh sường phòng của hắn, khi Kỳ ra khỏi phòng thì hắn vẫn có thể cảm nhận được, chẳng qua là hắn không thức dậy mà thôi.

Nhưng không bao lâu sau đó, hắn lại có thể cảm nhận được Kỳ trở về phòng, chỉ là chẳng biết tại sao Kỳ lại trở về với tức giận đầy người.

Long Khải Kỳ đột nhiên nhớ tới tất cả mọi chuyện xảy ra đêm đó, trong mắt thoáng qua một vẻ tức giận.

“Ta biết rồi, nhất định là người đã chọc cho Thiên Thiên tức giận.” Sau khi nhìn thấy vẻ hơi tức giận của Long Khải Kỳ, Hiên Viên Hạo khẳng định nói.

“Hạo, người biết rõ bên cạnh nàng đã có những nam tử khác, vì sao người còn muốn quan tâm đến nàng? Chẳng lẽ người vẫn thích nàng sao?” Hắn không hiểu, rõ ràng Hạo rất thích nữ nhân đó, vì sao sau khi nhìn thấy nam tử bên cạnh nàng, không những không tức giận, mà ngược lại càng thêm muốn sống bên cạnh nàng?

“Không sai, bên cạnh nàng xuất hiện những nam tử khác, hơn nữa những nam tử đó đều thích Thiên Thiên, nhưng mà ta lại nhìn ra được, tạm thời Thiên Thiên chỉ coi họ như bằng hữu, cho nên, ta cần gì phải tức giận?

Còn nữa, yêu một người không nhất định phải có được người đó, chỉ cần biết rằng nàng hạnh phúc là được, hoặc là có thể sống ở bên cạnh yên lặng bảo vệ nàng, thì ta cũng đã hạnh phúc rồi.” Hiên Viên Hạo nhàn nhạt nói.

Hắn yêu nàng, nhưng hắn cũng biết nàng không yêu hắn, chỉ cần nàng hạnh phúc thì hắn đã thấy thỏa mãn rồi, nếu như có thể để cho hắn sống bên cạnh nàng, hắn càng thêm kích động không thôi.

Trong đầu Long Khải Kỳ không ngừng nhớ lại những lời nói vừa rồi của Hạo.

Yêu một người không nhất định phải có nàng? Lúc trước, Hạo vì nàng mà hôn mê mấy ngày, rồi sau đó phát hiện nàng còn sống trên đời, nội tâm càng thêm vui mừng không dứt, cuối cùng không nghĩ tới chính là, Hạo chưa bao giờ nghĩ tới phải lấy được nàng.

“Kỳ, thật ra thì ngươi cũng yêu Thiên Thiên, đúng không?” Hiên Viên Hạo dừng bước lại nhìn bằng hữu tốt của mình, hỏi.

Yêu? Mình yêu nàng? Làm sao có thể? Chẳng qua chỉ vì muốn lấy được hươu thư, nàng không những chỉ có giả vờ ngây ngốc, mà còn trêu chọc hấn tức giận, hấn chưa bao giờ yêu nàng.

Long Khải Kỳ không trả lời, chỉ là bình tĩnh nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên, một bóng người hấp dẫn lực chú ý của Hiên Viên Hạo và Long Khải Kỳ.

“Kỳ, xem ra hấn hấn dự định tối nay sẽ bắt đầu hành động.” Hiên Viên Hạo thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Rời cung

Người mà Hiên Viên Hạo và Long Khải Kỳ nhìn thấy đó chính là Thượng Quan Kiệt Hùng.

“Kỳ, thì ra thật sự là Tiền Tả tể tướng, ta đã nói mà, bóng lưng quen thuộc ngồi trên ghế đó ngoại trừ Tiền Tả tể tướng thì còn ai vào đây?” Trong lúc nói chuyện, hai người Hiên Viên Hạo và Long Khải Kỳ đồng thời đi tới trước mặt Thượng Quan Kiệt Hùng.

Thượng Quan Kiệt Hùng nhìn người tới cũng sững sốt một hồi, hẳn không ngờ sẽ đụng phải bọn họ, càng không có nghĩ tới bây giờ bọn họ cũng tới Thủy Nguyệt quốc, hẳn cho rằng chỉ có một một ít quan viên tham dự là được, nhưng không nghĩ tới là hai người bọn họ.

“Thảo dân tham kiến Vương Gia và Hiên Viên đại nhân, thảo dân đi lại không dễ dàng, xin Vương Gia và Hiên Viên đại nhân đừng trách cứ thảo dân.” Chỉ nghe Thượng Quan Kiệt Hùng cười nói.

“Thượng Quan đại nhân nói đùa, mặc dù Thượng Quan đại nhân đã không còn là quan viên Tây Lũng quốc, nhưng dù nói thế nào cũng là một công thần, sao Bồn vương lại để ý đến chút quy củ này chứ.” Long Khải Kỳ mỉm cười nói.

“Nghe nói, bây giờ Lệ Phi được cử làm chủ Thủy Nguyệt quốc đó chính là thiên kim của Thượng Quan đại nhân, không ngờ Thượng Quan đại nhân thật là có phúc lớn, lệnh thiên kim được Hoàng thượng Thủy Nguyệt Quốc ưu ái, cũng có thể để cho một người là thường dân như Thượng Quan đại nhân đến tham gia yến hội.” Hiên Viên Hạo cười nhạt nói.

“Vậy cũng phải cảm ơn Hoàng thượng, đa tạ Hoàng thượng phong Mạn Nhi thay Quận chúa đến Thủy Nguyệt quốc hòa thân, thế này mới khiến Mạn Nhi được vinh sủng như thế. Mong Vương Gia sau khi về nước, hãy cảm ơn hoàng thượng thay thảo dân.” Thượng Quan Kiệt Hùng cười nhạt nói.

“Yên tâm, Bồn vương tuyệt đối sẽ truyền lời này đến tai Hoàng thượng.” Long Khải Kỳ nói.

“Vậy thảo dân cũng không nữa quấy rầy Vương Gia và Tể tướng đại nhân nữa.” Sau khi nói xong, Thượng Quan Kiệt Hùng liền bảo người ta đưa hắc rì đi.

Hai người nhìn bóng lưng rời đi, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất theo.

“Hạo, dặn dò người của chúng ta, hãy chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào. Chúng ta phải giải quyết xong hết mọi chuyện trước khi hắc động thủ.” Long Khải Kỳ lạnh giọng nói.

“Ừ.”

Mà lúc này, mấy người áo đen che kín mặt đứng bên ngoài tường Hoàng cung, dưới sự chỉ huy của một người trong đó, nhanh chóng biến mất tại chỗ, yên lặng xuyên qua Hoàng cung.

Thiên Thiên mang theo ba thủ hạ của mình phụ trách tìm kiếm nơi đã bàn trước, nhưng sau khi lục soát xong cũng không thấy bóng dáng của Tinh Nhi và Như Huyền.

“Các chủ, chúng ta có nên lục soát lại một lần nữa không?” Một người trong đó nhìn thấy thất vọng trên mặt Các chủ thì mở miệng nhỏ giọng nói.

“Không cần, có thể bọn họ không ở chỗ này, bây giờ chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” Sau khi cân nhắc lại lần nữa, Thiên Thiên mở miệng nói, thật ra thì khu vực này cũng không lớn, trong lúc tìm kiếm nàng cũng không nghe thấy hơi thở thuộc về Tinh nhi và Như Huyền, xem ra các nàng sẽ không có ở đây.

Nàng chỉ có thể hi vọng bên Mặc và Lâm sẽ có tin tức.

“Vâng!”

“Đi thôi!” Thiên Thiên nhẹ giọng nói.

Rất nhanh, Thiên Thiên cùng ba người áo đen đã biến mất trong đêm tối.

Mà bên kia

“Điệp Huyền, không bằng chúng ta thừa cơ hội này chạy trốn nhé?” Tinh nhi nghe bên ngoài truyền đến tiếng động náo nhiệt, thỉnh thoảng còn truyền đến hàng loạt ngọn lửa, mở miệng nói.

“Trốn?” Điệp Huyền hoang mang nhìn Tinh nhi trước mắt.

“Đúng vậy! Nghe tiếng động bên ngoài, xem ra tối nay có lẽ là sinh thân của Hoàng thượng hoặc Hoàng hậu, chúng ta nhân cơ hội này chạy đi, giả trang thành nha hoàn của quan viên vào cung, sau đó là có thể rời khỏi hoàng cung rồi!” Tinh nhi hưng phấn nói.

Đây chính là phương pháp xử lý mà nàng đã suy nghĩ suốt một đêm.

“Biện pháp này có vẻ không tệ, nhưng mà chúng ta không có cách nào xác định hoàng hậu có phái người bí mật giám thị chúng ta hay không.” Tuy rằng những ngày qua bọn họ có thể tùy ý đi lại trong viện này, cũng không có ai quản chế các nàng, nhưng nàng hiểu hoàng hậu rất rõ, hoàng hậu không thể nào bỏ mặc bọn họ trong nội cung này, nhất định sẽ có người giám thị họ trong bóng tối.

“Người nói cũng đúng, nhưng tối nay là cơ hội tốt nhất để chạy trốn rồi, bỏ qua tối nay, nếu như tiểu thư vẫn không tìm được chúng ta, vậy thì chúng ta thật sự không có cách nào chạy khỏi nơi này rồi.” Tinh nhi đi qua đi lại ngay tại chỗ.

Sau một hồi trầm tư, Điệp Huyền mở miệng nói, “Tinh nhi, người nói đúng, mặc kệ có người đang âm thầm giám thị chúng ta hay không, chúng ta cũng phải chạy đi, dù sao thì cũng đều là chết, có một chút hi vọng, chúng ta tuyệt đối không thể buông tha.” Những ngày qua nàng đã nghĩ rất nhiều, cũng đã suy nghĩ thông suốt rất nhiều.

“Ừ!” Tinh nhi kích động gật đầu lên tiếng.

Sau đó, chỉ thấy hai bóng hình xinh đẹp nhanh chóng chạy ra khỏi sân, vừa đi vừa nghỉ nhìn chung quanh một chút, rồi sau đó lại bắt đầu chạy.

Họ cũng không biết chạy bao lâu, sau đó dừng bước lại, kéo dài cổ quay đầu lại nhìn, sau khi xác định không có ai đuổi theo, Tinh nhi không ngừng được kích động trong lòng, “Điệp Huyền, rốt cuộc chúng ta cũng chạy được rồi, sớm biết hoàn toàn không có ai giám thị chúng ta, chúng ta đã sớm thoát đi được rồi.”

“Đúng vậy! Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, chúng ta chạy suốt một đường mà không phát hiện người nào, ngay cả thị Binh bình thường nên tuần tra cũng không thấy.” Sau khi từ từ hô hấp, Điệp Huyền cảm thấy kỳ lạ rồi nói ra.

“Phải ha, không phải hoàng cung vẫn luôn có người tuần tra sao? Dọc đường chúng ta chạy đi, dường như thật sự không cảm thấy có người.” Sau khi nghe Điệp Huyền nói như vậy, Tinh nhi cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Mặc kệ, chúng ta ra ngoài trước rồi hãy nói.” Điệp Huyền mở miệng nói.

“Ừ!”

Khi Tinh nhi và Điệp Huyền mới vừa đi chưa được hai bước, một giọng nói làm cho các nàng dừng bước chân lại.

“Các người chính là Tinh nhi và Như Huyền?”

“Người là ai?” Nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện này, Tinh nhi nắm chặt tay Điệp Huyền nói, nhưng nàng lại cảm thấy nam tử này khá quen, mà lại không nhớ rõ đã từng gặp ở đâu.

“Người chỉ cần nói cho ta biết có phải hay không là được rồi?” Thì ra người đó chính là Hầu Quân Lâm, thật ra thì sáng sớm hôm nay hắn đã phát hiện ra bọn họ, chẳng qua là phát hiện có kẻ đang ngấm theo dõi khắp nơi trong viện các nàng, hắn tạm thời lựa chọn không hành động.

Nhưng khi nhìn thấy các nàng chạy ra khỏi viện thì những người trong

bóng tối đó lập tức hiện thân ra tay, hấn liền sai người giết chết những người đó đi, sau khi xác định những người đó đã được giải quyết, các nàng nhanh chóng nhảy tới đây cũng là vì trước đó, Lâm đã dọn sạch những thị binh tuần ra rồi, nếu không sao họ có thể thuận lợi thoát đi mà không có trở ngại chứ.

“Phải thì thế nào? Không phải thì thế nào?” Nam tử này là ai ? Nàng chưa từng nhìn thấy hấn, hấn tìm các nàng là vì mục đích gì? Điệp Huyền tỉnh táo nhìn nam tử xuất hiện trước mặt.

“Phải, ta liền đưa các ngươi đi, để cho các ngươi gặp người mà các ngươi muốn gặp, nếu không phải, vậy thì ta cáo từ, không quấy rầy kế hoạch chạy trốn của các ngươi.” Hầu Quân Lâm khẽ nhếch môi, nữ tử này có thể tỉnh táo như vậy, rốt cuộc nàng đã đắc tội với ai? Thế mà lại nhốt các nàng trong thâm cung, còn có nhiều ám vệ bí mật giám thị họ như vậy.

“Người chúng ta muốn gặp?” Trong miệng Tinh nhi lặp lại câu nói vừa rồi của Hầu Quân Lâm, đột nhiên hét to: “Ta nhớ ra rồi, người chính là nam tử đã được tiểu thư cứu.”

Cuối cùng, trong đầu Tinh nhi cũng nhớ tới nam tử trước mắt này là ai, hấn chính là nam tử bị trúng độc mà tiểu thư đã cứu khi còn ở Vương phủ.

“Nhớ ra rồi? Vậy thì đi thôi!” Hầu Quân Lâm hơi nhếch khóe miệng cười nói.

“Là tiểu thư phái người tới, có đúng không? Ta biết ngay tiểu thư sẽ đến cứu Tinh nhi.” Tinh nhi kích động cười nói.

“Nếu như không muốn dẫn thị binh tới thì hãy lập tức im miệng.” Hầu Quân Lâm liếc mắt, sao nha hoàn của Thiên Thiên lại nhiều lời như vậy, haiz, Hầu Quân Lâm lắc đầu một cái, rồi sau đó xuất hiện ba bóng đen ôm họ nhanh chóng biến mất giữa đêm khuya.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 132: Hiện trường thọ yến

Khi Hầu Quân Lâm mang theo Tinh nhi và Điệp Huyền trở lại khách điểm thì nhìn thấy ba hắc y nhân vốn là tùy tùng của Thiên Thiên đã trở lại khách điểm.

Hầu Quân Lâm đang muốn tiến lên hỏi tung tích của Thiên Thiên, lại bị một người tranh hỏi trước.

“Không phải người nói sẽ dẫn chúng ta tới gặp tiểu thư sao? Tiểu thư đâu rồi?” Dọc theo đường đi, vừa nghĩ tới là có thể thấy được tiểu thư đã lâu ngày không gặp, cảm xúc trong lòng Tinh nhi liền không nhịn được dâng trào.

Nhưng sau khi nàng đến khách điểm, chỉ nhìn thấy ba đạo bóng dáng trong phòng, mà không thấy được bóng dáng mình muốn gặp kia, liền xoay người ngẩng đầu nhìn nam tử đẹp trai trước mắt, không kìm nén được mà hỏi.

Hầu Quân Lâm nhún nhún vai, hắn cũng đang muốn hỏi vấn đề này. Nếu như không phải bị nàng ngắt lời, hắn đã sớm hỏi rồi, nói không chừng còn có thể tìm được đáp án. Lúc hắn vừa mở miệng thì lại nghe thấy giọng nói của Tinh nhi, “Này, người sẽ không lừa chúng ta chứ! Nói thế nào thì tiểu thư cũng coi như là ân nhân cứu mạng của người, mà ta, nói thế nào cũng đã từng giúp tiểu thư cứu người, làm sao người có thể lừa ta? Sao lại lấy danh nghĩa của tiểu thư lừa chúng ta chứ?”

Vừa nghe, thiếu chút nữa Hầu Quân Lâm liền té xỉu, hắn tốt bụng đem các nàng từ hoàng cung cứu ra, các nàng không nói cảm ơn thì cũng coi như xong, lại còn dám nói hắn lừa gạt các nàng, khi hắn muốn mở miệng cãi lại thì giọng nói kích động của Tinh nhi lại một lần nữa ngắt lời hắn.

“Mặc quân gia, hóa ra người cũng ở đây, có nghĩa là tiểu thư cũng ở đây, vậy tiểu thư đâu? Tinh nhi rất nhớ tiểu thư.” Hóa ra Tinh nhi nhìn thấy bóng dáng của Mặc, không trách được sẽ kích động như thế.

“Vậy bây giờ ngươi còn hoài nghi ta lừa gạt các ngươi sao?” Hầu Quân Lâm liếc nhìn Tinh nhi một cách xem thường rồi mở miệng thản nhiên nói, nếu không phải trong lòng Thiên Thiên còn có nha hoàn này, còn tiếp tục ngắt lời hắn nhiều lần như thế nữa, nàng ta đã sớm không còn trên đời này rồi, huống chi còn đứng ở chỗ này mà riu rít.

Tinh nhi nhếch miệng cười với Hầu Quân Lâm, nói, “Ngại quá!”

Hừ lạnh một tiếng, Hầu Quân Lâm không để ý tới nữ tử trước mắt này nữa, hắn nhìn về phía ba hắc y nhân kia nói, “Các chủ của các ngươi đâu?”

“Trên đường xuất cung, Các chủ đột nhiên phân phó thuộc hạ xuất cung trước, còn Các chủ lại chạy đến một chỗ khác trong hoàng cung.”

“Cái gì? Thiên Thiên còn đang ở trong hoàng cung?” Về mặt của Hầu Quân Lâm đầu tiên kinh ngạc, rồi sau đó là vẻ mặt khó hiểu, không phải tối nay tới cứu hai nha đầu này ra ngoài sao? Tại sao trên đường về Thiên Thiên lại quay lại hoàng cung rồi? Tối nay là thọ yến của quốc vương Thủy Nguyệt Quốc, hai quốc gia khác cũng sẽ phái người tới chúc mừng, có phải Thiên Thiên gặp phải người nào đó mới quay lại hoàng cung không? Hay là. . . . .

“Không được, ta tuyệt đối không thể để một mình nàng ở hoàng cung.” Mặc kệ Thiên Thiên vì cái gì, hắn cũng phải đứng ở bên cạnh nàng, Hầu Quân Lâm nhẹ giọng nói.

“Hầu trang chủ, Các chủ phân phó, sau khi Các chủ giải quyết chuyện xong sẽ lập tức trở về khách điểm, không cần phải lo lắng, hơn nữa, cộng thêm công lực của các chủ, tin tưởng thị vệ trong hoàng cung cũng không phải đối thủ của Các chủ.”

Tinh nhi và Diệp Huyền thận trọng nghe đối thoại của bọn họ, các nàng không biết trong mấy ngày nay, sao tiểu thư lại biến thành Các chủ ở trong miệng của bọn họ, nhưng từ vẻ mặt của trang chủ đẹp trai này có thể thấy được, hắn thích tiểu thư của các nàng.

“Mặc quản gia, hoàng hậu Thủy Nguyệt Quốc trời sinh tính tình ác độc,

dám giết hại người nhà của Điệp Huyền, người nhất định phải diệt trừ nữ nhân này, còn có. . . . .” Tinh nhi còn chưa nói xong, liền bị Điệp Huyền lôi kéo, ngăn cản Tinh nhi nói tiếp.

Lời nói của Tinh nhi đầu tiên là khiến Mặc và Hầu Quân Lâm kinh sợ một lúc, rồi sau đó lại thấy hành động của Điệp Huyền, vẻ mặt càng thêm hoang mang, còn nữa, Điệp Huyền trong miệng Tinh nhi vừa rồi là ai? Người nhà của Điệp Huyền sao? Hay là. . . . .

Mặc đối mặt cùng Hầu Quân Lâm, mặc dù bọn họ biết hiện tại thị vệ hoàng cung không phải là đối thủ của Thiên Thiên, nhưng hoàng cung tối nay không chỉ có mấy tên thị vệ kia, mà còn có một đám ám vệ ẩn thân ở chỗ tối.

Mặc khẽ mở miệng, “Tinh nhi, các người đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Không, Tinh nhi phải đợi tiểu thư trở lại.”

“Tinh nhi, hay là chúng ta đi nghỉ ngơi trước đi, chắc chắn sau khi chúng ta tỉnh dậy là có thể nhìn thấy chủ tử rồi.” Điệp Huyền nhìn ra được, trong lòng Mặc quản gia và công tử kia lo lắng chủ tử sẽ xảy ra chuyện, nhưng lại không yên lòng các nàng, đặc biệt là lời nói vừa rồi của Tinh nhi.

“Ừ” Cuối cùng Tinh nhi cũng gật đầu lên tiếng.

Rất nhanh, liền thấy hai bóng người nhanh chóng biến mất ở trong khách điểm, nhanh chóng đi về phía hoàng cung.

Hoàng cung

“Thọ yến năm nay của trẫm có thể để cho Kỳ vương gia và Ngao hoàng tử tới chúc mừng, trẫm thật vô cùng vui mừng, tới, uống một ly nữa.” Quý Trung nâng cao ly rượu trong tay lên cười vang nói.

“Bôn vương cũng thật vui mừng khi có thể tới tham gia thọ yến của hoàng thượng.” Long Khải Kỳ nhẹ giọng cười nói, nhưng lúc hắn nâng ly rượu lên thì khóe mắt lại liếc nhìn Thượng Quan Kiệt Hùng ngồi ở trong góc, phát

hiện lúc này ông ta lại không có bất kỳ hành động nào.

“Bản hoàng tử cũng rất vui mừng.” Ngạo Thiên Tường khẽ mỉm cười nói.

“Ha ha ha, tới, cạn!” Quý Trung hăng giọng cười to nói lần nữa.

Mà Thượng Quan Kiệt Hùng vẫn luôn ở một góc khuất cúi đầu xuống, giống như không để cho người nào có thể nhận ra ông ta, nhưng cũng thành công che đi lệ khí lóe lên trong mắt hắn.

Hôm nay là thọ yến, cũng là thương yến*, khóe miệng khẽ cong lên nở một nụ cười lạnh.

*thương yến: yến tiệc đau thương

Nhưng tất cả điều này đều bị Thiên Thiên đang núp trong bóng tối thu vào đáy mắt, sở dĩ nàng xuất hiện ở đây, đó là bởi vì trước khi nàng xuất cung đã nhìn thấy bóng dáng của Thượng Quan Kiệt Hùng.

Kể từ sau khi nàng tiếp nhận Âm Nguyệt, nàng liền hiểu rõ hóa ra hắc y nhân ngày đó đột nhiên xuất hiện là sát thủ của Âm Nguyệt, người thật sự phía sau màn muốn lấy mạng của nàng hẳn là Thượng Quan Kiệt Hùng mà nàng đã từng bỏ qua cho ông ta một mạng.

Nếu hôm nay bị nàng tìm được tung tích của ông ta, nàng tuyệt đối sẽ không mềm lòng bỏ qua cho ông ta một mạng nữa.

Khi nàng nhìn thấy đáy mắt Thượng Quan Kiệt Hùng lóe lên lệ khí và nụ cười lạnh của ông ta, nàng liền muốn xem thử rốt cuộc tối nay ông ta muốn làm gì, bởi vì nàng cũng đồng thời cảm nhận được bên ngoài thọ yến này mặc dù là vô cùng vui mừng, nhưng khắp bốn phía đều hiện đầy sát khí.

Một tiếng thét chói tai của thái giám đột nhiên quấy rầy tình cảnh vui vẻ này.

“Thái tử đến.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Việc vui biến thành tang lễ

Rất rõ ràng, một câu thái tử đến kia khiến yến tiệc vốn vô cùng náo nhiệt trong chốc lát yên tĩnh trở lại, tất cả tầm mắt đều rơi vào trên người nam tử xuất hiện tại bữa tiệc này.

Mà sau khi mấy nữ tử thấy được dung mạo tuấn tú của nam tử kia, liền ngượng ngùng cúi đầu, nhưng lại không nhìn được lên lút nâng mày lên quan sát.

Các đại thần trên yến tiệc đều run rẩy ngồi ở một bên, không dám hé miệng.

Sau khi hoàng hậu nhìn thấy hài tử của nàng xuất hiện đầu tiên là vẻ mặt trách cứ, trách hấn sao lại tới yến hội trễ như thế, rồi sau đó lại vui mừng nhìn Quý Thuần Hoàn, bất luận như thế nào, hấn vẫn tới, chỉ cần hấn có thể đến, tất cả đều không quan trọng.

“Hoàn nhi, tới , nhanh ngồi vào ghế đi, chỉ còn một mình con thôi đây.” Hoàng hậu đưa tay khẽ mỉm cười nói.

Chỉ là Quý Thuần Hoàn cũng không trực tiếp ngồi vào ghế, mà bình tĩnh đứng tại chỗ, khẽ mỉm cười, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn tất cả mọi người trên yến tiệc.

Khóe miệng Long Khải Kỳ khẽ cong lên, hấn chậm rãi thưởng thức ly rượu trong tay, nhưng khóe mắt lại liếc về phía Quý Thuần Hoàn vẫn đang mỉm cười, ngược lại hấn rất muốn nhìn xem tiếp theo sẽ phát triển như thế nào.

Ngạo Thiên Tường mỉm cười nhìn phản ứng của mỗi người, dường như tất cả đều ở trong sự khống chế của hấn.

Mà Thượng Quan Kiệt Hùng vẫn đang cúi đầu lại giận dữ nắm chặt hai quả đấm, sao hấn xuất hiện giờ này? Không phải hấn đang bị nhốt sao? Trong lúc ông ta vẫn còn đang cầm hấn cầm ly rượu trên bàn lên uống cạn một hơi

thì -

“Hoàn nhi, hôm nay là thọ yến của phụ hoàng con, đồng thời cũng để tuyển chọn thái tử phi, nhanh tới ngồi vào ghế đi, không được tùy hứng đứng ở đó.” Hoàng hậu nhìn con của bà bình tĩnh đứng tại chỗ, trên mặt có chút không vui, nhưng nghĩ đến hôm nay có thể tìm được thái tử phi cho Hoàn nhi, tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên.

Hoàng hậu vừa nói xong, trên mặt mấy thiên kim tiểu thư ở trên yến tiệc đều tràn đầy cảm giác hưng phấn, đồng thời cũng bắt đầu đứng ngồi không yên, cố gắng hết sức để cho mình đẹp nhất trước mặt thái tử, hi vọng mình có thể được thái tử nhìn trúng.

Phải biết rằng được tuyển chọn làm thái tử phi, tương đương với việc chính là được tuyển chọn làm hoàng hậu, làm sao họ có thể mất hứng.

Kể từ khi Quý Thuần Hoàn xuất hiện trên bữa tiệc thì Quý Trung cũng chưa từng nhìn hẳn một cái, tầm mắt của ông ta vẫn luôn ở trên người đang hầu hạ ông ta là Thượng Quan Mạn Nhi, cho đến lúc hoàng hậu nói ra lời kia thì ông ta mới giương mắt nhìn thoáng qua phía sau lưng hoàng hậu, rồi sau đó bất mãn nhìn Quý Thuần Hoàn, “Hôm nay là thọ yến của trẫm, người đột nhiên xuất hiện là tới phá hư thọ yến của trẫm hay là còn có nguyên nhân khác.”

Vừa dứt lời, không chỉ khiến các đại thần sững sờ, mà còn khiến những nữ tử muốn trở thành thái tử phi kia càng thêm khó hiểu, đây là chuyện gì, sao hoàng thượng lại nói ra những lời như vậy, đó là thái tử, nhi tử của hoàng thượng, con trai duy nhất, cũng là thái tử tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế, hoàng thượng làm sao thế?

“Hoàng thượng, Hoàn nhi đương nhiên là vì chúc mừng hoàng thượng mới có thể xuất hiện ở nơi này? Sao lại muốn phá thọ yến của hoàng thượng chứ?” Hoàng hậu thấy thế liền mở miệng giảng hòa cười nói, kì thực hai tay của bà ở trong tay áo đang nắm thật chặt.

Từ ngày Lệ phi vào cung, hoàng thượng chưa từng nhìn bà một cái, ngay cả trong một bữa tiệc quan trọng như thế, hoàng thượng lại để nữ nhân kia

ngồi cùng, ngay trước mặt vương gia của Long Khải Quốc và hoàng tử của Thương Lang Quốc, còn có cả trước mặt các đại thần, trước mặt mọi người ôm nữ nhân kia chàng chàng thiếp thiếp, không hề có một chút khí chất của vua, hoàng hậu giận dữ liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn Nhi, chỉ là trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, mặc cho người nhìn thấy cũng không nhìn ra ý nghĩ thực sự trong lòng bà.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nói rất đúng, hôm nay là thọ yến của hoàng thượng, làm sao thái tử lại muốn phá hư thọ yến hoàng thượng chứ?” Thượng Quan Mạn Nhi nũng nịu nói.

“Ngồi xuống đi!” Quý Trung liếc mắt nhìn Quý Thuần Hoàn lần nữa, rồi sau đó nhàn nhạt nói ra.

Từ cuộc đối thoại này, khiến các đại thần xác định một chuyện, chính là lời đồn hoàng thượng không thích thái tử là thật, xem ra vị Lệ phi vừa mới vào cung đã được vinh sủng kia sẽ thay thế vị trí của hoàng hậu thôi.

“Phụ hoàng không muốn biết vì sao nhi thần đến trễ ư? Vì sao đến bây giờ mới xuất hiện ở đây?” Quý Thuần Hoàn cười khẽ nói, bộ dáng cả lơ phất phơ ngày thường kia ngược lại đã thay đổi, có vẻ là cao thâm khó lường, trên người còn mơ hồ để lộ ra khí chất vương giả.

“Có cái gì để hỏi chứ, tính cách của phụ hoàng thế nào người còn không biết sao?” Quý Trung nhìn cũng không nhìn Quý Thuần Hoàn một cái, nói.

Có thể làm cho hắn trở thành thái tử, không phải dựa vào mẫu hậu là hoàng hậu của ông, hay cậu là tể tướng có binh lực hùng hậu, nếu không phải ông chỉ còn lại một đứa con trai, chỉ cần thấy hắn, ông sẽ nhớ tới cái chết của Hoan nhi, ánh mắt tức giận của Quý Trung thỉnh thoảng còn liếc nhìn hoàng hậu ở một bên.

Quý Thuần Hoàn cảm nhận được sự tức giận tỏa ra từ trên người phụ hoàng, trong lòng chỉ cười lạnh, xem ra phụ hoàng lại nhớ tới chuyện xưa rồi, bằng không cũng sẽ không tức giận nhìn về phía mẫu hậu, “Nhi thần cũng rất vất vả mới có thời gian để đi đến đây.”

“Trẫm cũng không hy vọng người có thể tới tham gia thọ yến của trẫm.”
Quý Trung nhàn nhạt nói.

Quý Thuần Hoàn giống như không nghe thấy lời của Quý Trung, tiếp tục nói, “Sáng sớm hôm nay, xung quanh phủ đệ của nhi thần bị một đám hắc y nhân chặn đến con kiến cũng chui không lọt, hễ có người bước ra phủ đệ, đều sẽ bị đám hắc y nhân kia giết chết.”

Xung quanh là một mảnh xôn xao, trong chốc lát các đại thần đều thì thầm với nhau.

Mà hoàng hậu cũng lộ ra vẻ mặt lo lắng, đứng dậy đi thẳng tới bên người Quý Thuần Hoàn, lo lắng nói, “Hoàn nhi, để mẫu hậu nhìn xem, con có bị thương không?”

Chân mày Quý Trung nhíu chặt, không nói lời nào, hai mắt chăm chú nhìn Quý Thuần Hoàn.

Nụ cười trên mặt Quý Thuần Hoàn trên mặt không giảm, tiếp tục nói, “Nhi thần phúc lớn mạng lớn nên không có việc gì, chỉ là lại làm cho nhi thần phát hiện một bí mật.”

“Bí mật? Bí mật gì?” Hoàng hậu kinh ngạc nói.

“Có người muốn biến chuyện vui hôm nay thành tang thương!”

Vừa dứt lời, cả yến tiệc đều xôn xao, có vài người sắc mặt bắt đầu trắng bệch, có vài người vô cùng sợ hãi.

“Người nọ hẳn là người đi!” Quý Trung lạnh lùng nói.

“Sao phụ hoàng lại nói như thế?” Quý Thuần Hoàn dường như đã sớm ngờ tới ông ta sẽ nói như vậy, cho nên hẳn cũng không có tức giận, mà lẳng lặng nhìn phụ hoàng của mình cười nói.

“Chỉ cần trẫm vừa chết, người liền ngồi lên vị trí của trẫm.”

“Nhi thần là thái tử, cũng là hoàng thượng tương lai, nhi thần cần gì phải làm như vậy?” Mặc dù trong lòng đã biết từ nhỏ phụ hoàng không thích hắn, nhưng bản thân lại nhấn mạnh lần nữa rằng phụ hoàng vẫn thương hắn, chỉ là không hiểu được cách biểu đạt thế nào thôi, nhưng mà hôm nay, hắn không còn cách nào để tự nói với mình là phụ hoàng vẫn thương hắn nữa.

“Hoàng thượng, nói sao đi nữa Hoàn nhi cũng là con của hoàng thượng, sao Hoàn nhi lại có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.” Hoàng hậu nhìn hoàng thượng cùng chung sống với bà hai mươi mấy năm giận dữ nói.

Coi như năm đó bà đã làm ra chuyện có lỗi, cũng không thể trách Hoàn nhi được, muốn trách thì phải trách bà.

Quý Trung không nói gì, ông dường như cũng nhận thức được lời mình vừa nói là lời nói lúc tức giận, chỉ cần ông vừa nghĩ tới Hoàn nhi, tức giận của ông với Hoàn nhi chỉ có tăng mà không giảm, nếu như không phải vì hắn, Hoàn nhi sẽ không phải chết; nếu như không phải hắn, thì bây giờ Hoàn nhi sẽ là thái tử, mà không phải là hắn.

Long Khai Kỳ và Hiên Viên Hạo liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó tầm mắt đều rơi vào trên người Thượng Quan Kiệt Hùng đang ngồi ở một góc khuất.

“Hôm nay nhi thần xuất hiện ở đây chỉ có một mục đích, không đơn thuần vì hoàng thượng, cũng là vì dân chúng của Thủy Nguyệt Quốc, nhất định sẽ không để kế hoạch của người nọ được như ý.” Quý Thuần Hoàn lạnh lùng nói, nếu phụ hoàng chưa bao giờ coi hắn là con, vậy cũng không cần oán hận hắn nữa.

“Ha ha ha, đó là chuyện nhà của các ngươi, mặc kệ các ngươi có oán hận gì, cùng đi gặp Diêm La Vương mà nói.” Chỉ thấy Thượng Quan Kiệt Hùng vẫn ở một góc bỗng nhiên cười nói.

Đột nhiên, tất cả tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên người của ông ta, bao gồm cả Thượng Quan Mạn Nhi cũng là vẻ mặt khó hiểu nhìn phụ thân của mình đột nhiên mở miệng vào lúc này, trong lòng nàng mặc dù vẫn không hiểu vì sao phụ thân phải để nàng đạt được sủng ái của hoàng thượng, cũng để cho nàng bất luận thế nào cũng phải làm cho hoàng thượng

đồng ý cho phụ thân tham gia yến tiệc tối nay.

“Người chính là phụ thân của ái phi?” Quý Trung mở miệng hỏi.

“Không sai, chỉ là rất nhanh sẽ là người lấy mạng của người.” Bàn tay Thượng Quan Kiệt Hùng đẩy xe lăn đi tới giữa yến tiệc cười lạnh nói.

Các đại thần gât gao nhìn chăm chăm nam tử trung niên xuất khẩu cuồng ngôn, rồi sau đó lại nhìn về phía nữ tử bên cạnh hoàng thượng.

“Hoàng thượng, nô tì. . . . . nô tì. . . . .” Thượng Quan Mạn Nhi sợ hãi nhìn Quý Trung, không biết nên nói gì.

“Cút.” Quý Trung hung hăng đẩy một cái, Thượng Quan Mạn Nhi liền lăn từ trên long ý xuống.

Uổng cho ông sủng ái nàng ta như thế, không ngờ nàng ta lại muốn lấy mạng của ông, đoạt giang sơn của ông, nếu như không phải thấy dung mạo của nàng có vài phần giống với Ngọc nhi, ông cũng sẽ không vinh sủng một mình nàng như thế.

“Ta đã sai người bao vây bốn phía, mà tất cả mọi người ở đây đều đã uống rượu đặc chế của ta, đừng vọng tưởng có thể sống sót mà ra ngoài. Còn người nữa, hoàng thượng, người trúng độc nặng nhất, chỉ cần người và Mạn Nhi hoan ái một lần nữa, chất độc trên người người liền nặng thêm một phần. Ha ha” Thượng Quan Kiệt Hùng cười lớn tiếng nói.

Tất cả các đại thần và người nhà của họ đều ngây ngẩn cả người, bọn họ cũng trúng độc, không còn sống được bao lâu, tại sao lại như thế chứ, bọn họ chỉ tới tham gia yến tiệc của hoàng thượng thôi mà, sao lại. . . . .

Quý Trung sững sờ nhìn nam tử ngồi trên xe lăn, ông ta đang (Thượng Quan Kiệt Hùng) nói cái gì, ông (Quý Trung) trúng độc, sao ông (Quý Trung) lại không biết? Hoan ái với nữ nhân kia một lần, độc càng nặng hơn, chẳng lẽ là nói. . . . .

Hoàng hậu lo lắng nhìn Quý Trung, bất luận như thế nào, ông cũng là người

đã cùng bà trải qua hơn nửa đời người, nghe thấy ông bị trúng độc, làm sao bà không lo lắng chứ?

“Hoàng thượng, người không sao chứ?”

“Người đâu, lấy đầu của Quý Trung xuống.” Thượng Quan Kiệt Hùng lạnh lùng quát.

Vừa dứt lời, nhưng lại không như mong muốn của Thượng Quan Kiệt Hùng, Thượng Quan Kiệt Hùng kinh ngạc nhìn bốn phía, làm sao có thể, người của hắn không thể nào nghe thấy tiếng của hắn mà không xuất hiện.

“Người đâu, lấy đầu của Quý Trung xuống cho ta.” Thượng Quan Kiệt Hùng lớn giọng thêm vài phần, nhưng vẫn không có người đáp lại ông ta.

“Sao vậy? Có phải không có người nào nghe người nói không?” Quý Thuần Hoàn cười lạnh nhìn nam nhân đã bắt đầu hoảng sợ.

“Sao lại như vậy?”

“Ném ra!”

Chỉ thấy Quý Thuần Hoàn vừa nói xong, trong chốc lát giữa sân lại bị mấy chục thi thể của hắc y nhân chiếm cứ.

Toàn bộ đám đại thần đã sớm núp ở một góc nhỏ, sợ hãi nhìn mọi việc đang diễn ra.

Thượng Quan Kiệt Hùng nhìn những thi thể kia, hai mắt thẳng tắp trừng lên, sắc mặt trắng bệch, những người này đều là người của ông, sao kế hoạch của ông lại thất bại chứ, chỉ là rất nhanh, trên mặt của ông ta thoáng qua một nụ cười lạnh lùng.

“Vậy thì thế nào? Chỉ cần các người đã uống rượu kia, đều trúng phải độc đặc chế của ta, cũng sống không qua ngày mai.”

“Thật sao?” Quý Thuần Hoàn cười nhạt nói.

Nhìn Quý Thuần Hoàn đột nhiên cười lạnh một cách bình tĩnh như vậy, đáy mắt Thượng Quan Kiệt Hùng thoáng qua một chút thất bại, chẳng lẽ rượu kia đã bị tráo rồi sao?

“Không sai, trước khi rượu kia được đưa tới bữa tiệc thì đã bị người của ta treo đầu dê bán thịt chó rồi rồi, người cảm thấy kế hoạch của người còn có thể thành công sao? Thượng Quan Kiệt Hùng.” Quý Thuần Hoàn lạnh lùng tức giận nói.

Lời nói của Quý Thuần Hoàn khiến cho mấy tên đại thần yên tâm, bọn họ không trúng độc, thì ra là thái tử đã sớm phát hiện ra kế hoạch của người này, cũng âm thầm phá hư kế hoạch của hắn, cứu bọn họ.

“Hạ quan cảm tạ ơn cứu mạng của thái tử.” Các đại thần đều đồng loạt quỳ trên mặt đất cảm kích nói.

Mà từ đầu tới cuối Quý Trung đều lẳng lặng ở một bên nhìn đứa con này của hắn, đáy mắt thoáng qua một chút an ủi.

“Ha ha” Chỉ thấy Thượng Quan Kiệt Hùng cười to, thừa dịp không có người chú ý thì nhấn cơ quan trên xe lăn, ngân châm đột nhiên bắn ra từ xe lăn, nhanh chóng bay về phía Quý Thuần Hoàn.

Nhưng khi ngân châm đang nhanh chóng đâm về phía Quý Thuần Hoàn lại bị một cục đá đột nhiên xuất hiện giữa không trung đánh rớt xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trong không trung dần hiện ra vài bóng đen, vũ khí trên tay trực tiếp chém về phía Thượng Quan Kiệt Hùng. Mà Thượng Quan Kiệt Hùng lại không ngừng điều khiển xe lăn, không ngừng bắn ra ám khí từ trong xe lăn, làm cho không có người nào có thể đến gần ông ta một bước.

Giữa không trung đột nhiên thoáng hiện một bóng người xinh đẹp, nhanh chóng nhấc cổ áo của Thượng Quan Kiệt Hùng lên, rồi biến mất ở yến tiệc, nhưng trước khi biến mất đã lưu lại một câu nói, “Cứ giao người này cho ta giải quyết, ta nhất định sẽ làm cho ông ta sống không bằng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Tập kích lần nữa

Thì ra bóng hình xinh đẹp vẫn luôn trốn ở trong bóng tối ấy là Thiên Thiên, nàng thấy Thượng Quan Kiệt Hùng đang dựa vào xe lăn đặc chế, khiến những thị vệ kia không thể đến gần hẳn chứ đừng nói là bắt được hẳn, sau đó lại thấy Long Khải Kỳ đang ở một bên xem trò vui, chờ bọn hắn (LKK) ra tay, còn không bằng tự giải quyết. Nàng vừa thi triển khinh công vừa vận nội lực ra nhanh chóng xách Thượng Quan Kiệt Hùng lên biến mất ngay tại thọ yến.

Long Khải Kỳ nhìn bóng hình xinh đẹp kia biến mất, liền biết ngay bóng dáng kia là nàng. Hắn không ngờ nàng sẽ xuất hiện tại hoàng cung, cũng cứu Thượng Quan Kiệt Hùng đi, không, chính xác là, bắt Thượng Quan Kiệt Hùng đi.

“Kỳ, là Thiên Thiên, vậy mà Thiên Thiên lại bắt Thượng Quan Kiệt Hùng đi.” Nghe được tiếng động gần như không phát ra âm thanh ấy, Hiên Viên Hạo nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Chẳng lẽ nàng xuất hiện tại Thủy Nguyệt quốc là vì Thượng Quan Kiệt Hùng? Làm sao nàng lại biết kế hoạch của Thượng Quan Kiệt Hùng? Long Khải Kỳ âm thầm suy nghĩ.

“Kỳ, có muốn đuổi theo không, dù đã biết rõ kế hoạch của Thượng Quan Kiệt Hùng rồi, nhưng thế lực bí mật của hắn tuyệt đối sẽ chưa bị sụp đổ, ta lo Thiên Thiên cứ bắt đi Thượng Quan Kiệt Hùng như vậy, sẽ chọc tới phiền toái.” Hiên Viên Hạo lo lắng nói.

“Đi.” Đúng vậy, Hạo nói rất đúng, dù võ công của nữ nhân kia không tệ, nhưng đấu với Thượng Quan Kiệt Hùng luôn luôn xảo trá thâm độc, nhất định sẽ thua thiệt.

Thừa dịp tầm mắt của mọi người trên yến hội đều đặt trên người Quý Thuần Hoàn cùng những thị vệ kia, hai người họ nhanh chóng biến mất ở đó. Họ đi theo hướng Thiên Thiên vừa mới biến mất, họ tin rằng Thiên

Thiên một mình xách Thượng Quan Kiệt Hùng không thể nhanh chóng xuất cung được, họ phải đuổi kịp nàng trước khi nàng xuất cung.

Giây phút hai người họ vừa biến mất kia, Ngao Thiên Tường hơi nhếch khóe miệng, giống như mọi việc đều nằm trong tay hắn.

Trong lòng Quý Thuần Hoàn cũng đoán được nữ nhân bắt Thượng Quan Kiệt Hùng đi là ai, không ngờ nàng đã tới Thủy Nguyệt quốc, còn âm thầm vào cung, nhưng giờ hắn không thể đuổi theo ngay, song lúc bóng dáng kia sắp biến mất, hắn đã cho người bí mật đi theo rồi.

Thượng Quan Kiệt Hùng bị bắt đi, thọ yến liên yên tĩnh lại, mà các lính hầu cũng nhanh chóng xử lý những thi thể kia.

“Người đâu, kéo nữ nhân ác độc này xuống cho trẫm, đúng giờ Ngọ ngày mai xử trảm.” Sau khi tỉnh táo lại, Quý Trung trở về vị trí, lạnh giọng nói.

“Không, Hoàng thượng, nô tì hoàn toàn không biết phụ thân lại đại nghịch bất đạo như thế, dám mưu hại Hoàng thượng, nô tì hoàn toàn không biết gì hết, không biết chút nào, cầu Hoàng thượng bỏ qua cho nô tì một mạng.” Thượng Quan Mạn Nhi hoàn toàn không chú ý tới hình tượng, quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

“Kéo xuống.” Quý Trung hoàn toàn không nhìn nữ nhân đang quỳ dưới đất kia một cái, ông hoàn toàn chẳng có tình cảm gì với nàng ta, chỉ bởi dung mạo nàng ta hơi giống Ngọc Nhi thôi, ông lạnh lùng quát.

“Hoàng thượng, nô tì thật sự không tham dự mà, nô tì oan uổng a!” Chỉ thấy Thượng Quan Mạn Nhi bị thị vệ cứng rắn kéo xuống.

“Hoàn Nhi, hôm nay thật may là có con, nếu không trẫm, không, Thủy Nguyệt quốc liền thua trong tay trẫm rồi.” Quý Trung nhìn con của mình nói, trải qua sự việc này, ông đã suy nghĩ cẩn thận, mặc kệ ông và hoàng hậu có rối rắm gì, thì đó cũng không phải là lỗi của Hoàn Nhi, dù sao Hoàn Nhi cũng là ruột thịt máu mủ của ông.

“Nếu Hoàng thượng đã không còn đáng ngại, thần xin được cáo lui trước!”

Thật vất vả mới biết nàng đã tới Thủy Nguyệt Quốc, hắn không thể lần nữa để lỡ cơ hội gặp nàng.

“Hoàn Nhi, con vẫn còn tức giận với phụ hoàng sao?” Quý Trung nhìn thái độ lạnh lùng của nhi tử, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ ông lại mất đi cả hài tử duy nhất này sao?

Phụ hoàng? Đây là lần đầu tiên ông ta ở trước mặt của hắn tự xưng là phụ hoàng, mà không phải trẫm, chỉ là cái này tựa hồ đã muộn, hắn đã không cần phụ hoàng này rồi.

“Hoàn Nhi, phụ hoàng đang nói chuyện với con, con không nghe thấy sao?” Hoàng hậu thấy Quý Thuần Hoàn đã định nhấc chân rời đi, mở miệng tức giận nói.

“Hoàn Nhi, thời gian của phụ hoàng không còn nhiều nữa, chẳng lẽ con nhẫn tâm muốn phụ hoàng của con cô đơn rời đi sao?” Là do ông tỉnh ngộ quá muộn, nhưng ông muốn trong khoảng thời gian này, mình được hưởng thụ một chút tình phụ tử, không muốn mất đi hài tử duy nhất này.

“Hoàng thượng hãy yên tâm, cổ độc trên người Lệ phi cũng không có chuyển tới trên người Hoàng thượng, nhi thần đã để người cho thuốc chống cổ độc bí mật vào thức ăn của Hoàng thượng, hơn nữa mỗi ngày Hoàng thượng đều dùng Giải Độc Hoàn, dù có trúng độc từ lâu cũng đã sớm khỏi.” Nói xong, Quý Thuần Hoàn nhấc chân rời khỏi yến hội.

Từng câu từng chữ của Quý Thuần Hoàn quanh quẩn trong đầu Quý Trung, thì ra Hoàn Nhi đã âm thầm làm nhiều việc như vậy vì ông, cho tới nay đều là ông sai, ông hoàn toàn sai lầm.

Bên kia.

Thiên Thiên xách theo Thượng Quan Kiệt Hùng, cũng không trực tiếp xuất cung, lấy sức mình nàng cũng khó mà mang Thượng Quan Kiệt Hùng ra khỏi cung.

“Không ngờ cái thân ông lại nặng như vậy.” Thiên Thiên xách Thượng

Quan Kiệt Hùng trên tay ném đi, lạnh lùng nói.

Thượng Quan Kiệt Hùng cứ như thể té xuống đất thật mạnh, khi hấn ngẩng đầu lên nhìn về phía người cứu mình, hoàn toàn ngây dại.

“Người chưa chết?”

“Ông chưa chết, ta cũng chưa chết được.” Thiên Thiên lạnh lùng nói.

“Không thể nào, người của ta tự tay ném người xuống vách núi, cũng tận mắt nhìn thấy người được hạ táng, làm sao người lại không chết, nói, người là ai, lại dám giả trang tiện nhân kia.”

“Ta chưa chết là để đến đòi nợ ông, thật hận mình năm đó mềm lòng, chỉ phế bỏ hai chân của ông, nên trực tiếp lấy cái mạng chó của ông mới đúng.” Thiên Thiên chỉ nhẹ nhàng vung tay một cái, Thượng Quan Kiệt Hùng lập tức bay lên cao, rồi lại té thật mạnh xuống đất.

“Khụ”, Thượng Quan Kiệt Hùng không nhận được đau nhức truyền tới từ lồng ngực, nhổ ra ngụm máu tươi lớn.

“Tiện nha đầu nhà người, lại dám giết phụ thân.” Thượng Quan Kiệt Hùng nhận được đau nhức trên người, tức giận quát lên.

“Giết phụ thân? Ông không có tư cách.” Thiên Thiên lại đá ra một cước, chỉ thấy thân thể đang nằm rạp trên đất kia bị văng ra mấy trượng.

Đúng lúc này, Long Khải Kỳ và Hiên Viên Hạo đã đuổi tới.

“Thiên Thiên, giết ông ta chỉ làm bẩn tay nàng thôi.” Hiên Viên Hạo đi tới bên cạnh Thiên Thiên cười lạnh nói.

“Ông ta đã trúng độc, chỉ cần nửa nửa khắc, ông ta sẽ trúng độc bỏ mình.” Long Khải Kỳ gật đầu một cái rồi nói.

“Không thể nào... Sao ta lại có thể trúng... độc.” Thượng Quan Kiệt Hùng không thể tin nói, ông ta đã hạ độc trong rượu những người đó, nhưng

những thứ đó không phải đã bị Quý Thuần Hoàn đổi rồi sao? Dù ông ta có uống những ly rượu kia, nhưng trước đó ông ta cũng đã ăn thuốc giải, ông ta không thể nào trúng độc được.

“Đúng vậy, những ly rượu kia thật sự đã bị Quý thái tử đổi, nhưng là bầu rượu trên bàn của ông lại bị hạ kịch độc.” Hiên Viên Hạo nhàn nhạt nói ra.

Sau khi Kỳ nói nên ra tay sớm, hắn đã âm thầm để Khuynh Vũ đổi rượu trên bàn Thượng Quan Kiệt Hùng thành rượu có kịch độc.

“Không, không.” Thượng Quan Kiệt Hùng không ngừng lẩm bẩm, ông ta không tin ông ta lại mất mạng như thế, ông ta đã tính kế hơn nửa đời, cuối cùng lại bị người khác tính kế, giấc mộng của ông ta còn chưa được thực hiện, ông ta không thể chết đi như vậy.

“Thiên Thiên, nàng tới Thủy Nguyệt quốc là vì ông ta sao?” Hiên Viên Hạo không nhìn Thượng Quan Kiệt Hùng nữa, mà là cười híp mắt nhìn Thiên Thiên.

“Không phải.”

“Không phải vì ông ta? Vậy là vì cái gì? Cần ta giúp một tay không? Ta cùng Kỳ nhất định sẽ cố gắng giúp nàng.” Hiên Viên Hạo tiếp tục nói.

“Không cần, ta đã giải quyết xong chuyện.” Tầm mắt của Thiên Thiên gắt gao đặt lên người Thượng Quan Kiệt Hùng đang không ngừng giãy giụa, cho dù chết, nàng cũng sẽ không để cho ông ta chết sáng khoái như vậy.

Đang ở lúc nàng nghĩ sẽ tiến lên hung hăng quất Thượng Quan Kiệt Hùng thì đột nhiên xuất hiện những kẻ áo đen che mặt.

Những kẻ áo đen cầm đại đao trong tay, mạnh mẽ chém tới ba người bọn họ.

Long Khải Kỳ cùng Hiên Viên Hạo thấy thế, lập tức đánh ra chiêu phong, mấy tên áo đen ngã xuống đất, rất nhanh, lại xuất hiện một đám áo đen tiến lên tập kích.

Vốn định hung hăng quát Thượng Quan Kiệt Hùng, Thiên Thiên dừng bước lại, đối phó với những tên áo đen đột nhiên xuất hiện kia, khi nàng nhìn thấy những tên áo đen che mặt này đột nhiên xuất hiện thì nàng liền cảm thấy quen thuộc, giống như nàng đã gặp những tên áo đen này.

Mà bởi vì mấy tên áo đen che mặt xuất hiện, hai mắt Thượng Quan Kiệt Hùng chăm chú nhìn những người đang đánh nhau, lúc đó, ông ta đột nhiên cảm thấy bụng đau vô cùng, chẳng lẽ ông ta thật sự trúng kịch độc như lời của bọn chúng? Chẳng lẽ ông ta phải chết như vậy?

Tầm mắt lại rơi vào trên người bóng hình xinh đẹp mảnh khảnh kia, đáy mắt thoáng qua một tia lệ khí, cho dù chết, ông ta cũng không thể chết như vậy, ông ta phải kéo tiện nhân kia chết cùng, thật may là trước đó ông ta đã chuẩn bị chu đáo, tiện nhân, người đi chết đi!

Chỉ thấy Thượng Quan Kiệt Hùng tàn nhẫn trừng mắt nhìn bóng dáng Thiên Thiên, sau đó dùng hết sức, khạc từ trong miệng ra một cái ám khí, trực tiếp vọt đến chỗ Thiên Thiên.

Đang đánh nhau với mấy tên áo đen, Thiên Thiên hoàn toàn không chú ý tới một cái ám khí đang bay về phía nàng, chỉ nghe thấy một tiếng “Cẩn thận”, liền nghe được tiếng ám khí đâm vào cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Giải độc

Lời vừa dứt, mọi ánh mắt trong phòng cùng nhìn về phía bóng dáng đột nhiên xuất hiện.

“Ta có thể cứu hần!” Thì ra người đó là Ngao Thiên Tường, lúc này mặt hần mang nụ cười nhàn nhạt, khiến người ta không đoán được suy nghĩ trong lòng hần.

Thiên Thiên nhìn nam tử xuất hiện trước mắt, mỗi lần nhìn thấy gương mặt đó, nàng luôn cảm thấy quen quen, nhưng nàng lại chắc chắn mình không hề quen hần, chỉ là đã gặp qua vài lần thôi.

Hầu Quân Lâm nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện này, hần có ấn tượng, người này là Đại hoàng tử Thương Lang quốc, nghe nói hần ẩn cư chốn đảo nguyên đã lâu, song chẳng hiểu sao gần đây lại trở về Thương Lang quốc, cũng tham gia các yến hội, không ngờ cả thọ yến của quân chủ Thủy Nguyệt quốc lần này hần cũng tham gia, rốt cuộc mục đích của hần là gì?

Mà Mặc – người từ đầu đến cuối chưa hề nhìn Ngao Thiên Tường một cái, đứng bên cạnh, có vẻ đang suy nghĩ gì đó, không thấy ánh mắt của hần đang nhìn đi đâu, cũng không ai đoán được rốt cuộc hần đang nghĩ gì?

Đối với phản ứng của họ, hần chỉ mỉm cười, sau đó lấy một bình sứ trắng từ trong ngực ra, đang định để Mộ Dung Hàn uống được lỏng trong đó thì liền nghe được giọng nói nhàn nhạt của Thiên Thiên.

“Thực Tâm là độc dược đã sớm mất tác dụng trên đời, ngay cả Quỷ Y Tử chưa chắc đã có thể bào chế ra giải dược, Ngao hoàng tử lại có giải dược của Thực Tâm, rất trùng hợp phải không?” Thiên Thiên vứt bỏ cảm giác quen thuộc mà đại náo truyền đến cho nàng, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn bình sứ trong tay Ngao Thiên Tường.

Dù Ngao Thiên Tường cho nàng một cảm giác quen thuộc, nhưng nàng lại có thể cảm thấy rõ ràng rằng Ngao Thiên Tường không hề đơn giản giống

như vẻ ngoài.

Ngao Thiên Tường cũng không dừng động tác trong tay lại, chỉ khẽ mỉm cười: “Trên đời sẽ luôn có chuyện trùng hợp như thế, ngươi tin không?”

Thiên Thiên thật sự muốn tiến lên ngăn cản động tác của Ngao Thiên Tường, nhưng nàng lại chớp mắt nghĩ, nếu ngay cả nàng và Mặc đều không thể tìm được giải dược của Thực Tâm trong một canh giờ, vậy không bằng để Ngao Thiên Tường thử một lần, mặc kệ mục đích của hắn là gì, giờ quan trọng là phải giải độc cho Hàn.

Sau khi uống được lỏng, sắc mặt vốn trắng bệch của Mộ Dung Hàn dần dần tốt hơn, từ từ hồng hào lên, nhưng hắn vẫn chưa tỉnh lại.

“Độc trên người hắn đã giải, ta đây cũng nên về thôi.” Ngao Thiên Tường rất hài lòng nhìn sắc mặt hồng hào của Mộ Dung Hàn, xoay người nhẹ giọng cười nói.

“Ngao hoàng tử từng chán ghét thế tục trên thế gian, càng chán ghét lục đục chốn hoàng cung, cuộc sống nơi lừa ta gạt nên mới chọn rời khỏi hết thảy tại nơi đây, ẩn nấp nơi thế ngoại đảo nguyên (chốn yên vui), sao lại trở về cuộc sống chán ghét trước kia? Thậm chí còn tham gia thọ yến của quân chủ Thủy Nguyệt quốc?” Hầu Quân Lâm mở miệng, nhàn nhạt hỏi.

Trong đầu Thiên Thiên, không ngừng lặp lại những lời Hầu Quân Lâm vừa nói, nếu Ngao Thiên Tường thật sự giống như lời Hầu Quân Lâm nói, vậy mục đích hắn xuất hiện ở đây lúc này là gì?

“Hầu trang chủ nói đùa, đó chỉ là lời đồn mà thôi, bản hoàng tử chưa bao giờ chán ghét cuộc sống nơi hoàng cung, cũng chưa hề rời khỏi hoàng cung. Chỉ là ngày trước ít quan tâm đến quốc sự, giờ bệ hạ tuổi đã cao, thân là Đại hoàng tử, ta đương nhiên phải quan tâm đến quốc sự, không như Nhị hoàng tử, có thể tiêu dao như vậy, không hề quan tâm đến bệnh của phụ hoàng.” Ngao Thiên Tường vừa nói chuyện, vừa nhìn thoáng qua Mặc đang bình tĩnh đứng bên cạnh Thiên Thiên, rồi liếc nhìn Mộ Dung Hàn trên giường êm, sau đó mỉm cười rời khỏi phòng.

Hầu Quân Lâm bình tĩnh nhìn Ngao Thiên Tường, rồi lại nhìn Mặc bên kia và cả Mộ Dung Hàn, lời vừa rồi của Ngao Thiên Tường là nói cho Mặc hay Mộ Dung Hàn nghe đây?

“Mặc, ngươi đi xem độc trên người Hàn đã giải chưa?” Nàng không muốn nghĩ sâu thêm về Ngao Thiên Tường vừa mới rời đi và lời hấn vừa lưu lại, bởi nàng và hấn tuyệt đối sẽ không xuất hiện cùng nhau nữa.

Lúc Ngao Thiên Tường rời đi, Mặc nhú chặt lông mày của mình, đến khi nghe được tiếng của Thiên Thiên, hấn mới từ từ giãn mày ra, bắt mạch cho Mộ Dung Hàn.

“Ừ, mạch tượng thông thả hơn, trong cơ thể Hàn đã không còn độc tố Thực Tâm nữa, hấn ngày mai Hàn sẽ tỉnh lại.” Mặc nhẹ nhàng nói, lo lắng lúc trước cũng bị quét sạch.

“Tốt, độc giải được là tốt rồi.” Bất kể vì sao mà Ngao Thiên Tường lại có giải dược của Thực Tâm, chỉ cần hấn không làm gì bất lợi với nàng, nàng cũng sẽ không làm địch với hấn, ngược lại, nàng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.

“Đúng rồi, có tìm được Tinh nhi và Như Huyền trong cung không?” Suýt nữa quên mục đích chủ yếu tới Thủy Nguyệt quốc lần này, Thiên Thiên mở miệng hỏi lần nữa.

“Có, hai nàng ấy đã về rồi, ta đã để các nàng ấy đi nghỉ trước.” Hầu Quân Lâm thu hồi nghi vấn lúc trước, mở miệng cười nói.

“Vậy là tốt rồi.”

“Thiên Thiên, là ta mang hai nàng ấy về đây, nàng chuẩn bị thưởng gì cho ta đi chứ!” Hầu Quân Lâm cong môi vừa cười vừa nói.

“Vậy ngươi muốn được thưởng gì?” Thiên Thiên hỏi ngược lại.

“Ha ha, ngày mai chúng ta cùng đi dạo chơi Thủy Nguyệt quốc này được không?” Về mặt Hầu Quân Lâm đang đây mong đợi nhìn nữ tử trước mắt,

thật ra hẳn càng muốn nói, ngày mai chỉ mình hai chúng ta đi dạo phố được không? Nhưng hẳn sợ Thiên Thiên sẽ từ chối, sau này lại không có lý do để đứng bên người nàng nữa.

Thiên Thiên buồn cười nhìn Hầu Quân Lâm với vẻ mặt tràn đầy chờ mong, đương nhiên nàng biết rõ ý nghĩ trong lòng hắn, nhưng quả thật nàng không có cách nào cho hắn, đối với hắn, nàng chưa bao giờ có tình cảm nam nữ, nếu có cũng chỉ là tình cảm giữa bằng hữu với nhau.

“Được.”

“Thật sao?” Dường như Hầu Quân Lâm không thể tin nổi, muốn được xác nhận lần nữa.

“Người hoàn toàn có thể cho là mình nghe nhầm.”

“Được, vậy quyết định như thế đi.” Hầu Quân Lâm vui vẻ cười nói.

“Ừ, các người đi nghỉ trước đi!” Thiên Thiên nhàn nhạt nói.

Hầu Quân Lâm hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, mặt đầy ý cười tiêu sái ra khỏi phòng, hắn đã bắt đầu nghĩ ngày mai mình nên sắp xếp buổi ước hội (hẹn hò) như thế nào rồi.

“Tối nay chủ tử cần đổi một phòng khác không?” Vẫn luôn tỉnh táo ở bên cạnh, Mặc nhìn Hàn đang nằm trên giường êm, mở miệng hỏi.

“Không cần. Mặc, người đi nghỉ trước đi! Giao nơi này cho ta!” Thiên Thiên lắc đầu cười, nói.

“Vâng.” Mặc nhắc chân bước chậm ra khỏi phòng, nhưng hắn cũng chưa trở về sương phòng của mình, mà thi triển khinh công rời khỏi khách điểm.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Thiên Thiên và Mộ Dung đang nằm trên giường êm. Thiên Thiên nhớ lại tất cả những chuyện phát sinh ở hoàng cung, không thể ngờ Thượng Quan Kiệt Hùng lại dám thừa cơ phóng ám khí với nàng, lúc đó nàng chỉ một lòng muốn đẩy lùi những kẻ áo đen,

không ngờ Thượng Quan Kiệt Hùng lại dùng ám chiêu, lúc Long Khải Kỳ lớn tiếng nhắc nàng, nàng đã không kịp né rồi.

Đúng lúc đó, Hàn xuất hiện chắn mũi tên này cho nàng. Không phải nàng đa nghi, nếu như Hàn vẫn luôn đứng ở một nơi bí mật gần đó, sao lúc những kẻ áo đen xuất hiện, hắn cũng không xuất hiện luôn? Hơn nữa, sao Ngao Thiên Tường lại trùng hợp có giải dược của Thực Tâm? Tất cả, rốt cuộc là đã được sắp xếp tốt từ trước hay thật sự chỉ là trùng hợp?

Hàn, hy vọng việc này không liên quan gì đến ngươi! Thiên Thiên nghĩ thầm.

Sắc trắng bạc dần xuất hiện trên nền trời, vàng trắng non cong cong cũng lặng lẽ trôn vào tầng mây, nắng sớm bao phủ khắp nơi.

Mộ Dung Hàn nằm trên giường êm cũng dần dần tỉnh lại. Khi hắn nhìn thấy Thiên Thiên ngồi trên ghế tròn chống đầu mà ngủ, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, đồng thời cũng hơi đau xót, nhẹ chân xuống giường, đi đến bên người Thiên Thiên, ôm ngang người nàng lên, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường êm.

Những động tác này linh hoạt nhẹ nhàng, hắn không đành lòng đánh thức nàng. Nhìn dung mạo quen thuộc ấy, lại nghĩ tới những kẻ áo đen tối qua kia, sắc mặt hắn tối sầm lại, không ngờ người nọ lại dám ra tay với nàng, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó.

Cúi đầu nhìn Thiên Thiên đang ngủ say, hơi thở rét lạnh hiện lên dưới đáy mắt của Mộ Dung Hàn rất nhanh đã tản đi, thay vào đó là dịu dàng. Lúc đầu ngón tay hắn sắp chạm vào đôi má kia, một tiếng “phịch” đã ngăn lại động tác tiếp theo của hắn, mà nàng vốn đang ngủ say cũng bị tiếng động này đánh thức.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Thân phận thật sự của Mộ Dung Hàn

Một tiếng “phịch”, đó là tiếng thân thể té xuống đất.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Người kia đứng lên, tự trách nói.

Thiên Thiên bị đánh thức, vốn đang sững sờ, thấy mình nằm trên giường, sau đó lại thấy Hàn đang ngồi bên giường, và cả bàn tay đang dừng lại trên không trung kia.

Sau đó liền nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, trên mặt hiện lên sắc vui vẻ: “Tinh Nhi, vào đi!”

Đúng vậy, người tạo ra nhiều tiếng động như thế chính là Tinh Nhi vừa tỉnh lại lúc sáng sớm. Từ khi nàng biết tiểu thư đã trở về, nàng đã không nhịn được muốn vào nhìn tiểu thư, nhưng lại nghe nói Mộ Dung công tử bị thương nặng vì cứu tiểu thư, mà Mộ Dung công tử lại đang ở sương phòng tiểu thư, nàng không biết có nên đi vào không, nên liền nằm ở cạnh cửa. Đang định nghe lén xem bên trong có động tĩnh gì, để biết xem liệu lúc này vào có quấy rầy tiểu thư không, ai biết lúc nàng đang định nằm xuống cạnh cửa, cửa phòng liền mở ra.

“Tiểu thư, Tinh Nhi nhớ tiểu thư chết mất.” Lúc Tinh Nhi nghe được giọng nói quen thuộc kia, cũng không cảm được bước chân mình nữa, trực tiếp đi vào trong, lúc nàng nhìn gương mặt quen thuộc ấy, vui mừng đến phát khóc.

Thiên Thiên lắc đầu cười cười, nha đầu này vẫn vậy. Nàng ngồi thẳng người dậy, nhẹ giọng cười nói: “Được rồi, tiểu thư ta cũng nhớ ngươi, bằng không cũng sẽ không vất vả bôn ba đến tìm ngươi đâu.”

“Hu hu, Tinh Nhi biết tiểu thư nhất định sẽ tới cứu Tinh Nhi và Diệp Huyền mà, chắc chắn là tiểu thư đã thấy những chiếc lá Tinh Nhi làm rồi?” Tinh Nhi day day mũi, sau đó vẻ mặt quả quyết nói.

“Ừ, Tinh Nhi trở nên thông minh rồi, biết dùng lá cây để truyền lại tin tức.” Quả thật, người của nàng đã tra được Tinh Nhi ở Hoàng cung Thủy Nguyệt quốc, nhưng không tra ra được cụ thể. Mãi đến lúc họ bất ngờ phát hiện được những chiếc lá dị dạng trôi trên nước sông chảy ra từ trong Hoàng cung, mới phát hiện những chiếc lá ấy là tin tức mà Tinh Nhi cố ý truyền ra ngoài.

“Lúc đó cũng có cả công của Diệp Huyền nữa, là Tinh Nhi và Diệp Huyền cùng nghĩ cách xử lý đó.” Tinh Nhi lau nước mắt trên mặt, tiếp tục nói.

Mà Mộ Dung Hàn chỉ lẳng lẳng ở một bên nghe các nàng nói chuyện.

Cùng lúc đó, Thiên Thiên cũng cảm thấy có gì đó là lạ, lần đầu tiên nghe thấy tên Diệp Huyền từ Tinh Nhi, có thể là Tinh Nhi quá kích động mà gọi sai, nhưng liên tục gọi sai thì không thể nào.

“Tinh nhi, Diệp Huyền là ai? Như Huyền đâu?”

“Tiểu thư, Như Huyền chính là Diệp Huyền, Diệp Huyền chính là Như Huyền, không ngờ Diệp Huyền lại có một quá khứ như vậy.” Lúc này Tinh Nhi mới nhớ tới chuyện nàng đã từng nói với Diệp Huyền, sau khi rời khỏi đó, nhất định sẽ giúp Diệp Huyền và Quý Thái tử ‘người hữu tình về chung một nhà’.

Sau đó Tinh Nhi liền kể hết câu chuyện Diệp Huyền và Quý Thuần Hoàn yêu nhau, bị Hoàng hậu ngoan độc chia rẽ ra.

Một lúc lâu sau.

“Tiểu thư, người nhất định phải giúp Diệp Huyền, khiến Quý Thái tử nhớ Diệp Huyền, cũng khiến hai người họ ở cùng nhau.”

“Thì ra là vậy.” Chẳng trách Như Huyền không để mình hỏi quá khứ nàng ấy, dù mình từng đoán nàng ấy đã có một chuyện tình xưa đau đớn khắc sâu trong lòng, lại không ngờ người yêu Như Huyền lại là Quý Thuần Hoàn. Nếu vậy, đêm đó Như Huyền khóc nức nở là bởi lần gặp Quý Thuần Hoàn!

Nhìn thấy người cùng mình yêu nhau lại cùng mình như người lạ, chẳng trách đêm đó nàng ấy đau lòng như thế.

“Tất cả đều do Hoàng hậu giở trò quỷ sau lưng! Hoàng hậu đó còn nói, lúc Điệp Huyền tận mắt thấy Quý Thái tử thú thê rồi, sẽ tự mình hiểu con đường của mình. Tiểu thư, nhất định người phải hung hăng ngược đãi Hoàng hậu ác độc đó.” Tinh Nhi gật đầu nói.

“Tinh Nhi trở nên hư như thế từ lúc nào vậy?” Thiên Thiên thu hồi suy nghĩ, khẽ cười nói.

Tinh Nhi cũng hoảng sợ, sau đó lại sờ sờ ót, nhẹ cười nói : “Tiểu thư đừng nhạo Tinh Nhi nữa, Tinh Nhi cũng chỉ không quen nhìn Hoàng hậu đó đối xử với Điệp Huyền như thế thôi.”

“VẬY Điệp Huyền đâu rồi?” Thiên Thiên không thấy bóng Điệp Huyền, mở miệng hỏi.

“A, Điệp Huyền còn đang ở trong phòng, Tinh Nhi thật sự không nhìn được nổi nhớ tiểu thư, nên mới...” Vừa nói xong, Tinh Nhi cong môi cười.

“Ừ, vậy ngươi và Điệp Huyền đi chuẩn bị trước đi, chốc nữa ta đưa các ngươi đi dạo chơi, sau đó đi tìm Quý Thuần Hoàn.” Thiên Thiên từ từ nói, nàng nhớ rõ hôm nay đã đáp ứng Lâm, cùng đi chơi với hắn, nhưng nàng chưa nói chỉ có hai người họ.

“Thật ư, vậy thì tốt quá, Tinh Nhi đi nói với Điệp Huyền đây.” Về mặt Tinh Nhi cao hứng hô, không biết vì nàng được đi dạo phố hay vì nàng có thể lấy lại công đạo cho Điệp Huyền.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại hai người Thiên Thiên và Mộ Dung Hàn.\

“Hàn, ngươi thấy thế nào rồi?” Thiên Thiên nhìn Mộ Dung vẫn luôn im lặng không nói gì, mở miệng hỏi.

“Độc trên người ta đã giải, ta nhớ ta trúng phải Thực Tâm, độc dược này

nếu không tìm thấy giải dược trong vòng một canh giờ, hắn phải chết rồi.” Lúc ám khí đó đâm vào lưng Mộ Dung Hàn, hắn liền biết ám khí đó có độc, hơn nữa còn là Thực tâm mất tích đã lâu, hắn mới có thể điểm hai huyết đạo của chính mình trong thời gian nhanh nhất, tránh cho độc tố khuếch tán đến toàn thân.

“Đúng vậy, độc đó quả thật là Thực Tâm, là Ngao Thiên Tường cứu người.” Thiên Thiên vừa nói vừa chăm chú nhìn sắc mặt Mộ Dung Hàn.

“Hắn ư?” Hắn lại hảo tâm cứu mình, hơn nữa làm sao hắn lại trùng hợp có giải dược của Thực tâm được? Trong đầu Mộ Dung Hàn không ngừng tự hỏi, nhưng cuối cùng, hắn chỉ tóm lại được một điều, mục đích Ngao Thiên Tường cứu hắn không hề đơn giản chút nào.

Thiên Thiên nhìn vẻ mặt Hàn ban đầu là kinh ngạc, sau đó dần trở nên nghiêm trọng, tim của nàng cũng thót lên, nhẹ giọng hỏi : “Hàn, người biết vì sao Ngao Thiên Tường lại cứu người ư?”

Mộ Dung Hàn ngẩng đầu nhìn Thiên Thiên, nhìn đôi mắt vừa lo lắng lại vừa sợ hãi ấy, hắn mở to miệng, nhưng vẫn không thể nào nói nên lời.

“Ta không hy vọng có người lừa ta, đặc biệt là người.” Thiên Thiên nói từng chữ từng chữ, nàng ghét cảm giác bị lừa, càng ghét bị người mình tin tưởng lừa.

Thật lâu sau.

Vẫn luôn không dám mở miệng, rốt cuộc Mộ Dung Hàn cũng phải nói ra, “Ngao Thiên Tường là đại ca ruột thịt của ta, ta là Nhị hoàng tử Thương Lang quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chương 136

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, Thiên Thiên còn đang đắm chìm trong lời Mộ Dung Hàn vừa nói, cho dù nàng đoán thế nào thì cũng sẽ không đoán được hắn là nhị hoàng tử của Thương Lang quốc.

Hồi lâu sau, Thiên Thiên mới bình tĩnh lại, rồi sau đó lạnh nhạt nói, giọng điệu mang theo xa cách như vậy, khiến Mộ Dung Hàn đột nhiên cảm nhận được, Thiên Thiên đang rời xa hắn từng chút một, cho dù ngay lúc này nàng đang ở trước mắt hắn, nhưng hắn lại phát hiện mình cách nàng càng ngày càng xa.

“Vậy bây giờ gương mặt này của ngươi chính là dung mạo thật của ngươi phải không?” Nếu cùng là huynh đệ ruột thịt, nhưng nàng nhìn thế nào thì gương mặt trước mắt này lại không có một chút nét tương tự nào với Ngao Thiên Tường. Trừ phi. . .

Mộ Dung Hàn không nói tiếng nào, chỉ lấy một bình sứ từ trong ngực ra, rút nắp bình phía trên, đổ một ít dược phấn* vào chậu nước rửa mặt bên cạnh, cuối cùng chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vớt lấy nước có dược phấn rửa mặt, rồi sau đó dùng tấm vải khô lau những giọt nước còn sót lại trên mặt.

*dược phấn: bột thuốc

Thiên Thiên trực tiếp nhìn từng cử động của Mộ Dung Hàn, cho đến khi hắn xuất hiện ở trước mắt mình lần nữa, rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ vì sao khi nhìn thấy Ngao Thiên Tường thì luôn luôn có một loại cảm giác quen thuộc, hoá ra là như vậy, hóa ra dung mạo của bọn họ giống nhau như đúc, chỉ là gương mặt của Ngao Thiên Tường có vẻ nhu hòa hơn một chút, mà gương mặt này có thể là bởi vì quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời nên màu da có vẻ trắng hơn.

Gương mặt này càng anh tuấn hơn so với trước kia, lúc này ngũ quan như được dao sắc điêu khắc mà thành có chút nhu hòa, trong con ngươi thoáng qua một chút bối rối, đôi môi mỏng khêu gợi mím lại không nói tiếng nào,

chỉ lẳng lẳng nhìn người con gái trước mặt.

“Còn có gì là giả nữa không?” Giọng nói của Thiên Thiên càng thêm lạnh lẽo, thì ra hắc lữ nàng không đơn giản chỉ là thân phận, ngay cả dung mạo cũng vậy, còn có gì hắc giấu giếm nàng nữa không đây.

“Ngoài hai việc này ra, những thứ khác đều xuất phát từ tấm chân tình của ta.” Còn có tình yêu trong lòng ta đối với nàng, Mộ Dung Hàn lẳng lẽ thêm một câu ở trong lòng.

Thiên Thiên bắt đầu nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra từ lúc quen biết hắc, rồi sau đó nhíu chặt mày hỏi: “Ta nhớ ngươi đã từng nói rằng sẽ không tranh giành với hắc, nhưng hắc vẫn không buông tha ngươi, vậy hắc trong miệng ngươi có phải là Ngao Thiên Tường không?”

“Đúng, năm đó lúc đi du hồ thì gặp phải bọn người bịt mặt do hắc phái tới, cho dù ta che đi dung mạo thật, hắc vẫn có thể nhận ra ta, cũng phái người đuổi giết ta, không, chính xác mà nói, là giết ngươi.” Mộ Dung Hàn gật đầu nói, hôm nay hắc thẳng thắn tất cả với nàng, sẽ không giấu giếm nàng nữa, hắc sẽ làm cho nàng biết, sở dĩ hắc phải giấu giếm thân phận là không muốn để cho nàng biết tất cả.

“Nói rõ ràng!”

“Sự phụ ta đã từng quan sát hiện tượng thiên văn, ở Long Khảm quốc từng xuất hiện một ngôi sao Thiên Vương, ngôi sao này sẽ thống nhất thiên hạ, mà tìm được ngôi sao này sẽ trở thành vương giả trên đời, nhưng nếu ngôi sao này rơi xuống, thiên hạ sẽ chỉ lâm vào trong hỗn loạn.”

“Chuyện này liên quan gì đến ta?” Đây coi như là lời tiên đoán sao? Thế nhưng sao Thiên Vương này có liên quan gì đến nàng? Thống nhất thiên hạ? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

“Nàng chính là sao Thiên Vương đó!” Mộ Dung Hàn khẳng định nói.

“Ta chỉ là một tiểu nữ tử, sao có năng lực thống nhất thiên hạ? Cho dù là vậy thì mục đích ngươi xuất hiện bên cạnh ta là vì lấy được ta, ngươi muốn

thống nhất thiên hạ sao?” Đây là chuyện cười nàng từng được nghe, lấy được nàng, có thể thống nhất tam quốc, hủy diệt nàng, tam quốc lâm vào hỗn loạn, nàng có lớn năng lực như vậy từ khi nào, sao nàng không biết?

Mộ Dung Hàn không nói, không biết nên nói tiếp hay không, nếu như hắn thật sự nói tiếp, chuyện này thật sự không quay lại được nữa, nhưng nếu không nói, nàng sẽ vĩnh viễn rời khỏi hắn.

“Người không nói chứng minh điều ta vừa nói là mục đích cuối cùng của người.” Thiên Thiên lạnh lẽo nói, đột nhiên nàng cảm thấy được sự đau đớn mờ mờ ảo ảo ở trong tim.

Cuối cùng, Mộ Dung Hàn vẫn buông bỏ, lựa chọn im lặng.

Im lặng là chứng minh cho sự cam chịu sao? Thiên Thiên lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt không nói một lời, hồi lâu sau mở miệng nhẹ nhàng hỏi lần nữa: “Người và Mặc biết nhau từ nhỏ thì Mặc phải biết thân phận thật của người chứ?” Đột nhiên Thiên Thiên nhớ tới vài ngày trước đó Mặc đã từng đề cập qua, hắn và Hàn biết nhau từ nhỏ, nếu nói như vậy, Mặc. . .

Mộ Dung Hàn gật đầu một cái, coi như là trả lời vấn đề của Thiên Thiên.

“Sự phụ của Mặc là Quý Y Tử, vậy sự phụ người mới vừa nói chính là Quý Y Tử?” Quý Y Tử là thần y trên giang hồ, tuy nhiên lại chưa từng nghe nói hắn sẽ nhìn hiện tượng thiên văn, dự đoán được tương lai.

“Ừ! Ta và Mặc là huynh đệ đồng môn!”

Đùng một tiếng, bọn họ là huynh đệ đồng môn? Nếu nói vậy thì Mặc cũng đã sớm biết lời tiên đoán này rồi, vậy hắn sống ở bên cạnh mình là vì mục đích gì?

“Vậy thân phận thật của Mặc là gì?” Nàng thật lòng hi vọng Mặc không nên có chuyện gì giấu giếm nàng, nếu không thì thời gian vừa qua, người sống ở bên cạnh nàng đều là vì lời tiên đoán không hề có căn cứ này sao? Hiện tượng thiên văn, đây chẳng qua là nhìn sao thôi. Vì sao cổ nhân tin tưởng những thứ này như thế?

“Đề tặc nói cho nàng biết đi.” Mộ Dung Hàn nhẹ giọng nói.

Sau khi nghe vậy, Thiên Thiên nhắm hai mắt lại, nghe giọng điệu của hắn, hình như hy vọng cuối cùng của nàng cũng tan vỡ, thì ra cho tới nay, Mặc mà nàng tin nhiệm nhất cũng đi theo bên cạnh mình có mục đích.

Mà lúc này, hình như Mặc có thể cảm ứng được, xuất hiện ở cửa, nhẹ giọng nói: “Chủ tử gọi thuộc hạ?”

Sau khi Mặc nhìn thấy dung mạo khôi phục không thể quen thuộc hơn thì trong lòng kinh hãi, xem ra nàng đã biết, hắn cũng biết tối hôm qua Ngao Thiên Tường cũng xuất hiện một cách trùng hợp, tuyệt đối là không đơn giản.

“Mặc, ngoài việc ngươi là đồ đệ của Quỷ Y Tử, huynh đệ đồng môn của nhị hoàng tử Thương Lang quốc ra thì còn có thân phận khác mà ta không biết hay không?” Thiên Thiên bình tĩnh nhìn nam tử xuất hiện tại cửa hỏi.

“Chủ tử. . .”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chương 137

“Mặc, thời gian người ở bên cạnh ta cũng không ngắn, người nên biết tính cách của ta, ta không thích cảm giác bị người lừa gạt, mặc kệ người chém giết.” Mặc im lặng khiến lòng Thiên Thiên căng thẳng, từ lúc Mặc vừa xuất hiện đã nhận lời mời làm quản gia của nàng thì nàng đã biết rõ thân phận của Mặc nhất định không đơn giản, chỉ là hẳn không nói nàng cũng không hỏi, thời gian trôi qua, nàng cũng không có ý định nghiên cứu vấn đề này, bởi vì nàng tin hẳn, nhưng hôm nay, lời Mộ Dung Hàn nói không thể làm nàng không mở miệng hỏi hẳn: “Đối với thân phận của người, ta không có hứng thú cũng không muốn biết, nhưng ta muốn biết một việc, người xuất hiện nhận lời làm quản gia của ta có liên quan đến hiện tượng thiên văn hay không?”

Mặc không nói tiếng nào, im lặng đi vào trong nhà, sau khi liếc mắt nhìn Mộ Dung Hàn thì tầm mắt ngừng ở trên người Thiên Thiên, lẳng lẳng nhìn nàng, chậm rãi nói: “Mười lăm năm trước, thái tử mới chín tuổi của Thủy Nguyệt quốc đột nhiên bạo bệnh bỏ mình, mà cùng một ngày đó, mẫu thân của thái tử là Hoa hoàng hậu không thể nào chấp nhận được nỗi đau mất con nên cuối cùng lựa chọn thắt cổ tự vẫn.

Có điều người đời không biết, thái tử không phải vì bệnh tật mà chết, mà là bị người đầu độc, khi thái tử trúng kịch độc chỉ còn lại một hơi thì được sư huynh của Hoa hoàng hậu cứu, mà Hoa hoàng hậu vì muốn giữ tánh mạng của hài nhi nên ban bố tin tức thái tử đã chết ra ngoài, thậm chí nàng đã dùng tính mạng của mình tuyên cáo thiên hạ, chuyện thái tử chết bất đắc kỳ tử là thật.”

Lòng của Thiên Thiên giống như bị đập một cú nặng nề, nhìn đôi mắt vẫn lạnh nhạt trước sau như một khi đó thì nàng thoáng nhói đau, nàng đã chạm tới nỗi đau của Mặc: “Mặc, thật xin lỗi.”

“Ta chính là thái tử năm đó không chết, Quỷ Y Tử chính là sư huynh của Hoa hoàng hậu, năm đó, sau khi sư phụ đưa ta rời khỏi Thủy Nguyệt quốc, trực tiếp đến Thương Lang quốc, ở nơi này, ta đã biết đến một người đồ đệ

khác của sư phụ, là Hàn.

Tin rằng nàng cũng từ miệng Hàn biết được sư phụ tính ra hiện tượng thiên văn, biết nàng là sao Thiên Vương, là người thống nhất thiên hạ trong tương lai, không đơn thuần chỉ có ba người là sư phụ, Hàn, và ta biết, đại hoàng tử Thương Lang quốc là Ngao Thiên Tường cũng tình cờ có cơ hội biết được, từ nhỏ đến lớn, mơ ước của Ngao Thiên Tường chính là thống nhất thiên hạ, hẳn biết được tin này thì nhất định phải có được nàng, nhưng nếu như cõi đời này thật sự bị hắn lấy được, cuộc sống sẽ không có một ngày yên ổn.

Sư phụ liền đề cho ta âm thầm bảo vệ nàng, thật ra thì từ nhỏ, A Hoàng và A Hắc do mẫu hậu nuôi lớn, bọn họ có linh tính, kể từ sau khi mẫu hậu qua đời cũng biến mất theo, cũng là ngày đầu tiên, ta trở thành quản gia của nàng, bọn chúng lại đột nhiên xuất hiện, không ngờ bọn chúng xuất hiện lần nữa là bởi vì sự xuất hiện của nàng.” Thật ra thì lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy nàng thì hắn đã thích nàng, nhưng hắn lại không hề nói ra, hắn chỉ nguyện vĩnh viễn đứng ở phía sau bảo vệ nàng.

Thiên Thiên yên lặng không nói, giống như là đang suy nghĩ lời này là thật hay giả, lại dường như đang nghĩ tới tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong thời gian qua, làm cho không người nào có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng.

Mộ Dung Hàn im lặng đứng bên cạnh, hắn không dám nói gì, sợ cứ như vậy mà mất đi nàng, ban đầu mục đích của hắn khi tiếp cận nàng là bởi vì lời sư phụ nói, nhưng trong khoảng thời gian ở chung, hắn đã dần dần quên đi quyền lợi, quên đi mục đích lúc đầu, hắn chỉ muốn ở bên cạnh nàng thật tốt, nhưng bây giờ, . . .

“Mặc, ngươi có tra được người phía sau chủ mưu hạ độc ngươi không?” Thiên Thiên mở miệng hỏi, nàng buông tha hiện tượng thiên văn trước, hiện tại quan trọng nhất là phải bắt được người chủ mưu năm đó.

“Rồi!” Mặc gật đầu một cái, lên tiếng.

“Người nào?” Mặc kể thân phận của Mặc là gì, hiện tại hắn là người của mình, chỉ cần dám đả thương người của nàng, kết quả chỉ có một, chết!

“Hoàng hậu!” Mộ Dung Hàn mở miệng nói.

Thiên Thiên liếc mắt nhìn Mộ Dung Hàn, vừa liếc nhìn Mặc đang im lặng, một người vì quyền lợi mà không tiếc tất cả, vì quyền lợi hại bao nhiêu người, lại phải muốn bao nhiêu mạng người, vì sao người người đều mơ ước quyền lợi chí cao này?

“Mặc, ngươi đã tìm được người đó, tại sao không báo thù? Còn muốn để ả tiếp tục phách lối sao?” Mặc cũng không phải là một người thiện lương, mối thù giết mẫu thân, sao hắn không báo?

Mặc vẫn mím môi mỏng, không nói tiếng nào, cực kỳ yên tĩnh.

Còn Thiên Thiên lại đang suy tư, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, mở miệng hỏi: “Là bởi vì Quý Thuần Hoàn!” Ngoại trừ Mặc là thái tử của Thủy Nguyệt ra thì chỉ còn Quý Thuần Hoàn là thái tử, tuổi bọn họ tương đương, vừa là huynh đệ ruột, chẳng lẽ Mặc niệm tình huynh đệ?

“Từ nhỏ đến lớn, quan hệ của ta và hắn rất tốt, ta chỉ không đành lòng nhìn hắn thương tâm.” Hắn là đệ đệ duy nhất của mình, từ nhỏ người đệ đệ này rất lệ thuộc vào mình, chính hắn cũng thật lòng thương yêu người đệ đệ này, chỉ không nghĩ tới người hạ độc hắn lại là nữ nhân kia?

Tình huynh đệ! Thật sự chính là bởi vì tình huynh đệ này, nhưng Mặc niệm tình còn Quý Thuần Hoàn thì sao đây? Hắn ta còn nhớ rõ huynh đệ này sao? Quý Thuần Hoàn cũng không phải chưa từng gặp Mặc, nhưng sao hắn không nhận ra Mặc chứ? Đáy lòng Thiên Thiên âm thầm nghĩ. Chỉ là coi như Mặc không có ý định không truy cứu nữ nhân kia, không có nghĩa là nàng không truy cứu.

“Thiên Thiên, chúng ta có thể lên đường rồi!” Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng nói hạnh phúc vui mừng của Hầu Quân Lâm, hôm nay là lần đầu tiên hắn và Thiên Thiên ở riêng cùng nhau, đương nhiên hắn vui mừng.

“Được, chờ một chút!” Thiên Thiên liếc mắt nhìn hai người bên trong phòng, rồi sau đó tùy ý rửa mặt một chút, rồi trực tiếp đi ra ngoài cửa, xem

ra hôm nay nàng bận rộn rồi.

“Lâm, chúng ta đi thôi!” Thiên Thiên chậm rãi nói.

“Ừ.” Rốt cuộc đợi đến giờ phút này rồi, tối hôm qua hẳn cũng đã nghĩ kỹ lộ trình hôm nay, hẳn nhất định sẽ quý trọng cơ hội lần này thật tốt, khiến lòng Thiên Thiên nghĩ về mình. Nhưng. . .

Mới vừa đi tới lầu dưới liền nghênh đón bóng dáng của hai người Tinh nhi và Diệp Huyền.

“Đề chủ tử vì Diệp Huyền nhọc lòng!” Giọng nói mang theo vài phần tự trách nói ra từ trong miệng Diệp Huyền.

“Ừm, mặc kệ người là Như Huyền hay là Diệp Huyền, ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào ức hiếp người của ta.” Những việc Diệp Huyền trải qua cũng khiến nàng đau lòng, tại sao người bên cạnh nàng đều sẽ có đoạn quá khứ đau lòng này đây?

“Đa tạ chủ tử!” Hốc mắt Diệp Huyền lập tức đỏ lên, dường như nước mắt đang ắp nhẫn sắp rơi xuống.

“Đứa ngốc, Tinh nhi, chuẩn bị đồ ăn sáng xong chưa? Hôm nay chúng ta sẽ bận rộn đây!” Ăn no mới có hơi sức, một lát nữa nàng sẽ để cho những người ức hiếp người của nàng phải trả giá thật lớn.

“Tiểu thư yên tâm, Hầu công tử đã sớm chuẩn bị xong tất cả!” Tinh nhi nhếch miệng cười nói, sau khi nàng rời khỏi sương phòng của tiểu thư thì cùng Diệp Huyền trực tiếp xuống lầu chờ tiểu thư, chỉ là không ngờ sáng sớm sẽ gặp Hầu công tử đã cứu các nàng tối hôm qua đang ở lầu dưới, hơn nữa còn phân phó chương quỹ chuẩn bị xong đồ ăn sáng, hơn nữa những món kia đều là điểm tâm mà tiểu thư thích ăn.

Một lúc lâu sau. . .

“Thiên Thiên, không phải chúng ta đang đi dạo sao?” Hầu Quân Lâm yếu ớt hỏi, bởi vì hướng mà bọn họ bây giờ đi vốn không phải lộ trình mà hẳn

nghĩ kỹ đêm qua.

“Ừ, là đi dạo!” Bây giờ quả thật bọn họ đang đi dạo, chỉ là hiện tại, mục đích của hướng bọn họ đi thì lại khác.

“Thế nhưng. . .” Con đường này cũng không phải đường phố phồn hoa của Thủy Nguyệt quốc mà là thông qua phủ thái tử, Thiên Thiên muốn đến phủ thái tử sao?

“Chúng ta đi tìm người nào đó tính sổ trước rồi mới đi dạo Thủy Nguyệt quốc, thế nào?” Thiên Thiên cười một tiếng, chậm rãi nói.

“Được!” Thiên Thiên cười, đây là lần đầu tiên Thiên Thiên cười với hắn, không phải là nụ cười nhạt nhòa, mà là nụ cười từ nội tâm, gương mặt Hầu Quân Lâm cũng nở nụ cười.

Nghe vậy Diệp Huyền liền sững sờ, dĩ nhiên nàng biết con đường này thông hướng nào, chủ tử nói tìm người nào đó tính sổ, chẳng lẽ chủ tử thật sự đi tìm. . . Trước đó Tinh nhi đề cập tới, nàng đã nói toàn bộ sự thật cho chủ tử biết rồi, chủ tử giúp nàng tìm hắn tính sổ sao?

“Diệp Huyền, ngươi làm sao vậy?” Tinh nhi phát hiện Diệp Huyền khác thường, quan tâm hỏi.

“Không có gì!”

Rất nhanh, bọn họ đã đến phủ thái tử.

“Các người là ai?” Thị vệ canh giữ ở trước cửa quát lớn nói.

“Đi bẩm báo với thái tử nhà các người, kẻ thù của hắn tới.” Thiên Thiên lạnh lùng nói nhưng bước chân cũng không dừng lại, tiếp tục đi vào trong phủ.

“Đứng lại!”

Lông mày Hầu Quân Lâm cau lại, bàn tay vung lên liền thấy bốn thị vệ đã

bị ném ra ngoài. Cứ như vậy, hễ là nơi bọn họ đi qua thì trên đất nhất định có thi thể của bọn thị vệ.

Nghe tiếng động chạy đến, sau khi Quý Thuần Hoàn nhìn thấy ba nữ và một nam xông vào phủ thái tử, hai hàng lông mày nhíu lại thật chặt, hắn nghe nói người tới tự xưng là kẻ thù của hắn, ngược lại hắn tò mò kẻ thù của hắn sẽ là ai? Thì ra cái gọi là kẻ thù này là nàng.

“Quý thái tử, thị vệ trong phủ của ngươi không chịu nổi một kích, ta thật sự lo lắng cho sự an toàn của ngươi đấy.” Thiên Thiên nhìn bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ, mỉm cười nói.

“Nếu như nàng lo lắng cho an toàn của ta, vậy nàng nên sống ở bên cạnh ta, trở thành thái tử phi của ta, như vậy nàng có thể bảo vệ ta rồi.” Giọng nói mang theo vài phần lưu manh thoát ra từ miệng Quý Thuần Hoàn.

“Hóa ra Quý thái tử cần nữ nhân bảo vệ đấy!” Hầu Quân Lâm hơi mỉm cười nói, xem ra người nhớ thương Thiên Thiên không ít, nhưng người trước mắt này lại không vừa mắt Thiên Thiên.

“Thỉnh thoảng có nữ nhân bảo vệ cũng thật tốt.” Quý Thuần Hoàn mỉm cười nói.

“Thì ra thái tử cũng thích được nữ nhân bảo vệ, nhưng không biết thái tử có thích bảo vệ nữ nhân này hay không?” Nàng thật sự không cách nào tưởng tượng nổi, Quý Thuần Hoàn có thể qua lại với Diệp Huyền là một người như thế nào? Với tính tình của Diệp Huyền, người nàng yêu hắn không tệ, nhưng người ở trước mắt này thật sự chỉ mất đi trí nhớ thôi sao?

Yêu một người có thể yêu đến tận xương tủy, cho dù mất đi trí nhớ cũng không thể không hề có ấn tượng với người đã từng yêu sâu đậm.

“Nếu như nữ nhân kia là nàng, ta rất vui lòng bảo vệ.” Quý Thuần Hoàn chậm rãi nói ra.

“Thật xin lỗi, làm nữ nhân của ngươi ta không có hứng thú!”

“Ta nhất định muốn nàng trở thành thái tử phi của ta.” Dáng vẻ luôn lưu manh của hắn lúc này vô cùng nghiêm túc, nhu tình vô hạn trong mắt bắn ra.

“Ngại quá, không có cảm giác.” Từ đầu đến cuối, nàng đều không có cảm giác gì với người đàn ông này, huống chi hiện tại nàng còn biết người đàn ông này còn từng có một đoạn quá khứ với Diệp Huyền.

“Quý thái tử, sao người có thể như vậy? Rõ ràng trước kia qua lại với Diệp Huyền, hiện tại lại dây dưa với tiểu thư nhà ta!” Tinh nhi không nhịn được mở miệng quát.

“Nói rõ thử xem!” Hắn qua lại với nữ nhân khác lúc nào? Quý Thuần Hoàn lạnh lùng nói.

Thiên Thiên không trực tiếp trả lời mà đi tới đại sảnh, sau khi tìm một tư thế thoải mái ngồi vào trên ghế dựa rồi mới mở miệng nói với Diệp Huyền: “Diệp Huyền, đây là chuyện của người, tự người nói cho hắn biết.” Hôm nay nàng không tới chỉ vì một mình Diệp Huyền, hơn nữa còn là vì Mặc.

Diệp Huyền thâm sâu nhìn thoáng qua chủ tử ngồi tựa vào ghế dựa, rồi sau đó lại toàn thân phát ra khí lạnh liếc nhìn Quý Thuần Hoàn, bàn tay bất an nắm chặt giấu trong tay áo, nàng nên nói thế nào đây?

“Diệp Huyền, nói đi, nói cho hắn biết, nói cho hắn biết tất cả chuyện trước kia của hai người, nếu không hắn sẽ tiếp tục dây dưa với tiểu thư.” Tinh nhi tiến lên lôi kéo tay Diệp Huyền, cho ánh mắt yên tâm rồi nói ra.

“Trừ phi người muốn buông tha, nếu không thì nên dừng cảm mà cố gắng vì tình yêu của mình.” Thiên Thiên mở miệng nói, dĩ nhiên nàng cũng nhìn thấu lo lắng của Diệp Huyền, Diệp Huyền đang sợ sao? Sợ nói ra sẽ mang tới hậu quả sao?

“Còn nữa, tất cả lo lắng của người, sau tối nay cũng sẽ không xảy ra nữa!”

Bộ mặt Hầu Quân Lâm nghi ngờ nhìn Thiên Thiên và Tinh nhi tâm tình có chút kích động, cuối cùng tầm mắt lại rơi vào trên người Diệp Huyền đang

có chút lo lắng, họ đang diễn kịch câm gì sao?

Còn toàn thân Quý Thuần Hoàn tản ra khí lạnh, từ lúc mới vừa nói chuyện với nhau, hình như hắn mơ hồ có thể đoán được, hắn và nữ nhân kia đã từng xảy ra chuyện gì đó?

Điệp Huyền gật đầu với Thiên Thiên một cái, rồi sau đó mở miệng chậm rãi nói, chậm rãi kể rõ tất cả chuyện xảy ra giữa bọn họ.

.....

“Vô tâm chỉ có mây trắng biết, nhàn rồi nằm cao mộng hồ điệp. Bất giác gió đông thổi qua lạnh lẽo, mưa đến cỏ huyên ra ba ly.” Quý Thuần Hoàn nhẹ giọng mở miệng nói, hiện tại trong đầu hắn dần hiện ra một bài thơ.

“Người từng nói, bài thơ này rất thích hợp với ta, chỉ vì bên trong có tên ta.” Diệp Huyền nức nở nghẹn ngào nói, gò má cũng toàn là nước mắt thương tâm, nàng cho là nàng sẽ không đau nữa, nhưng kể lại những chuyện đã qua, nàng vẫn đau như vậy.

“Ta không nhớ tất cả! Dĩ nhiên cũng không biết tất cả chuyện người nói hôm nay có phải là thật hay không?” Sau khi Quý Thuần Hoàn hồi hồn thì nhẹ giọng nói, đối với nữ nhân này, tuy hắn có một chút cảm giác quen thuộc, nhưng hoàn toàn không có cảm giác yêu.

“Người. . . Chúng ta hà tất phải bịa những câu chuyện này lừa người sao?” Tinh nhi kích động quát, dù thế nào nàng cũng không thể ngờ, Quý thái tử sẽ là một người như vậy.

Thiên Thiên không để ý đến Quý Thuần Hoàn, mà lẳng lặng nhìn Diệp Huyền đau lòng, mở miệng nói: “Điệp Huyền, bây giờ người vẫn yêu hắn sao?”

“Không yêu, cho tới nay, ta đều cho là mình vẫn yêu hắn, nhưng hôm nay đứng ở trước mặt hắn, nói về quá khứ thì ta mới phát hiện, lòng của ta đã sớm chết rồi, đã không yêu người nữa, dĩ nhiên cũng sẽ không yêu hắn.” Diệp Huyền lau nước mắt trên gương mặt, trông mắt tản ra nhàn nhạt ánh

sáng loang loáng, giọng nói cũng trở nên thoải mái.

Thân hình Quý Thuần Hoàn ngẩn ra, chẳng biết tại sao khi hắn nghe nữ nhân kia nói không yêu thì tim của hắn nhói một cái thật đau.

“Được, đây mới là người của ta.” Dám yêu dám hận, nhân tài như vậy là người của nàng, chỉ thật hi vọng Diệp Huyền có thể như nàng nói.

“Quý thái tử, hỏi người một chuyện, không biết người còn nhớ rõ cái chết của Hoa hoàng hậu và thái tử của bà ấy không?” Thiên Thiên quay đầu nhìn Quý Thuần Hoàn có chút sững sờ, lạnh nhạt hỏi.

“Nàng nói chuyện này để làm gì?” Sắc mặt Quý Thuần Hoàn trắng nhợt, sao đột nhiên nàng lại đề cập đến những chuyện này? Mà sao nàng lại hỏi chuyện này? Hay là nàng biết điều gì?

“Người làm việc trái với lương tâm rồi sao? Sắc mặt trắng như vậy, chẳng lẽ cái chết của bọn họ có liên quan tới người? Hoặc là bọn họ chết có liên quan đến mẫu thân ác độc của người?” Thiên Thiên không bỏ sót sắc mặt trắng bệch của Quý Thuần Hoàn, còn có nghi vấn chọt lóe lên.

“Nàng biết gì?”

“Nên biết cũng biết. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một câu, chuyện năm đó, rốt cuộc người có tham dự vào hay không?” Tính toán lại, năm đó đại khái hắn cũng là tiểu hài nhi tám chín tuổi, nhưng ở thời đại quyền lợi, dù là hài nhi năm tuổi cũng sẽ làm ra chuyện khiến cho người ta không ngờ được.

Quý Thuần Hoàn không nói, lẳng lặng nhìn Thiên Thiên lười biếng ngồi tựa lưng vào ghế.

Sau một nén nhang, Thiên Thiên nhàn nhạt mở miệng nói: “Nể mặt người từng là huynh đệ của hắn, tạm thời tha người một mạng, hôm nay cũng tạm thời ghi sổ, chỉ là, nữ nhân kia. . . Ta sẽ không bỏ qua cho ả, nợ cũ nợ mới ta sẽ cùng đòi về.” Thiên Thiên lạnh giọng nói.

Vừa nói xong, Thiên Thiên liền đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi đại sảnh, rồi

khỏi phủ thái tử, mà đi theo phía sau nàng vẫn bốn người đồng hành giống như trước.

“Gia. . .” Không vẫn ẩn thân từ nơi bí mật, sau khi Thiên Thiên đi thì hiện thân lo lắng nhìn thái tử.

“Đi thăm dò xem tất cả lời của nữ nhân kia có thật hay không? Còn nữa, truyền ngự y!” Nếu như những quá khứ này là thật, vậy hẳn thật sự bị mẫu hậu bỏ thuốc mất trí nhớ, chỉ ngự y mới có thể tìm được thuốc giải.

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi làm!” Thân thể Không chợt lóe lên, liền biến mất ở trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chương 138

Sau khi nhóm người Thiên Thiên rời khỏi phủ thái tử liền chính thức bắt đầu hành động đi dạo phố của bọn họ.

Nhưng mà đúng lúc Hầu Quân Lâm đang vui vẻ, sau khi nhìn thấy hai bóng người đang đi về phía bọn họ, ý cười liền cứng ở trên mặt, sao mệnh hắn lại khổ như vậy chứ! Thật vất vả mới có một cơ hội như vậy, lại không thể bình yên ở cùng một chỗ với Thiên Thiên, đáng lẽ chỉ có hai người với nhau, trong lòng cảm thấy thật bức bối.

Lại thêm hai người này nữa, bao giờ mới hết bức bối đây?

Trong lúc Hầu Quân Lâm đang cảm thấy bức tức, hai bóng dáng kia đã đi đến trước mặt Thiên Thiên.

“Thiên Thiên, chúng ta thật là có duyên, ở đây mà lại vẫn có thể gặp nhau.” Người nói chuyện chính là Hiên Viên Hạo, lúc hắn nhìn thấy bóng dáng của Thiên Thiên thì hắn lập tức đi về phía nàng.

“Đúng là rất có duyên, chẳng qua hình như Nguyệt quốc cũng hơi nhỏ một chút.” Thiên Thiên liếc Long Khải Kỳ một cái, hờ hững nói.

“Ha ha, thật là nhỏ, Kỳ, đúng không!” Hiên Viên Hạo phụ họa, tất nhiên hắn biết Thiên Thiên ám chỉ điều gì.

“Ừ.” Long Khải Kỳ lạnh nhạt ừ một tiếng.

Thiên Thiên liền không để ý đến Long Khải Kỳ nữa mà nhìn Hiên Viên Hạo, nàng nhớ rõ trước đây hắn từng thổ lộ với nàng, chỉ là bản thân không có cảm giác với hắn, lại nói, đối với hắn, nàng cũng chỉ biết hắn là Tể tướng của một quốc gia, hơn nữa còn là bằng hữu tốt của Long Khải Kỳ, những thứ khác, nàng hoàn toàn không biết gì cả, chủ yếu hơn chính là, nàng không có cảm giác gì với hắn.

Hôm nay đánh giá hẳn kỹ càng, nàng mới phát hiện vóc dáng người nam nhân này không tệ, hơn nữa làn da lại rất mềm mại, trời cao chắc cũng chiếu cố hẳn, một nam nhân mà có thể có một làn da tốt như vậy.

“Làn da của người thật đúng là mịn màng, ngay cả nữ nhân ta cũng cảm thấy ghen tị.” Hai tay mềm mại nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nam nhân còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân.

“Nếu người thích, thân thể của ta cho người sờ tùy ý.” Hiên Viên Hạo mỉm cười nói.

“Ha ha, không cần đâu!” Thiên Thiên cười khẽ nói, nàng cũng không có ham mê đó.

“Thiên Thiên, sờ của ta cũng rất tốt.” Hạ Quân Lâm như không cam chịu, cầm lấy tay ngọc của Thiên Thiên đặt trên gò má mình, để cho nàng sờ gò má của hắn.

“Khụ, ta cũng không có ham mê này, các người vẫn nên tự sờ bản thân đi!” Thiên Thiên rút tay mình về, chậm rãi nói, sau đó trực tiếp nhấc chân, tiếp tục đi về phía trước.

Tinh Nhi thấy vậy, trong lòng cười xấu xa, thì ra bọn họ đều thích tiểu thư à! Chỉ tiếc lang có tình, thiếp vô ý, ha ha.

Sau khi Hầu Quân Lâm trừng mắt với Hiên Viên Hạo một cái liền nhấc chân đuổi theo, mà dĩ nhiên Hiên Viên Hạo sẽ không bỏ qua, cùng đuổi theo, đồng thời, Long Khải Kỳ mím mím môi, cũng đi theo, nhưng ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên bóng hình xinh đẹp.

Hầu Quân Lâm chờ mong hai người sẽ ở cùng với nhau cả đêm, thế mà lại thành sáu người, hơn nữa còn có Hiên Viên Hạo luôn đối đầu với hắn, mỗi khi hắn nói một câu, người nọ liền nói theo một câu, hắn tức chết, cả ngày vượt qua trong bức bối.

Hoàng hôn buông xuống, mà hình như mặt trăng vốn treo cao trên không trung cũng biết tối nay là một đêm đặc biệt mà núp vào, chỉ còn lại mấy

ngôi sao loe lói làm đẹp ở phía trên.

Trong bóng đêm đen như mực, chỉ thấy một bóng đen xuyên qua đêm tối rất nhanh, sau đó lại đột nhiên xuất hiện hai bóng đen đuổi rất nhanh theo kịp bóng đen kia.

Tường hoàng cung cao, đây là so với những bức tường khác, nhưng mà đối với Thiên Thiên mà nói chỉ là chút chuyện nhỏ, ngay tại lúc nàng chuẩn bị lướt qua tường cao thì bên chân hình như có gì đó mềm mềm liếm chân nhỏ của nàng, cúi đầu nhìn, thì ra là...

Không sai, chính là A Hoàng và A Hắc đã lâu không gặp.

Thiên Thiên khom lưng kích động ôm A Hắc và A Hoàng, không nghĩ rằng chúng nó sẽ tìm đến nàng, hơn nữa còn đi đến Thủy Nguyệt quốc tìm nàng. Mặc từng nói, chúng nó là do Hoa Hoàng hậu nuôi lớn từ nhỏ, vậy có phải nói mục đích chúng nó xuất hiện ở đây cũng giống nàng.

“Đưa ta đi tìm tâm cung của nữ nhân kia!” Thiên Thiên nhẹ giọng nói, hiện tại có chúng nó ở đây, nàng cũng không cần đi tìm tâm cung của nữ nhân kia, hơn nữa nói không chừng nàng cũng không cần tự tay chấm dứt tính mạng của nữ nhân kia!

A Hắc và A Hoàng gật đầu giống như hiểu rõ nữ nhân mà Thiên Thiên nói là người nào, sau đó ý bảo Thiên Thiên ngồi lên.

Đột nhiên, hai con chó săn và một người liền nhảy từ trên cao xuống.

“A Hắc, A Hoàng, lúc xuống phía dưới cố gắng phát tiếng động lớn một chút, tốt nhất là để cho cung nữ, thị vệ trong hoàng cung đều chạy đến nơi này.” Thiên Thiên nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Hắc nói.

Đột nhiên, đêm tối vốn yên tĩnh truyền đến tiếng vang “đùng đùng” thật lớn, sau đó lại truyền đến tiếng chó sủa “gâu gâu gâu”, phá vỡ sự an bình và yên tĩnh của hoàng cung.

Hoàng hậu vốn đi vào giấc ngủ từ lâu cũng bị tiếng động bất thành linh xuất

hiện đánh thức, sau đó được cung nữ đỡ đi đến cửa tấm cung, khi nàng ta nhìn thấy hai con chó săn to lớn, một vàng một đen thì sắc mặt trắng bệch, cơ thể cũng mềm nhũn ngã xuống, nếu như không phải còn có cung nữ ở bên cạnh, nàng ta cũng đã ngòì bệt xuống đất từ lâu.

Đó là. . . Mặc dù thân mình đã to hơn nhiều so với trước đây, nhưng nàng ta liếc mắt một cái vẫn nhận ra đó là sủng vật của Hoa Ngọc, từ sau khi Hoa Ngọc chết, chúng nó cũng biến mất theo, hôm nay lại xuất hiện lần nữa ở đây, chẳng lẽ là. . .

Đột nhiên một hồi gió lạnh vù vù thổi đến, Hoàng hậu cũng rùng mình theo.

“Cẩn nàng!” Hai chữ rét lạnh như sương trong đêm khuya náo nhiệt lại vô cùng rõ ràng, làm cho mọi người đều nghe rõ hai chữ này.

Tiếng nói vừa dứt, A Hắc và A Hoàng lập tức nhảy lên trước, trực tiếp nhào vào cơ thể Hoàng hậu, đè cả cung nữ của nàng ta cùng ngã xuống đất, mở miệng to đầy răng nanh, đầu tiên là cắn lên cánh tay ngọc trắng nõn.

“A. . .” Tiếng kêu thảm thiết của Hoàng hậu vang lên.

Đồng thời sau khi thị vệ thấy vậy thì đầu tiên là kinh hãi, sau đó đều rút kiếm ra khỏi vỏ, muốn đi lên chém hai con chó săn lớn, nhưng sau khi bọn họ rút thanh kiếm sắc bén ra thì cơ thể lại đột nhiên không thể nhúc nhích được, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn hai con chó săn tiếp tục cắn xé Hoàng hậu ở bên dưới.

“A. . . Cứu. . . mạng!”

“Nói, cái chết năm đó của Hoa Hoàng hậu và Thái tử có phải liên quan đến ngươi không!” Một giọng nói lạnh như băng truyền trong không khí, không thấy bóng dáng của người nói.

“Không. . . Không phải.”

“Tiếp tục cẩn!”

Sau đó lại là một tiếng kêu thảm thiết, mà hai cánh tay của Hoàng hậu đã không nhìn rõ từ lâu, bị bao phủ trong một mảng máu, máu tươi sặc mùi cũng theo đó phiêu đảng trong không khí.

Mà Hoàng thượng Quý Trung sớm bị tiếng chó sủa đánh thức đang đi đến tẩm cung của Hoàng hậu dưới sự dẫn đường của thị vệ, lúc hấn đến thì thấy tất cả thị vệ ở nơi đó đều bị cố định tại chỗ, mà Hoàng hậu thì lại bị hai con chó săn đè xuống, còn sặc mùi máu tươi.

“A Hắc, A Hoàng!” Quý Trung kinh ngạc nhìn hai con chó săn, một đen một vàng lớn, đó là sủng vật của Ngọc Nhi, sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là Ngọc Nhi đã trở về? Không có khả năng, Ngọc Nhi đã chết, đôi mắt chợt lóe sáng.

Nhưng hấn còn chưa kịp mở miệng thì nghe thấy tiếng cầu xin tha thứ vội vàng của Hoàng hậu: “Đúng, là ta giết chết bọn họ! Ta muốn cho Hoàn Nhi lên làm Thái tử, hấn phải chết!”

Thiên Thiên vẫn ẩn nấp ở nơi nào đó, khước miệng nhếch lên, tốt, cuối cùng cũng thừa nhận, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Quý Trung đang cứng lại ở đó, mà hình như A Hoàng và A Hắc cũng biết người bên dưới đã thừa nhận, sau đó cắn mạnh một miếng lớn người bên dưới, sau đó trực tiếp nhảy qua một bên.

Mà cũng bởi vì Hoàng hậu mất máu quá nhiều mà hôn mê.

Đúng là Quý Trung từng nghi ngờ cái chết năm đó của Ngọc Nhi và Hoàn Nhi có liên quan đến nữ nhân này? Chỉ là không có chứng cứ, không nghĩ lại nghe được điều này từ trong miệng nàng ta, tim của mình vẫn còn hơi run lên, hai ngày trước hấn mới chính thức bắt đầu tiếp nhận Hoàn Nhi, hiện tại. . .

“Người đâu, đem nữ nhân ác độc này đi xử trảm ngay lập tức!” Cho dù phía sau nữ nhân này có thể lực của nửa Thủy Nguyệt quốc, vì Ngọc Nhi và Hoàn Nhi, hấn phải xử tử nàng ta.

“Hoàng thượng...” Thái giám đứng bên cạnh giật mình hô, hấn vừa vào liền

bắt đầu hầu hạ Hoàng thượng, tất nhiên biết chuyện của Hoa Hoàng hậu và tiền Thái tử, chỉ là hiện tại phía sau Hoàng hậu còn có một Tể tướng, chỉ sợ Tể tướng sẽ không để cho Hoàng thượng làm như vậy!

“Người nào trái lệnh chém!” Mặc kệ hậu quả ra sao, hôm nay hắn nhất định phải khiến nữ nhân này chết.

Thánh chỉ vừa ra, bọn thị vệ vốn còn do dự lập tức rút kiếm chém một phát về phía Hoàng hậu đang nằm trong vũng máu, người đang hôn mê cứ mất mạng như vậy!

Đồng thời vào lúc này, Quý Thuần Hoàn cũng chạy đến, nhưng lúc hắn đến, lại tận mắt nhìn thấy mẫu hậu của mình chết dưới mũi kiếm.

“Mẫu hậu. . .” Mặc kệ thế nào, nàng ta cũng là mẫu hậu sinh ra mình, “Người giết mẫu hậu của ta!” Quý Thuần Hoàn lạnh lùng nhìn về phía Quý Trung, hắn chẳng bao giờ cho bản thân bất cứ tình thân nào, nhưng bây giờ lại giết người thân duy nhất trên đời này của hắn.

“Không sai, là trẫm hạ lệnh chém chết nữ nhân này! Chính miệng nàng ta đã thừa nhận năm đó là nàng ta đã giết chết Hoan Nhi bằng thuốc độc, còn có Ngọc Nhi nữa! Tất nhiên trẫm phải giết nàng ta!” Quý Trung trầm giọng nói.

“Vậy thì thế nào? Người chết thì đã chết, vì sao còn muốn người sống đền mạng? Những năm gần đây, người chẳng quan tâm đến mẫu hậu, chán ghét ta, chẳng nhẽ. . . những điều này còn chưa đủ trả lại hay sao?” Từ lâu bọn họ đã chịu báo ứng, vì sao còn muốn giết mẫu hậu? Lẽ nào ở trong lòng hắn, không có sự tồn tại của mẫu tử bọn họ sao?

Quý Trung không nói, mà là lẳng lặng nhìn đứa con trước mắt này, từ khi Hoan Nhi chết, hắn liền chẳng quan tâm với đứa con này, không đến nỗi chán ghét, nhưng mà hai ngày trước hắn nhận ra, chuyện đời trước không nên liên lụy đến đời sau, hắn thẹn với đứa con trai này.

Quý Thuần Hoàn không nhìn người phụ thân trước mặt này nữa, mà là nhìn về không gian đen tối lạnh giọng nói: “Thượng Quan Thiên Thiên, ra đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Kết thúc

Đột nhiên, đêm tối thoáng hiện một bóng hình màu trắng xinh đẹp, còn kèm theo một chuỗi tiếng cười, “Quý thái tử đã quên sao? Thượng Quan Thiên Thiên đã rơi xuống núi mà chết, đứng ở trước mặt ngươi lúc này là Sở Thiên Thiên sau khi sống lại.”

Sau khi Thiên Thiên hiện thân, một nụ cười mang theo vài phần gian xảo cất lên, “Quý thái tử, bôn hoàng tử không có đoán sai đúng không! Ngươi này chính là người đã cướp đoạt tính mạng của mẫu thân ngươi.”

Ngao Thiên Tường? Thiên Thiên có chút ngạc nhiên khi gặp phải người này? Hơn nữa từ trong lời nói của hắn cũng có thể biết được, hình như hắn đã đạt thành hiệp nghị nào đó với Quý Thuần Hoàn.

Thiên Thiên nhú chặt hai hàng lông mày, đôi mắt rất nhanh hiện lên một tia tàn ác, sau đó mở miệng cười nói, “Ngao hoàng tử đêm khuya xuất hiện ở hoàng cung Thủy Nguyệt quốc, không biết có phải đến xem trò hay không! Chẳng qua đáng tiếc, trò hay đã diễn xong.”

“Không, trò hay còn chưa bắt đầu mà!” Ngao Thiên Tường cười nói đầy ẩn ý.

“Ha? Ta đây cũng muốn nhìn trò hay bắt đầu như thế nào!” Đột nhiên nàng có loại cảm giác, đêm nay sẽ kết thúc tất cả.

“Ngươi là ai? Tại sao A Hắc và A Hoàng lại ở bên cạnh ngươi?” Quý Trung vẫn luôn im lặng nhìn thấy A Hoàng và Hắc rất ngoan ngoãn ngồi xổm sau chân của Thiên Thiên, không nhìn được sự tò mò trong lòng hỏi, rõ ràng là sủng vật của Ngọc Nhi, tại sao lúc này lại là nữ tử khác?

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Đây là sủng vật Hoa Hoàng hậu nuôi lúc còn sống, Hoàng thượng Thủy Nguyệt quốc nhận ra cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là không nghĩ đến, bọn chúng thật sự tên là A Hoàng và A Hắc, thật đúng là trùng hợp!

“Ngọc Nhi? Lẽ nào ngươi là Ngọc Nhi?”

“Ha ha, ngươi cũng tưởng tượng quá mức rồi, ngươi thấy tuổi của ta sẽ là Ngọc Nhi của ngươi sao?” Nàng có già như vậy sao? Lại nói, nàng tuyệt không giống Ngọc Nhi mà! Lại có thể nghĩ nàng là lão bà của hắn, trong lòng Thiên Thiên run rẩy một chút.

“Cũng là!... Hoan Nhi? Lẽ nào Hoan Nhi không chết?” Hai mắt đang ảm đạm của Quý Trung sáng lên, lẽ nào thật sự Hoan Nhi không chết?

“Thế còn nghe được!” Chỉ cần không tưởng tượng nàng là lão bà đã chết đi của hắn là được, cũng không phải nàng bất kính với người chết, mà là... Nghĩ đến nam nhân này, cơ thể lại run lên một chút! Chuyện xảy ra ở thọ yên ngày hôm đó nàng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thì ra tên thật của Mặc là Hoan Nhi, Hoan Nhi, cũng không tòi, Hoan.

“Hoan Nhi không chết, Hoan Nhi thật sự không chết! Ngươi nói cho ta biết, Hoan Nhi đang ở đâu?” Quý Trung lập tức vọt đến trước mặt Thiên Thiên, lôi kéo cánh tay Thiên Thiên hưng phấn hỏi.

Mà A Hắc và A Hoàng ngồi xổm bên chân Thiên Thiên cũng đứng thẳng người, hai mắt hung ác độc địa trừng Quý Trung.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy hắn.” Thiên Thiên chán ghét rút cánh tay của mình về, đạm mạc nói.

“Ừ, thật tốt quá, Hoan Nhi không chết...” Quý Trung hưng phấn nói thào, hoàn toàn quên mất bên mình còn có một nữ tử khác.

Về mặt Quý Thuần Hoàn trắng bệch, đại ca thật sự không chết? Hắn hắn là nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, vì sao hiện tại hắn lại không vui mừng nổi? Liếc nhìn mẫu hậu nằm trong vũng máu, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Thiên Thiên, trách không được ban ngày nàng lại nói như vậy, thì ra nàng đã sớm biết tin đại ca không chết, cũng biết chuyện xảy ra năm đó!

“Quý thái tử, còn chưa ra tay sao? Chẳng lẽ người nghĩ muốn chấp tay đem giang sơn đã gần đến nơi nhường cho người khác sao?” Ngao Thiên Tường trầm giọng nói, nụ cười trên mặt đã sớm biến mất.

“Ngao hoàng tử, người cảm thấy người có năng lực thống nhất thiên hạ sao?” Thiên Thiên lạnh nhạt nói.

“Vì sao không có, tuy rằng hiện tượng thiên văn tiên đoán được người được thiên hạ, nhưng nếu hủy người, bốn Hoàng tử vẫn có thể đoạt được tất cả mong muốn như thế.” Ngao Thiên Tường cuồng vọng nói, trước đây hắn muốn được nữ tử này, thế nhưng sau khi quan sát cẩn thận, hắn căn bản không có cách nào đoạt được lòng của nàng, nếu hắn không chiếm được, những người khác cũng đừng mong chiếm được.

“Cái gì? Thương Lang quốc nghĩ muốn thống nhất thiên hạ?” Cuối cùng Quý Trung cũng tỉnh táo lại từ trong hưng phấn, lạnh giọng quát, “Người cảm thấy người còn có cơ hội rời khỏi Thủy Nguyệt quốc sao?”

“Tại sao bốn hoàng tử lại muốn rời khỏi?” Ngao Thiên Tường lạnh giọng hừ nói.

Vừa dứt lời, một hồi tiếng chém giết và đao kiếm chậm rãi truyền đến.

“Không xong, khởi bẩm hoàng thượng, có một nhóm tướng sĩ đột nhiên giết vào hoàng cung.” Một người tướng sĩ chạy đến lo lắng nói.

“Hoàng thành làm sao có thể bị công phá nhanh như vậy? Là ai dẫn binh tấn công vào hoàng cung?” Bước chân của Quý Trung lão đảo một cái, may mà được thái giám đứng ở một bên đỡ lấy.

“Hồi bẩm hoàng thượng, là... Người của Thái tử mở cửa hoàng thành, cũng là người của Thái tử dẫn binh đi đầu.” Tướng sĩ nhìn thoáng qua Quý Thuần Hoàn bình tĩnh đứng ở phía sau, có chút chần chờ nói.

“Hoàn Nhi? Con...” Quý Trung không thể nào tin được con trai mình lại có thể phái người tấn công mình? Lẽ nào chỉ vì tiện nhân đã chết đi kia sao?

“Không sai, là ta cho người mở cửa hoàng thành, cũng là người của ta tấn công vào đây, đây đơn giản tất cả là do ngươi, ngươi giết người thân duy nhất trên đời này của ta, cho dù mẫu hậu không đúng, nàng cũng là mẫu hậu của ta, mà chính người lại tự tay giết chết nàng!” Quý Thuần Hoàn lạnh lùng nói.

Cho đến nay, hắn cũng chưa từng muốn cái ngôi vị Thái tử này, cũng chưa từng muốn làm Hoàng đế, thế nhưng ngày hôm nay, Ngao Thiên Tường tìm hắn, cũng nói cho hắn đại ca không chết, còn có thể trở về tranh cướp ngôi vị hoàng đế này với hắn, muốn tự tay giết chết mẫu hậu, báo thù cho Hoa hoàng hậu, lúc đầu hắn còn chưa tin chuyện này.

Nhưng khi hắn vừa đến hoàng cung, đã tận mắt nhìn thấy mẫu hậu chết, còn có người nam nhân kia nghe tin đại ca chưa chết thì vui mừng làm đau nhói mắt của hắn.

Vì sao trong mắt hắn, vĩnh viễn chỉ có sự tồn tại của đại ca, cũng không nhìn thấy hắn. Lúc ấy, hắn tức giận, hắn liền âm thầm phát tín hiệu, làm cho cửa thành mở ra, để người của hắn giết vào hoàng cung, hắn muốn cho nam nhân này biết, hắn mới là vua của Thủy Nguyệt quốc.

“Con... Vì sao con lại làm như vậy? Phốc” Quý Trung không nhịn được, lồng ngực truyền đến đau nhức, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

“Ha ha, thậm chí ngay cả vì sao ta làm vậy, ngươi còn không biết? Là ngươi quá thất bại hay là ta quá thất bại đây.” Quý Thuần Hoàn cười lạnh lùng.

Thiên Thiên mắt lạnh đứng ở một bên nhìn tuồng kịch trước mặt, thì ra Quý Thuần Hoàn cũng là một người dã tâm như vậy. Không tiếc phản loạn vì ngôi vị hoàng đế.

Ngao Thiên Tường thì nhân lúc Thiên Thiên đang chăm chú xem cuộc vui, đột nhiên đánh lén Thiên Thiên, mà A Hoàng và A Hắc cảm ứng được có người muốn gây bất lợi cho chủ tử, “Gâu gâu” kêu to.

Đột nhiên thân thể của Thiên Thiên bay lên cao, thì ra Mặc bỗng nhiên xuất hiện, đúng lúc ôn Thiên Thiên đi, Thiên Thiên cười, “Mặc, ngươi đã đến

rồi!” Nàng còn tưởng rằng Mặc sẽ không đến đây chứ?

“Khiến ngươi sợ hãi!” Mặc nhẹ giọng nói.

Mặc buông Thiên Thiên xuống, mắt lạnh nhìn Ngao Thiên Tường vừa đánh lén thất bại, lạnh giọng nói, “Thì ra Ngao hoàng tử cũng thích đột nhiên đánh lén người khác!”

“Mặc, không, bốn hoàng tử phải nói Mặc thái tử cuối cùng cũng xuất hiện.” Ngao Thiên Tường nhếch miệng cười lạnh nói.

Thì ra Mặc nguyên danh gọi Quý Tử Mặc, tên chữ là Hoan.

“Hoan Nhi, Hoan Nhi của trăm!” Quý Trung nhìn Mặc đột nhiên xuất hiện, thật sự là Hoan Nhi của hắn và Ngọc Nhi mà! Vẻ mặt vui mừng hô, hắn không nghĩ trước khi chết sẽ được nhìn thấy Hoan Nhi, cho dù chết cũng yên tâm.

“Phụ hoàng!” Mặc nhẹ giọng nói.

Quý Thuần Hoàn vẫn đứng ở bên lạnh lùng nhìn, hắn là đại ca? Thì ra hắn chính là đại ca, bọn họ cũng không phải gặp mặt lần đầu tiên, trước đây đích xác hắn không nhận ra, nhưng nhất định đại ca nhận ra hắn, vì sao lại coi như không quen biết?”

“Ừ, ừ, Hoan Nhi, con không chết! Thật tốt quá!”

“Muốn nhận lại nhau thì nhanh lên, lát nữa sẽ không còn cơ hội nữa rồi.” Quý Thuần Hoàn lạnh giọng nói.

“Tại sao ngươi lại để người ngoài thực hiện được mưu đồ?” Người ngoài mà Mặc nói nói tất nhiên là chỉ Ngao Thiên Tường, thế nào hắn cũng không ngờ đến người đệ đệ này lại liên hợp với Ngao Thiên Tường cùng nhau công phá hoàng thành đoạt vị.

“Người ngoài? Trong mắt người thế gian, từ mười lăm năm trước ngươi cũng đã là một người chết rồi, lẽ nào ngươi không phải người ngoài sao?”

Nếu lúc trước hấn coi như không quen biết mình, vậy hấn cũng không cần thiết phải thừa nhận người đại ca này.

“Người giống như khẳng định mình sẽ thành công?” Mặc chậm rãi cười nói.

Mặc vừa nói xong, tiếng chém giết vốn yên lặng lại quanh quẩn lẫn nữa trong tai mọi người, chưa đến một canh giờ, người đáng lẽ không nên xuất hiện nhất lại xuất hiện.

“Ồ đây thật đúng là náo nhiệt!” Người đến chính là Long Khải Diêm, Long Khải Diêm mặc khôi giáp của tướng quân, trên mặt còn đọng lại một ít vết máu.

Thiên Thiên ngẩn ra, vì sao hấn lại đến Thủy Nguyệt quốc?

Ngao Thiên Tường cũng là sững sờ, sao hấn lại đến? Hơn nữa còn mặc một thân khôi giáp, lẽ nào tiếng chém giết vừa nãy là tiếng chém giết của người hấn dẫn tiên vào?

Quý Thuần Hoàn cũng là kinh ngạc không gì sánh được, hoàng thượng Long Khải quốc này sao lại đến đây? Hơn nữa người của hấn không phải bẩm báo nói hấn đã mất trí nhớ trước kia sao?

Chỉ có Mặc là vẻ mặt trấn định nhìn Long Khải Diêm.

“Thế nào, các người thật là tò mò vì sự xuất hiện của ta sao?” Long Khải Diêm mỉm cười nói, sau đó hấn trực tiếp đi đến bên người Thiên Thiên, nhẹ giọng cười nói, “Ngay cả nàng cũng tò mò mà vì sự xuất hiện của ta sao?”

“Ta có thể đến tự nhiên người cũng có thể đến, có gì mà ta phải tò mò.” Thiên Thiên trấn định lại, cười nhạt nói.

Khóe miệng Long Khải Diêm nhếch lên, dường như muốn nói, nhớ người, chẳng qua rất nhanh lại thụ hồi ánh mắt của mình, nhìn về phía Ngao Thiên Tường, nhàn nhạt nói, “Ngao hoàng tử đã đến rồi!” Long Khải Diêm kinh ngạc nói, giống như hiện tại mới nhìn đến Ngao Thiên Tường.

“Bôn hoàng tử ở đây thì không ngạc nhiên, chỉ là hoàng thượng Long Khải quốc ở đây mới khiến cho người thấy kỳ lạ.” Ngao Thiên Tường trầm tư nói.

“Trăm hiệp trợ Thủy Nguyệt quốc đẩy lùi loạn đảng, tất nhiên trăm muốn đến đây.” Long Khải Diêm cười nhạt.

“Loạn đảng?” Thì ra hắc là loạn đảng, ha ha, hắc sống nhiều năm như vậy, làm nhiều điều vì Thủy Nguyệt quốc như vậy, tại trong mắt hai người thân chỉ là một tên loạn đảng, có phải hắc quá thất bại hay không?

“Ngao hoàng tử không chỉ chống lại ý chỉ của quốc chủ Thương Lang quốc, còn kích động thái tử Thủy Nguyệt quốc phản loạn, Ngao hoàng tử, người nói người không phải một gã loạn đảng sao?”

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng nói già nua hữu lực đột nhiên vang lên, “Nghịch tử!”

“Phụ hoàng?” Ngao Thiên Tường kinh ngạc nhìn phụ hoàng đột nhiên xuất hiện, còn có Mộ Dung Hàn đằng sau hắc, không, phải gọi Ngao Thiên Hàn.

“Người tên nghịch tử này lại có thể vồng tướng thống nhất thiên hạ, đến nỗi gây xích mích sự hữu nghị của ba nước, người không xứng làm con dân của Thương Lang quốc ta, không xứng làm nhi tử của ta.” Người đến đứng là quốc chủ của Thương Lang quốc Ngao Vân, chỉ thấy vẻ mặt Ngao Vân tức giận mắg.

“Hoàng huynh, tất cả kế hoạch của người đã bị Mặc biết từ trước, người của người cũng đã bị diệt, hiện tại chỉ còn có người.” Ngao Thiên Hàn trầm giọng nói.

“Người đâu, bắt lấy tên nghịch tử này lại.” Ngao Vân không thèm nhìn tên nghịch tử này nữa, mà là lạnh giọng ra lệnh, đối với đứa con này, tuy rằng sớm biết hắc có dã tâm, nhưng lại không nghĩ rằng hắc sẽ vì dã tâm, phái người truy sát huynh đệ của mình, lại còn gây xích mích mối quan hệ hữu nghị của ba nước, hiện tại càng sâu là gây nội loạn Thủy Nguyệt quốc.

Vừa dứt lời, không trung hiện ra vài đạo bóng đen, bọn họ trực tiếp vây quanh Ngao Thiên Tường.

“Ha ha...” Ngao Thiên Tường không có phản kháng, chỉ là luôn cười lớn, phụ hoàng lại có thể điều động Hắc Ưng đi bắt hắn, xem ra phụ hoàng triệt để là muốn bắt hắn, lẽ nào hắn cứ thất bại như vậy sao?

Hắc Ưng vừa xuất hiện, tất phải thấy máu! Phụ hoàng, người cứ như vậy muốn máu của nhi tử sao?

Ngao Thiên Tường thừa dịp mọi người không chú ý, rất nhanh bắn một căn ám khí về phía Thiên Thiên đang bình tĩnh nhìn về bên này.

Mặc nhanh hơn, lúc Ngao Thiên Tường vừa bắn ra ám khí, hắn liền dùng cục đá đánh rơi ám khí, sau đó rất nhanh ôm Thiên Thiên bay lên cao, dừng lại ở nơi cách Ngao Thiên Tường ba trượng.

“Mặc.” Thiên Thiên có chút sợ hãi nhìn Mặc, vì sao khí Mặc ôm nàng, ở sâu trong nội tâm nàng lại có chút vui sướng chứ?

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Mặc chậm rãi nói, trong giọng nói chứa một tia nhu tình.

Một màn này dừng lại trong mắt Quý Trung, chậm rãi hiện ra một nụ cười, thì ra Hoan Nhi của hắn đã có người thích, hơn nữa nữ tử này lại là chủ nhân được A Hoàng và A Hắc chấp nhận, có phải như vậy muốn nói là Ngọc Nhi cũng chấp nhận người con dâu này hay không?

Chẳng một màn này dừng lại trong mắt Long Khải Diêm, đột nhiên sinh ra một chút tức giận, đen mặt lại.

Mà trên mặt Ngao Thiên Hàn mặc dù bình tĩnh nhìn hết tất cả, nhưng nội tâm lại sôi trào, đặc biệt khi hắn nhìn thấy đáy mắt Thiên Thiên lóe lên một ít rung động, để hắn nghĩ hận không thể bước lên ôm lấy nàng, thế nhưng khi nàng biết thân phận của mình thì, hắn cũng không dám, hắn sợ nàng hoàn toàn chán ghét hắn.

“Bắt lấy nghịch tử này!” Ngạo Vân nổi giận nói.

Thiên Thiên mắt lạnh nhìn hết thấy biến hóa trước mặt, trước nàng thậm nghĩ muốn trừng trị nữ nhân hoàng hậu kia một chút, lại không ngờ mọi việc sẽ biến thành như vậy.

Người giống như đã sớm biết trước việc này, ngẩng đầu nhìn về phía Long Khải Diêm, sau đó nhìn về phía Mặc, lại nhìn về phía Hàn đứng sau lưng quốc chủ Thương Lang quốc, hình như có một số việc nàng cũng không biết, chẳng qua, chuyện cũng không liên quan đến nàng, dù sao những... việc tranh giành quyền lợi này cũng không có quan hệ với nàng.

Lúc này A Hắc và A Hoàng cũng đi theo qua đây, đồng thời giống như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Thiên Thiên, nhìn về phía Thiên Thiên gật đầu rồi chỉ về phía sau.

Thiên Thiên cười, vẫn là chúng nó tốt.

“Mặc, ta đi về trước.” Thiên Thiên chậm rãi cười nói.

“Ừ.” Mặc gật đầu, có A Hắc và A Hoàng ở bên hấn cũng yên tâm.

Sau đó, Thiên Thiên lại ngồi trên lưng của A Hoàng, cậu có thể bay lại bay lần nữa.

Đáy mắt mọi người hiện lên vẻ kinh ngạc, thì ra con chó này còn có thể bay, hơn nữa lại là công người bay, cái này cũng thật là quý dị mà!

Long Khải Diêm cuối cùng cũng biết, thì ra lúc đó nàng có thể lặng yên không tiếng động rời đi giữa đông đảo ám vệ là bởi vì... hai con chó này.

Sau khi Thiên Thiên trở lại khách sạn bình dân, liền thấy Hầu Quân Lâm với vẻ mặt lo lắng.

“Thiên Thiên, cuối cùng ngươi cũng đã trở về.” Hầu Quân Lâm thấy bóng dáng quen thuộc, tâm đang treo cao liền rơi xuống, khi hấn phát hiện Thiên

Thiên tiên cung thì hắn muốn lập tức đuổi theo, chỉ là đột nhiên lại bị Mặc ngăn cản.

Lúc này hắn mới biết thân phận thật của Mặc, lập tức hắn liền đồng ý, chẳng qua khi lần thứ hai hắn trở lại khách sạn bình dân còn không thấy bóng dáng của Thiên Thiên, khi hắn lại muốn vào cung tìm hiểu rõ mọi chuyện liền thấy bóng hình xinh đẹp quen thuộc.

“Lâm? Sao ngươi lại ở đây?” Lúc này không phải hắn đã ngủ rồi sao? Chẳng qua suy nghĩ một chút cũng đúng, đường đường trang chủ Tiêu Dao sơn trang sao lại không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện chứ.

“Thiên Thiên, ngươi không sao chứ?” Hầu Quân Lâm lo lắng hỏi.

“Yên tâm, không có việc gì! Hiện tại ta chỉ muốn tắm nước nóng!”

“Được, rất nhanh, rất nhanh sẽ có.” Nghe thấy vậy, Hầu Quân Lâm liền lập tức biến mất tại hành lang.

Thiên Thiên nhìn bóng lưng biến mất kia, có phải nàng nên nói rõ ràng với hắn không, nàng không có cảm giác đối với hắn! Không nên tốn thời gian trên người nàng nữa.

Rất nhanh, Thiên Thiên liền ngâm cơ thể mệt mỏi của mình vào trong nước ấm, thả lỏng cơ thể đến trạng thái thoải mái nhất, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghĩ lại tất cả chuyện xảy ra đêm nay, cuối cùng đọng lại trong đầu là lúc Mặc ôm nàng.

Vào lúc đó, hình như nàng cảm giác được sâu trong nội tâm có một tia vui sướng, cũng không phải nàng chưa được nam nhân khác ôm qua, nhưng không có cảm giác như đêm nay.

Hồi tưởng lại từng chút từng chút một chung đụng trước đây, hình như từ lâu nàng đã ỷ lại vào Mặc, nhưng từ lúc nào bắt đầu có loại ỷ lại này đây?

Thời gian chẳng biết trôi qua bao lâu, cho đến khi cơ thể cảm thấy một chút lạnh lẽo, Thiên Thiên mới lấy lại tinh thần, thì ra nước ấm đã lạnh lẽo từ

lâu, xem ra là do nàng nghĩ quá nhập thần rồi.

Sau khi chà lau cơ thể liền tùy mặc một bộ y phục, bò lên giường nghỉ ngơi thật tốt, ngày hôm nay quả thật mệt mỏi, không cần mất nhiều thời gian, nàng cũng đã chìm vào giấc ngủ.

Mà Hầu Quân Lâm vẫn kinh ngạc đứng chờ ngoài cửa, vừa nãy tuy rằng hắn không nhìn rõ vẻ mặt của Thiên Thiên, thế nhưng hắn có thể cảm nhận được vừa nãy Thiên Thiên hình như đang nhớ lại nhiều chuyện cũ, hơn nữa chuyện cũ này có thể khiến cho nàng vui vẻ, nhưng hắn có thể khẳng định đó là chuyện cũ này không có liên quan đến hắn.

Hầu Quân Lâm vẫn tựa vào trên hành lang bằng gỗ, hai mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm vào hai cánh cửa đóng chặt, giống như có thể nhìn xuyên qua cánh cửa để nhìn thấy người đang chìm vào giấc ngủ bên trong.

Thật lâu sau, hắn mới rời đi.

Sắc trời dần trắng, Thiên Thiên vốn đang ngủ say đột nhiên mở hai tròng mắt, đập vào mắt là gương mặt kiên nghị.

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Vì sao trăm không thể ở đây?” Thì ra người này đúng là Long Khải Diêm, vốn ở lúc nàng rời đi, hắn liền nghĩ muốn đuổi theo, gần một năm không gặp, hắn phát hiện mình càng ngày càng nhớ nàng.

“Không phải ngươi đã mất trí nhớ sao?” Thiên Thiên cũng không nhìn nhầm sự nhớ nhung và nhu tình hiện lên trong mắt hắn, nhưng mà không phải hắn đã mất trí nhớ sao? Lẽ nào hắn khôi phục trí nhớ?

“Mất trí nhớ? Trăm cũng muốn quên nàng, đáng tiếc nàng đã đi sâu vào trong lòng, đuổi không đi.” Long Khải Diêm khẽ cười nói.

Thiên Thiên nhíu lông mày, ý muốn nói là hắn chưa từng mất trí nhớ, chuyện mất trí nhớ đều là biểu hiện giả dối do hắn tạo ra, vậy vì sao hắn phải làm như vậy?

“Ái phi của trẫm, hôm nay là ngày trẫm đón nàng hồi cung.” Long Khải Diêm nhẹ giọng nói, giọng nói còn tiết lộ một tia nhu tình.

“Nói vậy người cũng đã quên, ái phi Thượng Quan Thiên Thiên của người đã trụy nhai bỏ mình từ lâu, trước mặt người lúc này là một cô gái khác Sở Thiên Thiên.” Lúc nào nàng lại chọc nhiều hoa đào như thế, hơn nữa đều khó bỏ rơi như vậy.

“Mặc kệ nàng là Sở Thiên Thiên hay là Thượng Quan Thiên Thiên, nàng đều là Thiên Thiên trong lòng ta.” Long Khải Diêm ôn nhu nói, vì tìm ra cái người đang ẩn núp kia, hắn để cho mình cách xa nàng hơn một năm, hắn không thể lại để cho nàng rời xa mình lần nữa.

“Người ta yêu chỉ có thể có một nữ nhân là ta, chỉ thể yêu một người là ta, ta sẽ không chia xẻ người yêu cùng với nữ nhân khác.” Nàng không có vĩ đại như những nữ nhân ở cổ đại kia, có thể chia xẻ người yêu của mình cùng với đông đảo những nữ nhân khác.

“Trẫm muốn phong người làm hậu, hơn nữa hậu cung giai nhân chỉ có một mình nàng.” Trong uy nghiêm lại mang theo vài phần nhu tình.

“Người muốn một người bị chồng ruồng bỏ làm hoàng hậu của người?” Thiên Thiên nhướn mày lên, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Hai trong mắt hơi đỏ, sao đó ôn nhu cười, “Trẫm không ngại.”

“Đáng tiếc ta không có hứng thú, người hãy đi tìm nữ nhân khác đi.”

“Vì sao?” Hắn đã hứa hẹn với nàng suốt đời chỉ một nữ tử là nàng, vì sao vẫn không thể đồng ý với hắn?

“Bởi vì lòng của ta đã cho người khác, không thể cho người được nữa.” Thiên Thiên chậm rãi nói.

“Người nào? Đó là ai?” Long Khải Diêm siết chặt hai tay, nàng thích nam nhân khác? Hắn vẫn luôn biết bên người nàng không ngừng xuất hiện nam

nhân ưu tú, thế nhưng hắn cũng biết, nàng không có thích bất luận kẻ nào, nhưng mà, ngày hôm nay, nàng lại nói với hắn, nàng thích nam nhân khác.

Thiên Thiên mím mím môi không nói, thực ra nàng cũng chưa có xác định bản thân có thích hắn hay không, chỉ biết mình có một loại cảm giác đặc biệt với hắn.

Đồng thời lúc này, vài người nam nhân đứng ở ngoài cửa cũng ngừng thở, muốn biết người mình ngưỡng mộ trong lòng cuối cùng yêu người nào?

“Thiên Thiên, nàng lừa ta sao! Nàng không hề thích nam nhân khác, chẳng qua nàng muốn lừa ta cho qua mà thôi, có đúng hay không?” Đối với sự im lặng của Thiên Thiên, Long Khải Diêm có một cách... lí giải khác.

“Mặc.” Tiếng nói vô cùng nhẹ, nhẹ đến nỗi ngay cả Thiên Thiên cũng gần như không nghe thấy, thế nhưng đối với Long Khải Diêm và những nam nhân ngoài cửa mà nói, bọn họ lại nghe thấy rõ ràng.

Mà Mặc đang đứng ngoài cửa, nội tâm chấn động, hình như không thể tin những gì bản thân nghe được, thì ra không chỉ là hắn yêu nàng, mà nàng cũng thích hắn.

“Bành” một tiếng, cửa phòng đột nhiên được mở, nghe tiếng nhìn lại, Thiên Thiên liền thấy Mặc nhanh chóng xuất hiện trong phòng, đang dùng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng.

Long Khải Diêm nhìn Mặc đột nhiên xông vào, trong mắt tràn ngập địch ý, mà bên ngoài ba người còn lại cũng không biết đã biến mất không thấy từ lúc nào.

“Thiên Thiên, năm mươi vạn binh mã của trăm trù đóng ở biên giới Thủy Nguyệt quốc và Long Khải quốc, người có tin chỉ cần một câu nói của trăm liền khiến Thủy Nguyệt quốc biến mất trên đời này ngay lập tức hay không.” Long Khải Diêm thu hồi ánh mắt tràn ngập địch ý, sau đó quay đầu nhìn Thiên Thiên mang theo vài phần nhu tình.

“Thì đã sao?”

“Hiện tại hắn là Thái tử Thủy Nguyệt quốc, quân chủ tương lai của Thủy Nguyệt quốc, nếu như trẫm diệt Thủy Nguyệt quốc, người thấy hắn còn có thể là vua của một nước sao? Còn có thể bình yên đứng ở nơi này sao?” Long Khải Diêm lạnh giọng nói.

Thiên Thiên nhìn thoáng qua Mặc. sau đó nhanh chóng nhìn Long Khải Diêm, mở miệng cười nói, “Chính hợp ý ta, từ trước đến giờ ta không hề nghĩ đến việc tham gia vào việc tranh giành quyền lợi nơi hoàng cung, nếu như Thủy Nguyệt quốc thực sự không có, vậy thì thật tốt để cho ta và Mặc có thể trải qua sinh hoạt nơi sơn thủy hữu tình.”

Nghĩ uy hiếp nàng, cũng phải nhìn xem đối tượng hấn uy hiếp là ai!

Mặc chậm rãi cười, sau đó trực tiếp ngồi ở bên cạnh nhụyễn tháp, nắm cặp tay ngọc mảnh khảnh, từ trước đến nay hấn không hề nghĩ đến lại làm cái ngôi vị thái tử kia lần nữa, cũng không muốn cái vị trí cao thượng kia, tạm thời hấn chỉ là làm phụ hoàng yên lòng, chờ sự phụ điều trị cho cơ thể phụ hoàng tốt hơn, hấn có thể bỏ xuống cái thân phận này để cùng với Thiên Thiên trải qua cuộc sống mà nàng thích.

“Thiên Thiên, ta thề, ta nhất định sẽ đem lại cho nàng cuộc sống mà nàng muốn!”

“Ừ! Ta tin tưởng chàng!” Thiên Thiên mỉm cười, đôi mắt dần hiện lên một chút xúc động.

“Nàng thật thương hấn như vậy!”

“Nếu người đã biết, người có thể rời đi.” Thiên Thiên nhìn về phía Long Khải Diêm lạnh nhạt nói.

“Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, ta liền yêu nàng, nhưng ta chưa bao giờ hi vọng xa vời nàng cũng có thể yêu ta, chỉ cần được nhìn thấy nàng lòng ta liền vui vẻ, chỉ là không nghĩ rằng, hôm nay chính tai lại nghe được người ta yêu nói yêu ta.” Mặc kích động nói.

Long Khải Diêm nhìn thật sâu hai người trước mặt, hấn bỏ lỡ, trong một năm kia, hấn bỏ lỡ nàng, cơ thể lão đảo một cái, sau đó rất nhanh thân hình biến mất trong không khí, biến mất trong phạm vi tầm mắt của bọn họ.

“Mặc, chàng thật khờ!” Mặc nói yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên, hấn yên lặng yêu nàng, khi bên người nàng không ngừng xuất hiện nam nhân khác, hấn vẫn lựa chọn yên lặng yêu nàng, cũng không tính nói cho nàng biết, nếu như hôm nay nàng không nói ra, có phải hay không đại biểu hấn sẽ một mực yên lặng mặc mọi chuyện cứ như thế.

“Vì nàng, ta nguyện ý ngốc!” Mặc ôn nhu vừa cười vừa nói.

Trong phòng một mảnh âm áp, ngoài phòng ngay cả Tình Nhi cũng không dám đi vào cắt đứt hình ảnh âm áp này, cuối cùng tiểu thư cũng tìm được nói thuộc về mình, thì ra cuối cùng, tiểu thư vẫn ở cùng chỗ với Mặc quản gia.

Sau đó từ miệng Mặc Thiên Thiên biết được, không lâu sau khi nàng rời đi, Quỷ Y Tử liền xuất hiện, đồng thời cũng tiết lộ bí mật về cái gọi là Thiên Vương tinh, thì ra năm đó hấn đang quan sát hiện tượng thiên văn, Thiên Vương tinh hấn đoán cũng không phải Thiên Vương tinh thống nhất thiên hạ, mà là Thiên Vương tinh giúp thiên hạ thái bình.

Chẳng qua khi hấn biết được sự thật liền muốn báo cho hai người đồ đệ của hấn, rồi lại bởi vì uống rượu mà không cẩn thận quên mất chuyện này, khi hấn lần thứ hai nhớ đến, liền lập tức xuất phát đi Thủy Nguyệt quốc.

Chẳng qua, thật may là hấn nhìn lầm, nếu không phải thì nàng cũng sẽ không tìm được một nửa kia của mình. Trong lòng Thiên Thiên âm thầm nghĩ.

Đồng thời, nàng cũng từ trong miệng Mặc biết được, hôm nay Mộ Dung Hàn trở về cùng với quốc chủ Thương Lang quốc.

Khẽ nâng tay, sau đó lại dừng lại trên cao, không biết có nên gõ cửa hay không.

Đột nhiên, cửa phòng chột mở ra.

“Ta chỉ biết nhất định ngươi sẽ đến tìm ta.” Trong đôi mắt thâm trầm hiện lên chút gian xảo, hắn chỉ biết trong lòng nàng cũng có sự hiện diện của hắn, kể từ khi biết nàng thích Mặc, hắn liền cố ý không đi tìm nàng, không nghĩ tới hắn thực sự chờ được.

“Không sai chẳng qua ta đến là vì đưa cái này cho ngươi!” Thiên Thiên lấy một tờ giấy từ trong lòng ra đưa cho hắn.

“Ngươi...” Mộ Dung Hàn nhận lấy tờ giấy kia, kinh ngạc nhìn nàng, đây là thứ duy nhất có liên quan đến bọn họ.

“Ngươi phải về nước để làm hoàng tử của ngươi, mà ta cũng sẽ đi dạo chơi các nơi cùng với Mặc, cổ phần của Túy Hương lâu này ta đã không cần, tin tưởng ngươi cũng sẽ không bỏ Túy Hương lâu!” Thiên Thiên chậm rãi nói.

“Thiên Thiên, ngươi không muốn liên quan đến ta nữa sao?” Mộ Dung Hàn cảm thấy tim mình hơi có chút đau đớn.

“Không phải! Ta chỉ muốn rút lui mà thôi.”

“Không cần, ta đã chuyển toàn bộ cổ phần của Túy Hương lâu sang tên ngươi rồi.” Mộ Dung Hàn nhẹ giọng nói.

Thiên Thiên yên lặng không nói, chỉ là lẳng lẳng nhìn nam tử trước mắt này.

“Sau khi ta về nước sẽ không đến Long Khải quốc nữa, tự nhiên cũng sẽ không có thời gian xử lý Túy Hương lâu, chuyển nhượng nó cho ngươi là cách hay nhất.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy không cổ phần sản nghiệp của ngươi, ta sẽ chuyển một số bạc tương đối vào tài khoản của ngươi.” Sau khi nói xong Thiên Thiên cất bước rời khỏi sương phòng.

Sở dĩ nàng rút lui là cũng lo lắng sau khi Mộ Dung Hàn về nước, chắc chắn

sẽ đóng cửa hoặc bán Túy Hương lâu đi, nhưng dù sao bên trong đó có cổ phần của nàng, chỉ là không nghĩ rằng, hẳn lại chuyển tất cả cổ phần Túy Hương lâu sang tên nàng, nàng không có kích động, có cũng chỉ là sự cảm ơn. Dù sao đối diện Túy Hương lâu là Đệ Nhất lâu, nàng hợp hai cái thành một cái, đến lúc đó tự nhiên tài nguyên sẽ cuộn cuộn đến.

Mộ Dung Hàn lặng lẽ nhìn bóng hình xinh đẹp rời đi, đau đớn trong lòng càng ngày càng sâu.

“Tiểu thư, Mặc thái tử đã chuẩn bị xong đang ở dưới lầu, chỉ cần tiểu thư vừa xuống, lúc nào cũng có thể đi.” Tinh Nhi nhìn thấy bóng dáng của tiểu thư nhà mình, nhảy nhót cười nói.

“Ừ, Như Huyền đâu?”

“Đây là thư mà Như Huyền bảo Tinh Nhi đưa cho tiểu thư, nàng nói muốn rời khỏi tiểu thư.”

“Ừ!” Thiên Thiên lấy thư mở ra cẩn thận nhìn, sau đó nhẹ nhàng gấp lại, giao cho Tinh Nhi.

“Tiểu thư không tức giận?” Tinh Nhi nhỏ giọng hỏi.

“Đây là lựa chọn của nàng, ta có gì mà tức giận.” Nếu Như Huyền vẫn lựa chọn cùng với Quý Thuần Hoàn, thì bây giờ dù Quý Thuần Hoàn điên rồi, nàng cũng nguyện ý ở bên, vì sao bản thân phải tức giận? Dù sao bọn họ đã từng yêu nhau như vậy, không phải nói không yêu là không yêu.

“Thiên Thiên, chúng ta đi thôi!” Mặc nghe thấy giọng nói của Thiên Thiên, cũng đi từ trên xe ngựa xuống, cầm bàn tay ngọc kia, ôn nhu nói.

“Mặc, chàng xác định hoàng thượng thực sự đồng ý cho chàng đi?” Nàng cong chưa tin tưởng hoàng thượng sẽ đồng ý để cho Mặc đi du lịch thế giới với nàng.

“Dưới sự điều trị của sư phó, cơ thể của phụ hoàng đã khôi phục sự cường tráng trước kia, tin tưởng phụ hoàng lại chăm cho việc triều chính là không

có vấn đề.” Mặc nhẹ nhàng gỡ gỡ vài sợi tóc của Thiên Thiên rơi xuống, trong mắt hiện lên sự dịu dàng.

“Còn mấy chuyện sau này thì tính sau đi!” Thiên Thiên từ từ cười, tay hai người nắm nhau thật chặt.

“Ừ!”

... ..

Nghe đồn, Long Khải quốc không có hoàng hậu, cũng không có phi tần, toàn bộ hoàng cung lớn như vậy cũng chỉ có một mình hoàng thượng.

Nghe đồn, sản nghiệp của Tiêu Dao sơn trang ở khắp nơi trên ba nước, hầu như lũng loạn thương nghiệp ba nước, nhưng đến chết cung không có người nhìn thấy trang chủ Tiêu Dao sơn trang, cũng không người nào biết trang chủ này có cưới thể tử hay không.

Nghe đồn, chỉ cần tại nơi phong cảnh xinh đẹp, liền có thể nhìn thấy một đôi phu thê ân ái, bọn họ hạnh phúc khiến người ao ước.

Lại qua vài năm, nghe nói tân hoàng của Thủy Nguyệt quốc lên ngôi, cùng ngày cũng sắc phong hoàng hậu, hơn nữa đồng thời tuyên bố hậu cung chỉ có một người là hoàng hậu.

Nghe nói, trong ngày đăng cơ của tân hoàng Thủy Nguyệt quốc, quốc chủ của Long Khải quốc, Thương Lang quốc đều đi đến chúc mừng, hơn nữa ngay cả trang chủ Tiêu Dao sơn trang chưa bao giờ lộ diện cũng xuất hiện, bọn họ xuất hiện, không phải vì tân hoàng vừa mới đăng cơ, mà là vì tân hoàng hậu mới được sắc phong!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Khí Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Table of Contents

[Giới thiệu Cự Phẩm Khí Phi](#)

[Chương 1: Phản bội](#)

[Chương 2: Trùng sinh](#)

[Chương 3: Túy Hương lâu](#)

[Chương 4: Ác chinh \(1\)](#)

[Chương 5: Ác chinh \(2\)](#)

[Chương 6: Ác chinh \(3\)](#)

[Chương 7: Ác chinh \(4\)](#)

[Chương 8: Ký kết](#)

[Chương 9: Bị đuổi theo](#)

[Chương 10: Tuyệt Diên](#)

[Chương 11: Tặng lễ](#)

[Chương 12: Trăm tuổi](#)

[Chương 13: Cứu người](#)

[Chương 14: Trúng độc](#)

[Chương 15: Nhớ lại](#)

[Chương 16: Ngoài ý muốn](#)

[Chương 17: Bị bắt](#)

[Chương 18: Nhấn nại](#)

[Chương 19: Vào cung](#)

[Chương 20: Rời đi \(1\)](#)

[Chương 21: Rời đi \(2\)](#)

[Chương 22: Thu mua](#)

[Chương 23: Cẩn xé](#)

[Chương 24: Quản gia](#)

[Chương 25: Diễn trò](#)

[Chương 26: Phong phi](#)

[Chương 27: Ong mật](#)

[Chương 28: Đùa giỡn](#)

[Chương 29: Giảng co](#)

[Chương 30: Phô trương](#)

[Chương 31: Thanh lâu](#)

[Chương 32: Tranh nhau](#)

[Chương 33: Vào cung](#)

[Chương 34: Trùng phạt nhỏ](#)
[Chương 35: Bị đánh](#)
[Chương 36: Khảo nghiệm](#)
[Chương 37: Chém giết](#)
[Chương 38: Nhục chí](#)
[Chương 39: Chết thảm](#)
[Chương 40: Quan sai](#)
[Chương 41: Giả](#)
[Chương 42: Tình yêu](#)
[Chương 43: Khai trương](#)
[Chương 44: Bảng hiệu](#)
[Chương 45: Phát hiện](#)
[Chương 46: Máu tanh](#)
[Chương 47: Tức giận](#)
[Chương 48: Tàn phế](#)
[Chương 49: Làm loạn](#)
[Chương 50: Chuyện xưa](#)
[Chương 51: Bóng đêm](#)
[Chương 52: Phong ba](#)
[Chương 53: Chọc giận](#)
[Chương 54: Hóa ra](#)
[Chương 55: Y Lan Hương](#)
[Chương 56: Thay thế](#)
[Chương 57: Đồng ý](#)
[Chương 58: Hù dọa](#)
[Chương 59: Rắn độc](#)
[Chương 60: Cầu hôn](#)
[Chương 61: Bồi dưỡng](#)
[Chương 62: Hiểu](#)
[Chương 63: Ngao Hoàng tử](#)
[Chương 64: Thích khách](#)
[Chương 65: Thì ra](#)
[Chương 66: Nhạc đêm](#)
[Chương 67: Diện Thánh](#)
[Chương 68: Giận dữ](#)
[Chương 69: Nguy hiểm](#)
[Chương 70: Yên hội \(1\)](#)

[Chương 71: Yến hội \(2\)](#)
[Chương 72: Yến tiệc \(3\)](#)
[Chương 73: Yến tiệc \(4\)](#)
[Chương 74: Yến tiệc \(5\)](#)
[Chương 75: Đã chết](#)
[Chương 76: Phi thiên cầu \(Chó bay\)](#)
[Chương 77: Đáp án](#)
[Chương 78: Sắc phong](#)
[Chương 79: Phong phi](#)
[Chương 80: Từ hôn](#)
[Chương 81: Gặp mặt](#)
[Chương 82: Dấu hiệu báo trước](#)
[Chương 83: Thỏ lộ](#)
[Chương 84: Bị bắt](#)
[Chương 85: Đã Chết](#)
[Chương 86: Không phải là nàng.](#)
[Chương 87: Bỏ qua](#)
[Chương 88: Lương phi](#)
[Chương 89: Hào Quân Lâm](#)
[Chương 90: Tiêu Diêu Sơn Trang](#)
[Chương 91: Hấn.](#)
[Chương 92: Sở Hoan](#)
[Chương 93: Nhận người thân.](#)
[Chương 94: Chương 94.1: Nghi ngờ](#)
[Chương 95: Chương 94.2: Mất trí nhớ](#)
[Chương 96: Chương 95: ngất xỉu](#)
[Chương 97: Chương 96: Tỉnh lại](#)
[Chương 98: Tự sát](#)
[Chương 99: Đòi nợ](#)
[Chương 100: Mở hòm](#)
[Chương 101: Nguyệt công tử](#)
[Chương 102: Thần bí](#)
[Chương 103: Nhảy hồ](#)
[Chương 104: Chất độc phát tác](#)
[Chương 105: Nổi giận](#)
[Chương 106: Hoán huyết](#)
[Chương 107: Không còn cách nào khác](#)

[Chương 108: Sơ suất](#)
[Chương 109: Nghi ngờ](#)
[Chương 110: Cáo lão.](#)
[Chương 111: Tìm tới cửa.](#)
[Chương 112: Lúc trước.](#)
[Chương 113: Dễ dàng đoạt lại.](#)
[Chương 114: Vẫn chưa kết thúc.](#)
[Chương 115: Mở đầu.](#)
[Chương 116: Mở đầu.](#)
[Chương 117: Giăng co.](#)
[Chương 118: Chuẩn bị trở về.](#)
[Chương 119: Trở về kinh thành.](#)
[Chương 120: Mất hôn.](#)
[Chương 121: Chuyện xưa](#)
[Chương 122: Yêu nhau lại không thể gần nhau](#)
[Chương 123: Không thể ở lại nữa](#)
[Chương 124: Chạm mặt người quen.](#)
[Chương 125: Đến Thủy Nguyệt quốc](#)
[Chương 126: Bò bít tết](#)
[Chương 127: Ngắm trăng trước cửa](#)
[Chương 128: Không được phép làm tổn thương nàng](#)
[Chương 129: Khúc nhạc dạo mưa gió](#)
[Chương 130: Yêu một người không nhất định phải có được nàng](#)
[Chương 131: Rời cung](#)
[Chương 132: Hiện trường thọ yến](#)
[Chương 133: Việc vui biến thành tang lễ](#)
[Chương 134: Tập kích lần nữa](#)
[Chương 135: Giải độc](#)
[Chương 136: Thân phận thật sự của Mộ Dung Hàn](#)
[Chương 137: Chương 136](#)
[Chương 138: Chương 137](#)
[Chương 139: Chương 138](#)
[Chương 140: Kết thúc](#)